TEKVİN

Yazan: Arif Ergin Editör: Handan Akdemir

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı/Eylül 2018

9.baskı/ Aralık 2018 /ISBN978-605-09-5537-8

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı ve Çizimler: Selçuk Avcı / Artermeridyen Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti. Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL Tel: (212) 515 49 47 Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10,34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr/editoriaidogankitap.com.tr/satis@dogankitap.com.tr

DOĞAN KİTAP

Okuduğunuz bu kitap bir romandır.

Kitapta geçen isimler, karakterler, yerler, kurumlar, olaylar ve bunların arasında kurulan bağlantılar tamamen yazarın hayal ürünüdür.

Ölmüş veya yaşayan gerçek kişilerle, kurumlarla, olaylarla veya yerlerle benzerlikler tamamen tesadüfidir.

I.Ş

27 Kasım 2003, Levent, İstanbul

Kenan Ruzly, plazanın üst katlarına doğru dalga dalga yükselen, kulakları sağır eden bir ses duydu ilk önce. Sonra müthiş bir basıncın bedenini silindir gibi ezdiğini hissetti. Sanki görünmez bir canavar gökdelenin cam yüzeyini parçalayıp içeri girmeye çalışıyor gibiydi. Gökdeleni boydan boya kaplayan camlar içeri doğru esneyip, adeta sabun köpüğü gibi devasa bir bombe yaptığında, zaman önce yavaşladı, sonra sonsuz bir boşlukta durdu, cam ve zaman sanki birlikte esnediler ve sonra binlerce parçaya ayrılarak bedeninin üzerine patladılar. Patlamayla, sıkışıp birikmiş binlerce yaşanamamış saniye bir anda kırık birer cam parçası olup yüzüne ve vücudunun her yerine şarapnel parçaları gibi saplanıp gömüldü. Hiçbir acı hissetmedi Kenan. Şaşkınlıkla etrafına bakıyor, ne olup bittiğini anlamaya

çalışıyordu sadece. Gözlerinin içine dolan ılık ve beklenmedik sıvı görmesine engel oluyor, yeniden görebilmek için sürekli olarak eliyle ovuşturup gözlerinden o bordo sıvıyı uzaklaştırmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyordu. Birkaç saniyeliğine sanki dünyadan soyutlanmış gibiydi. Kaybolup yittiği karanlık derinliklerden dünyaya geri dönmesi, sağır olmuş kulakları açan tiz bir çığlık sesiyle oldu. Yanı başında duran direktörü, stajyeri Kenan'ın yüzündeki kanlara bakıp korkuyla çığlık atmıştı. Daha birkaç saniye öncesine kadar yanından ayırmadığı, hep koruyup kolladığı torpilli stajyeri şimdi kan revan içindeydi. Kenan da kadını görünce dehşete

kapıldı. Üzerindeki beyaz gömleği ve eteği lime lime olmuş, şerit şerit kumaş parçaları halinde bedeninin her yerinden sallanıyordu. Eteğinin altına giydiği naylon çorapları kısmen erimiş, çıplak bacaklarına yapışmıştı. Patlamanın şoku içindeki birçok insan gibi henüz o da kendi durumunun farkında değildi. Yüzü kan, saç ve simsiyah bir isle tarifi imkânsız bir pisliğe bulanmıştı. Boynunda asılı duran plaza giriş kartı da olmasa, bu kadının az önce havalı havalı sunum yapmakta olan iki üniversite mezunu direktörü olduğuna kimse inandıramazdı Kenan'ı.

Patlamanın üzerinden henüz iki saniye geçmişti ki plazanın giriş katından hızla yükselen sarı bir duman şimdi kırılan camlar yüzünden tamamen açılan ön cepheden binanın içine doluyordu. Göz yaşartan, geniz yakan, insanın ciğerlerini kavurup nefessiz bırakan çok yoğun bir dumandı bu. Sanki biri plazanın tepesinden tonlarca temizlik malzemesi boşaltmış gibi bir amonyak kokusu yayıldı her yere. Kenan, direktörüne doğru bir adım atmaya yeltenince orada olmaması gereken bir şeye takıldı ayağı. Yerde cansız bir beden yatıyordu. İkisi de önce yere, sonra dehşetle birbirlerine baktılar. Gri takım elbisesinin sırtını gördükleri ceketinden, yüzüstü yattığı anlaşılan adamın kim olduğunu tahmin etmeye korkmuşlardı.

Birkaç metre ötelerinde, savruldukları yerlerden kalkmaya çabalayan kan revan içinde insanlar vardı. Çok değil bir iki dakika öncesine kadar döviz kurları, dünya piyasaları, faiz oranları ve Dow Jones endeksinin konuşulduğu, birkaç hafta önce oynanan ve kural hatası nedeniyle tekrar edilmesine karar verilen Fenerbahçe maçının geyik muhabbetlerinin yapıldığı plaza katını şimdi inlemeler, çığlıklar ve son dualar dolduruyordu. Yerlerdeki bedenlerin etrafına saçılıp tuzla buz olmuş zaman parçacıklarına baktı Kenan. Yüzlerce, binlerce zaman parçacığı. Her biri yaşanmamış günleri, yılları biriktirmişti üzerinde. Gözlerinin kapanmak üzere olduğunu hissediyordu ama bilinci buna direniyor, ayakta kalmasını ve buradan bir an önce çıkmasını emrediyordu. Binadan göğe yükselen yoğun sarı duman kilometrelerce uzaktan bile görülüyordu artık. Caddenin karşı tarafındaki

gökdelenlerin bile camları basınçla tuz buz olmuştu. Metrelerce uzaktaki binalarda dahi patlama şiddetli bir deprem gibi hissedilirken; kopmuş kollar ve bacaklar caddeye savrulmuş ve ortalık paramparça olmuş ofis malzemeleri ile dolmuştu. Rüzgârın etkisiyle havalanmış kâğıt parçaları ölmüş yakınlarını arayan beyaz kelebekler gibi hüzünle oradan oraya uçuşuyorlardı. O esnada yüz metre kadar ileriden geçmekte olan yaşlı bir kadın, gördüğü şey karşısında korkudan bayılarak olduğu yere yığıldı; yerde Harvard Üniversitesi mezunu kopuk bir kafa vardı.

Kenan plazanın üçüncü katından, tamamen açılmış ön cepheye doğru birkaç adım atıp bu dehşet verici Levent manzarasına baktı. Gözüne akan ılık sıvıya bir türlü engel olamadığı için eli sürekli

akımdaydı. Bir ara indirip eline baktığında korkudan bacakları titremeye başladı. Eli sanki kırmızı boya dolu bir kovaya daldırılıp çıkarılmış gibiydi. Bacaklarının titremesine engel olamıyordu. Titreme bütün vücuduna yayıldı ve bedeni tarifi çok zor bir acıyla iki büklüm oldu. Yaralandığını, vücuduna saplanan cam parçalarını ve başının yarıldığmı bir anda fark etmeye başlamıştı. Çaresiz ve ne yapacağını bilemez bir halde geriye döndüğünde direktörünün gittiğini anladı ve o da ofisin çıkışına doğru yürümeye başladı. Beton ve cam kırıkları yığınına dönmüş ofisten geriye kalanlara bakarak asansörlere giden yolun nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Birkaç saniye nereye gittiğini bilmeden yürüdükten sonra kendini üçüncü katın holünde buldu. Elleri yüzleri siyah, gri ve bordoya boyanmış insanlar, içgüdüsel olarak binadan uzaklaşmaya çalışıyorlar ve asansörlerin olduğu hole doğru yürüyorlardı. Savruldukları ve kıvrıldıkları yerlerden toparlanıp kalkmışlar, hiçbir yorum yapmadan, birbirleriyle tek kelime bile konuşmadan, sadece acıyla inleyerek, hıçkırıklarla ve sessizce ağlayarak, masaların altından, devrilmiş dolapların üzerinden, erimiş kaklarda sürünerek, süzülüp deliğe doğru akan su gibi ofisin ker köşesinden ortadaki çıkışa doğru ilerliyorlardı. Kenan bir ara yerde sürünerek ilerlemeye çalışan, tek bacağı olmayan birini fark etti. Birkaç saniye öncesine kadar kerkesin saygı ve kor-

kuyla yaklaştığı bir başka direktör, arkasında koyu kırmızı bir iz bırakarak ilerlerken, daha az yara almış başkaları onun bıraktığı ize basıp adamın üzerinden atlayıp gidiyorlardı.

Herkes yapayalnızdı ve kendi canının derdindeydi. 27 Kasım 2003, perşembe günü, kutsal metinlerde tasvir edilen mahşer günü gibi "kimsenin kimseye faydasının dokunmadığı" bir gündü.

Savaştan çıkmış gibi duran Calvin Klein takım elbiseli, rugan pabuçlu, Louboutin ayakkabılı insanlar otuz saniye içinde asansörlerin olduğu holde biriktiler. Fakat önlerinde büyük bir problem vardı. Asansörlerin hiçbiri yerinde yoktu. Holün zemininde, hemen sol taraflarında patlamadan sonra açılmış devasa bir delik gördüler. Kenan birkaç adım öne çıkıp o delikten aşağı baktığında deliğin, bulundukları kattan bodrum katlarına kadar indiğini, hatta üzerlerindeki birkaç kat boyunca da devam ettiğini gördü. Asma tavanlar parçalanmış, duvarların mermer kaplamaları dökülmüş, armatürler kırılmış, asansörler zemine çökmüş ve ortalık tamamen enkaza dönmüştü.

Bir hastane odasında haftalar sürecek yaşam mücadelesini kaybedip son nefesini verirken, Kenan'ın hatırladığı son görüntüler bunlar olacaktı.

2. B

15 YIL SONRA... (17Eylül 2018)

"Ne zaman bir insan sokağa çıkıp demokrasi ve özgürlük için yürüse dünyanın geri kalanı ona borçlanır."

Güzel slogan, diye düşündü Hakan, istiklal Caddesi'nin bir köşesinde dikilmiş Melek'in gelmesini beklerken, bir yandan da kadınların düzenlediği "Eşitlik! Özgürlük! Adalet!" mitinginin hazırlıklarını seyrediyordu. Toplumun her kesiminden kadınlar bu güneşli akşamüzeri Galatasaray Meydanı'nda toplanmış, barışçıl bir eylemin hazırlığı içindeydiler. Onların oluşturduğu bu rengârenk kalabalığa tezat, başka ve daha büyük bir kalabalık ise olanca gri-

likleri, çatık kaşları ve gündelik hayatın sırtlarına yüklediği sorumluluklar ile eylemcilerin yanından güçlü bir ırmak gibi dara-lıp genişleyerek, yükselip alçalarak, dünyayı muhteşem bir mucize kılan tüm detayları acımasızca yutup önlerine katarak geçiyordu. Hakan, aralarında tek sıra polislerin dizili olduğu bu birbiriyle olabildiğince zıt ama aslında birbirinin aynı olan iki gruba bakarken, bir kutsal kitapta geçen, denizin ortasında birbirine karışmadan akıp giden tatlı ve tuzlu suların hikâyesini hatırladı birden. Her nedense inançsız zihninden çıkmayan, çocukluğundan kalma çok az kutsal sahneden biriydi bu hikâye de işte.

Saatine baktı, 18:10'u gösteriyordu. Kalabalıktan sıkılıp kafasını yukarı kaldırdı ve her biri bir asırdan uzun zamandır bütün estetik güzellikleriyle dimdik ayakta duran binalara, üzeri mas-karonlu, işlemeli, bazısının cephesinde koca koca heykeller olan Beyoğlu apartmanlarına baktı. Bazı binaların cephelerine işlenmiş ilginç yüzler vardı ve o yüzler sanki doğrudan kendisine bakıyormuş hissine kapılıp ürperdi. Kim bilir ne olaylar görmüş, ne tarihi anlara tanık olmuşlardı. Hakan'a, sanki dikkatle baktıkları herkesin içinden geçenleri anlayabiliyorlar gibi geldi. Gözlerini kısıp maskaronlara sert bir bakış attı, sonra birkaç metre geri çekilip binanın altına doğru sokuldu ve bakışlarını onlardan kaçırıp yeniden eylemci kadınlara çevirdi.

Sloganların ve polisin uyarı anonslarının sıklaşmaya başladığı anda, Melek'in İstiklal Caddesi'nin karşı tarafından kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu fark edince derin bir nefes aldı. "Nihayet!" diye mırıldandı, o gürültüde kendisinin bile zor duyabildiği bir sesle.

Melek'i yüz metre mesafeden görür görmez tanımıştı. İncecik bedenine giydiği bej rengi pardösüsü ve uzun boyu ile kalabalıktan kolayca ayrılıyor, kızıl-kahve-sarı saçları attığı her adımla yerinden havalanıp, sonra yeniden dalgalar halinde omuzlarından dökülüyordu. Melek Ruzly kalabalığa karışmıyordu. Kalabalık °nun sağından, solundan, önünden, arkasından akıp gidiyordu. Birbirine karışmayan tatlı ve tuzlu suların altından akan bambaşka bir dip akıntısı gibiydi Melek. İngiltere'de sosyoloji okumuş

bir kadının, içinde yaşadığı topluma olan büyük mesafesi gülüm-setti Hakan'ı.

O sırada Melek de Hakan'ı fark etmiş ve gördüğünü belli etmek için uzaktan el sallamaya başlamıştı. Adımlarını hızlandırarak ve yanından hoyratça gelip geçenlere sık sık yüzünü buruşturup hiçbiriyle temas etmemeye çalışarak Hakan'a doğru yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra karşı karşıyaydılar artık. Hakan Melek'i sevgiyle kucaklayıp sımsıkı sarılırken İstiklal Caddesi, "Kadına uzanan eller kırılsın!" sloganıyla inliyordu.

"Hiç değişmemişsin!" dedi Hakan, sevgi dolu gözlerle Melek'e bakarak.

"Sen ise çok değişmişsin" diye yanıtladı Melek, Hakan'ın artık hafifçe kırlaşmaya başlamış uzun saçlarına ve bir santimden biraz daha uzun bırakılmış kırçıllı sakallarına bakıp, iki eliyle ceketinin yakasını düzeltir gibi bir hareket yaparak. "Ama eskisinden çok daha yakışıklı olmuşsun!"

Hakan başını yana doğru eğip, "Diyorsun?" dedi hınzırca gülümseyerek. Eliyle kendi sakalını okşayarak konuştu: "Yapma be Melek, yaşlanıyoruz artık."

Hakan ve Melek, istiklal Caddesi'nden Taksim'e doğru sel gibi akan kalabalığın tam tersi istikamette yürüdüler. Akıntıya karşı yüzen bir çift balık gibi bir süre ilerlediler ve nihayet caddenin sonuna, Tünel Meydanı'na vardılar. Hakan'ın evi, Tünel Meydanı'ndaki Seferoğlu Apartmanı'nın en üst katındaydı.

Eve doğru yaklaşırken Melek'in attığı çığlıkla kendine geldi Hakan. Yirmili yaşlarının başında bir sokak çocuğu garip hareketler yaparak Melek'in önünü kesmiş, ona bir şeyler söylüyordu.

"Abla, 4 lira abla..."

Hakan çocuğu hemen tanıdı. Çocuk da Hakan'ı fark edince çatık kaşlarını birden yumuşatıp Melek'in kolunu bırakmıştı. Buralara yolu düşen hemen hemen herkesin bildiği ve herkesten 4 lira istediği için insanların "Dört" lakabını taktığı bir sokak çocuğuydu bu. Hakan, her zaman onun için ceplerinde dört madeni 1 lira bulundurmaya gayret ederdi. Yine her zamanki gibi elini bozuk para cebine attı, dört adet l'lik çıkarıp hemen çocuğa uzattı.

Çocuk paraya uzanıp minnetle aldı ve önce, "Abim!" diye bağırdı, onra elindeki 4 liraya mutlulukla bakarak yanlarından uzakla-

insan selinin içinde bir anda gözden kayboldu. Ş "Tanrım!" dedi Melek kalbini tutarak. "Neydi bu şimdi?"

Hakan onu sakinleştirmek için elini şefkatle sırtına koydu, "Telaşlanma, zararsız bir çocuktur. Zavallının teki işte. Buralarda geziyor birkaç yıldır." Üzerlerine doğru yürüyen üç dört Arap turiste yol vermek için duraklayıp yana çekildi, sonra hızlı birkaç adım atarak Melek'e yeniden yetişti.

Artık evin önündelerdi. Hakan, cebinden apartman kapısının anahtarını çıkarırken anlatmaya devam ediyordu. "Benden başka da bu çocuğa para verebilen pek yoktur sanırım. Çünkü hep 4 lira ister. 3 veya 5 değil, ille de 4 lira olacak. Çıkarıp 100 lira ver, almaz. İnsanlar da bunun huyunu suyunu bilmediğinden ya kafalarına göre bir para uzatırlar ya da korkup bağıra çağıra kaçarlar, hatta bazen de zavallıyı kovalarlar."

"İyi de neden özellikle 4 lira istiyor?" diye sordu Melek, lacivert gözleri merakla, kocaman açılmıştı.

"Bilmiyorum. Kimse de bilmiyor. Kim bilir nedir derdi. Ne yaşadı da bu hale geldi, bilinmez."

Cebinden çıkardığı büyükçe bir anahtarlığın ucunda takılı yarım düzine anahtar arasından en uzun olanını seçip apartmanın girişindeki demir kapıya soktu ve 136 yıllık ağır kapıyı om-zuyla iterek açıp, Melek'i içeri buyur etti.

Melek kapıdan içeri adımını atarken gözü Hakan'ın elindeki anahtarlığa takılmıştı.

"Hakan?" dedi hayretle açılmış gözlerle. "O anahtarlık? Dedemden mi kalma?"

"Evet. Antika oluşundan anladın sanırım" diye gülümsedi Hakan, "dedene ait hiçbir hatırayı atmıyorum. O benim de dedem gibiydi biliyorsun. Ondan kalan şeylere sahip çıkmak bana kendi sonsuz kimsesizliğimi unutturuyor."

Melek, Hakan'ı dinlerken, gülümseyerek elini çantasına sokmuş, bir şey bulmak için heyecanla eşyalarını karıştırıyordu. Çok geçmeden aradığı şeyi buldu ve "Ta taaam" diyerek hava-

ya kaldırdı. Gülümserken lacivert gözlerinin etrafını saran açık kahve-turuncu renkli çilleri yarı aydınlık apartman boşluğunda uçuşan minik kelebekler gibi parladılar. Aynı anahtarlıktan Melek'te de vardı ve Hakan'a göstermek için bir çocuk gibi sevinçle havada sallıyordu.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin (IBB) logosunun, uca doğru sivrilen bir piramit gibi yapılmış üçboyutlu bir modeliydi anahtarlıkları. Sarı pirinç görünümlü ve oldukça ağırdılar. Eski tip otel anahtarlıklarını andıran pirinç gövdeleri yıllar içinde kararmış ve boz bir renk almıştı artık.

"Demek sende de aynısından var" dedi Hakan gülümseyerek.

Melek de gülerek Hakan'a bakıyordu. "Hakan, bu anlamsız eşantiyondan yeryüzünde bir tane daha kaldığını düşünmüyordum, demek diğeri de sendeymiş" dedi anahtarlığı bir kez daha sallayarak. "Bunu ingiltere'ye bile götürdüm biliyor musun? Hep yanımdaydı, uğurum, totemim gibi bir şeydir bu."

Gülüşerek girdiler binaya, içerisi buz gibi soğuk ve loştu. Tarihi binanın merdivenlerinden çıkarlarken, "Yalnız o eşantiyon falan değilmiş" diye düzeltti Hakan Melek'in sözlerini. Konuşurken sesi mermer zeminde ve duvarlarda yankılanıyordu.

"Belediyeden yetkili birine sordum birkaç sene önce, araştırdılar, geçmişte öyle bir eşantiyon hiç yaptırmamışlar. Muhtemelen yine dedenin işi. Bilirsin, İstanbul'a âşıktı resmen."

Melek bir yandan Hakan'ı dinlerken, bir yandan da elinde çevirdiği anahtarlığı inceliyordu. Bir avuç içine sığabilecek büyüklükte, üçboyutlu ve kurşun gibi ağır bir İBB logosu. Ortasında yedi tepeli İstanbul'un yedi tepesini simgeleyen yedi üçgen, iki yanında Asya ve Avrupa kıtalarına yayılan şehir sınırlarını simgeleyen Anadolu Hisarı ve Rumeli Hisarı figürleri. Ve camileri ile ünlü kentin siluetine de damgasını vurmuş, simgesi haline gelmiş minareleri ve kubbeleri. 1960lı yıllarda tasarlanan ve o günün İstanbul'unu yansıtan bu logo bugün tasarlansay-dı, muhtemelen bu minarelerin arkasından çeşitli büyüklüklerde dikdörtgen gökdelenler gözükecek, iki hisarın arasından as-

ma köprüler ve tüp geçitler geçecek ve ortasına çizilen yedi tepe-nin yamaçları yamuk gecekondularla ve ruhsatsız apartmanlarla kaplanacaktı.

Dedesinin adeta bir aşk ile bağlı olduğu İstanbul'un bu baş döndürücü başkalaşımını düşünürken, "İşte geldik!" diyen Hakan'ın sesiyle kendine geldi Melek. Bu düşüncelere öylesine dalmıştı ki, Hakan'ın merdivenleri çıkarken ne anlattığı hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece son cümlesini duymuştu.

"Deden Yakup Ruzly böyle biri işte" diyordu Hakan, "sanırım ölümünün üzerinden uzun yıllar geçtiğinde bile böyle küçük sürprizler yapmaya devam edecek bizlere."

Hakan tam kapıyı açacakken bir an durdu. Anahtar kilidin içindeydi. Arkasına dönüp sordu:

'Yıllar sonra dedenin ofisini görmeye hazır mısın bakalım?"

Melek heyecanlandığını göstermek için kalbini tuttu. "Bayılacak gibiyim! Anahtarlığı bile değiştirmediysen daire de olduğu gibi duruyordur bence."

Hakan gülümsedi, anahtarı kilidin içinde çevirdi, metal sesi apartman boşluğunda yankılandı ve kilidin mekanizmasından tok bir açılma sesi duyuldu. Hakan antika ahşap kapıyı var gücüyle itti, kapı hafif bir gacırdamayla ardına kadar açıldı.

"Hadi o zaman, maceramız başlasın! Açıl susam açıl!"

3.0

Melek, antreye adımını attığında burnuna çocukluk yıllarına ait tuhaf bir koku geldi; bu tanıdık bir kokuydu, yıllar önce yüzünü bastırdığı bir göğsün kokusu gibi, uyuduğu bir kucağın kokusu gibi tanıdık ama öyle bir çırpıda tanımlanamayan, sanki asırlar öncesine aitmiş gibi bir koku. Binlerce tanımsız çağ-rışım bir anda zihnine hücum etti. Her biri bulanık birer görüntüden ibaret ama oldukça tanıdık siluetlerden oluşan onlarca insan gelip geçti gözlerinin önünden. İnsan vücudunda, bilimin, tam olarak nasıl çalıştığını açıklamakta âciz kaldığı tek

10

organdı burun ve hiç kuşkusuz insan hafızasının en güvenilir > veri bankası da bu tuhaf organın içinde bir yerlerde saklıydı.

Karmakarışık bir duygu seline kapılmıştı, içinden hüzünle ağlamak geliyor ama sanki hayatının ilkçağlarından beri tadını,' unuttuğu büyük bir mutluluk duygusu tüm kalbini doldurup bu hüzne engel oluyordu.

Etrafına baktı. Taş zeminli antrede koyu renk ahşap bir te-lefonluk üzerinde antika bir telefon duruyordu. Telefonluğun önünde ise gülkurusu kadife bir puf vardı. Melek bacaklarının titremesine engel olmaya çalışarak bir süre pufa oturdu, sonra Hakan'a "sorun yok" der gibi gülümseyip yeniden ayağa kalktı ve gözyaşlarını gözpmarlarına hapsederek salona doğru ilerledi. Yerden tavana kadar yükselen pirinç çerçeveli devasa bir aynanın önünden geçip bir müzeyi andıran yüksek tavanlı büyük salona girerken, aynada kendi yansımasını görmese bunun muhteşem bir rüya olduğuna tüm kalbiyle inanabilirdi.

Bu evde sanki zaman donmuş gibi geldi Melek'e. Hakan, tam da dedesine söz verdiği gibi evdeki hiçbir şeyi değiştirmemişti. Adeta bir Yakup Ruzly müzesinin içinde yaşıyordu yıllardır.

Salondan terasa açılan kapıya yaklaştığında, Hakan'ın terastaki masanın üzerini akşam yemeği için çoktan hazırlamış olduğunu gördü.

Her zaman böyle planlı programlı biriydi Hakan. Bu yüzden de hayatta çok başarılı oldu ya zaten, diye düşündü. Tül perdeyi eliyle çekip salondan terasa çıkarken, teras kapısının üzerinde asılı duran altın rengi kocaman bir madalyonun üzerine işlenmiş Latince yazıyı okudu:

Ordo Ab Chao

Başını Hakan'a çevirdi, "Biliyor musun, bu ibarenin aynısı, dedemin yalıdaki odasında duvarda asılı duran diploma gibi bir belgede de geçiyor."

Hakan gülümseyerek ona doğru yürüdü, yanına kadar gelip ellerini arkasından Melek'in omuzlarına koydu.

11

"Bir ara merak edip araştırdım. Ordo Ab Chao ibaresi, üst düzey masonlarca 'motto' olarak kullanılıyor diye hatırlıyorum. Ama en üst seviye olanlar arasında, yani 33. derecedekiler." "Peki ne anlama geliyor?"

"Bu Latince bir deyiş, 'kaostan gelen düzen' anlamına geliyor. Tabii bu ibarenin anlamını açıklamaya çalışmak, mason olmayanlar, yani masonların tabiriyle 'hariciler' için sadece kelimelerin anlamını açıklamaya yararmış. Bu ibarenin ardındaki sır ve gizemi sadece 33. derece masonlar bilebilirmiş."

"Dedemin mason olduğunu bilmiyordum. Bana bundan hiç bahsetmedi Attila."

"Üstelik sıradan bir mason da değildi. 33. dereceye yükselebilmiş bir mason, dünyanın pek çok ülkesinde hiç yoktur bile."

Hakan, masaya bir şeyler getirmek için mutfağa doğru yürürken, içinden, Melek'in bahsettiği Attila'nın, tahmin ettiği Attila olmamasını diledi. Melek ise geldiğinden beri çıkmak için sabırsızlandığı terasa doğru adımını atarken, ardından seslenen Hakan'ın sözlerini dinlemeye devam ediyordu:

"Deden aile içinde fazla konuşmazdı bu tür konuları." Melek, yerleri satranç tahtası gibi siyah beyaz karolardan oluşan geniş terasta yürürken kendisini bir satranç taşı gibi hissetmişti. Birkaç adım atıp temkinli bir şekilde alçak teras duvarına yanaştı ve duvara ellerini koyup Galata'nın labirent gibi sokaklarını, birbiri üzerine yığılmış binalarını ve uzakta kıvrılarak akmakta olan eşsiz Boğaz manzarasını sessizce seyretti. Boğazdan esen ılık rüzgâr, denizin iyot kokusunu Galata sokakları boyunca taşıyıp, yol boyu her eve uğrayarak ve aromasına her evin kültüründen yeni bir tat katarak ilerliyordu. Dünyada sadece Galata'ya özgü bir esansa dönüşen bu eşsiz kokuyu rüzgârla bir-b-kte içine çekip teninde hissederken, duvar boyunca yürüdü ve UÇ cephesi de farklı bir manzaraya sahip olan terası büyük bir ke-$" yapma duygusuyla turlamaya başladı. Bakmakta olduğu cephede şimdi karşısında Galata Mevlevihanesi vardı. Mevlevihane-nır* kim bilir kaç asırlık ağaçları birkaç metre ötelerinde kudur-muŞçasına akmakta olan hayata inat, sakin, huzurlu ve dengeli

12

bir özgüvenle dimdik ayakta duruyorlardı. Hafif bir rüzgârla hepsi aynı anda eğilmeye başlayan servi ağaçları sanki Mevlevihane'den üflenen bir ney eşliğinde hu çekmeye başlamış dervişler gibi ağır ama emin hareketlerle sağa sola salınmaya başladılar. Sol tarafından kulağına tramvay zilinin sesi gelince, bir anlığına dalmış olduğu bu rüyadan sıyrıldı ve terasın alçak duvarına dokuna-1 rak birkaç adım atıp sesin geldiği yöne doğru yürüdü. Karşısında-1 ki manzara dünyanın belki de en yoğun yaya trafiği olan caddele-1 rinden birine, İstiklal Caddesi'ne dönüşmüştü. j

Taksim'den doğup Galata'ya akan bir ırmak gibiydi İstiklal 1 Caddesi ve Melek bu ırmağı Tünel Meydanı'nda bir baraj gibi, ¦ büyük bir duvar gibi kesen bir binanın terasında durmuş, tüm Pera ve Galata'yı neredeyse 360 derecelik bir açıyla seyrediyordu. Teras duvarından destek alarak eğilip hemen altındaki Tünel Meydanı'na baktı. Karşı binanın altında küçük bir barda gürültü yaparak eğlenen gençler, birkaç dükkân ilerdeki kitapçıyı tıklım tıklım dolduran gençlerden habersiz gibiydiler.

Hakan, elinde kadehler ve kolunun altına sıkıştırdığı bir şişe şarapla terasa çıkarken, "Özlemiş misin bu evi?" diye arkasından seslendi.

"Özlemek mi! Bu eve bayılıyorum" dedi Melek, "özellikle de Galata Mevlevihanesi'nin bu yemyeşil bahçesine..."

Elindekileri masaya bırakıp Melek'in yanına geldi ve elini onun omzuna koyup, "Bahçe değil aslında biliyor musun, Mev-levihanenin mezarlığı orası" dedi ve elindeki ince havuç dilimini gülümseyerek Melek'e uzattı. Melek, Hakan'ın elindeki havucu gülümseyerek ısırırken Hakan konuşmaya devam etti:

"Doğrusunu söylemek gerekirse, mezarlık olduğunu düşününce ürperiyor insan bazen. Ama yine de yüksek duvarlar arkasında kalmış sakin bir vaha gibi değil mi? Birkaç metre ilerisinde aceleyle koşturan insanlara, bağırıp çağıran yaygaracılara, kan ter içinde hırsla, öfkeyle, şehvetle akan hayata inat, sonsuz bir sessizlik içinde."

"Muazzam gerçekten" dedi Melek ve arkasına dönüp masaya baktı. "İyi ki yemek için evi tercih ettik."

"Benim için de iyi oldu Melek. Günlerdir evde yemek yiyemi-yordum. Gerçi burası senin Boğaz'daki yalına pek benzemez ama."

"Boş versene 'benim yalımı' şimdi" dedi Melek, iki elinin iki parmağı ile "benim yalımı" ifadesini tırnak içinde kullandığını gösteren bir hareket yaparak. "Ne acı hatıraları var oranın, sen de biliyorsun Hakan" dedi hüzünle uzaklara bakarken. Sonra yeniden gözlerini masa için son hazırlıklarını yapmakta olan Hakan'a çevirdi:

"Biliyor musun, bizim yalı eskiden ressam Osman Hamdi Bey'in eviymiş. Geçenlerde bir kitapta denk geldim, araştırınca buldum adresini."

"Hadi canım! Çok enteresan gerçekten. Demek dedenin Osman Hamdi Bey merakı da buradan geliyormuş. Yakup Ruzly gibi ince zevkleri olan, bilinçli ve kültürlü bir adamın, yaşadığı yalının ilk sahibini bilmemesi de beklenemezdi zaten."

"Bence de biliyordu. Bir aralar hemen yanımızdaki yalı, otele çevrilirken bizim yalının da otel olması gündeme gelmişti. Çok büyük bir para teklif etti Araplar. Ama yalıyla ilgili dedemin bıraktığı vasiyetnamedeki bir madde yüzünden orayı satamıyoruz, kiralayamıyoruz, hatta dekorasyon yapmamız bile yasak. Yalı şu an Ruzly Vakfı'nın malı zaten" dedi Melek gözlerini devirerek. "Osman Hamdi Bey, bizim Kuruçeşme'deki yalıda yaşadığı yıllarda birçok tablo yapmış. Tablolarını da genelde üst kattaki odasında, daha doğrusu atölyesinde yaparmış. Yani Boğaz manzarasını ve Kuruçeşme Adası'nı seyrederek. Bu durumda teorik olarak dedemin satın alıp eve getirdiği her Osman Hamdi Bey tablosu, muhtemelen ilk yapıldığı yere geri dönmüş oluyordu. Belki de bu yüzden vasiyetinde o tabloların yerlerini bile değiştirmemizi yasakladı. Ben de resmen bir müzede yaşıyorum senin anlayacağın."

Hakan gülümsedi. "Çok garip gerçekten. Kenan vefat edince "U ev de Ruzly Vakfı'na geçti. Yakup Ruzly'nin bu evin kullanım hakkını Kenan'a ve bana verirken vasiyetindeki tek şartı dekorasyonunun değiştirilmemesiydi. Arkadaki yatak odasının bile hiçbir şeyini değiştirmedim."

14

Masaya doğru yürürken Melek gülümseyerek Hakan'a takıldı: "Bu muhteşem mezeleri sen hazırlamış olamazsın! Doğru; söyle bana."

"Yardımcılarım sağ olsunlar, nelerden hoşlandığımı bilirler." ı "Peki ne zaman son vereceksin bu bekârlığa? Yok mu bir

aday hâlâ?" diye sordu Melek.

"Şimdilik biri yok. Eve gelmeye bile fırsat bulamıyorum diyelim." "Geçen ay seni gazetede görünce öyle gururlandım ki, işte, dedim, Hakan Turan, kendisi benim abim olur."

"Beni hâlâ abin olarak görüyor olman benim için en büyük ödüldür." Bu sözleri ikisini de hüzünlendirince hemen toparlayıp şakayla karışık devam etti:

"Gerçi gazetenin manşeti de bir garipti Melek. 'Kimsesiz çocuklar yurdundan dijital medya imparatorluğuna' diye başlık atmış gazeteci kadın. Halbuki röportajımızın hiçbir yerinde tek kelimesi bile geçmedi bu ifadelerin."

"Bence başlığı boş ver sen" dedi Melek, eline boş şarap kadehini alıp masadaki şişeyi işaret ederek iki yana sallarken, "dünyanın en iyi 'beyaz hacker'laYindan biri olduğunu yazmışlar ya o yeter, artık tüm bankalar seninle çalışmak için sıraya girerler." Hakan, Melek'in kadehine, tatması için bir miktar şarap koydu ve yanıtladı:

"Zatçn en büyük bankalar benim şirketimle çalışıyor. Ama reklamın kötüsü olmaz, belki bu vesileyle uluslararası bankalarla da çalışmaya başlarız bundan sonra."

"En çok da neye seviniyorum biliyor musun Hakan, şu önceki memuriyet işini bırakıp kendine bir şirket kurmuş olmana. Askeri bir projede mühendis olmak da güzel bir şeydi tabii, ama itiraf edeyim, o şüpheli intiharlardan ve kazalardan sonra sıra sana da gelecek diye çok korkmuştum. Tam zamanında ayrıldın bence oradan. Bak ne güzel şimdi koca bir şirketin patronusun." Hakan hüzünlenmişti. içindeki derin bir yaraya dokunmuştu [Melek. Milli elektronik savunma sistemleri projesi için bir araya jgelen o rüya gibi ekibi düşündü. Sıkı arkadaşlıklar kurmuşlarını ve projede çok y<|>l kat edilmişti. Ama bilinmeyen bir güç proje-

15

•n tamamlanmasına izin vermemişti. Bir tek Ali ve ben kaldık, diye düşünürken öylesine hüzünlenmişti ki, Melek de Hakan'ın yüzündeki o kederi görüp sözlerinden pişman olmuştu, ortamdaki efkârı dağıtacak bir çıkış yapmak için kadehteki şarabı tadarak konuşmaya başladı:

"Mmm şarap çok güzelmiş."

Hakan kadehleri doldururken gülerek takıldı: "İyi de Hakan, ben kadınım, normalde şarabı senin tatman gerekmiyor muydu bir centilmen olarak?" Sonra durdu, lacivert gözlerini sımsıkı yumup, "Eyvah!" dedi. "Alkol yasaktı bana, yine unutup içtim! Neyse ki sadece bir yudum."

"Alkol yasak mı?" diye sordu Hakan, gözleriyle nedenini sorguluyor du.

"Evet" dedi Melek, eli farkında olmadan göbeğine gitmişti.

"Hadi canım! Gerçekten mi? Hamile misin?"

"Evet. Altı aylık hem de!"

"Bu inanılmaz! Tebrik ederim. Karnın hiç belli değil. Gerçi az önce göbeğinde küçük bir tümsek fark etmiştim ama sormaya çekindim. Kadınlara, 'O göbek ne? Hamile misin yoksa?' diye sorulmaz malum!"

Melek kıkırdadı. "Hadi oradan. Kocaman oldu karnım baksana!"

"Gerçekten hiç belli olmuyor hamile olduğun" dedi Hakan, gözlerini sevgi dolu bakışlarla göbeğine indirmiş olan Melek'e ve ekledi: "Ee, cinsiyeti belli mi peki?"

"Bir erkek bekliyoruz."

"Bekliyoruz derken? Ya yıllardır doğru düzgün görüşemiyoruz. Özel hayatına dair en ufak bir fikrim bile yok yahu Melek" dedi Hakan üzgün gözükerek.

"Attila Taşkent'i hatırlarsın. Dedemin sağlığında aile avuka-tımızdı. Dedem rahmetli olduktan sonra da holdingin yönetim kurulu Attila ile çalışmaya devam etti. Şu anda holdingin yönelin kurulu başkanı zaten. Biliyorum yaş farkı diyeceksin ama kimsesiz bir kız çocuğu için en ideal koca adayı bir baba figürüdür her zaman" dedi Melek gülümseyerek.

/A

ft'An^ f ,orum- Bilirinizi seviyorsanız gerisinden kime ne!j iljjg $ f ',indiğinizden de haberim olsaydı. Ama tahmin edebili-: 1 km ^ / Vfen haber vermediğini."

I 'İnax >ı ^i'üğün falan yapmadık. Hamilelik olunca birkaç ay ön-YfessjJj ' sedasız bir yüzük taktık işte aramızda" derken parma-y laki i ı'züğü gösterdi gülümseyerek.

ft.Eh ' ferikler o zaman" dedi Hakan ama zihninden bir film vHi aV akıp geçen binlerce kare görüntüye de engel olama-

w- U-<,

\\Vm/'/ \Attila Taşkent, diye düşündü. O adamın, Yakup viv'nyt I Çocuk Esirgeme Kurumu yurdundan hafta sonla-\Mn as ı Jeve getirdiği kimsesiz bir çocuğa tiksinti ile bakan n / ı'Ç unutmamıştı. Hayatında hatırlayabildiği en eski ö acr? ^u i^ gördüğü andı. Melek Attila'dan bahsedene ka-\k\a u'/ S süredir o anı hiç hatırlamadığını fark etti. O gün, Wk'irF '^isi Kenan'ın doğum günüydü. Yalının bahçesinde \M-ca 4t\ı fuk koşturuyordu. Çocukların tamamı komşu yalı-W Çoc///t>' 'arl veya ülkenin en zengin ve güçlü ailelerinin ço-X Arıyc^r- ' Attila, o gün tüm çocuklara, özellikle de doğum gü-Wan F f iran'a hediyeler almış, her çocuğu tek tek öpüp sev

Jf>»

teri' / V»de bulunmuş, sıra Hakan'a geldiğinde ise sanki on-AWr hV »'alık kapmaktan korkar gibi aniden elini çekmiş ve

^ kİleKÇaktirmadan Hakan'a> "ÇekiI ^t şuradan!" gibi bir \| W| i omzundan tutup itmişti. Bu temasın ruhunda aç-Mra fj\ derin olmuştu. Hakan, o adamın kötü davranışla-lUlgil/ % sayıda olay hatırlamıştı birden. Yüzünü buruş-

\\ M^/e^'le aralamda kl«a bir sessizlik oldu. Susmak, ya-

\ YleceF/ . \h iyi şeydi bazen.

W iş^' yoğun demek!" dedi Melek, aniden içine dolan bir Wa se J ~ teı ile çıkmıştı sanki sesi.

IS ^/i Vça y°ğUn'Ama S6nİn Sayende nihayet bir akşamı ı iAz^f, »yırabileceğim."

İ

ı Mim'/ W

ll'lehi/ 'Çarşısında otur

Vadi O ıf Yman, sağlığına

'lehi/ T karşısında oturmakta olan Melek'e doğru kaldırdı;

W'»' Wap dolu kadehi ile Melek'in su dolu kadehi hava-

da tatlı bir şıkırtı ile buluştular. Sonra her ikisi de içeceklerinden birer yudum alıp kısa bir tereddütle durdular, göz göze gelip gülümsediler.

"Kadehini masaya koymadın, dedemin meşhur görgü kurallarını hâlâ unutmamışsın."

"Evet, hiç unutabilir miyim?" diye yanıtladı Hakan. Yakup Ruzly'nin yaşlı ve titrek ses tonunu taklit ederek konuştu: "Adab-ı muaşeret kuralıdır, şerefe kaldırılan kadeh ilk alınan yudumdan sonra masaya geri konulmaz, bir süre elde bekletilip ancak ikinci yudumu da aldıktan sonra masaya konulabilir."

Melek gülmeye başladı. "Canım dedem. Toprağı bol olsun."

"Ne önem verirdi değil mi bu işlere" dedi Hakan, uzaklarda kalmış tatlı bir anıyı düşünerek ufka, Boğaz manzarasına doğru baktı, "Şöyle bir şey derdi bana hep, bak oğlum, centilmen olarak doğmak bir tesadüftür, ama bir centilmen olarak ölmek, işte bu büyük bir başarıdır."

"Vay be. Lafa bak. Tam dedeme göre. Onu çok özledim Hakan. Yokluğunun bende açtığı boşluk öylesine büyük oldu ki, yerine başka bir şey de koyamadım hiçbir zaman. Hayatta sahip olduğum bir abim bir de dedem vardı. Önce dedemi yitirdim, sonra abimi. Uzaydan gelmiş gibi, tek başıma kalakaldım şu gezegende."

"Yakup Ruzly özel bir insandı gerçekten."

Melek çantasına uzanıp cep telefonunu çıkarırken konuştu: "Aslında bugün buraya gelişim de dedem ilgili, Hakan. Sana telefonda bahsetmek istemedim, ama göstermek istediğim bir şey var."

Telefonunu çıkarıp WhatsApp uygulamasından Hakan'a bir dosya gönderdi. Hakan kendi telefonundan dosyayı açmayı başaramayınca Melek, "Bir teknoloji devinin patronusun ve telefonundaki uygulamadan PDF dosyası açmayı beceremiyor musun yani?" diye dalga geçti gülümseyerek.

"Telefonu yeni aldım hâlâ alışmaya çalışıyorum" diye yanıtladı Hakan onu, "Her çıkan yeni modeli almayı pek sevmem ama bu kez 'su geçirmeyen bir akıllı telefon' modeli olduğunu duyunca almak istedim."

Melek, Hakan'ın gözlerinin içine bakarak gülümsemeye de-

vam ediyordu. "Kesin su geçiriyordur. Pazarlama işleri o iş. ler."

Hakan, onun uzun kirpiklerinin arasından bakan kocaman lacivert gözlerine ve yüzünün her yerine yayılmış, saçları ile aynı renkte çillere baktı, "Dur bakalım ya, açtım işte, kaçar mı benden" dedi mahsuscuktan böbürlenerek.

Hakan nihayet açmayı başardığı telefonun ekranındaki dosyaya gözlerini kısarak dikkatle baktı, parmağı ile dokunmatik' ekranı aşağı kaydırarak dosyanın tüm sayfalarına hızla göz attı ve bakışlarını tekrar Melek'e çevirip sordu: "Bu ne şimdi?"

"Yüz yıllık bir eskiz defteri, içinde çok önemli bir ressamın bugüne dek yapmış olduğu tüm tablolarının karakalem eskizleri var" dedi Melek, heyecanla Hakan'a bakıyordu.

"Peki ama hangi ressam bu?" diye sordu Hakan kaşlarını havaya kaldırıp. Melek gülümsedi. "Osman Hamdi Bey."

4. B

Aynı saatlerde...

Attila Taşkent, iki bin metre irtifada uçmakta olan özel jetinin penceresine alnını dayamış, İstanbul'u seyrediyordu. Hava henüz tamamen kararmamıştı ama İstanbul'un tüm ışıkları kırlarda açan çiçekler gibi rengârenk yanıp sönmeye başlamışlardı. Başını dayadığı pencereden eğilip batı yönündeki ufuk çizgisine doğru baktığında uzaklarda bir yerlerde halen gündüz olduğunu gördü. Ardında ise zifiri karanlığa gömülmüş doğu ufku vardı.

insanoğlu ne kadar küçük. Ve Tanrım, sen ne kadar da büyüksün! diye düşündü.

istanbul'un ışıkları öylesine geniş bir alana yayılmıştı ki, uçak ne kadar yükselirse yükselsin, baktığı pencereden şehrin

tamamını aynı anda görebilmesi mümkün olmuyordu. Dünyada pek çok şehir görmüştü ama gördükleri içinde bir başı ve bir sonu olmayan belki de tek şehirdi İstanbul.

Bej rengi deri koltuğuna iyice gömülüp viskisinden bir yudum aldı ve sımsıkı tutup elinden bir an bile bırakmadığı defterin kapağını incitmekten korkar gibi büyük bir şefkat ve aşkla okşadı. İki gündür defterin gizeminin ne olduğunu anlamaya çalışmış ama bir türlü içinden çıkamamıştı. Parmaklarını cildin üzerine işlenmiş yaprak motifinde gezdiriyor ve daha fazla oyalanmadan Cerceaux Konseyi'ne bu emaneti ulaştırmak için sabırsızlanıyordu. Belki defterin sırrını çözememişti ama yine de bir anda konseyin en tepelerine yükselmesini sağlayacak müthiş bir koz tutuyordu ellerinde.

Bir asırdır peşinde olduğumuz sır bu defterin içinde bir yerde gizli. Ve ben onu iki gündür çözemedim! Ama en azından bunu Konsey'e teslim ettiğimde bir kahraman olacağım. Ve dünyanın en güçlü insanlarının yanına masaya bir sandalye de benim için konulacak!'

içi içine sığmıyordu. Heyecanla bunları düşünürken, karşısındaki küçük koltukta oturan Kızıl'm, pencereden bakmamaya çalışan haline ve korkudan bembeyaz olmuş suratına bakıp gülümsedi.

Uçuş korkusu olan bir korumam var! diye geçirdi içinden. Trajikomik bir durumdu. Gözükaralığmı ve keskin zekâsını bilmese, bir korumayı iş görüşmesinde elemek için yeterli bir sebep olabilirdi böylesine bir korku. Ama yıllardır türlü sıkıntılı durumlarda kendini kanıtlamış, koruduğu insan için suç işlemek de dahil hiçbir riskten kaçınmayan ve kendisine lakabını veren kırmızı teni ve kızıl saçları ile her daim kırmızı alarm durumunda hazır bekleyen özel bir adamdı Kızıl. Onun da tıpkı istanbul gibi bir başı veya bir sonu yoktu. Bir yerlerden gel-mış, bir yerlere doğru gidiyordu. Bu adamın tam olarak bir hayatı var mıydı, ondan da emin değildi aslında Attila. Kafasında bu düşünceler ve dudaklarında alaycı bir tebessüm belirmişti ki, akıllı telefonu ve tablet bilgisayarına aynı anda gelen mesaj se-sıyle dikkatini önündeki ekrana verdi:

20

BİR YENİ MESAJ

Dokunmatik ekranın üzerinde işaretparmağmı sağa doğru kaydırarak gelen mesajı açtı.

Bütün ekranı Melek'in yabancı bir adamla birlikte yürürken çekilmiş bir fotoğrafı doldurmuştu. İstiklal Caddesi'nde kalabalığın içinde yürürken çekilmiş bir fotoğraftı bu. Ve arkalarında da tuhaf bir pankart asılıydı.

"Kahrolsun baGzı şeyler!"

Attila gözlerine inanamayıp Melek'in yüzünü iki parmağı ile büyüttü. Melek böyle bir eyleme katılmış olamaz. Bu çok saçma, diye düşündü. Eşi hayatında elini sıcak sudan soğuk suya sokmamış, ağzında gümüş kaşıkla doğmuş biri olarak böylesine toplumsal olayların içinde olacak bir tip hiç değildi. Boğazına bir şey kaçmış gibi öksürdü. Ekranı kaydırıp sıradaki resmi açtı. Bu resim daha da ilginçti, çünkü Melek, İstiklal Caddesi'nin ortasında o adama sımsıkı sarılmıştı. Attila bu son resmi görünce giderek artan bir şiddetle öksürmeye başladı. Güçlükle bastırmayı başardığı öksürük krizi geçerken, bir elini kalbine doğru götürüp göğsünü ovuşturdu. Göğsünden boğazına doğru yükselen bir kan basıncı hissediyordu şimdi de. Ateş yüzüne yayılmıştı adeta. Ekrandaki fotoğraftan gözünü bir an bile ayırmadan, Kim bu adam? diye geçiriyordu içinden.

Sırayla bütün fotoğraflara baktı. Melek o adam ile birlikte yürürken, bir binanın teras duvarına yaslanmış uçuşan saçlarını tutarak İstiklal Caddesi'ni seyrederken, yine aynı adamla bir terasta yemek yerken...

Gömleğinin yakasına uzanıp kravatını gevşetti ve yaka düğmesini açtı. Bu adamı bir yerlerden tanıyor gibiydi ama nereden tanıdığını bir türlü çıkaramıyordu. Uzun boylu, uzun saçlarını arkadan bağlamış, oldukça yakışıklı bir adama benziyordu. Yeniden öksürmeye başladı.

Kızıl, 55 yaşında sağlıklı bir adam olan patronunun öksürük kriziyle başlayıp yüzüne tuhaf bir renk veren halini görünce,

21

caba kalp krizi mi geçiriyor diye endişeye kapıldı ve oturduğu koltukta öne doğru eğilip, "Attila Bey, iyi misiniz?" diye sordu.

Attila dizindeki tablet bilgisayarın ekranına bakarken sol elinde tuttuğu viski bardağının ince camını öylesine sıkıyordu ki bardağın patlamasına artık ramak kalmıştı. Kızıl'ın sözlerini hiç duymadı. Yüzü artık mosmor bir hal almıştı. Titremekte olan eline hâkim olmaya çalışarak bardağı masadaki oyuğun içine koydu. Hemen resimleri kapatıp gelen mesaja baktı.

"...Eşiniz şu anda Hakan Turan isimli bir şahsın evinde. Birlikte yemek yiyorlar..."

Mesajı okuduktan sonra kafasını kaldırıp bir süre boşluğa baktı ve tableti karşısında oturmakta olan Kızıl'ın yanındaki boş koltuğa fırlattı. Elinde tepsi ile ayakta duran hostes şaşkın bakışlarla patronuna bakıyor, ilk kez tanık olduğu böylesi bir durum karşısında ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Attila başını öne eğip gözlerini kıstı, Hakan Turan. Bu ismi nereden biliyorum ben? diye düşünüyordu.

Kızıl ayağa kalkmış büyük bir dikkatle patronunun ağzından çıkacak kelimeleri bekliyordu. Hostes de tedirgin olmuş, şaşkın gözlerle bir Attila Taşkent'e, bir yay gibi gergin korumasına bakıyordu. Attila pencereden dışarı baktı. İstanbul artık arkada kalmıştı ama halen ışıkları görünüyordu. Kızıl'a döndü ve işaretparmağmı havada bir tur çevirerek konuştu: "istanbul'a geri dönüyoruz."

5. A

Melek bir yudum su alıp telefondan gönderdiği dosyayı işaret ederek, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Gözlerini masanın diğer ucunda oturan Hakan'a dikmiş, en ufak bir mimiğini bile kaçırtmaya çalışarak vereceği cevabı bekliyordu.

Hakan parmağı ile ekranı kaydırarak Melek'in göndermiş ol-

22

duğu dosyaya bir süre bakmaya devam etti. Yüzden fazla karakol lem çizimin olduğu çok eski bir defterin dijital versiyonuydu. Sajjj falarda ilerlerken zaman zaman ilginç bir resme denk geliyor, ili parmağı ile ekranındaki görüntüyü büyüterek daha dikkatli bsll kıyor ve gördüğü şekillerin ne olduklarını anlamaya çalışıyordu. 1 "Durup dururken bu defter de nereden çıktı şimdi Melek?" 1 "Bunu dedemin çalışma odasında tesadüfen buldum. Kitaplı-1 ğının arkasında gizli bir bölmeye yerleştirilmiş."

"Gizli bir bölme mi? Ne enteresan adam şu Yakup Ruzly" di-1 ye yanıtladı Hakan. Yüzünde sevgi dolu bir gülümseme belir-1 misti. Konuşurken bir yandan da tabağındaki balığı dilimliyordu. Melek'in bakışları, onun ustalıkla yaptığı çatal bıçak hareketlerine takıldı. Her seferinde önce tabağına büyük bir parça balık alıyor, eti dört eşit parçaya bölüyor, sonra her bir parçayı yine dörder eşit parçacığa bölerek bir tanesine çatalını batırıp ağzına atıyordu. Lokmasını çiğnerken Melek ile göz göze geldi, ve onun ısrarcı bakışlarından kurtulabilmek için masada ekranı halen açık halde durmakta olan telefona yeniden, başını hafif yana doğru eğerek uzun uzun baktı.

"Sayfalar dolusu çizim içinden tanıdığım sadece şu kaplum-bağalı olan eskiz. Kaplumbağa Terbiyecisi tablosunun karakalemi değil mi bu?" 1 Melek, rüzgârdan gözünün önüne gelen saçlarını kulağının 1 arkasına sıkıştırıp yanıtladı: "Evet, ta kendisi. Osman Hamdi Bey'in meşhur tablosu Kaplumbağa Terbiyecisi'nin karakalem çizimi. Ama dikkatle bakarsan, buradakinin orijinal tablodan çok farklı bir çizim olduğunu da anlarsın."

"Doğrudur. Resimden pek anlamam" dedi Hakan, dudaklarını aşağı doğru sarkıtıp. Aslında ne diyeceğini bilemiyordu. İlgisizce sordu: "Telefonda 'çok önemli' dediğin konuyla bir ilgisi var \ mı peki bunun?"

"Aslında buraya gelmem, bunları sana anlatmam belki de

hataydı Hakan. En iyisi boş ver" diye yanıtladı Melek hayal ki- 1

rıklığı ile. Oturduğu sandalyede geriye doğru yaslanıp kollarını 1

önünde bağladı ve Boğaz'a doğru çevirdi bakışlarını.]

23

"Boş veremem Melek. Buluşalım dediğinden beri kaç gündür olunda sadece sen varken hem de."

Melek'in ufka doğru büyük bir hüzünle bakan gözleri bir anlığına ışıldadı. "Yeryüzünde bana bu cümleyi gerçekten, samimiyetle kurabilecek tek insan sensin biliyor musun?"

"Biliyorum" dedi Hakan, masanın üzerinden uzanıp genç kadının koluna dokunurken, "peki sen aynı durumun benim için de geçerli olduğunu biliyor musun acaba? Aramızda bir kan bağı olmaması kimin umurunda? Benim de yeryüzünde senden başka kimim kimsem yok ki Melek."

Bir süre sessizce manzarayı seyrettiler. Ufukta batmakta olan güneş, İstanbul Boğazı'nı yağlıboya bir tablo gibi kızıl, turuncu, eflatun ve mor renklere boyuyordu. Bu rengârenk tuvalin içinden pastel ve pas renkli büyük yük gemileri geçiyor, etrafında martıların uçuştuğu beyaz şehir hatları vapurları ve motorlar duraklayıp onlara yol veriyorlardı. O anda minarelerin ışıklarının birer birer yanmaya başladığını gördüler. Sonra yankılarıyla bir kanonu andıran ezan sesleri kaplamaya başladı Boğaz'ın yamaçlarını. Melek saatine baktı, saat 19:19'du. O an Melek'e şefkatle bakmakta olan Hakan gülümsedi. Ve sessizliği bozdu:

"Seni biraz yorgun gördüm Melek. Ve açıkçası biraz da yıpranmış. Nedir bu eskiz defterini senin için bu kadar önemli kılan?"

Melek'in çillerle kaplı yüzündeki tebessüm bir anda silindi, çocuksu sesi sanki yaşlı bir kadının ses tonu gibi tereddütlü çıkmaya başladı.

"Dedemi bu defter yüzünden öldürdüklerini düşünüyorum Hakan."

Hakan'ın gözleri bir an bulutlandı. O gri bulutların ardında neler gizleniyordu, anlayamadı Melek. Hakan beyaz şarabın soğukluğundan buğulanan kadehini parmağıyla sildi ve şarabından bir yudum alıp yutkunarak konuşmaya başladı:

Dedemiz... Yakup Ruzly..." diye mırıldandı, "onu gerçekten °zlüyorum." Sonra toparlandı ve Melek'e dönüp, "Olayın üzerin-en 17 sene geçti ama acısı hâlâ bugün gibi taze." Birkaç saniye Usup devam etti: "Peki böyle bir sonuca nasıl vardın ki?"

24

Melek düşünceliydi. Söylemek istediklerini zihninde topar lamaya çalışır gibi konuştu: 'Yıllardır kafama yatmayan şeyle] vardı bu cinayetle ilgili. Olayın para için yapılmış basit bir cinaj yet olduğuna hiçbir zaman inanmadım ben." Gözleri doldu, yu< kundu. Bir süre sessizleşip sonra yeninden anlatmaya koyuldu, "O gün tuhaf bir şey olmuş olmalı ki dedem gündüz vakti er kenden eve geldi. Evdeki görevlilerin hepsini, güvenlik, şoföi hizmetçi, kim varsa erkenden evlerine gönderdi. Bana da yiB karı çıkıp saklanmamı ve hiç ses çıkarmamamı söyledi. Sonw| bodrum katına indi. Saatlerce bodrum katından yukarı çıkmal di. Yukarda tek başıma korktuğum için daha fazla sabredemeyip aşağı indiğimi hatırlıyorum. Aşağı indiğimde dedemi elinde deri ciltli bir defter veya kitapla kan ter içinde bodrum kattan çıkarken gördüm. O an göz göze geldik. Beni görünce çok sinirlendi ve bana hemen odama gitmemi, çıt çıkarmadan saklanmamı yeniden ve sıkı sıkı tembihledi. Çok geçmedi ki o sesleri duydum. Telaşla gördüğüm en yakın odaya, dedemin yatak odasına saklandım." Yüzü acı ile dolmuştu bir anda. Sanki o günü yeniden yaşıyordu.

Hakan onun bu efkârını dağıtmak için bir başka soru sormaya karar verdi. "O gün gördüğün defterin bu defter olduğunu ne- [reden anladın?"

"Cildinden. Öylesine tuhaf bir yaprak figürü vardı ki kapağında, görür görmez hatırladım bunu nerede gördüğümü. Oda-1 sında gizli bir bölmede saklı duruyordu. Tesadüfen buldum." I

"Peki sence orijinal bir defter mi bu Melek? Ne dersin? YaniB Osman Hamdi Bey'in kendi çizimleri midir bunlar?" fl

"Defterin hiçbir yerinde bir imza veya işaret yok. Osman m Hamdi Bey'in olsaydı muhakkak bir yere imzasını atardı. OB yüzden onun değildir diye düşünüyorum. Öte yandan defter ol- ¦ dukça eski. Kapağı falan yıpranmış durumdaydı zaten. Muhte- M melen Osman Hamdi Bey'in bir yardımcısı, asistanı veya belki ¦ de bir öğrencisi tarafından tüm tablolarının karakalem çizimleri M yapılmıştır diye düşünüyorum." ¦

'Yani tamamen ressamdan bağımsız bir defter de olabilir." |

25

"Evet olabilir!" dedi Melek, hırsla, "konumuzla ilgisi ne ki bu-

9" nUI1

Hakan onun bu haline kıyamıyordu ama anlattığı olayda kafasına yatmayan çok sayıda nokta vardı.

"Bilemiyorum Melek. Yani cinayetin bu defter için işlenmiş olması tuhaf değil mi? Defter muhtemelen orijinal bile değildir diye kendin söylüyorsun. Orijinal değilse para da etmez demektir. Yani böyle bir şey için bir iş adamının yalısına girip onu öldürmek... Bilemiyorum. Belki de cinayet ve bu defter olayı, birbiri ile hiç ilgisi olmayan şeylerdir."

Melek bu yoruma sinirlenmişti. "Nasıl yani? Bu bağlantıyı nasıl göremiyorsunuz anlamıyorum. Dedem o gün işte olması gereken bir saatte erkenden eve gelip telaşla bir şeyler yaptı. Onu gördüğümde elinde bir defter vardı. Birkaç saat sonra soygun için yalıya gelen adamlar dedemle karşılaştılar, dedem onlara direnmeye çalıştı ve onlar da dedemi öldürdüler. Dedemi öldürdükten sonra da evin altını üstüne getirip bir şey aradılar. Sonra olaya adi bir hırsızlık ve cinayet süsü vermek için de evde buldukları 5 bin doları alarak kaçtılar. Olaya soygun ve cinayet dendi. Böylece kimse bu işi kurcalamamış oldu. Olay sessizce kapandı gitti. Ve ben yıllar sonra, öldürüldüğü gün dedemin elindeki defteri çalışma odasında gizli bir bölmede buldum. Ve her şeyi yeniden hatırladım. Daha nasıl bir bağlantıya ihtiyacın var Hakan?"

Hakan'ın nutku tutulmuş gibiydi. Bir şey söyleyemedi; daha Ç°k, olayı sorgulamaya, anlamaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

"Düşünsene Hakan, ülkenin en zengin ve güçlü işadamlarından biri yalısında vahşice öldürülüyor ve hiçbir gazetede veya mternet sitesinde doğru düzgün bir haber bile çıkmıyor. Gün-erce sakinleştiricilerle uyutmuşlardı beni. Zaten 17 yaşında bir Senç kızdım. Olayın medyada veya ülkedeki yankıları hakkın-a hiçbir fikrim yoktu doğal olarak. Geçmiş tarihlere yönelik nternetten bir araştırma yaptım. Olay gününe dair bulduğum 111 siteler ve istisnasız tüm gazeteler küçük birer yazı ile getirmişler böylesine ilginç bir haberi."

26

"Dedemizin ölümü elbette önemli bir olaydı ama o günler medyaya detaylı yansımadı demek ki. Hiç dikkatimi çekmemiş işin bu kısmı, hayret."

Melek'in adeta gözlerinin içi gülmüştü bu sözlere. "Ona 'd~ demiz' demen ve onu gerçek dedenmiş gibi sahiplenmen çok h suma gidiyor. Çünkü bu bizi kardeş yapıyor."

"Kardeşiz elbette Melek. Ve söylediğin gibi, medyanın bu iş görmezlikten gelmesi falan, gerçekten çok ilginç."

"İlginç tabii" diye üsteledi Melek, morali yerine gelmiş ve bi' anda güç toplamış gibiydi. Merakla sordu: "Peki sen ne düşünü; yorsun?"

Hakan şarabından bir yudum aldı ve fikrini söyledi: "Tabii bu teorin mantıklı gözükse de tamamen katılamıyo-j rum. Yani soygunun sadece böyle bir defter için yapılmış ola^B bileceğine dair geliştirdiğin teorine. Bu defterin çok büyük bim maddi değeri olsaydı bile, bana bu çok tuhaf gelirdi açıkçası. OB yalının duvarları orijinal Osman Hamdi Bey tabloları ile dolui diye biliyorum."
1

"Evet, 11 tane Osman Hamdi Bey tablosu vardı dedemin ko-4 leksiyonunda."
1

"İşte onu diyorum Melek. Yani adamların çalabileceği çok da-1 ha değerli şeyler vardı o yalıda. Anlattığına göre, adamlar defteri arayıp bulamadılar, Yakup Ruzly'yi öldürüp olaya basit bir cinayet süsü vermek için o esnada yalıda buldukları 5 bin doları alıp kaçtılar. Ama belki olay günü çalınan başka tablolar da vardı. Yani olay bu deftere özel değil de genel bir tarihi eser ve-; ya sanat eseri hırsızlığı da olabilir."

"Bu söylediğini ben de düşündüm başlarda. Bizim yalıyı sen de biliyorsun, duvarlarda sadece Osman Hamdi Bey değil, başka bazı önemli ressamların da çok sayıda tablosu var. Her biri milyonlarca dolar edebilecek orijinal ve değerli tablolar. Ve ev antika eşyalarla dolu. Bu defter olayını fark edince, o gün yalıdan çalı-S nan başka bir şey olabilir mi diye merak edip araştırmaya başla- I dım. Dedemin tablo koleksiyonunun envanterini tuttuğu bir def- I terini buldum kasada. Rahmetli tek tek evdeki tüm tabloları o |

27

ftere kaydettirmiş. Hepsi fotoğraflanarak deftere yapıştırılmış. f'Tstelik dedemi bilirsin, kurumsallığa, profesyonelleşmeye, oto-maSyona inanan bir insandı. Böyle bir listeyi bilgisayar ortamında daha sistemli bir şekilde değil de tamamen el ile ve bizzat kendi kendisinin yapmış olması da bir tuhaf. Kimseye güvenmemiş gibi sanki. Her neyse. Liste tastamam. Eksik hiçbir tablo yok."

"Garip gerçekten. Sadece bir defter için bu kadar riske girmek. Bir yalıya girip cinayet işlemek. Bilemiyorum. O defteri onlar için özel kılan bir şey olmalı o halde."

"Aynen öyle Hakan. Tuhaf ama bu adamlar sadece Osman Hamdi Bey'in eskizlerinin olduğu bu defter için geldiler. Belki cinayet işlemek gibi bir amaçları falan da yoktu. Ama hiç beklemedikleri bir şekilde evde dedemle karşılaştılar. O saatlerde genelde ofisinde olurdu dedem, eve uğramazdı."

Hakan kafasını eve doğru çevirip terastan içeri baktı. "Ofisinde, yani burada" diye mırıldandı, sonra Melek'e dönüp sordu: "Peki bu defter konusunu fark edince eşinle konuştun mu? Güçlü bir avukat diye biliyorum. Sana çok yardımı dokunabilir."

Melek derin bir of çekip büyük bir mutsuzluk ifadesi ile yanıtladı:

"Birkaç gün önce Attila'ya da sana anlattıklarımı anlattım tabii, ama maalesef bana inanmadı. Çok şiddetli bir kavga ettik. Beni yine kafayı yemekle suçladı anlayacağın. Ve defter ortadan kayboldu. Muhtemelen başımı derde sokmayayım diye defteri Attila alıp sakladı. Neyse ki ben de her ihtimale karşı tüm defteri tarayıcıdan geçirip dijital ortama aktarmıştım." Gülümseyerek göz kırptı Hakan'a.

Hakan Melek'i dinlerken yine sessizleşmişti. Gözünü ufka dikip derin derin düşünmeye başladı.

"Biliyorum Hakan. Yine kafayı yedi bu kız diye düşünüyorsun." Öyle bir şey düşünmüyorum. Saçmalama lütfen. Anlat, diniyorum."

Aslında düşüncem şu: Dedem, bu adamların gelip o defteri

bacaklarını anladı. Ve telaşla erkenden eve gelip defteri sakla-

1 veya defterin yerini değiştirdi. O sabah dedemi bodrum katın-

28

dan kan ter içinde çıkarken gördüm demiştim, hatırlarsan, nun sebebini de hiç anlayamadım. Tabii bodrumda her köş defalarca araştırdım. Hiçbir şey yoktu."

"Offf... Çok karışık yahu" diye gülümsedi Hakan.

"Karışık bir şey yok. inanmak istemezsen karışık gelebilir bette."

"Bak Melek, anlattıkların mantıklı elbette. Bu tezine ve k nıtlarına çok güveniyorsan konuyu bir avukatla ve polisle gör' şürüz. Dosyayı yeniden açtırırız. Ülkenin en büyük hukuk bür larıyla çalışıyorum, sana her türlü desteği vermelerini sağları Ama sen kendi kendine bir şey yapma sakın."

Hakan, Melek'in söylediklerine tam olarak güvenemeyeceği" de biliyordu. Daha 17 yaşında bir çocukken gözleri önünde ded sinin öldürülmesine tanık olmak, tamiri çok zor yaralar açmış' Melek'in ruhunda. Daha önce de buna benzer hayal ürünü birka çıkışı olmuş ve hepsinin sonu skandalla bitmişti.

Melek gözlerini Hakan'a dikmiş, ne düşündüğünü anlamay çalışıyordu.

"Hadi ama" dedi geriye yaslanarak, "benim için endişelenm Hakan, iyiyim artık ben. İlaçlarımı da düzenli alıyorum. Kork ma, kafayı yemem bir daha."

"O ne biçim söz, aşkolsun" diyebildi Hakan sadece. "Peki na sil gidiyor araştırmaların? Bir şeylere ulaşabildin mi?" Melek'in yine gözleri doldu.

"Aslında net bir şey yok. Ama üstü kapalı tehditler almaya başladım. Bu yüzden de doğru iz üzerinde olduğumu hissediyorum."

"Tehdit mi?" Hakan'ın yüz ifadesi birden değişti, telaşlanmış gibiydi. "Neler karıştırıyorsun sen Melek! Kim tehdit ediyor seni?"

"Bilmiyorum. Olayı araştırması için tuttuğum avukat geçen hafta arabasını Boğaz'ın karanlık sularına sürüp intihar etti."

"Hadi canım!" dedi Hakan, sandalyesinden heyecanla ayağa kalkmıştı, "Melek, neler diyorsun sen! Niye daha önce haber vermedin? Peki polise gittin mi?"

29

Melek başını hafifçe yana eğdi ve güneşin batmasıyla mor ve fiatun renklerinin yüzlerce farklı tonuna boyanmış Boğaz'ı ve rUbu seyretti sessizce. Boğaz'ın üzerine Anadolu yakası tarafından usulca ilerleyerek gelen kocaman ve bembeyaz bir sis bulutu çökmeye başlamıştı. Sonra Hakan'a döndü ve "Kimseye güvenmiyorum. Çok korkuyorum Hakan. Bu gece sende kalabilir miyim?" diye sordu.

"Bende kalmak mı?"

"Yani sorun olacaksa..."

"Hayır, hayır, elbette sorun olmaz. İstediğin kadar kalabilirsin. Ama beni endişelendirdin şimdi. Tehdit telefonları almak, avukatının şaibeli bir şekilde intihar etmesi falan... Her ne yapıyorsan bırak! Belli ki tehlikeli birilerini ürkütmüşsün."

"Lütfen bana yardım et. Birlikte araştıralım bu işi. Senin bilgisayar becerilerine, Emniyet'teki tanıdıklarına ihtiyacım var. Ve ahiliğine... Başka kimseye güvenemem bu konuda, biliyorsun."

"Hayır Melek. Başını derde sokmana izin vermeyeceğim. Yardımı falan unut. Ayrıca bu işi kurcalamaktan da vazgeçmeni istiyorum. Böyle davranarak kimseyi geri getiremezsin. Söylediğin gibi olay komplike bir işse sen zaten çözemezsin. Değilse de gereksiz yere başını derde sokuyorsun demektir zaten. Ve ben başını böyle bir derde sokmanı istemiyorum Melek."

Melek, Hakan'ın sözünü kesmeye yeltenince Hakan sesini yükseltip konuşmaya devam etti:

"Dinle beni! Dünyadaki tek varlığım sensin. Aramızda bir kan bağı olmaması umurumda bile değil. Sen benim kardeşim-sın. Ve bu ev... Bu ev senin evin. Bu evde sonsuza dek kalabilirin. Sadece bu işten uzak dur yeter bana. Başka bir şey istemiyorum senden."

Melek hiçbir cevap vermedi. Sessizce oturmuş Boğaz'ı seyrediyordu. "Üşüyorum" dedi sadece. Hakan ceketini çıkarıp onun °muzlarına koyarken ay ışığının Melek'in kızıl saçlarından yanmasını seyretti bir an. Yanındaki sandalyeye oturup kolunu Çek'in omzuna attı ve şefkatle sarıldı ona. Melek'in saçları Unyanın en güzel parfümü gibi kokuyordu. Papatya kokulu bir

şampuanın sıcak bir Akdeniz akşamında komşu balkondan sok ğa yayılması gibi tanıdık bir kokuydu bu. Hakan bu kokuyu için çekerken gözlerini istemsizce kapattı.

Kadıköy'ün üzerinden Boğaz'a doğru inmekte olan beyaz si bulutu iyice alçalmış ve karanlıkta ışıklar saçan birer oyunca^ gibi ilerleyen gemileri ince bir tülün ardına saklamaya başla-j mıştı. Her ikisinin de zihninde birbirlerine soracakları yüzlerce! soru vardı ama bir anda suskunlaştılar. Sanki dev bir cadı büyiİ kazanını kaynatmaya başlamış ve iksirinin buharını kötü bir si-| hir gibi İstanbul'un üzerine salmıştı. Melek, başını Hakan'ın ne-! fes alıp verirken inip kalkan göğsüne yasladı ve karanlık geceyi! bile örtmeye başlayan bu beyaz karanlığı seyretti bir süre. Uzun zamandır ilk kez korkmuyordu. Sonra o da gözlerini yumdu ve bu tuhaf büyüye sessizce ortak oldular.

6. Ü

Attila Taşkent, uçağı Atatürk Havalimanı'na iniş için alçalırken alnını dayadığı pencereden mosmor olmuş yüzünün yansımasını seyrediyordu. Az önce karşı koltuğa fırlattığı tablet bilgisayarına gelen e-posta sinyalini duyunca başını pencereden içeri çevirdi ve hostes kıza işaretparmağı ile tableti gösterdi. Hostes tedirgin oldu ama hemen kemerini çözüp koltuğundan kalktı ve sarsılarak alçalmakta olan uçağın zemininde güçlükle ayakta durarak Attila'nın yanına gelip tableti uzattı. Geri dönüp sağa sola tutunarak ve sendeleyerek kokpite gitti ve pilota, birkaç dakika öncesine kadar sütliman olan havaya ne olduğunu sor- ; du. Pilot işaretparmağı ile şehrin üzerini kaplamaya başlayan devasa sis bulutunu gösterdi:

"30 yıllık pilotluk hayatımda böyle bir şey görmedim." Attila, ellerinin sarsılan uçak yüzünden mi, yoksa sinirden mi titremekte olduğunu anlayamıyordu. Vakit kaybetmeden tabletine gelen e-postayı açtı ve emekli istihbaratçı dostu tarafından aceleyle yazıldığı belli olan bilgileri okumaya başla-

Aı Hakan Turan hakkında kısa süre içinde bulabildiği her şeyi göndermişti.

Kimden: D.A.

Tarih: 18.09.2018

Kime: Attila Taşkent

Konu: Hakan Turan hakkında

İstemiş olduğunuz bilgileri hızlıca topladım:

Hakan Turan, 35 yaşında. Bilgisayar mühendisi. İş adamı. SQR Software isimli bir yazılım şirketinin sahibi. 2017'de şirket cirosu 250 milyon doları aşmış durumda... Kendisi de aktif olarak yazılım ekibinin başında. Her yıl dünyadaki en başarılı bilişimcilerin belirlendiği "İT Global" listesine geçen yıl girmeyi başarmış. Çok sayıda büyük şirketin ve devlet kurumunun bilgiişlem ve güvenlik altyapısı işini yürütüyor. Bankaları kötü niyetli hacker'ların saldırılarından koruyan bir "beyaz hacker"hk hizmeti veriyor. Geçmişte çok gizli askeri bir projede görev almış, ancak proje iptal edilmiş. Kamuoyuna 'şaibeli intiharlar' olarak geçen ve projede görev alan 7 mühendisin ölümü ile rafa kaldırılan projeden hayatta kalan iki mühendisten biri.

1999'da ismi çok önemli bir hack olayına karışmış. Ama yargıda aklanmış. Emniyet suçlu olduğunu düşünse de aleyhinde hiçbir delil bulunamamış. O yıllarda kullandığı takma isim: Pe-riklytos.

Antika saat koleksiyoncusu ve hobi olarak analog saat tamiri yapıyor. Medyada, 2016 yılında Atatürk'ün ve II. Abdülhamit'in kol saatini New York'ta bir müzayededen toplam 570.000 dolara satın almasıyla tanınıyor. Oturmakta olduğu daire Ruzly Vakfı'na aitmiş. Hakan'a ömrü boyunca oturma hakkı tanın-mış. istanbul Beyoğlu'nda, İstiklal Caddesi'nin sonundaki Tünel Meydanı'nda, tarihi Seferoğlu Apartmanı'nm üst katı. Bu adres eşiniz Melek Hanım ile şu an yemek yedikleri yer.

Rusça, İtalyanca, İngilizce, Fransızca gibi çok sayıda yabancı dili iyi derecede bildiği söyleniyor.

32

Ailesi, 1983 yılında Esenboğa Havaalanı'na düşerek infilaL eden bir yolcu uçağında hayatlarını kaybetmişler. Bu olay olduj ğunda henüz birkaç haftalık bir bebek olan Hakan, Çocuk Esir| geme Kurumu yurduna verilmiş. Yakup Ruzly'nin muhtaç ço-L cuklar için kurmuş olduğu Ruzly Vakfı'nın burs verip destek olj duğu kimsesiz çocuklardan biri.

1

Attila, okumaya ara vererek gözlüğünü çıkardı ve sapını du-jj daklarına dokundurup bir süre o yılları düşündü. Hakan'ı şimdili hatırlamıştı. Ta o zamanlardan Yakup Bey'in aşırı ilgi gösterdiğini düşündüğü bir grup kimsesiz çocuktan biriydi. O çocukların sürekli öksüren sümüklü hallerini de, onlardan duyduğu tiksintiyi de bir anda anımsayıvermişti. Hastalık saçan hallerine ve tüm hainliklerine rağmen Yakup Bey'in onlara neden diğer çocuklar yanında bu kadar değer verdiğini hiçbir zaman anlayamamıştı ve asla da anlayamayacaktı, içinde yeniden yükselmekte olan tiksintiyi bastırarak gözlüğünü taktı ve okumaya devam etti:

1,85 boyunda. Esmer. Siyah uzun saçlı. Koyu kahve gözler. Spor yapan atletik biri. Bekâr. Teknelere meraklı. İsmini hayır işleri ile duyuruyor. Yakup Ruzly'ye olan manevi borcunu şimdi kendisi kimsesiz çocuklara abilik yaparak ödüyor. Sokak çocukları için bir rehabilitasyon merkezi ve barınma evi yaptırmış. Kişisel asistanı Ahu Kaya; ama kadın profesyonel ilişkinin ötesinde adeta Hakan'ın sağ kolu gibi çalışıyor. Geçen yıl şirketinin yüzde 10 hissesini tüm çalışanlara eşit olarak dağıtmış.

Eşiniz bu adamla 3 kez telefon görüşmesi yaptı. Bir kez de whatsapp uygulamasından dosya transferi yaptı. OH_Çizimler. PDF isimli bir dosyaydı. Ancak dosya içeriğine erişemedik.

Biraz daha zaman verirseniz çok daha detaylı bir araştırma yapabilirim.

Şimdilik takibiniz için Hakan'ın cep telefonu numarası: 0532xxxxxxx.

Saygılarımla, D.A.

33

Attila Taşkent, e-postayı okuyup bitirdikten sonra arkasına

slandı. Yumruklarını sıkıyordu. Bu kadın hâlâ neyin peşinde! Allah'ın belası, sözümü dinlememiş- Defteri tarayıp bilgisayara aktarmış! Hakan'a da şimdi o defter hikâyesini anlatmıştır! Lanet olsun! Lanet olsun sana

Melek!

Hemen telefonundan Melek'i takip etmesini sağlayan mo-bil uygulamayı açtı. Birkaç saniye içinde uygulama haritasında kırmızı bir ışık belirdi. O ışık Melek'ti. Melek'in cep telefonundan gelen sinyal tam olarak Galata Mevlevihanesi civarını gösteriyordu. İnternet bağlantısı zayıf olduğu için zaman zaman yer belirleyen o küçük kırmızı nokta yanıp sönerek sağa sola kararsız hareketler yaparak titriyor ve sanki Melek sürekli olarak yer değiştiriyormuş gibi gösteriyordu. Attila, Hakan'ın telefon numarasını da aynı uygulamaya girdi ve birkaç saniye içinde Hakan'ın yaydığı sinyal de uygulama tarafından tespit edildi. Şimdi Hakan da telefon ekranında yanıp sönen küçük mavi bir ışıktı artık.

Başını pencereye doğru çevirdi. Uçak inmek üzereyken Boğaz'dan ışıklar saçarak geçen bir gemiye takıldı gözü. Etrafındaki diğer gemilere nazaran kocaman bir gemiydi bu. Bo ğaz'm karanlık siyahlığı ile tepelerden inmekte olan sisin beyazlığı arasında, sanki her iki rengin kesişiminde ince bir çizgide ilerliyordu. Attila bir yandan da okuduğu raporu düşünüyordu. Hakan ile bunca yıl sonra yeniden karşılaşmış olmak onu Şaşırtmıştı. Onun bu kadar başarılı ve zengin biri haline dönüşmesi ise tahammül edemediği bir rahatsızlık duygusu uyandırmıştı ruhunda.

"Melek... Ne işin var da gittin bu baldırı çıplağın yanına!" Yumruklarını sıkıp, önünde açık duran masaya sert bir şekilde vurdu. "Buna izin veremem!"

Kızıl anlamaya çalışan gözlerle patronuna bakıyordu. Onu

"ayatında ilk kez böyle görmüştü. Attila telefonunu eline alıp

lrsla bir SMS yazdı ve göndermeden önce parmağını havaya

aldırıp bir süre bekledi. Melek'in karnındaki kendi çocuğunu

düşündü. Kafasını iki yana sallamaya başladı. Sonra bir kar$» verdi ve kendi kedine mırıldandı:
f.

"Hayır. Seni uyardım Melek. Uğraşma dedim. Ama beni dii . lemedin."
.•

Parmağını yavaşça ekrana doğru indirdi ve gönder tuşurM bastı. Sürekli olarak aynı şeyi söylüyor ve "Bunu sen istedin}! diye tekrarlıyordu. Birkaç kilometre ilerde iki koruması mesajı almışlar ve hemen harekete geçmişlerdi.

Aynı anda özel jet de, tekerleri piste sert bir şekilde temas edip kıvılcımlar çıkararak iniş yaptı. Attila, gecenin karanlığın-; da yanarak atmosfere giren bir meteor gibi İstanbul'a yenideni dönmüştü.
;

ı

7. M

Melek'i içeri yatırdıktan sonra Hakan'ı uyku tutmamıştı. (îe- i cenin serinliğine aldırmadan terasa çıktı. Boğaz birkaç saat içi n- '¦ de bembeyaz bir bulutun altında tamamen görünmez olmuştu. 1 Sisin bu kadar kısa sürede şehrin üzerini bir tül perde gibi ört- 1 müş olduğunu görünce gözlerine inanamadı. Sis hızla yayılmış ve I Galata'nm eteklerine kadar ulaşmıştı. Hakan birkaç adım atıp terasın diğer ucuna yürüdü ve halen ışıl ışıl olan İstiklal Caddesi'ne baktı. Bazı şehirlerin kendine has bir ışığı var. istanbul da o özel şehirlerden biri, diye düşündü. Caddenin yoğun insan trafiği azalmış, İstiklal Caddesi tekinsiz kadınların ve karanlık adamların j cirit attığı bir et pazarına dönüşmeye başlamıştı.

Aşağıda garip bir köpek havlaması duyunca sesin geldiği tarafa, terasın Galata Mevlevihanesi'ne bakan cephesine doğru yürüdü ve teras duvarından destek alıp aşağı eğilerek sokağa baktı. Karşıda Mevlevihanenin ağaçları rüzgârla sallanıyor ve gecenin sessizliğine tatlı bir hışırtı katıyorlardı. Hakan Melek'i ¦ ve anlattıklarını aklından çıkaramıyordu. Onu bu işten vazgeçi- I rebilmenin bir yolunu düşünürken içeriden yaklaşan ayak ses- ¦ lerini duyup arkasına döndü. Melek'in saçları biraz dağılmış ve m

I

n vuran abajur ışığı saç buklelerini kızıl birer aleve dönüş-müştü. Melek, salonun ortasında durdu ve duvardaki tablo-u seyretmeye başladı. "Muhteşem bir tablo."

Hakan'ın ona doğru yaklaştığını duymuştu ama arkasına dönmeden tabloyu seyretmeye devam ediyordu. Tabloda kafasında fes olan sakallı bir adam, başının hizasına kaldırdığı feneriyle karanlık geceyi aydınlatıyor ve çeşmesinden su akmakta olan bir yapının içine doğru giren merdivenlerden birkaç basamak aşağı inip arkasına dönmüş, sanki etrafını kolaçan ediyordu.

"Bir Osman Hamdi Bey tablosu" dedi Hakan, "Yakup Ruzly'nin kişisel olarak bana miras bıraktığı tek şey işte bu tablo. Ne olursa olsun satmamamı tembihleyerek tabii" diye gülümsedi. Melek

büyülenmiş gibi tabloyu seyrediyordu. "Adamın gözlerindeki endişeyi görebiliyor musun? Sanki birilerinin onu takip etmesinden korkmuş gibi. Fark edilmekten korkmuş gibi." Hakan'a döndü. "Sen de öyle düşünmüyor musun?" Hakan, daha önce belki de binlerce kez baktığı bu resme şimdi bir de Melek'in gözünden bakmaya çalıştı.

"Evet, söylediğin gibi. Bir endişe var gözlerinde." "Aynen. Peşinde kimsenin olmadığından emin olmak isteyen bir havası var."

Hakan ellerini Melek'in omzuna koydu. "Etrafta kimse yoksa içeri girecek gibi, sence de öyle değil mi?"

Melek tabloya öylesine konsantre olmuştu ki Hakan'ın bu son sorusunu duymadı bile. Omuzlarındaki ellerden yavaşça sıyrılıp tabloya iyice yaklaştı ve bir detaya odaklandı. Cep telefonunu alıp telefonun flaşını açarak odaklandığı bölgeyi iyice aydınlattı.

Şuna baksana Hakan!" dedi heyecanla. Yıllardır salonunda asıh duran tabloda Melek'in ne gördüğünü anlamak için iyice banına sokulup, onun gösterdiği yere baktı Hakan.

Ne kadar dikkatlisin Melek. Çeşmenin üzerinde bir şey ya-1y°f. Arapça sanırım." Harfleri kekeleyerek okumaya başladı "Ve cealnâ..."

36)

"Eski Türkçeyi okuyabiliyor musun?"

Hakan gülümsedi. "Bu yazı eski Türkçe değil. Arapça bu. Geî çen yıl merak sarıp bir süre Arapça ve Osmanlıca dersleri aidini da."

Melek ona şaka yollu bir dirsek attı. "Neden baştan söylemedin ya, oku lütfen şunu!"

"Ve cealnâ... min el mâi... külle şey'in... hayy..." "Ne demek peki?" diye sordu Melek heyecanla. Hakan sehpanın üzerinde duran tablet bilgisayarını açıp internetten bu cümlenin ne olduğunu kontrol etti. Bu bir Kuran ayetiydi. 21. sure olan Enbiya Suresi'nin 30. ayeti. "21:30 Biz her şeyi sudan yarattık."

Melek, hayranlıkla tabloyu seyrediyordu. Sonra Hakan'a döndü, gözlerinin içine bakarak sordu:

"Özele girdiğimi düşünmezsen bir şey sormak istiyorum. De- j min Arapça metni okuyabilmen inanılmaz etkileyiciydi. Arap- i ça okumayı neden öğrenmek istedin? Hatırladığım kadarıyla de- 1 dem, cumartesi günleri Kenan ve beni sinagoga götürürken seni ; de bizimle birlikte götürürdü. Senin bir Musevi olarak yetiştiği- ¦] ni düşünmüştüm hep. Kuran'ı kolayca okuyunca bu yüzden şaşırdım biraz. Hangi dine inanıyorsun?"

Hakan bu yoruma gülümsedi. "Aslında hiçbirine inanmıyorum. Yaratılmış olduğumuz düşüncesi bana saçma geliyor. Tesadüfen oluşmuş doğanın tesadüfen oluşan çocuklarıyız işte." "inançlı biri olduğunu düşünmüştüm senin." Kısa bir sessizlik oldu. Melek gözlerine bakıp gülümsedi. Güldüğü zaman yüzündeki çiller daha da belirginleşiyordu. , Abajurun alttan vuran sarı ışığı kıvrık dudaklarını gölgelendiriyor, sarı-kızıl-kahve arası saçlarını daha da kızıl gösteriyor ve lacivert kocaman gözleri küçük suratı ile muhteşem bir tezat ve bütünlük oluşturuyordu. Hakan kendi çekik gözlerini, siyah saçlarını ve esmer tenini düşününce, insan denen yaratığın gösterdiği sonsuz gen çeşitliliğine bir kez

daha hayran kaldı. Bel- i ki Hakan için bir Tanrı yoktu, ama insan da bu haliyle doğanın 1 muhteşem bir eseri gibi geliyordu ona.]

37

"Din konusunda böyle düşünmene üzüldüm ama Hakan. En kısa zamanda seni yeniden sinagoga götürmeye başlayacağım." Gülümsüyordu.

Hakan da babacan bir şekilde gülümseyip yeniden Melek'in omuzlarından tuttu. "Sen şu saçma araştırmalarından vazgeçeceğine söz verirsen, belki ben de yeniden sinagoga gelmeyi kabul edebilirim. Ama turist olarak."

Melek'in gülümseyen yüzü bir anda soldu ve yerini derin bir hüzün aldı. "Bana yardım etmeyeceksin değil mi?"

"Etmeyeceğim. İnan bana bu işler için uygun biri değilim. Seni de vazgeçirmeye kararlıyım. Bak, avukatım şüpheli şekilde intihar etti dediğin için uyku tutmadı beni bir türlü. Uzak dur bu işten. Söz ver bana."

Melek bir cevap vermedi. Tablonun önündeki ahşap konsola eğilip baktı. Konsolun üzeri camekândı ve Hakan en değerli kol saatlerini o camekânda sergiliyordu. "Bu saatler muhteşem gözüküyorlar Hakan" diye mırıldandı.

Hakan işaretparmağı ile camekâna dokunmadan gösterdi. "Soldaki II. Abdülhamit'in kol saatidir. Geleneksel köstekli saat kullanan sultanın, pek kullanmadığı kol saatlerinden biri diyelim ya da."

Melek onun gösterdiği saate baktı. Elyazısı ile yazılmış saat markasını okuyamamıştı. Ayar düğmesi pırlanta ve elmas taş kaplı olan, bir saatten çok bir takıyı andıran bu nadide parçanın Çok değerli olduğu her halinden belliydi. Onun hemen yanında, son derece sade ama yine çok özel bir saat olduğu belli olan, siyah deri kordonlu zarif bir erkek saati duruyordu. Melek parmağını o saatin hizasına getirip sordu:

lcYa bu?"

"O da Atatürk'ün saati. 1937 model bir Patek Philippe. Çok °zel bir saattir."

Bunlar inanılmaz güzel." Melek saatlere hayranlıkla ba-arken büyülenmiş gibiydi. "Gazetede, 'Atatürk'ün saatini alan lam' diye senin resmini gördüğümde ne gurur duymuştum anlamam. Hem bu ülkede dünya çapında onlarca zengin varken

38

kimsenin bu iki parçayı almayı akıl edememiş olması ne gari$ Şunları sen almasaydın görgüsüz bir Amerikalının çiftlik evincjj sergilenmeye devam edeceklerdi demek." §

Sonra camekânın yanında duran başka bir ahşap rafın içinia deki tuhaf aletlere baktı. Abisi ile lunaparkta dolaşan merak|| bir kız çocuğu gibiydi. 1

"Peki bunlar ne?" i

j "Onlar da bazı eski bilgisayar parçaları. Bir zamanlar kendi modemimi kendim yapardım. İnternetin yavaş olduğu yıllar»! di. Eh, biraz hızlandırmam gerekiyordu" dedi Hakan gülümse-İ yerek.
1

"Kendi modemini yapıp internetini hızlandırdın yani" diye güldü Melek. Modeme olan ilgisini yitirmiş bu kez de salonun; gösterişsiz bir köşesinde duran antika piyanoya doğru yönelmişti.) "Biliyor musun, bu bizim yalıdaki piyanonun aynısından! Pe- f ki ya bu keman? Dedemin keman çaldığını bilmiyordum ben." j Hakan ona gülümsedi ve bir çiçekten diğerine konarak heye- j canla bütün bahçeyi dolaşan bir kelebek gibi salonun içinde ge- '] zen Melek'in peşinden yürüdü. "O kemanı ben çalıyorum. Piya- . no çalarak geçirdiğim ergenlik yıllarından sonra bir de kemana S merak saldım."
1

Melek şaşkınlık ve hayranlıkla karışık bir yüz ifadesi ile | Hakan'a baktı. "Müzik. Bilgisayar. Matematik... Ne kadar tuhaf i ve birbiriyle alakasız şeyler biliyorsun." 1

"Aslında alakalılar, çünkü hepsinin temelinde matematik i var. Müzik de matematiktir, bilgisayar da."
1

"Yine de çok tuhaf bir adam olduğunu söylemeliyim Hakan." V Melek arkasına dönmüş gülümsüyordu. Hakan ise yorgun ve i uykusuzdu. Ensesini kaşıyarak, "Yalnız gecenin bu vakti bunları konuşmak için fazla geç değil mi Melek?" dedi. "Hadi uyu- j; yalım artık."

"Ya sen?" diye sordu Melek, halen yanmakta olan salonun abajurunu göstererek. "Sen yatmıyor musun daha?" "Biliyorsun, karanlıkta uyumam ben." "Hâlâ mı Hakan? Koca adam oldun yahu!" dedi Melek gülerek. ' |

Hakan acı bir tebessümle yanıtladı onu: "Bazı şeyler hiç değişmiyor işte Melek."

Melek iki eliyle Hakan'ın beline sarılıp, teselli etmek istercesine başını omzuna yasladı. "Hatırlıyorum. Çocukken bizim yalının iskelesinden denize atlardık ama sen sudan korkup yanımıza gelemez, bizi iskeleden seyrederdin. Boğaz'ın sert rüzgârıyla soğuktan titreyen vücudunu ellerini önünde bağlayarak ısıtmaya çalışan, iskelede oturan bir oğlan çocuğu olarak hatırlıyorum seni."

Sonra, "ne var bunda" der gibi omuzlarını kaldıran Hakan'a baktı. "Şaka yapıyorsun! Hâlâ mı korkuyorsun yani sudan?"

"Sudan korkmuyorum, suya girmekten ve bir daha çıkamamaktan korkuyorum" dedi Hakan, küçük bir çocuk gibi konuşmuştu. "Kapalı kalmaktan korkuyorum. Bu yüzden tekneyle gezmeye bayılırım ama yüzmekten nefret ederim."

Melek gülümseyerek onu seyrediyordu. "Benim için hep bir süper kahraman gibiydin küçükken. Kendi abime değil de sana hayranlık duyardım. Kenan hep zayıf biri gibi gözükürdü bana. Başıma o an bir şey gelse, suda boğulacak olsam mesela, suya girme korkuna rağmen beni öz abim Kenan değil de atlayıp sen kurtarırsın gibi gelirdi."

Hakan, "Karanlıktan korkan bir süper kahraman" diye kendi kendisiyle alay etti. "Hadi artık yatalım."

Melek'i babacan bir abi edasıyla yeniden odasına uyumaya gönderdi. Gece birkaç kez, uyuduğu odaya gidip kapıdan bir süre sessizce seyretti kardeşini. Melek'in lacivert gözleri çoktan kapanmış, mışıl mışıl uyuyordu. Hakan'ın içini bir huzur kapladı. Salona geri döndü ve TV'nin karşısındaki kanepeye uzandı. Uzunca bir süre tavanı ve kapalı televizyondaki yansımasını seyrettikten sonra uyuyakaldı.

Gece yarısını biraz geçe omzunda hissettiği bir dokunuşla uyandığında Melek'i karşısında gördü. Abajurdan gelen ışık ızü saçlarının arasından süzülüp Hakan'ın gözlerini kamaşmıyordu. Kolları ve paçaları ona uzun gelen pijamasının için-e mahmur gözleri, dağılmış makyajıyla komik bir palyaço gi- lvdi Melek. Hiçbir şey söylemedi. Daracık kanepede Hakan'ı it-

40

tirip yanına kıvrıldı ve Hakan'ın kolunu kaldırıp kendi üstü bir örtü gibi koyup uykuya daldı. Bir abinin koruyucu kolla m hissetme duygusuyla gözlerini kapatırken, Hakan da yüz nü Melek'in saçlarına gömdü ve papatya kokusunu içine çe1 rek belki de hayatının en huzurlu uykusuna daldı.

8. L

Hazar isimli özel jet indikten sonra uzun bir süre pist boyun ilerledi ve Atatürk Havalimanı'nın özel jetler için ayrılan hangarla arasında VIP-23 yazan bölüme yanaşıp durdu. Uçağın kapısına ka-* dar gelen beyaz Bentley'nin şoförü aracın kapısını açmış, jetin merdivenlerinden Attila Taşkent'in inmesini bekliyordu. Birkaç daki-ka içinde merdivenlerden bir hışımla inen patronunun korkunç yüz! ifadesini gördüğünde korkudan dizleri titredi. Attila şoförün şaşkın bakışları altında kendini arabanın sağ arka koltuğuna attı.

"Eve!" dedi sert bir şekilde. Bir daha da yol boyu şoförle hiç konuşmayacaktı.

Arabada ilk iş olarak telefonunu çıkarıp, Melek'i takip ettiği uygulamayı açtı. Telefonun internet bağlantısı hâlâ zayıftı. İn-1 ternetin bağlantı hızının güçlenmesini beklerken pencereyi açıp '¦ telefonu tüm gücüyle yola fırlatmak geçti içinden. Bir saniyelik] gecikmeye bile tahammül edemez hale gelmişti. Şoför dikiz ay- i nasından göz ucuyla çaktırmadan patronunun bu haline bakıyor 1 ama bir şeyler sormak için ağzını açmaya cesaret edemiyordu, j

Nihayet bağlantı güçlenmiş ve ekranında Melek'in sinyali I net bir şekilde belirmişti. Attila, dokunmatik ekranındaki uygulama haritasını iki parmağı ile büyütüp sinyalin geldiği adrese dikkatle baktı.

Galata Mevlevihanesi mi? Gerçekten orada mı bu kadın? diye düşündü, gözleri şaşkınlıkla açılmış bir halde. Telefonun in- j ternet sinyali güçlendikçe kırmızı noktanın haritadaki yer tespi- j ti de o kadar hassaslaşıyordu. Birkaç saniye içinde güçlenen sin- ', yal ile birlikte Melek'in konumu da netleşmişti. Mevlevihanenin :£

41

m karşısındaki binadaydı. Burası Hakan'ın evi olmalıydı, çünkü Hakan'ın mavi renkli sinyali de şimdi aynı konumdan gelme-

başlamıştı. Uygulama haritasını iyice büyüttü. Artık ekranda biri mavi diğeri kırmızı kocaman iki nokta görünüyordu ve uygulamaya göre iki noktanın arası bir metreden bile azdı.

Kafasını telefondan kaldırıp pencereden dışarı baktı. Dışarıda gördüğü her şey anlamsız geliyordu. Yumruklarını sıktı. Öylesine sert sıkıyordu ki tırnakları avuç içine saplanmışlardı. Nefes alamadığını hissedip yanındaki camı açtı. Şoförü sormaya çekiniyor ama garip hareketler yapmaya başlayan patronunu dikiz aynasından dikkatle takip ediyordu.

Biri fena kızdırmış adamı, diye düşündü.

Attila o an hızla bir karar verdi ve cebinden başka bir telefon çıkarıp öndeki arabada ona eskortluk yapan koruması Kızıl'a mesaj attı.

"Sana şimdi bir adres göndereceğim. Oraya gitmeni istiyorum. Ne olur ne olmaz, işimizi garantiye alalım. Gidince beni ara. Sana talimatlarım olacak."

Adresi gönderdikten sonra telefonu cebine koydu. Önlerinde seyretmekte olan siyah BMW dörtlülerini yakıp bir anda hızlandı ve beş on saniye içinde karanlık gecenin içinde gözden kayboldu. İstikameti Galata sokaklarıydı.

9. B

Hakan sabaha karşı gözlerini açtığında kendini kanepe-

ae yalnız başına kıvrılmış uyurken buldu. Kalkıp yatak odası-

a baktı, tüm evi dolaştı. Melek yoktu. İçini bir endişe duygu-

u kapladı. Melek'i telefonla aradı ve uzun uzun çaldırdı ama

eiefon cevap vermiyordu. Evin içinde ne yapacağını bilmez bir

aWe bir sağa bir sola döndü. Dışarı çıkmak için üzerine bir

yler giydi. Spor ayakkabılarını özenle sıkıca bağladı. Sonra

elek'i nerede bulabileceğini düşündü. Aklına hiçbir yer gel-

yordu. Yeniden kanepeye oturdu. Ayağını yukarı aşağı sal-

42

layarak sonsuz sayıda olasılığı aynı anda düşünüyordu. Numarayı birkaç kez daha aradı ama sonuç aynıydı, telefon çalıyor fakat açılmıyordu. Hava karanlık*olduğu için geceden açık bıraktığı abajur hâlâ odayı aydınlatmaya devam ediyordu. Gözü Melek'in el çantasına takıldı, burada bırakmıştı, almak içiıl elini uzatırken telefon çaldı. Telefonun ekranına baktı. Araya* Melek'ti. Hızla açtı.
1

"Melek?!?" i

Saate baktı. 03:52'ydi. Pencereden dışarı baktığında s I arasından bir görünüp bir kaybolan mor gökyüzünü gördü. rI I fondan Melek'in kesik kesik gelen çığlık sesini duydu. J

"Ha..an! Ya...ım et!" 1

Bir anda bütün vücudu kaskatı kesildi Hakan'ın. "Melek! Ne« redesin? Melek!"
1

"Ha... Ga..ta... bi..ın.. altında ...tiş!" ¦

Melek'in ne dediği tam olarak anlaşılmıyordu. Ama o haykı-B rışlarm arasında "Galata" olduğunu düşündüğü bir şeyler duy J du Hakan.

Buralarda bir yerde olmalı. Alelacele fırladı evden. Merdivenleri üçer beşer inerken telefonu kulağından bir an olsun bile ayırmadan Melek ile iletişim-; de kalmaya çalışıyordu. Apartmanın ağır demir kapısını bütün, hırsıyla kendine doğru çekerek açtı ve sisin giderek daha fazla çökmekte olduğu sokağa kendini attı.

Telefondan ara sıra bir cızırtı ve koşuşturma sesi geliyordu. > Melek telefonu açık bırakıp cebine koymuş olmalıydı ve muhtemelen hareket halindeydi. Hakan boşta olan elini kafasına götürdü, şakaklarındaki saçları avuçladı. \ Ne yapacağım ben! "Mşlek!" diye gökyüzüne doğru yeniden haykırdı, tam olarak j nereye doğru seslenmesi gerektiğini bilemeden. Etrafta hiç polis I gözükmüyordu. Herhangi bir insan da yoktu. Sokak kedileri bile ', ellerini ayaklarını çekmiş, kıvrıldıkları köşelerde uyukluyorlar-dı. Tünel Mey^danı'nın ortasında ayakta dikilmiş çaresizce düşünüyordu Hakan. Kendi etrafında bir tur döndü. Telefondan yine

43

¦ "Hakan" sesi duyar gibi oldu. Yeniden dikkat kesilip telefo-"Melek!" diye seslendi. Su sesine benzer bir ses duydu. San-ı.' suyun içinde yürüme sesi gibi bir sesti bu. Su! Burada nerede su var? gir yandan polisi aramak istiyor ama telefonu kapatıp Melek ile bağlantıyı kesme riskini göze alamıyordu. Telefon tutan eli kulağında, ayakta dimdik durdu. Gözlerini kapattı ve gecenin içinden süzülüp gelebilecek en ufak bir sesi bile duymak için kulak kesildi. Tam olarak sırtını Tünel Han'a vermişti. Sağ çaprazında İstiklal Caddesi'nin sonu, solunda ise Beyoğlu Belediyesi binasına doğru inen yokuş ve metro istasyonunun girişi vardı. Gözlerini açtığında karşısında Welldone restoranı ve camında kendi yansıması vardı. Siyah spor ayakkabıları, siyah pantolonu, siyah tişörtü, siyah montu ile sabaha karşı elinde telefonla sokak ortasında dikilen tuhaf bir adamdı gördüğü. Çok geçmeden bir çığlık sesi, gecenin mor kaftanını yırttı. Aynı anda telefondan da gelen çığlık sesi ağaçların hışırtısına ve kuşların kanat seslerine karışıyordu. Sonra bir anda telefondan kulağına ulaşan sesler kesildi.

Ağaçlar! diye düşündü Hakan. Taş binalardan ve betondan oluşan Beyoğlu'nda ağaçlar nerede olabilirdi?

Ses sağ tarafından gelmiş gibiydi. Kafasını o yöne çevirdiğinde Galip Dede Caddesi 'nin başlangıç noktasında duran Galata Mevlevihanesi'nin taş duvarlarını gördü. Bir saniye içinde beyni onlarca olasılığı düşündü, ölçtü biçti ve hızla sağa döndü, ko-Şar adım Galip Dede Caddesi'ne girdi. Bu civarda ağaç olan tek oır yer vardı: Galata Mevlevihanesi. Birkaç saniye içinde Mevle-vıhanenin mermer taçlı ana giriş kapısına ulaştı. Padişah tuğralı yüksek ve oldukça ağır demir kapıyı itmeyi denedi, ancak bir mi-im bile yerinden oynatamadı. Normalde 24 saat güvenlik olan bir düzede şimdi kimseciklerin olmamasına inanamadı. Sağdaki ve °ldaki demir ızgaralı pencerelerden içeri baktı ama kayda değer lr §ey göremiyordu. Mevlevihanenin küçük bir ormanı andıran ezarlığı üzerinde hareler halinde salınmakta olan sis, tüyler tirşen bir film sahnesi gibiydi. Mezarlık öylesine sessiz ve ıssızdı

ki içeride kelimenin tam anlamıyla in cin top oynuyordu. Burnu: serin hava ile karışık keskin bir yosun kokusu geldi. Birkaç ad geri çekilip duvarın üzerine sabitlenmiş yüksek demir parmakl lara baktı. Parmaklıkların üzerinde yeniden bir duvar başlıyor Mermerden bir çerçevenin içine yerleştirilmiş gibi duran demir ı garalı duvarlar sanki bir evin pencereleri gibi tasarlanmışlardı.!

Kapıyı bir kez daha yokladı. Böylesi büyük ve sağlam bir

pıyı kırmak için muhtemelen bir tankla girmek gerekirdi. a|

tarafındaki dükkâna baktı, her zaman yemek yediği köfteciydi,]

Bu iki bina arasında muhakkak bir geçiş olmalı.

Hafızasını zorlayınca köftecinin en üst katında, tuğlada

örülmüş kubbeli tavanından açılan ve Mevlevihanenin bahçesi

ne bakan kare bir pencere olduğunu hatırladı. Köfteciye girmejj

bir şekilde başarabilirse... Ve en üst katın zemininden yaklaşıl

yedi metre yükseklikte duran pencereye tırmanabilirse... I

Oradan da muhtemelen on beş metre yükseklikten avluya w]

atlayacağım yani?

İmkânsız ve umutsuz bir plandı. Yine de vazgeçmemişti Beyni bir bilgisayar gibi hızla çalışarak alternatif bir çözüm bu| maya çalışıyordu. O esnada, halen kulağında tutmakta olduğlj telefondan garip bir köpek havlaması duydu. Aynı havlama sel sini dışarıdan diğer kulağıyla da duymuştu. Sanki akşam teras-| ta duyduğu köpeğin sesi gibiydi bu. Melek buralarda bir yerde! Çaresizlikten delirecek gibi oldu. Olduğu yerde dönüp duru yordu. Gecenin içinden bir hırıltı sesi daha geldi. Sanki Mevle-i vihaneden değil de sağındaki Galip Dede Caddesi'nden gelmiş-] ti ses. Sağlı sollu binaların ışıklarının biraz da olsa aydınlattığı, yokuş aşağı giden loş ve sisli cadde boyunca bir iki adım attı. Biraz ileride, caddeyi bir çatal gibi ikiye ayıran beş katlı pembe bir binanın önünden sağdaki sokağa doğru koşturmakta olan bir-] kaç gölge görmüştü. Kapalı dükkânın yanıp sönen neon ışıkları-^ nın belli belirsiz aydınlattığı sokağa giren gölgeler sanki bir anlığına belirip sisin içinde yeniden kaybolmuşlardı.

Bir hareket görme umuduyla Mevlevihanenin içine doğru

uw kez daha baktı ve kısa bir kararsızlıktan sonra karan-ı * n içinde kaybolan gölgelerin peşinden yokuş aşağı koşmaya siadı. Gecenin neminin ıslattığı kaygan parke taşlarının üzende birkaç kez dengesini kaybedip düşme tehlikesi geçirerek koştu ve pembe binanın önüne geldiğinde yavaşladı. Çin malı ucuz elektronik aletlerin, müzik malzemeleri ve enstrümanların satıldığı dükkânların arasından hızlı adımlarla yürüyerek geçti Gözleri bir radar gibi etrafı tarıyordu. Arkasına dönüp geldiği yere bir kez daha baktı. Mevlevihaneyi aydınlatan güçlü spot ışıkları bile sisin içinde boğulmuşlar ve bu mesafeden sönmekte olan bir ateş gibi gözüküyorlardı.

Daha fazla vakit kaybetmeden tekinsiz sokağa daldı. İlerledikçe karşısına sağlı sollu yeni sokaklar çıkıyordu. Hangi sokağa baksa sanki beyaz bir bulut görüyordu. Dönüp bir tanesine girmeyi tercih etmek demek, tercih etmediği bir diğer sokakta Melek'i ölüme terk etmek demek olabilirdi. Attığı her adım bir kumardı artık. Telefonuna baktı. Saniyeler ve dakikalar hızla akmaya devam ediyordu. Melek hâlâ hattaydı. Telefonu kulağına iyice dayadı ve derinlerden gelen bir konuşma sesi duymaya çalıştı. Ama tanımsız gürültülerden başka bir ses yoktu. Telefonun ekranındaki görüşme süresi saniye saniye ilerliyor ve geçen her saniye Melek'i ondan biraz daha koparıyordu. Bir sokak ayrımından sağa döndü. Kaygan parke taşlarının üzerinde koşarken bir an ayağı kaydı ve düştü. Aldırmadan ayağa kalkıp koşmaya devam etti. Gözlerinden süzülen yaşlar sabah soğuğundan mı> yoksa çaresizlik hissinden miydi, kendi de bilmiyordu. Labirent gibi sokaklarda ilerledi ve yine bir köşeye, bu kez bir dört-yol ayrımına geldi.

Bina köşelerine çakılmış tabelalardan sokak isimlerine baktı

e ^güdüsel olarak Marangoz Çıkmazı yazan sokağa girdi. Çık-

azm dibine kadar ilerlemişti. Bir şey olmadığını anlayıp hız-

Seri döndüğünde karşısında iki yeniyetme tekinsiz tip gör-

• Tekinin elinde salladığı kelebek bıçak karanlıkta bir parla-

P bir kararıyordu. Tam o esnada hâlâ kulağında duran tele-

dan bir çığlık sesi daha duydu ve telefon kapandı. Hakan te-

lefonun ekranına baktığında 19 dakika 19 saniye süren görüş. menin noktalandığını gördü. Gençler kendilerinden emin adım. larla ona doğru yürümeye başlamışlardı. Hakan telefonu hızla cebine koyarken eli cebindeki anahtarlığa temas etti, çocuklara çaktırmadan anahtarları sağ avucunun içine aldı ve anahtarlık, taki İBB logosunun piramit gibi sivri ucunu parmaklarının arasından dışarı çıkarıp yumruğunu sıktı. Montunu çıkarıp bir kal<-kan gibi kullanmak üzere sol koluna doladı. Kavgaya hazırdı. Gençlerden biri seri bir şekilde ağzından bir jilet çıkarıp el le Hakan'a doğru fırlattı. Jilet öylesine hızlı gelmişti ki, na böyle fırlatabildiğim Hakan'ın aklı almadı. Jilet tam omzuJ denk gelip saplandı. Tişörtünün koluyla omzunu birleştiren kişe denk geldiği için kesik fazla derin olmamıştı ama yine tenine ulaşmış, tişörtün üzerine kan sızmaya başlamıştı. H kaıi beklemediği bu hareket karşısında bir an şok oldu. Son bir jilet daha geldi, fakat çocuk bu kez keskin yerini denk getr remediği için jiletin geniş yüzeyi Hakan'ın bedenine çarpıp yer düştü. Bu arada diğer genç elindeki kelebek bıçağı gecenin ses.,' sizliğinde şakırdatarak çeviriyor, temkinli ve küçük adımlarl Hakan'a doğru yaklaşıyordu.

Hakan, suratına doğru fırlatılan üçüncü jiletten eğilerek kurtulduğu anda yanına sokulan diğer gencin savurduğu kelebe bıçak, yüzünü ıskalayıp hemen arkasındaki binanın duvarına; saplandı ve duvarın artık dökülmeye yüz tutmuş boyasını aşağı, indirdi. Hakan, dibine kadar sokulan gencin gırtlağını sol eliy-ı le sert bir şekilde kavrayıp itti ve yeterli mesafeye gelince bütün gücüyle yumruğunu suratına indirdi. İBB logosu çocuğun yüzüne tam isabetle inmişti. Öylesine sert bir darbeydi ki çocuk kendi ekseni etrafında yarım tur atıp bir çuval gibi yere yığılıverdi. Diğer çocuk da cebinden çıkardığı bıçağı Hakan'a doğru savurmaya başlamıştı. O sırada arkadaşının yere yığıldığını görünce bir an dikkati

dağıldı ve Hakan'ın ayak tabanıyla göğsüne vurduğu sert tekmeye karşı hiçbir savunma yapamadı. Geriye^ doğru istem dışı birkaç hızlı adım atıp sırtüstü yere yuvarlandı ve^ kafasını sert bir şekilde kaldırım taşına çarpıp bayıldı.

47

T-Fakan, yerde hareketsiz yatan ve taş çatlasa 16-17 yaşla-

, olan çocuklara öfkeyle bakıp, geldiği yöne doğru koşmaya

ladı. Melek'i yeniden aramayı denedi ama artık telefonu tamamen kapatılmıştı.

Biraz ilerledikten sonra, olduğu yerde durup herhangi bir ses duymaya çalıştı. Ama koşturmaktan nefes nefese kaldığı için kendi soluk alıp verme sesinden başka bir şey duyamıyordu. Soluğunu birkaç saniye tuttu ama bu sonra daha da nefes nefese kalmasına neden oldu.

Bir süre sonra olay yerine gelen polisler Hakan'ı görünce ona doğru yöneldiler. Hakan üstü başı dağılmış bir halde hızlı adımlarla yanlarına gitti. Polisler sorgulayan gözlerle kendisine bakıyorlardı. Bir süre sonra polislerden biri sorular sormaya başladı. Hakan'ın verdiği yanıtları not alan memur, biraz ilerideki komiserinin yanına giderek önce aldığı notları, sonra eliyle Hakan'ı göstererek komisere bir şeyler söyledi. Komiser kabadayılara özgü bir yürüyüşle, adeta bir kovboy edasıyla Hakan'a doğru yaklaştı. Hakan olayı yeniden özetlemek için ağzını açmaya yeltendi ama komiser yavaş kafa hareketleriyle önce Hakan'ın konuşurken havaya kaldırdığı eline, sonra omzundan sızan kana, sonra da gözlerinin içine baktı. Sanki ağır çekim hareket ediyor gibiydi. Gözlerini Hakan'ın üzerinde gezdirmesi bile birkaç saniye sürmüştü. Hakan bu bakışın altında ezildiğini hissedip, adamın "sus" der gibi elini kaldırarak verdiği komuta uydu. Elini indirdi, ağzını kapatıp komiserin konuşmasını beklemeye başladı. Komiser başını "hadi" der gibi hızla yana doğru Çevirdi ve buz gibi bir ses tonuyla konuştu: Bizimle merkeze kadar geliyorsun."

Hakan hemen asistanına haber vermek istedi. Telefonu ıs-ar*a çaldırmasına rağmen Ahu uyanıp da cevap vermiyordu, betonu beş altı kez çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi. akan telaşla Ahu'ya sesli mesaj bıraktı.

Ahu, Galata polis merkezine götürülüyorum. Mesajımı alır az bizim avukatları ara, oraya gelsinler!"

48

10. S

Galata polis merkezi amiri Başkomiser Cemal, sabahın 04:30'unda baskın yapar gibi karakola gelen Attîa Taşkent'i bizzat odasında ağırlıyor, ikram ettikleri Türk kahvesinin eşliğinde ona olay ve bundan sonra takip edilecek prosedür ile ilgili bilgiler veriyordu. Karşı masasında oturan ve bu konuşmay başından beri tanık olan yardımcısı, Başkomiser Cemal'in s sinde sanki Attila'yı teselli etmeye çalışır gibi bir tonlama hi sediyordu.

"Hakan Turan şu anda içeride sorgulanıyor" dedi Başkonr ser Cemal saatine bakarken, "hatta muhtemelen sorgusu bi mistir bile. Şimdilik serbest kalacak ama gerekirse anında yen* den içeri alırız. Merakımı mazur görün lütfen ama siz olayı n sil haber aldınız?"

Attila Taşkent önce soruyu düşündü, sonra sakince yanıtl di: "Bilirsiniz Emniyet camiasında çevrem geniştir. İsim verme1 istemem ama sağ olsun ekibinizden bir dostum hemen habe verdi bana. İyi ki de verdi, gelmemiz fena mı oldu yani?"

Başkomiser Cemal mümkün olduğunca kibar bir şekilde ce vap vermeye gayret etti: "Estağfurullah. Elbette iyi oldu, ho geldiniz." Ama içinden de her haltı haber uçuran bu memuru kim olduğunu merak ediyordu.

Attila Taşkent'in hırsı ise henüz geçmemişti. Hakan tutuklanana kadar da sakinleşeceğe benzemiyordu. Homurdanarak konuşuyor ve konuşurken gözlerini doğrudan doğruya başkomise-'(rin gözlerine dikiyordu.

"Bu yaptığının bedelini en ağır şekilde ödeyeceğinden hiç kuşkum yok komiserim. Zaten benim tek derdim, Melek Ruzly Hanımefendi'nin bir an önce bulunması." Kahvesini höpürdete-rek içip başını pencereye doğru çevirdi. Soğuk gözlerle karanlık gökyüzüne bakıyor, beyaz floresan lambaların aydınlattığı odanın camında, dışarıdan çok kendi yansımasını görüyordu. Başkomiser Cemal, alçak bir ses tonuyla araya girdi: "Olay bir kaçırılma vakası mı bilmiyoruz. Aslına bakarsa-

nvle bile olsa Hakan Turan suçlu mudur onu da bilmiyoruz. gtırlyoruz tüm ihtimalleri, içiniz rahat olsun."

"Emniyetimize, yargımıza güveniyorum. Bu aşağılık adam pzasını nasılsa çekecek. Bugün olmadıysa beş gün sonra. Ama benim için bu hayattaki en önemli şeydir Melek. Onu bir an önce bulun lütfen."

Başkomiser Cemal, Adam suçu da buldu, suçluyu da yakaladı hey maşallah, diye geçirdi içinden. Başka zamanlarda kimsenin tanık olma imkânını bulamadığı büyük bir kibarlıkla yanıtladı onu: "Teşkilat büyük titizlik içinde çalışıp en kısa sürede olayı aydınlatacaktır. Bölgeyi didik didik arıyoruz. Boş binalar, çıkmaz sokaklar, tinerciler, mülteciler, sorgulanmadık insan, çalmadık kapı bırakmayacağız."

"Hakan Turan'ı konuşturabildiniz mi peki? Ne anlattı?"

"Hakan Turan" dedi başkomiser, derin bir nefes alıp anlatmaya koyuldu. "Melek Hanım'ın kendisinin manevi kardeşi olduğunu, gece kendisinde kalmak istediğini, bütün gece sohbet ettiklerini ve onu evinde misafir ettiğini ama sabah uyandığında onu evde bulamadığını söylüyor. İfadesinin özeti bu."

"Hah! Kardeşiymiş!" Attila, elindeki fincanı önünde duran alçak sehpaya sert bir şekilde koydu. "Kardeş falan değiller Cemal komiserim. Bu Hakan Çocuk Esirgeme Kurumu'nun yurdunda büyümüş, annesiz babasız bir çocuktu. Melek'in dedesi, rahmetli Yakup Bey'in kol kanat gerdiği onlarca yetim çocuktan biri sadece. Rahmetli bu çocuklardan bazılarına zaman zaman acır, hafta sonları yurttan alıp gezdirir, yalıya götürür, iki günlüğüne de olsa bir aile ortamına sokardı. Çocuklar kendilerini garip ve ezık hissetmesinler diye o gün onlara kendi torunları Melek ve Kenan'dan ayrı muamele yapmaz, onlara ne alıyorsa bunlara da °nu alırdı. Bu şerefsizin kastettiği 'kardeşlik' de o yani."

Torunlarına da Yakup Bey bakıyordu gibi bir şey dediniz de-ln> yok muydu çocukların bir anne babası?"

Maalesef. Tek oğlu ve gelini de rahmetli olmuştu Yakup ey in. Babasız ve annesiz kalan iki torunu Melek ve Kenan e baş başa kalmıştı. Melek'in abisi Kenan, bu Hakan ile ak-

randı. Rahmetli Yakup Bey cinayete kurban gittikten iki se kadar sonra Kenan da rahmetli oldu. Hatırlarsınız, şu 2003? Levent'teki terör saldırısında ağır yaralananlardan biri Kenan'dı. Haftalarca hastanede yaşam savaşı verdi ama hay ta kalmayı başaramadı işte. O da rahmetli oldu gitti bu c dan." Attila hüzünle başını yere eğdi. ;

Başkomiser de üzüntülü gözükerek, "Ailenin de kötü şansı mış herhalde" dedi ve onları ilgi ile dinleyerek ara sıra defteri" bazı notlar alan yardımcısına göz ucuyla baktı. i

"Yakup Ruzly öldürüldüğünde bu Hakan kaç yaşındaydı A tila Bey?"
.;

"Melek'ten bir yaş büyük olduğuna göre 18 yaşında falan o ması lazım. Rahmetli Kenan ile akran olduklarına göre, evet, yaşlarda olmalı." j

"O dönemde cinayetten veya başka bir suçtan sorgulanmı mıydı peki, hatırlıyor musunuz?"

"Hakan mı? Cinayet, yo, hayır. Hayır sanmıyorum" dedi Attı la, gözleri parıldayarak. Sanki, Neden daha önce aklıma gelme di! der gibi bir ifade ile konuşmayı sürdürdü: "Ama aslında b olasılık, yani cinayette onun da parmağı olması ihtimali..." Bi an duraklayıp işaretparmağını dudaklarına birkaç kez değdird4, "... O günlerde hiç kimsenin aklına gelmemiştir sanırım."

"Peki başka bir şeyle suçlanmış mıydı hiç? Yani Yakup Ruzl; olayı ile ilgili başkahir suçlama, o aralar böyle bir şeyler konu şulduğunu hiç hatırlıyor musunuz Attila Bey?" .«

"Hayır, ne gibi bir şey anlamadım." Attila gerilmişti ama bu nu belli etmemeye çalışıyordu. Gözüyle komiserin masasının ü~ tünü işaret ederek konuştu: "Adamın tüm dosyası elinizde za ten. Neyle suçlanmışsa ortada yazıyordur herhalde." '

"Hakan Turan az önceki sorgulama sırasında Melek Ha nım'ın dedesinin cinayeti ile ilgili olduğunu düşündüğü eski bi defteri araştırdığını söyledi. Hatta Melek Hanım, cinayetin d bu defter yüzünden işlendiğini düşünerek yıllar sonra olayın pe sine düşmeye karar vermiş."

"Defter mi?" diye sordu Attila, beyninden vurulmuşa dön-

.. gjr anlığına zaman durmuştu sanki. Öfkesini dindirmeye ve belli etmemeye çalışıyordu.

"Evet, bir defter" diye üsteleyen Cemal'in sesiyle kendine geldi.

"Böyle bir şeyi ilk defa duyuyorum. Ne defteriymiş bu? İna-

hiçbir şey anlamadım komiserim." Dudaklarından olanca

sakinliğiyle bu kelimeler dökülürken zihninden bütün gücüyle

haykırıyordu:

Lanet olsun sana Melek! Lanet olsun! "Anlıyorum. Peki sizce Hakan Turan'ın Melek Hanım'ı kaçırması veya zarar vermesi için bir sebep var mı?"

"Bilemiyorum. Ama bu kimsesiz çocukları bilirsiniz işte. Besle kargayı oysun gözünü misali..." Attila makul ve mantıklı cevaplar vermeye çalışıyordu ama kontrolünü tamamen yitirmek üzereydi. Bir an önce toparlanıp artık bu görüşmeyi sonlandır-ması gerektiğini düşünüyordu.

Kendisi de bir yetimhanede büyümüş olan başkomiser yüzünü hafifçe ekşitse de Attila'nın münasebetsiz sözlerine o an için bir tepki vermek istemedi.

"Attila Bey, aslına bakarsanız, Hakan Turan ismi teşkilatı-mızca iyi bilinen bir isim. Malum, Emniyet'in tüm yazılım ve dijital güvenlik işlerini yürüten firmanın sahibi bu adam. Doğrusunu söylemek gerekirse çok saygın bir işadamı olarak tanınıyor. En ufak bir suç dosyası olmadığı gibi hem teşkilatımızın vakfına hem de başka birçok vakıf ve derneğe destek olan, gençlere örnek gösterilen bir adam. O yüzden şimdi şu vaziyet bizim de acayibimize gidiyor aslında biraz."

Hakan Turan mı yapıyor tüm bunları?" 'Evet, meslekte herkesin bildiği, hayırsever bir isimdir. Polis °studur. Kendisi de pek sevilir bizim camiada." Masasının üze-lrıde duran ipli dosyayı eline aldı, sakin hareketlerle ipini çekerek çözdü ve dosyanın kapağını açıp içinden çıkan kâğıtları asasma koyarak konuşmaya devam etti: "Hatta tüm dosyasını şırndi kontrol ettirdim. Tek bir suç kaydı dahi yok."

attila oturduğu sandalyeden uzanmış, masadaki kâğıtları rmeye çalışıyordu. Başkomiser dosyadan çıkarıp masaya koy-

duğu evrakları büyük bir özenle Attila'nm uzanamayacağı k

dar uzak bir köşeye itmişti.

"Komiserim" dedi Attila, oturduğu sandalyede toparlanaıa"

"Suç kaydı yok diyorsunuz ama adamın dosyasını tutuyorsunu Bu hareketiniz yasalara uyuyor mu sizce?"

Başkomiser bu adamın gerektiğinde ne kadar çirkefleşebile ceğini, işine geldi mi belden aşağı vurmaktan çekinmeyeceğin yılların verdiği tecrübeyle o anda anladı. Daha temkinli davran maya ve sözlerini iki kez düşünerek, ölçüp biçip tartarak söyle meye karar verdi.

"Bizde dosyasının olması için bir suç işlemesi gerekmiyor Önleyici tedbir amaçlı olarak, böyle stratejik faaliyetler yap* herkes hakkında bir dosya oluşturuyoruz. Bu bir suç dosyası d değil ayrıca. Sadece ön araştırma ve takip diyelim."

"Yani bu adamı takip ediyorsunuz zaten, öyle mi başkomi serim?"

Konuşmayı not tutmakta olan komiser yardımcısı bir tenis maçı izler gibi ikilinin arasındaki diyalogu izliyordu.

"Ön araştırma. Söylediğim gibi, çok stratejik kurumların bilgiişlem güvenliğini yürütüyor bu adam. Takip etmek durumundayız. Bunlar rutin istihbarat çalışmaları artık ülkede. Takip sonucundaki bulgularımızı da MİT ve Emniyet İstihbarat ile > paylaşırız."

Odada yine bir sessizlik oldu. Attila kendini toparlamış ve konuşmanın kontrolünü ele almıştı. Görüşmeyi defter konusun-, dan iyice uzaklaştırarak aynı stratejiyle devam etti:

"Yani adam temiz, Melek'in kaçırılması ile ilgisi yok mu di-; yorsunuz bana komiser?"

"Hayır. Aksine. Sizin de belirttiğiniz gibi halen şüpheli de di-' yebiliriz tabii. Ancak adam profil olarak suç işleme potansiyeli düşük biri. Yani hani az önce bir şey dedim, sizi yanlış bir yere yönlendirmek istemem."

"Yanlış bir yere yönlendirmek derken?"

"Attila Bey, hani sordum ya, şu yıllar önceki Yakup Ruzly cinayetinden dolayı Hakan da o dönem sorgulanmış mıydı diye.

n u söylüyorum. Yani öyle bir imada bulunmadım. Sadece bilinize başvurmak istemiştim."

Cernal'in yardımcısı da ilk kez söze girdi:

"Efendim, bu adam çok sevilir bizim camiada. Daha geçen hafta trafik polislerine 20 motosiklet bağışında bulundu. Kendi de motorcudur, dereceleri falan bile vardı yanlış hatırlamıyorsam."

Attila diğer komiserin söze karışmasını beklemiyordu. Sert bakışlarla bir komisere, bir Başkomiser Cemal'e baktı. Önündeki sehpaya eğilip fincanı eliyle yana doğru itti. Elini kolunu nereye koyacağını bilemez gibi tuhaf hareketler yaptı. Öksürmeye başladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Öyle şiddetli öksürüyordu ki, kıpkırmızı olmuş yanakları her öksürükle bir balon gibi şişip, sonra gürültüyle patlıyordu. Masada duran sudan birkaç yudum alıp sakinleşmeye çalıştı. Öksürüğüne engel olmak için dudaklarını sıkmayı denedi ama bu sefer de yanakları şişip inmeye, boynundan aşağısı da kıpkırmızı olmaya başladı.

"Attila Bey, iyi misiniz?" diye sordu Başkomiser Cemal.

Attila sakinleşip, başını iyiyim der gibi sallayınca, yardımcısı ile bir anlığına göz göze gelip rutin sorularını sormaya devam etti.

"Peki geçmiş yıllarda aralarında özel bir münasebet var mıydı bildiğiniz? Malum, hani bunlar öz kardeş falan değillerdi neticede."

"Hakan ve Melek arasında? Asla!" dedi hiddetle Attila Taşkent. Bir peçete ile az önceki öksürük krizi yüzünden dudakları-nın kenarında biriken tükürükleri sildi. Sonra sanki ani çıkışının utanmışçasma gözlerini yere indirdi. Odada kısa bir sessiz-lk yaşandı. Komiser yardımcısının not tutan eli durdu. Kafasını kaldırıp bir Attila'ya, bir amirine baktı.

Anlıyorum" dedi Cemal, yardımcısına şaşırmış gibi bakarak. lna sıkına bir soru daha sordu: Attila Bey, bu özel bir soru olacak biliyorum ama..." Başını ^hcubiyetle yana doğru eğdi. "... Takdir edersiniz ki bu detay-

1 da bilmek zorundayız, sizin Melek Hanım ile aranızda bir pr°blem, geçimsizlik falan var mıydı?"

54

Attila Taşkent bu soruyu mahcup bir tavır takınarak a hiç tereddütsüz yanıtladı: "Dünyanın en iyi anlaşan çiftiyiz bi

"O halde bu noktada size sormak istediğim bir husus da olacak."

"Buyurun, dinliyorum!"

"Şu fotoğraflar. Melek Hanım ve Hakan Turan'ın dün ak ma dair birlikte çekilmiş fotoğraflarından bahsediyorum. On rı Emniyet'e siz getirmişsiniz. Eşinizi takip mi ettiriyorsunu Yanlış anlamayın fakat bunun nedeni bir ihanet endişesi mi?"

Attila bu sorulardan bunalmıştı. Oturduğu pozisyonu birk kez değiştirip, verebileceği uygun bir cevap aradı.

"Asla. Tamamen onun güvenliği için!"

"Anlıyorum" dedi Başkomiser Cemal, tükenmezkalemle ön" deki boş ajanda sayfasına rastgele ve anlamsız bir nokta koy ve masasında oturmuş not tutmakta olan yardımcısına belli be" siz bir göz kırpıp konuştu: "Eh, artık konu bizde. En ufak bir a ğında ensesindeyiz Hakan'ın, içiniz rahat olsun Attila Bey."

Ayağa kalkıp tokalaşırlarken Başkomiser Cemal, bu o] yaşlı adamın ne kadar sağlam yapılı ve atletik biri olduğu fark etti. Attila, üzgün ama mağrur bir ifadeyle odanın kapısı dan çıkarken bir anda durup arkasına döndü ve üzerinde cep t lef onunun yazılı olduğu kartvizitini komisere uzatıp, delici ma gözleriyle gözlerinin içine bakarak konuştu:

"Sanırım bugün içinde sizinle yeniden görüşeceğiz Cemal Bey.

11. O

Hakan, sorgulama boyunca polisin önüne serdiği fotoğraflar baktıkça gözlerine inanamamıştı. Melek başını Hakan'ın omzun yaslamış istiklal Caddesi'nde yürürlerken, apartmana girerke yollarını kesen sokak çocuğuna 4 lira verirken, hatta terasta ye mek yerken, hepsi ama hepsi görüntülenmişti.

Masada oturmuş, ellerini masanın üzerine, polislerin göre ceği şekilde koymuş, anlamaya çalışan gözlerle polislere bakı

/

55

du. Loş odanın arka duvarına yaslanmış ona bakan ve içeri diklerinden beri hiç konuşmamış olan bir polis vardı. Hakan ha önce başka bir memur ile aralarında geçen konuşmadan ,<Ra„konüser Cemal"

kelimelerini duymuştu. Bir ara sorgu odanın kapısı açıldı ve içeri giren göbekli, orta yaşlı bir polis bu adamın yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Birlikte odadan çıktılar. Diğer polisler de anlamaya çalışan gözlerle odadan çıkan bu ikiliye baktılar. Bir süre daha Hakan aynı sorulara aynı cevapları vermeye devam etti.

İçinde bulunduğu duruma dair kafasına yatmayan bir şeyler vardı. 155'i arayıp yardım isteyen kendisiydi. Karakola geldiklerinde belki de Melek'i en son gören kişilerden biri olarak tanık durumundaydı. Ama bir süre sonra polislerin tutumu değişmeye, özellikle kendini sorgulayan ekip kaba ve sert bir üslup takınmaya başlamıştı. Bu ani değişime bir anlam veremiyordu. Sorulan sorular bir tanığa sorulması beklenen soruların çok ötesine geçmiş ve sanki bir sorgulamaya dönüşmüştü.

Sorgu bittiğinde kafası artık allak bullak olmuş durumdaydı. Ortada tuhaf bir durum vardı. Melek'in kaçırılması nedeniyle kendisinin şüpheli duruma düşmesini anlayabiliyordu, ancak henüz ortada kaçırılma falan yokken takip edilmiş olmalarına hiçbir anlam veremiyordu. Bunun için bir sebepleri olamazdı. O halde takip edilen kendisi değil Melek olmalıydı. Melek'in anlattıklarını hatırlayınca bunun mümkün olabileceğini düşündü. Önce avukatını öldürüp olaya bir intihar süsü vermiş, sonra da bu işleri kurcalamaya devam ettiği için Melek'i kaçırmış olabilirlerdi.

Belki de her şey üst üste gelen tesadüflerden ibarettir. Ama ne 0 ursa olsun, sonuçta Melek kaçırıldı, diye düşündü yeniden, yü-egmde derin bir sızı duyarak. Manevi kardeşi daha birkaç sa-°nce gelip ondan yardım istemiş, o ise onu 24 saat bile koru-P kollayamamıştı. Kollarının arasına sığınan Melek'in bir anmadan kaybolmasını, adeta ellerinden kayıp gitmesini bir Urlü kabullenemiyordu.

°*ıra kapı büyük bir hışımla açıldı ve sorgu boyunca oda-

nın loş derinliklerinden çıkmayan Başkomiser Cemal içeri girijB ce nihayet Hakan'a yüzünü gösterdi.
M

"Şimdilik serbestsin. Avukatın dışarıda. Eşyalarını ona te« lim ettik."
m

Hakan yorgunluktan güçlükle ayağa kalktı ve dışarı yürüdB İleride endişeli gözlerle onu beklemekte olan asistanı Ahu'yH gördü. Yanında ise eski bir arkadaşı ve aynı zamanda avukaB olan Alp vardı. Onlara bakarken, Alp'in burada ne işi var? Avam katlarım nerede? diye geçiriyordu içinden.
M

Alp başını omuzlarının arasına saklamak ister gibi kamb™ runu çıkarmış, Ahu'nun arkasında duruyordu. Tedirgin olduğıjB o anda orada olmak istemediği her halinden belliydi. Hakan o» lara doğru yürürken Alp'in kolunda asılı olan kendi montumB gördü. Kolunun altına da bir dosya tutuşturmuşlardı. Onu Ahm çağırmış olmalı, diye geçirdi içinden. Etrafına bakındı. Her zam man çalıştıkları avukatlık bürosundan kimsecikler yoktu. Hû herleri mi yok?
j

Ahu'nun buz mavisi gözlerinde genelde pek duygu ifadesi gör meye alışık olmayan Hakan, onun şaşkınlıkla kırpıştırdığı koca man gözlerini belki de ilk kez böylesine tedirgin gördüğünü dü şündü. Alp ise daha tedirgin gözüküyordu ama onun tedirginliği; nin daha farklı bir nedeni var gibiydi. Alp, bir Hakan'a, bir etra> fına, bir yere bakıyor, ara sıra eğilip Ahu'nun kulağına belli belirsiz bir şeyler fısıldıyordu. Gördükleri, Hakan'ı huzursuz etmişti. Koridorun sonuna vardığında Ahu şefkatle yanına

yaklaştı, Hakan'ın omzundan koluna sızmakta olan kanı bir peçete ile silmek için hamle etti ve endişe dolu gözlerle bakarak konuştu: i "Hay Allahım, neye bulaştırdılar sizi böyle Hakan Bey!" Göz göze geldiği herkesin bakışlarından kendisini suçladıkı lan hissine kapılan Hakan, Ahu'nun samimiyetle kırpıştırdı ğı mavi gözlerini görünce bir nebze olsun rahatlamıştı. Şefkatle uzanmakta olan o dost eli minnetle tuttu ve peçeteyi alarak kanını kendi sildi.

"Telaşlanma lütfen Ahu, her şey yoluna girecek." Sesi sinirli çıkıyordu. "Fakat bizim avukatlar neredeler?" j

i_____I

57

«Hiçbirine ulaşamadım maalesef. Büroları bu saatte kapalı

arna cep telefonlarına da bir cevap veren olmadı." Hakan Ahu'yu dinlerken, "İşe yarayacakları zaman ortada lmazlar ki zaten" diye mırıldandı. Ahu heyecanla sözlerini tamamladı:

"Benim de aklıma, arkadaşınız Alp Bey'i aramak geldi. Sağ

olsun, hemen koşup geldi buraya."

Alp, Ahu'nun sözleri biter bitmez Hakan'a doğru uzandı ve elini dostça Hakan'ın sağlam olan omzuna koyup konuştu: "Geçmiş olsun kardeşim."

"Geldiğin için sağ ol Alp. Niye böyle oldu anlamıyorum." "Ahu Hanım arayıp haber verdi, hemen atlayıp geldim. Şimdi memur arkadaşlardan da biraz bilgi almaya çalıştım. Ortada bir tuhaflık var ama anlamadım. Polisler çok tedirgin. Son anda bir görgü tanığı ortaya çıkmasaydı seni bırakacakları falan da yoktu, bilesin."

"Görgü tanığı mı? Kim, neyi görmüş ki?" "Serbest bırakılmanı sağlayan, son anda ortaya çıkan bir görgü tanığının ifadesi oldu. Karşı binada yalnız başına yaşayan yaşlı bir kadın, kaçırılan Melek Hanım'ı dizlerinden aşağısı ıslak bir şekilde Tünel Meydanı'ndan Galip Dede Caddesi'ne girip yokuş aşağı koşarken gördüğünü söylemiş. Bir süre sonra da seni kulağında cep telefonu ile apartmandan çıkarken görmüş." Hakan, Alp'in bu sözlerini anlamaya çalışıyordu. Haberiniz oldu mu bilmiyorum" diye araya girdi Ahu. "Bir beyefendi var karakolda. Kaçırılma ihbarını o yapmış."

Bu mümkün değil Ahu. Çünkü 155'i arayan bendim birkaç saat önce. Ve kaçırıldı falan da demedim."

Ahu sesinin tonunu alçaltıp sadece Hakan ve Alp'in duyabi-eceği bir şekilde mırıldandı: "Vallahi bilemiyorum Hakan Bey a bu adam çok önemli birine benziyor. Herkes çok saygılı aranıyor adama."

Wakan anlamaya çalışan gözlerle bir Alp'e, bir Ahu'ya bak-

' ^ip bir adım atıp Ahu'nun önüne geçti ve Hakan'ın yanına

ar sokulup kulağına doğru eğilerek konuştu: "Bak kardeşim,

58

bu öyle basit bir mevzuya benzemiyor. Melek Ruzly'nin «g la Taşkent'miş. Bilirsin, bizim mesleğin piridir. Türkiye'] ünlü, en güçlü avukatı."

"Attila Taşkent mi?" diye sordu Hakan, hâlâ durumu «¦ maya çalışıyordu. Olaydan nasıl bu kadar çabuk haberi olur?

"Evet, ta kendisi kardeşim. Kaçırılma ihbarını yapan, sen birinci derece şüpheli olarak suçlayan kişi, bizzat Attila Taşkent' O an Hakan'ın zihninde şimşekler çakmaya başladı. Ahu vp Alp'in şaşkın bakışları altında birkaç kez, "Attila Taşkent" diye mırıldandı. Boşluğa doğru bakıyor ama baktığı yeri görmüyor daha çok zihninde oynayan bir filmi seyrediyor ve yavaş yavaş bazı şeyleri hatırlıyor gibiydi. Önce Melek'in dün gece anlattıkları geldi aklına, sonra çok daha gerilere, çocukluğuna kadar gitti bir anda. Attila Taşkent'e dair onlarca çocukluk anısı ışık hızıyla hücum etmişti zihnine.

Attila Taşkent. Bana olan nefretin hâlâ bitmemiş anlaşılan. Sorgulamanın bir anda seyir değiştirmesinin nedenini anlamıştı. Hakan'ın tanıklıktan neredeyse sanık durumuna düşmesine Attila'nın burada estirdiği rüzgâr sebep olmuştu. Tüm bu baskıya rağmen ortaya bir görgü tanığının çıkması Hakan'ı tüm bu suçlamalardan kurtarmıştı. Çünkü bu durumda Hakan'ın Melek'i kaçırmış olma olasılığı kalmıyordu. Yine de bu görgü tanığının ifadesi, Hakan'ın bu kaçırılma olayından yakasını tamamen kurtarabilmesi için yeterli değildi. Melek'i bizzat kendisi kaç^rmasa bile birilerine kaçırtmış olabilirdi. Attila'nın bu yW' de tyir baskı yapacağından emindi. Çocukluğundan beri kendıs1' ne /duyduğu anlamsız ve sebepsiz nefret o adama her şeyi yaP rşmilirdi. İçine düştüğü bu duruma kendisi de inanamıyor, ke di kendine bir şeyler mırıldanıyor, başını belli belirsiz bir şe* Jie iki yana sallıyordu. İçine girdiği bu girdaptan onu çıkar Alp'in mırıldanır gibi konuşması oldu. \ "Hakan, az önce başkomiserin yardımcısı ile konuştum haFsuçlamalarla karşılaşabilirsin. Benden söylemesi." "Tuhaf suçlamalar derken?" "Birkaç gün içerisinde Melek bulunamaz veya kaçıran-

T<-

59

azsa eldeki tek kuvvetli şüpheli olarak muhtemelen tu-

^ anı isterler. Attila Taşkent fırtına gibi esmiş içeride. Bu

eçmişte yaşanmış bir cinayet olayını, şu Yakup Ruzly ci-

t' olayını birleştirmeyi düşünüyor gibilermiş. Deminden be-

D komiserin telefonu susmak bilmedi. Birileri adama baskı

«r «anki Seni içeri attırana kadar bu Attila Taşkent'in hır-yapıy01 bd „

sı dinmeyecek gibi.

"Av inanmıyorum ya, lanet olsun bunlara" diye sızlandı Ahu. Ab uynrnarına devam ediyordu. Hakan ise donup kalmış gibi hareketsiz, pür dikkat Alp'in anlattıklarını dinliyordu.

"Bu baskıya fazla dayanamazlar Hakan. Senin anlayacağın, bu işten bir şekilde sıyrılman lazım bugün."

Hakan duygusuz bir yüz ifadesi ile Alp'e baktı. Sonra bakışlarını Ahu'ya çevirip konuştu:

"Bana telefonumu verir misin?"

Ahu telefonunu uzatırken, hâlâ, "Bu insanlar neyin peşindeler, sizden ne istiyorlar böyle! Hiçbir şey anlamıyorum!" diye söyleniyordu. Hakan telefonu aldı ve hiç vakit kaybetmeden bir numara çevirdi.

O sırada Alp, Ahu'ya doğru eğilmiş bir şeyler fısıldıyordu: "Hakan bu işten yakasını zor sıyıracak gibi Ahu Hanım. Şu Attila denen adam içeride herkesi tehdit eden bir havayla konuşuyordu."

nakan fısıltıyla söylenen bu sözleri duymuştu ama kulağına

en fümeler sanki "Hakan" isminde başka biri için söyleni-

gibi uzak gelmişti ona. Bahsedilen duruma düşmüş o Ha-

' erıcusi olamazdı. Bu yaşadıklarına hâlâ inanamıyordu. O

İ0met nİhayet ısrarla Çaldırdığı numara cevap verdi. Birkaç ki-

uzakta Beşiktaş'taki evinde mahmur gözlerle telefonu

n.,j nıyet Istihbarat'ın siber biriminin önemli mühendislerden veH^ı, .

«tt a^an in üniversiteden sınıf arkadaşı olan Ali'ydi.

H0ttl n' ^e^i Ali küfreder gibi, "Hayırdır abicim bu saatte?"

"P t karışık bir sesle konuşuyordu. ^üjh o yır değil Ali. Sabahın bu saatinde aradığım için üzgü-

AK,, en ç°k önemli bir ricam olacak."

erını kocaman açmış, çok alçak bir sesle konuşmaya

60

özen gösteren patronunun kiminle konuştuğunu anlamaya r^jj şıyordu. Hakan'ın bu kadar alçak sesle konuşması hattın diğe] ucundaki Ali'yi de tedirgin etmişti. Yatağında doğrulup oturdfc Gözleri hâlâ kapalıydı. |fl

"Elbette dostum da" dedi kısa bir sessizlikten sonra, "haJH dır inşallah, bu saatte bu kadar önemli olan ne?" ~

Hakan birkaç saniye sakalı ile oynayarak düşündü. Etrafın-daki polislere baktı. Hepsi bir şeylerle uğraşıyordu. Karakolda iki hayat kadını, birkaç tinerci ve geceden kalma birkaç sarhoş vardı. Dibine kadar sokulan Alp'i fark etti ve başını yere doğru eğip Ali'yi yanıtladı:

"Aslında yüz yüze görüşsek daha iyi olacak. Sabah bir işin varsa lütfen iptal et. Seni sonra arayacağım."

Ahu da Hakan'ın yanına kadar sokulmuş, patronunun ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordu. Hakan Ahu'nun omzuna dokunup babacan bir tavırla konuştu:

"Merak etme, işleri yoluna koyacağım. Tüm randevularımı iptal et. Şirkettekilere haber ver, birkaç gün ortalarda olama-yabilirim. Soran olursa seyahatte falan dersin artık. Ha bu arada, otoparktaki çocukları ara, benim motoru getirsinler." Sonra etrafındaki polislere bakarak mırıldandı: "Bugün tuhaf bir gün olacağa benziyor."

12. F I

\ Hakan karakol çıkışında asistanı Ahu'nun getirttiği motosiisl letine atladı ve Alp ile ikisini arkasında bırakıp oradan ayrıldı-

Beyoğlu'nun yazılıp silinmekten kirlenip yıpranmış bir harita nietot defteri sayfasını andıran kare parke taşlarıyla kaplı labirent gibi sokaklarında, yoğun sise ve alacakaranlığa aldırmadan hızla ilerliyordu. Aklı sürekli olarak Melek'teydi. Dün akşam anlattığı tuhaf şeylerden sonra ortadan böyle kaybolması kafasını iyiden iyiye karıştırmıştı. Aşırı hızdan ve gittikçe y0' ğunlaşan sis yüzünden etrafındaki renkleri seçemiyor, belli bır

61

an sonra her şey siyah, beyaz ve bu ikisinin sonsuz sayıdaki • kombinasyonlarından ibaret hale geliyordu. Motosikletin çı-rdığ1 gürültü gökyüzünü yarıyor, yarattığı huzursuzlukla şali namazmdan önce kepenklerini açmakta olan birkaç esna-f n öfkeli bakışlarına maruz kalıyordu. Sanki onların oluşturduğu ve onlara ait olan bu sahnenin içinden yanlışlıkla geçen ve •enaryoda yazmadığı halde oyuna dahil olmuş korsan bir oyun-cıiynıuş gibi bakıyorlardı ona.

Galata'nm her sokağından geçiyor, her şüpheli çıkmazına uğruyor, Melek'i görmek veya dün geceye dair bir iz bulmak amacıyla av köpeği gibi dolanıyordu.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde eve geldiğinde konsolun üzerindeki antika saat 06:15'i gösteriyordu. Salonun bütün pencere ve perdeleri açıktı. Melek ile birlikte kıvrılıp yattıkları kanepenin üzerinde kalçalarının bıraktığı çukurluk ve kıvrılıp kalmış battaniye öylece duruyordu. Eşyanın sonsuzluğu karşısında insanın gelip geçiciliğini düşünerek hayretle seyretti etrafım. Sonra Pencereden Tünel Meydanı'na baktı. Tüm şehre sinir bozucu bir sis çökmüştü.

Pencerenin camında kendi yansımasını gördü. Omzundaki yaradan sızan kan tişörtünü iyice ıslatmıştı. Mutfaktaki ecza dolabından genişçe bir yara bandı alıp yapıştırdı ve yeniden salona geldi. Masanın yanında duran sırt çantası takıldı gözüne. Çan-ayı alıp içindeki ıvır zıvırı bir kenara boşalttı ve içine tablet bil-gisayarmı, dizüstü bilgisayarını ve Melek'in hâlâ sehpanın üzende duran el çantasını koydu. Motosikletin anahtarlarını aldı. zdanrnı kontrol etti. Sırtında çanta ile salondan çıkıp dış kaya doğru yürürken antredeki boy aynasında bir an kendini gö-ÜUrdu. Aynadaki adama baktı: Kaçıyordu. Melek geldi aklı-• zerinde hâlâ kokusu vardı. Bu evden kaçabilirdi, peşine po-u?erse belki onlardan da kaçabilirdi, ama Melek'i 24 saat bi-uyamadığı gerçeğinden nasıl kaçacaktı? Üzerine sinen bu , ya kokusundan, her biri zihnine birer çivi gibi çakılan söz-Ki j ^ nasıl kaçacaktı? Melek'i ölüme, kendisini ise suçlu gi-Yalanmaya terk edip kaçtığında, aslında ardında bırakıp

62 ^

gittiği şey bizzat kendisi olacaktı. Bunu yaparsa bir daha ayJB nasıl bakacaktı? Baktığında ne görecekti? Kendisini mi?

"Hayır" dedi gözleri dolarak, "hayır, hayır, hayır..." Bakışla^ kendinden kaçırdı, başını öne eğdi ve düşündü: Bunu yapamami

Önce sırtındaki çantayı yere indirdi, sonra ayakkabıları^, çıkardı ve düşmüş omuzlarla salona geri döndü. Böylece çekin gidemem.

Kafasını toparlayıp konuya odaklanmaya ve neler yapabile. ceğini düşünmeye çalışıyordu. Pencereye yürüdü. Pencereden Galip Dede Caddesi tarafına ve sisler arasından görünen bembeyaz Mevlevihaneye uzun uzun baktı. Bütün gün ve gecelerini Galata'nın sokaklarında geçiren ağzı küfürlü gürültücü çocukları düşündü. Nasıl bu kadar mutlu olabiliyorlar ki? Sahip oldukları hiçbir şeyleri olmadığı için mi? Bir şeye sahip olmamaları kaybedecekleri bir şeyleri de olmadığı anlamına geliyordu. Kendisinin de şu anda kaybedeceği bir şeyi kalmamış gibiydi ama yine de mutlu olamıyordu. Yoksa bu çocuklar, bir şeye sahip olabilme umut ve beklentileri kalmadığı için mi böylesine mutluydular? Onu mutsuz eden, bir şeye sahip olabilme umut ve beklentisi olması mıydı?

Melek. Mutsuzluğunun adı Melek'i bulamama ihtimaliydi. Zihninden onlarca cevapsız soru geçiyordu.

Şimdi kim bilir nerede! Hâlâ hayatta mı? Sabahın o saatinde sokakta ne işi vardı? Neden dışarı çıktı? Ona bir zarar verdiler mi? Yıllar sonra dedesinin cinayetini ve kayıp eskiz defterini araştırmaya başlaması yüzünden kaçırılmış olabilir mi? Kim bu insanlar? Fidye için mi kaçırdılar onu? Şu Attila Taşkent, kendisinden fidye istense Melek için ailenin milyon dolarlarını fada eder mi? Melek ile o milyon dolarlar için evlenmedi mi sanki?

Melek, dedesinin öldürülmesi sırasında olayın tek görgü tani' ğı idi. O gün polislere, gözleri önünde cereyan eden ve dakikala1*' ca süren bir vahşet sahnesi anlatmıştı. Birkaç kişi tarafından de' falarca dedesinin vücudunun çeşitli yerlerine saplanan bıçakl^| dan bahsediyor4u. Ama tuhaf bir şekilde hiç kimse bu genç «¦ za inanmamıştı, çünkü olay hakkında düzenlenen polis raporu^

n ı ipk'in anlattığı vahşet sahnesi birbiriyle uyuşmuyordu. Po-

.. norunda Yakup Ruzly, karnına aldığı 2 bıçak darbesi ile öl-

• ülmüştü. Dedesini kaybettiği için psikolojik bir travma yaşa-

- kabul edilen Melek, yıllarca psikolojik tedavi görmeye zorlan-

bir dönem akıl ve ruh sağlığı kliniklerinden birine bile yatı-

ijnıştı. Hakan polisin Yakup Ruzly cinayeti ile ilgili hazırladığı

aporu düşündü. ... Karnından bıçaklanarak öldürülen maktul...

Kenan'ın gözyaşlarıyla okuduğu ve kendisine de gösterdiği o tek

sayfalık, hatta yarım paragraflık raporu bugün gibi hatırlıyordu.

Simdi ise içine derin bir kuşku düşmüştü. Melek o gün belki de

herkese gerçeği anlatmış ama sesini kendini dinlemek istemeyen

insanlara bir türlü duyuramamıştı. Vicdan azabı duydu Hakan.

Peki, diye düşündü, benden ne istiyorlar? Bir suç var ve bunu bana mı ihale etmek istiyorlar? Bir taşla birkaç kuş vurmak mı yani dertleri?

"Melek!" diye kendi kendine mırıldandı. "Neredesin sen?" Kapının önünde duran sırt çantasına baktı. Kaçıp gitmeyi düşündüğü için kendinden utanıyordu. Sanki bütün duvarlar üzerine üzerine geliyor, tavan giderek alçalıyor ve yer onu üzerinden atmak için usul usul ama giderek artan bir salınımla dalgalanıyordu. İki eliyle başını tuttu ve gözlerini sımsıkı yumdu. Yakup Ruzly'nin acı dolu bakışları geldi gözünün önüne.

Torunumu böyle bırakıp nasıl kaçarsın!" der gibiydi o göz-er- Kendini kaybedecek gibi oldu ve arkasındaki duvara yaslan-1- "ır Şeyler yapmalıydı. Melek'i böyle bırakıp gidemezdi. Hem Çnıası, tüm o suçları kabullenmek ve sonsuza dek suçsuz yere amgalanmak demekti. Adaletten bir şekilde kaçabilirdi belki a kendi vicdanından nasıl kaçacaktı? Biliyordu ki öylece çe-ederse, aynaya her baktığında Melek'in lacivert gözleri omun arkasından ona bakacaklardı. Blr Şeyler yapmalıyım. olri . ln kafasında, Melek'in eskiz defteri konusunda haklı Suna dair hiçbir kuşku kalmamıştı artık. O anda açık pen-at' sıslerin içinden süzülüp gelen ezan sesini duydu. Sa-

aktı, 06:39'du. Normalde tepkisiz kaldığı bu ses bu kez

64

tuhaf bir şekilde tüylerini ürpertti. Huzursuz bir hışırtıyla Sai nan, Mevlevihane bahçesindeki ulu ağaçlar, sanki ezanla bir];). te gürültü yapmayı ve sallanmayı kesmişlerdi.

Hakan yumruklarını sıkıp fısıldadı: "Kim yaptı bunu sana M lek? Km? Dedenin katillerini ararken kimlerin ayağına bastın sen? Gözleri yorgunluktan ve uykusuzluktan kapanmak üzerey di. Onu bu sersemlikten çıkaran ses, kapının kırılacak gibi yum. ruklanması oldu. Gerginlikten bütün vücudu bir anda kaskatı kesildi. Olabildiğince sessiz bir şekilde yürüyerek kapıya doğru yaklaştı. Delikten baktığında, kapıda biri polis iki adamın kendi aralarında bir şeyler konuştuklarını gördü. Adamlar delikten bakan Hakan'ı fark etmiş olmalıydılar ki üniformalı olan birden kapıya doğru dönüp bağırdı. "Aç kapıyı!"

13. Z

Hakan zincir takılı kapıyı aralayınca üniformalı olanı kendini tanıttı: "Ben Başkomiser Cemal. Kapıyı aç."

Hakan kapıyı açıp adamları içeri buyur etmeye yeltendi. "Oturmaya gelmedik buraya" diye tersledi onu, arıza olduğu her halinden belli olan başkomiser. "Seni götürmeye geldik, üstüne bir şey al, çıkalım."

Hakan'ın boğazı düğümlendi, ağzını açacak gibi oldu ama susup yutkundu. Daha bir ay önce ülkeye yapılan bir siber saldırıyı durdurduğu için Emniyet genel müdürünün elinden üstün hizmet ödülü almış biri olarak şimdi böylesine saygısız bir üslupla muamele görmeyi kendine yedirememişti. Hiçbir şey söy lemeden evden çıktı, ellerinin kelepçelenmemiş olmasına bile bir tür minnet duyuyordu. Tünel Meydanı'na kadar sokulan polis arabasının arka koltuğuna sessizce oturdu. Araba, bomboş

yolda hızla ilerleyip önce sahil yoluna girdi, sonra Beşiktaş üze' rinden Kuruçeşme'ye doğru seyredip Yakup Ruzly'nin meşhur yalısının önünde durdu.

65

a]e ya, Melek ve Attila bu evde yaşıyordu, diye düşündü Ha-

abadan inip yol kenarındaki daracık kaldırıma çıktılar, adeta Çin Şeddi gibi örülmüş yüksek bahçe duvarlarını • -r görmez hatırlamıştı. Kim bilir kaç yıl oldu bu yalıya gelmeyeli-

Yaz günlerinde yalının deniz tarafındaki bahçesi çok sıcak olduğundan, yol tarafındaki bu yüksek duvarların arkasında kalan gölgelikte oturduklarını hatırlıyordu. Yakup Ruzly'nin, mermer bahçe masasının yanındaki taht misali büyük demir koltuğuna oturmuş hali belirdi gözlerinin önünde. Onun, üzerlerinden bir an bile ayrılmayan dikkatli bakışları altında Kenan ve Melek ile geçirdikleri huzurlu vakitler bir film şeridi gibi aktı zihninden. Zincirleme çağrışımlar yaşarken büyük bahçe kapısının üzerindeki kameranın kendilerine doğru döndüğünü gördü. Kapının kilit mekanizmasından güçlü bir otomat sesi duyuldu ve yavaş yavaş açılmakta olan demir kapının aralığından çam yarması gibi iki güvenlik görevlisi belirdi.

Hakan bahçeye adımını atar atmaz yine hatıralara boğulmuştu. Bahçenin bir köşesinde duran büyükçe yuvarlak mermer masaya baktı. Masanın etrafında dört adet beyaz boyalı büyük demir sandalye vardı. Geçen yıllar içinde sandalyelerin beyaz boyaları aşınmış ve yer yer paslı demir yüzeyleri görünür olmuştu. Ama sayıları hâlâ dörttü. Bir de kolçaklı ve daha yüksek arkalık-beyaz demir bir koltuk vardı. Turuncu deriden oturak ve sırt Minderi olan bu koltuğun tek bir sahibi vardı, Yakup Ruzly.

urası o yıllarda Hakan'a bir cennet gibi gelirdi. Yakup

%nin şoförü Moris Efendi her cumartesi sabah 09:15'te

P teki Çocuk Esirgeme Kurumu yurduna gelir, evci evrak-

1 ıakup Ruzly adına vekâleten imzalar ve Hakan'ı araba-

uırıp bu yalıya getirirdi. Gelirken yol üzerinde muhakkak

j rmacı Abbas'a uğranır, hem Hakan'a hem de evdeki aha-

, carnan külahların tepeleme doldurulduğu rengârenk don-

k , ar Sınırdı. Hakan, dondurmacı ile ev arasındaki iki daki-

esafe boyunca, içinde dört külah dondurma bulunan bü-

66

yük kesekâğıdını elinde tutardı; zorlu bir görevdi bu, dondum ların düşmemesi için kesekâğıdını yeterince sıkı tutmalı ama £• la baskıdan külahların kırılmaması için de özenli bir denge ya lamalıydı. Bu görevi yüzünden arabada strese girer ve o iki da ka boyunca gözlerini kesekâğıdının içindeki külahlardan bir t " lü ayıramazdı. Hakan'ın o güne kadar gördüğü en şişman ada olan Moris Efendi o iki dakikalık sürede kendi "korsan" dondı masını yer, cebinden çıkardığı mendiliyle ağzını silip sanki s

kırk yıldır hiç dondurma yememiş gibi bir yüz ifadesiyle yalı;' giriş yapardı. Hakan yalının bahçesinde arabadan indiğinde Yi kup Ruzly ayağa kalkar, ellerini iki yana sarkıtmış bir şekil Hakan'ın kendisine doğru yürüyüşünü seyrederdi.

Ona, "Nasıl geçti haftan bakalım delikanlı?" diye sorar, Hak da istisnasız her zaman, "İyi" diye cevap verirdi. Yurtta her 2 man iyi şeyler yaşamasa da bu iyi yürekli adamı üzmemek içi yaşadıklarını ona ve kardeşleri bellediği Melek ile Kenan'a h bir zaman anlatmazdı. Acılar çocukları erken olgunlaştırıyor Hakan, o gün hiç bitmesin isterdi, dondurması erimesin, bu göl bu bahçenin üzerinden hiç eksik olmasın ve her gün cumartesi sun isterdi. Pazar günü saat 16:45'te Moris Efendi arabayı büy~ bir özenle bahçeden yola çıkarır, Hakan'ı arabanın arka koltuğuma na bindirir ve yurda geri götürürdü. Hakan yalıdan uzaklaşırken! arabanın bir o camından, bir bu camından bakar, Yakup Ruzly vfflB torunları ufukta görünmez hale gelene kadar onlara hiç kesinti-B siz bir şekilde el sallamaya devam ederdi. m

Çok küçük yaşlarından 18'ine dek, üniversite eğitimi içirıjB İstanbul'dan ayrılıp Ankara'ya gidene kadar bu ritüel her haf-M ta sonu devam etmişti. Şimdi o anıların yerinde yeller esen vejB sararmış sonbahar yapraklarının yavaş yavaş doldurmaya baş-j» ladığı bahçeden yalıya doğru yürürken, bu eve son kez YakupH Ruzly cinayetinin işlendiği 2001 yılında taziye için gelmiş oldurjB ğunu hatırlıyordu. Evin eşiğinde duraklayıp kapının açılmasıniH beklerken, iki güvenlik görevlisinin arasından arkasına dönüp OM yuvarlak mermer masaya ve rengi artık sararıp solmuş turuncUJ^Bj minderli sandalyeye bir kez daha baktı. Gözleri dolmuştu. <j^|

67

Zili çalmalarına gerek kalmadan kapı ardına kadar açıldı ve

başka takım elbiseli görevli Başkomiser Cemal ve Hakan'ı içendi, evin zemin katındaki genişçe salona kadar onlara eşlik 1(jip, sonra geldiği koridordan geri dönüp gitti. İki basamakla inilen geniş salonun tamamen pencere ile kaplı cephesi olduğu gibi istanbul Boğazı'na bakıyordu. Boğaz şimdi mor, eflatun ve leylak renklerinden oluşan kıyafeti ile akşamdan kalma bir kadın gibi boylu boyunca uzanıyor, üzerine sisi ince bir tül gibi çekmiş, sanki "ayıp" yerlerini insanlara göstermemeye çalışıyordu.

Bu salonda fazla vakit geçirmemiş olduğunu düşündü Hakan; ama yine de her bir detayını tek tek hatırlıyordu. Evi olmayan, odası olmayan bir çocuktu o zamanlar. Kendine ait bir oyuncağı bile yoktu. Yurtta tüm oyuncaklar tüm çocukların ortak malıydı ve oyun saatinde bir çuvaldan yerdeki muşambaya dökülür, oyun saati bitince de çocuklar tarafından çarçabuk çuvala geri doldurulurdu. Bütün oyuncaklar herkesin olunca aslında hiçbir oyuncak da hiçbir çocuğun olamıyordu. Diğerleri oynayanlasın diye çuvaldaki en popüler oyuncakların kötü çocuklar tarafından hırsla kırıldığı bir ortamdı yurt ortamı. Hakan o zaman kötü olarak tanımladığı çocukların aslında kaderin bir çocuğa yaşatabileceği en sert, en zalimce işkencenin mağdurları olduğunu sonraki yıllarda anlamıştı. Kimsesiz bir çocuk olmak, mezara kadar insanın yakasını bırakmayacak bir "eksik °lma hali" ve yerine başka bir şey koyup da doldurulamayacak kadar büyük bir yoksunluktu. Aslında bu konular üzerin-ue uzun süredir kafa yormuyordu ama bu yalıya yıllar sonra yeniden girmek ruhunda büyük bir fırtına yaratmış, milyonlarca Çağrışımın hepsi aynı anda ve sadece birkaç saniye içinde beyni-ne üşüşmüştü.

Başkomiser Cemal ile birlikte büyük salonun basamaklarını nerken Her şey ama her şey aynı duruyor, diye düşünerek hay-retie etrafını inceledi.

Hakan, Kenan'ın ölümünden sonra bu eve gelmeyi, Melek'le ruşmeyi çok denemişti ama her defasında Attila Taşkent, iki

nevi kardeşin birbiriyle görüşmesine bir şekilde engel olmayı

66

yük kesekâğıdını elinde tutardı; zorlu bir görevdi bu, dondurma.

ların düşmemesi için kesekâğıdını yeterince sıkı tutmalı ama faz.

la baskıdan külahların kırılmaması için de özenli bir denge yaka.

lamalıydı. Bu görevi yüzünden arabada strese girer ve o iki daki-

ka boyunca gözlerini kesekâğıdının içindeki külahlardan bir tür.

lü ayıramazdı. Hakan'ın o güne kadar gördüğü en şişman ada

olan Moris Efendi o iki dakikalık sürede kendi "korsan" dondıi

masını yer, cebinden çıkardığı mendiliyle ağzım silip sanki sd

kırk yıldır hiç dondurma yememiş gibi bir yüz ifadesiyle yalıl

giriş yapardı. Hakan yalının bahçesinde arabadan indiğinde %

kup Ruzly ayağa kalkar, ellerini iki yana sarkıtmış bir şekü«j

Hakan'ın kendisine doğru yürüyüşünü seyrederdi. \

Ona, "Nasıl geçti haftan bakalım delikanlı?" diye sorar, Hak«|

da istisnasız her zaman, "İyi" diye cevap verirdi. Yurtta her zaj

man iyi şeyler yaşamasa da bu iyi yürekli adamı üzmemek içî|

yaşadıklarını ona ve kardeşleri bellediği Melek ile Kenan'a hiç

bir zaman anlatmazdı. Acılar çocukları erken olgunlaştırıyordt

Hakan, o gün hiç bitmesin isterdi, dondurması erimesin, bu gölgjl

bu bahçenin üzerinden hiç eksik olmasın ve her gün cumartesi o|

sun isterdi. Pazar günü saat 16:45'te Moris Efendi arabayı büyül

bir özenle bahçeden yola çıkarır, Hakan'ı arabanın arka koltuğu!

na bindirir ve yurda geri götürürdü. Hakan yalıdan uzaklaşırken!

arabanın bir o camından, bir bu camından bakar, Yakup Ruzly v«j

torunları ufukta görünmez hale gelene kadar onlara hiç kesinti-]

siz bir şekilde el sallamaya devam ederdi.

Çok küçük yaşlarından 18'ine dek, üniversite eğitimi içi| İstanbul'dan ayrılıp Ankara'ya gidene kadar bu ritüel her hî ta sonu devam etmişti. Şimdi o anıların yerinde yeller esen vj sararmış sonbahar yapraklarının yavaş yavaş doldurmaya ba$ ladığı bahçeden yalıya doğru yürürken, bu eve son kez Yakül Ruzly cinayetinin işlendiği 2001 yılında taziye için gelmiş oldu» ğunu hatırlıyordu. Evin eşiğinde duraklayıp kapının açılmasınli beklerken, iki güvenlik görevlisinin arasından arkasına dönüp ol yuvarlak mermer masaya ve rengi artık sararıp solmuş turuncu] minderli sandalyeye bir kez daha baktı. Gözleri dolmuştu.

67

7ili çalmalarına gerek kalmadan kapı ardına kadar açıldı ve ¦- başka takım elbiseli görevli Başkomiser Cemal ve Hakan'ı içe-olrh evin zemin katındaki genişçe salona kadar onlara eşlik ıjp sonra geldiği koridordan geri dönüp gitti. İki basamakla ini-ı n geniş salonun tamamen pencere ile kaplı cephesi olduğu gibi İstanbul Boğazı'na bakıyordu. Boğaz şimdi mor, eflatun ve leylak renklerinden oluşan kıyafeti ile akşamdan kalma bir kadın gibi boylu boyunca uzanıyor, üzerine sisi ince bir tül gibi çekmiş, sanki "ayıp" yerlerini insanlara göstermemeye çalışıyordu.

Bu salonda fazla vakit geçirmemiş olduğunu düşündü Hakan; ama yine de her bir detayını tek tek hatırlıyordu. Evi olmayan, odası olmayan bir çocuktu o zamanlar. Kendine ait bir oyuncağı bile yoktu. Yurtta tüm oyuncaklar tüm çocukların ortak malıydı ve oyun saatinde bir çuvaldan yerdeki muşambaya dökülür, oyun saati bitince de çocuklar tarafından çarçabuk çuvala geri doldurulurdu. Bütün oyuncaklar herkesin olunca aslında hiçbir oyuncak da hiçbir çocuğun olamıyordu. Diğerleri oynayanlasın diye çuvaldaki en popüler oyuncakların kötü çocuklar tarafından hırsla kırıldığı bir ortamdı yurt ortamı. Hakan o zaman kötü olarak tanımladığı çocukların aslında kaderin bir çocuğa yaşatabileceği en sert, en zalimce işkencenin mağdurla-' olduğunu sonraki yıllarda anlamıştı. Kimsesiz bir çocuk ol-*k, mezara kadar insanın yakasını bırakmayacak bir "eksik na hali" ve yerine başka bir şey koyup da doldurulamaya-k kadar büyük bir yoksunluktu. Aslında bu konular üzerin-uzun süredir kafa yormuyordu ama bu yalıya yıllar sonra ye-ien girmek ruhunda büyük bir fırtına yaratmış, milyonlarca Çdgnşımın hepsi aynı anda ve sadece birkaç saniye içinde beyni-ne üşüşmüştü.

başkomiser Cemal ile birlikte büyük salonun basamaklarını erken Her şey ama her şey aynı duruyor, diye düşünerek hay-retle etrafını inceledi.

ttakan, Kenan'ın ölümünden sonra bu eve gelmeyi, Melek'le

ruŞmeyi çok denemişti ama her defasında Attila Taşkent, iki

nevı kardeşin birbiriyle görüşmesine bir şekilde engel olmayı

68

başarmıştı. Sonraki yıllar içindeyse hayatın hayhuyu içinde] lek ile ayda yılda bir görüşür olmuşlardı. Uzun bir aradan son dün yeniden bir araya gelmeyi denemişlerdi ama Melek bir t da ortadan kaybolmuştu.

Şimdi Melek'i de kaybedersem ne yaparım, diye düşündü k ku içinde. Zihninden tüm bunlar bir film şeridi gibi akıp çerken salonun diğer ucundan kulağına hiç bilmediği bir d de konuşmalar geliyordu.

Başkomiser Cemal ile birlikte bir s re ayakta bekledikten sonra, duvar dibinde bir kanepede otura iki adam elleriyle "gelin" gibi bir işaret yaptılar. Hakan, Bask miser Cemal'in bile çekinerek davrandığı bu iki adamdan, bel li etmemeye çalışsa da biraz tedirgin olmuştu. Avukatlarını arai masına bile fırsat vermemişlerdi yine. j

Birkaç saniye sonra o iki adamın Türk olmadığını anlamıştı.] Ben ne boktan bir şeyin içine düştüm böyle, diye düşündü Haîj kan. Ama artık emindi. Yakup Ruzly'yi ölüme götüren ve yıllai sonra da Melek'in kaçırılmasına neden olan şey her ne ise, mu-! hakkak birbirleriyle bir bağlantısı vardı. Başını kaldırıp duvar» lara göz gezdirdi. Melek ve Attila'nm siyah beyaz evlilik fotoğ<| rafları salonun bir köşesini doldurmuştu. Hakan o fotoğraflar-S dan rahatsız olup bakışlarını başka taraflara çevirdi.
]

'Dedem o gün işte olması gereken bir saatte erkenden eve gelipm telaşla bir şeyler yaptı. Onu gördüğümde elinde bir defter vardım Birkaç saat sonra soygun için yalıya gelen adamlar dedemle karM şılaştılar, dedem onlara direnmeye çalıştı ve onlar da dedemi öl-m dürdüler. Dedemi öldürdükten sonra da evin altını üstüne g<'ti-M rip bir şey aradılar. Sonra olaya adi bir hırsızlık ve cinayet sü-m sü vermek için de evde buldukları 5 bin doları alarak kaçtılar.' I Kalbi küt küt çarpıyordu. Hem kendini hem Melek'i bu gir- ifl daptan kurtarmak zorunda olduğundan emin olmuştu artıkJB Onlara kimse yardım edemezdi. Bunu ya kendisi yapacaktı y<0 da o da muhtemelen Yakup Bey ile aynı sonu paylaşacaktı. Evini duvarlarına yeniden göz attı. Duvardaki tabloların arasında aswl h duran diplomadaki o yazıyı gördü ve görür görmez hatırladı: ||

69

Ordo ab chao

Ajanlar Hakan'ı yaklaşık bir saat boyunca sorguladılar. Sağa-ak bir yağmur gibi ardı ardına gelen birbirinden kritik onlarca soruya mantıklı ve doğru cevaplar vermeye çalıştı. Özellikle 17 vıl önce öldürülen Yakup Ruzly cinayeti ile ilgili sorular onu bayağı zorlamış, hatta tuhaf bir şekilde kafasını karıştırmıştı. Böyle bir şeyle mi suçlanıyordu şimdi gerçekten? Melek'in kaçırılma sorgusu için buraya getirildiğini düşünürken, şimdi Melek kadar Yakup Ruzly ile ilgili de şüpheli duruma düştüğünü görüyordu.

Odadaki üçüncü adam kızıl saçı, kırmızı suratı ve üç numara tıraşlı kafası ile kocaman siyah gözlerini dikmiş, sürekli ona bakıyordu. Bu kırmızı kafa, diğerlerinden farklı birine benziyordu. Hiç konuşmuyordu. Tepki vermiyordu. Yüzünde en ufak bir mimik bile yoktu. Muhtemelen diğerlerinden farklı bir görevi ve konumu vardı. Onunla her göz göze gelmelerinde Hakan istemsizce bakışlarını kaçırma ihtiyacı hissediyordu. Adamın gözlerinde Hakan'ı ürküten bir derinlik vardı. Gözbebekleri simsiyah ve öylesine kocamandılar ki, gözlerinde hiç beyaz yokmuş gibi duruyorlardı. Kırmızı suratının ortasında, sanki bir çift göz yerine kocaman iki karanlık delik varmış gibiydi.

Sorgulama bitmişti. Hakan ve Başkomiser Cemal hiç konuşmadan evin kapısından çıkıp bahçe kapısına doğru birlikte yürüdüler. Hakan bu kez tüm bahçe yolunu sadece önüne, ayaklarının ucuna bakarak yürüdü. Kapıya vardıklarında komi-Ser durdu, Hakan'a döndü ve tehditkâr bir şekilde parmağını Hakan'ın surat hizasında sallayarak konuştu.

Hiçbir yere kaybolma Hakan Efendi. Seninle işimiz bitmedi."

sonra kapının önünde onları beklemekte olan polis arabası-111 °n koltuğuna bir hışımla oturdu, direksiyondaki sivil poli-

°ır şeyler söyledi ve Hakan'ın şaşkın bakışları altında oradan

!p gittiler. Hakan, Yakup Ruzly'nin Kuruçeşme'deki yalısı-önünde bir başına öylece kalakalmıştı. Yalının kapısı ağır kapanırken, kapı aralığından sadece yarım saniyeliğine Kı-11 saçh adam ile göz göze geldiler. Hakan'ın içi ürperdi.

4ii",:'S:;rtendi kendiM- «•*¦*¦* »»>¦*>

I

14. O

Attila Taşkent, yalının üst katında oturmuş, önündeki e randan alt kattaki sorguyu saniye saniye seyretmişti. Kafas kaldırıp eşsiz güzellikteki manzarayı seyre koyuldu. Boğaz' yarısı sisle kaplıyken Karadeniz'e doğru açılan ağzında ha nispeten berraktı. Sabah güneşi adil davranmış, Boğaz'ın k* zey ağzındaki her damlacığının üzerine ışıklarını eşit bir ş'-" kilde dağıtmaya başlamıştı. Işıl ışıl parlayan Boğaz sularını üzerinden Marmara Denizi'ne doğru seyreden gemiler, artlarında beyaz köpükler bırakıp suyu yararak ilerliyor ve sonra sisin içine girip gözden kayboluyorlardı. Gemiler gelip geçtikten kısa süre sonra da deniz kendini toparlayıp yeniden durgun bir halde belli belirsiz salınmaya devam ediyordu. Deniz, sisin yuttuğu gemilerin ayak izlerini alelacele silip, yeni gelen gemiler için tuzağını her defasında yeniden kuruyordu. Sanki sis ve deniz işbirliği yapmışlardı.

Attila'nın düşünceleri tekrar Hakan'a kaydı. Hakan da bu gemiler gibi, kıpırtısız bir şekilde yatmakta olan bir denize girmişti ve kendisini bekleyen sis bulutundan habersiz, kendi sonuna doğru ilerleyecekti. Attila bu manzarayı seyrederken gülümsedi. Kafası biraz daha netleşmişti. Denizi dümdüz yapması^ gerektiğini düşündü. 17 yıl önce kapanmış bir defteri Hakan'ın! ayağına usulca bağlayacak, sonra onu bu kıpırtısız ve güvenli| gözüken denize davet edecek, ilk dönemeçte de sis ile boğacak-*] ti. Keyiflendi.

Manzaraya dalmış kendi kendine hayaller kurarken telefonu çaldı. Arayan, Türkiye ve Ortadoğu temsilciliğini yaptığı Cercea-ux Konseyi'nin Avrupa başkanıydı. Başkan, üstü kapalı bir şekil- i de tehdit eder gibi bir konuşma yapmaya başladı:

"Attila Taşkent. Konsey'in derin kaygılarını iletmek üzere ,si-

¦ ie temasa geçiyorum. Defterin ortaya çıktığına dair bir ihbar idik. Bize durum bilgisi veriniz."

az önce egemen bir efendi gibi taht misali koltuğuna kurul-

önündeki ekrandan Hakan'ın soğuk soğuk terlemesini izle-

Attila, şimdi kendi efendisinin karşısında içinin titrediğini,

v,eyecanla ürperdiğini hissediyordu. Bunu bu kadar çabuk nasıl

duydular?!

"Her şey kontrolüm altında efendim. Siz müsterih olunuz."

"Defter nerede?"

Attila bir an tereddüt etti. Masasının üzerinde durmakta olan defteri eline aldı, birkaç saniyeliğine defterin cildindeki yaprak işlemesini okşadı. Defteri çekmecesine koyarken sorgudan sonra yukarı çıkmış olan koruması Kızıl ile göz göze geldiler. Kızıl bakışlarını başka yana kaçırırken Attila da çekmeceyi sessizce kapattı. Derin bir nefes alıp verdi ve sonra sesine güvenli bir hava vererek soruyu yanıtladı: "Defter eşimde. Ama onu bulmak üzereyim."

"Eşiniz Melek Ruzly tarafından defterin dijital bir kopyasının Hakan Turan isimli bir şahsa gönderildiğini, birkaç saat sonra da ortadan kaybolduğunu biliyoruz. Muhtemelen eşiniz defterin orijinali için Hakan Turan tarafından kaçırıldı. Belki de kendisine kaçırıldı süsü vererek ortadan kayboldu. Bu durumda, kontrolünüz altında olan nedir?"

Attila, sesindeki titremeyi bastırmaya çalışarak olabildiğince özgüvenli bir şekilde yanıtlamaya gayret etti:

"Siz burayı merak etmeyin efendim. Ben her şeyi hallediyorum. Defteri de Melek'i de ne pahasına olursa olsun, en kısa za-manda bulacağım. Hakan Turan işini de halledeceğim birazdan."

"En kısa zaman yok Attila Taşkent. O defter hemen bulu-nuP Konsey'e teslim edilmeli. Eşiniz bu şekilde kontrol dışı girişimlerde bulunurken defterle birlikte ortadan kaybolmuş olma-sı kabul edilemez!"

Attila susmuştu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Melek'e öfkeleneni hissediyordu. Konsey'in Avrupa başkanı yeniden konuşla başladı:

"Attila Taşkent. Bundan 17 sene önce Nurettin İslamoğlj Yakup Ruzly ve Silvio Durham ile birlikte Sır Koruyucuların'1 hepsi yok edilmiş oldular. Sır asla öğrenilemedi çünkü o defte hiçbir zaman elde edemedik. Ama Sır Koruyucuları yok edildi ne göre Sır da yok edilmiş oluyordu."

Attila zaten bildiği bu hikâyeyi dinlerken içinden, Sır çözüt mediyse dünya güvendedir işte, daha ne istiyorsunuz acaba? ' ye geçiriyordu. Yine de bir şey demeye cesaret edemeyip ağzr açmadan sessizce dinlemeye devam etti.

"Konsey içinde bu konuda hiçbir zaman fikir birliğine var madik, içimizden bazı üyeler, sırrın hâlâ dışarılarda bir yerle de olduğu ve bu yüzden hâlâ güvende olmadığımız ve sır yo' edilene kadar da güvende olamayacağımız düşüncesindelerd' Dünya üzerinde egemenliğimizi mutlak kılmanın tek yolunun defteri bulup yok etmek olduğunu düşünüyorlardı."

Attila o an, Konsey'i de atlatıp o defterdeki sırrı herkeste önce çözebileceğine kendini inandırmaya başlamıştı. Dünyanı" egemen güçlerinin oluşturduğu Konsey'i bu kadar korkutan şe! her ne ise, muhtemelen Konsey'in gücünden de büyük bir şe: di. Bir asırdır vazgeçmeden bu defteri aramış durmuşlardı. Şimdi bir asırdır herkesin peşinde olduğu defter kendisindeydi. I gündür deftere gizlenmiş olan sırrı bulmaya ve anlamını çözme ye çalışmış ama bunu kendi imkânlarıyla bir türlü

başaramamıştı. Çekmeceye doğru baktı. Belki de binlerce atom bombasın! dan daha güçlü bir şey vardı orada. Dizlerinin titrediğini hisseti ti. Konsey'e ihanet etmek büyük ve ölümcül bir kumardı. Am bastıramadığı bir duygu ile bu defterdeki sırra ulaşmayı arzu. ladığını fark etmişti. Daldığı hülyadan onu kendisine getiren*;! Konsey başkanının sesi oldu:

"Attila Taşkent. Bu işi hemen çözmelisiniz. O deftere kimse, ulaşamamalı ve biz herkesten önce ulaşıp defteri ebediyen yokl etmeliyiz. Bizi anlıyor musunuz Attila Taşkent? Bu uğurda ge-rekirse Melek Ruzly'yi bile durdurmanız gerekecek."

"Hemen harekete geçiyorum efendim" diyebildi Attila, titreyen bir sesle.

73

"Melek şimdi her neredeyse derhal bulmak zorundasınız.

fteri bir an önce elinden almalı ve bize getirmelisiniz. Yoksa ı/msenin altından kalkamayacağı sorunlar yaşanır. İnanın böy-l olsun istemezsiniz. Hiçbirimiz istemeyiz."

"Halledeceğim efendim."

"Size 24 saat süre verildi. Hem Hakan Turan'ı durdurun hem de Melek Ruzly'yi bulup defteri bize getirin. Bugün içinde bu iş bitmiş olacak. Yoksa biz devreye gireceğiz."

"24 saat" diye mırıldanarak tekrarladı Attila. Sonra kendini toparlayıp özgüvenli bir sesle Konsey'den bir ricada bulundu:

"Bu arada sizin de bana belki yardımınız dokunabilir ve buradaki işimi biraz kolaylaştırabilirsiniz efendim. Hakan Turan'a yönelik bir yakalama kararı çıkartmayı denedim, ancak idealist bir savcıya denk geldik. Olay tıkandı. Adamı serbest bıraktılar. Daha yukarıdan biri kanalıyla baskıyı denedim, ancak savcı olayı inada bindirdi. Belki siz savcıyı yola getirmelerini sağlayabilirsiniz."

Hattın karşı tarafında sessizlik oldu. Attila talebini daha net bir şekilde anlatmaya devam etti:

"Ciddiyetimizi anlamaları için ülkede bir miktar ekonomik çalkantının, belki birkaç terör hareketinin yöneticiler üzerinde baskı yaratmakta faydalı olacağı düşüncesindeyim."

Telefonun karşı tarafından hiçbir ses gelmiyordu. Attila, bunu konuşmaya devam etmesi yönünde olumlu bir sinyal olarak algılayıp cesaretlendi ve önerilerini sunmaya başladı:

"Bu aksiyonları alırsak ciddiyetimizi anlayıp hemen yola geleceklerdir. 1999'da ve 2001'de çok olumlu sonuçlarını görmüştük, hemen dize gelmişlerdi, hatırlarsınız."

Biz size yardımcı olmak için 24 saat boyunca gereken ney-se Yaparız."

Ses öyle boğuk ve ürpertici bir tonda çıkmıştı ki Attila bir an-

a oturduğu yerden ayağa kalkıp hazır ola geçecek gibi oldu. Te-

tondaki ses homurdanarak konuşmaya ve üstü kapalı olarak "la'yı tehdit etmeye devam etti: Unutma ki biz her yerdeyiz. Bataklığı kurutmak da, yeşert-

eJs de bizim işimiz."

74

Görüşme bitmişti. Attila önce telefonu sakince masaya du. Sonra gülümsedi, içinde, hiç olmaması gereken bir raha ma hissi vardı. Kızıl da onun bu keyifli haline anlamaya çal gözlerle bakıyordu. Attila gözlerini kapatmış, koltuğunda ' geri hafifçe sallanıyordu. Çekmeceyi açıp eskiz defterini ye ' eline aldı ve büyük bir hayranlıkla deftere bakmaya başladı/

Defterdeki sırra sahip olan kişi dünyanın en tepesine rur. En güçlü insan olur. Trilyonlarca dolarlık bir servet ve suz bir güç... Öyle bir güç ki, isterse Konsey'in de, Yeni Dü Düzeni'nin de hâkimiyetini temellerinden sarsabilir, diye; şündü. Sonra kendi düşüncelerinden ürperdi. Ne olursa ol Konsey'e ihanet edilemezdi. Onlar her yerdeydi. Onlar her deydi. Onlar düşüncelerin içindeydi, insanlara kendi düşün lerinden daha yakınlardı. Yüreğinin sıkıştığını hissetti. N malde sabahın bu saatinde puro içmek gibi bir âdeti olmad halde masasındaki ahşap kutudan bir puro çıkardı, ucunu gi; tin ile kesti ve puroyu dudaklarında ıslatıp ağzına götürdü.] zil, eğilip masadaki çakmağı alarak patronunun purosunu ya1 ti. Havaya koyu bir duman savruldu. Sonra art arda çekilen n feslerle duman giderek daha da yoğunlaşarak odaya yayıldı.

Bu defterin dijital bir kopyası şimdi Hakan'ın da elinde. Ac ba bu soysuz, elinde tuttuğu şeyin dünyanın en büyük sırrına gi: den bir anahtar olduğunu bilse ne yapardı? Belki de bilmemesi daha iyidir.

Defteri Melek'in elinden aldığından beri aralıksız defter içindeki eskizler üzerine tek başına araştırma yapmaya çalı mıştı. Vardığı sonuç 'sıfırdı'. Yüzlerce sayfa çizimin içinde ar dığı sır, hangi sayfadaki hangi figürün içine yerleştirilmişti.' B" sayı mıydı? Bir şekil mi? Yoksa şu çizimlerin içindeki Arapça ki tabelere mi yerleştirilmişti o büyük cevap, hiçbir fikir yürüte memişti. Kimseden yardım da isteyememişti. Çünkü tek bir kiş bile defterin varlığından ve taşıdığı sırdan haberdar olsa, bu !>ü yük bir felaket olabilirdi.

Sonra Hakan'ı düşündü yeniden. Bu matematik ve bilgisay dehası çocuk, Melek'i ve kendini kurtarmak için muhtemelen de

75

¦ ve içindeki gizemin peşine düşmüştür bile. O an aklına bir

fikir geldi-

Şimdi Melek'e yardım edebilmek için defteri ve defterdeki

araştırmaya başlayacak. Defterde bir sır olduğunu anlasa ı,7e onun neye hizmet ettiğini bilmediği için o bilgiyi kullanamayacak. Ve ben o sırrı onun elinden kolayca alacağım, insan narayla bile böyle bir hizmeti satın alamaz.

Attila'nın gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. Keyfi yerine gelmişti. Kızıl'a döndü.

"Demin şu Hakan'ın" dedi ağzından dumanlar çıkararak, "gözü biraz korkmuşa benziyor muydu sence?" Dudaklarında kibirli bir gülümseme vardı. Aslında gülmüyordu ama kibir bir insan bedenini

ele geçirdiğinde, o insanın yüzüne nedense tuhaf bir keyif görüntüsü yerleştiriyordu. Kızıl, dumanların arasından gözüken patronunun ruh halini anlamaya çalışarak yanıt verdi.

"Şaşırmış gibiydi efendim. Korkmuş gibi değildi. Şaşırmış ve anlamaya çalışan bir hali vardı. Ben neyin içine düştüm böyle havası vardı yüzünde."

"Korku yok muydu diyorsun yani?"

"Tedirgindi daha çok. Sorulan sorulara hiçbir duygu belirtisi vermeden sakince cevap veriyor ve boşluklarda da büyük bir dikkatle etrafı inceliyordu. Akıllı bir adama benziyor."

"Bak sen. Seni de mi etkiledi yahu bu piç?"

"Hayır efendim. Sadece bunca yılın tecrübesine dayanarak s°ylemeye çalıştığım, hafife almamamız gereken bir adam olduğunu hissettiğimdi. Korkutmak ve vazgeçirmek bizim için zor kayacaktır elbette."

E o zaman ne duruyorsun? Adamın yüzünde eksik olan şu orku ifadesini de sen yerleştir. Anlasın kimlerle dans ettiğini ?• Yalnız sakın ola ki öldürme. Bize lazım olacak bu herif. Tek

e<*ığim, üzerindeki baskıyı daha çok hissetmesi. Bir ata ne ka-Çok kırbaç vurursan o kadar hızlı gider. 24 saatte bize aradı-

lzı bulması için biraz kırbaçlayalım şu beygiri bakalım."

attila Kızıl'a göz kırptı. Talimatı alan Kızıl hiç yorum yapan odadan çıkarken Attila, Boğaz manzarasını seyrederek

geriye yaslandı ve bu kumarı oynayıp Konsey'e ihanet edejJ bundan sonra neler olabileceğini düşünmeye başladı. i

15.1 I

Kızıl, aldığı talimatlar üzerinde fazla kafa yormama kuİM hm erken yaşlarda öğrenmişti. Patronunun oynadığı kumamj büyüklüğü karşısında hayatında ilk defa dizlerinin titrediğini hissediyordu. Ama şimdi kurala sadık kalıp sadece verilen göreve odaklanması gerektiğini düşündü ve talimatı daha fazla sorgulamadan hemen icraata koyuldu. Yıldırım hızıyla merdivenleri inip siyah BMW'sine atladı ve belli ki ancak taksi bulabilmiş olan Hakan'ı arabaya binerken gördü. Hızını artırıp aradaki arabaları birer birer geçti ve yavaş bir şekilde seyretmekte olan taksinin hemen ardına yerleşti. Sabah saatlerinin nispeten tenha trafiğinde taksi sise rağmen giderek hızlanmaya başlamıştı. BMW de hızını artırmış öndeki taksiyi adeta tampon tampona takip ediyordu. Acar taksici ise BMVV'li bu züppeye dersini vermek için aracındaki müşteriye çaktırmadan yavaş yavaş hızını artırıyordu. Aracın sağ arka koltuğunda oturan Hakan, taksinin giderek hızlanmakta olduğunu fark etmiş ama bir an önce eve ulaşmak istediği için bu sürate ses çıkarmamıştı. Birkaç saniye içinde iki araç da, sol tarafı Boğaz olan sahil yolunda hızını iyice artırınca Hakan durumdan rahatsız olmaya başladı.

"Hayırdır kaptan? Ralliye mi başladık?"

"Baksana abi şu zibidiye, sıkıştırıp duruyor deminden beri!" Taksici, dikiz aynasından arkayı işaret ediyordu. "Ama sen raf hat ol abicim. Bu âlemde bana Tazı Sinan derler. Şimdi atarı başımızdan."

Hakan dikiz aynasından şoföre sert bir bakış attı. Bir Ta2 Sinanımız eksikti.

Fakat taksici yavaşlamadı. Hakan adama yavaşlamasını; söyleyecekken sağ pencereden onları zorlamakta olan siyah bir

77

Rlw[W'nin burnunu fark etti. Eğilip BMW'nin şoförüne baktı. Bu damdı. Üç numara tıraşlı kızıl saçları ve bir domates kadar mlZı suratıyla, koyu renk araba camının ardından bile kolaylıkla görülebiliyordu.

"Lanet olsun" diye mırıldandı. Taksi bir o yana bir bu yana jpalayarak ilerliyordu. Yeniden eğilip sağ arka çaprazlarında onları sıkıştıran arabaya baktığında Kızıl ile bir anlığına göz gö-ze geldiler. Kızıl bu göz temasından sonra gülümseyen bir yüz ifadesi takındı ve direksiyonunu ani bir hamle ile sola kırıp taksinin sağ arkasına sertçe çarptı. Hakan soğukkanlılığını koruyordu ama bu darbe ile bir refleks olarak tavandaki kulpu yakalayıp kendini güvenceye almaya çalıştı. Bu arada taksici heyecanla bağırıyordu:

"Baksana herif bizi denize doğru ittiriyor!" Karşıdan akan trafik ve giderek artan sis tehlikeyi iki kat artırıyor ve büyük bir kazayı giderek daha kuvvetli bir olasılık haline getiriyordu. Taksi hızını azaltmaya çalıştığında arkadaki BMW tampona yaptığı ufak darbelerle buna engel oluyor ve taksinin yönünü denize doğru çevirmeye çalışıyordu. Birkaç saniye içinde artık iki arabanın da yönetimi sanki Kızıl'm eline geçmiş gibiydi.

Kızıl kontrollü bir şekilde yavaşlayıp önündeki taksi ile mesafesini iki araba boyuna kadar çıkardı. Hakan'ın dönüp arka camdan kendisine baktığını fark edince gazı yeniden kökledi. BMW homurdanarak öne doğru atıldı ve anında büyük bir iv-meyle öndeki taksinin arka tamponuna sert bir şekilde vurdu. 1 aksi hafif sola doğru savrulmuş ve büyük bir S harfi çizer gibi derlemeye başlamıştı. Bu son darbeden sonra Hakan savrulup görünmez olmuştu. Kızıl gülümsedi, hızını biraz kesip yeniden olanca gücüyle gaza yüklendi.

Zaten toparlanmakta güçlük çeken taksiye bu kez daha da

uyük bir hızla vurdu. Bu darbe taksinin birkaç metre daha öne

°gru atılıp uzaklaşmasını sağladı. Taksi kendini yeniden to-

r^ayıp burnunu doğrultana kadar, güçlü BMVV'nin gazını kök-

^XP taksinin bu kez sağ arka yanına şiddetli bir şekilde çarptı.

78

Taksi sağa sola zikzaklar çizerek yalpalamaya başladı. Kı^j BMVV'sinin içinde güvenle frene basıp iyice yavaşladı ve bir sine. mada film izler gibi kontrolden çıkıp savrulmaya başlayan taksi, yi seyre koyuldu. Arka koltukta oturan Hakan'ın arabanın içinde bir o yana bir bu yana yuvarlandığını gülümseyerek izliyordu. Şoför taksinin kontrolünü artık tamamen kaybetmişti. Taksinin çizmekte olduğu S harfi giderek daha sert bir hale, adeta Z şeklinde keskin zikzaklara dönüştü. Bir başka araçla burun buruna

çarpışması an meselesiydi. Bir ara Hakan, ön cama baktığında karşıdan süratle yaklaşmakta olan erguvan rengi bir belediye otobüsü gördü. Elini kapının açma mandalına götürdü ve atlamak için en uygun anı kollamaya başladı. Bu taksiden ne pahasına olursa olsun inmesi gerektiğine karar vermişti. «jjij Taksinin arkası ani bir ivmeyle sağa doğru savrulunca mm kan mandalı açtı ve kendini aracın sağından olabildiğince komi* rollü bir şekilde dışarı bıraktı.

O anda taksi de artık kaçınılmaz hale gelen bir çarpışmadan

ani bir manevra ile kaçmayı denedi ve karşıdan gelen belediye

otobüsünün altında kalmaktan son anda, bir mucize eseri kujtL

tularak deniz ile yolu ayıran beton bariyerlere büyük bir gürüH

tüyle çarptı. m

"Bom!" diye mırıldandı Kızıl arabasında. M

Şiddetli çarpmaya rağmen hızı kesilmeyen taksinin burn|H

havalandı ve bir tonluk makine sanki oyuncak bir araba gibi hfl

vada süzülerek denize doğru uçtu. Taksi büyük bir gürültüyfH

Boğaz'ın sığ sularına inerken devasa bir su kütlesi de havayB

yükselip dalga halinde asfalt yola kadar ulaştı. S

Hakan büyük bir hızla yuvarlanıp bir kaldırım taşına serlB

çe çarparak durabilmişti. Taşa çarptığı yer tam da yaralı omm

zuna denk gelmişti. Acıdan haykırmamak için dudaklarını isieB

di. Yolun sağında park etmiş bir başka aracın arkasında kaldı*

ğı için yattığı yerden Kızıl tarafından görülmediğini düşünüyor-M

du. Adamın canına kastettiğini, kurtulduğunu anlarsa geri dö'9

nüp yarım bıraktığı işi tamamlamak isteyeceğini düşünüyordu»

Vücudunu güçlükle toplayıp, aracı kendine siper edinerek sak|J

, yattığı yerden taksinin havalanıp denize doğru uçtuğunu

lü Taksi havada süzülürken yan kapısındaki koyu lacivert

f ve rakamlarla yazılmış plaka numarası zihnine kazınmıştı Hakana 34 TXW 19.

Hakan korkuyla gözlerini yumdu. Bir saniye kadar sonra ddetli bir şekilde suya çarpma sesi duydu. Gözlerini açtığında dev tsunami dalgasına benzer bir dalganın olanca şiddetiyle yola çarptığını gördü.

Saklandığı aracın altından, tekerlerinin arasından geriye, Kızıla doğru baktı. Arabasının içinde durmuş aracın uçuşunu seyrediyordu.

Kızıl keyifle gülümsedi. Bu iş beklediğinden de kolay olmuştu. Ve Hakan'ın her hareketini saniye saniye takip etmişti. Fazla oyalanmadan U dönüşü yaptı ve yoldaki deniz suyu birikintilerinin üzerinden geçip aksi istikamette oradan uzaklaştı. Artık patronuna bu haberi vermek için sabırsızlanıyordu.

Hakan, BMW'nin U dönüşü yaparak uzaklaştığını görünce ağrıyan yerlerine ve onlarca sıyrığına rağmen güçlükle ayağa kalktı ve taksiciye yardım edebilmek için deniz kenarına doğru koşmaya başladı, içinden sürekli olarak, Lütfen yaşıyor olsun! Lütfen benim yüzümden ölmesin! diye geçiriyordu.

Deniz kenarındaki beton yürüme yoluna ulaştığında çarpışmadan dolayı parçalanan beton bariyeri ve yerlere saçılmış tampon ve plastik parçalarını gördü. Kafasını korkuyla kaldırıp "akışlarını denize, denizin içindeki taksiye doğru çevirdi. Taksi sığ sularda karaya oturmuştu. Suya atlayıp taksiciyi çıkarak istiyordu ama suya girme korkusu buna engel oldu. Bir-aÇ saniye bekledi. Tam suya atlıyordu ki taksinin sol ön camı-n açıldığını ve içeri dolan suya rağmen taksicinin önce kafa-„ l' s°nra da bedeninin üst kısmını araçtan çıkarmayı başardı-

1 gördü. Bu arada çevredeki araçlardan birkaç tanesi de dur-

s> araçlardan inenler taksiciye yardımcı olabilmek için koşmaya başlamışlardı.

akan pür dikkat taksiciye bakıyordu. Adam aracından ta-Tien çıkıp taksinin tavanına tırmanmıştı. Şimdi taksinin ta-

vanına oturmuş öfkeden kendi arabasını yumrukluyordu. Son yumruklamayı kesip gökyüzüne doğru haykırdı.

"Ulan! Gırtlağıma kadar borç içindeyim lan! Daha taksiti bj, medi ulan!"

Adam gayet sağlıklı gözüküyordu. Hakan'ın kaybedece ği bir saniyesi bile yoktu. Artık oradan ayrılmaya karar ver. di. Başındaki beladan kurtulmayı başarır ve Melek'i bulabil^, se Tazı Sinan'ın hayatını yoluna koyacak bir şey yapmaya ken.. di kendine söz verdi. Hızlıca yola doğru yöneldi ve karşısına çj. kan bir başka taksiyi çevirip istikameti söyledi: "Acele Tüne] Meydanı'na!"

Taksinin arkasında oturmuş boş gözlerle önüne bakıyordu. Başına gelenlere inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Bir ara tüm bunların bir rüya olduğunu, birazdan uyanacağını ve her sabah yaptığı gibi yine terasından İstiklal Caddesi'ni seyrederek sabah kahvesini içeceğini bile düşündü. Asfaltta yuvarlanıp sürtün-mekten yüzülmüş kollarına baktı. Vücudunun her yeri sızlıyordu. Hayır. Hepsi gerçekti. Dikiz aynasından kendisine bakmakta olan meraklı taksici ile göz göze gelince başını aynanın görüş alanından çıkarıp yan cama yasladı. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp bıraktı. İstese de istemese de artık bu işin bir parçası olmuştu ve bir an önce bir şeyler yapmaya başlamazsa bu hem Melek'in

hem de kendisinin sonu olacaktı. Gözlerini açtığında başını yasladığı kirli pencereden İstanbul'un ağır bir sise gömüldüğünü fark etti. Gördüğü manzaradan emin olmak için işaretparmağı ile taksinin camını silmeyi denedi ve dikkatle yeniden baktı.

"Acayip sis bastırdı abi birden" dedi taksici. Konuşmaya çok istekliydi. Hakan'ın söyleyeceği en ufak bir kelime bile gereksiz bir muhabbetin başlamasına neden olabilirdi.

Hakan, "Ali!" diye mırıldandı kendi kendine. Ali'yi yeniden aramak iyi bir fikir olabilirdi. Çünkü bundan sonra Emniyet'te neler olup bittiğine dair içeriden bir kulağa ihtiyacı olacak gi°J gözüküyordu. Vakit kaybetmeden telefonunu çıkarıp aradı. Bil" kaç çalıştan sonra telefon açıldı ve "Hoppalaa" diye homurtuyla

81

k bir ses geldi karşıdan, "daha saat 8, yine ne oldu? Öğlen ^ ¦ konuşuruz diye düşünmüştüm."

" "Ali acilen görüşmemiz lazım. Seni bizim mekânda bekliyo-,um. Lütfen çabuk gel."

Taksici muhabbete girememekten dolayı hayal kırıklığına ' mıŞ meraklı gözleriyle Hakan'a bakmaya devam ediyordu. Hakan başını yeniden pencereye yasladı ve sessizce dışarı baktı, istanbul, arabanın camından hızlı sarılmış bir film gibi akıp geçiyor ve Beyoğlu'na doğru yaklaştıkça sahneler daha yoğun bir sis altında iyice belirsizleşiyordu.

16. Ş

Ali ile "bizim mekân" diye sözleştikleri yer, Hakan'ın evinin hemen karşısındaki Köfteci Ferit't'i. Yalnız kalmak istediklerinde hep burada buluşurlar ve artık neredeyse Hakan'ın özel masası haline gelen, üçüncü kat cam kenarındaki köşe masaya otururlardı. Köftecinin bulunduğu bina Galata Mevlevihanesi'ne bitişik bir yapıydı ve üç katlı tarihi binanın tamamını Köfteci Ferit kullanıyordu. Dükkân olan giriş katında köftelerin hazırlanıp pişirildiği iptidai bir mutfak ve kocaman bir ocak vardı. Sıkışık zemin kattan kıvrılarak üst kata çıkan ve sonradan eklendiği için son derece sakil duran hantal demir merdivenin atında ise eski bir masa ile üzerindeki bilgisayar, hesap makinesi ve yazar kasadan oluşan Ferit'in "ofisi" vardı. Güzel havaca dükkânın önünde birkaç masa sandalye olur, bu masalar-an birini boş yakalayabilen şanslı müşteriler, turistik bir cad-00 °lan İstiklal Caddesi' nin bitip, mistik bir cadde olan Galip e<ie Caddesi'nin başladığı Tünel Meydanı'nın bu en hareket-°Şesinde, sokakta, buz gibi ayran eşliğinde köfte piyaz yeme-

m keyfini

çıkarırlardı. Yanında harika bir sivribiber turşusu

er daim müessesenin ikramıydı.

lr dünya haritası alıp tam ortasına odaklandığınızda,

1 nm Doğu ile sınırında, dünyanın tam ortasında duran

82

İstanbul'un merkezinin Beyoğlu ilçesi, Beyoğlu'nun orta no|

sının ise Tünel Meydanı olduğunu görürdünüz. Dünyanın|l ortasında, uçsuz bucaksız kıtaların ve sonu gelmez okyanıll rın belirsiz sınırlarla birbirine girdiği bu yerde, yüzyıllardır! birleriyle savaş halinde olan medeniyetlerin kesişimindekİ sıfır noktasında hiçbir şeyi umursamadan köfte piyaz yeni belki de dünyanın bugüne dek gördüğü en barışçıl eylemler| biri oluyordu. i

Üç katlı dar mekânın merdivenleri çok dik ve yorucu olduğa dan genelde müşteriler ayaküstü köfte atıştırmak için giriş k tını, daha uzun süreli oturup bir şeyler yemek için ise orta lij ti tercih ederlerdi. Son derece sıradan bir lokanta görünümün| olan orta katın bir üst katında ise, muhtemelen dik merdivenle den dolayı kimsenin çıkıp bakmaya zahmet etmediği ve bu yüj den varlığının farkında bile olmadığı muhteşem bir son kat dal vardı. Kubbeyi andıran yüksek tavanı ve kızıl tuğladan örülml duvarları ile insanı yüzyıllar öncesine ışınlayan bir havası varı bu son katın. Tavanın bazı köşelerindeki farklı renkli tuğlalar | siyah is izleri, mekânın bir zamanlar Galata Mevlevihanesi'na mutfağı veya mutfaklarından biri olarak kullanılmış olduğu izli nimini uyanıyordu. Binanın demir parmaklıklı daracık dikdöri gen pencereleri, aşağıda akmakta olan Galip Dede Caddesi'fll ve Hakan'ın oturduğu Seferoğlu Apartmanı'na bakıyordu. Hl men hemen her gidişinde boş bulduğu bu muhteşem kat san* Hakan'a özel bir "kafa dinleme" yeri gibiydi. i

Aşağı yukarı her iki yüz metrede bir tıklım tıklım dolu hm Starbucks'ın olduğu bölgede zamanın ruhuna direnen, henia keşfedilmemiş bir sığınaktı burası, anlayan ve bilenler için. M

Hakan oraya vardığında mekânın henüz tam olarak aç™

madiğini gördü. Ferit'in çırağı gazete kağıdıyla dükkâniB

camekânını siliyordu. Hakan hırpalanmış bedenini ve ağrıya«

bacaklarını güçlükle sürükleyerek çırağın yanına doğru yürüdlB

Çırak sildiği camda Hakan'ın yansımasını görünce hemen tanı«B

ve elindeki işi bırakıp her daim bol bahşiş bırakan bu en sevdilH

müşteriye doğru yöneldi. H

\bi, h°s geldiniz." Ellerini az önce cam sildiği gazeteyle kurarak sordu: "Mutfak daha açılmadı ama çay var içerseniz?" Hakan babacan bir şekilde çırağın omzunu hafifçe sıktı. "Bize •içi ray kap getir o zaman." Eliyle mekânın son katını işaret ede-ek içeri girdi. Çocuğa tebessüm etmek istemiş ama yapamamıştı, firak ardından Hakan'a bakıyordu. Bize iki çay getir mi dedi bu adam? Uyku sersemi mi, yoksa yanında biri mi var zannediyor?

'Anladım" diye mırıldandı kendi kendine. "Kesin akşamdan

kalma bu adam."

Hakan başını yere eğip yürüdü ve binanın eğreti gibi duran demir merdivenlerinden en üst kata çıkıp her zamanki masasına ve cam kenarındaki sandalyesine oturdu. Pencereden dışarıyı seyrediyor ve gece yarısından beri yaşadığı olayları uykusuz kalmış zihninde bir sıraya sokmaya çalışıyordu. O esnada sessize aldığı telefonunun çalmakta olduğunu fark etti. Ekranda Alp'in ismi yanıp sönüyordu,

"Hakan, selam" dedi avukat arkadaşı tedirgin bir sesle. Hakan sadece, "Dinliyorum" diyebildi ruhsuz bir ifadeyle. Kısa bir sessizlikten sonra Alp yeniden konuştu:

"Nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum. Ama adliyede çalışan bir arkadaşımdan aldığım bilgiye göre savcıya baskı yapmaya başlamışlar. Anlayacağın, yeniden harekete geçmişler."

"Harekete geçmek derken?"

"Tıpkı duyum aldığım gibi. Seni bu kez de 17 sene önce işlen-mıŞ Yakup Ruzly cinayeti ile ilgili gözaltına aldırmaya hazırlanıyorlar."

Hakan darbe üstüne darbe almaya başlamıştı. Hayal kırıktı ile sordu: "Alp, bu nasıl olur ya? Yapabilirler mi böyle bir şey?"

Maalesef yapabilirler. Üstelik bu kez kolayca serbest kalamaz-• Çünkü bu defaki suçlama bir cinayet suçlaması olacak."

^eki ne yapacağım?"

*nan bilmiyorum dostum. Ama 17 yıl önce işlenmiş ve ka-lr*ıış bir cinayet dosyasının durup dururken böyle bir anda

yeniden açılması normal bir durum değil. Daha mesai bile 1 lamadı, düşünsene, nöbetçi savcının işi midir böyle bir şey?" J "Daha açık konuşacak olursan Alp, şimdi ne yapacakları yorsun?"
;

"Melek Ruzly'nin kaçırılması olayı ile dedesi Yakup Ruzly^j 17 yıl önce öldürülmesi dosyası arasında seninle ilgili bir bağM kurulup yeniden soruşturma kararı çıkaracak gibiler. Ama böl önemli bir suçlama durumunda bile bu gözaltı kararının alınm|| normalde iki saat içinde gerçekleşecek bir şey değildir. Savcınla biri bu bağlantıyı kuracak da, dosyasını, delillerini hazırlayacak da, hâkime sunacak da, o hâkim bunu değerlendirecek de... Ohc ölme eşeğim ölme. En az üç dört gün sürer bu süreç normalde."!

"Yani iki saat içinde bu işe kalkıştıklarına göre biri bana . fayı taktı mı demek oluyor bu?"

"Aslında aynen böyle demek oluyor." "Yani?"

"Yani seni gözaltına alıp tutuklayabilirler ve herhangi j mahkeme salonunda bir hâkim huzuruna çıkıp kendini savıl ma şansı bulmak için bile aylarca hapiste beklemeni sağlaya! lirler."

Hakan'ın yüzü sapsarı olmuştu. Dirseğini dayadığı masaya bakıyor ve sakallarını sıvazlayarak ne yapacağını düşünüyordu. "Alp, peki bir önerin yok mu bana?"

"Var ama pek hukuki bir öneri değil. Daha çok, arkadaşça bir öneri diyelim."

"Tamam, söyle o zaman, nedir? Ne yapacağım şimdi ben?" "Paran pulun var. Hızlı davranıp yurtdışına çıkabilirsin. Yurtdışı çıkış yasağı kararı aldırdıkları anda çıkma şansın kalmaz. Gerçi o zaman da illegal çıkış yollarını deneyebilirsin tabii-Edirne veya adalar üzerinden Yunanistan olabilir. Çok sıkışırsan sınırdan Gürcistan veya Ermenistan da olabilir." "Alp, ne diyorsun sen Allah aşkına?" "Üzgünüm Hakan. Kaçmaya hazır ol, hatta kaç diyorum." "Peki bunlar bu gözaltı kararını ne kadar sürede çıkarabilirler?"

85

"Fn gec Yarına Çikmış olur. Yani, ya 24 saat içinde 17 yıldır

¦• (ilemeyen bir cinayetin ve tuhaf bir kaçırılma olayının çözül-

ini umut edeceksin veya daha kestirme bir yol seçip ülkeden

acaksın. Sanırım kaçmak daha mantıklı bir yol gibi geliyor sana da, bana da."

••peki ben kaçarsam Melek ne olacak? Onu öylece bırakıp ölüme mi terk edeyim?"

Telefonun karşı tarafında bir sessizlik oldu. Alp bu kez söyleyeceği kelimeleri daha özenle seçerek konuşmaya başladı. "Bak dostum, böyle konuştuğum için üzgünüm ama onu şu anda bile öldürmüş olabilirler. Yaşadığına dair en ufak bir ipucu bile yok. Kaç git. Başka bir çözüm yok şimdilik."

"Sana söylemem gereken son bir şey daha var Alp. Az önce beni evimden alıp Melek'in yalısına zorla sorguya götürdü polisler. Kimseyi aramama izin verilmedi. Sorgulamayı da yabancılar yaptı, muhtemelen yabancı ajanlardı adamlar. Sonra yalıda gördüğüm adamlardan biri dönüşte bindiğim

taksiyi trafikte sıkıştırıp beni öldürmeye çalıştı. Plakasını alamadım ama siyah bir BMW idi. Bu işlerle bağlantısı var mıdır diye sormak istemiyorum ama..."

Alp hiç yorum yapmadı. Hakan'ın kulağına gelen ses bir kelime değil de daha ziyade derinden bir oflama sesi gibiydi. Hakan endişe ile anlatmaya devam etti:

"Aslında senden ricam, sürece müdahale edip şu tutuklanma iŞira engellemeyi denememiz olacak Alp. Senin çevren çok geniştir adliye camiasında. Tanımadığın hâkim yoktur. Yapabileceğin bir şeyler yok mu? En azından bana zaman kazandırabilecek bir şey."

Aslına bakarsan, avukatlığını yapabileceğimi sanmıyorum Hakan."

Sessizlik oldu. "Tehdit mi ettiler seni de?" diye sordu Hakan.

özgünüm Hakan. Çoluğum çocuğum var. Bulaşmak istemi-

^m bu işe. Burnunu olmadık işlere sokmuşsun. Söylediğim

*• kana önerebileceğim tek ve son şey, yapabilirsen kaçman.

elefon görüşmesi yüzünden bile başım derde girebilir. 24 sa-

Bu

3t

Çmde ülkeyi terk et. En iyisi bu olacak. Hoşça kal dostum.

86

Telefon kapandı. M

Hakan etrafındaki çemberin giderek daraldığını hissedi«

du. Bu çemberi kırmazsa muhtemelen çember onu yutacajl

Telefonu yavaşça masaya bırakırken tüm bunların bir kâbuâl

duğunu, birazdan yatağında uyanıp mutlu hayatına devam Jj

ceğini düşündü. Uyanmalıyım! 1

Kafasını kaldırıp tarihi mekâna baktı. Em bilir kimler gel

geçmiş, kimler çatısı altında bulunmuştu buranın. Gerçek ol

mayacak kadar sinir bozucu bu durum belki de hakikaten sade

ce bir rüyaydı. Uyanmalıyım!

Kendini tüm bunların bir kâbus olduğuna inandırmak ia|| yordu. Ama omzundaki jilet sızısı, asfaltta sürüklenirken yüjjH müş dirsekleri ve ağrıyan dizleri olanca gerçekliğiyle ona neraj olduğunu hatırlatıyorlardı. ™

17. Ö

Hakan, lokantanın kemerli penceresinden Galip Dede Caddesi'ne boş gözlerle bakarken bundan sonrası için ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu. Onu daldığı bu düşünceden çıkaran, elinde iki çay ile dik merdivenleri büyük bir gürültü ile çıkarak gelen çırak oldu. Çocuk ikinci çayın kime olduğunu sorgulayan gözlerle bir an Hakan'a baktı, ondan bir işaret gelmeyince birini Hakan'ın önüne, diğerini de tam karşısına koydu ve gürültülü gelişinin aksine bu kez merdivenlerden aşağı sessizce inerek gitti. ^

Hakan, şekersiz çayının içine kaşık sokup istemsizce karîM tirdi. Kaşığın çıkardığı çınlama sesi, yüzlerce yıllık kızıl tufl la duvarlardan garip bir yankı ile yeniden kulağına geliyor İM adeta mistik bir ibadethanede olduğu hissini yaratıyordu. Kar™ çaprazdan gördüğü tek katlı eski bir Beyoğlu binasının damilH da sarı bir kedi patilerini yalıyordu. Gözü kediye takıldı. ElinflM hareketleri yavaşladı. Pili zayıfladığı için aynı anlamsız hareke" ti tekrar eden bir oyuncak gibiydi. Zihni bile uyuşmuştu adeta.

87

Yurtdışına kaçmak mı!

Omzundaki jilet kesiğinin verdiği acı onu sürekli uyanık tutu-

bir kâbusta olmadığını, yaşadıklarının gerçek olduğunu hatır-x vordu. Acıyla yumduğu gözlerini telefonuna gelen mesaj uyanla yeniden açtı. Mesaj Ahu'dandı. Sadece kendi çalıştıkları değil masa geçtiği hukuk bürolarının hiçbirinin Hakan'ı temsil etmek • temediğini yazıyordu. Hakan başını usulca iki yana salladı. Son-merdivenlerden gelen ayak seslerini duydu. Ses bu kez farklı birine aitti. Her insanın ayak sesi onun parmak izi gibiydi. Sert ve gürültülü adımlardan ve tarihi zeminle birlikte titremeye başlayan masadan, gelenin Ali olduğunu tahmin etmesi güç olmadı.

Ali, aşağı yukarı iki metre boyuna ve yüz kilonun çok üzerindeki heybetli cüssesine tam bir tezat teşkil eden yumuşacık bir kalbe sahipti. Heybetli görünümüne daha da ürkütücü bir hava veren kabarık saçları ve her daim karmakarışık duran simsiyah sakalları vardı. Temel Reis çizgi filmindeki Kabasakal'a benzediği için ODTÜ'deki arkadaşları arasındaki lakabı Kabasakal'dı. Milli elektronik savunma sistemleri projesi için bundan 15 yıl kadar önce kurulan dokuz kişilik o efsane ekipten, Hakan ile birlikte hayatta kalan tek kişiydi.

Ali gelir gelmez karşısındaki sandalyeye oturup Hakan'ın gözlerinin içine baktı. Eliyle çay bardağını kavrayıp çayın sıcaklığını kontrol ederken, merakla konunun ne olduğunu anlatmasını bekliyordu. Hakan her geçen saniyenin aleyhine işlediğinin aşkındaydı ve doğrudan konuya girdi.

En sondan başlayacağım" dedi Ali'ye.

"En sondan derken?"

AH, 24 saat içinde, hatta belki bugün öğleden sonraya kadar tutuklanma kararım çıkacak."

Ne diyorsun abi sen ya?"

Alı» dinle beni. Sanırım hem bir cinayetle hem de adam ka-

a ile suçlanacağım. Yani senin anlayacağın, fena halde yar-

lmına ihtiyacım var."

"V

ay arkadaş. Olaya bak. Sabah sabah ne yaptın abi sen,

°PİU katliam falan mı?"

88

"Şimdi" dedi Hakan, sakalını sıvazlayarak, "öncelikle Yakı Ruzly cinayeti ile ilgili dosyaya ihtiyacım var."

Ali çayından büyük bir yudum aldı. Başını yana çevirip petl. cereden dışarı baktığında, az önce Hakan'ın baktığı kedinin sin. si adımlarla sürünerek, dama konmuş bembeyaz bir martıya doğru yaklaştığını gördü. Yeniden Hakan'a döndü, "Bu Yakup Ruzly" dedi, "şu seni okutan hayırsever büyüğündü, değil mi?"

"Evet, ta kendisi. Sabaha karşı torunu kaçırıldı. Benim de manevi kardeşim olan, Melek, Melek Ruzly, hatırlarsın belki, sık sık bahsederdim sizlere."

Ali hatırladığını göstermek için başını öne doğru birkaç kez salladı.

"Dün gece Melek bende kalmak istediğini söyledi. Sabaha karşı uyandığımda evde yoktu. Sokağa fırladım ve birkaç sokak serserisi kılıklı tiple kovalamaca oynadık" dedi Hakan omzunu göstererek. "Ne var ki o çocuklar Melek'in kaçırılması ile ilgili mi değil mi onu bile anlayamadım. Sabahtan beri de karakolda ifade veriyorum. Tahmin edebileceğin gibi olağan şüpheli benim ve üstelik Melek'in eşi ve Ruzly Holding'in yönetim kurulu başkanı Avukat Attila Taşkent, beni hem Melek'in ortadan kaybolmasından hem de 17 sene önceki Yakup Ruzly cinayetinden sorumlu tutarak hakkımda büyük bir yargı savaşı başlatmaya hazırlanıyor."

"Vay canına. Sabah sabah başına gelenlere bak" dedi Ali, soğumakta olan çayından bir yudum daha alıp çayı bitirdi.

"Hiç sorma be arkadaşım. Bir anda tepetaklak oldu her şey." Ali geriye yaslandı ve sakince, "Allah'tan ülkenin en iyi avukatları ile çalışırsın sen. Eh, malum, Aac^er'lık zor iş" dedi gülümseyerek. Sonra Hakan'ın iki yana sallanan kafasını görünce durumu anladı, "Ama hepsi bir anda arazi oldular değil mi zoru görünce?"

"Öyle maalesef. Az önce Ahu'yu arayıp beni bundan sonra temsil edemeyeceklerini bildirmişler."

"Adamlardaki göt korkusuna bak arkadaş" dedi Ali pencerjj|;., den dışarı bakarak. "Peki şimdi avukatın kim? Bizim Alp'i ar saydın?"

89

"Asistanım zaten Alp'i arayıp yardımını rica etmiş, o da sa-h karakola falan geldi işte sağ olsun. Ama az önce o da beni

$dS

unamayacağını söyleyip telefonu yüzüme kapattı."

Alp m^ yaPtJ bunu? Abi, o zaman durumun hakikaten sakat , pektir. Bence ülke dışına kaç hemen, bir süre, en azından ortalık sakinleşene kadar. İstersen hızlı bir çıkış için sınır kapısında bir ayarlama yapabilirim. Elini kolunu sallayarak çıkarsın. Ama buna hemen karar vermen lazım dostum."

"Ali, gerçekten ne halt edeceğimi bilmiyorum. Ama şimdi çekip gidersem, bir daha kendimi asla temize çıkaramam. Ve Melek. Ben çekip gidersem yeryüzünde ona yardım edebilecek kimse yok. Onu böyle yüzüstü bırakamam."

"Peki ne yapacaksın?"

"Yakup Ruzly cinayeti ile ilgili rapora ihtiyacım var."

Ali başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Durum şimdi netleşti" der gibi bir hali vardı. "Raporu hemen ayarlarım, sorun yok. Ama önce bize bir bilgisayar lazım" dedi, iki elini iki yana doğru açıp boş ellerini göstererek.

Çay bardağının dibinde kalan birkaç damlayı da tepesine dikti ve "Bana bir bilgisayar lazım" dedi yeniden. Hakan merdivenlere yanaşıp aşağıda cam silmekte olan çırağa seslendi ve lokanta kasasının yanında duran, gün boyu köfteci Ferit'in seçtiği Türkçe pop şarkıların korsan mp3'lerini çalmaktan başka bir !Şe yaramayan dizüstü bilgisayarı getirmesini rica etti. Yuka-rı çıkan çocuk, bilgisayarı verip vermemekte tereddüt ediyordu, "akan, "Ben Ferit Abine izah ederim oğlum, hadi fırla getir hederi" deyip başıyla aşağı inmesini işaret edince, çocuk merdive-m Paldır küldür indi.

Hakan" dedi Ali, babacan bir tavırla, "abi, sakin. Bu işin vmden ancak soğukkanlılıkla çıkarsın."

vocuk aynı hızla geri çıktığında elinde bilgisayar da vardı.

Çeki

Ölîl

ngenlikle Hakan'ın gözlerine bakarak bilgisayarı kibarca

nu

Saya koyup sessizce aşağı indi.

^b bilgisayarı önüne çekti ve interneti açıp tarayıcıya bir İP

darası tuşladı. Birkaç şifre aşamasından da geçtikten son-

ra karşısında 2001 yılına ait İstanbul'da işlenen tüm cina ri içeren bir klasör açılmıştı. Yakup Ruzly'nin ismini girer ni bir filtreleme yaptı. Dosyayı bulmuştu. Cinayet raporun nına sokulan Hakan'a alçak sesle okudu.

Hakan, Ali'nin okuduğu raporu dikkatle dinledi. Duydukla, rı yüzünden kulaklarına inanamıyordu, Ali'den birkaç kez, doğ. ru dosya olup olmadığını kontrol etmesini istedi. Hayır. Dos. ya doğruydu.

2001'de öldürülen başka bir Yakup Ruzly yok. tu. Ali'nin okumakta olduğu raporda, "42 bıçak darbesi" ve "acı çektirmek maksatlı işkence edilerek öldürmek" gibi ifadeler geçiyordu. Cinayet işlendiğinde Hakan 18 yaşındaydı. Bundan 17 yıl önce, bizzat Avukat Attila Taşkent'in ağlamaklı bir ifade ile aileye ve holding yöneticilerine okuduğu raporu bugün gibi net hatırlıyordu. O anlarda Kenan da yanındaydı. "Karından alınan 2 bıçak darbesiyle" ifadesini hem duymuş hem de cenazede yanında oturan Kenan raporu eline alıp yeniden okurken o satırlara kendi gözleriyle tanık olmuştu. Emniyet'in resmi arşivinde kayıtlı olan ve 17 yıl sonra şimdi Ali'nin ortaya çıkardığı bu rapor ise bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Hakan, rapor sonradan değiştirilmiş olabilir mi diye düşündü. Hafızası onu yanıltıyor olamazdı. Raporun üzerinde yazan isme bir kez daha dikkatle baktı: Yakup Ruzly yazıyordu. Doğru rapordu. Bu durumda yıllar önce kendilerine sahte bir rapor gösterilmiş demek oluyordu. Demek ki Melek haklıydı. Basit bir hırsızlığın çok ötesinde bir olay bu Yakup Ruzly cinayeti. Cinayet raporu Melek'in haklılığını kanıtlıyor. Ali'nin yüzüne baktı.

"Şu raporu bana e-posta ile gönderebilir misin önce. Çok tflP bir durum bu. Benim yıllar önce gördüğüm rapor bu değildi kil î "Nasıl yani?" dedi Ali, onun da kafası karışmıştı. || i

"Yıllar önce bize cinayetin 2 bıçak darbesi ile işlendiği söywP' misti. Hatta resmi raporu da gördük Kenan ile. Kenan'ı hat ılai" sın. Melek'in abisi. Benim yaşımdaydı. Hani o da 2003'te düz'»le' nen terör saldırısında ölmüştü. Hatırladın mı?"

"Evet, evet, hatırlıyorum rahmetliyi" dedi Ali, bir süre s'irft

¦ÛL

91

oncereden dışarı baktı. Dama çıkmış esmer bir erkek çocu-

vc P

a 7 önce martıyı kovalayan kediyi kovalıyordu. Kedi bir çığ-

ı- atarak damdan atladı ve Galip Dede Caddesi'ni kesen sokak-

•dan birine girip sisin içinde gözden kayboldu. Az önce kedi-¦ ^yaladığı martı sisli gökyüzünden süzülerek alçaldı ve da-„,., geri kondu.

"Size o zamanlar rapor diye ne gösterildi bilmiyorum" dedi Ali sakince konuşarak, "ama bu okuduğum resmi rapor. Bunun doğruluğundan yüzde bir trilyon emin olabilirsin."

"Bu durumda biri aileye sahte raporu okuduktan sonra gerçek raporu sisteme girmiş olmalı" dedi Hakan. Kafası allak bullak olmuştu. Melek, yıllarca dedesinin gözleri önünde işkence edilerek öldürüldüğünü söylemiş durmuştu ama ona kimse inanmamış, hatta kıza deli muamelesi yapmışlardı. Şimdi Melek'in haklılığına kesin olarak ikna oluyordu.

Geç de olsa anlıyorum Melek. Sen haklıydın. Hep haklıydın. Umarım çok geç değildir artık. Umarım.

Hakan, "Artık gitmeliyim" diyerek telaşla ayağa kalktı. Ali de ayağa kalıp endişeli gözlerle Hakan'a baktı ve "Nereye?" diye sordu. Hakan susup koca adamın gözlerinin içine baktı. Başını yukarı aşağı hafifçe salladı. Ali kocaman elleriyle tam karşısında duran Hakan'ın omuzlarını sıkıca tuttu.

"Anladım dostum" dedi, "bu işin peşine düşeceksin. Çok dikkatli ol ve ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa bir telefonun yeter, b%orsun."

18. S

"akan, yokuş aşağı Galata'ya doğru yürümeye başlayan

1 lın ardından minnet ve sevgiyle baktı. Sis, Ali'nin kocaman

vdesini birkaç saniye içinde sarıp sarmalayıp yutuvermişti. İçi-

n ürperdiğini hissetti. Caddeye adımını attı, bir anda kendini

,;,liP Dede Caddesi 'nde işe yetişmek için hızlı adımlarla ve asık

atlarla yürüyen insanların arasında buldu. Binlerce yalnız in-

92

sanın arasında o da yapayalnızdı şimdi. Tedirgindi. Etrafım^ herkese şüpheyle bakar olmuştu. Herhangi biri suratına mğL saniyeden fazla baksa hemen ondan kuşkulanıyor, kuşkugf|*L züne yansıyor ve bu tuhaf yüz ifadesi insanların dikkatini dah< da fazla çekiyordu.

Bu kısırdöngüden çıkmak istedi. Saatine baktı, sonra bakış. larını yanı başındaki Galata Mevlevihanesi'nin kapısına çevirdi İçeri girip Mevlevihanenin bahçesinde dolaşmak geldi içinden. Melek'in onu en son Galata Mevlevihanesi'nden aradığım tahmin ediyordu. Onun telefondaki çığlık sesleri ve kopuk heceleri saatlerdir aklına takılmış gitmiyordu. Ses kesik kesik geldi-ği sırada, "Ga... Mev..." gibi, bir şeyler söylemişti Hakan'a, »e gitmeden önce yanı başındaki Mevlevihaneye uğrayıp bahçalp-de biraz dolaşarak, müdürü ile konuşmaya karar verdi. İp Normalde biletli bir müze olarak faaliyet gösteren mekâjfe kapısındaki güvenlik görevlilerine müze müdürü Muhip Bey'in ismini verince Hakan'ı ziyaret saati başlamadığı halde içeri aldılar. Bahçedeki taş yol boyunca yürüdü ve müze müdürünün birinci kattaki odasına çıktı. Müdür, Hakan içeri girince onu büyük bir sevgi gösterisi ile karşılayıp odasına buyur etti ve makam masasının önünde karşılıklı duran misafir sandalyelerinden birine oturması için işaret etti. Muhsin Bey, binanın üslubuna uygun seçilmiş oymalı ve kocaman ahşap masanın arkasında biraz ufak tefek kalmıştı. Yıllardır aynı muhitte yaşıyor olmanın getirdiği bir tanışıklık ile biraz sohbet ettiler. Olay yeri inceleme polisleri Muhsin Bey'i sabah erkenden buraya çağırmış ve Mevlevihane arazisi içinde ve binalarda detaylı bir arama yapmışlardı. Hakan, yaşadığı durumu az çok öğrenmiş olan Muhsin Bey'e öğrenmek istediği Şe' yi sordu.

"Muhsin Bey, binadaki güvenlik kameralarının kayıtları »e kadar süreyle saklanır? Aslında çok eski de değil, dün gece}'6 dair görüntüleri merak ediyorum ben."

"Bir ay boyunca saklıyoruz. Sizin olayın olduğu dün gecen111 kayıtlarını da Emniyet'le paylaştık. Laf aramızda, sizi tanıdığı'11

93

¦ memur beylerle birlikte ben de hızla bir göz attım görüntü-

fîiçbir olağandışı durum yoktu vallahi. Öylesine, her gece

., ¦ slradan bir gece olmuş. Sabaha karşı sizin telaşla koştur-

nlZ da takılmış görüntülere."

• kardeşimi arıyordum. Sesi buralardan bir yerden geldi gidi hissetmiştim" dedi Hakan, düşünceli bir ifade ile pencereden dışarı bakarken. Mevlevihanenin bahçesi ulu ağaçlar, mermer mezar taşları ve yemyeşil çimenlerle kaplıydı ve sis altında normalde olduğundan daha da mistik ve ürkütücü bir havaya bürünmüştü.

"Anlıyorum. Peki bir gelişme yok mu Hakan Bey? Yahu böyle bir bölgede insan kaçırmak, vallahi olacak şey değil. 24 saat sivili resmisi polisler cirit atar. Laf aramızda İstiklal Caddesi'nde-ki tüm kestaneciler polistir mesela. Böyle güvenli bir yer burası. İnsanın aklı almıyor."

"Bakalım, araştırıyor polis. Beni bile sorguladılar sabaha karşı."

"Eh, işlerini yapıyorlar tabii, kızmamak lazım. Peki hiç görgü tanığı falan yok muymuş dün geceye dair? Ne bileyim, hanımefendiyi bir gören, bir duyan mesela?" Muhsin Bey masasında duran çikolata kutusunu Hakan'a tutarken yüzünü ekşiterek, "Malum" dedi, ses tonu bir anda alçalmıştı, sanki hiç de tas-V1P etmediği ama çok gizli bir sırrı verir gibi eğilerek, "bizim bu semt geceleri de pek tenhalaşmaz. 24 saat yaşar da işte, yaşayanların profili değişir tabii biraz."

Hakan, sağ elini kalbine koyup uzatılan çikolatayı kibarca addetti.

Aslında bir görgü tanığı var. Melek'i koşarken görmüş yaş-Ca bir kadıncağız. İfadesine göre Melek'in etrafında kimse yok-US ama telaş içinde koşuyormuş. Ve bacakları, özellikle dizle-ril1in alt kısmı ıslakmış" dedi.

Ulz hizasında su olan bir yerde yürümüş gibi mi yani? Çok eresan." Muhsin Bey gözlerini kısmış pür dikkat dinliyordu. yuk bir keyif alıyor gibiydi sohbetten. Sıkıcı memuriyet meşine yeni bir heyecan gelmişti sanki. Hakan'ı ilk karşıladığı

andaki nezaketen samimiyet ifadesi gitmişti ve şimdi gerceıM, dinliyor gibi gözüküyordu.

"Evet, bir su birikintisinde kbşturmuş gibiymiş sanki. gt yüzden buraya gelirken binanın etrafında ve bahçede turladır biraz, içinde su olan, su birikintisi olan bir yer var mıdır Muvle. vihane külliyesinde diye. Müzeye girişte, ana kapıdan girdikten sonra hemen solda sekiz dokuz basamakla inilen demir kafes. li bir yapı gördüm. Kapısının üzerinde de bir kitabe vardı, hatta resmini de çektim cep telefonumla. Kapıyı şöyle bir ittirdim ama kilitli duruyordu. Hani oraya mı girdi acaba diye düşündüm. O kapı yeni mi kilitlendi acaba? Normalde faal olarak kullanılan bir yere pek benzemiyor da."

"Ha, sarnıcı diyorsunuz siz, anladım. Hiç açılmamış bir kapı o. Ben diyeyim 50 yıl, siz deyin 100 yıldır öyle duruyor. Dikkat ettiyseniz zaten diz hizasında su vardır içinde" dedi müdür, sonra bir an durup heyecanla elini alnına koyup, "ha, siz o açıdan şey yaptınız" diye ekledi ve masadaki kutudan bir çikolata daha çıkarıp ağzma attı.

"Hakan Bey, demin sarnıç dedim ama biz öyle diyoruz oraya. Çok da emin değiliz aslında ne olduğundan. Zaten çok çok eskiden, Hıristiyanlığın bu topraklara gelmesinden bile önce bir pagan tapınağı varmış burada. Sonra Hıristiyanlık buralarda egemen olunca yerine bir kilise yapılmış. Hatta bir manastır. Manastırların 'ayazma' dediğimiz su kaynakları olur. Hem kendi ihtiyaçları için, işte yıkanmak, temizlik, yeme içme için; hem de kutsal ihtiyaçları için, hani vaftizdir, kutsal sudur, arınmadır-İşte o sarnıç da bu işler için kullanılmış bir yerdir diye tahmin ediliyor. Tabii belki de 1000-1500 sene öncesinden beri de orada öylece duruyor."

"Anlıyorum" dedi Hakan, "belki burası müze olmadan önce» yani 100 yıl kadar önce halen faal bir dergâhken, Mevlevihane de kalanlar bu sarnıcı aktif olarak kullanıyorlardı, kim bilir."

"Yok, yok Hakan Bey. Sizin oturduğunuz binanın da, ^>ü Mevlevihanenin de önü Tünel Meydanı biliyorsunuz. Meyd#' nın olduğu yer 1800'lerin sonlarına kadar kocaman bir havuZ'

Yine meydan vasfı varmış ama havuzlu bir meydanmış di-lim- Sonra 1900lerin başında havuz kapatılmış ve orası tram-jarın da manevra yaptığı bir meydana dönüştürülmüş. Şe-]er günün ihtiyaçlarına göre şekilleniyorlar biliyorsunuz. Bi-•m Mevlevihane de su ihtiyacını ya merkezi sistemden veya bu havuzdan karşılarmış. Sarnıç o zamanlarda da kullanılmayan bir yer- Hakkındaki en eski evraklarda bile 'kilitli' yazıyor." "Ne çok şey biliyorsunuz bölgeyle ilgili." "Estağfurullah" dedi müdür keyiflenerek, "insan neyi yönettiğini bilmeli. Burası ile ilgili elime ne geçerse okurum. İlginçtir, başlı başına sadece burayı anlatan birkaç kitapçık haricinde hiçbir esere, kitaba da denk gelmedim aslında. Bir tane kapsamlı Galata Mevlevihanesi kitabı olmaz mı yahu! İnternet siteleri bile yalan yanlış bilgilerle dolu Hakan Bey. Bölük pörçük, sağdan soldan toplama bilgiler hepsi. Çoğu da birbiriyle çelişir." Anlattıkça efkârlanıyor gibiydi, ağzına bir çikolata daha attı. "Çelişir derken?" diye sordu Hakan.

"Her kaynak başka bir tarih anlatır mesela. Halbuki gerçek şu: İstanbul'un ilk Mevlevihanesidir burası. 1491'de II. Bayezid döneminde inşa edilmiş. Başka bir yapıymış tabii o inşa edilen. Zamanla bugünkü halini almış. Bir Mevlevihane kurmak için neden özellikle Galata seçilir, onu da anlamak güç. O zamanlar Müslüman nüfusun hemen hemen hiç yaşamadığı bir semt Galata, ilk kurulduğunda ismi Galata Mevlevihanesi değil de Ku-lekapısı Mevlevihanesi olarak geçiyor. Halen de bu isim kullanı-lr zaman zaman. Buranın iki ismi var diyelim, aynen tasavvuf kefesinde olduğu gibi biri zahiri biri batini, biri gerçek ve bi-men, diğeri içrek ve bilinmeyen" diye gülümsedi Muhsin Bey. İlginç gerçekten. O devirde, Üsküdar'da mesela pek çok İs-011 akım ve bu akımlara ait çok sayıda dergâh ve tekke var-v XŞ- Bir Mevlevihane neden Hıristiyan ve Yahudilerin çoğunlu-oluşturduğu Galata bölgesine kurulur ki?" diye sordu Hakan. "u II. Bayezid enteresan adamdır. Laf aramızda..." Muhsin °turduğu yerden eğilip aralık duran kapının dışında kim-r rnı diye kontrol ettikten sonra alçak bir ses tonu ile de-

vam etti: "... Bu Osmanlı padişahlarının da hangisi norma» efendim. Dedim ya, çok eski çağlarda burada bir pagan tapın* ğı varmış. Sonra üzerine Aziz Theodora Manastırı kurulmuş Galata semti kocaman surlarla çevrili tabii o zaman. Hıristi. yan cemaat zamanla surların ardına çekilince buralar nispeten boş ve bakımsız kalmış olmalı. II. Bayezid de burayı İskender Paşa'ya av köşkü olarak vermiş. Sonra da burayı Mevlevihane-ye çevirmişler."

"II. Bayezid, şu İspanya'dan sürülen Yahudileri Osmanlı topraklarına kabul eden padişah değil miydi?" diye sordu Hakan.

"Hah, iyi yakaladınız" diyerek yeniden kapıya baktı Muhsin Bey, koridorda kimsenin olmadığını görünce devam etti: "Bu Mevlevihane 1491'de yapılır ama tam olarak faaliyete geçmesi 1492 yılıdır. İspanya'dan sürülüp Osmanlı'nın kucak açığı Yahudiler de tam olarak İstanbul'a 1492 yılında gelirler."

Muhsin Bey, aradaki bu paralelliğe bir tepki vermeyen Hakan'ın yüzüne dikkatle bakıp bir göz kırptı ve anlatmaya devam etti: "Zaten buranın cemaatleri genelde o devirde İspanya'dan sürülüp gelenlerin Sabetaycı versiyonlarıdır. Buranın mezarlığı var şu arkada, Hamuşan deriz, orada bazı mezar taşları üzerinde hem 'ruhuna el-Fatiha' yazar, yani Müslüman mezarı gibidir; hem de aynı taşın üzerinde çok sayıda İslam dışı motifler işlenmiştir. Tuhaf yani. Değişik değişik işler."

"Eh, doğal bir durum aslında. Yurtlarından zorla sürülüp gelmiş insanlar kendilerine en hoşgörü ile bakan toplulukların yanına yaklaşmış olmalı. Tasavvuf hoşgörü demek değil mi zaten bir anlamda?"

"Öyledir tabii" dedi müdür, "zaten gelen Yahudilerin çoğu da istanbul'a, Galata ve etrafındaki semtlere yerleşmişler. Çünkü Osmanlı'nın Yahudi nüfusu kentlidir. İstanbul'da 1000 yıldan fazla bir zamandır yerleşik Yahudi cemaatleri vardır. Gelenler ile zaten var olanlar aynı muhitte yaşamışlar."

Hakan ona hak verdiğini göstermek için başını öne doğru birkaç kez salladı, sonra telefonunda Melek'in bir resmini açtı, Muhsin Bey'in önüne koydu. "Siz çok dikkatli bir insansınız

97

ııyrnhsin Bey. Sizden ricam bu resme bir bakmanız. Onu daha .. ce buralarda hiç gördünüz mü?"

Muhsin Bey telefonu eline aldı, iki parmağı ile ekrandaki

esmi iyice büyüttü, 'Yok" dedi dudağını yana doğru bükerek,

"zihninide bir çağrışım yapmadı Hakan Bey. Normalde dikkat-

livimdir ama buraya da her gün binlerce ziyaretçi gelir. Takdir

edersiniz ki hepsini bir çırpıda hatırlamak imkânsız."

Hakan uzanıp telefonu geri aldı ve montunun cebine koydu. Bu arada Muhsin Bey yine bir anısını anlatmaya girişmişti.

"Ya laf aramızda, buraya gelen giden insanlar da cins cinstir. Yetmiş iki milletten her cins adam gelir. İçinde dindarı da vardır dinsizi de, öğrencisi de vardır bilimadamı da. Hatta son yıllarda sanatçılar da çok merak sardı Galata Mevlevihanesi'ne. Malum, Mevlevilik trend bu aralar. Gerçekten ilgilenseler içim yanmayacak da, Mevlevilik maalesef moda gibi bir şey bunlar için."

Hakan sessizce dinliyordu.

"Velhasıl" dedi müdür, "merak ettim araştırdım, bu sanatçılar, araştırmacılar, bilimadamları vesaire, buralarda, Hamuşan'da, sarnıçta, Halet Efendi Kütüphanesi'nde falan neden bu kadar artan bir istekle araştırmalar yapmaya başladılar, buralar onlar için ne ifade ediyor falan derken, okuduk öğrendik ı?te Mevlevihanenin tüm tarihini."

"Eh, bu yükselen Mevlevilik modası hayırlara vesile olmuş 0 zaman" dedi Hakan yüzüne yerleştirdiği zoraki bir tebessümle.

'Yani, işte" dedi müdür, elini "boş ver" der gibi sallayarak. Masada duran çikolatadan ağzına bir tane daha atıp, "Bu sanat-S1 takımına kalsa Mevlevilik eşittir aşk meşk. Halbuki çok derin Mevzular bunlar. Sırlar âlemidir Mevlevilik, işte bu Mevleviha-e de o sırlar âleminin başkentidir" dedi, işaretparmağını onunki tarihi ahşap masaya vurarak.

"Peki sarnıç asırlardır hiç kullanılmıyor demiştiniz, 1800'ler-

^eydanda var olduğunu söylediğiniz havuz da zamanla ka-[udığma göre, o halde Mevlevihanenin su ihtiyacı nasıl karşı-

lanıyormuş? Merkezi bir sistem mi varmış o zamanlar? Öyle bn, şey dediniz demin sanki."

"İlahi Hakan Bey. Maksem var ya işte Taksim Meydanı'nda" "Maksem mi?"

"Evet. Meşhur Maksem. Taksim Meydanı'ndaki Cumhuriyet Heykeli'nin karşısında, hani duvarının dibinde çiçekçiler vardır Fransız Konsolosluğu binası ile sırt sırta durur. Şimdi arkasına cami yapıyorlar ya hani." "Evet, biliyorum orayı."

"Hah. Orası işte. Yahu laf aramızda" dedi sesini alçaltarak, bir yandan da aralık duran kapıdan dışarı göz atıyordu, "hor yere cami yaparak mı kurtarıyorsunuz dini imanı? Ellerini kaldır semaya, işte o an orası Allah'ın evidir. Çirkin çirkin de camiler ha. 1500'lü yılların olağanüstü güzellikte camilerinin betonarme ve kötü kopyaları. Rezalet valla."

Hakan susuyordu. Müdürün anlatacak çok fazla hikâyesi ama Hakan'ın dinleyecek çok az zamanı vardı. Melek'i bulabilmek için bu bölgede içinde su olabilecek her yeri bir an önce öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Haklısınız Muhsin Bey" dedi sadece. "Demin Maksem diyordunuz."

"Maksem, evet. Su deposu diye de geçer. Hani günümüzde 'mahzen' deriz ya, aynı anlam işte. Maksem artık su dağıtım amaçlı kullanılmıyor, içinde resim sergileri falan yapılan bir yapı şimdi. Sanat galerisi yani."

"Sanat galerisini biliyordum ama oranın önceden su deposu olduğunu bilmiyordum."

"Eskiden öyleymiş tabii. Yani eski dediğim de 1700'lerin sonları sanırım, oraya o Maksem yapılıyor. O Maksem'de toplanan su, istanbul'un belli başlı semtlerine borularla taksim ediliyor. Hatta İstiklal Caddesi'nin altı boydan boya tüneldir, iki metre yüksekliğinde dev gibi bir su tüneli. Muhtemelen Bizans'tan, Roma döneminden beri var. Osmanlı da o tüneli kullanmaya devam etmiş. Tabii şimdi harabe. Bir kez indim, şok oldum. Müthiş bir yapı. Bir iniyorsun aşağı, Allah seni inandırsın

,anbul'un tüm eski semtlerine o tüneli kullanarak yürür gi-sin aşağıdan. Öyle bir şebeke sistemi." "Belki insanlar da kullanmıştır türlü nedenlerle" dedi Ha-

n "Malum, o yıllarda savaşlardan kaçmak için veya zabitlerin saklanmak için."

"Olabilir. Çünkü dedim ya, iki metre yüksekliğinde, genişçe bir tünel, rahatça koşar geçer bir insan. Ferah bir tünel yani. Daha 2()00'li yılların başında keşfedildi. Biliyorsun şu İstiklal'den geçen kırmızı tramvayın rayları sürekli çökme, eğilme sorunu falan yaşar. 2 senede bir koca cadde tadilata girer. Sebebi bu alttaki tü-nellermiş işte. Tramvay ağır bir şey tabii, insanların yükü de üstüne eklenince, yolun rayları zamanla yamulmaya başlıyor. Çünkü altı boş. Rayların döşeli olduğu caddenin altı komple tünel."

"Çok ilginç" dedi Hakan.

"Öyledir Hakan Bey. Taksim Meydanı'nın ismi bu Maksem ve tüneller yüzden Taksim işte. Su taksim eden, su paylaştıran anlamında" dedi gülümseyerek.

"Bilmiyordum inanın, sayenizde öğrendim."

Müdürün anlattıkları Hakan'ın kafasında yeni soru işaretleri doğurmuştu. Adama teşekkür edip odadan çıktı. Tam Mev-1 ihanenin kapısına varmıştı ki cep telefonu çalmaya başladı.

efonu eline alıp baktı, arayan asistanı Ahu'ydu ve ekrandaki

tt 09:30'u gösteriyordu.

'Hakan Bey!" dedi Ahu heyecanla. "Çok önemli bir şey oldu."

"Bir sakin olur musun Ahu. Anlat, ne oldu bu kadar önemli?"

"Onlar!" dedi Ahu. "Onlar buradalar!"

19. Ü

Attila Taşkent, Levent'ten yükselip İstanbul'a kuşbakışı ba-an gökdelenlerden birindeki ofisine gelmiş, odasında bir ile-1 bir geri yürüyordu. Oynadığı ölümcül kumarın stresi bütün edenini sarmıştı. Ara sıra masasının başına geliyor, masanın Zerine saçılmış Hakan ve Melek'in birlikte çekilmiş fotoğrafla-

rina bakıp yumruklarını ve dişlerini sıkıyor, sonra kendirJH kadar sıktığı için kalbine bir şey olacağından korkup sakıı^H meye çalışıyordu. İçinde geçmişten beri var olan Hakan nejl ti bu olayla birlikte daha da büyümüştü. Kendine hâkim olajjH di ve onu en çok rahatsız eden o fotoğrafı avuçlarının arasın™ sıkıp buruşturdu, odanın diğer ucundaki duvara doğru fırlattı.

Bir cephesi tamamen cam olan ofisinin içinde şuursuzca bir-kaç tur daha attı, sonra pencereye doğru yürüyüp ellerini cama dayadı. 38. katta insanların tepesinde bir tanrı gibi durmuş, İstanbul'a çöken sisi seyrediyordu. Boğaz'ın üzeri tamamen beyaz bir bulut ile kaplanmış gibiydi. Sis her geçen saat yayılarak önce tarihi yarımadayı, sonra Beyoğlu ve Beşiktaş taraflarını kaplamıştı. Şimdi de Levent'e ulaşmış yavaş yavaş Büyükdere Caddesi'nin üzerini örtüyordu.

Melek, Hakan, tüm bu olanlar... Durup dururken uğraştığım şu işlere bak! diye geçirdi içinden. Artık Hakan'ı bir an bile gözden kaçırmamalıydı. Saatine baktı, piyasalar açılmak üzereydi. Sabırsızlıkla olacakları bekliyordu. Nihayet telefonu çaldı. Ekranda Kızıl'ın adını görünce hemen açtı. Kızıl, Hakan'ın

önce polis bir arkadaşı ile evinin yanındaki köftecide buluştuğum» daha sonra da Galata Mevlevihanesi'ne gidip müzenin müdürB ile görüştüğünü haber verdi.
™

Hâlâ Melek'in ve defterin peşinde bu piç! Vazgeçmemiş, aferin! diye düşündü. Sonra gözlerinde yine o parıltı belirdi. Konsey'in gözünü boyamak için birkaç başarısız yakalama girişimi fena olmaz aslında. Bakışlarını pencereden dışarı çevirip konuştu:

"Hâlâ gözü korkmuşa benzemiyor anladığım kadarıyla!" "İsterseniz gidip yarım kalan bu işi artık bitirebilirim." "Hayır, hayır" dedi Attila, "kesinlikle öldürmeni istemiyO' rum. Hem bırakalım adam bizim işimizi yapsın. Aradığını bulsun. Sonra icabına bakarız nasılsa."

Sonra düşünmeye başladı. Galata Mevlevihanesi. Masasın üzerindeki fotoğrafları sıyırıp yere fırlattı ve eskiz defterini ne aldı. Kapağını bir süre okşadıktan sonra içini açıp sayfala]

101

yele çevirmeye başladı. "Galata Mevlevihanesi demek" diye İdandı. Bu defterde benim göremediğim ne gördü de Galata ,ıevihanesi'ne gitti bu adam? Sonra telefonun diğer ucunda . beklemekte olan Kızıl'a sordu:

gitmiş'

mırıl

lülev sessizce

"Bu herif böyle bir günde neden Galata Mevlevihanesi'ne

olabilir ki?" 'Efendim, bunu bilmiyorum. Ama bir süredir içeride." "Peki köfteci ne iş?" "Siber Suçlar biriminden komiser arkadaşı ile orada buluştular. Komiserin ismi Ali Oztürk." Kızıl sonra sustu. O sırada Attila, Hakan'ın Emniyet'in siber biriminde çalışan bir komiser ile ne işi olabileceğini düşünüyordu. Kızıl konuya açıklık getirdi: "Okul arkadaşıymış."

Ne konuşmuş olabilirler ki? diye kendi kendine sordu Attila. Kızıl telefonun diğer ucunda sessizce bekliyordu. Attila o andan itibaren Hakan'ı daha yakından izlemeleri gerektiğine karar verdi.

"Bu Hakan denen herifi ruh gibi takip etmeni istiyorum. Gerekirse telefon konuşmalarını bile dinlememiz lazım. Kimlerle temas kurdu, neyin peşinde, anlamamız lazım. Temas kurduğu kişilere de dikkat edelim. Hep bir adım arkasında olmalıyız. Beni anlıyor musun?"

"Evet efendim."

'-Bu, hayatının en önemli işi. En güvendiğin adamların dışında kimseyle bir şey paylaşma. Bu adamın ne dolaplar çevirdiği-m öğrenmek zorundayız."

"Anlıyorum."

Bu öylesine büyük bir görev ki, bugüne dek yaptığın işle-

n hepsi bu işle kıyaslandığında önemsiz kalır. Sana güveniyorum.»

"Merak etmeyin efendim."

attila konuşmayı bitirip telefonundaki takip uygulamasını J> ekranda Hakan'ın mavi nokta olarak belirmesini bekledi. e oradasın. Sinyal Hakan'ın evinin yakınlarından geliyordu. aB>a doğru yürüyüp aşağı baktı. Sis artık Büyükdere

102

Caddesi'ni tamamen kaplamış durumdaydı ve sis bulutlan gö delenin camlarını yalayarak gözünün önünden ağır ağır geçiy0r> du. Elini uzatsa bulutlara dokunabileceğini hissediyordu. 0 ^ da sisin içinde yönünü kaybetmiş panik halindeki bir karganltl çirkin sesi kalın camları aşıp sessiz odanın içine doldu. Atti]a gözlerini kısıp sisin içinde uçan karaltıyı görmeye çalışırken an-sızın beliren simsiyah bir karaltı cama doğru büyük bir gürültü ile çarptı, sonra hızlı kanat hareketleriyle toparlanıp yeniden si-sin içinde yitip gitti. Ses giderek uzaklaşırken Attila boş bulunup korkuyla geriye doğru bir adım atmıştı. Bütün tüylerinin ürperdiğini hissediyordu. Karganın ani hamlesi onu daldığı hayallerden çıkarmış, gerçeklere geri döndürmüştü.

"Sen dur Hakan Efendi" diye mırıldandı, "seninle işimiz yeni başlıyor daha."

20. Z

Hakan Mevlevihanenin kapısında durmuş, telefonun diğer ucunda panik halindeki asistanını sakinleştirmeye çalışıyordu. "Ne oldu, sakin olup tane tane anlatır mısın lütfen Ahu?" "Evinize geliyordum, polislerin sizin binaya girdiğini görünce vazgeçip karşıdaki restorana girdim. Orada garsonlarla konuştum. Sabah Melek'i gören biri olmuş mu diye mahalledeki herkesi sorguya çekmişler. Restoranda bir süre oyalandım ve polislerin binadan çıktıklarını görünce oradan ayrıldım. Artık mesai başladı, şimdi şirkete doğru gideyim diyorum."

"Polisler işlerini yapıyorlar işte, ne güzel" dedi Hakan sakince. Onun bu sakinliği Ahu'ya garip gelmişti. "Telaşlanma Ahu. Bugün mesain yok. Geri dön, eve gel. Ben de yakındayım zaten-Birazdan evde olurum, konuşuruz yüz yüze."

Hakan Mevlevihaneden çıkıp on metre ilerideki kendi apart' manına girerken, baktığı her insanın sanki gizliden gizliye keP' dişini gözetlediği hissine kapıldı. Binanın inşa edildiği 1882 y1' lından beri dimdik ayakta duran yüzlerce kilo ağırlığındaki ası*'

103

lemir kapı arkasından kapanınca mermer zeminde ve yük-ı. tavanlı geniş holde uzun süren bir yankılanmaya sebep ol-

O an içinin korkuyla ürperdiğini hissetti. Merdivenleri üçer , ,.r tırmanıp koşar adım yukarı çıktı ve eve girer girmez bü-•¦ n odaları, dolapları, yatak altlarını ve balkonları tek tek kont-] etti. Evde kimse yoktu.

Tanrım, ben ne yapıyorum? Neyin içine düştüm böyle! diye dükündü. Salona geldi ve pencereden gözüken bembeyaz bulutlarla kaplı dünyayı seyretti sessizce. İstanbul sanki kasvetli bir hastalıktan sıyrılmaya çalışıyor ama bunu bir türlü başaramıyor gibiydi. Bir süre gözlerini kapatıp dinlenmeye çalıştı. Bacaklarının titrediğini hissediyordu.

Hem Melek'i kurtarmak hem de bu suçlamadan aklanmak zorundayım!

Duvardaki saatin keskin tik takları zamanın aleyhine aktığını sanki başına vura vura hatırlatmıştı. Bir an önce kafasını toplayıp bir plan yapmak zorundaydı. Sis öyle yoğunlaşmıştı ki artık karşı binadaki köfteci bile görünmez olmuştu.

Bu iyi, diye düşündü, kaçmam gerekirse daha zor takip edilirim.

Antrede duran sırt çantası takıldı gözüne. O çantayı hazırlayıp kaçmayı düşündüğü için kendinden utandı yeniden. Gidip çantayı aldı ve salondaki dikdörtgen yemek masasına boşalttı. kirt çantasından en son Melek'in el çantasını çıkardı. İçinden kapalı durumda bir tablet bilgisayar ve bazı not defterleri çık-tl- Melek bu eskiz defteri konusuna adeta sınava hazırlanan bir °gı,enci gibi çalışmıştı. Not defterlerini ve çeşitli poşetlerin içine rastgele doldurduğu, tasnif edilmemiş gibi duran not kâğıtlarını «ardı ve masanın üzerine hepsini tek tek yaydı. Önce tablet bilgisayarı açmayı denedi. Tahmin ettiği gibi Melek tabletine * tre koymuştu ama Hakan'ın bu şifreyi kırması sadece birkaç biyesini aldı.

Hk iş olarak Melek'in e-postalarını açtı. Son birkaç hafta

nc*e yüzlerce e-posta atmış ve almıştı ama bu konulara dair aı?bir yazışma yoktu.

104

Hakan tablet bilgisayarı kurcalarken kapı çaldı, g Ahu'ydu. Ahu, kapıdan içeri girer girmez Hakan'ın boyn atıldı ve bütün gücüyle sımsıkı sarıldı. Öyle kuvvetle sarılm ki, birkaç saniye sonra ne yaptığını kendi de fark edip mahcı1 yetle geri çekildi ve Hakan'la göz teması kurmamak için ba* larını odaya doğru çevirip merakla sordu:

"Karşıdaki kitapçı sabaha karşı yeniden polislerle çıktığı^ söyledi." Sesi, babasına dargın küçük bir kız çocuğununki gibi ruk çıkıyordu. "Gelip sizi götürmüşler. Öyle söyledi." "Bir şey yok Ahu ya."

"Peki nereye götürdüler sizi Hakan Bey? Her şey yolu mı?" Ahu ağlamaklı bir ifade ile burnunu çekti. "Evet, yolunda Ahucum."

Ahu, masanın üzerinde duran tablet bilgisayara, not deft lerine, sağa sola saçılmış kâğıtlara ve boş sırt çantasına baktı.:' "Hakan Bey, başınızı daha da derde sokmanızdan korkuy rum artık. Yeni bir hukuk bürosu ayarlayacağım hemen. Bir kın onlar yapsın bu işi lütfen." "Tamam, tamam" dedi Hakan. Ahu, Hakan'ın omzundaki kan lekesini gördü. "Omzunuz hâlâ kanıyor!"

Hakan çenesinin ucundan omzuna doğru bakıp yarayı gö meye çalıştı. "Ufak bir çizik sadece. Kanaması da durdu hem.": Ahu telaşla ayağa kalkmıştı. "Olmaz. Mikrop kapar." Koşar adım içeri giderek mutfaktaki ecza dolabından bir sargı bezi ve oksijenli su alıp Hakan'ın yanına geldi. "Tişörtünüzü çıkarırsanız..." "Gerek yok Ahu. Lütfen." "Olmaz. Gerçekten mikrop kapacak ama." "Kapsın. Şimdi zamanım yok kendimle uğraşmaya." "Sadece bir dakika" dedi Ahu ve karşısında ayakta durmakta olan patronunun beline uzanıp çevik bir hareketle tişörtünü yu-karı sıvadı.

Hakan gülümsedi. Çaresiz, bu saldırıya boyun eğecekti-"Ahu, sen hiç vazgeçmez misin?"

105

Ahu tişörtü kafasından çekip çıkardı ve bir an Hakan'ın vü-

j ,nfl bakıp gülümsedi. Elindeki oksijenli su ile önce kuru-cüdıu

kanlan, sonra da yaranın etrafını ve üzerini iyice temizledi.

'-, nra omzuna sıkı bir bandaj yapıştırdı.

•Artık kanamayacaktır."

>,u arada gözü Hakan'ın göğsündeki dövmeye takıldı. Bir v dövmesiydi bu.

1 ür dövmeniz olduğunu da bilmiyordum."

"Hakkımda her şeyi bildiğini zannediyordun değil mi?" dedi Hakan, zoraki bir gülümseme ile. "Ama bak, sürprizlerle dolu bir adamım ben."

Ahu, içinde bulunduğu durumu anlamaya çalışan gözlerle patronuna bakarken, saatin 09:50 olduğunu, çalmakta olan cep telefonunu eline alınca gördü. Arayan hiç tanımadığı bir numaraydı. Ahu, bakınca insanı huzursuz edecek kadar açık mavi gözlerini Hakan'a dikip, telefona tereddütle, "Alo?" dedi.

21. Ö

"Alo, Hakan Bey lütfen!"

Ahu telefondaki sesi tanıyamamıştı, "size" der gibi bir hareket yaparak telefonu Hakan'a uzattı. Hakan kuşkuyla telefo-na uzanıp, "Alo" dediğinde karşıdaki ses heyecanla konuşmaya başladı: "Hakan, dostum!"

Arayanın Ali olduğunu hemen anlamıştı. "Seni bu numaradan aradım, çünkü seninkini dinlemeye almışlar. Çok yakın-c a asistanını da dinlemeye başlarlar. Mevcut hattından bir an (>r>ce kurtulup kendine kimsenin bilmediği bir hat al."

Durum o kadar sakat yani, öyle mi Ali?" diye sordu Hakan, erin bir iç çekerek.

Yapabiliyorsan bir süre yurtdışına falan çıksan abicim. Or-aclan kaybolsan şöyle biraz!"

Kim bunlar peki Ali?" Bugün aynı öneriyi tekrar tekrar duy-aktan yorulmuştu artık.

"Bilmiyorum abi. Sanki herkes. Hepsi." Hakan güldü. Geceden beri ilk kez gerçek anlamda gülmüş^ "Ciddiyim Hakan. Çok güçlü insanlar bunlar. Melek hei*e yaptıysa bu adamları çok tedirgin etmiş olmalı. Şimdi de büf^ dikkatlerini sana vermiş gibiler. Herifler sana sabah e-po.stayla attığım adli tıp raporundan bile saniyesinde haberdar oJ<iulaı. Nasıl hack'lendiğimi anlayamadım bile. Görünmez canavarlar gibiler."

"Çok üzgünüm Ali. Benim yüzümden başına..." "Yok be abi. Üzülecek bir şey yok, hallederim ben. Ama , için bu işin sonu kötü olacak gibi geliyor bana artık. Bir sü ı tadan kaybolmak zorundasın ve fazla vakit kalmadı. Biraz < oyalanırsan artık öyle bir şansın da kalmayacak be abi."

Hakan hiç cevap vermedi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Sağ ol Ali" diyebildi sadece. Telefonu kapatıp Ahu'ya geri uzatırken gözlerindeki tedirginlik Ahu'yu da endişelendirrOje-ye başlamıştı. Açık pencereden içeri giren serin rüzgâr masam üzerinde duran kâğıtların sağa sola uçuşmasına neden olui bir an boş bulunup korktular, sonra göz göze gelip bu haller^ acı acı gülümsediler. Hakan uçuşan kâğıtları toplayıp masa koydu ve bir sandalye çekip oturdu. Dirseklerini ahşap masi dayadı, başını iki elinin arasına koyup gözlerini kapattı. M pencereden dolan serin havayı içine çekti. |

Melek neredesin? diye geçiriyordu içinden. Neredesin? j Gözlerini açıp Ahu'ya baktı. Asistanı buz mavisi gözlerini! caman açmış, tedirginlikle onu seyrediyordu. Kafasını hafifi na eğip Hakan'ın ne düşündüğünü anlamaya çalıştı. i

"İyi misiniz? Ne söyledi size o adam?" 1

"VPN" diye mırıldandı Hakan. "VPN" 1

"Gerçekten korkutuyorsunuz beni artık." J

"Sence Melek yaşıyor mu Ahu?" |

"Yaşıyordur inşallah. Aklınıza kötü şeyler getirmeyin lütfen İyi düşünün iyi olsun."
i

"Olmadık işlere burnunu soktu biliyor musun! Dedesinin ölj

,i araştırmaya başlamıştı. Melek araştırma yaparken her ne ,uyga buldu ve birilerini fena öfkelendirdi. Bulduğu şey öyle-+ehlikeli bir şeydi ki anında müdahale ettiler." Hiçbir şey anlamıyorum Hakan Bey. Peki Melek onlarca yıl , ju ve bunca zaman sonra birdenbire dedesinin öldürülmesini mi araştırmaya başladı yani?"

•'Evet. Bir anda hatırlamaya ve anlamaya başladığını söyledi Yıllar sonra zihnindeki parçalar yerine oturuvermiş. Dedesinin işkence ile öldürüldüğü, eve gelen adamların aslında para ile ilgilenmediği, asıl dertlerinin başka bir şey olduğu, gerçek olayın üzerini örtmek için olaya hırsızlık süsü verdikleri. Eve gelen adamların asıl aradığı şeyin muhtemelen bir defter olduğu. Tüm parçalar birleşivermiş işte."
"Bir defter mi?"

"Evet, bir defter" dedi Hakan, şaşkın şaşkın yüzüne bakmakta olan Ahu'ya.

"Ne defteriymiş bu peki?"

"Gel" dedi Hakan, Ahu'yu yanındaki sandalyeye oturttu. "Bu, Melek'in tablet bilgisayarı. Onu kaçırılmaya ve belki de ölüme götüren..."

"Allah korusun."

"Evet, korusun tabii ama gerçekçi olmalıyım. Melek'i bu fela-^e-c götüren şeyin bazı ipuçları bu tablette olabilir. Melek, olayı Çözmeye çok yaklaşmış olmalı. Ve onun cevaba yaklaştığını fark ecuP ayakaltında daha fazla dolaşmasına müsaade etmediler." Belki de olayı çözdü, ne malum."

Çözseydi bana dün gece anlatırdı. Kafasında cevaptan çok 0rular vardı. Ama boş sorular değil, aradığı cevabın ne olduğu-11 artık tahmin eden birinin sorularıydı onlar. Çünkü mantıklı 0ruları ancak cevap hakkında fikri olan biri sorabilir." Sizin adınıza korkuyorum Hakan Bey."

oen de korkuyorum. Ama kendimi de, Melek'i de bu işten ""tarrnak zorundayım Ahu. Yeryüzünde benden başka kimsesi 'K- Bundan vazgeçemem. Üstelik şimdi vazgeçersem Melek'in

başına gelen şey her ne ise benden bilinecek ve cezasını ben keceğim. Yani bu karanlıktan kaçarak kurtulamam. Bu kara* lığa doğru koşup, içinden geçip onu geride bırakmalıyım. Arta geri dönüş yok benim için."

Derin bir sessizlik oldu odada.

"Peki planınız ne?"

"Planım, seni evine göndermek ve işe koyulmak." :'}j

"Sizi bu halde bırakacak değilim. Her ne yapıyorsanızvyanı-nızda olmak istiyorum."

Hakan Ahu'nun omuzlarından tuttu. "Unut bunu Ahu" dedi yumuşak bir ses tonuyla, "başım bu kez büyük belada. Muhtemelen haritadan silineceğim bir kavgaya giriyorum. Sen bu kavgada bana sadece ayak bağı olursun."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Hatırlıyor musunuz, 10 yıl önce bir gece yarısı, umutsuzluktan kötü yola düşmek üzere olan genç bir kızla karşılaşmıştınız. Damarlarında kandan çok alkol olan bir kız. Bir başkası olsa onu görmezden gelir yoluna devam ederdi, hatta belki ondan faydalanmayı düşünürdü ama siz yardım ettiniz. Siz hikâyemi dinlemek istediniz. Elimden tutup hayatımı değiştirdiniz. Şimdi bu hayatı sizin için tehlikeye atmayacağım da kimin için tehlikeye atacağım ben?" "Ahu, lütfen..."

"Hakan Bey, lütfen. Tartışma bitti. Hadi ne kuracaksak kuralım ve bakalım şu tablete."

"Peki" dedi Hakan, gözpınarlarına hücum eden yaşlara engel olmaya çalışarak yutkundu. "Önce bilgisayarıma VPN'i kurarak işe başlayacağım." Bilgisayarın programı çalıştırmasını beklerken şefkat dolu gözleri Ahu'ya bakıyordu.

"Hakan Bey, deminden beri VPN, VPN deyip duruyorsuıfİ2 da nedir bu vi-pi-en?"
'M

"Bilgisayarın internete bağlandığı adres bilgilerini gizle™1 bir program diyelim. Şu anda iki bilgisayarda da aktif. Yani tfjr gisayarların hangi adreste oldukları tespit edilemez artık." "Peki bana Melek'in tabletinde ne gösterecektiniz?" "Hah. Dur" dedi Hakan hatırlayıp. "Defter."

fabletin dosyalar bölümüne girip ekrana birkaç kez dokun-Eskiz defteri açılmıştı. Tableti Ahu'ya doğru çevirip sayfala-

n kaydırt-

"Vay canına" diyebildi Ahu sadece.

«İşte demin bahsettiğim, bu defter" dedi Hakan, işaretparma-- ile ekrana birkaç kez dokundu. "Osman Hamdi Bey'in tablola-

m karakalem çizimlerinin olduğu bir eskiz defteri"."

Sonra cep telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı. Ahu göz ucuyla telefonun ekranındaki ismi görmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Hakan, aradığı numara cevap vermeyince umutsuzlukla telefonu masaya bıraktı. Ahu elini Hakan'ın omzuna koyup, "Sakin olun lütfen" derken bu esnada ekranda kalmış olan "Derya Aran" yazısını da görmüştü.

"Kim bu 'Derya Aran?'" diye sordu.

"Mimar Sinan Üniversitesi'nin bilgiişlem altyapısı işini şirketimiz yapmıştı hatırlarsan. O aralar tanıştığım bir sanat tarihi hocası."

"Tamam tamam, hatırladım. Şu birlikte romantik bir akşam yemeğine çıktığınız Derya Aran bu."

Ahu gülümsüyordu. Hakan oralı olmadan cevap verdi:

"Osman Hamdi Bey ile ilgili bazı çalışmaları olduğundan bahsetmişti bir aralar."

"Anladım. Güzel. Peki ona güvenebileceğinizi nereden biliyorsunuz? Sadece birkaç kez görüştüğünüz biri diye hatırlıyorum."

'Bilmiyorum. Sadece hissediyorum işte Ahu" dedi Hakan, bir bandan Derya'yı yeniden ararken. Cevap yoktu. Bir SMS yazıp gönderdi:

"Osman Hamdi Bey'in bugüne dek hiç ortaya çıkmamış ve içinde bugüne kadar yapmış olduğu tüm tablolarının olduğu kayıp eskiz defterini bulmak üzereyim Derya. Ve acilen yardımına ihtiyacım var."

110

22. S

Sabahın erken saatlerinde Salt Galata binasının konfera salonunu hıncahınç doldurmuş seyirciler, sahnede oturmak, ta olan tarihçilerin konuşmaya başlamasını sabırsızlıkla bilç. liyorlardı. Sahneye yerleştirilen koltuklara yan yana oturtan* olan konuklar, önlerindeki masada duran notlarını son İe2 kontrol ediyorlardı. Üniversite TV'den canlı yayınlanacak *%$. ğu ve Batı'nın Bitmeyen Savaşı: Kurtarıcı Mesih" konulu konferans için yayın yönetmeni saatini kontrol etti: 10:00. Geri sm|-ma başladı ve konferansın moderatörlüğünü yapacak olan fflk-ya Aran'a yayındayız işareti verdi ve Derya konuşmaya başlaK "Hepinize bu kadar erken bir saatte konferansımıza gö^jp. miş olduğunuz ilgi nedeniyle teşekkür etmek istiyorum. Açıkça söylemem gerekir ki, bu nezih kalabalığın önünde bulunmak kadar böylesine muhteşem bir binada olmak da bana ayrı bir heyecan veriyor. Tarihi Osmanlı Bankası'nın ilk genel müdürlüğü olan bu muhteşem bina, birkaç yıl önce Osmanlı Bankası Müzesi'ne dönüştürüldü. Bir mimar olarak özellikle bu konferans salonuna hayran kaldığımı belirtmeliyim."

Derya, bu konferansın böylesine bir salonda gerçekleşiyor olmasını çok manalı bulmuştu, çünkü tıpkı konferansın konusu gibi içinde bulundukları ortam da Doğu-Batı çatışmasının, eski-ye-ni çekişmesinin mimari bir üslupla harmanlandığı bir yerdi. Salonun post modern mimarisi, içinde bulunduğu tarihi binanın 1800'lere ait mimari üslubundan oldukça farklı bir karakterdeydi. 1800'lerin ikinci yarısında inşa edilen devasa kütleli taş binanın içinde geometri ve matematik ustaca kullanılmış ve sahnedeki sesi en arka sıralara kadar ulaştıran olağanüstü bir akustik yaratılmıştı. Salon, helezonlar halindeki tavan tasarımıyla sanki bir zaman tünelini andırıyor, geçmişle gelecek arasında bir kop* rü görevi görüyordu. 1800'lerin sonunda yapıyı inşa eden mimar Alexandre Vallaury'nin binanın ön cephesinde neo-klasik ve Ba-tılı bir tarz kullanırken arka cephesinde oryantalist çizgiler ta' şıyan bir üslubu seçmesi de zaten bu geçişi, medeniyetler ara;

111

tışmayı ve uzlaşmayı temsil ediyordu. Doğu ve Batı mede-Sİ tinin son meydan savaşı bu binada olmuştu. Tarihi Osmanlı kası'nda. Ve savaş, konuklara göre hâlâ devam ediyordu. Konuklarımız ünlü tarihçiler Profesör Kerim Berkoğlu ve

jesör Mahmut Sami Karataylı. Dilerseniz sözü, benim de ho-

m olan Sayın Mahmut Sami Karataylı'ya vererek konferansımızı başlatmak istiyorum. Hocam, buyurun lütfen."

Mahmut Sami Karataylı elindeki notları masaya bırakıp masadaki mikrofona birkaç kez tombul ve lekeli parmaklarıyla vurdu ve "Çalışıyor değil mi?" dedi gülümseyerek. Onun bu sempatik hali ön sıralarda gülüşmelere neden oldu. Kalabalık ağırlıklı olarak üniversite öğrencilerinden oluşmakla birlikte, hocanın şöhretine paralel olarak çok sayıda akademisyen ve halktan izleyiciler de konferansı izlemeye gelmişlerdi. Mahmut Sami Hoca, her zamanki üslubuyla, sanki soba etrafında toplanmış torunlarına masal anlatan bir büyükbaba edasıyla konuşmaya başladı:

"Ahir zamanlarda dünyaya bir 'kurtarıcının' geleceğine dair inanç, birçok dinin en temel karakteristik özelliğidir. Özetlemek gerekirse, üç semavi dinde, Hıristiyanlıkta, Musevilikte ve islam'da, dünyanın dibe vurduğu, insanlığın tükendiği, ahlaki yozlaşmanın zirve yaptığı, yani bir başka şekilde ifade edecek olursak, klasik din tanımının bir antagonisti olan şeytanın dünyaya egemen olmaya başladığı bir durumda, gökyüzü, ya-nı lanrı'nın duruma müdahale ederek bir protagonist olarak Mistik güçler ve üstün özelliklerle donattığı bir kulunu kurta-lcı olarak dünyaya göndereceği inancına 'Kurtarıcı İnancı' diyoruz."

Hocam, peki bu kavramlar her dinde ayrı ayrı kişilere mi Şuret eder, yoksa birleştikleri noktalar da var mıdır?" diye ara-ya Sirdi Derya.

alında hem vardır hem yoktur" dedi Mahmut Sami Hoca,

°na göz kırparak. Salonda uğultulu bir gülüşme oldu. Sahne-

aığer tarih profesörü Kerim Berkoğlu, yüzünü ekşitip kaş-

nı Çatarak Mahmut Sami Hoca'ya küçümseyici bir bakış attı.

112

"Biliyorsunuz" dedi Mahmut Sami Hoca, "semavi d: kaynağı tektir ve hepsinin ortak ve tek bir yaratıcı güçte; ğine inanılır. Bizde, yani İslam inancına göre, geldikleri için hak din olan bu inanç sistemleri, zamanla deforme olu yerine yine ve yeni bir hak din gelerek bozulan din reforme edj] mistir. Bu nedenle bizler, ibrahim Peygamber'i islam'ın ilk pev gamberi sayarız. Ondan sonra gelen her peygamber, inancujto»., göre ibrahim'in dinini doğrulayan, yani deforme olan ka^ larını reforme eden peygamberler olarak gelmişlerdir. Bir j inancın karşısında akan bir ırmak vardır. Bizlerin inancı j su ırmağı iken, bize karşı, yani tüm İbrahimi dinlere karşı' bir de pis su ırmağı vardır. Bu ırmağın da kendine göre bi^|J|ır. tarıcısı, öncüsü vardır. Bu kötülükler kralına da her dinde ayrı bir isim verilir, islam'daki Deccal kavramı gibi. İşte Ibrahimi dinlere göre gelmesi beklenen o kurtarıcı zat, şer güçlerce gönderilecek olan, onun tam zıddı olan Deccal'e haddini bildirecek ve tüm insanlığı kurtaracaktır."

"Kimdir hocam bu şer güçler, biraz daha açabilirsek?" diye sordu Derya.

"İblis ve yeryüzündeki temsilcileri. İşte biliyorsunuz, bu Ta-pınakçılar, İlluminaticiler falan hep şeytanın adamlarıdır. Dünya küresel ekonomik sistemini, siyasal ve askeri sistemini ellerinde tutan, medyasıyla, hukukuyla, şirketleriyle, sanatçısıy-la dünyayı sekiz kollu bir ahtapot gibi saran şer güçler. Zaten Illuminati'nin sembollerinden biri de bu sekiz kollu ahtapottur. Profesör Berkoğlu artık bu kadar palavraya tahammül ede-miyormuş gibi gözlerini devirerek araya girdi ve ortalığı kızıştı-ran bir soru sordu.

"Yahu Mahmut Sami Hocam, kırk yıldır aynı teraneden bahsediyorsunuz. Aşırı bir 'komplo teorisi' havası yok mu yorumla' rınızda? Yani yanlış anlamayın ama siz akademik seviyede tartışması gereken birisiniz. Ağzınızı açıyorsunuz iblisler, yok IHU" minati, Tapınak Şövalyeleri, yok efendim ahtapotlar falan."

Salonda yine uğultu ile karışık bir gürültü ve hareketlerin16 yaşandı.

'¦Ute bu işler öyle cahil cühela ağızlara sakız yapıldı ki, ger-

ı cH unutuldu" diye yanıtladı Mahmut Sami Hoca, uzanıp su-

dan bir yudum aldı. Mahmut Sami Hoca konuştuğunda sa-

la Ç1* çıkmıyordu. Hoca salona dikkatle baktı ve kısa bir ses-

• ligin ardından yeniden konuştu:

¦Herkesin bilip bilmeden üzerinde ahkâm kestiği bu gizli ör-ütler meselesi böylece ucuz, varoş, hatta işporta kavramlara dönüştü. Şimdi ne zaman ağzımıza bu kavramları alsak, 'Al işte yine o ucuz komplo teorileri' diyorlar, susuyoruz, susturuyorlar. Illuminati'nin en büyük silahı bu. Bütün dünyayı, kendisinin bir komplo teorisi malzemesi olmaktan öte bir şey olmadığına inandırdı. Bugün açıklanamayan onlarca olay, cinayet, suikast, toplumsal patlamalar, büyük ekonomik krizler ve kaynağı belirsiz trilyonlarca dolarlık para hareketleri, hepsi ama hepsi bu İlluminaticilerin işidir. Ve sen bunlara işaret ettiğinde verilen tepki, 'Offf yine mi bu muhabbet' tepkisi de en çok onların işine yaramaktadır. Şeytanın en büyük hilesi budur. Bütün dünyayı aslında hiç var olmadığına, kötü bir şaka, bayatlamış bir kocakarı masalı olduğuna inandırır. Şeytanın varlığına olan inancını yitiren

insanlık, Tanrı'ya olan bağlılığını da yitirir. Ve insanlar şeytandan gelen tüm bu tehditlerin boş birer masal olduğuna ikna oldukları anda kötülük özgür kalır. İşte dünyanın hali de budur, bugün kötülük özgür kalmıştır."

"Yani hocam" dedi diğer profesör alaycı bir gülümseme ile,

Dugun insanlığın içinde bulunduğu kötülüğün kaynağı, sizce

blr Şeytan örgütlenmesi olan İlluminati mi? Kendi cehaletimiz,

balarımız, yanlış tercihlerimiz, açgözlülüğümüz, kibrimiz ve

hacılığımız değil de, bu İlluminati midir her şeyin suçlusu?"

ai°nda belli belirsiz gülüşmeler duyuldu.

Mahmut Sami Hoca koltuğunda öne doğru eğildi ve insanla-

xÇine işleyen bir tonlama ile konuşmaya başladı.

"işte yine aynısı oldu. Gördünüz değil mi? Ne zaman bu

r?ekten bahsedecek olsak karşımıza çıkıp güya bizi böyle ti-

^ alırlar. Ama biz neyin ne olduğunu iyi biliyoruz." Mahmut

^ Hoca sözlerini tamamladıktan sonra kısa bir süre düşü-

nüp aklına o anda gelen bir şeyi anlatır gibi yeniden ko maya başladı: "Peki o zaman, sizlere bir soru sorayım, ' lım ne kadar dikkatlisiniz. Şu anda bulunduğunuz bu bi girişinde yazan yazıya dikkat edeniniz oldu mu?"

Seyirciler etrafa bakındılar, bazıları ise akıllı telefonl' çıkarıp internetten binaya dair bir şeyler bulmaya çabala Hoca, kendi sorusuna kendi yanıt verdi:

"EXTRA FORTVNAM EST QUIDQUID DONATUR AMI QUAS DEDERIS, SOLAS SEMPER HABEBIS OPES. Anlamı ise şudur: Arkadaşın olmak için sana verilenler* sındır. Bunların haricinde, sadece vermiş oldukların her za için servetin olacaktır."

Kafasını kaldırıp elini spotlardan gelen ışığa siper yapa* salonun en arkalarına doğru baktı,

"Ne anladınız? Hiçbir manası olmayan bir şiir, değil mi? Daha doğrusu bir manası elbette var, fakat bir banka içinde bu şiirin ne manası var? Doğru soru bu olmalı. Şimdi açıklayınca göreceksiniz ki bu ifade önemli bir İlluminati deyişidir ve bu bankanın, yani Osmanlı Bankası'nın kuruluşunda yapılan bir hülle operasyonunu anıştır."

Sahnedeki diğer hocanın imalı gülümsemelerine bakıp başını iki yana salladı ve sözlerine devam etti:

"Osmanlı Bankası, Osmanlı'nın son dönemlerinde, yani artık borç batağında kıvrandığı ve yabancı devletlerin elinde oyuncak olmaya başladığı dönemlerde, yine yabancı sermaye tarafından kurulmuş

bir bankaydı. Aslında birkaç başarısız ve kısa ömüriu banka deneyiminin ardından, Bank-ı Şahane-i Osmanlı isnıiyie bir yeniden yapılanmaya gidilerek kuruldu. Bu bankanın kurU-luşu ilk olarak gündeme geldiğinde Osmanlı hükümetine izin ıÇ1 ilk başvuran finans kurumu Rothschild'ler oldu. Evet, şu meşk1" Rothschild ailesi. Bugün dünyayı yöneten, servetinin sınırı olm yan o aile, o zaman da çok güçlüydü. Fakat o devirde bugünkü S1 bi rakipsiz değillerdi, aynı güçte bir başka rakipleri daha var üstelik İstanbullu bir rakip. O rakip, Osmanlı İmparatorluğu11

an finans gücü olan Kamondo ailesi idi. Kamondo'lar dev-

firerek Rothschild'lerin bu işi almalarına mâni oldu. Fakat

lileri de işi alamadılar. Teklif veren ikinci grup ise Fransız fi-

kuruluşlarından oluşan bir konsorsiyumdu ve onlar da Os-ı^aıi1'"'

nh hükümeti tarafından reddedilince, geriye sadece, adı sa-

«.t bilinmeyen, Fransız ve ingiliz finans kuruluşlarından olu-m P

n üçüncü konsorsiyum kaldı. Tabii ki bu üçüncü konsorsiyumu oluşturan firmalar birer paravan kuruluştan ibaretti ve aslında teklifi Rothschild'lerin başını çektiği bir sermaye grubu adına vermişlerdi- Nitekim Osmanlı Bankası'nı kurma işini bu üçüncü konsorsiyum almış ve banka o yıllarda perde arkasından bu sermaye grubunca yönetilmiştir. İşte şimdi anladınız mı o kapıdaki Latince şiir ne anlama geliyor aslında? Osmanlı Bankası'nın girişindeki o kocaman kitabede bu şiirin neden yazılı olduğunu anladınız değil mi? Hakların, tabiri caizse bir arkadaşa devredilmesi ve bunun karşılığında edinilen büyük servet."

Silondan bir uğultu duyuldu. Profesör Berkoğlu bu bilgilere ve yoruma yine itiraz etti:

"Aman Mahmut Sami Hocam, nereden çıkarıyorsunuz şimdi bunu! Ne alakası var bu bankanın Rothschild'lerle, Illuminati'yle falan? Bunlar ucuz komplo teorileri. Saçmalıyorsunuz yani, kusura bakmayın ama."

Mahmut Sami Hoca sert bir şekilde Derya'ya bakarak, "Der-ya Hanım, lütfen moderatörlüğünüzü yapın ve sözümün kesilmesine mâni olun. Şu an konuşma sırası bende!" dedi ve konuşuma devam etti:

Fransız ve İngilizlerin kurduğu ve kısa süre içinde perde ar-

Slndan tüm yönetiminin İlluminati'nin eline geçtiği Osmanlı

kası, yıkılmakta olan bu koca imparatorluğun var olan borç-

. nı ödeyebilmesi ve dış piyasalardan yeni borçlar bulabilmesi

hayati bir işlev görüyordu. Tabii borç, borç ile kapatılıyor, fa-

c rmalı önceleri küçük bir kartopu gibi iken adeta bir çığa döküyor ¦

^bir

ve 600 yıllık bir imparatorluğun üzerini soğuk ve ölüm-°rtü ile örtüyordu. 1800'lerin bitip 1900'lerin başladığı, im--°rluğun en sıkıntılı yıllarında, bir yerde devletin yönetimi

116

saraydan bu binaya kaymış da denebilirdi. Osmanlı'nın k^

emen bankaların başında gelen bu kurumun logosu bile ilgij

Bir zeytin ağacı. Zeytin ağacı neyi temsil eder bilir misiniz?"

"Hocam gerçekten komplo teorileri işte bunlar, itiraz et

de, vay efendim ucuz teorici diyorsunuz diye isyan etmeyin iş

"Derya Hanım, sözüm kesiliyor sürekli!"

Oturum karışmaya başlamıştı. Derya saatine baktı, kısf

ara anons etti ve oturuma birkaç dakika ara verdi. Bu boş;

tan istifade telefonundaki cevapsız çağrıya baktı. Arayan,-'

kan Turan'dı. Sonra WhatsApp'tan gelen mesajları okudu. (

rada telefonu yeniden çaldı. Hakan yine arıyordu. Yaka mij

fonunun kapalı olduğundan emin oldu ve telefonu açıp bir Qi

ağzına siper ederek alçak bir sesle Hakan ile konuşmaya baj

di. Mahmut Sami Hoca, Derya'nın cevaplarını duyuyor amj

lefonun diğer ucundaki kişinin sözlerini duyamıyordu. Deryt

sa ve hızlı cevaplar verdi.

- Bunca zaman sonra aradın, hayret.

- Osman Hamdi Bey'in tablolarının tamamını içeren bir es defteri mi? Anlıyorum.

- Belli oldu şimdi.

- Hayır hayır. Sorun yok.

- Bunu yapamam. Üzgünüm. Mahmut Sami Hoca, kendisi de bir Osman Hamdi Bey tab|

suna sahip olduğu için bu kelimelere özellikle dikkat kesilmi| Derya'ya doğru dikkatle bakarken gözleri adeta incecik iki çi| halini almıştı.

Bir iki dakika içinde konferans Mahmut Sami Hoca'nın nuşması ile kaldığı yerden yeniden başladı.

"Eh. Osmanlı Bankası'nm logosundaki Zeytin ağacının gM çek hikâyesini, yani Mesih ile olan ilişkisini artık internette»' araştırır öğrenirsiniz. Gelelim asıl konumuza. İlluminati örgütüyle ilgili bilinen hikâye şudur. Bu örgüt 1776 yılında Adan1 Weishaupt isimli bir Alman tarafından kurulmuştur. Sözüm ona, aslında bir Hıristiyan olan Weishaupt, dini temel alan her türlü devlet yönetim şekline ve dini hukuk kurallarına karşı»

ta

117

Havalı bir küresel düzen kurma amacı güden gizli bir Ya-

hudı idi-

calonda yine bir uğultu duyuldu. Mahmut Sami Hoca sesini

... seıterek konuşmasını sürdürdü: -Weishaupt, o devirde büyük tabu olmasına rağmen ateist

.. işlerini açıkça dile getirmekten çekinmiyordu. Tüm bu cü-etine rağmen, henüz 27 yaşındayken bir Hıristiyan tarikatı lan Fransiskenlerin kontrolündeki bir hukuk fakültesinin dekanı olmayı başardı. Neden? Çünkü Fransiskenlerin de çoğunluğu aslen Yahudiydi. Şöyle ki, o dönem bazı Yahudiler fanatik Katoliklerin katliamlarından korunmak için sözde din değiştirip Hıristiyanlığı seçmişler ve ekseriyetle de Fransisken tarikatına girmişlerdi. Bu bakımdan bizdeki Mevlevi tarikatına giren Yahudilikten dönme Sabetaycılara benzerler."

Sahnedeki diğer profesör seyircilere bakarak kafasını iki yana sallıyor ve bu yorumlara katılmadığını gösteriyordu. Onun bu tutumunu fark etmesine rağmen Mahmut Sami Hoca istifini bozmadan anlatmaya devam etti:

"Weishaupt aynı zamanda bir masondu, ancak Weishaupt'un masonluğu da yine bir 'oyun içinde oyun' şeklinde olmuştu. Başlangıçta kapıları her sosyoekonomik sınıftan insana açık olan masonluk, 1780'li yıllarda toplumun saygın ve güçlü bireyleri arasında hızla yaygınlaşan bir zenginler ve elitler kulübü olmaca doğru evrilmeye başlamıştı. Bu durumdan hoşlanmayan We-lsnaupt, masonluğun içinde alternatif ve gizli bir grup oluşumu-nu başlattı. Örgüt içinde gizli bir örgütlenme modeli olarak ça-üşan bu grup, VVeishaupt önderliğinde kısa sürede masonluğun Utn kilit noktalarına egemen oldu ve binlerce yıllık oturmuş ge-

nek görenek ve ritüelleri olan bu köklü cemiyeti dönüştürme-e başladı. Kendilerine 'aydınlanmışlar' anlamına gelen 'İllumi-

tx ismini taktılar. Amaçları tüm dünyanın 'illüminasyonu',

nı aydınlanmasıydı'. Daha çok Fransisken kökenli olan üst

Zey masonlar, diğer masonlardan ayrı ve son derece gizli loca-

üa örgütlenmeye başladılar. Kısa bir süre içinde sayıları bineri

' 0n binleri bulan bu lUuminaticiler, giderek kendi araların-

118

da da görüş ayrılıklarına düşmeye ve bazı ayrışmalar yaşa başladılar. Bu görüş ayrılıkları ve kavgalar Illuminaticiler< çok kötü bir şeye sebep olmuştu: Deşifre oluyorlardı."

Profesör Kerim Berkoğlu da gülme şovundan vazge Mahmut Sami Hoca'yı dinliyordu.

"Adam Weishaupt'un kurduğu ve bir girdap gibi büyüye, rek tüm masonluğu yutmaya başlayan Illuminati, her yerde her koşulda, her din ve her siyasi yönetim biçimi altında kendine yeni bir yaşam formu oluşturup faaliyetlerini gizli bir şe-kilde yürütmeye devam etti. Bir virüs gibiydi. Girdiği organizmanın şeklini alıyor ve hızla çoğalarak o organizmayı ele geçiriyordu. Fransız Ihtilali'nden, tarafları Osmanlı, ingilizler ve Ruslar olan unutulmaz Kırım Savaşı'na kadar tarihin akışım değiştiren pek çok büyük hadisede hep onların parmağı oldu. Özellikle dünyanın süper gücü olan ABD'nin kurucusu ve hamurunu yoğurup devlete şeklini veren en önemli liderleri, Ge-orge Washington, Thomas Jefferson gibi isimler de hep İllumi-naticilerdi. Bugün ABD'nin başkenti VVashington'a ruhunu ve kimliğini veren mimari, tamamen Illuminati sembolleri ile doludur. Amerikan Doları'ndaki Illuminati sembolizminin kökeni de buna dayanır. Masonların bugün uyguladıkları ritüeller bile 1700'lerde İlluminaticiler tarafından deforme edilmiş ve kendilerine uydurulmuştur. Ironik ama Illuminati'nin en büyük darbe vurduğu kurum masonluk olmuştur. Küçük bir örnek vereyim, istanbul'daki en büyük mason locasının bulunduğu sokağın adına bakın: Nur-u Ziya. Ne demektir? Nur, ışık demektir, Ziya, çok demektir. Çözebildiniz mi? Yani sokağın ismi Illuminati'dir."

Salonda adeta çıt çıkmıyordu. Hocanın büyükbaba edasıyla masal anlatır gibi bir üslupta yaptığı konuşma dinleyiciler üzerinde hipnotize edici bir etki yaratıyordu.

"Amerika'nın ekonomik, siyasi ve askeri gücü artık kıtalai-3' rası bir hal alınca ülkeye şekil veren ve bir ahtapot gibi yüzleri koluyla ülkeyi sarıp sarmalayan Illuminati bütün dünyaya ege' men olmaya başladı. Illuminati, artık dünyanın bugününü ve

, eğini şekillendirmektedir. Hatta aslına bakarsanız geçmi-• i bile yeniden şekillendirmektedir." Kısa bir sessizlik olunca Derya, hocanın sözlerini tamam-dıgınl an^a^Ll ve sözü Profesör Kerim Berkoğlu'na verdi. Ke-n Berkoğlu, hocanın söylediği her tezi birer birer reddederken Mahmut Sami Hoca onu dinlemiyordu bile. Oturduğu sandalyeden Derya'ya doğru eğildi, eliyle ağzını kapatarak sadece Derya'nın duyabileceği bir sesle fısıldadı: "Hayatının fırsatı bu olabilir. Ünlü bir ressamın kayıp eskiz defterini bulmak kaç sanat tarihi hocasına nasip oldu bugüne dek biliyor musun? Hiç." Konuşurken gözüyle Derya'nın cep telefonunu işaret etmişti.

Derya şaşkınlıkla hocaya baktı. Hoca, Hakan ile yaptığı telefon konuşmasını duymuştu. Bu şaşkınlığı, hocanın dikkatine ve zekâsına duyduğu bir hayranlığa dönüştü ve büyük bir merakla gözlerini açıp kulağını hocanın ağzına doğru iyice yaklaştırarak hocanın fısıltıyla söylediklerini duymaya çalıştı. "Kızım. Buradan çıkar çıkmaz ara şu adamı."

23. M

Konferansın ilk oturumu tamamlanmış ikinci oturum için ymi bir moderatör ve konuklar sahnedeki yerini almıştı. Derya "inanın geniş holüne çıktı ve ilk iş olarak kafasını kurcalayan sorulara bir cevap bulabilmek için Hakan'ı aradı.

Bunca zaman sonra beni yeniden aramış olmana şaşırmışın ama nedenini mesajı okuyunca anladım" dedi sitemkâr bir ifade ile.

"aklısın. Çok damdan düşer gibi oldu ama inan durum çok u- Başım büyük bir derde girdi ve bu işlerden anlayan, güvenileceğini birine ihtiyacım var."

^n azından dürüstsün. Yani ihtiyacın olduğunda araman 0nusunda."

h

4u

akan, ne söyleyebileceğini düşünürken Derya yeniden sor-cayırdır, başın nasıl bir belada?"

120

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum Derya. Şöyle öze yim: Manevi kız kardeşim kaçırıldı. Ve olayın bir defter ile if olduğunu düşünüyoruz."

Derya, anlamaya çalışıyordu, "Bir manevi kız kardeşin vat ve o bir defter yüzünden kaçırıldı öyle mi? Doğru mu anlıy0. rum?" diye sordu şaşkınlıkla. Onun bu sözlerine az önce gittj. ği tuvaletten dönmekte olan Mahmut Sami Karataylı da kula)j misafiri olmuştu. Mahmut Sami Hoca adımlarını yavaşlatıp Derya'nın kendisini fark edemeyeceği bir köşeye geçti ve tarihi binayı yüz yıldan fazla bir süredir sırtında taşıyan büyük bir mermer sütunun arkasından dinlemeye başladı.

"Osman Hamdi Bey'in tablolarının olduğu bir eskiz defteri, öyle mi?" diye yeniden sordu Derya.

"Hayatı boyunca yaptığı tüm tabloların eskizlerinin bulunduğu bir defter" diye düzeltti Hakan. "Neticede üzerinde bir imza falan olmadığı için muhtemelen kendisinin değil bir öğrencisinin falandır diye düşünüyorum. Ama belki de kendisinindir. Bunu ancak gelip gördüğünde sen anlayabilirsin zaten."

Derya hiçbir tepki vermeden Hakan'ın sözlerini dinledi. Konuyu doğru anlayabilmek için yeniden sordu:

"Manevi bir kız kardeşin var, bunu bilmiyordum ve o Osman Hamdi Bey'in tablolarını içeren bir eskiz defteri yüzünden kaçırıldı. Anladım. Daha doğrusu anlamaya çalışıyorum. Peki beni aramak yerine neden polise gitmiyorsun?"

Mahmut Sami Hoca'nın gözleri fal taşı gibi açılmışta Derya'nın söyledikleri çok sıra dışı şeylerdi.

"Onu benim kaçırdığımı düşünüyorlar Derya. Bu işi bir an önce çözemezsem hem kardeşimi yüzüstü bırakmış olacağı111 hem de hayatım hapislerde sürünerek geçecek."

Derya ne diyeceğini bilemedi ve birkaç saniye sustu. "Hakan, ne diyebilirim bilmiyorum. Kardeşin için üzgünün3. Umarım bir an önce bulunur."

"Teşekkürler Derya. Bana yardımcı olman o kadar önemli ki-

"Peki ben nasıl yardım edebilirim sana Hakan? Bir avuka

tut, özel dedektif falan tut, ne bileyim, böyle şeyler yap. Ben a

121

rafı sanat tarihi yüksek lisansı yapmış sıradan bir mimarım. üaıia ne yardımım dokunabilir ki?"

¦'Tüm bunları yüz yüze konuşabilir miyiz Derya? Konuşunca bana hak vereceğinden eminim."

"Üzgünüm Hakan. Yardımcı olabilmeyi gerçekten isterdim inan. Ama bu beni aşan bir konuya benziyor. Yapamam, çok üzgünüm."

Mahmut Sami Hoca gizlendiği mermer sütunun arkasından çıkıp Derya'ya yaklaştı. Derya, hocanın bastonunun mermer zeminde çıkardığı sesi duyup arkasına döndüğünde, Mahmut Sami Hoca da işaretparmağını dudaklarına götürmüş, Derya'nın gözlerinin içine bakarak "sus işareti" yapıyordu. Genç kadının kulağına eğilip sessizce fısıldadı:

"Git kızım. Muhakkak git bir konuş şu işi. Bu, hayatının fırsatı olabilir."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Derya? Alo? Orada mısın?"

Telefondan Hakan'ın sesi geliyordu ve o ses, Hakan'ın hiç do tahmin etmediği tarihi bir binanın duvarlarında ince bir tını olarak yankılanıyordu.

24. B

Derya, Hakan'ın telefondaki ısrarından ve hocasının yönlenmesinden sonra konuyu yüz yüze görüşmek üzere Hakan'ın vme gelmeye ikna olmuştu. Salt Galata'dan çıkıp, yokuş yukarı lvrılan sokakları tırmanarak beş dakika içinde Hakan'ın otur-§u binaya vardı. Tarihi binanın mermer merdivenlerinden arken kalbindeki çarpıntının giderek arttığını hissediyor-

Qu- Tam

birinci kata ulaşmıştı ki, üst kattan uzun boylu, geniş

, Uzlu, oldukça güzel bir kadın telaşlı ve sert adımlarla iner-

uerya'ya okkalı bir omuz attı ve hiç duraklamadan merdiven]

erı paldır küldür inip gitti. Derya genç kadının bu kaçarca-Sidişine şaşırmış ve bir özür bile dilememesine sinirlenmiş-

122

atn

ti ama kadına tepki vermeye dahi fırsat bulamamıştı. Sinn, bastırıp merdivenleri çıkmaya devam etti.

Kata ulaştığında sakinleşmek için derin bir nefes aldı. X zile basacaktı ki fırsat bulamadan kapı açıldı. Hakan ile ayl sonra ilk kez karşı karşıya geliyorlardı. Birkaç saniye boyu*,, göz göze kaldılar, ikisi de o ilk cümleyi kurmayı bir türlü ba§a ramadılar. Nihayet sessizliği bozarak konuşan Hakan oldu:

"Gelmekle beni çok mutlu ettin Derya." Kapıda beklemekte olan Derya'yı eliyle içeri buyur etti. Derya bir cevap vermedi, nezaketen gülümsemekle yetindi. Kapıdan içeri adımını attığında ise gördükleri karşısında bir an durakladı ve şaşkın gözlerle etrafına bakmaya başladı. Hayatında ilk kez geldiği bu evdeki antika objelere ve sanat eserlerine görür görmez vurulmuştu. Hakan gibi bilgisayar çağının kahramanlarından birinin böylesine antika eşyalarla dolu, müze gibi bir evde yaşıyor olmasını hiç beklemiyordu. WhatsApp'tan gönderdiği adresi aldığında, genç işadamlarının sıklıkla yaptığı gibi Hakan'ın da Beyoğlu'nda yüksek tavanlı tarihi bir daireyi alıp en modern şekilde restore ettirdiğini düşünmüştü. Ama böyle düşünerek haksızlık yaptığını ilk bakışta anladı. Bu ev belki de hayatında gördüğü en olağanüstü evlerden biriydi.

Salona geçip karşılıklı oturdular. Hakan, dün gece başından geçenleri anlatmaya başladı. Melek'in buraya gelişini ve sonra her şeyin nasıl kördüğüm olduğunu. Derya hiçbir tepki vermeden onu sessizce dinliyordu. Hakan anlatmayı bitirdiğinde Derya'nın sessizliği bir süre daha devam etti. Bakışlarını duvarlarda ve eşyalarda bir süre gezdirdi ve sonra gözlerini Hakaj dikip konuştu:

"Ve her şey, tüm bu anlattıkların bir defter ile ilgili deıw Çizerinin bile belli olmadığı bir defter." "Öyle sanıyorum." "Öyle sanıyorsun. Anladım."

"Biliyorum Derya, anlatınca sana tuhaf geliyor ama..." "Bak Hakan" diye kesti Derya onun sözünü, "Anlattıkları11 kulağa çılgınca geliyor. Ve bunca sanat tarihi uzmanı var

123

j0n benim gibi sadece birkaç senedir sanat tarihi ile ilgilenen

amatör birini seçtiğini ise hiç anlamıyorum." conra mahcup bir tavırla ses tonunu iyice yumuşattı ve özür .1 r gibi konuşarak, "Üzgünüm" dedi, "ama inan bana, sana •)Vle bir konuda yardımcı olamayacağımı görüyorum."

gir yandan da gözleriyle etrafı taramaya devam ediyordu. d zü duvarda asılı duran bir çerçeve içindeki beyaz kâğıda takıldı. Kâğıtta bir karikatür, altında ise Osman Hamdi Bey'in imzası vardı. Eliyle çerçeveyi göstererek dalga geçer gibi, "Bu" dedi, "bahsettiğin şu defterden bir sayfa mı yoksa?" Bir yandan gülümsüyor, bir yandan da ilgi ile Hakan'ın vereceği cevabı bekliyordu.

Hakan başını iki yana salladı. Sonra gülümsedi. "Bu dede

yadigârı bir karikatür. Hem sana göstereceklerimin yanında bu karikatür gerçekten bir hiç kalır."

Derya güldü. "Şaka bir yana, bu çalışmayı ilk kez görüyorum. Altındaki imza da gerçek gibi duruyor. Bu kesinlikle bir Osman Hamdi Bey çizimi olmalı."

"imza gerçek" dedi Hakan, "ama istersen bir de dönüp arkana bak."

Derya az önce dikkatsizce oturduğu yerden başını çevirip arkasına baktığında duvarda asılı duran yağlıboya tabloyu gördü.

"Bu" dedi şaşkınlıkla, "bu gerçek mi yani?"

Hakan Derya'nın ilgisini çekmeyi başardığı için keyiflenmiş-"> "Bilmem" dedi, "sanat tarihçisi olan sensin, ben sana sora-

^ gerçek mi?"

Sınava benzer bu konuşmadan hoşlanmadı Derya. Yüzü ye-1(Aen asıldı ve önüne döndü. Elleri dizkapaklarında, bacakları aPalı bir şekilde, büyük bir ciddiyetle oturuyordu. Ama kafası-ln karışmaya başladığı da her halinden belliydi. Bu evde sanat e amatörce veya profesyonelce ilgilenen bir kişinin asla kayıtlamayacağı kadar çok sürpriz var gibiydi. Her neyse" dedi Hakan'ın gözlerinin içine bakarak, "üzgü-

^«ı, söylediğim gibi."

^akan onu ikna etmek için artık son kozunu oynadığını bile-

rek, "Sana telefonda bahsettiğim o defter burada" diyerek telef0. nundaki dosyayı açarak Derya'ya uzattı.

"Ben de sanmıştım ki ortada gerçek bir defter var" diye hayıflandı Derya. Heyecanını yitirmiş gibiydi. Ama telefonu eline alıp defterin sayfaları arasında ilerledikçe kaşları havaya kalkmaya ve gözleri hayretle açılmaya başladı. Kendini tedirgin hissettiğinde hep yaptığı gibi eli gömleğinin zaten ilikli olan en üstteki düğmesine gitti ve "bu inanılmaz bir şey Hakan" diye mırıldandı.

"Sana söylemiştim. Muhteşem bir defter. Tamamı Osm Hamdi Bey'in tablolarına ait karakalem çizimler."

"Bu Osman Hamdi Bey'in kayıp eskiz defteri olabilir. Di} yanın tüm büyük ressamlarının eskizlerinin yer aldığı çok sa" da defter biliyoruz. Da Vinci'nin, Van Gogh'un, Caravaggio'nu Picasso'nun... Ünlü olmadan önce yaptıkları eskizler, çalışmal falan. Hepsinin eskizleri defter halinde elimizde. O defterleri çoğu bugün artık müzelerde sergileniyor. Tabloları ve onları i' kez resmettiği karakalem defterleri tüm araştırmacıların çalı,, masına açık durumda. Bu konuda istisna olan belki de tek refl sam Osman Hamdi Bey diye düşünülür. Çünkü ortada fazlac bir not defteri, günlük veya eskiz defteri yoktur. Demek böyl bir defter varmış."

Birkaç saniye boyunca parmağını dokunmatik ekranda kay| dırarak sayfalar arasında dolaştı. Sonra bir sayfada durup ek{ randaki görüntüyü iki parmağı ile büyüterek konuştu: j

"Fakat deftere baktığımda tuhaf bir şey dikkatimi çekti. Tab-, lolar ve buradaki çizimler aynı gözükmüyor. Yani bu çizimlerin yağlıboya tablo hallerini bildiğim için, pek çoğu hakkında bu

yorumu yapabilirim. Tablolar ile çizimler arasında farklılıklar var."

Derya dikkatle bakmakta olduğu telefonun ekranından kafasını kaldırıp sordu:

"Şu az önce anlattığın hikâye. Cinayet ve kaçırmalar. Bana yeniden özetlesene lütfen. Kafam karıştı gerçekten."

"Derya, bak, olay aynen şöyle oluyor: Birileri bu defteri ma-

nevi dedem Yakup Ruzly'nin elinden almak için yalıya giriyorlar. Halbuki Yakup Ruzly önlemini almış ve adamlar gelmeden eve gelip defteri saklamış durumda. Adamlar yalıya geldiklerinde Yakup Ruzly'yi öldürüp muhtemelen her yerde bu defteri arıyorlar ama bulamıyorlar. Olaya adi bir hırsızlık ve cinayet süsü vermek için de yalıda buldukları birkaç bin dolarlık nakit parayı alarak kaçıyorlar. Böylece olaydaki defter bağlantısının üzeri örtülmüş oluyor. Polis tamamen para hırsızlığına ve cinayete odaklanıyor. Ve 17 yıldır bu olay hiç çözülemeden bugünlere kadar geliyor."

"Tüm bunları sana Melek anlattı. Ve defteri tarayıcı ile tarayıp dijital ortama aktardı ve bunu da sana o gönderdi. Öyle mi?"

"Evet, öyle. Bunu bana o gönderdi, bu bağlantıyı da bana o anlattı. Birkaç saat sonra da kaçırıldı."

"Peki defterin aslı şu anda kimde? Melek'te mi?"

"Aslında Melek'teydi Derya. Bana dün gece anlattığına göre Melek defteri bulunca eşi ile konuşmuş. Eşi Attila Taşkent isimli meşhur bir avukat. Adam Melek'in bu defteri araştırmasına çok şiddetli tepki göstermiş, başını derde sokmasından korkup defteri birkaç gün önce Melek'in elinden almış. Muhtemelen şu anda ondadır. Neyse ki Melek defterin bir kopyasını bilgisayar ortamına aktarmayı akıl etmiş. Şimdi Melek'i bulabilmem için e.Hmdeki tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum."

"Yani, ne diyeceğimi bilemiyorum Hakan. Peki seni de bu kaçırılma olayıyla mı suçluyorlar şimdi?"

"Evet, maalesef. Bizzat Melek'in eşi Attila Taşkent'in iddiaları yüzünden hem de. Bu sabah Melek kaçırılınca karakola ifade vermeye gittim. Orada Melek'in eşi tarafından ortaya atıldığından emin olduğum bu iddia bir şekilde gündeme gelmiş olmalı. Şimdi tamamen benim üzerime oynuyorlar. Buradan da gerçek suçluyu bildikleri ve korudukları sonucuna varabiliriz, i ani yem ben oldum bir anda. Bu defterde bir şey var. Kimsenin elirıe geçmesini istemiyorlar sanki. Bir gizem..."

"Ve benden bu defterin gizemini çözmem konusunda sana Yardımcı olmamı istiyorsun."

"Evet. Sen Osman Hamdi Bey konusunda geçmişte bazı âjfl lışmalar yaptığından bahsetmiştin. Düşündüm ki, senden başfl birine böyle hassas bir konuda güvenemem zaten." |fl

"Hakan inan bana böyle gizemlerden, sırlardan, komplolaflB dan falan nefret ederim ben. Ben bir bilim insanıyım. İşim gerçeklerledir. Bu tarz şeylerle ilgilenebilecek emekli polisler, özel dedektifler falan yok mu bu ülkede?"

"Derya sen güvenebileceğim tek kişisin. Bunu benim için yap lütfen!"

Derya düşünceliydi. Karşısındaki adamı büyük bir dikkatle süzüyor ve önsezilerine güvenmek istiyordu. Hakan'a inanıyordu. Ama iş sandığından da karmaşık ve ürkütücü gelmişti ona. Aralarında derin bir sessizlik oldu. Karşılıklı oturmuş birbirlerine bakıyorlardı. Derya, Hakan'ın söylediklerini düşünüyordu. Kafası karışmıştı. Osman Hamdi Bey'in bir asırdır ortada olmayan eskiz defterini araştırmak kulağa çok heyecan verici geliyordu. Bu arayışı Hakan ile yapacak olmak da. Ama bir yandan da ortada tehlikeli bir durum vardı, çünkü olayın baş şüphelisi şu anda karşısında oturan ve onu işbirliği yapmaya davet eden Hakan'dı. Bir anlığına Hakan'a yardım ettiğini ve eskiz defterini bulduklarını düşündü. Bu buluş sayesinde adını sanat tarihine altın harflerle yazdırabilirdi.

Önümde bütün kapıların açılacağı bir dünya. Böyle bir buluşa kaç sanat tarihçisi imza atabilmiş ki meslek hayatları boyunca?

Üstelik sadece Türkiye değil dünya çapında ses getirebilecek bir haber olurdu bu. Hakan da düşüncelere dalmış, Derya'nın bu teklifi kabul edip etmeyeceğini kestirmeye çalışıyordu. Aralarındaki bu birkaç saniyelik sessizliği bozan Derya oldu.

"Tamam Hakan. Anladım. Defterdeki gizemi bulmak zorundasın. Kurtulmak için de bir plan yaptın. Bunu da anlıyorum,., ama neden iyi bir avukatla anlaşıp seni savunmasını tercih efctj1 miyorsun? Sen her yerde tanıdıkları olan güçlü bir işadamısıli|, Bırak bu işi senin adına onlar çözsünler."

"Kimse avukatlığımı yapmak istemiyor. Bu işin arkasında

i

127

çok güçlü insanlar olmalı, çünkü kimse için gerçekte kimin suçlu, kimin katil olduğunun bir önemi yok gibi gözüküyor."

"Bir dakika. Az önce 'katil' mi dedin? Ne demek istediğini anlamadım. Melek'i kaçırmakla suçlandığını sanmıştım."

"17 yıl önce işlenmiş Yakup Ruzly cinayetiyle de suçlanma ihtimalim var."

Derya iki elini çenesinin altında birleştirdi ve "Aman Tanrım" diyebildi sadece. Hakan onun yanaklarının pembeleşmeye başladığını görebiliyordu.

"Maalesef böyle bir duruma düştüm Derya."

Derya çenesinin altında birleştirdiği iki eliyle önce ağzını kapattı, sonra ellerinin tersi ile yüzüne dokunup, heyecandan yüzüne ateş bastığını fark etti. Hakan'a ne kadar güvenebileceğini düşünüyordu. Bir yıl kadar önce üniversitede tanıştıkları günü hatırladı. Etrafında oluşan yoğun alaka ile hiç ilgilenmeyen genç ve başarılı bir adamdı o gün gördüğü. Bir kez baş başa yemeğe çıkmışlar ve uzun saatler sohbet etmişlerdi. Daha sonra sosyal medya üzerinden özel mesajlaşmayla bir süre daha devam eden bu muhabbet sonradan azalmış ve bir süre sonra da kesilmişti. Aralarında bir ilişki olmamasına rağmen muhabbet kesilince kendini terk edilmiş gibi hissetmişti Derya. O an anlamıştı bu adamdan ne kadar çok hoşlandığını. Bir adam çekip gittiğinde acıtıyorsa ona karşı bir şeyler hissediyorsun demekti. Şimdi Hakan'ın böyle bir şeyle karşısına çıkması Derya'nın kafasını ve kalbini yeniden allak bullak edebilirdi. "Peki" dedi cılız bir sesle, saatine baktı, "birkaç saatliğine sana yardımcı olabilirim sanırım."

"Harika!" dedi Hakan, neredeyse sevinçten zıplayacaktı. "Başlamadan önce sormak istediğim bir şey var Derya. Bir Osman Hamdi Bey tablosu görsen gerçek olup olmadığını anlayabilir misin?"

"Büyük olasılıkla anlarım, ingiltere'de yağlıboya tablo restorasyonu üzerine bir yıl eğitim aldım. Gözle kontrol etmek, bir tablonun orijinal olup olmadığına tek başına karar vermeye yeterli değildir ama profesyonel bir göz ve amatör bir kalp genelde yanılmaz."

128

"Tamam o zaman. Lütfen söyleyeceklerimi dikkatle dinle Derya."

Derya birden heyecanlandı ve gömleğinin en üstteki düğmesini bir sağa bir sola çevirip oynayarak sordu: "Tam olarak pla. nın nedir Hakan?"

"Bu defterin bizim için bir anahtar olduğuna eminim. Bu defterdeki bir bilgi yüzünden Yakup Ruzly öldürüldü. Melek kaçırıldı. Ve şimdi defter muhtemelen Attila Taşkent'in elinde. Ama defterin bir kopyası dijital olarak elimizde. Düşünüyorum ki, belki bu defterdeki o sırrın ne olduğunu birlikte bulabiliriz." "Ne yapmam gerekiyor, söyle dinliyorum." "Şimdilik tek yapman gereken, planımı dinlemek. Şöyle bav layayım. Bu işten sıyrılmanın, yani kendimi temize çıkarmanı ve Melek eğer yaşıyorsa onu kurtarmanın tek yolu o gizemi çözmek. Bunu yapamazsam Melek ölecek, ben de suçsuz yere hapse gireceğim. Ve yapanların da yanına kâr kalacak tüm bunlar" diye anlattı Hakan, endişeli bir yüz ifadesiyle.

Derya kendini toparlayıp kısa bir süre Hakan'ın gözlerinin içine baktı. Adeta kalbini okumaya çalışıyor gibiydi. Gülümsedi. "Hadi şu planından bahsetsene bana biraz." Hakan bir çocuk gibi heyecanlanmıştı. "Başlamadan önce,' unutmadan" diyerek elini cebine attı ve çıkardığı bir tomar parayı Derya'ya uzattı, "lütfen Galata Anemon Otel'in en büyük süit odasında şöyle en az üç dört günlük bir rezervasyon yap- ; tır ama kendi isminle. Parasını da peşin öde. Ve benim için, yine $ kendi adına birkaç tane yeni telefon hattı al. Artık bu hattımla f devam edemem." ,'

"Bir dakika, bir dakika" dedi Derya, "tane tane anlatır mısın J lütfen şunu."
J

Hakan elindeki parayı Derya'ya uzatmış, bir yandan da açık-1 lamaya devam ediyordu:

"Bu otel rezervasyonunu bir önlem olarak düşün. B planı diyelim. Belki de hiç ihtiyacım olmayacak bir önlem. Kendimi aklama şansı bulamadan yakalanmak istemiyorum Derya."

129

"peki neden doğruca gidip otelde kalmıyorsun? Neyi bekli-yorsun.'

"Dedim ya. Bu B planı. Çünkü şu anda kaçmamı gerektiren bir durum yok. Suçlu değilim. Resmi olarak aranmıyorum bile. Ama içeriden aldığım bazı duyumlar var ve bunlar gerçekleşirse hazırlıksız yakalanmak istemiyorum. Sadece bir önlem. Neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yok çünkü."

"Peki bunu ne zaman yapmamı istiyorsun? Yani otel ayarlama ve telefon hattı alma işini?"

"Aslında hemen. Sonra da burada buluşup A planı üzerinde çalışmaya başlarız. Yani oturup defter üzerinde araştırmalar yapar ve o gizemin ne olduğunu bulmaya çalışırız."

Derya anlamaya çalışan gözlerle Hakan'a bakarak parayı alırken, ona bu yardımı yaparsa hukuken kendi başını da bir derde sokup sokmayacağını yeniden düşündü. Osman Hamdi Bey'in eskizlerini içeren bir defterin yerini ve defterin içindeki büyük sırrı buldukları anı hayal ediyordu. Basın toplantıları, gazete manşetleri, TV programları ve tüm üniversitelerin ardına kadar açılan kapıları. Sonra Hakan'ın istediklerine odaklandı.

Rezervasyon da, telefon hatları da benim adıma mı olacak yani? Ama bunlar sadece bir önlem. Söylediği gibi, belki de hiç başvurulmayacak bir önlem, diye geçirdi içinden. Derin bir nefes alıp verdi ve parayı pantolonunun cebine koyup hiçbir şey söylemeden kapıdan çıktı. Hiç konuşmamak yapılabilecek en iyi Şeydi bazen.

25. S

Hakan, pencereye alnını dayamış, Derya'nm binadan çıkışını izliyordu. Derya, bej rengi pantolon üzerine giydiği beyaz gömleğini her zamanki gibi yakasına kadar iliklemiş, onun da üzerine giydiği kahverengi ceketin yakalarını kaldırmış, içine girecek nemli sabah soğuğunu engellemeye çalışarak, dimdik vücudu ve etrafı ile ilgilenmediğini gösteren beden diliyle tam bir akademis-

130

yen ciddiyetiyle yürüyordu. Kulak hizasında küt kesilmiş ve geriye doğru yapıştırılmış saçları, kemikli yüz hatlarını daha da belirgin bir hale getiriyor ve duruşuna daha soğuk bir hava veriyor-du. Pencereden onu seyrederken yüreği bir çocuk gibi kıpır kıprr olmuştu Hakan'ın.

Ona güvenebileceğimi biliyordum.

Sakalını ovuşturarak yerdeki halıya bakıyor ve bir sonraki adımda yapacaklarını düşünüyordu. Hem yer tespitinin önüne geçmek hem de olası bir ortam dinlemeye takılmamak için artık cep telefonu hattını kırıp atmaya karar verdi. O sırada, yandaki camekânın içinde duran antika saatleri takıldı gözüne. Camekânı açtı. Atatürk'ün kol saatini aldı. Eliyle saatin camını okşadı. Düzenli olarak bakımını yaptığı saat tam 81 yıldır hiç sorunsuz çalışıyordu. Önce kulağına götürüp saati bir süre dinledi. Eşsiz bir sesti. Her saatin tik takları kendine özgü olurdu. Tıpkı insanların parmak izlerinin benzersiz olması gibi bir durumdu bu. Eğitimsiz bir kulak için birbirinin aynı gibi gelen bu sesler Hakan gibi saat meraklısı biri için aslında benzersiz tik taklardı. Saati koluna taktı ve camekânın kapağını kapattı. Kolundaki saate sevgi dolu gözlerle baktı. Bir saatten çok daha ötesiydi onun için. Sonra camekânın üzerinde elini gezdirerek koleksiyonundaki diğer saatleri gözleriyle okşadı. Onlara son kez bakıyor olabileceğini düşündü hüzünle. Hayatına dair elde ettiği ne varsa hepsinin yitip gitmesi riski ile karşı karşıyaydı şimdi.

Kafasını diğer bir duvardaki kitaplığa çevirdi. Bu kitaplığı da olduğu gibi muhafaza etmiş, raflarına yeni hiçbir kitap koymamıştı. Tamamı Yakup Ruzly'nin kitaplarından oluşan o eşsiz kitaplığa büyük bir hayranlıkla bakmaya başladı. |

Tüm bunları okumuş muydu acaba? |

Elini raflardaki kitapların üzerinde, sırtlarını okşar gibi dolaştırdı ve rastgele bir kitap daha seçti. Aslında rastgele bir seçim değildi, çünkü taba rengi tuhaf cildiyle diğerlerinden bariz bir şekilde farklı duran bir kitaptı bu. Cildi çok yıpranmış, oldukça eski bir esere benziyordu. Kitabı eline alınca bunun bir kitap değil, kitap şekli verilmiş bir kutu olduğunu gördü. Şaşırmıştı.

131

Bunca zamandır orada öylece duran bir kutu mu varmış yani? Kutunun yanındaki boşluktan içindeki kitabı özenle çekip çıkarınca, aşağı yukarı bir el büyüklüğünde, iki parmak kalınh-ğmda bir defterle

karşılaştı. Siyah ciltli defterin kapağını kaldı-rlp ilk sayfasına baktı. İlk birkaç sayfada hiçbir şey yazmıyordu. Tuhaf geldi ve birkaç sayfa daha çevirdi. Bu elyazması bir kitaptı ama halen boş sayfaları vardı, ilerledikçe bu elyazmasının farklı dillerde yazılmış sayfalarla dolu olduğunu gördü. Her biri farklı kalemlerle, farklı renklerde ve farklı elyazıları ile yazılmış elyazması bir kitaptı bu. Bazı sayfalarda rakamlarla oluşturulmuş şekiller, sayı piramitleri, sudoku oyununa benzeyen rakamlardan oluşan tablolar ve matrisler vardı. Orta bölümlerde ise müzik notaları olan birkaç sayfa gördü. Altında ünlü müzisyen Franz Liszt'in imzası bulunan nota dizeleriydi bunlar, imzanın üzerinde parmaklarını gezdirdi.

Bu sayfayı gerçekten Franz Liszt mi yazıp imzalamış yani?

Bu kitaba olan ilgisi şimdi iyice artmıştı. Onlarca sayfa ileri atlayıp kitabın ortalarına doğru rastgele parmağını sokup açtı. Karşısındaki sayfada başlık olarak "Yahudi Efsaneleri" yazıyordu. Kısmetine çıkan bu sayfayı okumaya başladı.

Tanrı o gün gökleri bir kâğıt gibi buruşturdu, toprağı yerinden oynattı ve dünyayı kuvvetle sarstı. Öyle bir andı ki bu, krallar saraylarında korkuyla titredi.

Hakan bu büyülü sözleri okumaya dalmıştı ki derinlerden gelen bir uğultuya benzeyen gök gürültüsünü duydu. O kadar kuvvetli ve uzun süreli olmuştu ki ayaklarını bastığı zeminin titrediğini hissetti. Tüyleri diken diken olmuştu, yine de okumaktan kendini alamıyordu.

Öyle ki yer, 10 Emir'in ilk kelimelerini duyuncaya değin sakinleşmek bilmeyecekti.

Bir gök gürültüsü daha duydu. Bu kez çok daha güçlü çok daha sarsıcıydı. Hakan elinde kitapla pencereye doğru yürüdü, Pencereyi sıkı sıkı kapatırken tek damla bile yağmur yağmadığını gördü.

Gökler büyük bir gürültü ile yarılmıştı ve Sina Dağı sanki

yerden kopup gökyüzüne yükselmişti. Dağın çevresini kalın bi

sis tabakası kaplamıştı.

Hakan birkaç sayfa ileri atladı.

Tanrı ona hiddetle seslendi. "Emirleri oku."

Musa tabletleri havaya kaldırıp Tanrının 10Emir'ini okudu.

1. Karşımda başka ilahların olmayacak.

2. Kendin için oyma putlar yapmayacaksın.

3. Yehova'nın, Rab'bin ismini boş yere ağza almayacaksın.

4. Sebt gününü takdis etmek için onu hatırında tutacaksın.

5. Babana ve anana hürmet edeceksin.

6. Öldürmeyeceksin.

7. Zina etmeyeceksin.

8. Çalmayacaksın.

9. Komşuna karşı yalan şahitlik yapmayacaksın.

10. Komşunun evine, karısına, kölesine, malına tamah etmeyeceksin.

Bir gök gürültüsü daha duyunca olduğu yerde titredi ve toparlandı. Bu tuhaf elyazmasını hızla aldığı yere koydu ve bir süre salonun ortasında öylece kalakaldı. Yüreğinin derinlerinde bir yerlerde filizlenmeye başlayan bir korkuyla kütüphaneye bakıyordu. Yüzlerce kitap ve elyazması, bir hazine gibi orada öylece duruyordu yıllardır. Bu hazine ile yeteri kadar ilgilenmediği için kendi kendisine kızıyordu şimdi.

Umarım bu kitapların hepsini okuyabilmek için hâlâ vaktim vardır.

Kafasını toparlamaya çalışıp ne yapması gerektiğini düşündü. Planının bir sonraki adımına geçmeliydi ve takip edilmemek için telefonun SİM kartını çıkarması gerektiğini hatırladı. Eline aldığı anda telefon çalmaya başladı.

"Tam da zamanında ha" diye söylendi kendi kendine.

Ekrana baktı, arayan hiç tanımadığı bir numaraydı. Tedirginlikle açtı.

"Affedersiniz, Hakan Turan Bey ile mi görüşüyorum?" Ses, genç bir kadına aitti.

"Evet, buyurun?" dedi Hakan, sesi tanımaya çalışarak.

"Beni tanımıyorsunuz. Melek'in arkadaşıyım ben. Adım İrem. İrem Durham. Sizinle çok acele olarak görüşmem gerekiyor."

"Tabii" dedi Hakan heyecanla, "konu nedir acaba?"

"Telefonda konuşamam. Size vermek istediğim bir şey var. Melek, ona bir şey olduğu takdirde bunu size ulaştırmamı istemişti. Sabah ona olanları öğrendim ve vakit kaybetmeden sizinle temas kurmak istedim. Müsaitseniz emaneti vermek için hemen evinize gelebilirim."

"Adresimi biliyor musunuz?"

"Evet. Zarfın üzerine adresinizi de yazmış Melek. Tünel Meydanındaki adrestesiniz, değil mi?"

"Doğru, evet" diyebildi Hakan sadece. Şaşkınlığı hâlâ geçmemişti.

"Geliyorum o halde. Fazla gecikmem." Bir süre sessizlik olduktan sonra kadın yeniden konuştu: "Yirmi dakika diyelim."

"Tabii, buyurun, bekliyorum" dedi Hakan, heyecandan bacaklarının titrediğini hissediyordu. Telefon kapandığında hâlâ salonun ortasında dikiliyordu. Zamanın ve mekânın ortasında bir boşlukta asılı kalmış gibi hissetti kendini. Ne yere düşebiliyor ne yükselebiliyordu. Ne önünde bir yol vardı ne de

arkasında. Çaresizdi, var olmayan bu yolda sonuna kadar yürüyecekti. Ama önce şu emaneti bir görmesi gerekiyordu.

"Melek bana ne ulaştırmaya çalışıyor olabilir ki?" diye mırıldandı. 'Yoksa katili ve defteri çalmaya çalışanları bulmuş muydu?"

Bunları düşününce heyecanı daha da artmaya başlamıştı. Pencereye koştu. Gök gürültüleri bir damla bile yağmur düşürmemişti ama sis olanca gücüyle İstanbul'u istila etmeyi sürdürüyordu. Sisin derinliklerine doğru gözlerini kısarak baktı. Sanki görmesi gereken bir şey var ve sis onu görmesine engel oluyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Salona döndü. "SİM kart" dedi kendi kendine. Yapacağı şeyi hatırlamıştı. Telefonundaki kartı çıkarıp parçaladı. Bir yandan da zihninden hep aynı şeyleri geçiriyor, kendi kendine acı acı gülümsüyordu.

Aferin Melek. Başına bir şey gelirse çok emin olduğu bir arka daşına bir emanet bırakmış. Muhtemelen içi tüm sorularımız^, verilmiş cevaplarla dolu bir zarf. Aferin!

26. E I

Attila Taşkent tek kulağına taktığı kulaklığı ile cep tele-fonundaki uygulamadan Hakan'ın konuşmasını dinliyordu, irem'in telefondaki sözlerini duyunca kulaklarına inanamadı.

"Melek'in bir arkadaşı mı!" diye bağırdı. "Bir 'arkadaşımız' eksikti!"

Vakit kaybetmeden irem'in telefon numarasını elindeki uygulamaya girdi. Numaranın kayıtlı olduğu isim, kimlik bilgileri ve fotoğrafı ekranındaydı artık. Gözlerine inanamıyordu. Bu, 17 yıl önce ortadan kaldırdıkları üç sır koruyucusundan biri olan Silvio Durham'ın torunuydu. Allah kahretsin sizi!

Bilgileri hemen Kızıl'a gönderip, ardından telefonla arayarak, yeni hedefinin, bilgilerini az önce gönderdiği İrem Durham olduğunu söyledi. Üstelik İrem çok daha kritik bir öneme sahipti ve ne olursa olsun durdurulması gerekiyordu.

"Tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz efendim?" diye sordu Kızıl, bir vapur sirenini andıran ruhsuz ve boğuk sesiyle.

"İrem Durham. Adres ve kimlik bilgilerini sana gönderdim. Bu kız şimdi Hakan'a doğru gidiyor ve ona bir emanet getirdiğini söylüyor. O emanet her neyse Hakan'ın eline geçmesine engel olacağız. Bu kez işi şansa bırakamayız. Emaneti al, kızı da..." Kısa bir sessizlikten sonra konuşmaya devam etti: "... Sessiz ama kesin bir şekilde halletmeni istiyorum. Kimse şüphelenmemeli."

Attila Hakan'ı düşündü. Bu adam hiç de korkmuşa benzemiyordu ve üstelik şimdi de Derya Aran isminde bir sanat ta-1 rihçisi ile temas kurmuştu. Demek ki artık sadece Melek'i ara' mıyor, aynı zamanda defteri de arıyordu. Melek'i bulmanın yolunun defterdeki sırrı bulmaktan geçtiğini anlamaya başlamış-

Hakan doğru iz üzerindeydi. Buna keyiflendi. Hakan belki de hu yüz yıllık bulmacayı benim için çözecek, diye düşünüp kendi ı^ndine gülümsedi. Sonra aklına Melek'in yaptıkları geldi. Yüzündeki gülümseme bir anda silindi.

"Melek, Melek..." diye mırıldandı. Sevdiğin adam, çocuğunun babası olacak adam, kocan dururken, başına bir şey geldi-dinde verilmesini istediğin şeyi tuttun babası belli olmayan bir piçe, dedenin beslemesi Hakan Turana vermek istedin, öyle mi?

diye geçirdi içinden.

Tablet bilgisayarından bir finans-piyasa internet sitesi açtı ve görüntüyü duvarda asılı olan devasa büyüklükteki LED televizyona yansıttı.

Güne 7 liradan başlayan dolar kuru kısa süre içinde 7,5 lira

olmuştu.

Attila'nın keyfi yerine geldi. Bu artış belki şimdilik kimseyi korkutmaya yetecek bir artış değildi ama gün ilerledikçe döviz kuru her an yeni bir rekor kırmaya başlayacak ve Ankara'daki-lerin dizleri titreyip Hakan'ın üzerine atom bombası bile atmaya hazır hale geleceklerdi. Borsa endeksine baktı. 175.000 puan olan borsa endeksinde henüz bir hareket yoktu. Sonra yeniden Hakan'ın defterdeki gizemi bulma ihtimali geldi aklına. Bu herif bir süre daha yakalanmamak, diye geçiriyordu içinden. Başaramazsa Konsey'e karşı oynadığı kumarı düşündükçe korkudan bayılacak gibi oluyordu. Ama ya Hakan defterin sırrını çözerse? O sırrın ne anlama geldiğini asla anlayamayacağı için hiçbir işine yaramayacak. Ve sonra ben... Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi yeniden. Dünyanın zirvesindeki tahta

ben çıkmış olurum!

Sönmeye yüz tutmuş purosundan kuvvetli birkaç nefes çekip ateşi körükledi ve konuşurken ağzından çıkan gri renkli bir dumanla kendi kendine mırıldandı:

"Hepiniz durun bakalım. Bu film daha yeni başlıyor."

27. F $

Yarım saatten daha az bir süre sonra Derya, Hakan'ın evine geri dönmüştü. Bir müzeyi andıran evde çekingen adımlarla salonun ortasına doğru yürüdü ve salonun tam ortasında serili <ju. ran halının üzerinde durup etrafına baktı. Arkasından ona yaklaşan Hakan omzunda asılı duran çantayı kibarca alıp bir sandalyenin arkasına astı ve eliyle karşıdaki masayı işaret etti. "İstersen burada çalışalım, daha rahat ederiz."

Derya onun gösterdiği tarafa yürürken masanın arkasındaki duvarda asılı duran tabloya baktı.

"Orijinal bir tablo mu?" diye sordu Hakan'a. "Evet, öyle sanırım. Ama çok da emin değilim. Bir tablo işte." Derya onun bu kayıtsızlığı karşısında gözlerini hayretle kocaman açtı, "Şaka yapıyorsun herhalde!" diyerek tabloya doğru yürüdü ve yanına geldiğinde eğilip gözlerini kısarak tablodaki

imzaya dikkatle baktı. "Ne yani, bugüne kadar bir ekspere gösterip orijinal mi değil mi diye sorma ihtiyacı hissetmedin mi hiç?"

"Hayır, hiç aklıma gelmedi. Benim için sadece güzel bir resim işte. Baktıkça hoşuma gidiyor. Orijinal olup olmaması ile pek ilgilenmiyorum."

"Hakan, deli misin sen! Bunu hiç olmazsa sanat adına yap bari." Derya yeniden tabloya yaklaşıp dikkatle incelemeye başladı. Mırıldanarak konuşuyordu. "Bu tablo Osman Hamdi Bey'in daha önce bildiğim hiçbir tablosuna benzemiyor. Ve bu imza" dedi tabloya okşar gibi dokunarak, "çok nadir kullandığı bir imzasıdır. Bu Osman Hamdi'nin muhtemelen bugüne dek hiç ortaya çıkmamış tablolarından biri."

"Hâlâ ortaya çıkmamış tabloları olması da ne garip" dedi Hakan, Derya'nın arkasından tabloya bakarken.

"Olmaz mı, ortalama her on senede bir yeni bir Osman Hamdi tablosu çıkar piyasaya. Bunların bazısı sahtedir, bazısı ger-çek. Ama her zaman kıyıda köşede kalmış ve ortaya çıkmayı bekleyen tabloları olacaktır Osman Hamdi Bey'in."

Derya gözlerine inanamıyordu.

Bu Hakan gerçekten sürprizlerle dolu bir adam.

"Peki o halde" dedi Derya, "sana bir sır vereceğim. Aslına bakarsan, bu eksperlik işini Türkiye'de gerçek anlamıyla yapabilecek iki kişi var ve bunlardan biri de benim." Yüzünde alaycılıkla karışık acı bir tebessümle ekledi: "Acı ama gerçek, ingiltere'de bu iş için aldığımı söylediğim o eğitime kabul edilen iki kişi oldu, onlardan biri de benim."

"Peki neden böyle Derya? Yani neden resim uzmanımız bu kadar az? Senin gelmeni beklerken internette bir araştırma yapayım dedim. Osman Hamdi Bey ile ilgili bilgi veren belki otuz farklı site buldum, hepsinin de verdiği bilgiler tıpatıp aynı cümlelerden oluşuyordu. Bildiğin kopyala-yapıştır mantığı ile birbirlerinden araklamışlar Öyle ki, imla hataları bile aynıydı. Tatmin olamayınca doğrudan sanat eksperlerinin yorumlarını buldum. Onlar da neredeyse birbiriyle yüzde yüz çelişiyordu. Birinin, 'Ressam burada ölümü anlatmış' dediği tabloya bir başka sanat eksperi, 'Ressam burada sevgiyi anlatmış' diyebiliyor. Tüm bunlar bana çok saçma geldi gerçekten."

Derya güldü. "Sen bir mühendis olduğun için yaptığın benzer eylemlerin sonucunda hep aynı matematiksel sonucun gerçekleşmesini beklersin. Oysa sanatta yorum ve anlam tek değildir, resmi yapan kadar resmi yorumlayana ve onun bakış açısına da bağlıdır. Hatta bir tabloyu anlamak için o tablonun yapıldığı devir, o devrin politik, ekonomik, gündelik koşulları, ressa-mm kimliği, ailesi, sosyoekonomik konumu, ressamın korkula-rı> alışkanlıkları, inançları bile önemlidir. Bizde maalesef yetkin uzman sayısı çok çok az olduğu için, o kadar bilimsel yorumlar yapılamıyor. Daha ziyade sezgisel yorumlar yapılıyor. Ama diğer eleştirine katılıyorum. Şu kopyala-yapıştır bilgilerle dolu internet siteleri konusuna."

"Peki madem ekspersin, hazır gelmişken söyle bakalım, be-nım Osman Hamdi tablom orijinal mi?"

Derya tabloya dikkatle baktı ve üzerindeki imzaya okşar gi-bl dokundu yeniden.

138

"Büyük ihtimalle orijinal. Hep bahsi geçen ama bugüne dek hiç ortaya çıkmamış 'Çeşme ve Adam' isimli bir tablo vardır Belki de bu o tablodur. Veya hiç adı duyulmamış bambaşka bir tablosu da olabilir. Zaten Osman Hamdi Bey'in burada kullan-dığı imzayı o kadar az sayıda tablosunda görürsün ki, orijinal olma ihtimalini kuvvetlendiren önemli bir detay da bu işte."

Hakan ağzını hiç açmadan, sessizce Derya'mn devam etmesini bekliyordu. Derya yorumlarına devam etti:

"Aslında sahte bir Osman Hamdi'yi anlamak oldukça kolaydır. Birkaç orijinal Osman Hamdi Bey tablosu görmüş biri, sahtesi ile karşılaşınca kolaylıkla anlayabilir. Sanat piyasamızdaki sahte tablolar, laf aramızda oldukça ilkel çalışmalardır. Bu durum bizim resim sanatı için bir avantaj olmakla birlikte, aslında bu alanda çok geri olduğumuzu da gösteren ironik bir durum. Batı'da resim sanatı çok gelişmiş olduğu için buna paralel olarak sahtecilik işi de çok gelişmiş. Avrupa ve Amerika'da sahtecilikte öyle ileri gitmiş sahtekâr ressamlar var ki, dünyanın en iyi uzmanlarını bile kandırmayı başarabilirler. Bizde ise resim sanatı Batı'ya kıyasla henüz çok yeni ve çok geride olduğu için sahtekârlığımız da Batı'ya göre geri ve gelişmemiştir."

Hakan onu ilgi ile dinliyordu. Derya heyecanla anlatmaya devam etti: "Mesela Hollanda'da çok önemli bir müzede sergilenmekte olan ve yıllarca tüm resim eksperlerinin 'orijinal' raporu verdiği bir tablo, 2000'li yılların gelişen bilgisayar teknolojisi sayesinde analiz edildiğinde sahte çıkmıştı. Yani özetle, müthiş eksperlerin olacak ve teknolojin olacak. Olay bu."

"Anlıyorum" dedi Hakan, hayranlıkla onu dinlerken. "Ama son yıllarda bu iki faktöre yeni bir şey daha eklemeye başladık: Merak. Bu işleri merak eden zeki ve genel kültürlü insanların olacak. Merak şart."

"Merak derken tam olarak kastettiğin nedir mesela?" diye sordu Hakan ilgiyle.

"Her mesleğin virtüözleri aslında o mesleğin en meraklı tipleri arasından çıkar. Bu, tesadüf de değildir. Marangoz da olsan, kuantum fizikçisi de olsan bu böyledir. Resim eksperliğinde de

139

hu merak faktörü çok önemli. Bunun en güzel örneği bundan 10 ene kadar önce yaşandı. Hikâye şöyle: Bir gün adamın biri bir antikacıda bulup satın aldığı, 1600'lerde yapılmış ve daha önce hiç ortaya çıkmamış bir Georges de La Tour tablosu ile çıkageli-v0r. Eseri uzmanlar görüyor. Diyorlar ki, ressamın fırça tutuşu, fırçayı tuvale vuruşu, renklerin karışımı, tonu, her şeyi ile öylesine mükemmel ki, bu tablo kesinlikle Georges de La Tour'un elinden çıkmıştır, yani orijinaldir. Bu ne anlama geliyor biliyor musun, birkaç dakika öncesine kadar 10 dolarlık bir kanvas bez parçası olan tuval, uzmanların tek bir kelimesiyle en az 50 milyon dolarlık bir esere dönüşüyor."

"Bir simyacı gibi."

"Aynen öyle Hakan. Eksperin iki dudağının arasında yani her şey. Bu dramatik fark aynı zamanda şu anlama geliyor: Mafyanın, yeraltı örgütlerinin çok müdahil olduğu bir konudur bu. Yani eksperin başına silah dayayıp, elindeki 10 dolarlık bezi 50 milyon dolarlık bir esere dönüştürebilme simyacılığı

resim sektöründe maalesef yaygın olan bir durumdur. Böyle bir kâr oranı ne uyuşturucuda var ne insan ticaretinde, işte bu yüzden artık son 20 yıldır resim analizlerinde de teknolojiden fay-dalanılmaya başlandı. Şimdi bir eksper bir tabloya orijinal diye onay verdikten sonra bununla yetinilmiyor ve muhakkak bilgisayarlı analizler, boya analizleri falan yapılıyor. Hikâyemize dönecek olursak, o bahsettiğim sahte Georges de La Tour tablosu, bahsettiğim bu teknolojik testlerden de kolaylıkla geçiyor iyi mü Sahteci ressam, boyalarını ressam Georges de La Tour döneminde kullanılan boya üretim tekniği ile kendi atölyesinde üretiyor. 1600'lerin usulü ile dokunmuş bezden bir kanvas tuval seçiyor ve kullandığı fırça gerçek kıl fırça. Aynen Georges de La Tour'un 1600'lerde kullandığı fırçalardan. Bilgisayar analiz ettiğinde otomatikman diyor ki, bu resim orijinal. Ama yine de sonradan orijinal olmadığı ortaya çıktı."

Hakan gülümseyerek Derya'yı dinliyordu. Anlattığı şeyler müthişti. "Peki nasıl oldu bu?" diye sordu.

"Tek bir kelime: Merak. Cevabı bu. Bir gün meraklı bir adam

çıktı ve dedi ki: 'Georges de La Tour'un 1600'lü yıllarda yaptı, ğı iddia edilen bu tablodaki insanların kıyafetleri sanki 1600'le-re değil de 1700'lere ait gibi.' Ve gerçekten araştırmaya başladı. Adamın tam üç yıl boyunca o tablodaki bir kıyafetin tek bir düğ. meşini araştırdığı söyleniyor. Özel bir düğme tipi. Üzerinde küçük kareler olan ve tablodaki erkeğin pelerininin yakasını iliklediği bir düğme. O düğmenin üreticisini buluyor bu adam. Düşünsene, üç yıl bir düğmeyi araştırıyor, nihayet üreticisini buluyor, Paris'te 1800'lerde kapanmış bir düğme imalathanesi olduğunu tespit ediyor. Paris ticaret sicil kayıtlarında araştırma yapıyor ve görüyor ki, o üreticiye patentli olan bu düğmenin üretildiği imalathanenin kuruluş tarihi 1710. Yani Georges de La Tour öldükten 100 yıl sonra! Tablonun sahte olduğuna dair ilk şüphe böyle başlıyor. Gerisi çorap söküğü gibi geliyor. Tablonun sonraki yıllarda yapılmış sahte bir Georges de La Tour olduğu ortaya çıkıyor. İşte buna 'merak' diyoruz. Bir sanat eksperi aynen cinayet araştıran bir dedektif gibi iyi koku alan bir buruna ve içini sürekli olarak kemiren bir meraka sahip değilse ne tecrübesi ne bilgisi ne de kullandığı teknoloji bir işe yarar."

"Vay canına!" dedi Hakan. "Bu söylediğin uzmanlar bizde yok, o teknoloji de yok ama en önemlisi böyle meraklı tipler yok, peki o zaman bizim Osman Hamdi Bey tablolarının hiçbiri için yüzde yüz orijinaldir diyemeyiz, öyle değil mi?"

"Bu mantıkla bakarsan evet, diyemeyiz. Orijinal diye bilinen piyasadaki Osman Hamdi Bey tablolarının pek çoğu gerçek bir testten geçmemiştir aslında. Ama bizdeki resim piyasasının sığ ve azgelişmiş oluşu aynı zamanda bir avantaja da dönüşüyor. Bizde resim sanatının tarihi en fazla 100-150 yıl kadar geriye gider. Yani bir resmin şeceresini takip etmek nispeten daha kolaydır. Osman Hamdi Bey tablolarında da bu şekilde çalışılıyor-Genelde esere değil, şecereye istinaden deniyor, 'orijinaldir' veya 'değildir' diye."

'Yine de hiç güvenilir bir metot değilmiş bence." "Öyle, maalesef değil. Ama unutma ki bizde klasik dönem' de aşağı yukarı otuz ressam ve hepi topu dört yüz, beş yüz civa'

rl tablo vardır. Bu küçük piyasa elli civarında koleksiyoncu etrafında döner. Toplasan iki veya üç ciddi müzayede evi, taş çatlasa dört veya beş tane kayda değer resim eksperi vardır. Küçük bir lobinin

elinde tüm eserler döner de döner. En çok el değiştirme iflaslar ve ölüm sonucu miraslarla olur. Piyasada herkes herkesi bilir. Kimin elinde ne var bilinir. Böyle küçük bir piyasada bir resmin gerçekten 'kaybolması' kesinlikle imkânsızdır. Ortada gözükmeyen bir eser için 'kayıp' diyorlarsa, bil ki suskunluktandır. Söylenmemesi gerektiği için söylenmiyordur. "

"O defter için hem umutlandım hem de umudum kırıldı bu durumda" dedi Hakan. "Ha unutmadan, senden almanı rica ettiğim SİM kartları aldın değil mi?"

Derya çantasından çıkardığı SİM kart paketlerini Hakan'a verdi. Hakan birini çıkarıp telefonuna taktı. Artık yeni bir telefon numarası vardı. Onun bu hareketlerini, anlamaya çalışan gözlerle izliyordu Derya.

"Durum gerçekten bu kadar kritik mi Hakan?"

"Bir önlem sadece" diye yanıtladı Hakan, sonra konuyu değiştirdi. "Resim piyasamız demek böyle sığ ama ketum bir piyasa, işimiz zor olacak desene sen şuna."

"Dur bakalım. Yapacağız bir şeyler. Senin resim piyasamızla ilgili soruna dönecek olursak, biraz burnun koku alıyorsa, biraz da kulağın delikse, bir tabloya hiç bakmadan da o tablonun orijinalliğini hemen bilebileceğin ender ülkelerden biridir burası. Tuhaf, değil mi?"

Hakan gülümsedi. "Harika aslında" dedi ellerini ovuşturup. O an aklına az önce arayan İrem isimli genç kadın geldi. SİM kartını değiştirdiği için artık kendisini arayamayacağını fark etti. Neyse ki kadın adresi biliyordu ve artık gelmek üzere olma-uydı. Pencereden dışarı baktı. Sis giderek yoğunlaşıyor ve bütün Beyoğlu sanki buhar içinde bir açık hava hamamına dönüşüyordu. Hakan gözlerini kısıp sisin içlerine doğru baktı. O sisin içinde bir yerlerde bir kadın, elinde Melek'e ait çok önemli bir emanet ile Hakan'a doğru yaklaşıyor olmalıydı.

142

28. L

Hakan ve Derya birer kahve alıp vakit kaybetmeden masaya defter ve bilgisayarlarını koyup yan yana oturdular ve Osman Hamdi Bey ve tabloları üzerine araştırmalar yapmaya başladılar. Derya, eskiz defterini bir süre büyük bir dikkat ve ilgiyle inceledi. Sonra internet üzerinden ressam üzerine yaptığı araştırmaya yoğunlaştı. Gerçekten böyle bir defterin var olduğuna dair herhangi bir tarihi vesika veya atıf arıyordu. Bu arada Hakan da Melek'in tabletinden, onun kaçırılmadan önce neler bulduğunu araştırmaya devam ediyordu.

Derya sanat tarihi ile ilgili güvenilir kaynaklardan eskiz defterini araştırmaya başlamadan önce ilk iş olarak Google üzerinden bir arama yapmak istedi. Böylece Osman Hamdi Bey'e ve eserlerine dair güncel haberler varsa onları da görmüş olacaktı. Bilgisayar taramalarından bulduğu her şeyi defterine hızlı hızlı not aldı. Notlarını aldıktan sonra adeta bir hoca edasıyla anlatmaya başladı:

"İstersen öncelikle sana ressamımız Osman Hamdi Bey'i kısaca tanıtayım. 1842 doğumlu. Sakız Adası'ndan ufak yaşta evlatlık olarak getirilen Rum asıllı Osmanlı sadrazamı ibrahim Edhem Paşa'nın oğlu."

"Yani başbakan çocuğu."

"Öyle" dedi Derya gülümseyerek, "ilk 'Beyaz Türklerden' biri. Bunlar hap şeklinde 'resmi bilgiler"' diye ilave ederek notlarını okumaya başladı:

"Osman Hamdi Bey 30 Aralık 1842'de İstanbul'da doğmuş ve 24 Şubat 1910'da yine İstanbul'da vefat etmiş. 68 yıllık renkli hayatına pek çok şey sığdıran bir entelektüel. Ressam, arkeolog, müzeci. Kadıköy'ün ilk belediye başkanı. Beyoğlu'nda da belediye başkanlığı yapmış. Osmanlı'nın en aydın, en batılı figürlerinden biri. Örneğin Osman Hamdi'nin ilk Türk arkeologu ve insan figürünü Türk ve İslam resmine sokan ilk ressamlardan biri olduğu kabul edilir. En ünlü resmi Kaplumbağa Terbiyecisi. En önemli arkeolojik kazısı ise 1887-1888'de yönettiği Lübnan'daki

cayda Kral Mezarlığı kazıları. Bu kazılar sırasında dünyaca ünlü İskender Lahdi'ni bulmuş. Dünyanın 8 harikasından biri kabul edilen, Nemrut Dağı'nm tepesindeki Kommagene krallarına ait dev heykelleri bulan arkeologlardan da biri kendisi."

"Vay canına" dedi Hakan, duyduklarından çok etkilenmişti, perya kahvesinden bir yudum daha alıp anlatmaya devam etti: "Osman Hamdi Bey'in müzeci olarak ün salmasının sebebi ise, bizzat kendisinin planlayıp kurduğu İstanbul Arkeoloji Müzesi. Müzenin 29 yıl müdürlüğünü yapmış olması ve müzeyi dünyanın sayılı müzeleri arasına sokması. Ülkeye yaptığı en büyük hizmet ise hiç tartışmasız, Asar-ı Atika Nizamnamesi'ni çıkarttırıp yasalaştırması. Yani 'Eski Eserler Yönetmeliği'. O dönem Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırları içinde muazzam geniş ve keşfedilmeyi bekleyen tarihi eserlerle dolu topraklar var. Medeniyetin başladığı, avcı toplayıcı insanların tarımı başlattığı, ilk şehirleri kurduğu, sonradan da büyük medeniyetlerin yeşerdiği bir coğrafyanın tam üzerinde Osmanlı. Ve Osmanlı'nın zayıf düştüğü o son yüzyılda bu topraklar Batılı devletler tarafından talan edilmeye başlanıyor. Paha biçilemez eserler, ülkeye gelen yabancı devlet adamlarına, biraz da borçlu oldukları ve şirin görünmek istedikleri için bizzat padişahlar tarafından hediye ediliyor. İflas etmiş, borç batağında bir imparatorluk olarak Osmanlı'nın fütursuzca harcamaya başladığı bir servet de bu eski eserler işte. Osman Hamdi Bey'in bizzat hazırladığı ve çıkması için büyük gayret sarf ettiği "Eski Eserler Yönetmeliği" ile bu eserlerin ülke toprakları dışına çıkarılması engellenmeye başlanıyor. Bundan daha büyük bir hizmet yoktur herhalde."

"Sadece bu icraatı bile inanılmaz büyük bir hizmet ve vatanseverlik bence de" diyerek araya girdi Hakan. Derya hiç tepki vermeden anlatmaya devam etti:

"Bunu vatanseverlik adına mı yapıyor bilemiyorum. Sanatsever diyelim. Veya idealist. Bizim toplum olarak bir hastalığımız var. Tarihi şahsiyetlerimizi bugünün gerçekleri üzerinden bakıp değerlendiriyoruz. Aslında bu son derece yanlış. O günlere, yi-

ne o günün koşullarında bakmak lazım. Aslına bakarsan Osliajj Hamdi Bey tam bir dünya vatandaşı. Evrensel bir entelektüel Günümüzde varlığını Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi olarak sürdüren Sanayi-i Nefise Mekteb-i Ali'nin de kurucusu. Yani benim okulum" dedi gülümseyerek.

"Ne tuhaf diye araya girdi Hakan. "Kurucusu olduğu okula onun ismini değil de başka bir isim veriyorlar yani."

"Öyle. 1980 askeri darbesi sonrası üniversiteye dönüştürülen bir kurumda Osman Hamdi Bey'in ismini taşıyan hiçbir şey olmamasını doğal buluyorum."

"Nasıl yani?" diye sordu Hakan.

"Osman Hamdi Bey bir parametre gibidir. Onun ne kadar görünür olduğundan yola çıkarak ülkenin o dönem hâkim ideolojisinin ne olduğunu da anlayabilirsin. Medyada, kamuda, toplum nezdinde görünürlüğü arttığında anlarsın ki ülkede modernleşme çabaları hızlanmış. Adı sanı anılmamaya başlandığında anlarsın ki ülke yeniden tutuculaşmış. Bugün bildiğim kadarıyla Osman Hamdi ismiyle anılan tek kamusal alan, Gülhane Parkı ile Arkeoloji müzesi arasındaki daracık yokuş. Osman Hamdi Bey yokuşu."

Hakan pür dikkat dinliyordu. Derya heyecanla anlatmaya devam etti.

"Bugüne kadar benim isimleriyle tespit edebildiğim, 114 tablosu ve çok sayıda çizimi var. Tablolarının çoğunun ikizini, hatta üçüzünü yapması ile bilinir. Ki o devirde pek çok ressamın bunu yaptığını biliyoruz. Yani aynı tablodan bir tane daha yapmak. Ama Osman Hamdi Bey genelde ikiz tablolarını tıpatıp aynı yapmaz, ikizlerini hem tabloların içeriğini hem de boyutlarını değiştirerek yapar. En ünlü eseri olan Kaplumbağa Terbiyecisi'ni bile iki adet yapmıştır. Bu yüzden toplam eser sayısı ve eserlerinin listesini hazırlamak çok güç aslında."

"Doğru. Neye göre baktığına göre değişir."

"Aynen öyle. Konuyla ilgili araştırmalar yapmış çok değerli araştırmacılar var, hiçbiri de toplam tablo sayısı hakkın-da net bir rakam vermiyor. Benim hem onların yaptığı araştır-

alardan, hem de kendi tespitlerime göre saydığım bir rakam hu H^- bizleri dahil etmeden saymıştım. Mesela Kaplumbağa Terbiyecisi'ni 1 saydım. Halbuki 2 tane vardı. Tekrarsız olarak sayınca 114 buldum. 110 civarında tablosunun pek çoğunun bugün nerede olduklarını biliyoruz. Çeşitli müzelerde, özel koleksiyonlarda yüzden fazla eseri var. Bir de kayıp olan eserleri var. Onları da listeye ekleyip toplayınca 114 oluyor."

Derya bir an susup Hakan'ın gösterdiği eskiz defterini düşündü. "Aslına bakarsan, ben de elindeki eskiz defterinin Osman Hamdi'ye ait olmadığını düşünüyorum. Çizimleri kendisi yapmış olsaydı muhakkak altlarına veya defterin bir yerine imzasını atardı. Her ressam kendi eserine sahip çıkar. Bu defterdeki karakalem çizimlerin tamamı imzasız. Ama bununla birlikte, üslubu Osman Hamdi'ye çok yakın bir ressamın elinden çıkma gibi. Yani muhtemelen bir öğrencisi veya yardımcısı çizmiştir. Keşke defterin orijinali de sende olsaymış."

"Keşke. Ama kim bilir Attila denen herif ne yaptı orijinal defteri. Peki elimizdeki bu PDF dosyasından bakalım o halde, 114 tablonun tamamı defterde mevcut muymuş."

Telefonundaki PDF dosyasını şifreledi ve Derya'ya e-posta olarak gönderdi. Dosya Derya'nın e-posta hesabına gelince şifresini girip açtılar. Her ikisi de tablet bilgisayarlarından dosyayı açıp aynı anda tabloları saymaya başladılar. İlerlediği her sayfa ile Derya'nın kaşları biraz da çatılıyordu.

"Çok tuhaf diye mırıldanıyordu, "bu çizimlerin hepsi orijinal gibi duruyor, ama hiçbiri de gerçekteki tablolara tıpatıp benzemiyor. Mesela şu tablo" diyerek telefondaki dosyadan Kaplumbağa Terbiyecisi isimli tablonun karakalem çizimini gösterdi. Defterdeki karakalem eskizinde kaplumbağaları terbiye eden adamın bileğinde kocaman bir teşbih takılı. Baksana."

Hakan tabletin ekranını yaklaştırıp dikkatle çizime baktı, sonra Derya'ya dönüp sordu: "Peki tabloda adamın bileğindeki bu teşbih yok mu?"

"Yok. Bak, internetten tablonun bir fotoğrafını bulup açtım." internetten bulduğu Kaplumbağa Terbiyecisi tablosu ile def-

terdeki karakalem çizimi karşılaştırdılar. İkisi de bire bir ayn gibiydi. Ama defterdeki karakalem çizimde olan teşbih, gerçek, ten de tabloda yoktu. Kaplumbağa Terbiyecisi tablosunun her iki versiyonunu da internetten bulup açtılar. Her ikisi de Osman Hamdi Bey'in elinden çıkma birer başyapıttı. Ama diğer tablodaki adamın bileğinde de teşbih falan yoktu. Ayrıca yerlerdeki kaplumbağaların sayılarının da defterdeki eskizde 9 olduğunu gördüler. Oysa tablolarda daha az kaplumbağa vardı.

"Hakan, aslına bakarsan bu farklılık neredeyse tüm tablolarında var gibi. Tablolarını neredeyse ezbere bildiğim için kolaylıkla söyleyebilirim bunu."

"Enteresan gerçekten" diye mırıldandı Hakan. O sırada Derya, elindeki PDF dosyasından eskizleri tek tek saymaya başlamıştı. Bir dakika kadar sonra tatmin olmamış bakışlarla ekrana bakarak konuştu:

"Çok tuhaf gerçekten. Benim tespitlerime göre Osman Hamdi Bey'in 114 tablosu var demiştim hani. Ama bu eskiz defterinde 113 çizim var. Yani bir resim eksik. Hangisi olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Bu detay Hakan'ın çok ilgisini çekmişti. Birkaç dakika boyunca dikkatle bilgisayarın ekranında açık durmakta olan eskiz defterine baktı. Bakışlarını yeniden Derya'ya çevirip sordu, "Eskiz defterinde eksik olan tabloyu bulabildin mi?"

"Aslında ilk baktığımda da o tabloyu göremeyip şüphelenmiş-tim. Eskiz defteri yıllara göre sıralı ilerliyor. 1860'lardan başlayıp 1910'a kadar ressamın yaptığı tüm tabloların çizimleri varken, arada bir tablonun karakalem çiziminin bu defterde eksik olduğunu fark ettim. Sayılarını da kontrol edince emin oldum. Birkaç sayfayı ekranda büyüterek ilerleyince arada bir sayfanın yırtılma izlerini gördüm. Tarayıcıdan o yırtık izleri de kopyalanarak çıkmış. O an emin oldum. Aradan bir çizim çıkarılmıştı."

"Derya, yırtılan o sayfada hangi tablonun eskizi vardı?" diye yeniden sabırsızlıkla sordu Hakan.

"Eksik olan tablo, Mihrap. Bir diğer ismiyle, Tekvin." "Çok garip. Sence neden olabilir böyle bir şey?"

"İnan hiçbir fikrim yok Hakan."

Hakan düşünceliydi. Kendi bilgisayarından internete girip i jr Tekvin tablosu görseli açtı.

"Belki de Yakup Ruzly yırtınıştır o sayfayı? Melek'in anlattığına göre adamcağız öldürülmeden önce elinde bu defterle bodrum kata girip bir şeyler yapmış."

"Hakan, inan bir fikir yürütemiyorum. Bu tür dedektiflik teorilerine o kadar uzağım ki. Yapabileceğim tek şey, Tekvin tablosu hakkında bildiklerimi sana aktarmak olabilir."

Hakan sessizce başını eğip Derya'nm tablo ile ilgili bir şeyler anlatmasını bekledi. Birkaç dakikalık hazırlıktan sonra Derya yeniden anlatmaya başladı:

"Tekvin'in yapım yılı 1901. Osman Hamdi Bey tabloyu 59 yaşındayken yapmış demek oluyor bu. 210 cm x 108 cm ebatlarında dev boyutlarda bir eser. Tuval üzerine yağlıboya. Çiniden yapılmış bir cami mihrabı önünde sapsarı dekolte bir elbise giymiş genç bir kadın, rahle üzerinde oturuyor."

"Rahle üzerinde oturan kadın!" dedi Hakan heyecanla. "İslam kültüründe üzerine Kuran-ı Kerim konulan bir sehpanın üstüne bir kadın oturtmak. 100 yıl önce şer'i kurallarla yönetilmekte olan bir ülkede bunu yapmak gerçekten büyük bir cesaret olmalı. İnsan bugün bile böyle bir resim yapsa başı büyük derde girer".

Derya notlarını aktarmaya devam ediyordu:

"Yerde, kadının ayakları altında dağınık halde duran birçok kitap ve bir de buhurdan var. Kadının yanında, mihrabın önünde büyük bir şamdan duruyor. Ayaklarının altına saçılmış kitapların içinde, elimizdeki fotoğraflarda net ve anlaşılır olmasa da Kuran-ı Kerim olduğu tahmin edilen kitaplar var. Tablomun ismi Osman Hamdi Bey tarafından 'La Genese' olarak kovuluyor. La Genese kelimesinin birçok anlamı olmakla beraber en bilinen yaygın anlamı Tevrat'ın ilk bölümüne de ismini veren ^enesis veya Yaratılış, yani Osmanlıca ifade edersek: Tekvin."

'Tekvin" diye mırıldandı Hakan.

"Osman Hamdi Bey için, her tablosunun bir ikizini daha

yapar demiştim hatırlarsan. Osman Hamdi Bey'in ikizini yap. madiği nadir eserlerinden biridir. Tekvin tablosunun bildiği, miz tek bir versiyonu var. O da yıllarca sessiz sedasız el de* ğiştirmiş ve 1970'lerin sonunda ilk kez Mihrap ismiyle bir kaj tapta kayda geçmiş. Kitabın yazarı, tablonun ismini bilmecM ği için tablonun fonundaki cami mihrabını tabloya isim olarak koyduğunu belirtiyor ve tablo Türkiye'de bu isimle tanınmaya başlıyor. Yine aynı kitaba göre tablonun bilinen son sahibi Demirbank. Bu banka 2000 yılında batıp Türkiye'deki batık bankaların toplandığı Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'na, yani TMSF'ye devrediliyor. Devlet, bankanın borcuna karşılık taşınır ve taşınmaz bütün mallarını açıkartırma veya ihale usulü ile satarken bankaya ait binlerce eser ve gayrimenkul arasından sadece bu Tekvin tablosu ortaya çıkmıyor. Bir daha da ne gören var ne duyan."

Derya notlarını aktarmaya ara verip bilgisayarından tablonun daha yüksek çözünürlüklü bir resmini açtı. Gözlerini kısıp tabloya dikkatle bakmaya başladı. Rahatsız edici bir sarı renk. Sanki öne doğru hamle yapmak üzere gibi duran bir kadın... Yerlere saçılmış kitaplar sanki tablodan kayıp dışarı dökülecek gibi... Rahle üzerinde oturan kadın da sanki öne doğru kayıp aşağı düşmemek için rahleyi iki yandan sıkıca tutmuş gibi duruyor. Tabloya öyle konsantre olmuştu ki, arkasına geçip ekrana bakmaya başlayan Hakan'ı fark etmemişti.

Hakan da tablonun yüksek çözünürlüklü fotoğrafına bakıyordu. "Ya ben astigmat oldum ya da bu Osman Hamdi'nin gözleri gerçekten bozukmuş" diye mırıldandı. Onun bu sözleri Derya'yi güldürmüştü.

"Bulabildiklerim bunlar Hakan."

"Harikasın. Ama bunlarla fazla bir yere varamayız gibi gözüküyor. Hepsi kitabi bilgiler. Tabloyu bilgisayardan yeniden açabilir misin lütfen?"

Derya resmi açıp yana doğru çekilerek ekranı Hakan'a çevirdi-"Kuvvetli bir yoruma ihtiyacımız var Derya. Bu tabloya bugüne kadar kimsenin bakmadığı bir gözle, kimsenin bakmadığ1

149

uw açıdan bakmak zorundayız. Kitabi ve ezbere bilgileri terk etimiz lazım. Çünkü bu resimdeki her ne ise, o şey Melek'in kayrılması ve Yakup Ruzly'nin öldürülmesi ile de doğrudan ilişkili bir şey."

Derya yeniden bilgisayarına baktı ve mırıldanarak konuşmaya başladı:

"Yorumlar ortak. Her yerde benzer şeyler yazıyor. Mesela bu internet sitesinde Osman Hamdi Bey eksperlerinden biri, 'Ressam evdeki Ermeni hizmetçi kızı karşısına oturtup, Doğu toplumlarında kadının geri plana atılmasına, ezilmesine karşı isyanını resimlemiştir' demiş."

Hakan aynı fikirde olmadığını belirten bir dudak bükmesi ile, "Saçma" dedi, "böyle bir eleştiri yapmak için Kuranları yere saçmazsın değil mi?"

"Neden yapmasın? Sanatta, sanatçının zihninde bir sınır yoktur ki. Belki de Kuran, Osman Hamdi için ataerkil 'Doğu'yu temsil ediyordu!"

"Bence saçma" dedi Hakan, "bu, o dine inanan ve çoğunluğu dünyanın doğusunda yaşamakta olan Müslümanlara bir hakaret olarak algılanırdı bence. Doğu'nun kadını ezmesi diye bir kavramı eleştirmek istesen, bunu Doğu'yu kızdırarak yapmazsın. Çünkü kızdırdığın zaman bu mesaj yerine ulaşmaz, aksine, Doğu ile gereksiz yere kavga çıkarmış olursun."

"Ama sanatın ve sanatçının görevi de bu değil midir biraz da? Sorgulatmak yani."

"Sanatın ve sanatçının görevi nedir bilemem Derya. Ama "öyle bir kural olmadığını düşünüyorum. Yani bir sanatçı kendine birtakım görevler edinebilir. Toplumu uyaracağım, insanları aydınlatacağım diye bir misyon edinebilir. Ama edinmeyebi-hr de. Belki de tek derdi harika, sarı bir elbise çizmekti."

"Anladım Hakan. Sanat sanat içindir diyorsun yani."

"Hayır Derya. Bunun da basmakalıp bir kavram olduğunu ^üşünüyorum. 'Sanat sanat içindir' veya 'sanat toplum içindir'; Peki bir üçüncü yol yok mudur? Ya da dördüncü bir yol?"

"Nasıl bir yol mesela? Yani binlerce yıllık sanat tarihinde

150

kimsenin aklına gelmeyen ve bizim dâhi bilgisayar mühendisi, nin aklına gelen nedir?"

"Bunu mesleki bir saldırı gibi1 algılama ama" dedi Hakan g(j. lümseyerek, "sanat tarihçileri de bazı şeylere hiç kafa yorma ge. reği duymuyorlar sanki. Klasik tanımlar, ezbere şablonlar. Sanatı sırf gıcıklık için yapan bir sanatçı olamaz mı mesela? Veya sanatını birilerine gizli bir mesajı iletmek için yapan bir şarkıcı olamaz mı? Neydi şu casus kadın, Mata Hari mi, hani ikinci Dünya Savaşı'nda müttefiklere gizli mesajları danslarıyla ileten?" "Tamam işte, sanat toplum içindir akımı denebilir buna." "Of yapma be Derya. Peki bu mesajı tek bir kişiye vermek is-tesen?"

"Aman Tanrım. Yine mi?" diye alaycı bir yüz ifadesi ile gülümsedi Derya. Ne demek istediğini anlamaya çalışır gibi kendisine bakmaya başlayan Hakan'a, verdiği bu tepkinin nedenini açıklamaya girişti:

"Benim doktora hocam, Mahmut Sami Karataylı. Kendisi dünyanın en büyük tarihçilerinden biri sayıldığı için her Allah'ın günü medyada. Bilirsin sanırım."

"Biliyorum da ben 'yine mi' derken neye şaşırdığını anlamadım tam olarak."

"Öylesine değerli bir bilim insanının bile bir süre sonra kafayı komplo teorilerine takmış olmasına hiç anlam veremedim. Şimdi sen de tabloda gizli bir anlam arayınca dedim ki, eyvah, yine o komplo teorileri."

Hakan'ın keyfi bu sözler karşısında biraz kaçmıştı. "Tamam, tuhaf teoriler geliştirip uçmayalım. Ama şu en son gösterdiğin internet sitesindeki basmakalıp yorumu ele alalım mesela Derya. Hani şu, 'Burada ressam, evinde çalışan Ermeni bir hizmetçiyi resimledi, amacı da kadına yönelik ade due dumbela idi' diyenden bahsediyorum." "Ne dedin ne? Ade ne ne?"

'Yani saçma sapan bir yorum vardı ya, onu diyorum, ade d dumbela gibi bir şeydi."

"O da ne demek yahu?" dedi Derya kıkırdayarak. >

llAde due dumbela işte. Biri bir şey uydurmuş, o uyduruk v de dilden dile, nesilden nesile kopyalanarak aktarılagelmiş. Böyle şeylere asparagas der bazıları. Zamazingo diyeni de duydum- Ben hep ade due dumbela derim."

"Böyle dalga geçmesen keşke. Osman Hamdi Bey sanatı ile ilgili en önemli bilgi kaynaklarından biridir o internet sitesi."

"Sen ekranı çevirdiğinde gördüm, o sitede tablonun ismi Mihrap diye veriliyordu. Yani daha tablonun adını bile doğru veremeyen bir site, Osman Hamdi Bey'in sanatı ve eserleriyle ilgili en önemli kaynaksa, vay halimize gerçekten. Hem tablonun adını bile bilmeyen bir kaynak, o tabloyla ilgili nasıl yorum yapabilir? Bir eserin yorumlanması için birinci şart o eserin ismini bilmek değil midir? Yani Derya, üzgünüm ama bu site tam anlamıyla bir ade due dumbela durumu."

"Ade due dumbela nedir yahu?"

"Ya belki hatırlarsın, hani bir film vardı, Chucky. Küçük bir oyuncak canlanıp herkese kötülük yapardı."

"Evet, evet. Çaki."

"İşte ade due dumbela onun kötülük yaparken bağırarak söylediği saçma sapan sözlerdi. Aslında doğrusu ade due damballa'ydı ama 1980'lerde film TV'de yayınlanırken bir seslendirme hatası yaparak bu sözleri film boyunca ade due dumbela olarak söylemişlerdi. Öyle de kaldı artık aklımda."

"Evet, evet, hatırladım o filmi. Alemsin gerçekten Hakan."

Derya gülümseyince yüzünde beliren gamzeyle ilk kez tanışıyordu Hakan. Pürüzsüz ve uçuk bir somon rengine benzeyen teninin uzerinde minik, keskin ve derin bir çukur. Hakan'ı içine yuvarlanmakta olduğu o çukurdan çekip çıkaran da yine o çukurun sahibi-nın sesi olmuştu: "Sanat tarihçileri ile ilgili eleştirinde haklılık pa-^¦n var elbette. Ama yine de tam olarak katılmıyorum sana Hakan."

Derya yeniden ciddileşip defterini eline aldı. O ciddileşince yüzündeki çukur da sanki daha önce orada hiç var olmamış gibi blrdenbire yok oldu.

Biliyorum. Ama ben de bu sanat tarihi sitelerine ve sanat

rıhçilerinin basmakalıp yorumlarına güvenemiyorum. Oyun-

cak bebek Çaki'nin canlanıp bir insan bedenini ele geçirmek!' söylediği ade due dumbela ne kadar saçmaysa bunlar da o k saçma benim için."

"Peki benden ne yapmamı istiyorsun? Ben de alt tarafı tf-nat tarihçilerinden biri sayılırım."

"Alınganlık yapma lütfen Derya. Ezbere kalıplardan çıkarak yorumlamanı istiyorum bu resmi. Yeni bir şeyler görmeni ve söyle-meni istiyorum. Bence yanıt bu tabloda bir yerde gizli."

"Peki Hakan, peki. Elimden geleni yaparım. Ama benim d$t) sanat tarihçilerinden biri olduğumu unutma lütfen." ||

Yeniden araştırmalarına gömüldüler. Birkaç dakika sorifa Hakan'ın aklına yeniden Melek'in arkadaşı İrem gelince tedirgin oldu. İrem hâlâ eve ulaşmamıştı. Adresi mi bulamadı acaba? diye düşündü. Daha fazla beklemeyip kızı aramaya karar verdi. Telefonun hafızasında kalan numaralar içinde kendisini son arayan numarayı bulup tuşladı. Telefonu ısrarla çaldırıyordu ama bir yanıt yoktu.

29.1

Önüne konulan teknik takip dosyasını okudukça Başkomi-ser Cemal'in keyfi daha da kaçıyordu. Elindeki kâğıdı masaya doğru fırlatırken, "Bu nasıl bir gün böyle ulan?" diye mırıldandı. Kâğıt inat edip Cemal'in attığı yere düşmedi ve havada bir kavis çizip yalpalayarak başka bir yere savruldu. Cemal öfkeyle eğilip kâğıdı düştüğü yerden aldı, avucunun içinde delirmiş g1' bi bir şiddetle sıkıp tortop yaptı ve karşı duvara doğru fırlattı-Gözlerinden adeta ateş çıkıyordu. Vakit kaybetmeden yeğeni gibi sevdiği Ali'yi aradı.

"Ali, aslanım, nasılsın?"

Ali sabah sabah yapılan bu aramanın ne ile ilgili olabileceğini tahmin ediyordu. Başkomiser Cemal'in doğrudan konuya girip bağırıp çağırmasını bekledi ama karşıdan başka bir söz ge*' meyince bir baba gibi sevdiği Başkomiser Cemal'i yanıtladı:

153

"Komiserim, merhaba, nasılsın?"

"Evlat, boş ver şimdi sen benim nasıl olduğumu da" dedi baş-, omiser, sesindeki hırsı bastırmak için hiçbir çaba sarf etmeden, •qen ne haltlar karıştırıyorsun, bana onu bir söyle bakalım."

"Bir halt karıştırdığım yok komiserim" dedi Ali, sanki şaşırmış &im yaparak. Oysa Cemal eski topraktı. Meslekte 30 yıldan fazla deneyimi vardı. Üstelik Ali'yi de çocukluğundan beri tanırda Ali gibi zeki ve polislik mesleğinin inceliklerini bilen biri bile onu kolay kolay yanıltamazdı.

"Ya bırak, maval okuma Ali bana" dedi öfkeyle sesini yükselterek, sonra sesinin tonunu yumuşatıp sözlerini sürdürdü: "Bak oğlum, seni evladım gibi severim. Rahmetli babanın emanetisin sen bana. Şu Hakan Turan denen herifle yıllardır arkadaşsınız, eyvallah, bunu da biliyorum. Ama şimdi bu herifin durumu iyice sakata girmiş durumda. Daha da bir işiniz hukukunuz falan olmasın Alim, derhal kes irtibatını bu adamla."

Ali sessizce dinliyordu.

"Ali, bak, konuşmalarınız teknik takibe takılmış. Şimdi getirip çarşaf gibi serdiler önüme. Rapor yukarıdan geliyor. Bana özetle diyorlar ki, 'Bu oğlana senin sözün geçer, arayıp bir uyar kendine gelsin' diyorlar yani. Anladın? Bak Alim, daha net söyleyeyim, sen de daha kolay anla. Bu Hakan Turan denen herifin burnu fena halde boka battı. Bu iş artık tepelerden gelen emirlerle çözülmek isteniyor. Anladın mı yani vaziyeti?"

"Hakan iyi bir adamdır ve ona..."

"Oğlum, anlamıyor musun beni lan! Bu iş sakat diyorum. Adamın başına piranhalar gibi üşüştüler diyorum. Ben meslek bayatım boyunca böyle bir üşüşme görmedim ha, o kadarını soyuyorum sana."

Komiserim, biliyorsun..."

Sakın bu işe bulaşma evlat. Ağzından çıkanı kulağın duy-Un- Kulağın benim ağzımdan çıkanları da duysun. Ne demek 11 Polisin aradığı birine yardım etmek, sen nasıl bir polissin! °yle mi öğrendin babandan, benden?!"

Cemal baba. Bir dinler misin beni lütfen."

154

"Babayım ya. Oğlum, baban sayılırım ben senin. Dinlerim ni tabii her zaman. Ama sen beni dinliyor musun, esas mese] bu oğlum şimdi."

"Cemal baba. Dinledim. Anladım. Bir izin ver konuşayım." Telefonda sessizlik oldu. Duyulan tek ses Başkomise Cemal'in homurdanarak soluk alıp vermesiydi.

"Cemal baba" diye konuşmaya başladı Ali, "babam niye öldü hatırlıyor musun?"

"Hatırlamam mı evlat. Bir gün bile yoktur onu düşünmedi-ğim. Bak neredeyse 20 yıl oldu. Her gün aklıma gelir."

"Babam kendini öldürdü. Silahını çekip sıktı kafasına. Neden yaptığını hatırlıyorsun değil mi?" "Oğlum, işte onurlu şerefli adamlar..."

"Bankadan aldığı kredi borcunu ödeyemediği için. Hatırladın mı Cemal komiserim? Hani rahmetlinin bankadan aldığı kredinin faizi bir gecede yüzde 10.000'lere fırlamıştı. 1999 krizinde borç batağına düşen milyonlarca namuslu Türkiye Cumhuriyeti vatandaşından biriydi o da. Ve parasıyla asla ödeyemeyeceği bu borcu, kafasına sıkıp onuruyla ödedi. Canıyla ödedi." "Allah rahmet eylesin kardeşime."

"Peki arkadaşlarımı hatırlıyor musun Cemal baba? Hani bu ülkenin en gizli askeri projesinde çalışırlarken teker teker intihar ettikleri söylenen o 7 dâhi mühendis arkadaşımı. Hatırladın mı onları da?"

Telefonda bir sessizlik vardı. Ali devam etti, "İşte komiserim. Bugün sanki yine aynı dümenler dönmeye başladı. Televizyonu açıp baktın mı hiç bugün, birkaç saat içinde dolar kaç lira oldu, borsa nasıl çakıldı, haberin var mı?"

Başkomiser Cemal'in piyasalardan hiç haberi yoktu. Bu onun ilgilendiği ve takip ettiği bir şey de değildi zaten. Hayatı boyun-ca gazetede okumadığı tek sayfa ekonomi ve finans sayfasıydı-"Hayırdır inşallah, ne oldu ki dolara, borsaya?" "Cemal baba, yine memleketin altındaki halıyı bir anda çek-meye başladı sanki birileri. Hakan'ın peşindeki adamların tüm bu olanlarla ilgisi var gibi. Birdenbire çocuğun ipini çekmeye

l

r verdiler. Polisin ve yargının üzerinde baskı kurmaya çalı-¦lar. Birazdan Ankara'dan aramalar başlayacak ve sana da

,,-lerine de talimatlar yağdıracaklar. Bu adamı bitirin diye-uer. Hakan Turan'ı bitirin. Hissediyorum."

•jüm diyecek evlat?"

•Arkadaşlarımı öldürüp 'intihar ettiler' diyenler. Ve babamı öldürenler Cemal baba. Hatırla."

"Oğlum, sabah sabah ne içtin sen? Ne alakası var o günlerde yaşananların bununla? Şakası yok bu işin. O herif arkada-şın, biliyorum, ondan böyle konuşuyorsun. Ama haberin var mı, adam belki bir katil. Hakkında başka da tonlarca iddia var. Amcalık hatırım yoksa amirin olarak konuşuyorum lan! Bu işten uzak durmanı emrediyorum sana!"

Bir aslan kükremesi gibi çıkmıştı komiserin son cümleleri. Yanıtını dinlemeden telefonu Ali'nin suratına kapatmıştı. Ali, kapanan telefonu usulca masaya bırakırken bu konuşmanın daha şiddetlisinin çok yakında yeniden olacağını tahmin ediyordu. Masasının üzerinde duran anne ve babasının fotoğrafına baktı. Ortalarında oturan o küçük çocuğu çok iyi tanıyordu. Hayalleri olan bir çocuktu o. Gözleri geleceğe umutla bakan, ışıl ışıl bakan bir çocuktu. Bakışlarını yanındaki dolabın üzerinde duran aynaya çevirdi ve gözlerine baktı. O fotoğraftaki çocuğunkiyle gözleri aynıydı. Geçen yıllarla beraber gözaltlarına mor halkalar ekleniyordu ama bakışları hiç değişmiyordu. Babası bu fotoğrafta Ali'nin şimdiki yaşından çok daha genç bir yaşta olmalıydı. Gözeri, mutlu bir gelecek umuduyla ışıldıyordu. Bir aile kurmuştu. Bir oğlu olmuştu. Yanında sevdiği bir kadın vardı. Ve son nefere kadar da yanında olacaktı. Ev almak için altına girdiği kre-^i borçları bir gecede ödenemez hale geldiğinde de o kadın

yakındaydı, beylik silahını şakağına dayayıp tetiği çektiğinde de. yırka,ç yıl sonra kanserden ölen annesini düşündü. Gözleri nemindi. Aslında annesini de, babasını da onlar öldürmüş sayılır-^i- Sonra gizli projede birlikte çalıştıkları mühendis arkadaşla-rıHı düşündü. Gencecik vatan evlatlarını birer birer öldürüp in-lhar süsü vermişlerdi.

156

"Bu adamların ülkemiz üzerinde oynadıkları oyunlar hiç bit meyecek!" diye mırıldandı. Yeniden Hakan'ı düşündü.

Ve şimdi, bir adam, Hakan Turan, bir şafak vakti bu adam lara karşı harekete geçti. Ali bu kavganın dışında kalamaz<j. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu, içinden bildiği bütün duaları etmeye başladı. Fotoğrafı eline alıp şefkatle ve hasretle öptü anne babasını. Hakan için bilgi toplamak üzere yeniden bilgisayarının başına döndü.

30. Ş

Attila'nın telefonundaki takip uygulamasında Hakan artık tamamen görünmez olmuştu. Uygulamadan takip ettiği diğer bir kişi olan Kızıl, şimdi yanıp sönen kırmızı bir benek olmuş, büyük bir hızla Taksim Meydanı tarafından İstiklal Caddesi'ne doğru ilerliyordu. Attila keyiflendi. "İşi bitirecek" diye mırıldandı. Gözleri ekranda umutsuzca Hakan'a ait olması gereken mavi noktayı aradı ama hiçbir sinyal yoktu. Muhtemelen yeni bir telefon hattı taktı, diye düşündü. Bakışlarını yeniden tablet bilgisayarının ekranına çevirdi ve Derya ile ilgili gelen e-postayı okumaya başladı.

"Kadının adı Derya Aran. İstanbul Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi'nden mezun. Mimar Sinan Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü'nde yüksek lisans yaptıktan sonra bu okulda akademisyen olarak göreve başladı. Eski milli yüzücü. Fotoğrafı ekte. Emniyet'teki dosyasını alınca onu da göndereceğim."

Attila, e-postanın ekini açınca tabletin ekranı Derya'nın fotoğrafıyla kaplandı. Resimde gördüğü, son derece hoş bir kadındı. Atletik bir duruşu vardı. Geniş omuzları, kısa küt saçlarım geriye doğru yapıştırmış olması nedeniyle daha da geniş duruyordu. Hafif çekik ela gözleri, kalkık burnu ve sade makyaja" la sanki havuzdan yeni çıkmış bir yüzücü havası vardı kadında.

"Hoş kadınmış" diye mırıldandı. "Ahu'dan sonra şimdi de bu

157

!

^jn çıktı. Hakan'ın melekleri" dedi kendi kendine gülümser-n Kendisine e-posta atan kişiyi doğrudan aramaya karar ver-ı- Telefon numarasını tuşlarken bir yandan da göz ucuyla diğer telefonunun ekranındaki uygulamaya baktı. Kızıl daha da hareketlenmiş, bu kez çok daha hızlı bir şekilde ilerlemeye başlamış-tl O esnada telefon açıldı.

"Şu Derya Aran hakkında attığınız raporu okudum. Az ama

öz olmuş."

"Tamam. Ama vakit kaybetmeyin. Dosyasının tamamını bir an önce bulup gönderin."

"Mazbut bir kıza benziyor, kabul ediyorum. Ama herkesin bir açığı vardır. Muhakkak bulacağız o açığı."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Eh, başka yöntemler kullanmaya mecburuz o halde. Kadının geçmişinde bir açığı yoksa, o açığı biz yaratırız."

"Peki diğeri tamam mı?"

"Harika! Haber bekliyorum sizden."

Attila telefonu kapatır kapatmaz yeniden takip uygulamasını aktive etti. Ekranda Kızıl'm sinyali hızla ilerliyordu. Ama uygulamadan Hakan'ı takip edememeye başladığından beri kendini kör olmuş gibi hissediyordu. Hakan'ın telefon hattını değiştirgesi bütün planlarını altüst etmişti. Hiçbir savaş, savaş planı-na uymaz, diye düşündü. O zaman biz de plan değiştiririz. Önce 9u Derya ile bir görüşelim bakalım. I Duvardaki televizyona baktı. Ekonomi kanallarının birince sarışın bir sunucu mini eteğiyle canhıraş ekonomi bülte-^mi sunuyordu. Dövizde büyük bir patlama yaşanıyordu. Ay-nen 1999'da olduğu gibi ekonomi bir anda tepetaklak olmuş-tlı. Amerikan Doları şu anda bile 7,5 liraya fırlamış durumdaydı. Borsa kısa sürede yüzde 10 değer kaybetmişti. Güne

175.000 puandan başlayan endeks şu anda 158.000'e düstM tü. Attila, bir at yarışı seyreder gibi heyecanla bakıyordu eMft na. Sanki bütün parasını yatırdığı at şimdi atağa kalkmış, |a kiplerini geride bırakıp aradaki farkı açmaya başlamıştı. Saa tine baktı. Öğlene geliyordu ve koskoca ülkenin altındaki halı büyük bir hızla çekiliyordu. Attila Konsey'i düşündü. Onla-rın gücü karşısında kimse duramazdı. Hayatının son otuz yıhnı bir gün Konsey'de yükselerek o büyük gücün en tepelerine doğru tırmanmanın hayalini kurarak geçirmişti. Belki yıllarca aynı hayalle yaşamaya devam edecek ve ömrünün sonuna geldiğinde hiçbir şey elde edemeden bu dünyadan göçüp gidecekti. Çıktığı yolun ne kadar uzun ve meşakkatli bir yol olduğunu düşündü. Oysa o defterin gizemini çözebilmiş olsa, bütün dünyayı, Konsey'i bile bu kadar korkutan o şey elinde olsa, o zaman dünyanın bütün zenginlikleri en kısa yoldan önüne serilmez miydi? Parmaklarının ucuyla masada duran eskiz defterinin cildini okşadı. O güce bu kadar yakın olduğunu düşününce ürperdiğini hissetti. Defteri hızla alıp yeniden masasının altındaki çekmeceye koydu. Kendi düşüncelerinden korkmuştu.

"Durun bakalım" diye mırıldandı keyifle, "daha neler göreceksiniz!"

31.1

Derya, birkaç dakika içinde dikkat çekici yeni bazı bilgiler bulmuştu; geriye yaslandı ve ilginç bir şey bulmanın heyecanıyla anlattı:

"Biliyor musun, Tekvin tablosu Türkiye'de hiç sergilenmemiş. Muhtemelen ressam, o dönemki Osmanlı toplumunda böylesine cüretkâr bir resmin gösterilmesinin başını derde sokacağını düşündü."

"Hele de iktidarda kudretli padişah Abdülhamit varken" diye tamamladı onu Hakan.

"Tarihi de biliyorsun yani" diyerek gülümsedi Derya. "Da-

da ilginci, modern Cumhuriyet döneminde de tabloya sahip Kıılar bu eseri muhtemelen toplumsal veya siyasi tepkilerden sindikleri için Türkiye'de sergilemekten çekinmişler. Hatta , ,lDlonun bazı

sahipleri onu satın aldıklarında isimlerinin açık-ı anması istememişler. Tabloyu yakarak imha etmek isteyen radikal bazı tarikatlar ve siyasi gruplar bile varmış. Ne garip değil mi? Bir resimden bahsediyoruz sonuçta."

Hakan bu soruya bir yanıt vermedi ama kafasındaki soru

işaretini yineledi:

"Defterdeki eksik sayfanın bu tablonun eskizi olması bir yana, Yakup Ruzly bir sanat koleksiyoncusuydu. Yalısının duvarlarında 10'dan fazla orijinal Osman Hamdi Bey tablosu vardı. Sadece Osman Hamdi Bey de değil, Avni Lifijler, Nazmi Ziyalar, birçok yerli ve yabancı ressamın paha biçilemeyen onlarca eseriyle doludur o yalı. Yalıya girip Yakup Ruzly'yi öldürüp sadece bir eskiz defteri aramaları, ama duvardaki tablolara dokunmamaları sana da tuhaf gelmiyor mu?"

Odada sessizlik oldu. Derya gözlerini kısıp yüzünü sanki acı çeker gibi buruşturdu. Muhtemelen her ikisi de zihinlerinde Yakup Ruzly'nin öldürüldüğü anı canlandırmışlardı. Hakan yeniden konuya döndü:

"Uğrunda cinayet işlenecek kadar önemli yapan şey neydi bu eskiz defterini? Bunu bulmamız lazım bizim Derya. Ve defterde neden özellikle Tekvin tablosunun eskizi kayıp. Belki de anahtar bu olabilir."

Derya da düşünceliydi. "Tekvin bağlantısı tuhaf gerçekten. Ote yandan maddi değeri milyonlarca dolar olan tabloların karakalem çiziminin olduğu tarihi bir defter de paha biçilemezdir sanırım. Milyon dolarlar bile edebilir bu defter. Böyle düşünür-sek, evet, neden olmasın? İlle bir gizem taşıması gerekmez. Sırf °u defterin kendisini çalmak için de pekala girilebilir yalıya. 10 uolar için bile adam öldürülüyor bu dünyada Hakan."

"Para için diyorsun yani. Peki o defterin evde olduğunu da bi-len biri yaptırmıştır o zaman. Öyle değil mi?"

"Ben bir bilim insanıyım. Komplo teorileri üzerine fikir inşa

etmem. Rasyonel nedenlere bakarım her zaman. Bu defterin ça lınması ve uğruna bir cinayet işlenmesi için tek rasyonel nedeji 'para' gibi gözüküyor. Bu yüzden para için olma ihtimali yüksek diyorum. Senin gibi bana da tuhaf gelen, defterden Tekvin tablosunun karakalem çiziminin olduğu sayfanın yırtılmış olması Tablo gibi eskizi de kayıp, içimden bir ses, o kayıp sayfaya odaklanmamız gerektiğini söylüyor. Kayıp tablonun kayıp eskizine." Hakan onu dinlerken sessizce Tekvin tablosunu düşünüyordu. Derya cümlesini bitirince Hakan konuşmaya başladı:

"Şu Tekvin tablosunu düşünüyorum da. Ne büyük başarı değil mi? Bir resim yapıyorsun ve dünyanın geri kalanı sana tepki gösteriyor" dedi Derya'ya dönüp. "Al işte sana yeni bir sanat akımı: Sanat nefret içindir. Nasıl ama?" Sonra pencereye gidip, sisler ardından güçlükle gözüken gökyüzüne baktı. "Ama sanat tarihçilerine sorarsan ressam başka bir mesaj veriyor. Ressam insanları öfkelendirerek mi mesaj veriyor yani?" Derya gülümsedi.

"Az önce tablonun ölçüleri ne demiştin?" diye sordu Hakan yeniden.

"210 cm x 108 cm. Ne kadar büyük bir düşünsene. Devasa bir tablo" dedi Derya ekranı Hakan'a doğru çevirirken. Her ikisi de ekrandaki tablodan gözlerini alamıyordu.

"Sahi, çerçevelenmemiş tuval haliyle ölçüleri nedir bu resmin?" "Bilmem. Resim sanatında genelde böylesine bir ölçü kaygısı yoktur. Ressam içinden gelen resmi yapar. O resmi sonradan merak edip ölçenler başkalarıdır genelde."

"Tamam da Osman Hamdi bu resmi 1901 yılında yaptı demiştin, 117 yıl olmuş, hiç mi merak edip bir ölçen çıkmamış!" dedi küçümser bir ifadeyle. Bilgisayarını önüne çekip Mihrap tablosunun resmini bilgisayarındaki bir simülasyon programıyla açıp çerçeve paylarını da ekleyerek tam kanvas ölçüsünü hesapladı.

"Vay canına" dedi Hakan, "hakikaten büyükmüş, 267 santim boy, 165 santim en, çerçeve payları da dahil."

"internette her yerde resmin net ölçüsü 210 cm x 108 cm diye yazıyor. Çerçeve bitim yerlerinden itibaren ölçüyorlar."

161

Hakan tamamen resme odaklanmıştı. "İçeriden ölçünce öl--, 210 cm x 108 cm çıktı, evet. Ama önemli olan tuvalin ölçüsü. oeSsam o tuvali boyadı çünkü."

Derya onaylar gibi kafasını öne doğru salladı ve ekledi, "Simülatörün yaptığı hesap doğru olmalı. Mihrap tablosunun bire bir çekilmiş elimizdeki tek fotoğrafı bu. Fotoğraftaki çerçevenin kalınlığına baksana, en az 20-25 santimdir. Bu büyüklükte bir tabloyu yapmak için hazırlaman gereken kanvas çıtalarının en az 10 santim kalınlığında olması lazım. Kanvas çıtalara çakılmadan önce iyice gerilir ki, ressam düzgün bir yüzeyde resim yapabilsin. 10 santim de çıtayı dönme payıdır. Her iki tarafta da bu payların olduğunu düşünürsen, yirmi, yirmi daha, beş de öyle desen..."

"Hesaplayabilecek misin?" diye dalga geçti Hakan. "Bir saniye ya, hesaplıyorum işte." Derya gülümsüyordu. "Matematiğim biraz zayıftır, kabul ediyorum. Mimarlıkta okurken birinci sınıf dersimiz olan matematiği tam 8 dönem üst üste almıştım. Bir türlü geçememiştim şu Calculus dersini."

Nihayet hesaplamayı tamamlayıp sonucu söyledi. "Çerçeveden ölçtüğün rakamlar, aşağı yukarı resmin yapıldığı kanvasın da gerçek rakamlarını verir. 267 x 165 olması gerekiyor Hakan." "Simülatörün bulduğu rakamla aynı işte. 267 x 165, yani altın oran" diye gülümsedi Hakan. "267: 165 oranı çok küçük bir sapma ile altın oranı verir. 1,6181818 diye sonsuza giden bir sayı- Osman Hamdi Bey tuvalini altın orana göre ayarlamaya gayret etmiş demek oluyor bu."

"Tesadüf olamaz mı Hakan? Yani buradan da mı bir komplo teorisi çıkaracaksın şimdi?" Derya'nın ela gözleri damlamak uzere olan birer su damlası gibi titreşiyorlardı. Hakan, kendini Dlr tuhaf hissedip gözlerini ondan kaçırarak cevap verdi: "Hadi canım, böyle tesadüf mü olur Derya!" "Yani ne bileyim Hakan. Tamam, kabul ediyorum, tuhaf gerekten. Çünkü 'altın oran', uyumluluk ve estetik açısından en Mükemmel orandır. Tarih boyunca şaheser kabul edilen tüm ^serlerde sanatçılar bu oranı özellikle kullandılar. Özellikle mi-

162

maride kullanılır. Katedraller, camiler ve bugün estetik ve gu2e] kabul edilen tüm yapılarda ölçüm yapıldığında görülüyor ki her> altın oran kullanılmış. Ama resimde hiç duymadım ben. He«ı buradan gizemli bir yere varmak da doğru değil. Neticede sanatta kullanılan matematiksel bir oran bu da."

"Belli ki bunu ressamlar da kullanıyormuş bazen" diye mırıldandı Hakan tabloya bakarak.

"Ne bileyim, Mona Lisa'da falan yok öyle bir şey diye biliyorum mesela."

"Ama Osman Hamdi yapmış işte. Fibonacci sayı dizisini veren altın oranı kullanmış Mihrap'ta. Ya da Tekvin'de. İsmi her neyse işte."

"Fibonacci!" diye tekrar edip gülümsedi Derya. "Matematikçi olmayanların bile bildiği ama ne halt olduğu hakkında hiçbirimizin tam olarak bir fikir sahibi olmadığı şu medyatik rakam. Sanki sayı değil de Starbucks'a rakip İtalyan bir kahve zinciri markası gibi."

Hakan gülümseyerek, "Evet ama küçük bir farkla" dedi, "Fibonacci sayı değil, sayı dizisidir. 1, 1, 2, 3... şeklinde sonsuza doğru giden sayılar. Bu sayı dizisi ve bu oran bütün doğada gözlenir. Bir farenin genlerinden bir ağacın yapraklarının sayısına ve dizilimine, gezegenlerin, yıldızların ve hatta galaksilerin dizilimine kadar hepsi ama hepsi Fibonacci dizisi ile ilerler ve altın oranı verir."

"Tanrı'nın ve yaratılışın imzası gibi yani ha? Tanrı yarattığı eserlerine böyle imza atıyor olmalı" dedi Derya.

"Tanrı" dedi Hakan gülümseyerek, "cevapların tükendiği yerde cevap Tanrı'dır."

Bu sözleri duyunca Derya'nın kaşları çatılmıştı. "İnançlara saygı lütfen" dedi, bu yorumlara sinirlendiğini belli ederek. Sinirlendiğinde yüzündeki gamze ortaya çıkmıyor, iyice saklanıyordu. Onu bir daha sinirlendirmemeye özen göstermek için bunun bile yeterli bir neden olduğuna karar verdi Hakan.

"Evet, aslında çok güzel söyledin Derya, Tanrı'nın, yaratılışın imzasıdır Fibonacci. Tabiattaki her şeyin içinde belki de bu

„(izden Fibonacci dizisi vardır. Sanatçılar da bu yüzden, yani gerlerine ilahi bir güzellik ve tasarım katmak için onları hep altın orana göre yapıyorlardır belki, ne dersin? Sanat, biraz da Tanrıcılık oynama işidir sonuçta."

"Olabilir."

Hakan, aynı fikirde olmalarına sevinerek cep telefonunu çıka-rlp bir şeyler yazdı ve ekranda çıkan sayfayı Derya'ya gösterdi,

"Bu işaret Fibonacci sayı dizisinin simgesidir. Yunancadaki $ (fi) işareti."

Derya onun gösterdiği simgeye şaşkınlıkla baktı. "Çok ilginç" dedi kaşlarını çatarak, "çünkü bu simge tıpatıp Osman Hamdi Bey'in monogramma benziyor."

"Monogram?"

"Yani imzası işte. Birkaç tip imza kullanıyor Osman Hamdi. Bir tanesi de bu gösterdiğin monogram. Bir nevi 'alamet-i farikası' veya günümüz tabiriyle 'logosu' diyelim, isminin baş harflerinden türetilmiş bir işaret. Osman Hamdi, yazdığı mektupların ve yazıların sonuna ve bazı tablolarına bu monogram ile imza atardı. Şu arkanda asılı olan tablonun sağ alt köşesine baksana."

Hakan baktığında gözlerine inanamadı: "Vay canına. Fibonacci'nin simgesi gibi imzalamış resmini. Kesinlikle sırlarla dolu bir adam bu Osman Hamdi."

164

Derya tam ağzını açıp Hakan'a cevap verecekti ki evin' pısına vurulmaya başladı. Kapı telaşlı ve sert darbelerle acfe ta yumruklanıyordu. Bir an susup birbirlerine baktılar. Hakan işaretparmağını dudaklarına götürdü ve Derya'ya sus işareti yaparak yerinden kalktı. Kapıya doğru sessiz adımlarla yürur. ken, Derya heyecandan kalbinin yerinden çıkacakmış gibi çarptığını hissediyordu.

32. A

Taksim Meydanı'nın en yüksek binası olan The Marmaril Oteli'nin balo salonu büyük bir müzayedeye ev sahipliği yapi|| yordu. Salon sabahın erken saatleri olmasına rağmen birbirinden şık elbiseler içinde kadınlar ve erkekler ile doluydu ve muhtemelen bu kalabalık, ülkenin tüm milli gelirinin yaklaşık yarısına eşit bir serveti temsil ediyordu.

Seçkin davetliler ellerinde soft drink'leri ile kokteyl masaları arasında tur atıyorlar, birazdan başlayacak olan açık artırmayı merakla beklerken cemiyet hayatının en yakası açılmadık dedikodularını da kulaktan kulağa birbirlerine fısıldıyorlardı. Daha önceden bildikleri bir dedikoduyu duyduklarında hiç duymamış gibi hayret ediyorlar, hiç duymadıkları bir şey duyduklarında ise zaten biliyormuş gibi davranıyorlardı. Melek Ruzly'nin dün geceki kaçırılma olayı salondaki davetliler arasında hızla duyulmuştu ve salona giren herkes birbirine bu olayı soruyor ve ayaküstü sahte temennilerde bulunuyordu.

Müzayedenin ev sahipliğini yapan Baver Korkut, simsiyah boyanmış palabıyığı ile tezat duran sürmeli gözlerini süzerek iki elini çenesinin altında dua eder gibi birleştirip küçük ama hızlı adımlarla konuklar arasında kırıtarak dolaşıyor, herkese hatır soruyor, tablo satın alma ihtimali yüksek olan insanların yanına uğradığında daha cilveli, daha samimi ve daha ilgili bir adama dönüşüyordu. Eflatun-beyaz puantiyeli saten kimonosu ile masa masa dolaşan bir geyşa gibiydi.

165

Ünlü bir işadamını ve eşini görüp çiftin yanlarına giderek pa-nin gerçek kaynağı olan adama yöneldi, adamın iki elini narin-

I tuttu, "Ah kuzum. Ah kuzum. Öyle üzüldüm ki" diyerek yanaklını onunkilere hafifçe değdirip geri çekti. Bu teatral selamlaş-nanın ardından süzdüğü gözlerini kocaman açarak ilgiyle sordu: "Kızınızın yakın arkadaşıydı Melek Ruzly değil mi? İngilte-.e'de birlikte okuduklarını duymuştum. Bir haber var mıymış?" "Maalesef. Polis her yerde arıyormuş ama..." "Ah kuzum! Polisimiz muhakkak bulacaktır onu sağ salim." Baver Korkut, özenle yaptırdığı bir çift tavşan diş sayesinde, konuşurken S harfini F gibi çıkarıyordu ve bu peltekliğin onu daha feminen yaptığını düşündüğünden düzeltmeye de gayret etmiyor, aksine daha da vurguluyordu.

Müzayedeyi bu kadar önemli ve yoğun katılımlı kılan, açık artırmaya çıkarılacak parçalar arasında bir de Hüseyin Avni Lifij tablosu olmasıydı. Bu tablo, Kadıköy'de kentsel dönüşüm kapsamında yıkım kararı alınan eski bir ev boşaltılırken yaşlı ev sahibinin çocukları tarafından tesadüfen bulunmuştu. Birçok insan da zaten tabloyu ilk kez görecek olmanın heyecanıyla müzayedeye akın etmişti.

Müzayedeyi her zamankinden daha kalabalık bir medya ordusu takip ediyordu. Avni Lifij'in adı bile yetmişti bir izdiham yaratmaya.

Müzayedenin başlamasına dakikalar kala ünlü işadamının eŞİ eğilip kocasının kulağına fısıldadı:

"Ne yapıp edip alalım bu tabloyu. Bu tabloyu aldığında bütün ülke seni konuşacak. En ucuz reklam ve PR yolu bu artık canını. Televizyon reklamlarının bile dakikası kaç milyon lira..." "Tabi hayatım. Kaçırmaya hiç niyetim yok. Hem resim en ^eta sanattır, istediğin zaman alır, istediğin zaman satarsın. Üstelik kâr edip satarsın. Bundan güzel ticaret mi olur?" Sessiz-ce gülüşerek birbirlerine dokundular.

Müzayede başlamıştı. Birkaç hat sanatı eseri ve 16. yüzyıla aıt bazı porselen parçalardan sonra nihayet sıra, medyayı günedir meşgul eden "Kelebekler" tablosuna gelmişti. Artırma 1 müyon TL bedelle başlıyordu.

166

"1 milyon 100 bin!"

"1 milyon 200 bin salondan!"

Baver, bir orkestra şefi gibi safınedeki kürsüden teklifleri yo netiyor, her gelen teklifle sanki yerinden havalanıp biraz daha yükseliyordu.

"Evet! 2 milyon telefondan geldi!" "2 milyon 300 bin telefondan!" Kürsüden salona hitap eden Baver'in sürekli olarak göz teması kurduğu yan masada, bilgisayar ve telefon başından ayrılmayan ve salon dışından gelen teklifleri Baver'in kulaklığına ileten yardımcıları vardı. Küçük artışlarla rakam hızla yukarı doğru tırmanmıştı.

"Telefondan gelen teklif 3 milyon. Yok mu artıran?" Ünlü işadamı, eşinden gelen dirseğin de etkisiyle kendine gelip 250 bin TL'lik bir artırım daha yaptı.

Baver, açık artırmanın artık sonuna geldiğini yılların deneyimi ile hissediyordu,

"3 milyon 250 bin TL. Satıyorum. Satıyorum... Sat-tım!" Bir Avni Lifij tablosu için bu bir rekordu. Müzayededen böylesine muhteşem bir başarı ile çıkmanın verdiği sevinci yüzüne bir maske gibi takan Baver, tüm konuklarına teşekkür edip dinlenme odasına geçmiş, az önceki kalabalığın otelden tamamen ayrılmasını bekliyor ve alacağı komisyonu hesaplıyordu. Pencereye doğru yürüdü. Otelin geniş pencerelerinden sisin esir aldığı Taksim Meydanı'nı seyretti bir süre. Sislerin arasından, otelin yan kapısından simsiyah bir minibüse yerleştirilen o kocaman siyah kutuyu gördü. İşte gidiyordu tablo, içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti Baver. Bir sevgiliden ayrılmak gibi bir duyguydu bu. Karınca gibi oradan oraya koşuşturmakta olan ve sis yüzünden sadece kafaları gözüken insanları seyretti bir süre. Herkes gittikten sonra otelden hızla ayrılıp yardımcısı ile birlikte İstiklal Caddesi boyunca yürüdü ve bir kilometre ilerideki Mısır Apartmanı'nda bulunan ofisine geçti. Ofise girince yardımcısı, üzerindeki pardösüyü çıkartmasına yardım etti. Genç adamla bir an göz göze geldiler ve Baver sevgiye olan bütün açlığı ile

167

adama sımsıkı sarılarak bir süre başını onun omzuna koyup " "7İerini kapattı. Sonra onu birkaç işi halletmesi için dışarı gön-j rerek ofisinde yalnız kaldı. Önce kendine bir viski aldı, sonra , afetlerini

tamamen değiştirip, üzerine sadece kadınların giydi--; zümrüt yeşili, gösterişli bir tunik geçirdi ve çekmecesinin gizli bir bölmesinde duran anahtarı alıp o anahtarla ofisinin içinden bir başka bölmeye açılan ara kapıyı açtı.

Burası yüksek tavanlı, duvarları yağlıboya tablolarla dolu çok büyük bir salondu. İçeride, tam ortada duran bir piyanodan başka hiçbir eşya yoktu. Tabloların ortak özelliği, tamamında tema olarak erkeklerin resmedilmiş olmasıydı. Kimisi portre, kimisi daha büyük boy, bazısı nü, bazısı aşırı müstehcen, bazısı dini temalı, birbirinden farklı erkek tabloları.

Elinde viski kadehi ile salonun ortasında duran piyanonun önündeki küçük pufa oturdu ve viskisini piyanonun üzerine koyup parmaklarını usulca tuşların üzerine yerleştirdi. Gözlerini kapattı. Kafasını geriye doğru attı. İlk tuşa dokundu. Ses bütün duvarlarda muhteşem bir akustik ile yankılandı. Yüksek tavanlı geniş odada şimdi hüzünlü bir Franz Liszt bestesi çalıyor ve kendisini duvardan seyreden onlarca erkeğe muhteşem bir resital veriyordu.

33. F

Konferanstan çıkan Mahmut Sami Hoca, zar zor bulduğu bir taksinin arka koltuğunda oturmuş, yeryüzüne sanki cennetten in-mıŞ gibi görünen bembeyaz bulutlara hayretle bakıyordu. Sokaklarda valiliğin sürekli olarak yaptığı anonslar yankılanıyordu.

"insan sağlığını olumsuz etkileyebilecek yoğun sis nedeniyle z°runlu olmadıkça sokağa çıkmayın."

Mahmut Sami Hoca, "Sis giderek artıyor mu ne, sabah daha Vlydi vallahi" diye seslendi şoföre.

Daha da artacakmış. Gerekmedikçe evinizden çıkmayın diye anons ettiler demin radyodan. Zehirli falan mı ki acaba bu sis?"

"Evladını, havada o zehir zaten hep var. Sis oldu mu zehir görünür hale geliyor sadece."

Şoför aynı fikirde değil gibiydi. "Aslında havalar eskiden daha kirliydi. Şimdi doğalgaz var her yerde. Tertemiz oldu istanbul'un havası" diye fikrini söyledi.

Sami Hoca muhabbeti daha fazla uzatmak istemedi ve pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Araba ilerledikçe, sürekli olarak bir beyaz buluttan çıkıp bir diğerine giriyorlardı. Girip çıkmaların arasında da hayal meyal seçilen yollar ve trafik ışıkları gelip geçiyordu gözlerinin önünden. Aklına az önce çıktığı konferanstaki tartışmalar gelmişti.

"Hep aynı terane. Hep aynı adamlar. Hep aynı itirazlar" diye söylendi kendi kendine. Şoförden bir yanıt beklemiyordu. Mırıldanmayı sürdürdü: "Bu şeytana tapan herifler dünyayı yönetiyorlar. Düşüncelerimizi kontrol ediyorlar. Zihin kontrolü. Neyi ne zaman yapacağımıza onlar karar veriyorlar. Bizim gibi ilim adamları tüm bunları haykırınca da adımız ucuz komplo teorici-sine çıkıyor. Bu iblisler bütün dünyayı aslında var olmadıklarına, bir şehir efsanesi olduklarına veya bir komplo teorisi olduklarına ikna ettiler. Büyük bir elin bütün dünyayı yönettiğini, gündelik hayatlarımızdan ülkelerin haritalarına kadar her şeyi kontrol altında tutmaya muktedir olduğunu söyleyenlere artık herkes gülüyor. Bir kesim de, 'Tamam hocam, doğru söylüyorsun da adamlar söylediğin gibi bu kadar güçlüyken, biz ne yapabiliriz ki' düşüncesindeler. Bunları gördükçe gerçekten deli oluyor insan."

"Haklısınız vallahi hocam" dedi şoför, dikiz aynasından hocaya doğru bakarak. Hocanın kendi kendine söylediklerinin hepsini duymuştu. "Sizi şimdi tanıdım. Siz şu tarih hocasısınız. Şey-Hep televizyona falan çıkıyorsunuz. Vallahi hep seyrederim de adınızı çıkaramadım şimdi."

Mahmut Sami Hoca başını çevirip şoföre baktı. Dikiz aynasından göz göze geldiler.

"Sağ olasın evladım" diye yanıtladı şoförü keyifle, "bu miUe' tin kafası değişmedikçe çok zor işimiz. İlluminati burunları»111 dibine kadar girmiş ama onlar göremiyorlar."

169

"Ah be hocam, doğru söylediniz valla. Bu İlübilati içimize işmiş, kanımızı emiyor. Yediğimiz buğdayın, mısırın bile tohu-unun şifresi ile oynamışlar. Çoluğumuza çocuğumuza onları

r yiyoruz kendi elimizle. N'apalım, mısır mı ekelim balkona!

Mecburiyet işte. Yediriyoruz. Ben de yediriyorum. Yalan yok

şimdi."

"Evladım, bu illuminati sadece gıdaların DNA'sı ile oynağa iyi. Her şeyin genetiğini değiştiriyor bu adamlar. İnsanların, milletlerin, devletlerin genetiğini değiştiriyorlar." Mahmut Sami Karataylı, hoca olmanın getirdiği bir sorumluluk duygusuyla şoförün yanlış kullandığı kelimenin doğrusunu üstüne basarak söylemişti.

"Doğru dediniz be hocam. Ama öncedendi o işler. Şimdi çok şükür iyi gidiyor memleket. Kendi topunu tüfeğini üretiyor. Kendi arabamızı, telefonumuzu yapıyoruz artık."

"Yapıyorsun yapmasına da, aklı Batı'dan, Avrupa'dan, hammaddeyi Doğu'dan, Çin'den alıyorsun. Burada yaptığın şey montajdan ibaret. Eh onu da dünyaya pazarlayan, yine Illuminati'ye bağlı veya onun kontrolündeki şirketler. Finanse eden de Illuminati'ye bağlı bankalar, finans kuruluşları. Dünyada demirin kaç para olacağına, fındığın fiyatına bile adamlar karar veriyorlar. Kendi malını bile adamların izin verdiği kadar ve izin verdiği yerlere satabiliyorsun."

"Olsun hocam, yapılıyor ya sen ona bak."

Mahmut Sami Hoca, adamın onun söylediklerini tam olarak anladığından kuşkuluydu ama yine de bir umutla anlatmaya devam etti:

'Mesela sen, aldığın her ürünün arkasındaki barkodda İllu-^»laticilerin, tövbe hâşâ, tapındıkları şeytanın sayısının yazdı-glnı biliyor musun?"

^ir yola, bir dikiz aynasına bakan şoför aynadan hocayı bu

a "iraz daha uzunca süzdü ve şaşkınlıkla sordu: "O nasıl olu-^hocam?"

k atm aldığımız her ürünün üzerinde bir barkod etiketi var, llyt*sun değil mi?"

170

"Evet hocam. Şu ince ince siyah çubukların olduğu beyaz etiket. Rakamlar falan da var hani üzerinde. O, değil mi hocam?"

"Hah. Aferin. İşte barkodlarda o dediğin ince uzun çizgili var ya hani, işte o çizgiler kalınlıklarına göre her biri bilgiSa. yar dilinde birer rakamı ifade ederler. Yani nasıl her arabanın bir plakası var, bu da her bir ürünün plaka numarası gibi. Yani ürünün rakamlandırılmış halidir o etiketler. Eline herhangi bir ürün al. Kitap al mesela. Arkasına, barkod etiketine bak. Bir sürü ince uzun çizgi göreceksin. Dikkatle baktığında, her bar-kodun başında, ortasında ve sonunda ise, o düz ve ince çizgilerden biraz daha farklı olarak, onlardan daha uzun çift-çizgi vardır. Başta, ortada ve sonda. Yani her barkod etiketinde üç adet uzun çift-çizgi."

Şoför yan koltukta duran kutu içeceği eline aldı. Bir eliyle direksiyonu tutarken, diğer eliyle kutuyu kendi ekseni etrafında döndürüp üzerindeki barkod etiketini görmeye çalıştı.

"Aman çocuğum, sen yola bak" diye endişeyle seslendi hoca. "Merak etme sen hocam, sen nasıl tarih hocasısın, biz de bu yolların hocasıyız işte. Bir şey olmaz evvel Allah."

Sonra kutu üzerinde aradığı barkodu bulup dikkatle bakınca, hocanın söylediği o üç çift-çizgiyi gördü.

"Valla doğru diyorsun ha, aha da buldum çizgileri." "Hah. İşte o her bir uzun çift-çizgi, elektronik okuyucularda 6 rakamını ifade eder. Hani süpermarketten bir şey aldığında kasada bir aletle bu barkodu okuturlar." "Ha, dit diye ses çıkar okutunca."

"Hah, dit işte. O aletler aslında bu ince çubukları bilgisayara birer rakam olarak aktarır. Her çizgi kalınlığına göre bir rakamı verir ve böylece ürünün 'plaka numarası' bilgisayar tarafı»" dan belirlenmiş olur ve otomatik olarak ekrana fiyatı çıkar, ya" zar kasadan fişi çıkar vesaire."

"Tamam. Olay şimdi netleşti hocam. Peki İlübilati bunun ne' resinde?

"O çift-çizgiler bilgisayar dilinde 6 sayısının işaretidir. Yan1 bir ürünün plaka numarası ne olursa olsun, o ürünün plakası'

n başında, ortasında ve sonunda hep '6' rakamı yazılıdır. Ne

0ldu şimdi?"

"3 kere 6 on sekiz oldu."

"Hayır evladım. Yan yana yazmıyor bu rakamlar. Aralarda daha kısa olan diğer çizgiler var. Yani özetle, her barkodun üzerinde, diğer rakamlardan daha büyük rakamlarla 6-6-6 yazar. Bu ne demek? Şu demek: Dünyadaki her ürünün üzerinde şeytanın sayısı olan 666 rakamı vardır. Bu İlluminati'nin sembolü de zaten şeytandır. İnsan bedenli iki boynuzlu kafalar. Keçi kafaları, canavar kafaları. İblislerden iblis beğen."

"Tövbe estağfurullah hocam ya! Bunlar nasıl insanlar böyle! Evet, bunu okumuştum Facebook'ta" diye yanıtladı şoför; kafasını hayretle iki yana sallayarak dikiz aynasından hocaya baktı. "Adamlar nelerle uğraşıyorlar değil mi hocam ya."

Hoca bir an mutlu oldu. Sıradan insanlara her zaman güvenmişti. Şayet bu İlluminatici kapitalistlere şamar vuracak birileri varsa, onlar da işte her türlü bilgi eksikliğine ve cehaletine rağmen bu sıradan insanlardı. Cehaletleri onların kendi hatası da değildi zaten. Kendi gibi münevverlerin hatasıydı. Bu halka gerçeği anlatmıyorlardı. Keyifle şoföre sordu: "Hangi sayfada okudun bakalım bunları, benim internet sayfamda mı yoksa?"

"Sizin sayfayı da okuyorum tabii hocam ama bunları başka bir sayfada, böyle hep komplo teorileri falan paylaşan bir sayfada okudum. Çok güzel bir sayfa. Bor madenleri, Boğaz'ın altındaki tor madeni mi toryum madeni mi ne, bunun gibi konularda acayip bilgiler var. Dünyanın bütün bor rezervleri bizdeymiş, super güç olmamıza sadece birkaç sene kaldı diyordu sitede."

'Komplo teorileri" sözünü duyan Mahmut Sami Hoca'nm ba-

Slndan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. "Sersem herif-

er diye mırıldandı şoförün ensesine öfkeyle bakarken. Pencere-

en dışarı bakıp sonsuz beyazlığı seyretti umutsuzca. Ne köprü

g°züküyordu ne Boğaz ne de karşı kıyılar. Köprüden geçerken

lki arabayla bulutların üzerinde uçuyorlarmış gibi bir hisse

alıyordu insan. "Facebook. Peh. İşte bir İlluminati zırvası da-

' dedi şoförün duyacağı bir sesle.

172

"Gerçekten mi hocam, Facebook da mı İlübilati'nin?" cliv sordu şoför. Mahmut Sami dikiz aynasından göz göze geldiği şo förün gözlerine dik dik baktı. Yol boyu bir daha artık hiç konus. mayacaktı.

Şüphesiz bu da İlluminati'nin işi işte, böyle gizliyorlar kendi-lerini, diye düşünüyordu. Peygambere ait bir hadis geldi aklına-"Şirk insanlara bir karıncadan daha sessiz yaklaşacak."

Araba, Musa'nın Kızıldeniz'i yarıp geçmesi gibi sisi yarıp ge. çiyor ve ardında bulutların arasında kaybolmuş bir geçmiş bırakıp yeni ve bilinmez bir geleceğe doğru hızla yol alıyordu.

"Siz adam olmazsınız" diye mırıldandı Mahmut Sami kendi kendine. "Allah'ın uyarıcısı bir gün dünyaya gelip tüm insanlığı kurtarana kadar da adam olacağınız yok zaten."

34. Ö

Ali, kocaman bir sosisli sandviçi mideye indirirken, bir yandan da bilgisayarında araştırmalar yapmaya hazırlanıyordu. Az önce Başkomiser Cemal ile telefonda konuşurkenki efkârlı halinden eser kalmamıştı. Araştırmaya başlamadan önce ilk iş, bir önlem olarak Ahu, Hakan ve kendisinin e-posta hesaplarını korumaya aldı. Sonra Hakan'ın bir akademisyen arkadaşı ile tablo üzerine çalıştıklarını yazması üzerine Derya'yı da korumaya aldı. Bu hesaplara başka bir İP numarasından erişim denendiği zaman Ali'nin kurduğu firevvall programı hemen uyarı veriyor ve saldırının yapıldığı sunucuyu tespit edip karşı saldırı amaçlı Trojan programı yolluyordu. Tespitlerine göre Pittsburgh'dakı o sunucudan

Hakan ve Derya'nın çevresindeki insanların hesaplarına dair çok sayıda saldırı ve erişim denemesi olmuştu. Bu kesinlikle onlar olmalıydı. Ve çemberi gitgide daraltıyorlardı-

Umarım şu kadınların bir açığı yoktur, diye Derya ve Ahu yu düşündü huzursuzlanarak. Yoksa kesinlikle Hakan'a karşı ku lanmayı deneyeceklerdir.

Göz ucuyla açık durumdaki televizyona baktı. Ekranın sag

173

u köşesinde gördüğü döviz kurları ve borsa endeksi karşısm-gaşlcına dönüp toparlandı ve hızlıca bir ekonomi kanalı açıp u01ları dinlemeye başladı, iki ekonomist hararetli bir şekilde

tartışıy°rlardl-

"Ani bir hareketlenme bu. Hiçbir borsa analiz metoduyla açık-

, namayacak bir hareket. Birileri yine düğmeye bastı anlaşılan.

Ekonomiyi yöneten kurumlar aksiyon alıp piyasayı soğutmalılar."

"Bu global bir harekete de benzemiyor değil mi üstadım? Yani Merkez Bankası devreye girip bu yangını söndürebilir mi?"

"Dövizi o şekilde bastırdık diyelim. Borsayı ne yapacağız peki? Borsa hızla çöküyor!"

Ali açık kalan ağzında çiğnemeyi unuttuğu son sosis parçasını da yuttu ve büyük resmi görmeye çalıştı. Tüm piyasa tepe-taklak olmaya başlamıştı. Yaşadığı telaş yüzünden durumun farkında olmayabilir diye düşünerek, Hakan'a sadece ikisinin bildiği bir hesaptan e-posta attı.

"Abicim. Kısa sürede dolar 6,5 lira seviyesinden 8 liraya çıktı. Borsa çöktü. Bunun mantıklı hiçbir açıklaması yok. 1999'da olduğu gibi resmen düğmeye bastılar. Tuhaf gelecek biliyorum ama tüm bunların seninle ilgili olduğunu düşünüyorum. Az önce Başkomiser Cemal aradı. Biliyorsun baba dostudur bizim. Beni de gerçekten evladı gibi sever. Yukarıdan baskı gelmeye başlamış adamlara. Bu arada Amerika'daki çeşitli sunuculardan senin ve arkadaşlarının hesaplarına saldırılar düzenlen-"!• Kurduğum program hepsini bertaraf etti ama artık durum Ç°k netleşti. Belli ki hedefte sen varsın dostum. Beni de yardım ettığim için Cemal babayı kullanarak uyardılar. Teknik takibe akılmış konuşmalarımız. Bana bile ulaştıklarına göre etrafın-aki herkese ulaşmışlardır. Ulaşmadılarsa da bu artık an melesidir. Kimseye güvenme. Ama hiç kimseye. Ve hayatta kalaya bak. Ne olursa olsun!"

174

35. O

Evin kapısı şiddetle yumruklanmaya devam ederken, Hakan önde, Derya onun hemen arkasında sessizce kapının dibine kadar gelmişlerdi. Derya dudaklarını ısırıyor ve titreyen bacaklarına mâni olmaya çalışarak, Durup dururken neye bulaştım boy. le? diye içinden kendi kendine söyleniyordu. Hakan yavaşça delikten baktı ve arkasına dönüp derin bir iç çekti. Gelen, asistanı Ahu'ydu.

Ahu, elleri dolu olduğu için kapıyı çalmayı başaramamış, onun yerine tekmelemek zorunda kalmıştı. Genç kadın, siyah deri pantolonu, siyah tişörtü ve siyah deri montuyla salonun girişinde belirdiğinde

Derya bir an durakladı. 1,80 boyunda, geniş omuzlu, esmer, buz mavisi gözlere sahip böyle bir kadının bir anda dairenin kapısından içeri girmesi Derya'yi kısa bir şaşkınlığa uğratmıştı. Anlamaya çalışan gözlerle Hakan'a bakıyordu. Hakan, "Asistanım" diye mırıldandı.

O an Derya bu kadını nerede gördüğünü hatırladı. Az önce merdivenlerde çarpıştığı kadındı bu. Ahu ise onunla pek ilgilenmemişti. O daha çok Hakan ile ilgileniyordu.

"Hakan Bey, odada sigara içebiliyor muyuz?" diye sordu Ahu, telefonunu, çantasını masaya koyup yeni aldığı sigara paketini market poşetinden çıkarıp açarken üzerinde tuhaf bir telaş var gibiydi.

"Hayır lütfen!" diye sert bir tavırla araya girdi Derya. "Ben dumandan rahatsız oluyorum." İki kadın arasında kıvılcımlar çakmıştı bir anda. Sonra Hakan'a dönüp Ahu'yu göstererek sordu Derya:

"Hani çok gizli bir işti bu? Ne işi var sekreterinin burada?" "Ahu benim asistanım Derya. Sekreterim değil. Ayrıca ona bana güvendiğin gibi güvenebilirsin. Yıllardır birlikte çalışıyoruz ve beraber nice badireler atlattık, nice testlerden geçti dostluğumuz."

"Sekreter ya da asistan benim için fark etmez" dedi Ahu, "Yaptığım işin ismi ile ilgilenmiyorum. Görevim Hakan Bey'in

/

175

S, kolu olmak. Onun hayatını kolaylaştırmak. Bu göreve, onu t-tü insanlardan korumak da dahil." Gözlerini Derya'ya dikmiş h fiyordu, öfke saçıyordu gözleri ama dokunsan ağlayacak gibi

bir hali de vardı.

Derya içinden, Peki bunu nasıl yapıyorsun? Botokslu dudak-ıarın ve oyuncak bebek mavisi lenslerinle mi? diye geçirdi ama

bir şey demedi.

Hakan ortamı normalleştirmek ister gibi Derya'yı işaret derek, "Derya da çok güvendiğim biridir Ahu. Mimar Sinan Üniversitesi'nde sanat tarihi hocası. Onun yardımı olmadan bu işin içinden asla sıyrılamam" dedi. İki kadının da gönlü alınmış gibiydi. Ama yine de birbirlerine dik bakışlar atmayı sürdürdüler. Hakan Ahu'ya Derya ile birlikte buldukları bilgileri özetledi. Yakup Ruzly cinayetinin değiştirilen raporunu anlattı. Eskiz defterindeki kayıp sayfada olması gereken tablonun Osman Hamdının Mihrap tablosu olması gerektiğini düşündüklerini söyledi.

O sırada masada duran telefonlardan biri olanca gücüyle çalmaya başladı. İki kadın da telefona aynı anda hamle yaptı.

"İşe bak, benimkinin aynısıymış" dedi Derya telefonu göstererek.

"Ayyy üstelik melodileri bile aynı" diye ekledi Ahu. ikisi de telefonlarını kendi ellerinin altına doğru çektiler.

Çalan Derya'nm telefonuydu. Derya rahatça konuşabilmek için salondan çıkıp koridora geçti. Ahu umursamaz hareketlerle elindeki paketleri masaya koyarken, masanın üzerinde, sarı pirinçten yapılma üçgen bir prizmayı andıran anahtarlığı gördü, eline alıp incelemeye başladı.

"Bu evdeki her şey gibi bir tarihi eser daha" dedi gülerek, ama Hakan onu duymamıştı bile. Çoktan bilgisayarına gömülmüş, internetten bir şeyler araştırmaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra Derya odaya geri geldi, Hakan'ın yanma oturdu ve hemen çalışmaya başladı. Ahu da kendine masada bir yer se-Çip oturdu. Bir süre ne yapacağına karar veremeyip diğer ikisini seyretti, sonra Yakup Ruzly cinayeti ile ilgili bir şeyler bulabilmek umuduyla internette araştırmaya koyuldu.

176

Hakan'ın aklına, az önce okuduğu o tuhaf elyazması kita

"'W1' kılmıştı. O kitabı alıp okumak için karşı konulamaz bir istek <&

yuyordu. Kalkıp kitaplığın yanına gitti ve raftan kutuyu alıp kitabı içinden özenle çıkardı. Burnuna yine kitabın o kendine özgü tuhaf kokusu geldi. Sayfalarında parmaklarını gezdirdi. Kitabı kapatıp cildini inceledi. Çok eski bir kitaba benziyordu. Sayfalan incecikti Neredeyse iki parmak inceliğinde olmasına rağmen ince sayfalan nedeniyle toplamda belki de 1.000 sayfalı bir kitaptı. Öylesine çok sayfası vardı ki içinde yazan bir sürü şeyi okumaya o anda zamanının olmadığını düşünerek üzüldü. Parmağını sokup rastgele bir sayfa açmaya ve okumaya karar verdi. Yeşil mürekkeple ve hafif sağa yatık bir elyazısıyla yazılmış bir sayfa açıldı önünde. Zamanda yolculuk yapar gibi hissetti kendini. Sessizce okumaya başladı...

1. RAB bir gün Yunus'a, "Kalk ve uyar"diye seslendi.

2. "Ninova'ya, o büyük kente git" dedi. "Çünkü kötülükleri önüme kadar yükseldi."

3. Ne var ki, Yunus RAB'bin huzurundan kaçmaya kalkıştı. Ona verilen peygamberlik görevini reddetmişti. Tarşiş'e giden bir gemi buldu. Ücretini ödeyip gemiye bindi, RAB'den uzaklaşmak için Tarşiş'e doğru yola çıktı.

4. Yolda RAB şiddetli bir rüzgâr gönderdi denize. Öyle bir fırtına koptu ki, gemi neredeyse parçalanacaktı.

5. Gemiciler korkuya kapıldı, her biri kendi ilahına yalvarmaya başladı. Gemiyi hafifletmek için yükleri denize attılar. Yunus ise teknenin ambarına inmiş, yatıp derin bir uykuya dalmıştı.

6. Deniz gittikçe kuduruyordu. Yunus'a, "Denizin dinmesi için sana ne yapalım?" diye sordular.

7. Yunus, "Beni kaldırıp denize atın" diye yanıtladı, "o zaman sular durulur. Çünkü biliyorum, bu şiddetli fırtınaya benim yü~ zümden yakalandınız."

8. Sonra Yunus'u kaldırıp denize attılar, kuduran deniz so-kinleşti.

9. Bu olaydan ötürü denizciler RAB'den öyle korktular kh O'na kurbanlar sundular, adaklar adadılar.

177

10. Bu arada RAB Yunus'u yutacak büyük bir balık sağladı. Yunus üç gün üç gece bu balığın karnında kaldı.

Hakan büyük bir merakla okuyordu her satırı. Birinci bölüm bitmiş ikinci bölüm başlıyordu. O sırada Ahu'nun heyecanlı söz-leri salonun sessizliğinde yankılandı:

"Şok şok şok! Yakup Ruzly cinayeti ile ilgili ilginç bir şey buldum galiba. Duymaya hazır mısınız bakalım?"

Derya çok ilgilenmiyormuş gibiydi, iki kadın arasında aşılmaz bir duvar oluşmuştu sanki. Hakan, meraklı bakışlarını Ahuya çevirip anlatmasını bekledi.

'Yakup Ruzly'nin öldürüldüğü gün, 15 Ağustos 2001 tarihinde çok ünlü iki kişi daha öldürülmüş. Hem de sadece ikişer saat arayla."

"Kimmiş peki onlar?" diye sordu Hakan. "Yakup Ruzly Musevi bir işadamıydı. Diğerlerinin biri Müslüman, biri Hıristiyan."

Şimdi Derya da kafasını kaldırmış, Ahu'ya bakmaya başlamıştı.

Ahu, her ikisinin de dikkatlerini kendisine verdiklerinden emin olduktan sonra, büyük bir buluş yapmanın gururuyla konuştu:

"Silvio Durham ve Nurettin Islamoğlu!"

36. E

"Silvio Durham ve Nurettin Islamoğlu mu?" Hakan şaşkın-hkla Ahu'ya bakıyordu.

"Buluş dediğin bu muydu?" dedi Derya burun lavım gibi. "Bunun bizim araştırdığımız olayla ne ilgisi var ki.

"Ne ilgisi olduğunu anlatmama bi' izin verirsen sevinirim. <%e homurdandı Ahu. "Şimdi, üç olay aynı gün oluyor ve uç cı-*ayet arasında sadece ikişer saat var. Önce Nurettin Islamoğlu

178

öldürülüyor. Sonra Yakup Ruzly. Ve en sonunda da Silvio Dü ham. Biri Müslüman, biri Musevi, biri de Hıristiyan. Tek farkı rı, diğer ikisine nazaran Yakup Ruzly'nin medyatik bir karakte olmaması, göz önünde biri olmaması. Özellikle Silvio Durhaın cinayeti çok sansasyonel bir olay olduğu için o gün bütün medya normal yayın akışlarını kesip canlı yayına geçiyor. Günlerce haftalarca medya bu cinayetle meşgulken Yakup Ruzly cinayeti sessiz sedasız geçiştirilmiş oluyor."

Hakan'a bu tespit ilginç gelmişti ama yine de başını iki yana sallayarak itiraz etti. "Yalnız Silvio Durham cinayeti çok tartış-malı bir cinayettir. Öyle para pul için işlenecek bir cinayet değil. Hristiyan bir işadamı bir Camii avlusunda öldürülüyor."

"İstiklal Caddesi'ndeki Hüseyin Ağa Camii" diye ekledi Derya. Hakan onu başıyla onaylayıp konuşmayı sürdürdü:

"Ne tuhaf bir durum aslında. İşin ardında muhtemelen başka politik meseleler, gizli servisler falan vardı. Zaten hiçbir zaman da tam olarak aydınlatılamadı bildiğim kadarıyla." Üç olay arasında Hakan'a göre yeterince kuvvetli bir bağlantı yok gibiydi. "Aynı gün ve ikişer saat arayla olması da mı garip değil yani?" "Aynı gün Türkiye'de belki bin tane daha cinayet işlenmiştir" dedi Derya. "Üç olayı birbirine bağlamak zorlama bir yorum olur bence. Oysa Hakan'ın da söylediği gibi özellikle Silvio Durham cinayeti öyle normal bir olay değildi. Hatta medyaya açıklandığı gibi 2 bıçak darbesi değil, tam 42 bıçak darbesi ile olmuştu."

"42 bıçak darbesi mi? 17 sene önce yaşanmış bir olayı nasıl oluyor da bu kadar detaylı hatırlayabiliyorsun?" diye sordu Ahu. Hakan'a da tuhaf gelmişti bu durum, başını çevirip yanında oturmakta olan Derya'ya baktı.

"Erkek arkadaşım söylemişti" dedi Derya mahcup bir ifadeyle, sonra Hakan'a baktı, "yani o zamanki erkek arkadaşım. Bu" gazetede staj yapıyordu. Gazeteye gelen ama hiçbir zaman yayınlanmayan bu bilgiyi bana fısıldamıştı o zamanlarda. Çok g3' rip bir olay olduğu için aklımda kalmış sanırım. Gerçi hiçbir zaman açıklanmadı veya doğrulanmadı bu bilgi. Sağlam bir daya_

ihm y°k> tek bildiğim, erkek arkadaşımın sözleri. Elbette doğ-u da olmayabilir."

Hakan'ın gözleri kocaman açılmıştı. Derya kendi kendini sor-.ularken, Hakan Ahu'ya teşekkür eder gibi bakarak konuştu: "Ahu, sanırım önemli bir şey bulmuş olabilirsin!" Derya ve Ahu susup Hakan'a bakmaya başladılar. "Sabah Emniyet içinden sevdiğim bir arkadaşımı aradım ve ondan Yakup Ruzly cinayeti ile ilgili bazı bilgiler istedim. Bana adli tıp raporunu gönderdi." Hakan ayağa kalktı, masanın yanında duran çantanın içinden tablet bilgisayarını çıkarıp Ali'nin sonradan e-posta ile gönderdiği raporu açtı ve tableti onlara doğru uzattı. İki kadın başlarını birbirine yaklaştırıp rapora baktılar.

"Evet" dedi Derya yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi ile, "Yakup Ruzly 42 bıçak darbesi ile öldürüldü diyor."

"Aynen burada iddia edildiği üzere Silvio Durham gibi. Ya, gördünüz mü işte, 41 değil, 43 de değil, özellikle 42. Bence aralarında kesin bir bağlantı var" dedi Ahu gururla.

Hakan o an Ali'yi aramaya karar verdi. Nurettin İslamoğlu cinayeti ile ilgili raporu sorması ve raporun e-posta olarak gelmesi sadece beş dakika sürdü. O cinayet de aynen diğer iki cinayet gibi 42 bıçak darbesi ile işlenmişti. Öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Olayı Çözmeye çabaladıkça her şey giderek daha da muammalı bir hale dönüşüyordu.

"Bu paralellik o günün Emniyet birimlerince fark edilmemiş °lamaz. Yani aynı şehirde, aynı şekilde, üç yaşlı iş adamı ikişer saat arayla ve aynı şekilde öldürüldüyse, polis bu üç cinayet arasmdaki bağlantıyı kuramamış olabilir mi?" diye sordu Ahu. "Olamaz tabii. Bu imkânsız" diye yanıtladı Derya. Hakan mı-

rıldanır gibi konuştu:

"Elbette imkânsız arkadaşlar. Ve bu bizi daha da büyük bir Çikrnaza götürüyor. Bunu her kim yaptıysa çok organize olduk-la*"i anlamına geliyor bu."

'Belki de uluslararası bir güç... Olamaz mı?" diye sordu Ahu.

180

"Yine mi? Dış güçler ve ülkemiz üzerinden dönen oyunj ha?" dedi Derya alaycı bir ifade ile. Sonra düşüncelere dald Olay sandığından daha karmaşık bir hal almaya başlamışa v her karmaşada olduğu gibi burada da ortama fırsatçı bir "konin, lo teorisi" virüsü anında yayılmıştı. O an oradaki kendi varlığa nı sorguluyordu. Kafasını yerden kaldırıp, duvarda asılı duran Osman Hamdi Bey tablosuna baktı. Tabloda sakallı bir adam elinde tuttuğu fenerle kendi çevresini aydınlatmış, etrafı kolaçan ediyor, birkaç basamakla indiği kapının önünde kafasını çevirmiş arkasına bakıyordu. Adamın doğrudan kendisine baktığı duygusuna kapıldı Derya. Kendini daha da tedirgin hissetti. Bu iş şimdiden başladıkları yerden uzaklaşmış ve şekil değiştirmişti. Osman Hamdi Bey'in hiç ortaya çıkmamış eskizlerinin olduğu yüz yıllık bir defteri bulup sanat tarihine geçmek ve belki biraz da Hakan'la vakit geçirme hayalinden uzaklaşmış, tehlikeli bir işin içine yuvarlanmaya başlamıştı sanki.

Hem Hakan... Onu ne kadar tanıyorum ki? Her olayın merkezinde o var. Ve şu Ahu... Kadın sanki onun fedaisi gibi...

Derya düşüncelerinden sıyrılıp Hakan'a döndü: "Peki sen bu Silvio Durham veya Nurettin Islamoğlu'nun şirketleriyle hiç çalıştın mı? Türkiye'deki bütün büyük firmalar senin şirketinle çalışıyor."

"Evet çalıştım, ama konuyla ilgisi ne ki bunun?" "Hiç" dedi Derya, "sadece aklıma geldi öylesine." Ahu kocaman mavi gözleriyle bir Derya'ya, bir Hakan'a baktı. Alnını kapatacak şekilde kaş hizasında kesilmiş kâkülü, gözlerini her kırptığında uzun kıvrık kirpiklerine değiyordu. Odada sanki fırtına öncesi sessizlik vardı. Bu sessizlik Ahu'nun çalan telefonuyla bozuldu. Ahu odadan çıkınca Hakan Derya'ya dönerek konuştu: "Bak Derya, bu iş gerçekten neye dönüşecek, nereye evrile-cek kestiremiyorum artık. Tüm bu olanların sana saçma geldiğinin farkındayım. Ben de bir anlam veremiyorum bu olan bitene. Başlarda bunun bu kadar karmaşık bir şeye dönüşeceği111 düşünmemiştim. Öğrendiğimiz her yeni detayla nasıl bir bataklığın içine batmakta olduğumu ben de yeni yeni fark ediyorum^

181

. j nereye atsam muammalı işler çıkıyor. Belki de seni bu işe

kil etmem büyük bir hataydı."

•'Bunu şimdi mi söylüyorsun Hakan?"

-Biliyorum, biliyorum. Baştan uyarmam daha doğru olurdu .; ,e düşünüyorsun. Ama başladığımızda bu noktada değildik ki. Araştırdıkça olay bir bulmacaya dönüştü. Hatta artık iyice çetrefilleşmeye başladı. Henüz bir şeye bulaşmış da değilsin ayrıca. Geç olmadan bu işten uzaklaşıp gitme şansın var. Kendi basımın çaresine bakacağım artık. Birazdan Ahu ile de konuşacağım. Onu da daha fazla bu işin içine sokamam. Bu artık sadece benim meselem."

Derya yere baktı. Hakan sanki içini okumuştu. Az önce kendisi de bunları düşünüyordu. Ve haklıydı. Şimdi çekip gitse henüz bir şeye bulaşmış sayılmazdı. Hakan'ın kendisini asla satmayacağından da emindi. O sırada Ahu mavi gözleri kızgınlıktan çakmak çakmak olmuş bir şekilde içeri girdi ve kapının önünde dikildi. Boyu gerçekten kapı kadardı. Derya onunla karşılaştırınca kendisini sıradan ve çelimsiz bir kız gibi hissetti. Ahu Hakan'a dik dik baktı ve sinirle konuştu:

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sizi bu işte yalnız bırakacak değilim Hakan Bey!" dedi. "Konuştuklarınızı duydum. Bu hanımefendi gitmek istiyorsa gitsin ama ben kalıyorum!"

Derya bu sözler karşısında kendini gafil avlanmış hissetti ve 0 da paldır küldür konuşmaya girdi:

"Benim gittiğimi kim söyledi pardon da!"

"Hâlâ vaktiniz varken gidebilirsiniz hanımlar, ikiniz de. Gerçekten."

Derya sadece kendisine yapılmış gibi duran bu çağrıya içerle-naıŞti ama duygularını gizleyerek mantıklı bir açıklama yapma-ya girişti:

Bensiz bir yere varamazsın Hakan. Sen de biliyorsun ki bu katip olayların merkezinde bir eskiz defteri ve kayıp bir tablo var. u konuda aranızdaki tek uzman da ben sayılırım herhalde" de-*• 'Hem böylesine tuhaf bir olayda kimseye güvenemezsin."

Ahu kuvvetli bir şekilde birkaç kez öksürerek bu yoruma

tepkisini gösterdi, Hakan elinde olmadan gülümsedi. Her iu sine de minnet duyduğunu hissediyordu. Başını pencereden t rafa çevirdi. Boğaz sis tarafından yutulmuş gibiydi. Hakan d rin düşüncelere daldı. Sonra başını önüne eğip masaya dön dü. Oturduğu yerde ayağını sallayıp duruyordu. Öyle ki, bazen onun ayak sallamasından rezonansa giren odanın avizesi bile hafifçe titriyordu.

Derya ise o sırada Hakan'ı seyrediyordu, içinde giderek büyüyen tuhaf bir duyguyla, bu stres dolu genç adamı inceliyor-du. Ne kadar uzun ve gür kirpikleri vardı. Güçlü omuzlarına ve çenesini kaşırken kasılan kollarına baktı. Saçlarının yanlarına hafiften aklar düşmeye başlamıştı ve bu onu daha da çekici kılıyordu. Derya'yi bu düşüncelerden çıkarıp kendine getiren, Ahu'nun paldır küldür salona girişi oldu. Bir türlü durduğu yerde durmuyordu kız. Sürekli mutfağa, tuvalete gidip geliyor, sanki hiçbir şeye odaklanamıyordu. Salona her girdiğinde yayılan sigara kokusundan, onun dışarda bir yerlerde hızlı hızlı sigara içip geldiğini anlıyordu.

Derya, o hiç yokmuş gibi davrandı ve Hakan'a doğru bakarak konuştu: "Tekvin tablosunu bir de hocamla konuşalım mı? O benden daha iyi yorumlayacaktır." "Hocan?" dedi Hakan merakla.

"Bahsetmiştim demin. Mahmut Sami Karatayh. Efsane bir tarihçidir. Aynı zamanda önemli bir sanat tarihçisidir. Son yıllarda kendini biraz dine, biraz da komplo teorilerine verdi ama efsanedir gerçekten. Ade due dumbela olmaz onda."

"Ade due ne ne ne?" diye sordu Ahu. Derya ona cevap vermedi. Hakan ile aralarında Ahu'nun bilmediği bir espri konusu olması hoşuna gitmişti. Sadece gülümsedi, Hakan'a bir göz kırpıp hemen Mahmut Sami Hoca'yi aradı.

Kısa bir konuşma oldu. Hoca onları öğlen gibi Üsküdar'daki evinde bekleyeceğini söylemişti. Sessizce toparlanmaya başladı-lar. Sessizliği bozan Hakan'ın cep telefonu oldu. Hakan, ekrana bakar bakmaz arayan numarayı tanıdı. Bu irem'in numarasıy-di. Melek'in Hakan'a verilmek üzere emanetini bıraktığı arka-

da?1 pın

nihayet aramıştı. Hakan telefonu hemen açtı ve genç kadı-gesini duyar duymaz şok oldu.

jrem'in sesi hırıltıyla çıkıyordu, "Hakan Bey, numaranız cevap rmiyordu, size bir türlü ulaşamadım..." Öksürmeye başlamıştı. »Sonra son arayan bu numaranın da size ait olduğunu tahmin ettim." Biraz susup derin derin soludu ve sanki son gücüyle konuş-m asını tamamladı: "Sanırım başaramayacağım." Ağlamaya başladı. "Lütfen siz buraya gelin. St. Antuan Kilisesi'ndeyim."

Hakan, yüzündeki aptallaşmış ifade ile telefonu kapatırken, meraklı gözlerle kendisine bakan Derya ve Ahu'ya döndü:

"Sizinle Üsküdar'da, hocanın evinde buluşalım arkadaşlar. Bana adresi atarsınız" dedi, "benim daha önce uğramam gereken bir yer var. Hem de hemen!"

37. B

Hakan şaşkındı. Telefonun diğer ucundan gelen ses, sanki bir saat önce konuştuğu genç kadına değil de yaşlı birine ait gibi çıkıyordu. Tünel Meydanı ile St. Antuan Kilisesi arasındaki mesafe takriben 650 metreydi. Hakan, en hızlı şekilde ancak moto-sikletiyle gidebileceğine karar verdi, hızla yola koyuldu. İki dakika sonra St. Antuan Kilisesi'ne varmıştı.

Aynı dakikalarda günün ilk turist kafilesi de kilisenin cadde->'e açılan büyük bahçe kapısından içeri giriş yapıyordu. Kafala-rır>ı kaldırıp kiliseye doğru bakan turistler, gördükleri manzara karşısında etkileniyor ve hemen telefonlarının kameralarına, fotoğraf makinelerine davranıp sisin içinde ihtişamla yükselen,

1Zll bir sarayı andıran bu muhteşem binanın fotoğraflarını çekiye başlıyorlardı. Kalabalık kafile bir yandan da tur rehberlerin kendilerine verdiği bilgileri dinleyerek usul usul kemerli

x? kapıdan geçip kilisenin avlusuna giriyordu.

Burası İstanbul'un en büyük Latin Katolik kilisesi, St. An-

uan. istiklal Caddesi'nden kemerli bir kapı ile avlusuna girdi-*lrniz bu kilisenin kemerli kapısının iki yanında..." Rehber elle-

riyle iki yanı işaret ederek devam ediyordu: "... Altışar katlı K iki apartman, kiliseye gelir getirmesi için yapılmış ve halen H kiralanmaya devam ediyor. 1230'da Fransisken tarikatına bağı rahipler, kurucuları Assisili Aziz Fransua adına, az önce birlik te dolaştığımız Galata'da bir kilise inşa ederler..."

"Affedersiniz" dedi Hakan, önündeki bir turisti geçerken. Sağ eliyle insanların omuzlarına hafifçe dokunarak kibarca izin isti-yor ve kalabalığı yararak kiliseye doğru ilerlemeye çalışıyordu. Kalabalıktan Hakan'ı da kendileri gibi bir turist zannedenler istifini hiç bozmuyor, kaplumbağa hızında ilerlemeyi sürdürüyordu. Konuşma yapan rehberin sözleri Hakan'ın kulağına ulaşmaya devam ediyordu.

"... 1904 yılında yapılacak yeni tramvay yolu için kilise yıkılır. Bunun üzerine rahipler aynı cadde üzerinde kiliselerini kurabilecekleri başka bir alan ararlar ve burayı seçerler. Projesi dönemin tanınan

iki mimarı, Giulio Mongeri ve Eduardo de Nari tarafından italyan neo-gotik üslubunda tasarlanan ve dış cephesi kırmızı tuğla taşlarla örülü bugünkü kilisenin inşasına 1906 yılında başlanır ve kilise 1912'de tamamlanır. St. Antuan Katolik Kilisesi bugün, İstanbul'un, cemaati en geniş olan ve en büyük Katolik kilisesi olarak hizmete devam etmektedir."

"Affedersiniz, geçebilir miyim lütfen. Excuse me. Sorry madam." Hakan, bu son hamlesiyle kalabalığı yararak birkaç saniye boyunca ilerledi ama sadece önündeki iki üç sıra turisti ekar-te edebildi ve sonra yine durmak zorunda kaldı.

"Burası bir Fransisken kilisesidir. Yukarıdan, mesela bir uçaktan bakıldığında bina Latin haçı biçimindedir."

Hakan'ın zamana karşı giriştiği ölüm kalım yarışından kimsenin haberi yoktu. Üstelik bu ölüm kalım yarışının şimdi Irei» isminde yeni bir konuğu vardı.

İtiş kakış ve öfkeli uyarılar arasında Hakan kilise binasına yaklaşmayı başardı. Önünde hâlâ büyük bir kalabalık vardı-Bahçesi de heykellerle ve tarihi eserlerle dolu olan kilisenin her köşesinden durup dinlemeye değer bir hikâye fışkırıyordu, dola-

185

,,vla turistler de bu köşelerde duraklıyor, rehberlerinden bil-' alarak yollarına usul usul devam ediyorlardı. Hakan içeri gi-.bilmek için önündeki kalabalığı artık biraz daha sert ve kanlı bir şekilde yarmaya başladı. Binaya yaklaştıkça bina dunlarının dış cephesindeki işleme ve figürleri daha net görüyor-

1 ¦ --— J~ 4.--------««4-r.rlr. vû

A\\. En çok dikkatini çeken, binanın cephesinde, tam ortada ve en yukarıdaki devasa yuvarlak pencereydi. Ortasında sekiz kollu bir yaratık vardı. Bu yaratık ahtapot mu, yoksa yılan benzeri bir sürüngen mi tam olarak çıkaramadı. Bu şeklin Hıristiyanlıkla bir ilgisi olmadığı muhakkaktı. Sanki daha eski çağlara ait kadim bir öğretinin simgesi gibiydi. Nedense, Tanrı'nın evi olarak inşa edilen bir ibadethanenin penceresinden çok, sanki yer altının karanlık dünyasına ait kötücül bir inanışın mabedine ait gibi bir figürdü. Hakan'ın bu figüre dikkat kesildiğini gören bir turist, omzuna hafifçe dokunup bir şey söyledi: "Dairesel pencere dünyayı sembolize ediyor. Ortasındaki ahtapot ise sekiz kolu ile bütün dünya üzerindeki hâkimiyeti temsil ediyor."

Bu sözleri duyan yaşlıca bir turist kadın, "Fransiskenlerin bütün dünyaya egemen olduklarını da daha önce hiç duymamıştım doğrusu" diye söze karıştı.

"Fransiskenlerden bahseden de kim!" diye söylendi adam ve başka bir şey de söylemedi. Hakan yine kendi kendisi ile baş başa kalmıştı. Öne doğru bir hamle yaparak birkaç kişiyi daha geçti.

"Özür dilerim, acil bir durum" diyerek yavaş yavaş ilerleme-^e Çalışıyor ama bu sözleri, insanların onu hoş görmesine değil, aksine ona daha da sinirlenmelerine yol açıyordu. Hakan binaen içeri adımını atarken sağ tarafından bir başka rehberin se-Slnı duydu. Rehber, kilisenin hemen giriş kapısının sağında du-an büyük papa heykelini anlatıyordu.

••• Türklerin dostu, Papa 23. John. Fakir bir adam olarak

°&du, fakir bir adam olarak öldü..."

Nihayet binanın içine adımını attı. Kiliseden içeri girmesiyle

anşeri bir kalabalıkla ve tuhaf bir kokuyla karşılaşması da bir

^uştu. İçeride ilahiler okunuyor, insanlar dilek dileyip mum-

186

lar dikiyor ve yine bazı rehberler meraklı ve heyecanlı turist] re alçak bir sesle duvardaki tabloları, mozaikleri ve heyke]leı, tanıtıyorlardı. Hakan etrafına bakındı. Melek'in arkadaşı İreı^ olabileceğini düşündüğü kimse yoktu ortalıkta.

Telefonunu eline alıp irem'in numarasını tuşladı ve kulağın. da telefonla etrafına bakınmayı sürdürdü. Birkaç saniye sonra irem'in telefonunun melodisi kilisenin birkaç köşesinden birden aynı anda yükselmeye başladı. Hakan sesin geldiği yönü anlamak için kulak kesilmişti ama telefonun sesi herkesin fısıltıyla konuştuğu kilisenin akustik duvarlarında yankılanıyor ve sanki kulağa her yönden eşit biçimde geliyordu. Telefonun sesinin açık bırakılması saygısızlığına kızmış olan kalabalık, en ön sırada oturmuş, sıraya kapanmış, acı içinde inleyerek dua etmekte olan bir kadına öfkeyle bakıyordu. Hakan çağrıyı sonlandırıp koşar adım ön sıraya doğru yaklaştı ve titreyen elleri ile sıraya adeta pençelerini geçirir gibi yapışmış dua eden o tuhaf kadını gördü, irem'i bulmuştu.

38. O

Yoğun sis nedeniyle İstanbul'daki tüm vapur, motor ve feribot seferleri geçici bir süreliğine iptal edildiği için Ahu ve Derya, Mahmut Sami Hoca'nm Üsküdar'daki evine mecburen karayolu ile gideceklerdi. Bir taksi bulmak için sokağa çıktıklarında yüzlerine vuran soğuk karşısında şaşırdılar. Onların evde olduğu süre boyunca hava öyle soğumuştu ki, resmen mevsim değişmiş gibiydi. Nemden ıslanmış parke taşları üzerinde kayıp düşmemek için temkinli ve titrek adımlarla ilerlediler ve nihayet, bulabildikleri ilk taksinin arka koltuğuna oturdular.

Yollar sis nedeniyle bomboştu. Sabahın çok erken saatlerinden itibaren valiliğin yaptığı anonslar işe yaramışa benziyordu. Taksi normal zamanda milim milim kat ettiği yolları şimdi kolayca geçiyor ama sia nedeniyle kısalan görüş mesafesi yüzünden yine de temkinli bir şekilde ilerliyordu. Aracın gacırtıyla Ç*1'

187

n yıpranmış silecekleri düşük bir tempoyla bir sağa bir sola

ıpalayarak hareket ediyor ve sanki yağmur yağıyormuşçasma

'..,. camdan süzülmekte olan damlaları silmeye çalışıyordu. Ara-

ı ,daküerin sıcak nefesleri soğuk havayla çarpışır çarpışmaz bu-

u.ıra dönüşüp, arabanın içindeki nemi daha da artırıyordu.

Ahu ve Derya, taksinin arka koltuğunda birbirleriyle göz teması kurmamak için kafalarını yanlarındaki pencerelere doğru çevirmişlerdi. Tek kelime bile konuşmuyorlardı. Nihayet araç Avrupa ve Asya'yı

birbirine bağlayan köprüye girdiğinde, gördükleri manzara karşısında bir süre gözlerine inanamadılar. Şaşkınlıkla kafalarını çevirip birbirlerine ve şoföre baktılar. Bir rüyada olup olmadıklarını anlamaya çalışıyor gibiydiler. Oysa gördükleri gerçekti. Boğaz'a çöken sis öylesine ilginç bir seviyedeydi ki, asfaltın üzerinde yaklaşık yarım metrelik bir bölüm tamamen sis bulutu altında kalmıştı. Yanlarından nadiren gelip geçen arabalara baktıklarında, köprü ve tekerler gözükmediği için arabaların bulutların üzerinden uçarak geçtikleri bir masalın içindeymiş gibi hissettiler kendilerini.

Ahu da, Derya da telefonlarını çıkarıp bu büyülü tablonun görüntülerini çekmeye başladılar. Taksi şoförü ise o sırada dikiz aynasından arabadaki iki güzel kadına odaklandığı için dışarıdaki bu mucizevi manzara ile ilgilenmiyordu bile. Sis işte. Ne vo,r yani bu kadar şaşacak, diye geçiriyordu içinden, soldaki ma-vı gözlü Adriana Lima, sağdaki de Matrix'teki Trinity gibi maşallah, analar neler doğuruyor be!

"Bu inanılmaz, değil mi şoför bey?" dedi Adriana Lima'ya benzeyen. "Sanki bulutların üzerinde gidiyor gibiyiz."

Şoförün gözü yandaki ciddi giyimli Trinity'deydi ama onunca konuşan Ahu olmuştu. Trinity ise suratına bile bakmamış-1> arabaya bindiğinden beri bütün ciddiyetiyle pencereden dı-Şarıyx seyretmeye devam ediyordu. Gözlerini kısmış, büyülen-^Ş gibi bu beyaz dünyaya bakıyor, kim bilir aklından neler geçiriyordu.

Aslında o anda bir semtten diğerine geçiyorlardı. Bir mahal-eden bir başka mahalleye. Bir ilçeden başka bir ilçeye. Ama ay-

nı zamanda bir kıtadan başka bir kıtaya geçiyorlardı. İsta^K iki kıtaya iki kolunu atmış, sisler içinde uzanıyor ve taksideK. iki kadını kendi derinliklerine doğru çekiyordu.

39. C

Hakan karanlık kilisenin içinde koşar adım irem'e doğru ilerledi. İnsanların şaşkın bakışları altında genç kadının yanına sokulduğunda gördüğü manzara karşısında bir an donakaldı. Karşısındaki kadının telefonda görüştüğü o genç kadın olduğu-na inanmak güçtü. Bu irem mi?!

Üzerinde genç kadın giysileri olan yüz yaşında biri gibi duruyordu irem. Yüzü sadece yaşlı değil, aynı zamanda hastalıklı gibiydi. Tüm cildi pütür pütürdü, ayrıca burnunda, alnında, çenesinde ve elmacıkkemiklerinin üzerinde çok sayıda nohut büyüklüğünde iltihaplı yumru vardı. Bu yumrulardan birkaç tanesi bizzat Hakan bakarken, gözlerinin önünde oluşmuştu sanki. Kadının teni kaynamakta olan bir çorbanın yüzeyi gibi balon balon olup patlıyordu. Hakan ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. Elleriyle ağzını kapattı ve kadının yanına çömeldi.

Yanlarında dua etmekte olan kalabalıktan bazıları da ara sıra onlardan tarafa dönüp irem'e bakıyorlar, sonra kilisenin akustiğinde tüyler ürperten fısıltılara dönüşen mırıldanmalarla birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı.

Hakan kadının tenine temas etmemeye çalışarak kıyafeti üzerinden omzuna hafifçe dokunup, "Ben Hakan Turan" dedi şefkatle.

Büyük acılar çekmekte olduğu her halinden belli olan kadın kafasını hafifçe çevirdi ve zorlukla açık tutabildiği gözlerle Hakan'a bakıp, "Ben İrem. İrem Durham" diyebildi sadece. O an Hakan'ın zihninde bir şimşek çaktı. Az önce Ahu'nun sözleri geldi aklına:

"Yakup Ruzly'nin öldürüldüğü gün, 15 Ağustos 2001 tarihin-

189

-ok ünlü iki kişi daha öldürülmüş. Hem de sadece ikişer saat y/la. Silvio Durham ve Nurettin İslamoğlu!" Bu kadın o adamın torunu falan mı yoksa? Genç kadının gözlerinde korku ve dehşet vardı. Başına gelen ,ve kendi de inanamıyor gibiydi. Bakışlarını yeniden genç ka-rlmın gözlerine çevirdi ve yüzündeki dehşet ifadesini maskeleyerek, merhamet ve şefkatle gülümsedi.

Kadın titreyen sesiyle, "Ben... Sizinle telefonda konuştuktan sonra... Melek'in kaçırılmasıyla ilgili... Nasıl desem..." diyerek bir şeyler mırıldandı. O sırada yanlarından yürüyüp geçmekte olan bir turist İrem'i fark etmiş, bir anda olduğu yerde ka-lakalmıştı. Titreyen işaretparmağı ile İrem'i gösterdi ve sadece Hakan'ın duyabileceği alçaklıkta bir sesle, "Plütonyum!" dedi. Hakan adamın ne demek istediğini anlamamıştı. Adam bozuk İngilizcesi ile devam etti: "Ukrayna'da doktorum." Yeniden İrem'i gösterdi. "Bu plütonyum. Ona plütonyum maddesi verilmiş. Bunu sadece gizli servisler kullanır."

Sonra adam bir anda ürkek bakışlarını Hakan'a çevirdi. Bunu kadına yapanın Hakan olup olamayacağını sorguluyordu

sanki.

"Onu burada buldum" dedi Hakan, adamın düşüncelerini

okumuş gibi.

Adam şaşkınlıkla Hakan'a bilgi vermeye devam etti: "Etkisi, verilen doza göre değişir. Birkaç dakika içinde de öldürebilir,

birkaç ay içinde de."

Hakan bir İrem'e bir adama baktı. Adam İrem'in saniyeler !Çinde daha da kötüye giden cildine ve yüz ifadesine bakıp telaşlanmaya başladı. İrem'in yanma temkinli birkaç adımla yaklaştı ve eğilip, "Nereniz acıyor?" diye sordu. İrem bakışlarıyla bacağını gösterdi. Etraflarındaki birkaç turistin şaşkın ve korkuş bakışları altında adam İrem'in eteğini yukarı sıyırıp bacaca baktı. Bacağın üst tarafı neredeyse tamamen mosmor olmuştu. İğnenin batırıldığı yer burası olmalıydı. "Bu inanılmaz" e(*ı, "bu kadar yüksek dozu Rus gizli servisi, Ukrayna devlet aşkanma bile enjekte etmemişti. Kadını bu kadar önemli kılan

190

ne acaba?" diye Rusça mırıldandı adam. Hakan Rusça bildiğj ni belli etmeden eğilip kızın alnını tuttu. Buz gibiydi. Ukrayna_ lı adam hızla doğruldu ve irkilerek İrem'den birkaç adım uzak. laştı. "Bu kadınla temas etmeyin! Hatta uzaklasın! Bu radyoak. tif bir madde!"

Hakan elini geri çekti ve avucunun içine baktı. Nemliydi. Eli. ni pantolonunun üzerine sildi. Bu arada Ukraynalı adam konuş, maya devam ediyordu: "Bir daha ona sakın dokunmayın. Bu kilisenin derhal boşaltılması gerekiyor!"

Daha sözlerini tamamlamadan Hakan'ı ve İrem'i orada bırakıp büyük bir telaşla kalabalığı itip kakarak kilisenin girişine doğru ilerlemeye başladı. Hakan elini çabuk tutması gerektiğini anladı ve İrem'le konuşmaya çalıştı. Ukraynalı doktor durumu güvenlik görevlilerine bildirdiği an ortalık karışacak ve kilisenin içi tam bir kaosa dönüşecekti, irem artık bilinci gidip geliyor gibi sayıklayarak anlatıyordu.

Buraya gelirken olmuştu... Yolda kazara bir iki kişiye çarpmıştı... Bunlara çarpışma bile denemezdi... Bir anda bacaklarının yandığını hatırlıyordu... Sonra ne olduysa olmuştu... Ve gözlerini kilisede açmıştı...

"Ben" dedi giderek anlaşılması zorlaşan konuşmasıyla, "Kenan'ın kız arkadaşıydım. O ölünce... Melek'le sırdaş olmuştuk." Sonra titreyen ellerini Hakan'a uzattı. Avucundaki şey bir yüzüktü. Hakan uzanıp yüzüğü alırken İrem güçlükle, "Bunu Kenan vermişti" diyebildi. Titreyen elini havaya kaldırıp güçlükle işaretparmağını doğrulttu ve Hakan'ın arkasında bir yeri gösterdi. "Zarfı aldılar... Ama onu bulamadılar..." dedi ve büyük bir bitkinlikle yeniden sustu. Hakan onun gösterdiği tarafa baktığında kilisenin sunağını, altarı ve İsa heykelini gördü. Yeniden başını İrem'e çevirdi. Genç kadının dudakları titriyor gözlerini açık tutamıyordu artık. Gözkapaklarının üzerinde birkaç dakika içinde oluşan fındık büyüklüğünde yumrular genç kadına büyük bir acı veriyor olmalıydı. Hakan etrafına bakındı-Kimsenin bakmadığı bir an kollayıp hızla İsa heykelinin dibine sokuldu ve heykelin etrafına baktı. Elini ayaklarının arkasın»

191

kuP yokladı. Oradaydı. Buruşturulmuş bir kâğıt. Tortop edilip i a heykelinin ayakucuna sıkıştırılmış. Kâğıdı alıp doğrudan cebine koydu. Etrafına bakındı. Kimse onunla ilgilenmiyordu. Ye-iden İrem'e yöneldi. Ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu. Az önceki doktora sormak için ayağa kalktı ama o kalabalıkta adamı bir türlü göremedi. Birkaç adım atıp çevresine bakındı. Son anda adamı kilise kapısından çıkarken gördü Hakan, tahminlerinde yanılmıştı. Adam güvenliğe haber verip insanları tahliye ettirmek yerine yanında karısı ve iki çocuğu ile sessiz sedasız ve büyük bir telaşla kiliseyi terk etmeye çalışıyordu. Etraftaki yüzlerce insan, neler olup bittiğinden habersiz, kiliseyi gezmeye, dua etmeye ve eserleri inceleyip fotoğraf çekmeye devam ediyorlardı. Hızla geri dönüp İrem'in yanına çömeldi. Ama genç kadın ölmüştü.

Hakan gözpmarlarma hücum eden gözyaşlarını bastırdı ve bir damla bile akmasına izin vermedi, çünkü o bir tek damla çıkarsa, gözleri bir şelaleye dönüşebilirdi. Elini cebine atıp tortop edilmiş kâğıdı açtı. ipek gibi yumuşak, incecik ve eski olduğu her halinden belli olan bir defter kâğıdıydı. Üzerinde karakalem bir çizim vardı. Rahle üzerine oturmuş bir kadın ve arkasında mihrap. Hakan görür görmez anlamıştı bunun ne olduğunu. Bu eskiz defterinin eksik sayfasıydı. Kâğıdı yeniden cebine sokup kiliseden hemen ayrılmaya karar verdi. Şayet doktor sözlerinde haklıysa buradaki yüzlerce insanın hayatı tehlikede demekti. İnsanları buradan çıkarmanın en hız-u yolunu düşündü. Koşar adım kilisenin kapısına doğru giderken aklında ne yapabileceğine dair yüzlerce fikir uçuşuyordu, lam kapıya geldiğinde duvardaki yangın alarmını gördü. Kendisini kimsenin görmediğinden emin olduğu anda ince camı kı-rıP yangın alarmına bastı ve binayı terk etti. Koşarak motosikletine atladı ve motoru çalıştırıp ardına, kiliseye doğru son lr kez baktı. Binadan büyük bir gürültü geliyordu. İnsanların

uğultusu ve çığlıkları, neredeyse yangın alarmını bastırıyordu. lr anlığına gözü kilisenin penceresindeki sekiz kollu ahtapo-a takıldı. Dikkatini dağıtan ise, çığlıklar atarak kapıdan çık-

192

maya başlayan insanlar olmuştu. Az önce büyük bir ilgi ve he yecanla kiliseyi gezen turistlerin telaşla dışarı koşturdukların görünce içi rahatladı. Artık güvendeydiler. Gaza basıp oradan süratle uzaklaştı.

Üsküdar'daki buluşma yerine gitmek için motoruyla son sürat ilerlerken yaşadığı bu inanılmaz olay aklından bir an bile çıkmıyordu. Acaba Melek'in bıraktığı zarfta ne vardı? diye düşünmekten kendini alamıyordu. Ve bu kızı öldürüp getirdiği zarfı alanlar kim? Bu kadar yakınlar mı bana? istedikleri anda istediklerini ayakaltından kaldıracak kadar güçlüler mi bunlar? Verilen adrese öylesine hızlı gelmişti ki Mahmut Sami Hoca'nm Üsküdar'daki evine ulaştığında, Derya ve Ahu'nun da oraya daha yeni varmış olduklarını ve kapıda kendisini beklediklerini gördü. Ahu bir sigara yakmış, bir ayağını yaslandığı duvara dayamış dik ve sevgisiz bakışlarla Derya'yı ve etrafı kesiyordu. Derya ise ellerini önünde bağlamış, endişeli bir şekilde sağa sola bakmıyordu. Soğuktan ürperir gibi bir hali vardı. Hakan'ı görünce her ikisi de rahatladılar. Sorgulayan gözlerle bir şeyler anlatması için Hakan'a baktılar. Ama Hakan oralı bile olmadan Mahmut Hoca'nın evine doğru yöneldi. Beklemekten sıkılmış olan Ahu elindeki sigarayı iki parmağıyla sokağa fırlattı: "Nihayet!"

40.1

Mahmut Sami Hoca ahşap konağının kapısında bastonundan destek alarak dikilmiş, Derya ve arkadaşlarının konağın merdivenlerinden çıkmalarını seyrediyordu. Bacaklarının arasında simsiyah tüylü ve uzun bedenli bir kedi sürtünerek dolanıyor ve meraklı gözlerle yaklaşmakta olan misafirlere bakıyordu. Derya ahşap konağın kapısına ulaştığında Mahmut Sami Hoca kollarını açtı ve Derya'yı gülümseyerek karşıladı. Sonra aynı gülümsemeyle ardadan gelen Ahu ve Hakan'ı da selamladı. Hakan tele-

193

¦ vonlardan tanıdığı bu ünlü hocayı görür görmez hatırlamıştı.

ir nağa doğru yürürken irem'in görüntüsünü zihninden bir türlü

jjlaştıramıyordu. Gözlerinin önünde harap olup gitmişti gen-

ecik bir insan. Aklına yine kızın ona ulaştırmayı başaramadığı

zarf geWi-

Acaba içinde ne vardı? Ve onu kim aldı? Selamlaşma faslından sonra hep birlikte içeri girerlerken, si-vah kedi, kendisi gibi buz mavisi gözlere sahip ve yine kendisi gibi kendi türünün ortalamasından oldukça uzun olan Ahu'dan pek hoşlanmamış olmalı ki, hırıldar gibi sesler çıkararak gözünü Ahu'ya dikti ve onlarla beraber kapıdan içeri dalıp salondaki koltuğun üzerine kuruluverdi. "Sultan!" diye bağırdı Mahmut Sami Hoca, kedisine tatlı sert kızarak. "Kalk bakayım oradan."

^Başköşeye yerleşen kedi hiç tınmadı bile. Patilerini yalıyor ve

¦keskin gözlerle Ahu'ya bakıyordu.

¦ Mahmut Sami Hoca pek çok konuda derin bilgiye sahip

¦ önemli bir tarihçiydi. Osman Hamdi Bey uzmanıydı. Evinde de

¦ bir tane Osman Hamdi Bey tablosu vardı. Koleksiyoncu değildi,

¦ bu yüzden başka tablolarıyla ilgilenmiyordu. Yatırımcı değildi,

¦ bu yüzden elindekini satmıyordu. İşte ideal bir sanatsever, diye I düşünmüştü Hakan, Derya'nın hoca ile ilgili sözlerini dinlerken.

¦ Mahmut Sami Hoca'nın evi ve çalışma odası da tıpkı Yakup I Ruzly'nin ofisine benziyordu. Büyük ahşap mobilyalar. Yerden I tavana kadar ahşap bir kütüphane. İşlemelerle dolu yüksek bir P tavan. Hakan göz ucuyla hocayı süzdü. Yakup Ruzly ile aynı

yaşlarda olmalıydı. Her ikisi de geçmişten gelen ve bugün fazlaca bir temsilcisi kalmamış olan bir dünyanın insanlarıydı. Derya, önce Hakan'ı -bir arkadaşım-, sonra da Ahu'yu -onun arkadaşı- olarak tanıttı. Sözde her ikisi de amatörce bu kültür sanat eleriyle ilgileniyorlar ve Derya'ya araştırmasında yardım ediyorlardı. Mahmut Sami Hoca, Derya'nın Salt Galata'da Hakan lle yaptığı telefon görüşmesini duyduğundan, işin içinde başka

lr iş olduğunu biliyordu ama bunu hiç kurcalamadan onları ba-Şlyla selamladı, sonra Derya'ya dönüp, "Söyle bakalım evladım"

edi yaşh ve bilge bir ses tonuyla, "hangi rüzgâr attı sizi bura-

ya?" Belli belirsiz bir şekilde Derya'ya göz kırpmıştı. Derya 9 ona hafif bir tebessüm ile karşılık verdi. M

Ahu gülümsüyordu ama kesinlikle hoşlanmamış gibiydi by adamdan. Çevresini inceliyor, kocaman açılmış gözleriyle etrafı projektör gibi tarıyor, sanki hiçbir detayı atlamadan her şeyi zihnine kaydetmeye çalışıyordu. Az önce kedinin kıvrıldığı yülj. sek arkalıklı eflatun berjer koltuğun karşısında aynı koltuktan bir tane daha vardı ve o koltuğa da Mahmut Sami Hoca oturdu. İki koltuğun arasındaki sehpanın üzerinde bir satranç takımı ve gazetelerin meraklıları için verdiği haftalık bulmaca eklerine benzeyen bir bulmaca dergisi duruyordu. Taşlara bakılırsa satranç halen oynanmaktaydı ve açık duran sayfadaki bulmaca da hemen hemen çözülmüş gibiydi. Hakan'ın da gözü önce sehpaya takıldı, sonra bakışlarını hocaya çevirip onu tepeden tırnağa inceledi.

Bu adam bir kedi ile karşılıklı oturup sudoku ve satranç mı oynuyor?

Hoca oturduktan sonra konuklarına eliyle yanındaki kahverengi deri kanepeyi işaret etti, yıpranmış deri kanepeye üçü yan yana oturdular.

"Hocam" dedi Derya, gözlerini kediden ayırmadan, "size danışmak istediğimiz bazı konular var. Hatta o kadar çok konu var ki telefonda halledemeyiz diye buraya gelmek istedik." \ "Hoş geldiniz evladım" diye yanıtladı onu Mahmut Sami Hoca, "hayhay, seve seve cevaplarız hepsini."

Ahu etrafı incelemeye devam ediyordu. Odanın duvarlarında çerçevelenmiş Osmanlıca yazılar asılıydı. O esnada kedi garip sesler çıkarmaya başladı. Ahu'nun dikkati dağıldı ve kediye baktı, kedi de ona bakıyordu. Kocaman renkli gözler birbirlerine dik dik bakmaya başladılar. Uzun saniyeler süren bu

düellodan ilk vazgeçen, bakışlarını kaçıran, kedi oldu. Ahu küçük bir zafer kazanmıştı. Bakışlarını yeniden duvarlara çevirdi. Yazılardan bW tanesi çok hoşuna gitmişti. Osmanlıca harflerin böylesine olağa' nüstü sanatsal bir potansiyeli vardı ve sanatçı her kimse hari" ka bir iş çıkarmış ve harflerle bir Mevlevi derviş çizmişti. Derviş»

195

\levlevilerin sema ayinlerinde yaptığı gibi ellerini iki yana açmış, aşını hafifçe eğmiş dönüyordu. Etekleri dönmenin hızıyla hava-

kalkmıştı. Şekli böylesine bir derviş figürü olan bir yazının içe-¦l»i acaba ne olabilir? diye düşünürken onun dikkatli bakışlarını vakalayan Mahmut Sami Hoca, yazıyı ona okudu:

"Ey Müslüman, edep nedir diye sorarsan bil ki edep, her edepsizin edepsizliğine katlanmaktır."

"Muhteşem gerçekten" dedi Ahu, Mahmut Sami Hoca'nm dikkatine hayranlık duyarak.

Derya bir hocaya, bir Ahu'ya baktı. Ortamın odağı yine Ahu'ya ve onun yüzünden gereksiz bir mecraya kaymıştı. Kontrolü ele almanın zamanı diye düşünerek konuya girdi:

"Hocam" dedi kaşlarını yukarı kaldırarak, "bir Osman Ham-di Bey tablosu ile ilgili bilgi almak için geldik yanınıza."

"Hayhay kızım. Buyurun, dinliyorum sizi."

Sabahki konferans arasında aralarında geçen konuşma hiç olmamış gibi davranıyordu her ikisi de. Derya tam konuya girecekken orta yaşlı bir kadın salona geldi; konuklara gülümseyerek, "Hoş geldiniz" dedikten sonra, "ne içersiniz?" diye sordu.

"Hah, geldin mi Hacer Hanım" dedi Mahmut Sami Hoca, "ne içersiniz çocuklar?" diye soruyu yineledi. İhtiyar kontrolün kendisinde olmasından ve son sözü söylemekten hoşlanıyor, diye düşündü Ahu. Hepsi şekersiz Türk kahvesi istediler ama Ahu "özellikle köpüksüz olmasını" tembihledi.

"Kızım, Türk kahvesinin köpüklüsü makbuldür, köpüksüz sevenini de ilk defa görüyorum" diye takıldı ona Mahmut Sami Ho-ca. Derya, Sadece ilgiyi kendine çekmek için çabalıyor aklınca! diye düşündü Hacer Hanım odadan çıkarken. "Hocam" diye konuya girdi yeniden, "söylediğim gibi bir Osman Hamdi tablosu ile ilgili araştırma yapıyoruz." Bir süre sustu. Sözünün kesilmeyeceğinden emin olunca devam etti: "Aslında kayıp bir tablo. Mihrap."

Mahmut Sami Hoca'nm yüz ifadesi değişti, kaşlarını havaya kaldırdı, "Hımm, peki o halde" diye mırıldandı. Sonra birden Hakan'a dönüp sordu: "Geldiğinizden beri ara sıra omzunuza dokunuyorsunuz. Bir sorun mu var yoksa, geçmiş olsun?"

196

"Bugün biraz talihsiz bir olay geldi başıma. Tinerci bir çoc\j. ğun işi. Hafif bir sıyrık sadece, önemli bir şey değil. Böyle saçma şeyler hep beni bulur zaten" diye yanıtladı Hakan, zorlama bir gülümsemeyle.

"Saçma demeyin Hakan Beyciğim, aman öyle demeyin. Rab-bimiz her şeyi bir sebeple yapar. O çocuğun omzunuza o yarayı açması gerekiyormuş demek. Allah katında bir sebebi muhakkak vardır fakat bizler bilemeyiz."

Hakan bir şey söyleyemedi. Derya'nın gözlerine baktı. Derya ona "idare et" der gibi bakıyordu. Hakan adamda ve evde garip bir durum hissediyordu. Sanki adamın onların görmediği bir üçüncü gözü vardı ve o göz, adam başka bir yere bakarken bile onların üzerinde dolaşıyor gibiydi. Kurnaz ve çok zeki bir adam olmalı bu Mahmut Sami Karataylı, diye düşündü.

Hocaya baktı, "Doğrudur" diyebildi sadece. Bu tek söz bile Mahmut Sami Hoca'nın Hakan'daki inanç zayıflığını anlaması için yeterli olmuştu. Yeniden Derya'ya döndü:

"Demek Mihrap tablosunu merak ediyorsunuz" dedi, gülümserken bir çizgi haline gelen gözleriyle. "Öncelikle tablonun isminden başlayalım o halde. Tablonun ismi aslında Mihrap değil. Doğru isim, Tekvin. Osman Hamdi Bey ile ilgili en geniş kapsamlı çalışmayı benim de çok sevdiğim bir dostum olan rahmetli Mustafa Bey yapmıştı. O çalışma esnasında elimizde henüz bu tablo ile ilgili fazlaca bilgi yoktu. Ve rahmetli de ne yapsın, tabloya 'X' diyecek hali yok, o da tuttu 'Mihrap' ismini taktı. Dikkat ettiyseniz tabloya fon olarak bir cami mihrabı kullanmış Osman Hamdi Bey. Mihrap ismi de işte bu fondaki mihraptan türetilmişti zaten."

Hacer Hanım kahvelerle içeri girdi. Ahu'nunkini verirken, "Köpüksüz sizindi" dedi. O sırada odada hocanın mırıldandığı sözler duyuldu: "Rabbim Osman Hamdi Bey'i affetsin. Bence büyük günaha girdi bu resim ile."

Odadakiler için ilginç bir çıkıştı bu, ilgiyle dinlemeye başla" dılar Mahmut Sami Hoca'yı. Hacer Hanım kapıdan çıkarken bir anlığına arkasına dönüp dikkatle onlara baktı, sanki bir fotoğ'

f çeker gibi kısa ve ani bir bakıştı bu ama Ahu'nun dikkatli .. lerinden kaçmamıştı. Hacer'in gözleri bir fotoğraf çekmiş ol-avdı, şüphesiz ki Ahu o fotoğrafta objektife bakıyor olarak çıkacaktı-

"Yerdeki Kuranlar nedeniyle mi böyle söylediniz hocam?" diye sordu Derya, anlamaya çalışarak.

"Sadece onlar da değil kızım" diye cevaplarken, bastonuna dayanarak ayağa kalktı Mahmut Sami Hoca ve birkaç adım ilerideki kütüphaneden büyük bir kitap seçti, yeniden yerine dönüp kendini koltuğa bıraktı. Lekeli elleriyle kocaman kitabın sayfalarını özensizce çevirdi. En sonunda M harfinde durdu. Tablo bu kitapta da Mihrap olarak geçiyordu. İlgili sayfaya geldiğinde önlerine tablonun kocaman bir fotoğrafı açıldı. Parmaklarını tablonun fotoğrafı üzerinde bir süre okşar gibi gezdirdi.

"Bu bir rahle" dedi parmağını tablodaki kadının, üzerine oturduğu iskemle benzeri şeye koyarak. "Rahle, üzerinde Kuran okunmak için kullanılan bir sehpa türüdür." Sesindeki hayal kırıklığı çok belli oluyordu. "İnsan böylesine mübarek bir amaç için kullanılan rahlenin üzerine tutar da bir kadın oturtur mu?" Ahu çok umursamasa da sanki hak veriyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı, dudaklarını aşağı sarkıtıp başını yukarı aşağı salladı. Üçü de oturdukları kanepede öne doğru kaymış, yarım metre uzaktaki sehpanın üzerinde duran kitaba doğru dikkatle bakıyorlardı.

"Üstelik" dedi hoca, kahvesinden gürültülü bir yudum alıp ağzmı şapırdatarak, "arkadaki mihrap bir cami mihrabı ve üze-rmde de ayet yazıyor. Osman Hamdi o ayeti de kafasına göre blr yerden kesmiş. Bununla da kalsa iyi, kadın mihraba arka-Slrn dönmüş, yani kıbleye ters oturuyor. Namaz kılmak için yü-Utnüzü dönmemiz gereken yere arkanı dönmek!" derken sesini Yükseltti ve sustu.

Odada saat tik takları ve ara sıra belli belirsiz mırıldayan dinin sesi dışında hiçbir ses yoktu.

"ocam" dedi Ahu, "resmi ne tarafa tutarsak yönü de ona gö-aeğişir, kıble güneyde olduğuna göre, resmi çevirirsek..." Son-

198

ra hocanın güldüğünü görerek sustu. Derya Ahu'nun göğüsje . nin öne eğildiğinde daha da görünür hale geldiğini fark etti anda. Bir hocaya, bir de Ahu'nun açık düğmesinden gözükenler baktı, kızın yerine utanarak.

"Hayır Ahu Hanım, burada yönü o şekilde yorumlamryoruz Resmi kendi gerçekliği içinde yorumlayabiliriz ancak. Biliyorsa nuz camilerde mihrap her zaman kıble tarafına konur ve namaz kılan cemaat yüzünü mihraba döner. Böylece namazda kimse yönünü şaşırmaz ve milyarlarca insan aynı anda aynı yöne doğru eğilerek ibadet etmiş olurlar. Yani bir resimde bir mihrap görüyorsak anlarız ki kıble o taraf ve kimse camide kıbleye arkasını dönemez. Oysa resimdeki bu kadın mihraba, yani kıble yönüne ters oturuyor."

Derya, Ahu'nun yenilgisini kutlar gibi tebessüm ederek Hakan'a baktı. Ahu onun Hakan'a baktığını gördü, içi öfkeyle doldu ama Hakan iki kadın arasındaki bu sözsüz düellodan habersiz, hocanın kitapta gösterdiği resme bakmayı sürdürüyordu.

"Bir diğer affedilmez konu ise yerlerdeki Kuran-ı Kerimler. Bu elimdeki kitaba göre tabloda yerlere saçılmış durumda olan 14 tane Kuran varmış. Kitabın yazarı üşenmemiş saymış."

"Rakamın bir önemi var mı hocam peki?" diye sordu Derya, yine kaşları havadaydı.

"Sanmam. Böylesi sembolik şeyler bizim sanatımızda pek yoktur. Bizde rakamlardan ziyade manaya önem verilmiştir."

Rakamlardan daha manalı ne olabilir ki? diye düşündü Hakan. Hiç de aynı fikirde değildi hocayla. Bu 14 rakamını zihnine not etti.

"Dikkat ettiyseniz, kadının kıyafeti de ayrı bir skandal. Bir kere başı açık. Camide kadınlar başını kapatır. Kuraldır bu. Aslında erkekler de kapatırdı ya, bu geleneğe günümüzde artık pek kimse riayet etmiyor. Ben yine de camiye gittiğimde muhakkak takkemi giyerim" dedi kibirle Mahmut Sami Hoca. "Ayrıca şu göğüs dekoltesi de camide olacak şey midir Allah aşkına!" diye söylendi. Derya hemen yeniden Ahu'nun de-

199

ye

par

,1te

gine baktı. Ahu ile göz göze

ykılarak gömleğinin yakasını yukarı doğru

geldiler sim

Ahu

kaneped< çekiştirip

geri-

to-

•landi-

..planda herkes istediğini yapmakta hürdür elbette ama ca-Ho olmaz" dedi hoca, afacan afacan gülümseyerek, •'peki hocam, izninizle bir soru sormak istiyorum" diye atıldı Hakan, "konuşmanızın başında tablonun 'Mihrap' olarak bilinen isminin yanlış olduğunu söylemiştiniz. Biz de tablo ile ilgili bir ön araştırma yaparken tablonun isminin, tıpkı sizin az önce söylediğiniz gibi, 'Mihrap' değil 'Yaratılış' anlamına gelen 'Tekvin' olduğunu öğrenmiştik internetten. Sizce Osman Hamdi Bey, böyle bir tabloya neden 'Yaratılış' ismini vermiş olabilir?"

"İnternet! Peh!" dedi Mahmut Sami Hoca. "İnternetteki çoğu bilgiye hiç güvenmem. Siz de güvenmeyin." Sonra kahvesinden hüpürdeterek koca bir yudum daha aldı ve dudaklarını yalayarak açıklamaya koyuldu:

'Osman Hamdi Bey köken olarak, resmi kaynaklarca aktarıldığı kadarıyla Sakız Adalı bir Rum. Ama siz bu bilgiye pek itibar etmeyin. Şahsi tespitlerim kendisinin Sabetaycı olduğu yönünde. Bu konuda yazılmış pek çok kitap var piyasada. Zaten tablolarına dikkatle bakınca her yerde Yahudiliğin simgesi olan altı köşeli Davut yıldızını görürsünüz."

Hakan giderek sıkılmaya başladığını hissediyordu. Bu adam bir tarihçiden çok kafayı komplo teorilerine takmış bir kaçığı andırıyordu. İrem'in tuhaf şekilde can vermesi ve sabahtan be-n yaşanan tüm bu olaylar yüzünden zaten yeterince yıpranmış °lan sinirleri yüzünden zaman zaman nefes almakta güçlük çekiyor, sık sık derin derin iç geçiriyordu. Derya ile göz göze geldi-r- Derya da sıkılmış gibiydi. Mahmut Sami Hoca, "Size şimdi daha ilginç bir şey göstere-Cegım" diyerek sehpanın üzerinde duran kırmızı kurşunkalemi ıtreyen elleriyle aldı, tam da resimdeki kadının başının üstüne)Ir nokta koydu. Sonra o noktadan aşağı doğru bir üçgen çizdi erkes dikkatle kitabın üzerine çizilen şekle bakıyordu. Kalemi Hl kez resimdeki kadının ayakucuna koydu ve ters istikamette

bıı^ üçgen daha Çizdi. Şekll tamamlayınca yorumlamalan . tabı, buyurun'der gibi bir^ç santimetre öne doğru itti. ^

Ahu hemen atıldı "Şu İsrail bayrağındaki yıldızdan değil mi bu?"

Mahmut Sami Hoca ciddi bir ses tonuyla yanıtladı: "David veya Davut yıldızı diyoruz biz ona. Hazreti Süleyman'ın mührü de denebilir. Yani sizin anlayacağınız, bu tablo aslında basit bir kadın tablosu olmanın veya işlemeli bir cami mihrabı figürü olmanın çok ötesinde bir anlama sahip. Tam bir Illuminati vakası bu!"

Hakan dudak büktü. "Biraz zorlama değil mi bu yorum? Hem bu simgeleri Illuminaticilerin falan da kullanıyor olması onları gerçek anlamından saptırır mı? Neticede Tanrı'nın dinlerinden biri olan Yahudiliğin simgesi bu yıldız." Bir yandan da destek almak için Derya'nın gözlerine bakıyordu. Derya gözlerini kaçırdı. Hocasının yüzüne karşı bir itirazda bulunmak istemiyordu. Mahmut Sami Hoca bakışlarını Hakan'a çevirip yanıtladı: "Bak evladım. Bizler faşist değiliz. Sadece bilim insanı kimliğimiz ile bir doğruyu tespite uğraşıyoruz. Bir insan Yahudi olmuş, Rum olmuş, Türk olmuş ne çıkar! Hak yolu seçip Hak katında kâmil olmadıkça!" İşaretparmağım yukarı doğru kaldırdı ve dudaklarını kıpırdatarak bir şeyler söyledi. Sağ elini kalbine koydu ve gözlerini kapattı. Odadakiler birbirlerine baktılar. Kedi de yalanmayı kesmiş, Mahmut Sami Hoca'ya bakıyordu.

203

Hakan duvar saatinin tik taklarını dinledi. Aynı anda koldaki saatin camını başparmağı ile okşarken, her bir tik ta-jyjelek'i kendinden biraz daha uzaklaştırdığını düşünüyor-, Sonra gözünü yeniden hocaya dikti. Adam hâlâ bir şeyler ırıldanarak dua okuyordu. Zaman daralıyor, diye düşündü abırsızlanarak. Kalbinin heyecanla çarpmaya başladığını hissediyordu.

41. S

Attila Taşkent, Hakan'ın telefonundan gelen sinyalin kesilmesi üzerine artık yeni bir hamle yapmaya karar verdi ve istihbaratçı dostundan Hakan'ın son birkaç saattir yaptığı email, SMS ve WhatsApp yazışmaları ile ilgili bilgi istedi. Tablet bilgisayarına gelen yeni eposta mesaj sesi, bu bilgileri haber veriyordu. Heyecanla tabletini açıp gelen raporu okumaya başladı.

Kimden: D.A.

Tarih: 18.09.2018

Kime: Attila Taşkent

Konu: istemiş olduğunuz rapor hk.

istemiş olduğunuz bilgileri toparlamaya çalıştım. Ancak Hakan ve arkadaşlarının eposta yazışmaları ve internet bağlantıları karmaşık bir güvenlik duvarı ile koruma altına alınmış. Sızabildiğim bilgilerin özeti şöyle:

Ellerindeki eskiz defterinde eksik bir sayfa var. Kayıp bir tablonun eskizi. Yeni hedefleri oradaki kayıp tabloyu araştırmak. Tabloyla ilgili bilgiye kesinlikle erişemedim. Yazışmala-rı şifreli. Emniyetten Ali Öztürk, asistanı Ahu Kaya, bir akademisyen arkadaşı Derya ve Hakan'dan oluşan dört kişi bu işle il-Sui yazıştılar. Bulabildiklerim bunlar.

Saygılarımla, D.A.

202

"Vay canına!" diye mırıldandı Attila. Bu Hakan tahmin, ergimden de hızlı ilerliyor/ Harika/

Attila elindeki defterin sayfalarını karıştırdı ama eksikliği nerede olduğunu bir türlü anlayamadı. Elindeki tableti masa ya bırakıp arkasına yaslandı ve kendi kendine "Demek eksik bir sayfa ve o sayfada çizilen kayıp bir Osman Hamdi Bey tablosu var!" diye mırıldandı yeniden. Böyle oturup onların defteri ve defterdeki gizemi çözmelerini beklemek istemiyordu. Yüz yıldır peşinde olduğumuz sır, bir yağlıboya tablo mu yani?

Bir süre ileri ger/sallanarak düşündü ve sonra yapması gereken şeye karar verdi.

Ortada bir kayıp tablo varsa, yolları er geç şu Kirkor denen adama düşecektir. Kayıp bir Osman Hamdi tablosu arayan herkesin yolu Kirkor Gülbenkyan'a düşer bu ülkede/

Vakit geçirmeden antikacı ve sahaf olan Kirkor Gül-benkyan'm numarasını tuşladı. Ona bir işbirliği teklif etmeyi planlıyordu.

"Osman Hamdi Bey'in bazı tabloları ile ilgilenen yeni biri çıktı piyasaya" dedi Attila, "ve kısa süre içinde sizinle temasa geçeceklerini tahmin ediyorum."

Telefonun diğer ucundaki Kirkor'un heyecandan yerinde duramadığını hissedebiliyordu. Gülümsedi. Hedefi tam kalbinden vurmuştu, dozu biraz daha artırmak istedi. "Halen kayıp Osman Hamdi tablolarının peşindesiniz, öyle değil mi Kirkor Bey?

"Hiç ortaya çıkmamış tabloları diyelim Attila Bey" diye yanıtladı onu Kirkor. "Kayıp tablo dedin mi, işin şekli değişiy°r' ağzımızın tadını kaçırmayalım şu fani dünyada" diye ekledi sahte bir kahkaha atarak.

"Hiç vazgeçmeyeceksiniz değil mi Kirkor Bey?" Attila da sahte bir kahkaha ile karşılık verdi Kirkor'a. "Peki kim bu adam?"

"Hakan Turan isminde biri. Şu yeni nesil teknolojinin zeng10 ettiği tiplerden biri."

"Bu ismi duymuştum. Forbes dergisinde haber olmuştu sa-

„," dedi Kirkor, elinde telefonla ofisinin penceresinden sisi nirıi» seyrederken.

"peki aradığı tablonun ismine dair bir bilgi var mı elinizde?"

"Hayır- Ancak siz hangi tabloların kayıp olduğunu bildiğiniz • 'n kolayca tahmin edebilirsiniz diye düşünüyorum."

Kirkor kayıp olan tek tablonun Tekvin tablosu olduğunu biliyordu. Bu soruyla Attila'yı test etmişti ve onun henüz tablonun hangi tablo olduğunu bilmediğini anlamış oldu. Sonra yeniden söze girdi: "Beni boş yere aramazsınız siz Attila Bey. Bunu bana haber verdiğinize göre benim size yardımcı olmamı istediğiniz şey nedir?" Kirkor'un şişman elleri buz gibi terlemişti. Telefonunu diğer eline alıp terleyen elini pantolonuna sürdü ve Attila'nın sözlerine kulak kesildi.

"Kayıp tablo bir müvekkilime ait. Onu bulup AT & AT Hukuk Bürosu olarak temsilciliğini yaptığım müşterime geri vermek istiyorum. Yani hukuken ait olduğu kişiye. Bu yüzden benimle işbirliği yapmanız, hatta daha ötesinde birlikte hareket etmemiz çok önemli."

Kirkor'un heyecandan elleri titremeye başladı. Toparlanıp yeniden konuya girdi:

"Attila Bey, yani adam kayıp bir tablonun peşinde. Kayıp bir Osman Hamdi Bey tablosu. Ve benimle iletişime geçerse sizi bilgilendirmemi istiyorsunuz. Hatta sanırım tabloya dair bir iz bulunursa size haber vermemi."

'Aynen öyle. Çünkü bu şahsın Osman Hamdi Bey'in gizemli tablolarıyla ilgili bilgi alabileceği, işbirliği yapmak isteyebileceği sizden daha yetkin başka biri yok."

Anlıyorum" dedi Kirkor, terleyen ellerini pantolonuna silerek.

Çok önemli bir konu bu Kirkor Bey. Şayet kayıp tabloyla il-Mu önemli bir şeyler duyarsanız bana haber vermenizi rica ediyorum."

Bana güvenebilirsiniz Attila Bey" dedi Kirkor kibirle, "ilk imlesinden itibaren size bilgi vereceğim."

204

Attila telefonu kapattıktan sonra bir süre ofisinden sn bembeyaz sisi seyretti. Artık kelimenin tam anlamıyla göz »« görmüyordu. Yapması gereken bir şey daha vardı. Hakan'ın ir tibat kurduğu şu akademisyen, diye düşündü, ismi neydi şu k dinin?

Masasına doğru yürüdü ve akıllı telefonundan gelen e-postayı yeniden açıp okudu: Derya Aran.

Derya Aran hakkında istemiş olduğu detaylı rapor hâlâ gel. memişti. Google'dan Derya Aran ismini aradı. Farklı farklı insanlar olduğunu düşündüğü birçok başka sonuca ulaştı. Bazı kayıtlar buldu fakat aradıklarının hiçbiri ınimar veya sanat tarihçisi Derya Aran değildi. Kadının bir sosyaı medya hesabı bile yoktu. Bu duruma bir anlam veremedi. Kadının kim olduğunu gerçekten merak etmeye başlamıştı.

Gözlerini pencereye doğru çevirdi. Simsiyah bir karganın çirkin sesler çıkararak beyaz bir sis bulutunun içinde bir gözüküp bir kaybolarak uçtuğunu gördü. Kargayı düşünerek, Bir bilinmezin içinde uçmak ürkütücü olmalı, diye geçirdi içinden, ve bugün bilmediği yerlerde uçmakta olan ne çok karga var.

42. B

Mahmut Sami Karataylı, dua okurken kanattığı gözlerini yeniden açıp konuşmaya devam etti: "Bu Osman Hamdi Bey denen zat, zannımca inançsız biriydi. Hoş ne fai'k eder ya!"

"Demin bahsetmiş olduğunuz şu Sabetaycıhk, bir tür Yahudi tarikatı gibi bir şeydi değil mi hocam?" diye sordu Hakan.

"Ohoo" diye elini havada sallayarak yanıtladı hoca, "daha siz oralara gelmediniz mi yahu? Peki. Şöyle anlatayım." Koltuğunda geriye doğru yaslanıp anlatmaya başladı:

"Yahudiler tarihin her döneminde sayısız katliamlara ve soykırımlara maruz kalmış mazlum bir millettir. Öyle ki, neredeyse ortalama her 100 yılda bir büyük katliamlara ve sürgü11' lere maruz kalırlardı. 1400'lerin sonlarında Portekiz ve İspa*1'

205

"M

vlaki Yahudiler de benzer bir kaderi yaşamaktaydılar. Binisi katledildi, sağ kalanlar ise dinlerini değiştirip Katolik naya zorlandılar. Hıristiyan halk, samimi Hıristiyan olduk-,ına inanmadıkları bu insanlara 'Yeni Hıristiyan' adını takıştı- Dinlerini bırakıp Hıristiyan oldular ama gelin görün ki, akalarını hâlâ zulümden kurtaramıyorlardı. Nihayet 1492 yılında Sultan II. Bayezid bir ferman ile hepsini Osmanlı topraklarına davet etti. Zaten evvel zamanlardan beri Osmanlı İmparatorluğu sınırları dahilinde çok sayıda Yahudi cemaati yaşamaktaydı. 1492 yılında, ispanya'dan gelen Yahudilerin de eklenmesiyle Osmanlı dünya üzerinde en çok Yahudi'nin yaşadığı ülke oluvermişti. Üstelik Yahudiler, binlerce yıllık tarihlerinde ilk defa dinlerini, dillerini ve kültürlerini özgürce yaşama imkânına kavuşmuşlardı."

Masada duran suyundan bir yudum alıp devam etti: "Kavuşmuşlardı kavuşmasına da inançları gereği Tanrı'nın Krallığı' adını verdikleri büyük İsrail'i kuracak Mesih'i, yani kurtarıcıyı da beklemeye devam ediyorlardı. Mesih gelecek ve Süleyman Tapınağı'nı yeniden, üçüncü kez inşa edip krallığını ilan edecekti."

"Meşhur Süleyman Tapmağı hikâyesi buymuş demek ki!" dedi Ahu. "Sanırım Indiana Jones filminde seyretmiştim buna benzer bir hikâyeyi. Süleyman'ın Hazinesi miydi, öyle bir şeyler arıyordu adamlar." Kocaman açılmış gözlerini Mahmut Sami Hoca'dan bir an olsun ayırmıyordu.

'O zaman şöyle anlatalım sevgili kızım. Süleyman Mabedi veya Süleyman Tapınağı diye bilinen tapınağın ismi aslında Kutsiyet Evi' anlamına gelen 'Bet Amikdaş'tır. İlk olarak Kral üleyman tarafından bundan 3000 yıl kadar önce Kudüs'te in-?a ettirilmiştir. Tapmağı inşa eden usta ise masonluğun kurucu atası sayılan Hiram Usta'dır."

Eh, meşhur Hiram Usta'yı da tanımış olduk böylece" dedi

^u- Mahmut Sami Hoca olur olmaz araya girmeye başlayan

Av» ' nu ya ters bir bakış atıp devam etti:

Milattan önce 832 yılında inşa edilmiş olan bu birinci Bet

Amikdaş, yani birinci Süleyman Tapınağı, milattan önce 40 yılında Babil Kralı Nebukadnezar tarafından yıkılır. Tapına» içinde kutsal emanetlerin muhafaza edilmekte olduğu 'Kuts Sandık' kısa bir süreliğine Babil'in eline geçer ve sonra ortadan kaybolur. Bu 'Kutsal Sandık' hadisesi önemlidir, çünkü sarı dik kimdeyse inanca göre hükümdar da odur. Kutsal Sandık'^ kaybolmasının üzerinden asırlar geçtikten sonra Kutsal Sandık ya da Kutsal Ahit Sandığı yeniden bulunur ve ikinci Süleyman Tapmağı da böylece milattan önce 352 yılında inşa edilir. Fakat onun da akıbeti birinci tapınak gibi yıkılmak olur. Bu ikinci tapınağı yıkan Roma'dır. Romalı General Titus komutasındaki birlikler tarafından tapınak yerle bir edilir ve Kutsal Sandık da yeniden ortadan kaybolur. Yani miladi takvimle 70 yılında. Bir daha da ortaya çıkmaz. İşte Yahudilerin beklediği o kurtarıcı geldiğinde, yani Mesih geldiğinde ilk evvela bu kayıp Kutsal Sandık'ı bulacak, biz sıradan insanlar, sandık içindeki kutsal emanetler sayesinde onun gerçekten Mesih olduğunu anlayacağız ve Mesih, tüm insanlığı ve Yahudileri yeniden özgür bir krallık altında birleştirecek, üçüncü ve son Süleyman Tapmağı'nı bir daha yıkılmamak ve

ebediyen ayakta kalmak üzere inşa edecektir. İşte Kutsal Sandık bu yüzden önemli; çünkü Mesih'in en büyük işareti, içinde çok önemli kutsalla f bulunan Kutsal Sandık'ı bulmak olacaktır. Tevrat bu sandığı detaylarıyla tarif eder, akasya ağacından der, boyu şu kadar, eni bu kadar, yüksekliği, rengi, üzerindeki sarı-lacivert kumaşa kadar tarifi net ve detaylı bir şekilde orada yapılır. Bana kalırsa dinlerine sonradan eklenmiş hurafeler bunlar. Gerçek bilgıy1 ise ancak Kuran'da buluruz."

"Kutsal Sandık ile ilgili Kuran'da da mı bilgi var yani?" diye sordu Derya, şaşırmış gibiydi.

"Elbette. En güvenilir bilgi hem de! 2. sure, yani Bakara Suresi'nin 248. ayeti." Hoca birdenbire ayeti ezberden okumaya başladı:

"2:248 Ve kale lehum nebiyyuhum inne âyete mulkihî e*1 ye'tiyekumut tâbutu fîhi sekînetun min rabbikum ve bakiyy^url

207

mâ terake âlu Mûsâ ve âlu Hârûne tahmiluhul melâikeh in-" r zâlike le âyeten lekum in kuntum müminin. " Yani mealen şöyle buyuruyor:

«peygamberleri devamla şöyle dedi: Onun hükümdarlığının

lnmeti> size içinde Rabbinizden bir sekine ile Musa ve Harun'un

atıevi mirasından bir kalıtın (bakiyenin) bulunduğu ve melek-

hrce taşman bir sandığın gelmesidir. Eğer iman etmeye niyetli

seniz bunda, elbette sizin için delil vardır."

Hakan, "Enteresan" diye mırıldandı, "ben de Kutsal Sandık'ı valnızca Hıristiyanlık ve Yahudilikte olan bir kavram sanıyordum. Hatta biraz da şehir efsanesi türünden bir kavram gibi gelirdi bana hep. Demek İslam'da da varmış."

"Elbette var. İslam literatüründe Kutsal Sandık terimi yerine genelde Tabut-u Sekine ifadesi kullanılır. Sekine hep huzur, sakinlik gibi çevrilir. Ama 'sekine'nin bir diğer anlamı da zihin ve düşünce gücünün bir araya gelmesi olan bir çeşit ilahi gücün tecelli etmesidir. Tabut ise muhafaza eden şey, sandık anlamına gelir." Ahu şaşkınlıkla odadakilerin yüzüne bakıyordu. Bakışlarını konuşmasını sürdürmekte olan hocaya çevirdi yeniden. Hoca masal anlatır gibi anlatmaya devam etti: "Yahudiler bu yüzden asırlardır, yani milattan sonra 70 yılından bugüne kadar olduğuna göre yaklaşık 2000 yıldır kendilerini kurtaracak ve onla-rı dünyaya yeniden egemen kılacak kurtarıcı Mesih'i bekler dururlar. Mesih'in gelişini hızlandırabilmek için de her yerde Kutsal Ahit Sandığı aranır durur yıllardır."

'Sanırım bunu duydum" diye araya girdi Hakan yeniden, Kudüs'te şu 'Ağlama Duvarı' dedikleri ve tam olarak Mescid-i ^ksa'nm altına denk gelen büyük bir alanda İsrail hükümeti tayfından sürekli kazı çalışması yapılıyor. Bir iddiaya göre amaçlı o kayıp Ahit Sandığı'nı bulmakmış. Bölgede yaşayan Müs-Unianlar da buna tepkililer. Kutsal bir mekânın altının sürek-°larak böyle oyuluyor olması herkesi mutsuz ediyor. Haberler-

de dinlemiştim."

Hocası konuşurken araya girmemeye özen gösteren Derya, azır hocanın sözü kesilmişken kendi düşüncesini ifade etti: "Bu

208

konu popüler kültürün de fazlasıyla malzeme yaptığı bir k0n Medyatik komplo teorisi filmlerinden Indiana Jones serisini bir filmi Kutsal Hazine Avcıları idi, hatırlarsınız. Konu tam men Kutsal Sandık arayışını işliyordu. Doğruluk payı vardır di yorsunuz yani."

Mahmut Sami Hoca her ikisine de gülümsedi. Anlatmaya devam etti:

"İşte Sabetay Sevi isimli şahıs, dünyada Yahudilerin iyi-ce umudunu kaybettiği, Osmanlı haricindeki pek çok ülkede yi-ne katliamlara, sürgünlere, hatta soykırımlara maruz kaldıkları bir dönemde, 1648'de ortaya çıktı. Genç bir hahamdı. Oldukça zeki biriydi. Matematiğe çok hâkimdi. Bunu nereden anlıyoruz? Tamamen hesap kitaba dayanan bir inanç sistemine tabii bir Kabalist olmasından elbette. Nihayet 1666 yılında Mesih olduğunu herkese ilan etti. Yarattığı akım öylesine kuvvetli oldu ki, Amsterdam'dan Londra'ya, Kudüs'ten Selanik'e dünyaya yayılmış binlerce Yahudi ona iman ettiler ve Mesihliğini kabul ettiler. Öyle bir dönem yaşanıyordu ki, onun bir Mesih değil de bir şarlatan olduğunu savunan hahamlar adeta linç ediliyor ve yaratılan bu korku ortamı, Sabetay Sevi'nin takipçilerinin sayısının daha da artmasına neden oluyordu."

"Peki sonra ne oldu da bu insanlar kendilerini gizlemek zorunda kaldılar?" diye sordu Ahu.

Mahmut Sami Hoca, "Peki o halde" diye keyifsizce konuyu özetlemeye başladı, "kısa keselim diyorsunuz. Sonrası şu: Sabetay Sevi, inananlarının çokluğunun da verdiği gaz ile olsa gerek, kendi krallığını ilan etti. Düşünün, bunu Osmanlı topraklarında yapıyor-Bu durum o sırada padişah olan IV. Mehmed'in kulağına gittiğinde artık Sabetay Sevi'nin başına gelecekler de kaçınılmaz olmuştu. Padişah ona iki seçenek sundu, ya idam edilecek ya da Müslüman olup tüm iddialarından vazgeçerek tövbe edecekti. Ve Sabetay Sevi ikinci yolu seçip de Müslüman olunca, inananları arasında büyük bir dalgalanma yaşandı. Kurtarıcı diye 2000 yıldır bekledikleri ve bu kez gerçekten geldiğine inandıkları Mesihleri zoru görünce Müslüman oluvermişti. Aziz Mehmed adını alan Sabetay Sevi'nin

209

ftnda bu olaydan sonra çok küçük bir kitle kalmıştı ve Yahudi-

•in büyük çoğunluğu ona sırt çevirmişlerdi. Sabetay ise gizli giz-

. -yjggihlik mesajlarını yaymaya devam ediyor ve davasından vaz-

^ediğini, bu 'dinden dönme' işinin de kehanetlerde belirtildiği-j ve bir taktik olduğunu söylüyordu. Müslüman gibi görünün ve Müslümanların içinde yaşayın ama evlerinizde ve kendi aranızda Yahudiliğinizi devam ettirin diyordu. Bu durumun iki sonucu oldu. Birincisi, Yahudiler onları asla kendilerinden görmediler ve benimsemediler, ikincisi, Müslümanlar onları asla kendilerinden görmediler ve benimsemediler. Yani arada kalmış, sıkışmış ama Mesih inancından asla vazgeçmemiş bir cemaat olarak bugünlere kadar geldiler. İçlerinden Bektaşi, Mevlevi, Melami şeyhleri, hatta şeyhülislamlar bile çıktı. Mesela Şeyhülislam Hayatizade Emin Efendi bir Sabetaycı idi. Bugün ise haklarında çeşitli kaynaklarda mesnetli veya mesnetsiz çok sayıda iddia, bilgi ve komplo teorisi

mevcut. Sayılarının günümüzde 50.000 ile 100.000 arasında olduğu yazılır. Bence çok daha fazladır. Ve bunların çok azı kendilerinin Sabetaycı olduklarını itiraf etmektedirler."

"Yani halen gizliler. Kimliklerini gizli tutuyorlar öyle mi?" diye sordu Hakan ilgiyle. Derya ise çok sıkılmıştı. Benzer hikâyeleri hocasından kim bilir kaçıncı kez duyuyordu.

"Öyle elbette" diye yanıtladı hoca Hakan'ı. "Bu sayede kolayca dayanışma içine giriyorlar ve gücü ellerinde tutmaya devam ediyorlar."

"Peki Osman Hamdi Bey? Onun Sabetaycı olduğunu nereden alıyorsunuz?"

Mahmut Sami Hoca eğilip eliyle sehpanın üzerinde duran bir

bitabı önlerine doğru itti, "İşte, bu kitapta yazıyor" diye üstele-

^ "Soy araştırması yapan, Sabetaycılık araştırması yapan tüm

etaplarda adı geçer. Ayrıca tüm tablolarına işlediği altı köşe-

1 Davut yıldızı figürü de bu ihtimali kuvvetlendiriyor. Bu figür

snıan Hamdi tablolarının hemen hemen hepsinde vardır. Ya

lr caminin duvarında ya bir çeşmenin süslemelerinde. Meşhur

aPİumbağa Terbiyecisi tablosuna bakın. Onlarca Davut yıldızı

a*"dır duvarda. Bu sembolleri görmemek için kör olmak lazım."

210

"Bu işaretleri estetik bulduğu için o resimlere koymuş 0ı

maz mı? Neden ille de Sabetaycı olsun ki?" diye üsteledi Hni, .._ . . .. . . dsan

ğını asla bilemeyiz. Ben kanaatimi ifade ettim. Hem bu bir

"Sabetaycılığm birinci koşulu neydi Hakan Bey? Açıta .Müslüman ama gizliden Yahudi olmak. Yani öyle olup olmad

¦-" suç -ve ayıp da değil. Bir inanç. Günümüzde bu inancı devam etti.

^•en Sabetaycılar kadar artık doğrudan İslam'a dönmüş Sabetaycı kökenliler de var. Az bir kısmı da Yahudiliğe geri kabul edil-^niştir hatta. Kimseyi bir kalıba hapsedemeyiz elbette."

"Çok ilginç konular" diye araya girdi Ahu, hocanın anlattık-] arından heyecanlanan bir tek o vardı.

Mahmut Sami Hoca kısa bir ara verip suyundan bir yudum j^ldı ve ağzını şapırdatarak konuşmasına devam etti:

"içinde kutsal emanetlerin olduğu, Hazreti Musa'dan geri-y-e kalan bazı bakiyelerin, yani işte ne olduğunu şu anda tam o>larak bilemediğimiz bir şeylerin olduğu Kutsal Sandık'ın ve devamında

yapılacak olan Süleyman Tapınağı'nın Sabetaycılar için de önemli olmasının nedenlerinden biri budur. Sabe-taycıların mezarlarında, Tevrat'ta da geçen ve bir âlemden diğer âleme geçişin sınırını çizen Jakin ve Boaz sütunlarını hâlâ kullanmaları bir özlemin ve Mesih inancının işaretidir. Sabe-t^ıycıların duaları arasında Süleyman Tapınağı'nın büyük bir önemi vardır. Onlar Sabetay Sevi'nin de aslında gerçekten öl-düğüne inanmazlar. Mezarı bile belli değildir Sabetay Sevinin, g ürgüne gönderildiği Arnavutluk topraklarında bir anda ortadan kaybolmuştur. Bu inanca göre, aradan geçen 400 yıla rağmen 'Mesih Sabetay Sevi' mabedi bir şekilde tekrar inşa edecek ve İsrail Krallığı'nı er geç ilan edecektir. İlk ikisi yıkıla11 vc; bu üçüncüsü olacak olan Süleyman Tapınağı kıyamete ka-d#r ayakta kalacaktır. Sabetaycı inançlarını sürdürenler, bugün halen dualarında tapınağın yeniden inşasını dilemektedirler. Üsküdar Bülbülderesi'ndeki mezar taşlarında Sabetay' Cı sembolizmin kullanıldığı çok aşikârdır. Ayrıca size bir resi111 göstereyim de ikna olun bakalım" dedi keyifle. Bastonuna daya'

ak güçlükle ayağa kalktı ve kitaplıkta birkaç kitap karıştı-nihayet aradığı şeyi buldu, yeniden yanlarına dönüp kendi-

koltuğa bıraktı.

"Bakın!" dedi heyecanla kitabın bir sayfasını gösterip. Say-ja bir mezar ve mezarın üzerinde ayak ve baş kısımlarına iki •tun şeklinde konmuş iki ayrı taş vardı. Gösterdiği bu mezar sınan Hamdi Bey'in mezarıydı. "Vay canına" dedi Ahu, "hocam ya, kesinlikle haklısınız." Derya daha fazla sessiz kalamadı ve araya girdi: "Bana sorarsanız bu, Osman Hamdi'yi bir Sabetaycı yapmaz. aten bu sütunlar da mezarının üzerine daha sonradan getirilip törenle yerleştirildiler. Rahmetlinin arzusu bile değildi muhtemelen. Bence o tamamen din tartışmalarının ötesinde bir entelektüeldi. Tıpkı bu tabloda yaptığı sert eleştiriden de görebileceğiniz gibi yaratılışı bizzat insan eline indirgiyordu. Yani insanı yaratan doğadır, tabiattır düşüncesi."

"Be hey gafil, tabiatı kim yarattı peki demezler mi adama Derya kızım? Öyle değil mi?"

Sessizlik oldu. "Yani" dedi Ahu, sessizliği bozmak ve hocaya destek vermek için.

Mahmut Sami Hoca Derya'ya dönerek konuştu: "Osman Hamdi Beyefendi'nin yerlere Kuran-ı Kerimleri sa-' camiye ve dine saygısızlık ettiği bu tablosunun ismini de di-bir saygısızlık olan 'Yaratılış' olarak seçmesi bir tesadüf dedi herhalde. Yaratılış ismi burada iki manaya geliyor. Hem ll!vrat'ın ilk bölümü olan Tekvin/Yaratılış anlamında hem de 11 rn dinleri reddedip yaratılışın insan eliyle gerçekleştiğini vurmamak anlamında. Öyle değil mi?"

Derya hocasıyla yüzde yüz aynı fikirde değildi. Kafasını "bel-1 der gibi iki yana salladı. Öğrencisinden dahi net bir onay amayan Mahmut Sami Hoca, eleştirinin dozunu daha da sert-

^tirtneye başladı:

Sanat demek küfür etme özgürlüğü demek değildir arkadaş-' Dinimizin en kutsal değerlerine böylesine hakaret etmek ger-

çekten kabul edilebilir bir durum değil. Bu resmin vıii saklı kalmasının, resmi satın alanların onu gururla ser ı g'2 meşinin sebebi de buydu zaten. Hem biliyor musunuz h ^^-ona sahip olan herkese muhakkak bir uğursuzluk getir m' -eS'fr'

Hakan'ın, "Osman Hamdi Bey hariç sanırım" diye ması hocanın daha da sertleşmesine sebep oldu. a-

"Osman Hamdi Beyin ismi tek bir binaya, esere, köprüv deye bile verilmemiştir. Çık sokağa, kaç kişi tanır9 Bir »

1 sanatçı için bundan daha kötü bir şey olabilir mi? Kısıtlı çevrelerin k

kendilerini tatmin etmelerine vesile olan bir ressamdır."

Hakan içinden, 'Bu ülkenin tarihinin en büyük sanatçıları dan biri, efsane adam yahu' diye geçiyordu. Adamdaki Osman Hamdi Bey antipatisinin bu kadar bariz olduğunu görünce daha fazla da üstelemek istemedi. Öfkesini gözlerinden okuyabiliyordu. Söylediği değil söylemediği, belki de söyleyemediği cümlelerinden okuyabiliyordu. 2018 yılında bu kadar taze olan bir öfkenin, resmin yapıldığı 1901 yılındaki toplumsal izdüşümüm, düşündü. O devirde taassubun ne denli kuvvetli olabileceğini tahmin edebiliyordu. Üstelik sadece dini değil, siyasi baskıların da etkin olduğu bir dönemdi o yıllar. Muhakkak ki bu tablo da o yıllarda fark edilse sansüre uğrardı. Belki Osman Hamdı . ¦ o dönem yürütmekte olduğu müze müdürlüğü görevinden nırdı. Belki uçsuz bucaksız imparatorluğun kuş uçmaz K geçmez çorak topraklarından birine sürülürdü. Tabii şansı sa. Muhtemelen dine hakaretten idam bile edilebilirdi.

Hakan derin düşüncelere dalmıştı. ; gü-

Daldığı bu derin düşüncelerden Mahmut Sami Hoca g

rültülü bir şekilde hapşırmasıyla sıyrıldı ve dikkatin ^ verdi yeniden. Hocanın kitabı koyduğu yuvarlak sehp ju-

rindeki bulmacayı gördü. Hemen hemen tamamı Ç°z ,„t0^r rumda olan "anahtar bulmacanın" bazı karelerinde cw^'

1 ' İçli

yazıyordu. O rakamlara denk gelen harfleri aşağıdan Yfle^e lara yazıyordun, böylece ünlü birinin ismi karması çıkıyordu.

213

:9263085471 AZAİRCSZNA atematiksel olarak sıraya dizince ise o ünlü şahsi-

jioj'l İTİ"

HarI tava çıkmış oluyordu. Mahmut Sami Hoca bulma-

tinisml.°ü

vlÇözmuS • , ., 1234567890

nln yanındaki pencereden, şimdi gördüğü beyazlığa malde rengârenk, harika bir manzara gözüküyor olma-ına,' oturmaktan sıkılmıştı. Hocaya saygıyla gülümseyip ye-j n kalktı ve pencereye doğru yürüdü. İrem'in ölüm anı göz-l inin önüne geldi birden. Onu kim öldürdü? Attila mı? Başka birileri mi? Karşımdakiler kim? Bakışlarını sisle kaplanmış İstanbul'a çevirdi. Dünya öyle beyazdı ki, artık hiçbir şeyden emin olamıyordu Hakan.

Mahmut Sami Hoca'nın evinden çıktıklarında Hakan telefonunun saatine baktı. Saat 13:40'ı gösteriyordu.

"Buradan önce nereye uğradın? Yüzünden dü şen bin parçaydı" diye sordu Derya merakla.

kvet," diye araya girdi Ahu, "sizi hiç öyle görmemiştim. Hallet görmüş gibiydiniz Hakan Bey."

akan gördüklerinden de, İrem'den aldığı kâğıttan da onla-ra hiç söz etmedi.

9 verin bunu arkadaşlar. Şimdi n'apıyoruz ?" sözl r Ç Saat sonra Hakan'ın evinde yeniden buluşmak üzere lar y ' Sabahtan beri oradan oraya koşturmuş, araştırmadı, u , ş Ve yorgun düşmüşlerdi. Yanlarından önce Ahu ayrıl-

du.Te;;f^kAhu 'nun da takip altında olduğunu düşünüyor-

% büe U' ^redi kartı, hatta fiziksel olarak n ereye gidip gel-'^alasiv,ı takip ediliyor olabilirdi. Derya d_a gitmek üzere tatîlarr akan kolundan usulca tutup, "Derya" dedi, "otel

"Evet , değü mi?"

, ak;., •'. ettiIri- Bir haftalık parasını peşin ödedim." Bir sü-def, (göz göze bakıştılar, sonra Derya bir soru sordu:

"Eve ve Melek'in kaçırıldığı yere yakın olmak için en id nokta orası. Gözaltı kararım çıkarsa kolayca ulaşabileceği^ u yer. Hem de İstiklal Caddesi'ne bir adım mesafede olmak istiv rum. Bu aramızda bir sır olarak kalmalı Derya."

"Anlıyorum" dedi Derya endişeyle. "Merak etme. Aramızda!' Birazdan yeniden görüşmek üzere vedalaşıp ayrıldılar.

43. O

Derya Üsküdar'dan metro ile önce Taksim'e, ardından da yürüyerek İstiklal Caddesi'ne geçti. Osman Hamdi Bey ve eserleri ile ilgili internetten araştırdığı ve listesini yaptığı tüm kitapları ve yayınlanmış her evrakı Beyoğlu sahaflarında aramaya karar vermişti.

Bir süre sonra aradığı kitapların bir kısmını bulmuştu fakat ısrarla aramasına rağmen ne internetteki satıcılarda ne de sahaflarda bulabildiği birkaç kritik Osman Hamdi Bey kitabı kalmıştı. Elindeki listeye baktı, Osman Hamdi Tablolarında Simgeler ve Sembolizm kitabı bunlardan biriydi. Uğradığı sahaflardan birkaçı sözleşmiş gibi ona aynı ismi söylediler. "Olsa olsa onda vardır" dedikleri bu kişinin ismi Kirkor Gülbenkyan'dı. Aslında bir antikacı ve eski eser koleksiyoncusu olan Kirkor uu benkyan

kendini kayıp Osman Hamdi tablolarını bulmaya a mış biri olarak tanınıyordu. Osman Hamdi Bey ile ilgili kitap evrak arşivi en zengin kişi de oydu ama internette bizzat K di sahaf sitesinde satışa koyduğu kitapların hiçbirinin Os Hamdi Bey ile ilgili olmaması Derya'nın dikkatini çekmiş*1-

"En iyisi bizzat sormak" diye karar verdi. Sahaflardan

da S soruşturarak bulduğu adrese doğru yürürken heyecanı ^

derek artıyordu. Son 30 seneyi kayıp Osman Hamdi tak

nı aramakla geçiren bu takıntılı adam, muhakkak ki ı*S (1,

ri olmalıydı. Bu düşünceler içinde yürüyüp verilen adrese ^

- fa es^

istiklal Caddesi'nin paralelinde, Kartal Sokak'takı oıı»> ,

yüksek tavanlı art nouveau tarzı bir binanın son

katındava'

\

215

ıier

\r çıkılan soğuk ve karanlık mermer merdivenlerin sonunda

Tet en üst kattaki kapıya ulaştı. Her katta karşılıklı iki dadı. Soldaki kapıda hiçbir işaret veya tabela yoktu. Sağda-

nihav

oiya döndü. Derin bir nefes aldı ve 1980'lerde yapıldığı üze Aph'ı altı haneli telefon numarasından belli olan eski bir tabe-

1*111^ ^

lanın altındaki zili çaldı.

Birkaç saniye sonra insanı ürperten bir gıcırtıyla tam arka-ndaki kapı açılınca Derya boş bulunup korkuyla irkildi ve arkasına döndü. Kapıyı açan adam kapı aralığından kafasını çıkarıp Derya'ya baktı. Adamla göz göze geldiklerinde Derya'nın içini bir ürperti sardı. Adam, koca yanaklarının ortasındaki etli burnunun üstüne kondurduğu küçücük yuvarlak camlı gözlüğünü parmağıyla düzeltti. İncecik sesiyle, "Buyurun?" diye sorarken ince uçlarını yukarı doğru kıvırdığı bıyıkları titreşmişti. Adamın görüntüsü binanın eskiliği ile birleşince Derya bir anda kendisini 1800'lerin İstanbul'una ışınlanmış gibi hissetti.

"Ben Derya Aran, Mimar Sinan Üniversitesi'nde hocayım. Aradığım bazı kitaplar var ve yalnızca sizde bulabileceğimi söylediler."

Kirkor, Derya'yı nazikçe içeri davet etti. Derya içeri girdik-en sonra yüksek ahşap kapı, arkasından gürültü ile kapandı. Kendini tedirgin hissetmeye başlamıştı.

Adam donuk bir sesle, "Beni takip edin" diyerek yürümeye l- Yerleri siyah beyaz damalı taşlarla döşenmiş antreyi en sonra, daracık bir koridor boyunca kemersiz pantolo-uŞnıemesi için yeşil bir askıyla tutturan bu dev gibi adale* t^ ?1 Slra yurüdü ve nihayet adamın çalışma odasına geldi-

• Ki) ¦¦.... ti, • lrı gövdesi ile uyumlu kocaman, ahşap, antika bir

<^ri] »u dn ı "basındaki yüksek arkalıklı patron koltuğuna otur-

ak d'. n amortisörleri üstündeki ağırlığa gıcırtılar çıkara-sı üe j> posterdi. Masanın üzerindeki pirinç isimlikte elyazı-

jÇj ' ^ülbenkyan yazıyordu.

vaj>]. . " ^benkyan, yağlı burnunun ucuna kayan küçük, yu-!rıe ,,] * Sözlüğünü işaretparmağı ile tam ortasından ittirip Sereken yere yerleştirdi ve Derya'nın aradığı ve bu-

lamadığı kitapların listesine hızlıca göz attı. Kafasını hiç ^ , madan gözlüğünün üzerinden Derya'ya bakıp sordu: r"

"Neden özellikle bu kitaplar?"

"Meslek icabı" diyerek gülümsedi Derya, bozuntuya ver den. "Osmanlı'nın son dönemi üzerine yaptığım bir araştır için kaynak taraması diyelim."

"Bir kütüphanede çalışıp bu pahalı kitapların hepsi >ıe Ucr siz erişim sağlama imkânı varken neden satın alıp ille de sahi olmak istiyorsunuz peki?"

"Benim için önemli. Geceleri de çalışıyorum çünkü."

Kirkor, karşısındaki genç kadını ve gerekçesini tutarlı bulmuştu. Yine de kafasını kurcalayan bazı şeyler vardı. Attih Taşkent'in bahsettiği konu ile bir ilgisi var mı acaba bu kadının!

Derya'yı bir süre baştan aşağı süzdükten sonra oturduğu yerde geriye yaslandı ve kitapların elinde olduğunu ama satılık olmadıklarını söyledi. Derya bu cevaba şaşırmış ve oldukça hayal kırıklığına uğramıştı.

"Üzgünüm" dedi adam, "çoğundan sadece birer kopya kaldı elimde."

Bu tuhaf ve tedirgin edici konuşma böylece noktalanmış gibiydi. Hiçbir açık kapı bırakmamıştı adam. Derya ona hiç inanmamıştı. Öyle gözüküyordu ki o da Derya'ya inanmamıştı- ue ya vakit ayırdığı için Kirkor'a teşekkür ederek yerinden Ka ti. Bir dakikayı geçmeyen bu konuşmanın ardından geldiği y dan geri dönüp kapıya yöneldi. Peşinde, koca cüssesiyle on cu etmek için ayaklanmış Kirkor vardı. Derya dış kapıy" madan "zü antrenin sağında, kapısı aralık duran bir o j ^ kıldı. Ve gördükleri karşısında adeta şok oldu. Adamın sadece birer kopya olduğu için veremeyeceğini" söyledıg r

lardan birinin tuhaf, mor renkli bir kapağı vardı. Rai ju-

bir aI1 kapaklı kitaptan onlarcası diziliydi. Kitapları görünce ^ ^

rakladı ve dönüp Kirkor'a baktı. Kirkor da önce Dery gflt

ra da odadaki kitaplara baktı, aralık kalan kapıya uza ^tJ.

bir şekilde çekerek kapattı ve gözlerini yeniden Der}" ,. ,-

Derya'nın içi ürpermişti. Adam kapı kolunu hâlâ tut

217

¦silmiş vücuduyla antrede bir heykel gibi duruyordu. Der-ka , min yüzünün parlamaya başladığını gördü, Terliyor mu Va' , m2 diye düşündü. Kirkor kapı kolunu öyle sıkı tutuyor ve hareketsiz duruyordu ki bir an adamın bir kalp krizi falan • (iiğini zannetti Derya. Kirkor'un terleyen vücudundan tari-¦ kansız bir koku yayılmaya başlamıştı. Derya bir an önce bu daireden çıkmak istiyordu artık. "Hoşça kaim" dedi, dostça bir ifade takınarak. Adam hiç ya-t vermedi. Gözlerini gözlerine dikmiş, genç kadının kapıdan ıkmasınl bekliyordu. Çıkar çıkmaz da kapıyı arkasından usulca kapatıp bütün kilitlerini kilitledi.

Derya döne döne inen merdivenlerden koşar adım paldır küldür indi. Çıkarken birkaç saniye süren bu yolculuk, inerken ona bitmek bilmeyen bir korku tüneli gibi upuzun gelmişti. Kendini nihayet binanın dışına attığında burnunun içi hâlâ adamın keskin ter kokusuyla doluydu. Burnundan derin derin nefes alıp vererek kokuyu hafızasından atmaya çalıştı. Adamın gözlük camlarının ardında fıldır fıldır dönen gözlerini hâlâ üzerinde hissediyordu. Sanki o bakışlar tenine yapışmıştı ve onunla bir-hkte geliyorlardı. Sokak bomboştu. İstiklal Caddesi'nde insanlar e olmuş akarken, hemen paralelindeki bu sisle kaplı sokağın augı ona tezat ve ürkütücü gelmişti. Hızlı adımlarla birkaç e terledikten sonra durup arkasına döndü ve yukarıya, bi-

k - r, °gru ^aktı. Sislerin arasından belli belirsiz gözüken Kir ir ;°Sarak ka

f1 "İL

benkyan'm ofisinin penceresindeki tül perde hafifçe sal landl- Belli ki

W adam da pencereden Derya'ya bakıyordu. Oradan

Üt , . kaÇmak istedi. Hızlı adımlarla sokağı geçerken sürek-% ı!P ediliy°rmıış gibi hissediyor, sık sık arkasına dönüp bak-^de • mssedıyordu. Nihayet istiklal Caddesi'ne ulaştığın-ilsaj^11 btf nefes alıP rahatladı. İstiklal Caddesi'nin kalabalığı a^a] i, ^ güven ve rahatlama duygusu verirdi ama bu

>ke(i aynı zamanda, biri sizi takip etmek isterse bunu asla ^bij.,.. yeceğiniz anlamına da gelirdi. Tedirginliğini üzerin-

IHaU-Üatamıyordu-

buluşma yeri olarak Galata Mevlevihanesi'nin bi-

218

tişiğindeki köfteciyi seçmişlerdi. Hakan'ın buluşma noktası o] rak bu tuhaf yeri belirlemesi de garip gelmişti Derya'ya.

Şu Hakan da çok garip bir aâam. Köftecide mi buluşulur y hu!

Derya'nın tedirginliği buluşma yerine birkaç yüz metre kal iyice artmıştı. Dönüp dönüp arkasına bakıyor ve bu haliyle normalde onunla hiç ilgilenmeden geçip gidecek insanların bile dikkatini çekiyordu. Baktığı her yerde o garip sahafın kocaman yüzünü ve kıpır kıpır gözlerini gördüğünü zannediyordu. Mağazaların vitrininde adamın yüzünün yansımasını görür gibi oluyor aniden dönüp arkasına baktığında sanki adam ortadan kayboluyordu.

Kafayı yiyorum galiba.

Adımlarını hızlandırdı, Tünel Meydanı'na yaklaşınca yoğun sisin arasından önce Hakan'ın binası, ardından da buluşmak için sözleştikleri köfteci belli belirsiz gözükmeye başlamıştı. Rahat bir nefes aldı. Biraz erken gelmişti, Hakan'a geldiğini haber vermek için, Seferoğlu Apartmanı ile Tünel Han arasında durup telefonunu çıkarmak üzere çantasını karıştırmaya başladı. Tam telefonunu eline aldığında, nereden geldiğini anlamadığı bir darbe ile kendini yerde buldu. Bir motosiklete arka arkaya oturmuş iki adamdan biri, koluna takılı olan bez çantaya asılmış çekiyor, diğeri de bir yandan gaza basıyordu. Derya feryat ederek inatla çantasına asılmaya devam ediyordu. Yirmi metre kadar tek kolundan bu vaziyette sürüklendikten sonra karşı restorandan fırlayan garsonlar imdadına yetiştiler. Meydandaki zabıta ve polis ekipleri de durumu fark edip yardım için koşturunca adamlar yakalanmamak için çantaya daha fazla asılı*18' dan gaza basıp hızla uzaklaştılar. Derya'nın sahaf sahaf dolaşıp topladığı kitapların olduğu bez çanta kapkaççıda ama el çantası kendisinde kalmıştı.

Kolları ve bacakları sürüklenmekten sıyrılmış, derisi ye yer yüzülmüştü. Büyük bir dehşet içinde yerden kalktı, ken" si ile ilgilenen ve yardım teklif eden herkese teşekkür edip * şar adım uzaklaştı oradan. Gözlerine hücum eden yaşlar çe^

f piksel acıdan değil, uğradığı haksızlığa tahammül edemeyi

" dendi- Aklına, birkaç yüz metre ilerideki devlet hastanesinde j ktor olan arkadaşı Melih'e gitmek geldi. Sızlayan bacaklarını ıeta sürükleyerek, labirenti andıran sokaklardan yokuş aşa-

- inerek soluğu Doktor Melih'in yanında aldı. Melih onu gördüğüne ç0k şaşırmıştı. Ne olup bittiğini dinlerken yaralarını temizledi, sıyrılmış yerlerine ilaç sürüp bandajladı. Hiçbir yerinde önemli bir kırık çıkık var gibi görünmüyordu. Yaralanan ruhu için ise, Melih gibi eski ve iyi bir dostun, uzun süredir mahrum kaldığı sohbeti ilaç olacaktı. Birlikte kahve içtiler, ortak tanıdıklardan bahsedip sohbet ettiler. Derya'nın aklına o an bir fikir geldi. Neden olmasın? diye düşünerek çantasından çıkardığı tablet bilgisayarında Tekvin tablosunun resmini açıp, "Sen doktorsun. Şu kadına sanki hastanmış gibi bir gözle bakmanı rica ediyorum" diye uzattı Melih'e.

"Nedir bu?" diye sordu Melih şaşkınlıkla.

"Bir tablo işte. Sen bak. Ne görüyorsun söyle!"

Tableti eline alırken Melih gülümsüyordu. "Yahu ne anlarım ben resimden!"

Derya gülümsedi. "Bu kadın sana muayene olmaya gelmiş gibi düşün. Muayene et şu kadını işte, derdi neymiş söyle baka-ıun> genel cerrahsın sen, senden iyi kim bilecek."

"Eh, ver bakalım" dedi Melih gülerek ve Derya'nın gösterdiği rı'sme dikkatlice bakmaya başladı. Resmi önce yaklaştırdı, son-ra yeniden uzaklaştırıp kafasını birkaç kez sağa sola yatırıp bir dc' uzaktan baktı.

'Ne düşünüyorsun anlatsana bana da."

'Nasıl başlayalım. Hımm..." Bu oyundan keyif almışa benzi-

- °rdu Melih. Derya da heyecanla gülümseyerek ona bakıyordu.

'Yüzündeki huzursuzluğa ve vücut diline yansıyan tedirgin-duygusuna bakılırsa önemli bir endişesi olan, stres altında bir genç kadın bu."

Hımm... Güzel yorum. Bana kadından bahset biraz. Hastan 'uğunu düşün. Veya muayene olmaya gelmiş, karşında oturu-r' Henüz muayene etmedin ve kadını dinliyorsun mesela."

220

"Peki. O zaman şöyle başlayalım. Bence hastamızın

ya«un.

da biri var. Kadın muayeneye bir yakınıyla gelmiş hastaların, benziyor. Rahat değil. Muhtemelen çekindiği veya saygı duy^u ğu biri var odada. Belki doktorun muayene ücretini de o yakın ödeyecek. Veya bu durumu resme uyarlarsak, ressamın parasnn ödeyecek kişi de o an odada olabilir."

Derya iyice keyiflenmişti. "Bunu nereden çıkardın peki?" "Ne kadar endişeli olursa olsun, yüzünde güvenli bir ifac}e var. Bu özgüven gibi değil ama daha çok bir başkasına duyulan güvene benziyor. Özellikle kırsal kesimden gelen kadın hastalarımın yüzünde görürüm bunu. Muayene boyunca yanlarında hep bir erkek vardır. Abileri, amcaları, kocaları, vesaire. Ama neticede kadın kadındır, köylüsü kentlisi fark etmez. Hepsinin aradığı, güvendir."

"Belki de birlikte geldiği bir adam yoktur ve kadın sadece ressama güveniyordur! Ne dersin?"

"Sanmıyorum. Ben doktor ve hastadan başka üçüncü birinin daha varlığını hissediyorum bu kompozisyonda."

"Tamam Melih, süpersin" dedi Derya kıkırdayarak, bütün keyfi yerine gelmişti bir anda. "Peki başka? Kadına bir bak. Sana gelmiş, 'Hastayım doktor bey' diyor. Kocası da kadına hiç inanmıyor ama içi rahat etsin diye doktora getirmiş mesela, bir de o gözle baksana. Derdi ne bu kadının?"

"Aslında resmi bir psikiyatra göstersen daha çoğunu söylerdi sana. Ama temel tıp bilgimle bile bu kadının bedenine, postürü-ne ve tenine baktığımda, onun hamile olduğunu kolaylıkla söyleyebilirim."

"Hamile mü?"

"Evet. Baksana karnına. Üç aylık civarı olmalı."

"Alemsin" dedi Derya gülümseyerek. Tableti birkaç saniye'1" ğine Melih'in elinden alıp resme kendisi de baktı. "Hakikaten ya, hamile bu kadın" diyerek geri verdi.

"Ve cildi. Cildine baksana!" Melih tableti Derya'ya doğru Çe' virdi. "Solgun bir ten. Bu şu anlama gelir, demir eksikliği veya ferritin eksikliği çekiyor. Demir eksikliğine de, eğer doğu$'

p-elen bir talasemi veya başka bir genetik faktöre bağlı de-

+ ;lll &

i 0 genelde hamilelikte çok rastlanır. Hamile kadınlara dikmişe, &

' et, ten renkleri açılır, hatta bazıları belirgin şekilde solgun

be

vazdır.

j{iç anlamam ama öyle diyorsan..."

•Eskinin kadınları böyle etine dolgun, kanlı canlı tipler tabii, izin gibi sıfır beden olma histerisine giren kadınlar değil. Ama uu görüntü balıketinin çok üzerinde, bu da kadının yüklü olduğunu gösteriyor bize."

"Yüklü mü? O ne demek Melih? Hamile mi yani?"

"Evet. Yüklü kelimesi Türkçe bir kelime olarak daha çok hoşuma gidiyor 'hamile'den. Hamile kelimesi dilimize Arapçadan geçme. Hani yük taşıyan adamlara 'hamal' deriz. Yine Arapça kökenli bir kelimedir hamal. Onun dişisine de hamile deniyor sanırım."

Derya hayranlıkla onu dinliyordu.

"Ve 'hamile' yine 'hamal'da olduğu gibi yük taşıyan anlamındadır. Fakat zamanla bu fiil 'yük' olarak bebek taşıyan kadınlar için kullanılır hale gelmiş. Bugün hamile deyince, yük taşıyan bir kadm-hamal düşünmüyoruz, çünkü hamilenin yükü bebeğidir. Yüklüdür yani. Yükü vardır." Melih gülümseyerek Derya'ya baktı. "Of, bilmiyorum, anlatmayı becerebildim mi?"

"Melih, ne çok şey biliyorsun sen yahu, güya akademisyen olan benim."

"Lisanımızı doğru kullanma meselesine çok takılmış durumdayım Deryacığım. Hele biz doktorlardaki şu Latince terim kullanma alışkanlığı yok mu... Doğru düzgün Türkçe konuşan bir doktor ^almadı artık. Bir sözün kendi dilimizde daha güzel bir karşılığı varsa neden yabancı dildekini kullanalım? Öyle değil mi?"

Öyle ama sen de Latince, Yunanca terimler kullandın az ön-Ce- Mesela Akdeniz Anemisi demek yerine Talasemi dedin."

Melih, Derya'nın omzuna dokundu "Benim bu sarı elbiseli arum hastamla ilgili teşhislerim bu kadar. Ve her zamanki gibi er>ı düzeltmeye başladığına göre bence sen artık iyileştin!"

Gülüşerek vedalaştılar. Melih, onu bekleyen hastalarıyla il-sUenrnek için koridora doğru yürürken, Derya da binayı terk et-

222

miş, bir dostun güvenli limanından sisli bir denize açıl™ niden. Sisten göz gözü görmeyen labirent gibi Galata sok ^ rından Hakan'ın evine doğru yokuş yukarı çıkarken bı'it- a' dirginliğini üzerinden atmıştı ve şimdi tablodaki kadının h olduğu haberini Hakan'a vermek için sabırsızlanıyordu. 'e

44. J

Hakan eve gelmiş ve Melek'in tablet bilgisayarında şifre] olarak kaydedilen ne varsa hepsinin şifrelerini kırmış, ortak bir veri havuzu yaratıp kelime bazlı taramalara başlamıştı. İrem'in kilisedeki ölümü Hakan'a bu işin ne kadar ciddi ve ölümcül bir mücadele olduğunu yeniden göstermişti. Zihninden kadının can verdiği anı bir an olsun çıkarmadan Melek'in bilgisayarında kıyı köşe ne varsa araştırıyordu. Melek kaçırılmadan önce yaptığı araştırmalarda büyük bir sabırla, adeta iğne ile kuyu kazarak bir iz sürmüştü. Çalıştığı dosyalardan birine şöyle bir not düşmüştü:

"Defteri buldum.

Eksik sayfa SD veya Nİ'de olabilir mi?"

Hakan bu satırları okurken cebindeki tortop olmuş kâğıdı tırladı. Bu kısaltmalar Silvio Durham ve Nurettin Islamoğlu o bilir mi? Kâğıdı çıkarıp eliyle buruşan yerlerini düzeltip uze deki eskize baktı. Osman Hamdi Bey'in Tekvin ismiyle bılmen hatta bugün kayıp olan o meşhur tablosuna benziyordu a dukça farklı bir çizimdi. Tıpkı diğer tabloları gibi bu da e rinden farklı bir şekilde yapılmıştı. Hakan çizime uzun uz ti ama kafa karışıklığını giderebilecek bir açıklama ge y

İçinden bir ses kâğıdı şimdilik gizli tutmasını söylüyor {,

dan, en azından bir süreliğine de olsa Derya ve Ahu y ^gf[memeye karar verdi. Kâğıdı katlayıp cebine koydu v ^er

Melek'in bilgisayardaki notlarına bakmaya başladı. gi-

yerde onu dedesinin katiline veya katillerine götürece

223

Önce cinayetle eskiz defteri arasındaki bağlantıyı çözmüş, i"1" ıa belki araştırmasına hangi istikamette devam edeceğini s° lStı. Araştırmalarını bu tablo üzerinde yoğunlaştırmca şim-

8 Aa\ anlamsız gibi duran noktalar birbiri ile birleşmeye ve or-

diyeûe* .. , , ,,.„..

tava a

bilse. onun

ilamlı bir desen çıkarmaya başlamıştı. Deseni tamamlaya-karşısında katillerin isimleri yazıyor olacaktı. Ama bir güç, bu deseni tamamlamasına izin vermemişti. Artık Hakan, " k cıkıs yolunun bu tabloyu bulmak olduğunu, tüm bu gizemin • erinde düğümlendiğini ve çözümün de o tablodan geçtiğini dü-ünüyordu. Bulmacayı ancak böyle tamamlayabilecek, önce tabloyu, sonra Melek'i ve belki en sonunda da Yakup Ruzly'yi öldürenleri bulabilecekti.

Melek'in aramaları bir şekilde Mevlevilik ve gizli örgütler üzerinde yoğunlaşmıştı. Bilgisayarına kaydettiği yüzden fazla dosya Mevlevilikle ilgiliydi. Yüzden fazla kez tekrarlanan bir başka terim ise Osman Hamdi Bey idi.

Neden Mevlevilik konusuna bu kadar takıldı bu kız? Tabloda buna dair bir iz mi buldu?

Bilgisayarda bilinen Tekvin tablosunun bir resmini açtı. Mevleviliğe dair hiçbir şey çarpmadı gözüne. Aklına cebindeki eskiz gel-<"• kskizi cebinden çıkarıp kat yerlerinden açarak düzeltti ve Tek-vın taMosunun yanma tuttu. Tekvin tablosu ile bu eskiz arasın-dı farklılıklar vardı. Bir defa en bariz fark, rahlede oturmak-an badının etrafındaki eşyalardı. Eskizde, tablodan farklı ola-adının ayakucunda sadece bir kitap vardı. Tabloda resmedi-bi u öandaki sönük mum eskizde yanıyordu. Eskiz siyah beyaz 2^ .. İCaiem çizimi olmasına rağmen mum ışığının kadının yü-hjçb' ¦ y ln^atması bile ustalıkla resmedilmişti. Ancak bunların ni,je n da Mevleviliği çağrıştırmamıştı. Kâğıdı katlayıp ye-

Mevj ne s°ktu. Belki de Derya gibi bu işlerden anlayan biriyle Sl karı havramı bağlamında tabloyu incelemek lazımdı. Kafa-^> MpI^i . *' elki de aradığı şey, tablonun içinde bir yerlerde de

H*'j

farı Mı, ^USU başka bir ipucundaydı. Bilgisayarın yanında 111 n°t defterine ve üzerleri tuttuğu notlarla dolu olan an kâğıt tomarlarına baktı. Oralarda bir yerde bu so-

runun bir yanıtı olabilir miydi? Melek'in not defterini açtı. Sayf lara düzensizce alınan küçük notlar vardı. Küçük ve darmadajh yüzlerce not. Bazı sayfalar boş olarak atlanmış bazı sayfalara is hiç boşluk kalmayacak şekilde yazı yazılmıştı.

Bu kalın defterin ilk sayfasından başlarsam hepsini okuman, günler sürer, bu arada, iş işten geçer, diye düşündü ve son sayfalara doğru daha dikkatle bakmaya başladı, içgüdüsel olarak Mevlevilik ile ilgili yazıları daha dikkatle inceliyordu.

Bir kız için berbat bir elyazın var Melek!

Son sayfadan birkaç sayfa önce, alt alta yazılmış ve kırmızı bir kalemle daha sonradan çember içine alınmış şu kelimeleri gördü:

/ (Club) Cercle d'Orient / Galata Mevlevihanesi

Bunlardan ikincisinin neresi olduğunu çok iyi biliyordu. Ama ilkinin ne olduğunu çıkaramadı.

Hemen Google'dan kontrol etti. "Kulüp Serkl-Doryan" diye okunan, anlamı Doğu Çemberi veya Doğu Kulübü olan ve 1800'lerin sonunda İstanbul'da kurulan bir kulüptü. Bu kulüp için devrin ünlü mimarı Alexandre Vallaury tarafından bugün de halen İstiklal Caddesi'nin en büyük binası olma özelliğini

koruyan, özel bir bina inşa edilmişti. İnternetten öğrendiğine göre birkaç sene önce İstiklal Caddesi'nde yaşanan Emek Sineması eylemlerinin merkezinde, sinemaya ev sahipliği yapan bu tarihi binanın restorasyonu vardı.

Hakan binanın resimlerini internetten açtığında gözlerine inanamadı. Muhteşem bir yapıydı ve gerçekten de söylendiği g1" bi devasa bir büyüklükteydi.

Kulübün epey parası olmalı. Hem de 1800'lerin sonunda, ekonomik olarak batmakta olan bir imparatorlukta!

Kulübün zengin kurucularını görünce bu yorumuna da bir cevap bulmuş oldu. İstanbul'da görev yapan elçi ve diplomatlar, şehrin zengin Ermeni, Rum, Yahudi ve Levanten tebaası. Hiçbir

225

Üslüman Türk'ün üye olamadığı bu kulübe başlangıçta sadece Ldrazam, yani devrin başbakanı üye olabiliyordu. Araştırmaya jevanı edince, birkaç sene içinde sadrazamlar haricinde başka Türklerin de nadiren de olsa üye olarak kabul edilmeye başlan-dığım gördü. Aradığı isim, yani Osman Hamdi Bey ise bu kulübe 1896 yılında üye kabul edilen birkaç Türk'ten biri olmayı başarmıştı.

"Bingo!" dedi Hakan. Melek, Osman Hamdi Bey ve üyesi olduğu Cercle d'Orient ile ilgili bir bağlantı yakalamıştı ve belli ki bu bağlantıyı önemseyip defterine not almıştı.

Bunun eskiz defteri ile ilgisi ne olabilir ki? Veya Yakup Ruzly'nin öldürülmesi ile ilgisi? Üyelerden birinin torunu falan mıydı Yakup Ruzly? Ne yapıyorum ben? Kafamı toparlamalıyım. Konunun Galata Mevlevihanesi ile ilgisi ne peki?

Aklına üşüşen soruları bir süreliğine savuşturup yeniden Cercle d'Orient binasına odaklandı. Birkaç yıl önce restorasyon ile AVM'ye dönüştürme kararı alınınca sokağa dökülen protestocuları hatırladı. Binanın içindeki tarihi Emek Sineması'nın da yok olacağı konusu uzun süre medyada ve akademik çevrelerde tartışılmış, en sonunda projenin sahibi olan firma açıklama yapıp, AVM olacak binanın üst katında "aslına uygun" bir şekilde Emek Sineması'nın yeniden yapılacağını ve yaşatılacağını duyurma ihtiyacı hissetmişti.

Yeniden binaya odaklandı. İsmi sonraları Grand Pera olarak geçen binayı Cercle d'Orient kulübü kullanmıştı ama binada başka bazı dükkân ve mağazalar da vardı ve bunların tamamı, dönemin büyük zenginlerinden Abraham Paşa'nın görkemli servetinin bir parçasıydı. Yazılanlara göre Abraham Paşa'nın sonu feci olmuştu. Padişahları kıskandıran o müthiş serveti zamanla tükenmiş, nihayet devrin en önemli bankası olan Osmanlı Bankası'ndan borç alır hale gelmişti.

Hakan konu ile ilgili bir doktora tezi bulmuştu. Bu teze göre Abraham Paşa öylesine büyük bir çöküş yaşamıştı ki, bankaya olan borçlarını ödemesi imkânsız hale gelmiş ve tüm malına mülküne 1898'de banka tarafından el konulmuştu. Abraham Paşa'nın

226

haya tının ilginç noktalarından biri de buydu. Onca mülb---dan Osmanlı Bankası'nın el koyduğu son mülklerinden ^ riydi Cercle d'Orient binası. 1904'te banka müfettişleri ^ zabitler eşliğinde

yapılan ani baskın, her nedense bina ^ katlarına değil de, doğrudan Cercle d'Orient kulübünün f ^ gösterdiği katlara yapılmıştı. Doktora tezini hazırlayan ak H ^ yen de bu baskın olayını ilginç bulmuştu ve o dönem vavı ı İS bazı gazete haberlerine atıfta bulunmuştu. O dönemin en» rinden birinde bu olay, kelimesi kelimesine şöyle anlatıhyordı

Bugün Cercle d'Orient binasına müfettişler baskın verdile Müfettişlerin tek alakadar oldukları mevzu, Abraham Paşa'nın binayı yaptırma nedeni olan ve bu işhanının iki katını kullanmakta olan kulüp, Cercle d'Orient idi. Tuhaf bir şekilde binanın geri kalanı ile alakadar olmadılar bile. Kulübü basan müfettişler saatler boyunca içeride kalıp kulübün altını üstüne getirdiler. Sanki Süleyman'ın Kutsal Ahit Sandığı'nı arıyor mübarek ler. Yahu batmış gitmiş bir adamın kulübünden size ne fai-de olur? Sonra binaya bir araba yanaştırdılar ve arabaya bu kulüp ten çıkardıkları kutu ve sandıkları yüklediler de yüklediler. Bankanın sahibi olduğu söylenen Rothschild ailesinden de birinin bizzat arabanın içinde bu sevkıyatı seyrettiğine tanık olun du. Bu kutuları bu kadar önemli kılan neydi, bu muammaya bir cevap bulmak elbette ne mümkün! Rothschild ve adam a kulüpten aldıkları kutuları, sandıkları yükledikten sonra bir açıklama yapmadan sürdüler arabalarını. Cadde-ı ne kadar çoluk çocuk varsa arabanın peşine üşüştüler. ^ ler çocukları arabadan uzaklaştırdı, mamafih büyükler zuyla pek alakadar olmuşlar, yüzlercesi toplanmış, ne nı hem de çoğunun hayatında ilk kez gördüğü bu atsı yi seyre koyulmuşlardı. Baskın bitip de içi boşaltı^1 j.,

ra Cercle d'Orient'ı bu meraklı kalabalık güruhtan & ^

binanın etrafındaki zabitler oldu zaten. Heyhat. ne- j lV raham Paşa! Nereden nereye demeli insan. Ne oldu olacağım demeli!

xna" dedi Hakan kendi kendine. "Sanki Kutsal Ahit nrlyorlar" ifadesi çok garip gelmişti. Üstelik bir de san-So" isler arabaya, diye düşündü. Zihninden Mahmut Sami

</(/>' ', n gözlerinin yaptığı çağrışımları bir türlü uzaklaştı-&r i Okuduğu bu satırlar, daha önce hiç duymadığı detay-rallfli -du. Üstelik bu detaylar, asırlar öncesine ait değil, sa-3 100 yıl öncesine ait bilgilerdi. Hepsinden önce, Osmanlı ^ , ,'m Osmanlı Devleti'ne ait resmi bir banka olarak biliyor-

Ballka-k!'/. Bankası gibi bir banka sanmıştı hep. Ama demek ki dU' M(1'ko<'¦!! imparatorluğun birkaç banka elinde oyuncağa dön-değİll!'' " ,.konomik olarak iflasa sürüklendikten sonra da dağıl

i bilivordu ama bilmediği, bu bankaların en önde geleninin ^anl, nkası olduğuydu. Peki koskoca banka sahibini, aynı 8 d.. - myanın en zengin ailesinin oğlunu, İstanbul'da sıra-d^bir s, kinler kulübü gibi gözüken Cercle d'Orient'm haczine bizzat gelmeye iten neydi? Her şey öylesine iç içe geçiyordu ki, neyi nereden araştıracağına, nereden başlayıp nerede duracağına karar veremiyordu artık. Duvarları yumruklayıp oturup ağlamak istiyordu. Kendini bilinmezlerle dolu karanlık bir dünyada ışıksız, rehbeısiz, rotasız ve yapayalnız hissediyordu.

"Her ^.yi ama her şeyi toparlamak zorundayım" diye mırıldandı.

Cercle d'Orient isimli kulübü araştırdıkça yeni yeni şeyler öğrenıy(lt.cıu- Bu uğurda birkaç internet sitesine hack yapmak zorun,! . kalmıştı. Bu kulüple Rothschild ailesinin arasındaki bağlaı araştırırken nihayet bir kayda rastlamıştı. Bir üye-llk ba^ ısu ve başvurunun reddi. Rothschild

ailesini bu kadar 0fkelt'' m olay, belki de o güçlü ailenin o devirde İstanbul'da VaŞanı ı olan genç bir ferdinin kulübe üye olarak kabul edil-Jmı>' naşı olabilirdi. Bir Rothschild, kralları tahtından eden, talln'" hta çıkaran, savaşlar başlatan, savaşlar durduran bir di olarak nasıl olur da bu kulübe üye yapılmazdı? Ku-lamadığı için miydi bu öfkesi? Kim karşı çıkmıştı peki i"-' Neden karşı çıkmıştı? Bu gücü kendinde nasıl bulanları asla bilemeyeceğini düşündü Hakan.

'• I,

228

Bu eski gazeteyi bulduğu internet sitesini biraz daha ara rınca sitede konuyla ilgili aynı gazetenin birkaç gün sonraki yılarının da yayınlandığını gördü. Tahliyeden tam iki g(jn g ra ailenin İngiltere'de yaşayan büyüklerinden birinin bir dem ci yayınlanmıştı:

Kopya aslını yaşatır. Ailemize Batı'nın Kamondo'ları di yen bazı şaşkınlar görmüştür ki, aslında Kamondo ailesi içjn 'Doğu'nun Rothschild'leri demek daha yerinde olur. Asıl olan büyük olan, benzetilecek olan biziz. Onlar değil.

Kamondo ailesi mi? Bir zamanlar Rothschild'lerin bir rakibi mi varmış? Kamondo'lar? Bu kelimeyi nerede görmüştüm başka?

"Merdivenler!" dedi parmaklarını şaklatarak. Sık sık kullandığı, Bankalar Caddesi ile Banker Sokağı'nı birleştiren Galata'nın eşsiz tarihi eserlerinden biri olan Kamondo Merdivenleri. Osmanlı'nın en ünlü ve en güçlü bankacı ailesi olan Ka-mondo'ların yaptırdığı ve ailenin adıyla anılan o müthiş güzellikteki merdivenler. Bu ailenin ne denli güçlü olduğunu duymuştu ama bir Rothschild'in yaptığı "onlar mı, biz mi" kıyaslamasına bakılacak olursa İstanbullu Kamondo'lar zannettiğinden daha güçlü bir aile olmalıydı. Rothschild'ler son iki yüzyıldır dünyanın en zengin ve güçlü ailesi olarak biliniyorlardı ve rakipsizdiler, oysa bu açıklama, bir rakiplerinin var olduğunu, eır'azından bir zamanlar var olduğunu gösteriyordu. Hem d İstanbul'da.

İlk iş olarak Ali'ye bir e-posta atıp Tekvin tablosu ile ilgi*1 M araştırma yapmasını rica etti. Ali bütün titizliği ve devlet m mum olmanın verdiği avantajla tüm arşivleri kolayca taray v tablo ile ilgili onların bulamayacağı bir iz bulabilirdi.

Daha fazla evde durmak istemedi Hakan. Gidip şu Cei d'Orient binasına yakından bakmak istiyordu. Derya ile °u malarına hâlâ vakit vardı. Dışarı çıkıp kendini İstiklal Oa si'nin insan seline bıraktı. Montunun kapüşonunu kafasına çirmiş, siyah güneş gözlüğünü takmıştı. Koca bir semti s

229

buhar altı yapan sisin içinde hedefine doğru ilerleyen simsi-

pbu bir noktaydı şimdi

Ç

45. Ö

Attila Taşkent, Kızıl'ın, ofisine bizzat getirdiği zarfı ve bez tayı görünce bunların ne olduğunu hemen anlamıştı. Zarf, İrem'in Hakan'a ulaştırmaya çalıştığı kalınca bir dosya içeriyordu. Heyecanla zarfı ters

çevirip dosyayı masaya çıkardı. Osman Hamdi'nin eskiz defterinin yazıcıdan alınmış bir çık-tısıydı bu. Zarfın içine bakıp ters çevirip salladı. Başka bir şey yoktu. Dosyayı görünce Melek'in planının ne olduğunu hemen anladı. Dosyanın kapağına bir de not iliştirmişti:

"Sevgili Hakan. Şayet bu dosyayı aldıysan, ben başaramadım demektir. Her şey için özür dilerim. Seni çok seven, Melek."

Attila yüzüne ateş bastığını hissediyordu. Yakasını gevşetip derin derin soluk alıp verdi. Masada duran sudan bir yudum alıp sakinleşmeye^alıştı.

Şimdi anlaşıldı. Hakan'a bu bilgileri bu şekilde iletecektin demek.

Sonra gülümsedi. "E o zaman zavallı İremcik boş yere ölmüş

ûu yahu. Bu defterin dijital bir kopyasını zaten bir gece ön-

^e Hakan'a göndermiştin be Melek!" Bir kahkaha patlattı. Es-

defterinin çıktısını eline alıp sayfaları hızlıca çevirdi. Çıktı

lnca büyüyen çizimlerin detayları daha net ve belirgin hale

iŞtı. Çıktının tüm sayfalarına dikkatle baktı. Bir sayfa boş-

u> 95. sayfaydı. Sayfanın sol tarafına baktığında, koparıl-

irinin tarayıcı tarafından kopyalandığını ve çıktı alınır-

. e "lre bir sayfaya basıldığını gördü. Daha önce defterin ori-

dpf 6 atığında dikkatini çekmemiş bir detaydı bu. Hemen

m orijinalini açıp o sayfaya baktı. Evet, kopmuş bir say-

l- Kopan sayfanın incecik bir kalıntısı kalmıştı sadece ge-

a.V:

ride. Oturduğu yerde toparlanıp dikkatle deftere ve çıkıya v den baktı.

Peki o eksik sayfa şimdi nerede?/

Kafasını toparlamaya çalışıyordu. Hakan'ı düşündü. Derw

yâ yi Ve asistanı Ahu'yu. Aklına e-posta ile aldığı bilgi geldi. Bu -

amatöre biraz zaman vermeliyim. Şimdiden benden çok yol nu lar. Benim iki gün boyunca düşünüp içinden çıkamadığım eksik halkaları bir bir tamamlamaya başladılar.

Sonra toparlandı. Gözü Kızıl'ın getirdiği diğer şeye, bez çantaya takıldı. Bu da Derya'nın çantasıydı.

"Bu harika!" diyerek bez çantayı alıp içinde ne var ne yoksa ofisindeki büyük masaya boşalttı. Sahaflardan alınmış eski kitaplar ve birkaç tarihi belge vardı. Kitapların tamamı Osman Hamdi Bey'in hayatı ve yaşadığı dönemde yakın çevresinde olan insanların anılarının bulunabileceği kitaplardı.

Bu kadın işini iyi yapıyor, diye düşündü. Kafasını kaldırıp halen odanın bir köşesinde ayakta onun söyleyeceklerini beklemekte olan Kızıl'a baktı.

"Kapkaç yapan çocukları da getir demiştim. Şimdi neredeler?"

"Aşağıda, minibüsteler. Buraya getirmemi ister..."

"Hayır, hayır. Bir süre tut ikisini de. Onlarla daha işimiz olabilir."

Attila önündeki kitap ve belgelere yeniden baktı. Kızıl da yaklaşmış başında dikiliyordu, Attila onu fark edince elinin tersiyle "çıkabilirsin" diye işaret etti ve sahafın bütün tozunu yu ' muş gibi duran bir kitabı elinin ucuyla tutarak önüne doğru çekip ismini mırıldandı.

"Osman Hamdi Bey Eserlerinde Kullanılan Objeler." Fazlaca bir anlam veremese de Hakan ve Derya'nın doğru iz üzerinde olduklarını ve bu gizemi yakında çözeceklerim " sediyordu. Kitapları bir kenara koyup saatine baktı. Konsey toplantı saati gelmişti. Telefonundaki özel iletişim uygula"13 olan VChat'i açtı ve Konsey üyelerine bir telekonferans ça£r gönderdi.

¦ güre sonra başlayan VChat görüşmesinde ilk konuşan

f ttüa oldu:

«efendim, Melek'i bulmak üzereyiz. Durum kontrol altında

na rağmen milyonda birlik bir ihtimal dahi olsa riske gir-ek için Hakan Turan isimli şahsın artık durdurulması la-Hâlâ tutuklama kararı çıkartamadık. Savcı direniyor. Eko-mik baskıyı daha kuvvetle devreye sokmanızı rica ediyorum. Vp yöneticiler üzerindeki baskının artırılmasını. Hatta gerekirce bir terör olayı ile ülke sarsılabilir. Hemen yola geleceklerdir." Attila sözlerini henüz tamamlamıştı ki o ruhunu titreten boğuk ve yankılanan sesi duydu. "Attila Taşkent."

Oturduğu yerde toparlanıp dikkatle dinlemeye başladı. "Biz, Yeni Dünya Düzeni'ni yeraltının derinliklerinde karanlık bir mağara gibi tasarladık. Bu mağaranın bir ucunda, içeri ışık süzülen bir boşluk var. İnsanların sırtlarını ışığa çevirdik ve hem kendi iyilikleri için hem de kurmuş olduğumuz Yeni Dünya Düzeni'nin huzurla devamı için oturdukları o yerde onları kollarından, boyunları ve bacaklarından zincirlerle bağladık. Öyle ki sadece karşılarındaki karanlık mağara duvarını görüyorlar. Başlarını hiçbir yana çevirmelerine asla müsaade etmiyoruz. Işıkla aralarından bir sürü nesne geçiyor ve ışık bu nesneleri mağaranın duvarına gölge olarak yansıtıyor. İnsan-*ar, nesneleri değil, sadece onların duvara yansıyan gölgeleri-111 görebiliyorlar. Böylece nesnelerin gerçek görüntüsü hakkın-aa hiçbir fikre sahip olamıyorlar. Onlar için tek gerçek var, o da Bölgeler." \

Konsey başkanı bir süre sustu. Attila çıt çıkarmadan otur-mu?> başkanın hikâyeyi tamamlamasını bekliyordu. Birkaç saye sonra başkan yeniden konuşmaya başladı: °u adamların gözünde gerçeklik, karşılarındaki mağara du-'na yansıyan hayallerden ibaret kalmalı. Kendilerini bile bir îe> bir hayal

olarak tanımalılar. Bir gün içlerinden biri, tıpkı ! di Melek 'in veya Hakan Turan'm yapmaya çalıştığı gibi zin-enni bir şekilde çözüp kurtulursa ve başını arkaya, gerçek

232

dünyanın olduğu yöne çevirip ışığın geldiği yere bakarsa! kaos oIt-ü-- Tahmin ediyoruz ki şu anda defteri elinde bu] ^ ran Hakan Turan o ışığa bakmaya başladı. Ama gözleri h_aZl madiği için ışıktan kamaştı. Kulakları hazır olmadığı için n yacak g-ibi sancıyor. Ve gözünün önündeki perde o kadar esk' kalın bix perde ki, birkaç metreden ötesini göremiyor. Ama d durulmazsa!.. Binlerce yıldır öğrenilegelen ve doğru olduğu k nıksanan mağara duvarındaki gerçekliğin hayaller ve gölgeler den ibaret olmadığını, asıl gerçekliğin bambaşka bir şey olduğu nu görmeye başlarsa!., işte o an zincirlerini kırıp bunu en yakı nmdaki birilerine anlatır. En yakınları önce onun delirmiş olduğunu düşünür. Sonra ikna olmaya başlarlar. Onlar da zincirlerini kırar, arkalarına döner ve artık zihinlerindeki tabuyu Hakan sayesinde yıktıkları için Hakan'dan çok daha hızlı ve çok daha acısız bir şekilde asıl gerçekliği görmeye başlarlar. O zaman ne olur? Dü-zenden doğan kaos olur."

Başkan sustu. VChat programından toplu halde konuşan insanların sesleri duyuldu.

Ordo ab chao! Ordo ab chao!

Attila tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Başkan yeniden konuşunca koro sustu.

"Attila Taşkent. Hakan Turan'ın gözleri ışığa alışmaya başladı. Onu mağaraya geri getirip bağlarsak gözleri bu kez karanlığa alışamayacak ve daha büyük acılar çekecek. Işığa bir kez alışanı karanlığa hapsedemezsin. Kaostan gelen düzene her kes uyacak. Uymayanlar bertaraf edilecek. Beklediğiniz des e ği önümüzdeki birkaç saat boyunca size vereceğiz. Bir karar Ç1 mazsa yasal süreci beklemeyiniz. Adamı yok ediniz. Dilen bu iş artık bitirilsin. Dileriz ki öyle olsun."

Görüşme o an kesildi. Attila içindeki ürpertinin ve ellen ki titremenin geçmesini beklerken bir süre sis bulutlara"11 retti. Bir iki dakika sonra nihayet beklediği çağrı gelmiş'1-yan bir milletvekiliydi.

"Nihayet hallettik. Hakan için gözaltı kararını çıkardık "Güzel- Ama henüz harekete geçmesinler lütfen" dedi *

233

.„„ baktı. "Bu adama birkaç saat daha, en azından saat saatıne u la' , tadar falan bir süre verelim."

,7-00ve Ka

t lemek istediğini anlamakta zorlanan milletvekiline koyu açıklamaya girişti:

«V im için endişeleniyorum, belki Hakan'ın bir süre daha dı-, 0ıması bir hata yapmasına ve bu sayede Melek'i sağ sa-[im bulmamıza yardım eder."

Runu söyledikten sonra telefonu kapattı. Kızıl artık patronu Attila Taşkent'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Bu çok teh-i'keli bir oyundu. Attila Konsey'e, Emniyet'e ve hatta Ankara'ya bile farklı farklı mesajlar verip kocaman bir örümcek ağı örüyordu. Kızıl kendi zekâsından şüphe ederek Attila Taşkent'i süzdü. Böylesine büyük bir kumarı oynamak... Buna gerçekten inanamıyordu. Hepsinden önemlisi, patronu Konsey'e yalan söylemişti. Artık bu işi halledemezse ölümlerden ölüm beğene-

bilirdi. Konsey'in Hakan için verdiği kesin ölüm talimatına rağmen ona birkaç saat daha yaşaması için zaman kazandırmaya karar vermişti. Ve defter, söylediği gibi Melek veya Hakan'da değil kendisindeydi. Sessizce bir köşede durdu ve patronunun vereceği yeni talimatları beklemeye başladı.

Attila, girdiği bu risk yüzünden iyice gerginleşmişti. Şayet

u *ark edilirse, Konsey onun da ölüm fermanını hiç tereddüt

nıeden imzalardı. Çünkü düzen her şeyden önemliydi. Asırlar

ren kaos döneminden sonra son 100 yılda elde edilen bu düze-

°i"umak için değil kendisi, Konsey'in başkanı bile tereddüt-

süz feda edilirdi.

niarı düşündükçe oynadığı kumar onu daha da korkutuyor-yağa kalkıp masasının arka duvarındaki, Ordo ab chao ya-

*HmıerÇeVeye bakt1' Lacivert

zemin üzerine altın rengi simle yalı o] 6r narfine, her bir çizgisine ürperti ile bakıyor, başarıda j .. 1Çln cinden Tanrı'ya tüm kalbiyle yakarıyordu. Arkasına sa]0 * dışarı çıkarıp ofisinin kapısını kilitledi ve büyük bir

îaıw lran odasının tam ortasında diz çöküp başarmak için

lya yakar:

maya başladı.

il

234

46. L

Hakan İstiklal Caddesi boyunca nemden kayganlaşmiş pa ke'taşlarının üzerinde hızlı adımlarla yürüdü. Buz gibi soğuya hava yüzünden ağzından çıkan nefesi buharlaşıyor ve sisli ha vaya karışıp kaybolup gidiyordu. Bir iki dakika bu şekilde yu rüdükten sonra sağında St. Antuan kilisesini gördü. Yoğun sis-te bile kilisenin etrafına doluşan polis arabalarının çakar lam. balarının ışıkları görülebiliyordu. Binaya yaklaşınca etrafının ana baba günü gibi kalabalık olduğunu gördü. Yola kadar taşmış olan kalabalık, istiklal Caddesi'nin bu köşesini ağlaşanlar çocuklarını arayanlar ve polise ifade verenlerle doldurmuştu. Tüm bunların, kalabalık turist grubu kiliseyi tahliye ederken yaşanan panik yüzünden yaşanmış birkaç önemsiz olaydan ibaret olduğunu düşündü. Binanın önünden geçerken, kilisenin avlusuna kadar sokulmuş bir ambulansın arkasına, astronot gibi kıyafetler giymiş iki sağlık görevlisinin bir sedye koyduklarını gördü. Sedyenin üzerinde, torba içinde bir ceset olduğunu gördü. Turuncu ceset torbasının üzerindeki biyolojik tehlikeli atık sembolü takıldı gözüne. Birbirine sırtını dönmüş üç hilal ve ortalarında bir çember. Bakışlarını ceset torbasından ayıramıyordu. Torbanın içindeki irem'i düşündü. Hâlâ yaşadıklarının gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Adımlarını hızlandırıp oradan uzaklaştı.

Beş dakika kadar bu şekilde yürüdükten sonra Cercle d'Orient binasının önüne vardı. Yoğun sis yüzünden bina sanki pamuklara sarmalanmış gibi duruyordu. Kafasını kaldırıp binaya baktı. Giriş katı ve birinci katı görünen binanın üst katlan sisin içinde kaybolmuş gibiydi.

Adeta bir açık hava müzesi olan Pera'nın neredeyse bütün binaları birer tarihi eserdi ve Beyoğlu Belediyesi birkaç hafta önce bu muhteşem binaların her birine, onları kısaca tanıtan birer levha yerleştirmişti. Bu tanıtım sisteminin bir de cep telefonu uygU' laması yapılmıştı. Hakan telefonundan o uygulamayı da indirip açtı. Bina ile ilgili özet bilgilere ve detaylı fotoğraflara baktı.

235

o;r süre bu bilgileri okuduktan sonra telefonuyla binanın relerini çekmeye başladı. Bina öylesine ihtişamlı bir büyüklü-dhipti ki, sis olmasa bile bu dar caddede binayı tam olarak .vjntülemesi olanaksızdı. Zaten internetten yaptığı aramalarda binanın tam bir cephe fotoğrafına ulaşamamıştı. Cadde taundan alman görüntüler, İstiklal Caddesi'nin darlığı nedeniyle nelde çaprazdan belli bir açıyla çekilebilmişti. Telefonuyla yakın plan birkaç çekim yaptı. Başını kaldırıp binanın üst katlarına sis buharının arasından güçlükle seçilebilen işlemelerle dolu (jjş cephesine, yüksek pencerelerine baktı. Binanın giriş kapısının önünde durduğunda kapının üzerindeki o tuhaf figürlere sahip kabartmayı gördü. Sağda ve solda iki melek ve aralarında boynuzları olan bir adam. Bu boynuzlu adam şeytanı mı sembolize ediyor? Yüzünde korkutucu bir ifade vardı ama yine de şeytan değildi sanki. Meleklerin korumasında olduğuna göre kötücül varlıklardan başka biri olmalı gibi gelmişti Hakan'a. Bu figürü görünce insan ister istemez, Böyle bir figür bu binaya neden konulmuş olabilir ki? diye düşünmeden edemiyordu. Hakan bir süre bu figüre baktı. Mimar Alexandre Vallaury bu garip işlemeyi buraya

niye yerleştirmiş olabilir?

Bir kaldırım köşesine oturup tablet bilgisayarından çeşitli internet sitelerinde konuyu araştırmaya başladı. Araştırdıkça ilginç bilgilere ulaşıyordu. İki melek ve ortalarında boynuzlu bir adam. Boynuzlar çiftti. Google araması sırasında bir yerlerde "çift boynuzlu Musa" diye bir kavram görüp, sayfayı okumadan geçtiğini hatırladı. İnternette bu ifadeyi yeniden aradı ve bu konuyla ilgi-h binlerce sitede çok detaylı açıklamaların ve tartışmaların olduğunu gördü. Tarih boyunca yapılmış ve günümüzde de devam etmekte olan garip bir tartışmaydı bu. Binanın önünden gelip geçerden gözü takılan pek çok insanın şeytan sandığı bu figür, aslında ievrat'm, orijinal dili olan Aramiceden Latinceye tercüme edilirden yapılan bir çeviri hatasının ürünü olabilirdi. Komik ama ger-Çek açıklama şuydu: İki boynuzlu Musa figürü, Tevrat'ta geçen e "ışık saçan" anlamındaki bir kelimenin din adamları tarafının "iki boynuzlu" diye yanlış tercüme edilmesiyle ortaya çıkmış-

236

ti. Tevrat, orijinal dili olan Aramiceden önce İbraniceye ve Sq da Latinceye çevrilmişti. Latince çeviriden de Yunancaya çevrile-ve Yunanca'dan da günümüz dillerine çevrilip bugünlere kadar K şekilde aktarılmıştı. Hal böyle olunca, günümüzdeki tüm İnci] Tevrat çevirileri, çevirinin çevirisinin çevirisi idi ve bu da anlarnd bazı kaymalara ve yanlış anlamalara yol açan problemli bir durum yaratıyordu. İşte bu karmaşaların en bilineni, bugün İtalya'dakj St. Pietro Katedrali'nde Michelangelo tarafından yapılmış bir heykel ile ölümsüzleşen "boynuzlu Musa" kavramı idi.

Problemi yaratan kelime "kern" kelimesiydi. "Kern"i, birinci anlamı olan "ışık" yerine kelimenin ikinci anlamını kabul edip "boynuz" diye çevirenler, Hazreti Musa'yı betimleyen ifadeleri "aydınlık ve ışık

saçan" yerine "boynuzlu" diye çevirmiş oldular. Bu çeviri üzerinden kutsal kitabı kendi dillerine çeviren tercümanlar da bu hatayı mantıksal olarak veya etimolojik olarak hiç sorgulamadan, asırlarca kopyala-yapıştır mantığı ile tekrar edip durmuşlardı.

Al sana evrensel bir ade due dumbela daha... Nihayet çağımıza gelindiğinde yapılan bu yanlışlık anlaşılmış ve bazı metinler düzeltilmeye başlanmıştı. Hakan nemli kaldırım taşının soğuğuna aldırmadan büyük bir merakla okumaya devam ediyordu. Okuduğu internet sitesindeki bilgiye göre, bu tuhaf çeviri hataları sadece Yahudilik ve Hıristiyanlıkta da olmuyordu üstelik. Kuran çevirilerinde de "iki boynuzlu" diye tercümesi hatalı yapılan biri vardı: Zulkarneyn.

Yine yanlışlığın temelinde, aynen Tevrat ve İncil'de olduğu gibi burada da boynuz anlamına da gelen "karn" kelimesi vardı-Tesadüfe bak, yine aynı kelime, diye düşündü hayretle. Dünyada en çok inanana sahip ve bir türlü barış içinde bir ittifak yap' mayı başaramayan üç semavi dinin ittifak ettiği tek konunun, tek bir kelimenin çevirisinde yapılan hata olması ne büyük ironi-Kuran'da Zulkarneyn diye bahsedilen kişi, dünyanın kaderini etkileyecek güçlü bir lider olarak tanımlanmıştı. Kim °*' duğu, geçmişte yaşayıp ölmüş biri mi, yoksa gelecekte düny#' ya gelecek biri mi olduğu tartışmaları halen yapılan bir büyük

tarıcı arketipiydi. Orijinal dili 600'lü yılların Arapçası olan V .an'da geçen DU isim aslında daha önce bilinen bir terim de

r/İdi- İlk defa Kuran'da geçen ve ne anlama geldiği de bu yüz-tartışmalara y0\ acan türetilmiş bir tamlama idi:

y;ul-karn-eyn

2jul: sahip olmak, karn: soy veya boynuz, -eyn eki ise "çift, juaf anlamına geliyordu. Karn kelimesinin birinci anlamı "ne-:j soy" iken, ikinci anlamı olan "boynuz" kabul edilerek yapılan hatalı Kuran çevirilerinde, iki nesil boyunca gibi bir anlama gelmesi gereken Zulkarneyn tabiri, iki boynuzlu diye bağlamından kopuk, hatalı bir tabire dönüşüyordu. Tabii bazı eski ve yeni yorumcular, hâlâ "nesil" yerine boynuz anlamını kullanmakta ısrarcıydılar. Boynuz kelimesini kabul eden, ancak daha modern bir yorum yapan bazı yorumcular ise bu tabirin "gelecekte dünyaya gelecek, başında antenleri olan ya da antenleri olan bir başlık takan kurtarıcı lideri" işaret ettiğini ve o büyük kurtarıcı Zulkarneyn'in kıyamet kopup dünya sona ermeden dünyaya geleceğini ve üstün bir teknoloji ile dünyayı kurtaracağını savunuyorlardı.

Hiçbir dine inanmayan biri olarak bu iki tanıma da sadece mantık çerçevesinden bakıyordu Hakan. Ki zaten insan inançsız olunca, işin içine duygular ve önyargılar pek karışmadığı için böylesi tartışmalı konular üzerinde daha sağlıklı yorumlar yapmak ve daha doğru sonuçlara ulaşmak bazen daha kolay oluyordu. Bu iki yorumdan herhangi biri ona diğerinden daha mantık-u gelmemişti. Ama tüm dinlere inanan insanların takıldıkları ortak kelimenin "karn-kern" kelimesi olması Hakan'da bu kavramsal tartışmaya bir ilgi uyandırmıştı. Onlarca büyük kavram Ve felsefeye etkili ve çürütülemeyen cevaplar vermeyi başarmış °u üç büyük semavi dinin, böylesine basit bir kelimede takılmadı oldukça tuhaftı.

'Yoksa Kuran'daki bu 'karn sahibi' ile Tevrat'taki 'kern sahi-1 aynı kişiler mi?" diye kendi kendine mırıldandı.

internetten bir Kuran sitesi açt . Bu site içinde "Zulkarneyn" kelimesini tarattı. Zulkarneyn k limesi sadece bir surede geçi-

238

yordu. 18. sure olan Kehf Suresi'nde iki denizin birleştiği v kadar giden ve gelecekte yaşayacağı rivayet edilen Musa iSöl-de biri ile ona eşlik eden arkadaşının hikâyesinden bahsediüy takip eden ayetlerde ise Zulkarneyn'in hikâyesi veriliyordu. Zui karneyn, Kuran'da anlatıldığı kadarıyla büyük bir dünya sav şını inşa ettiği bir duvar ile bir süre boyunca engelliyor, sonr engeli kaldırıyor ve tüm dünya birbirine giriyordu.

"Belki de bu ikisi aynı kişilerdir veya belki de biri diğerinden sonra gelecek, devamı niteliğinde olan biridir" diye mırıldandı Matematik kafası ile düşünmek, onu art arda hikâyesi anlatılan iki kişinin de birbiri ardınca gelen kişiler olabileceği sonucuna varmasını sağlamıştı. Bu derin düşüncelere o kadar dalmıştı ki, sisin arasından birdenbire beliren bir elin omzuna sertçe dokunması ile adeta yerinden sıçradı. "Abimm, 4 lira versene."

Gelen yine o sokak çocuğuydu. Hakan elini cebine attı ama bu çocuk için her zaman cebinde bulundurduğu bozukluklar bu kez cebinde yoktu. "Dur bekle" dedi çocuğa şefkatle. Binanın köşesinde dikilmekte olan seyyar kestaneciden küçük bir kesekâğıdı kestane alıp parasını bozdurmuş oldu. Çocuğa önce kestaneleri verdi sonra da soğuktan nasır tutmuş titrek eline dört tane madeni 1 lira koydu. Gözlerinin içi güldü çocuğun, onun teşekkür etme şekli de buydu işte ve büyük bir minnetle başını yana eğip geldiği gibi kaybolup gitti yine sisin içinde.

Sonra Hakan'ın aklına, sabah sohbet ettikleri, Galata Mevle-vihanesi müzesi müdürünün, "İstiklal Caddesi'ndeki tüm kestaneciler polistir" dediği geldi birden. Doğru olabilir miydi? Kafasını yeniden kestanecinin durduğu köşeye çevirince adamın artık orada olmadığını fark etti. Belki de oracıkta durmaya devam ediyordu ama her geçen saniye artan sis yüzünden artık adamı görerni' yordu. Gördüklerinden de, görmediklerinden de emin olamaymca kendini tedirgin hissetti yeniden. Müze müdürü bir şey daha demişti: "...İstiklal Caddesinin altı boydan boya tüneldir. İki rnetre yüksekliğinde dev gibi bir su tüneli. Muhtemelen Bizans'tan, K°' ma döneminden beri var. Osmanlı da o tüneli kullanmaya devan1

239

Tabii şimdi harabe. Bir kez indim, şok oldum. Müthiş bir Bir iniyorsun aşağı, Allah seni inandırsın istanbul'un tüm •v . etlerine o tüneli kullanarak yürür gidersin aşağıdan." 6 flaşını eğip ayaklarının altındaki parke taşlarına baktı. Mü-j-rün söylediğine bakılırsa şu an ayaklarının altında uzanan T tik la* Caddesi'nin altı da boydan boya tünel olmalıydı. Hâlâ hircız vaktim var, diye düşündü. Kolundaki saatin camını baş-oarnıağı ile okşar gibi sildi. Hızlı adımlarla Taksim Meydanı'na doğru hareketlendi. Maksem binasına bir de kendi gözleriyle bakmak istiyordu. Melek, görgü tanığı bir kadın tarafından son görüldüğünde dizden aşağısı ıslak bir şekilde koşturuyor olduğuna göre, su ile ilgili her yere bakmalı, her ihtimali gözleriyle görüp değerlendirmeliydi. Koşar adım cadde boyunca yürürken gözleri bir radar gibi yanından geçip gittiği binaları ve insanları tarıyordu. Cadde boyunca ilerledi ve nihayet caddenin Taksim Meydanı'na açılan ağzının tam solunda müze müdürünün Maksem dediği binayı gördü. Bu zarif yapı, Fransız Kültür Merkezi'nin hemen yanı başındaydı. Her gün önünden gelip geçtiği bu binanın geçmişte ne olduğunu o güne dek merak bile etmemiş, bir kez olsun araştırmamıştı.

"işte bu yüzden yok olup gidiyor bu binalar" diye mırıldandı, rak edip ilgilenmediğimiz için."

ki binadan oluşuyordu yapı. Küçük olan bina, kesme taşlar-yapılmış sekizgen bir formdaydı. Bir su deposundan çok, 12. yüzyıla ait bir Selçuklu kümbetini andırıyordu. Bu yapının arkasında ise dışarıdan bakıldığında Taksim Meydanı'na çekilmiş blr duvarı andıran daha büyük bir bina vardı. Önce küçük olan blnaya girmek için ilerledi ve tam girişte durdu. Binanın girişi-110 asılı küçük bir tabelada binanın künyesi yazıyordu. Bu kü-'¦" k bina günümüzde İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin turizm ?i olarak kullanılıyordu. Kocaman bir İBB logosunun altın-1 geçerek kapıdan içeri girdi, içerdeki belediye görevlisine gü-uttisedi ve karşıda duran danışma standmdan bir Maksem bro-ŞUrü alıp okumaya başladı. Broşürde de cep telefonu uygulamamda yazan bilgilerin aynıları yazıyordu.

240

1730 yılında tahta geçen I. Mahmut döneminde Belgracj n manı bentlerinden ve Bahçeköy'deki derelerden gelen su]ar •

içi sırlı künklerden geçerek arkadaki büyük binada, daha doğru w

ifade ile depolarda toplanıyor ve oradan bu türbeye benzeyen t-çük binadaki vana ve boru sistemi ile İstanbul'un çeşitli mahal lelerine paylaştırılıp dağıtılıyor, yani kelimenin tam anlamıyl "taksim" ediliyordu. Bu kelime zamanla bu bölgeye ve meydan-, da adını vermiş ve meydan Taksim Meydanı adını almıştı.

Maksem binası, kanallardan, künklerden, bentlerden, boru ve vanalardan oluşan bir yeraltı su şebekesinin kalbiydi. Suyu toplayıp dağıtan sistemin kumanda ve kontrol merkeziydi. Bu sekizgen yapının tam arkasında o günün koşullarında devasa denebilecek, hatta bugünün koşullarında bile oldukça büyük bir yapı kabul edilebilecek su depoları yer alıyordu.

Hakan broşürden kafasını kaldırıp Maksem'in tavanına, zeminine ve duvarlarına göz gezdirdi, istanbul'da yaşamasına, üstelik Taksim'den binlerce kez gelip geçmiş olmasına rağmen bu yapıya hayatında ilk kez giriyor olmasına hayıflanıyordu. Broşürü katlayıp cebine koydu. Girişte sol tarafta üç basamakla çıkılan, beyaz mermerden yapılmış bir sofa vardı ve bir ucu soldan duvarın içine doğru giriyordu. Sağ tarafta ise duvar boyunca uzanan yine aynı mermerden yapılmış bir sedir vardı. Yarım metre genişliğinde olan bu sedir, broşürde okuduğu kadarıyla o dönem insanların oturup dinlenmesi için yapılmıştı. Girişin tam karşısında, belediye memurlarının oturduğu küçük bankonun yanında ise vanalardan, borulardan ve oluklardan oluşan bir sistem vardı. Sistemin arkasındaki duvara enfes bir yazı ile kocaman bir kitabe yazılmıştı. Suyun nasıl geldiğine, nasıl taksim edildiğine, hangi vananın hangi mahallenin suyunu yönettiğine dair bir tabelaydı bu kitabe. Bir nevi sistemin kullanma talimatıydı. Binanın içinde Melek'in ıslanmasına neden olabilecek tek damla bile su yoktu, burası daha çok mini bir müzeydi artı*-Kafasını yukarı kaldırdı. Zemini beyaz mermerle kaplı olan Maksem'in duvarları ve kubbesi Türk nakışlarıyla bezenmiş*-1 Kuru. Kupkuru. Nem bile yok, diye düşündü. Binadan umudun

241

¦ dışarı çıkmaya ve yandaki diğer büyük binaya geçip bir de

,a göz atmaya karar verdi. O an karşısında duran tuhaf şe-

°. " k etti. Bu, mermerden bir sandığa benziyordu veya sandık

• intüsü verilmiş bir küptü. Broşüre bakıp bunun ne olduğu-

okudu. Bu kübik parçanın, "suyun debisini ve akış hızını ölçüye yarayan bir mekanizma" olduğu ve "nedense dışarıdan bir sandık havası verildiği" yazıyordu.

Nedense...

Hakan mühendis olmasına rağmen bu sandığın o işi tam olarak nasıl yaptığına bir anlam veremedi. Yapının mimarını öğrenmek için cebindeki broşüre yeniden baktı ama mimarına dair bilgi göremedi. Binadan dışarı çıktı. Cephesinde birçok kitabe ve özenle işlenmiş motifler vardı. Eski binalarda âdet olduğu üzere, kitabeler Arap alfabesi ile ve şiir havası verilerek yazılmış beyitlerden oluşuyordu. Aslında bu şiirli kitabelerde yazan Arapça harflerin matematiksel değerlerinin toplamı, üzerinde bulundukları yapının inşa tarihi ile ilgili bilgi veren birer künye niteliğindeydi.

Daha fazla vakit kaybetmeden hızla arkadaki büyük binaya bakmaya karar verdi. O binada belki sorulan na bir cevap bulabilirdi.

Binaya yaklaştığında, girişte küçük bir tabelada "Cumhuriyet Sanat Galerisi" yazdığını gördü. Bir dönem İstanbul'a dağıtılacak suların toplandığı 12'si sağda, 12'si solda 24 büyük su deposu, şimdi ortada geniş ve uzunca bir koridorla ayrılan 24 büyük salona dönüştürülmüş ve ortaya muhteşem bir sanat galerisi Çıknıştı. Hakan adımlarını hızlandırıp biletsiz ve ücretsiz girilen Mekâna girer girmez, sanki daracık bir delikten karanlık, nem-*> derin ve bilinmezlerle dolu büyüleyici bir mağaraya adımını at-rıllŞ gibi tuhaf hissetti kendini. Görebildiği kadarıyla içeride kimlikler yoktu. İçeri girince karşısına çıkan uzun koridor metreler °yunca dümdüz ilerliyordu. Sonu karanlık olan koridorun nere-e bittiğini kestirmek imkânsızdı. Duvarlardan yankılanan tuhaf es dalgaları, birkaç saniye aralıklarla tüm hollerde dolanıp kulaca kadar geldi. Ürperdiğini hissetti. Koridor boyunca ilerledik-

çe fotoselli ışıklar yanıyor ve sağlı sollu dizilmiş galeriler hi* ı

01)-

aydınlanıyor, birkaç adım ilerleyip geçince arkası yeniden kav lığa gömülüyordu. Burnuna ince bir nem kokusu geldi. Tarih K yunca su ile dolu olan binanın duvarları hâlâ rutubet ve belli h lirsiz bir küf kokusu yayıyordu mekâna. Binadan çıkmaya kar verdi. Uzaklaşırken arkasına dönüp son kez baktı. Bir zaman lar binlerce metreküp suyun tüm imparatorluk başkentine ha yat verdiği binada tek damla suya rastlamamıştı.

Melek, başına ne işler açtın sen! diye düşünerek cadde boyunca koşar adım yürüyordu. Etrafta hiç polis yoktu. St. Antuan kilisesinin önünden hızlı adımlarla geçerken az önce sebep olduğu kargaşadan da eser kalmadığını ve hayatın normale döndüğünü gördü. Sadece kestaneciler... Acaba hakkımda bir yakalama kararı çıkarıldı mı? diye düşünüyordu. Tüm avukatlar bir anda çekilip onu dımdızlak ortada bırakmadan önce, Alp, yeniden gözaltına alınmasının artık an meselesi olduğunu söylemişti. Bunu öğrenmenin tek yolu Ali'yi aramaktı. Ali'nin "telefonunun dinlendiği" uyarısını hatırlayıp doğrudan aramak istemedi. İstiklal Caddesi boyunca yürüyüp nihayet kendi binasının yanına kadar vardığında etrafı kolaçan etti. Sisten dolayı görüş mesafesi on metreye kadar inmişti. Yanından gelip geçen

insanlara baktı. Oturduğu binanın sağındaki Tünel Han'a yöneldi. Han'ın altında İstanbul Belediyesi'nin işlettiği "İstanbul Kitapçısı" vardı. Zaman zaman girip sohbet ettiği kitapçıdaki görevliyle selamlaştı ve telefonu kullanmak için izin istedi. Ali'nin telefonu polis tarafından dinlendiği için, şimdi onu arayarak yeni numarasının deşifre olmasını istemiyordu. Adam yıllardır tanıdığı Hakan'ın bu ricasını ikiletmedi ve mağazanın sabit telefonunu Hakan'a uzattı.

Ali ikinci çalışta açtı ve zaten beklediği haberi verdi: "Gözaltı kararın çıkarıldı ama polis hâlâ harekete geçmedi. Neden bilmiyorum ama şimdilik duruyorlar. Bildiğim kadarıyla dosyanla ilgili her türlü ayarlamayı yaptılar. Bir anda baskın yapabil11*" ler. Artık kaç buralardan Hakan. Daha sonra yeniden konuşa' ruz, şimdi kapatmam gerekiyor."

243

rçggik kesik üç kere "dit" sesi ve sonra sessizlik. Telefon ka-jniştı. Hakan beti benzi atmış bir şekilde telefonu mağa-

İ alışanına geri uzattı. Mağazanın penceresine doğru birkaç jlHı attı. Kendini kâinatın en yalnız adamı gibi hissediyordu. Kitapçıdaki görevlinin, "Her şey yolunda mı Hakan Bey?" soru-

,unu bile duymadı.

Bakışlarını karşıya çevirince, sislerin arasından evine kom--u binanın altındaki köftecinin önünde Derya'nm beklediğini gördü, mağazadaki sabit telefonla Derya'yı arayıp oraya gelmesini söyledi. Derya merak içinde mağazaya geldi. Yanına yaklaşınca, Hakan onun alnındaki yara bandını, zaman geçtikçe morarmaya, sararmaya başlamış kollarını, tozlu pantolonunu fark etti. Hakan'ın içindeki tedirginlik bir anda korkuya dönüştü, "Derya!" dedi, dehşetle. "Ne oldu sana?"

Mağaza çalışanı olan biteni anlamaya çalışan gözlerle bir Hakan'a, bir Derya'ya bakıyordu.

"Biliyor musun" dedi Derya, güçlükle konuşuyor gibiydi ama yine de gülümsüyordu, "tablodaki kadın hamile."

"Boş ver tabloyu" diyerek onun koluna girdi Hakan, "hadi bana çıkalım, bir elini yüzünü temizle istersen."

Hakan ısrar etmesine rağmen Derya fazla detay vermeden yaşadığı kapkaç olayını anlattı. Kendini yorgun hissettiğini ve bir süre evine gidip üzerini değiştirmek istediğini söyledi. Evi Cihangir'de, aşağı yukarı yürüme mesafesindeydi. Biraz toparlanıp gelecekti.

Hak an, Derya ile vedalaşıp ayrıldıktan sonra yumrukları-111 sıkmış bir halde burnundan soluyarak apartmana girdi, basacakları koşar adım çıktı ve büyük bir hışımla eve girip kapıyı arandan büyük bir gürültüyle kapattı. Derya'yı o halde görmek, he-e de bunun kendisi yüzünden olduğunu bilmek artık gözünü ka-rartmıştı. Dolaptan bir elektronik kart aldı. Bu, daha önce hiçbir ^gisayarda kullanılmamış sıfır bir devreydi. Sonra lehim taban-Cası ile bütün bağlantılarını tek tek tutturdu ve içi açık durumda 1(luğu için her yerinden kablo ve devrelerin gözüktüğü masaüstü ^gisayarma bu yeni hazırladığı devreyi özenle bağladı. Bir san-

244

dalye çekip bilgisayarın karşısına oturdu. Birkaç tuşla Mel k>-evine bağlandı. Orada aktif bir hareket göremedi. İnternete ^ rip Google'dan Attila Taşkent'in AT & AT Hukuk Bürosunun ^ resini, telefonunu ve internet sitesini buldu. Bu hareketleri ari ta bir refleks gibi ezberden yapıyordu. Internet sitesinin ism, whois.com sitesine girerek İP adresine ulaştı. Gerisi çorap sök*' ğü gibi gelmişti. Birkaç dakika içinde Attila Taşkent'in bilgiSay ekranındaki yazışmaları ve bilgisayar üzerinden yaptığı tüm ko nuşmalar Hakan'ın ekranında çarşaf gibi serilmişti. Üstelik cep telefonu ve tablet bilgisayarı da bu bilgisayar ile senkronize edildiğinden, Attila'nın o cihazlar üzerinden yaptığı tüm görüşme ve yazışmalar da Hakan'ın kontrolündeydi artık. Hızla birkaç tanesine göz attı. Fazla vakti yoktu ama gördüğü birkaç yazışma telaşa kapılmasına yeterli olmuştu. Okudukça gözlerine inanamıyor-du Hakan. Hükümete baskı yapılması için yapılacak finansal ve ekonomik saldırılar, terör saldırıları, hepsi ama hepsi Attila'nın sesli görüşmelerinin kayıtlarında ayan beyan görünüyordu.

Binlerce masum insan ölecek, diye .düşündü büyük bir acı ile. Öfkeden kontrolünü kaybetmek üzereydi. Klavyenin tuşlarına kıracak kadar sert bir şekilde basarak Attila'nın bilgisayarında boş bir WORD dosyası açtı. Birkaç "Kilometre ötede ofisinde, bilgisayarının karşısında oturmakta olan Attila, ekranında kendi isteği dışında gerçekleşen bu işleme şaşkınlıkla ve kocaman açılmış gözlerle bakakalmıştı. "Neler oluyor?" diye mırıldandı.

"Sana neler olduğunu söyleyeyim" diye yazdı Hakan ekrana. Attila şok olmuştu. Birisi kendi bilgisayarının kamerası ve mikrofonundan onu takip ediyor olmalıydı. Attila açılan WORD dosyasını kapatmak için farenin imlecini sağ üst köşedeki çarpı i?a' retine getirmeye çalıştı ama imleç kendi kontrolünde değildi.

"Masum insanların canına kıymana izin vermeyeceğim" yaZ' di Hakan ekrandaki WORD dosyasına.

"Sen kimsin?" diye yazı ile yanıtladı Attila onu. "Kim olduğumu biliyorsun. Ben, Periklytos" diye yazdı ve çıktı bilgisayardan. Bu nickname, 1999'da Hakan henüz gen?

245

i nker iken kullandığı takma isimdi. Attila bu takma ismi,

n üe ü&iu okuduğu rapordan hatırladı. ,.ı2en Hakan'sın!" diye bağırırken Hakan ekranı çoktan ka-tnllŞ ve görüşmeyi bitirmişti.

Hakan'ın öfkesi halen dinmemişti. Elindeki SİM kartlar-

birini daha heba etmek pahasına Ali'yi aradı. "Ali" dedi, he-

ndan sesi titriyordu, "beni dinle, çok sayıda insan ölebilir.

Bunlar şeytani bir plan yapıyorlar. Hemen ilgili birimlere haber

verme!

elisin!"

47. Ü

Hakan nasıl bir canavarla karşı karşıya olduğunu daha iyi anlamaya başlamıştı. Bir an önce Melek'i bulmalı ve bu işten herkesi en az zararla kurtarmalıydı. Ahu'dan birkaç saattir ses seda yoktu. Derya da gittiğine göre biraz tek başına çalışıp odaklanmak açısından iyi olacaktı bu yalnızlık. Nereden başlaması gerektiğine karar vermeye çalışırken bilgisayarından bir yeni e-posta sesi geldi. Hızla açıp okumaya başladı. Ali, istihbaratın en derin kaynaklarına erişerek Tekvin tablosu ile ilgili harika bir rapor hazırlamıştı. Resmi kayıtlarda halen Mihrap olarak Seçmekte olan tablonun devlet arşivlerindeki izini sürüp göndermişti. Ali'nin e-postası şöyle başlıyordu:

"ilginç bir tespitim oldu dostum. Aynı tablodan iki tane var! birinci Tekvin, hepimizin bildiği versiyon. Yani sarı elbiseli bir ^adının rahleye oturarak resmedildiği versiyonu. Bu versiyonun fimizde sadece bir tane fotoğrafı var. Bu fotoğraf sayesinde Tek-Vln tablosunun neye benzediğini biliyoruz, ikinci versiyonun ise Maalesef bir fotoğrafı bile yok. Ancak tabloyu görmüş kişilerin vördiği bazı bilgilerle iki Tekvin arasındaki çok temel bir farklımı biliyoruz. Tekvinin ikizi hiç ortaya çıkmamış ama anladığım ^darıyla ikizinde kadının elbisesi kırmızı renkli. Muhtemelen llcı Tekvin arasında başka farklılıklar da vardır. Fakat bu fark-

ların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir tablonun j^u-

adı da ikizi ile aynı mıdır, onu da bilemiyorum dostum, sanat

rihçisi arkadaşına sorarsın artık. Ben karışıklık olmasın diye ı,

keşçe bilinen ve elimizde fotoğrafı olan, sarı elbiseli bir kadın

resmedildiği Tekvin'e 'Sarı Tekvin' ve neye benzediğini tam o]

rak bilemediğimiz ama kırmızı elbiseli bir kadının resmedildi

tespit ettiğim ikinci versiyona ise 'Kırmızı Tekvin' diyeceğim T

te bulabildiğim kadarıyla her iki Tekvin'in de kronolojik hikâyesi-

1901: Osman Hamdi Bey ilk Tekvin'i yapar. Bu, hepimizin bildiği sarı elbiseli kadının resmedildiği Tekvin'dir. Yani 'San Tekvin' tablosu. Tablo çeşitli sergilerde sergilenmek üzere birkaç kez yurtdışına çıkar. Türkiye'de hiç sergilenmez ama Paris ve Amerika'da sergilere katılır. Sarı Tekvin'in Türkiye'ye geri dönüşü 1903'tür. İlginçtir, tablo Amerika'dayken Osman Hamdi Bey'in evine misafirliğe giden bir dostu, aynı tablodan bir tane de ressamın evinde asılı olduğunu görecek ve bunu anılarında yazacaktır. Yazdığına göre Tekvin'in ikizinde tablodaki kadın sarı değil kırmızı bir kıyafet giymektedir ve tablo Sarı Tekvin'e göre oldukça küçük bir tablodur. Kırmızı Tekvin'i ilk kez bu şekilde tespit etmiş oluyoruz. Ayrıca buradan anladığım kadarıyla her iki Tekvin tablosunu da birbirine çok yakın tarihlerde, belki de aynı anda yapıyor.

1903: Osman Hamdi Bey, Amerika'daki sergiden dönen sarı Tekvin'i bir arkadaşına hediye edş/ken, ikizi olan kırmız1 Tekvin'i İstiklal Caddesi'nde Cercle d'Orient'ın ikinci katındaki özel bir salona koyar.

Cercle d'Orient... Bu Melek'in de defterine not ettiği kulübün ismi, diye düşündü Hakan.

1904: Osmanlı Bankası müfettişleri borçlarını ödeyemeyen Cercle d'Orient'a baskın yaparlar. Bu baskın sırasında müfetüŞ' ler kırmızı Tekvin'i talep ederler, ancak tablo ortadan kaybolmuştur. Müfettişler, Abraham Paşa'nın her şeyinin artık kend

247

•ne ait olduğunu, tablonun da kendilerine verilmesi gerektiği-vldia edip, tabloyu Cercle d'Orient yetkililerinden talep eder.

a ıcak kırmızı Tekvin ortada yoktur.

Hakan az önce kendisinin de bulduğu bu baskın hikâyesini men hatırlamıştı. Belki de aradıkları Kırmızı Tekvindi.

1905: Bir İstanbul ziyareti sırasında resmi temasları için Çı-rağan Sarayı'na giden bir İngiliz elçisi kendi devletine yazdığı raporda şöyle bir tasvir yapar: "Sultanın mülkünde çok geniş bir sanat koleksiyonu var. Paha biçilemez eserlerle dolu bir koleksiyon bu. Sanıldığının aksine, sultan sanata ve resme karşı değil. Koleksiyonun içinde çok sayıda insan figürlü yağlıboya tablo var. Hele içlerinden bir tanesi çok ilginç. Kırmızı bir elbise giymiş çirkince bir kadın cami mihrabına oturtulmuş. Ayak ucunda buhurdan, kitap ve elinde de bir terazi... Böylesi özgün ve özgür bir eser ancak Rönesans Avrupa'sında görülebilir." Buradan anlaşılıyor ki kırmızı Tekvin muhtemelen Çı-rağan Sarayı'nda. Zaten bu tarihten sonra da Kırmızı Tekvin'in izine bir daha rastlayamıyoruz.

Hakan bu satırları okurken aklına cebindeki eskiz gelmişti- ingiliz elçisinin 1905'te yazdığı bu satırlar, bire bir cebindeki eskizi tarif ediyordu. Artık emindi. Cebindeki eskiz, 1905'ten be-rı kayıp olan ve Ali'nin 'Kırmızı Tekvin' ismini verdiği Tekvin'in mci versiyonunun eskiziydi. Yeniden raporu okumaya koyuldu:

1909: İmparatorluğun en çalkantılı yıllarından biri yaşanıyor ve Abdülhamit tahttan indiriliyor. Çırağan Sarayı da artık ^eclis-i Mebusan'a, yani o dönemki parlamentoya tahsis ediliyor. Rothschild ailesinin temsilcisi meclise bir dilekçe yazıp, süitin Çırağan Sarayı'ndaki resim koleksiyonu içinde Osmanlı arıkası'na, dolayısıyla kendilerine ait bir eser olduğunu belirti-y°r ve tabloyu Meclis-i Mebusan'dan talep ediyor. Ancak meclis °nuyu hiç görüşmemiş ve bu talebe bir yanıt verilmemiş.

248

1910: Dilekçeden kısa bir süre sonra, 19-20 Ocak 19ı o'j rağan Sarayı'nda şüpheli bir yangın çıkıyor. Saraydaki koleksiyonu tamamen yanıp kül oluyor. Sanat koleksiyonu ¦• ^ dursun, koskoca saray cayır cayır yanıp sadece taştan bir isu * te dönüyor. Ve kırmızı Tekvin yeniden ortadan kayboluyor 7 ten bir daha da bu kırmızılı versiyonun izine rastlayamıyoru

1910: Tablonun Osman Hamdi Bey'in yalısında olduğuna ' ir bir söylenti dolaşıyor. 24 Şubat 1910'da Osman Hamdi R rahmetli oluyor.

1918: ingiliz ve Fransızlar İstanbul'u işgal ettiklerinde ilk yaptıkları işlerden biri, o zamanlar Arkeoloji Müzesi'ne ait depolardaki bazı tarihi eserleri yağmalayıp gasp etmek oluyor Osmanlı'nın neredeyse dünyanın bütün büyük devletleriyle savaş halinde olduğu, topraklarının parçalandığı ve hatta 465 yıllık başkentinin düşman askerlerinin çizmeleriyle tanıştığı bir yıl bu. İstanbul işgale uğrayınca birçok değerli ve kutsal kabul edilen eşya ile birlikte sarı elbiseli Tekvin tablosu da Osmanlı'nın savaş halinde

olmadığı tek ülke olan İsveç Büyükelçiliği'ne emaneten bırakılıyor. İşgal kuvvetleri yalılara ve canlarının istediği tüm mülklere el koymaya başlayınca, muhtemelen değerli eserler için en güvenli yerin dost ama tarafsız bir ülkenin elçiliği olduğuna karar veriyorlar. Üstelik elçiliği de İstiklal Caddesi'nde, bugün halen aynı yerde. Yine de tablonun bu dönemi ile ilgili de çok sayıda çelişkili bilgi var. 1934: İsveç Konsolosluğu

Cumhuriyet dönemi arşivlerinde sarı elbiseli Tekvin tablosunu' resmi olarak ilk ortaya çıkış yılı 1934 yılı. İddialara g0' re İsveç büyükelçisi tarafından bu emanetin, yine bir zamanla

isveç'te görev yapmış ve Türkiye'ye geri dönmüş bir

konsolosa

İstiklal Caddesi'ndeki İsveçJConsolosluğu'nda iade edilmesi ı

hepimizin fotoğrafından bildiği sarı elbiseli Tekvin

tablosunu"

Cumhuriyet dönemi macerası başlıyor. Tablo, 1934'e kadar em neten burada kalıyor. Bu emanet, tehlike geçtikten yıllar son İsveç'te görev yapan Türkiye konsolosuna iade ediliyor. 1963: Suphi Bey

L

249

nS0losun yaşı hayli ilerlemiş durumda. Tekerlekli sandal-ahkûm. Elindeki çok değerli sanat koleksiyonunu müza-yt ^ satışa çıkarıyor. O eserler arasında sarı elbiseli Tekvin yt,e gu da var. Müzayedeye çıkarılan o kadar çok sayıda ve pa-^Yiçilemez derecede değerli eser var ki, devlet de istihbarattan ha, ajanı bizzat müzayedeye sokuyor. Nuri Bayram ismindeki bir ^ihbarat ajanının kulak misafiri olduğu bir diyalog var. Çok il-gjç geldiği için onu da aktarıyorum:

"Konsolos Bey bütün gün tekerlekli sandalyesinde asık bir ,atla oturdu. Müzayede boyunca adamın gülümsediğine kim-"c tanık olmadı. Ancak bir ara, müzayedeye katılıp birkaç resim satın alan, fötr şapkalı iki kişi önümde konuşuyorlardı. Biri diğerine, 'Bunu nasıl yaparlar? O hiç satılır mı!?' diye sordu. Bizzat kulaklarımla tanık olduğum bu soruya karşısındakinin cevabı şaşırtıcı idi: 'Merak etmeyiniz Mösyö Bertrand. O emin bir yerde. Bu onun ikiz kardeşi."'

Bahsi geçen tablo büyük ihtimalle sarı elbiseli Tekvin. Müzayedede tüm parçalar satılıyor, en çok ilgiyi bu tablo görmesine rağmen bir tek bu tabloya alıcı çıkmıyor. Takip eden dönemde Konsolos Bey rahmetli oluyor. Birçok kişi tabloyu çok istemesine rağmen ilginç bir şekilde kimse satın almaya yanaşmıyor. Sarı Tekvin, satılması için antikacı Suphi Bey'e emaneten veriliyor. Suphi Bey de tabloyu satmak için tam 4 yıl uğraşıyor, ancak başaramadan ölüyor. Bu arada tabloyu çeşitli vesilelerle gören sanat eksperlerinin hepsi tablonun orijinal olduğu yönünde rapor veriyorlar. Sarı Tekvine büyük ilgi var. Herkes tabloyu gelip görüyor ama ancak tuhaf bir şekilde tabloyu kimse almıyor. Bir süre sonra sarı Tekvin de ortadan kayboluyor. Muhtemelen katılamadığı için bir depoya kaldırılıyor.

sarı Tekvin, 1967 ve 1988'de iki kez daha el değiştiriyor ve nilayet 1990'larda ismini açıklamak istemeyen biri tarafından

Sa,1n almıyor.

l995: Mustafa Cezar isimli araştırmacının kitabına göre bu 'ihte sarı elbiseli olan Tekvin tablosu, Demirbank'ın koleksi-

250

yonunda ortaya çıkıyor. Zaten elimizdeki tek Tekvin foto»*

^fı a bu çalışma sayesinde çekilen fotoğraf. U;j

1999: Türkiye tarihinin en büyük ekonomik krizinin pat] ^ günler başlıyor... Sarı Tekvin, belki de fotoğraf çekmenin bi]e v gl olduğu bir galeride. Belki Demirbank'ın genel müdürlük binQ da, sadece çok özel bazı insanların girebildiği bir sanat galerisinn sergilenmeye başlanmış olabilir. O yıl o büyük krizde ülkenin d düncü en büyük bankası olan Demirbank bir gecede batıyor. Aslı da bu batış halen tartışılıyor. Bir iddiaya göre bankaya haksız ve re el konulmuş. Hukuk mücadelesi günümüzde bile sürüyor. 1999. 2001 arası kriz döneminde Türkiye'de birçok bankaya el konmuş durumda. Ve banka o dönem TMSF'ye devrediliyor. Demirbank ile birlikte bankanın taşınır taşınmaz tüm malvarlığı, ellerindeki sanat eserleri de dahil olmak üzere, yeni sahiplerine geçiyor.

2001: Tablo TMSFden talep ediliyor. TMSF ise, tablonun hiçbir zaman kendilerine geçmediğini iddia ediyor. Yani sarı elbiseli Tekvin tablosu da tıpkı ikiz kardeşi gibi buharlaşıveriyor. 2018: 15 yıldan fazla bir zamandır tabloya dair en ufak bir bilgi ve iz yok. 1905'ten beri ortada olmayan Kırmızı Tekvin zaten unutulmuş durumdayken yavaş yavaş sarı Tekvin'in de unutulmaya başladığını söyleyebiliriz.

Rapor kısa ama öz bilgiler içeriyordu. Hakan, soluksuz okuduğu dosyayı kapatmadan önce arkasına yaslandı ve derin bir nefes alıp verdi. Bunları Ahu ve Derya ile de paylaşmalıya VPN programını aktif hale getirdi ve İP adresini gizleyerek öze bir mail grubu kurup dosyayı her ikisine de gönderdi. Ahu v Derya'nın telefonları birbirlerinde olsun diye mailin sonuna eK ledi. Not olarak da kendi bulgularını ekledi:

Arkadaşlar,

Ekte Tekvin'in tarihini veren bir dosya var. Dosyadan da » receğiniz gibi peşinde olduğumuz tablo, bildiğimiz Tekvin'in ikizi. Sizinle de paylaşmak istedim. Geldiğinizde hepsini k°ft, suruz. Hakan.

251

ıun penceresinden Galata Mevlevihanesi'ne doğru bakı-

y0ğun sis iyice dozunu artırmış ve görüş mesafesini bir-

y°r ,treye kadar indirmişti. Mevlevihanenin mezarlık kısmın-

-tre doğru uzanan koca koca ağaçlar bile sisten hayal meyal

* olmuştu artık. O esnada kapı zilinin çaldığını duyar gibi ol geçilir <>ım _ j; ^ ^w w Haha caldl> sonra zıı seSı yerin

Tepki vermedi. Zil birkaç kez daha çaldı, sonra zil sesi yerini ıva inen yumruklara bıraktı. Bu şiddetli sesle Hakan kendi-eeldi, sanki son birkaç dakikadır bu dünyada değil arafta asılı kalmış gibi olduğunu fark etti. Evdeydi. Pencereden dışarı bakıyordu. Kapıdaki her kimse yumruklamaya devam ediyordu.

"Allah kahretsin!" dedi, yaptığı hatayı düşünüp. "Eve hiç gelmemeliydim. Kendi ayağımla düştüm tuzağa!"

Kalkıp kapıya doğru gitti ve sessizce delikten baktı. Yuvarlak camlı bir gözlük takmış, sivri bıyık uçlarını yukarı doğru kıvırmış, irikıyım bir adam gördü apartman boşluğunda. Kemersiz pantolonunu düşmemesi için yeşil bir askıyla tutturmuştu. Beyaz gömleğinin üzerinde yeşil bir papyon vardı ve şişman boynunu sanki bir kement gibi sıkıyordu. Hakan, papyonlu insanların karşı tarafa güven vermeyen, samimiyetten uzak bir duygu yaydıklarını düşünürdü hep. Yine aynı duyguya kapıldı. Kapıyı zinciriyle açtı ve aralıktan, kimsiniz der gibi adama bak-u- Adam büyük bir heyecanla konuştu:

'Girebilir miyim lütfen? Konu, arkadaşınız Derya Hanım ile dgili."

r ,¦ ¦

fi

\ 48. Z

ttakan bir an kararsız kalıp düşündü ve sonra bu tuhaf gö-uŞİü adamı içeri almaya karar verdi. Salonda, İstiklal desi'ne bakan pencerenin önünde karşılıklı duran berjer kol-ara oturdular. Hemen ortalarında yuvarlak bir sehpa duru-

ki

u. Adam sehpaya elini koyup Hakan'a doğru eğildi ve san-ıdece ikisinin bilmesi gereken çok özel bir sır veriyormuş gı-'Çak bir ses tonuyla kendini tanıttı:

252

"Ben Kirkor Gülbenkyan. Beyoğlu'nda antikacı ve sahaf Tombul parmaklarını gömleğinin cebine sokup iki t zit çıkardı. İlkini sçhpaya koyduktan sonra, "Bu işyerin,» Vi di, sonra ikinci ve daha büyük olan kartviziti sehpaya ı> e ekledi: "Gerçi artık pek işyerimde durmuyorum. Günü ' ğu saatini evimde geçiriyorum, malum, emekliliğin keyfi»-karmaca diyelim." Ve ikinci kartviziti de parmaklarının im la Hakan'a doğru itti. Hakan ikinci kartvizitin üzerinde v zan adrese göz ucuyla baktığında bunun İstanbul Boğazı'm Karadeniz'e açılan ağzında, yeni yeni imara açılmakta olan ve her geçen gün ihtişamlı yalılarla dolmaya başlayan Kuzev Ormanları'nın kıyısı olduğunu gördü. Hoşnutsuzluğunu belli etmemeye çalışarak kartvizitleri kibarca önüne doğru çekti. Cep telefonunu çıkarıp Kirkor'un şaşkın bakışları altında kartvizitlerin fotoğrafını çekti. Kirkor ile göz göze gelince de açıklama ihtiyacı hissetti:

"Böyle kaydedince kaybolmuyorlar."

"Ah, haklısınız efendim, çok akıllıca" diye gülümsedi Kirkor. Bir yandan Hakan'a kendini tanıtırken, bir yandan da fıldır fıldır gözleriyle odadaki eşyaları inceliyordu.

"Buraya geldiğinize göre beni tanıyor olmalısınız." "Aslına bakarsanız" dedi Kirkor, gözlerini duvardaki pirinç aynadan ve antika değil adeta tarihi eser statüsünde olan ahşap konsoldan ayırmadan, "sizi çok

fazla tanıdığım söylenemez. Sizi ve bu adresi Derya Aran isimli bir hanımefendinin düşürdüğü kartvizitinizden buldum."

"Derya kartvizitimi düşürdü ve siz de görüp aldınız. Anladım. Hakan, doğru anladığının sağlamasını yapmak için yüksek sesle tekrar etti. "Peki Derya'yı nereden tanıyorsunuz?"

"Derya Hanım bugün ofisime geldi. Bizim sahafa. Ve bana ba' zı kitaplarla ilgili sorular sordu." Kirkor öne doğru eğilip bir elim sehpaya koydu ve sehpanın ahşap yüzeyinin parmaklarıyla okşa' yarak, "Çok ilginç sorulardı" diye fısıldadı ve yeniden geriye yaS~ landı. Hakan, adamın teninden yayılan kesif kokuyu hissetmiŞ11-Kokuyu içine çekmeden konuşmaya çalıştı:

/

vurun, sizi dinliyorum. Yalnız fazla vaktim yok. Bir yere ek için evden çıkmaya hazırlanıyordum ben de." Vl rlbette, elbette, kısa keseceğim. Ama önce evde yalnız olduran emin olmalıyım" dedi Kirkor etrafına bakınarak. Yu-^' j. camlı gözlüğünün arkasında gözleri kıpır kıpır hareket V -,r hiç durmadan etrafı tarıyordu. Gözleri bu kadar hızlı ha-

ket edebilen birini daha önce hiç görmediğini düşündü Hakan.

jCirkor salona göz gezdirirken bakışları duvardaki tablolara k'litlenip kaldı. Daha antreye adım attığı andan itibaren buranın normal bir ev olmadığım anlamıştı zaten. Anlamasına anlamıştı ima bu kadarı da fazlaydı. Duvardaki tablolardan bir tanesinin İdesin olarak Osman Hamdi Bey'e ait olduğundan emindi.

Övlece, uluorta duruyor duvarda! Delirecek gibi oldu. Ellerindeki titremeyi durduramıyordu. Tablonun alt köşesinde bir imza aradı gözleri ama bir şey göremedi. Biraz daha dikkat edince tablodaki çeşmenin hemen altına gizlenen o imzayı tanıdı. Bu kesinlikle Osman Hamdi Bey'in orijinal bir tablosuydu. Heyecandan adeta nefesi kesilmişti.

"iyi misiniz?" diye sordu Hakan, giderek daha da terleyen ve elleri tir tir titremeye başlayan Kirkor'a.

"iyiyim, sorun yok" diye yanıtladı Kirkor, burnunun ucuna kayan gözlüğünü tombul işaretparmağıyla geriye doğru iterken.

"Derya ile ilgili konu nedir? Anlatın lütfen, gerçekten merak ^tirdiniz beni."

"Bu gün bir hanımefendi ofisime geldi" dedi Kirkor, heyecanlan kuruyan boğazını yutkunarak ıslatmaya çalışarak "ve bana Usnaan Hamdi Bey ile ilgili bazı kitaplar sordu."

Hakan, ani bir rüzgârla açılıp arkasındaki koltuğa sert bir tekilde çarpan pencerenin sesiyle irkildi, kalkıp pencereyi ka-Pattı ve yeniden adamın karşısındaki koltuğa oturdu.

Biraz sohbet edince, isminin Derya olduğunu öğrendiğim bu gerıÇ akademisyenin, aslında şu an kayıp olan bir Osman Ham-

<ü Bey

tablosu ile ilgili kaynak kitap ve evrak araştırması yaptığı-

1 anladım" dedi Kirkor ve arkadaki masanın üzerinde duran sü-

nıyi işaret ederek, "biraz su alabilir miyim acaba?" diye sordu.

l";

254

%.

îili

Hakan başını sallayıp kalktı. Suyu doldurup Kirkor bir dikişte Hakan'ın verdiği bütün suyu içti ^ ^at pırdatarak anlatmaya devam etti: e a&2ıı

"Tabii konu bana ilginç gelmişti. Siz d« bilirsiniz larda böyle eser «avcıları türedi ve genelcie de ya j ı S°n Z^t,. lar ya dolandırıyorlar. Bizim piyasada Ihiç üçüncüT^111^ denk gelmedim doğrusu" dedi gülümseyerrek. lr S°n^z

"Aslında sizin j>iyasada genelde ne olu» pek bilmem H-değilimdir bu tarihi eserlerle, tablolarla falan." İÇ Ilg

"Pek belli olmuyor." Kirkor duvardaki tabloya bakıp bir gülümseme ile yeniden Hakan'a çevirdi başım. SonraT3"' landı ve devam etti anlatmaya: °Par"

"Neticede antikacı ve sahafım ama t>en de Osman Ham di Bey'e büyük hayranlık duyan kendi çapında bir koleksiyot cuyum. Velhasıl, küçükhanımın aradığı bitapların hiçbiri ben-de yoktu. Ve çıkıp gitti. Birkaç dakika so nra, öğlen yemeği yemek için ben de dışarı çıktım. Şu yan binadaki köfteciyi pek severim. Çok bilinen bir yer değildir ama köftelerine bayılırım o mekânın. Her neyse. Yemek için binaya yaklaştığımda yine o hanımefendiyi gördüm. Yani arkadaşınız olduğunu tahmin ettiğim Derya Hanım'ı. Sizin apartmanınızın -önünde bekliyordu ve o sırada süratle yanma yaklaşan motorlu iki genç elindeki çantalara saldırdı kızcağızın. Bir süre yerlerde sürüklendi zavallıcık, işte o esnada çantasından bir şeyler d öküldü. Yerden kalktıktan sonra hepsini topladı ama kartvizi-tinizi göremedi sanırım. O gittikten sonra baktım, Hakan Turan yazıyor. Kartvizitteki adres de hemen yanı başımda duruyojr. Ben de karşıda bır şeyler atıştırıp buraya geldim ve size olayı bizzat haber verme istedim. Umarım arkadaşınızın sağlığı iyidir şimdi." Sonra ye ^ den başını çevirip d livardaki tabloya baktı. Papyonunun «ze sarkan koca gerdanı, her kafa hareketiyle lıoroz itıii1 £* nıyordu. Hakan adamı dikkatle inceledi.

Üzerinde ev adresimin yazdığı bir kartvizitim yok ki benl al-"Bu tablo..." dedi Kirkor, "Fakat siz... Bı* eserleri sa*»1 diniz?"

255

almadım. Bunlar bir büyüğümden bana kalan birkaç

müsaade isteyip tablonun yanına yaklaştı ve burnunun *" i/ van gözlüğünü düzeltmeden, başını geriye doğru atarak ıcun' • dikkatle inceledi tabloyu. Kalbi duracak gibi olmuştu. l5rU . n Osman Hamdi Bey'in hiç ortaya çıkmamış üç tablo-^Ü biri olduğundan hemen hemen emindi artık. "Bu muaz-sU u-~/ıı HaVnn biraz arkasında durup, hareketleri

Kıı*°r

bü^

J t van gözlüğünü düzeltmeden, başını geriye doğru atarak

h'r dikkatle inceledi tabloyu. Kalbi duracak gibi olmuştu.

lonun Osman Hamdi Bey'in hiç ortaya çıkmamış üç tablo-

biri olduğundan hemen hemen emindi artık. "Bu muaz-

¦ live mırıldandı. Hakan biraz arkasında durup, hareketleri

an bir çocuğu andıran Kirkor'a baktı. Heyecanlanınca kıza-

,,,7ıı ¦•(> titreyen elleri ile hemen kendini ele veren, bir anda

ran)u/l ' J

vinip an(*a karanlıklara gömülen, değişken bir ruh hali var

mbiydı. ^an onu tablo ile baş başa bırakıp yeniden berjer koltuğa oturdu. Bir süre Kirkor'u bekledikten sonra sabırsızlanıp sordu: "Buraya geliş amacınız tam olarak nedir Kirkor Bey? Bana bunları söylemek değil herhalde."

Adam pengueni andıran bir yürüyüş ile yeniden gelip Hakan'ın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Elbette değil. Kafamda bazı soru işaretleri oluşmuştu Derya Hanım ile ilgili. Fakat buraya gelince konu biraz daha netleşti. Sanırım kendisi kayıp Osman Hamdi Bey tablolan ile ilgileniyor." Böyle bir çıkarımı nasıl yaptınız anlamıyorum. Evet, Derya enım arkadaşımdır. Sanat tarihi hocası olduğu için de akade-Çalışmalar yapması kadar doğal bir şey yok. Bugün başına en hadiseden de haberim var. Neyse ki ucuz atlattı. Bu kap-uar cüzünden insanlar yaralanabiliyor, hatta ölebiliyor da." .6 ^ Kirkor. Yüzünde sahte bir üzüntüyle. İfadesinde 2ün lnsanuİln gidişatından endişeliymişçesine sahte bir hü-m ^ varc^1' sonra bakışlarını tabloya çevirerek anlat-

İeıv Vam ett*: "İnsan hayatı günümüzde bazıları için çok de-ki Se »akışlarını yeniden Hakan'a çevirdiğinde yüzünde-

Çiik e^ Maskesi gitmişti. Şimdi daha çok masallarda kü-

1 «>cukl8

k0b"v'uıuan besleyip büyüten, sonra da onları kesip yiyen şış-** ^navara benziyordu. Konuşmasını sürdürdü: ^ '° ıü kırpmadan adam öldürenler var bu dünyada artık.'' df l! °urnundan öne doğru kayan gözlüğünü parmağıyla bir

i

kez daha yerine itti ve sustu. Bir süre sessizlik oldu. Sesûj4.v Hakan'ın sorusu bozdu:
,/M

"Size nasıl yardımcı olabilirim Kirkor Bey?" ™

"Eğer arkadaşınız bu araştırmasını, bana söylediği gibi s akademik bir merak ile yapıyorsa onu bilmem ama kayıp o man Hamdi tabloları ile ilgili ticari bir amacı var ise size uv rım, bu yolun bazen tehlikeli olabileceğidir. Bunu son 3() y]i nı bu hayalet tabloları ararken harcamış biri olarak söylüy0 rum. Tarihi eserler konusu, hele de kayıp eserler söz konusu ise ucunda milyar dolarların olduğu bir konu. Bir araştırma yapacaksanız bunu sessiz sedasız yapmanız lazım."

O konuşurken Hakan onu inceliyordu. Kaim bacaklarını iki yana iyice ayırarak oturmuştu. Zaten yürürken de birleşemeyen bu bacaklara inat, ayakları çapraz bir şekilde, futbolcu ayakları gibi içe bakıyordu. Bakışları insanın ruhunu delip geçiyordu sanki. Belki de o gözlüğü, bu delici bakışlarını gizlemek için kullanıyordu.

"Uyarılarınız için teşekkürler. Derya Hanım'ı uzun süredir tanırım. Dünyanın en idealist öğretim görevlilerinden biridir. Bildiğim kadarıyla son yıllarda kaybolmuş bir eserle ilgili akademik bir araştırma yapıyorlardı. Yani olay tamamen akademik. Muhtemelen yayınlayıp üniversitede bir terfi almak için.

"Anlıyorum" dedi Kirkor. "Mihrap ile de terfi alınır ama şimdi" diyerek gülümsedi. "Mihrap?"

"Hadi ama Hakan Beyciğim. Son yıllarda kaybolan tek Osman Hamdi tablosu Mihrap. Diğerleri zaten bir asırdır kayıp-Kirkor bir kahkaha attı. Özgüveni yüksekti. Hakan'ı rahatsı eden bir havası vardı.

"Mihrap tablosunu duymuştum evet. Şu bir anda ortacı kaybolan tablo. Enteresan bir hikâye gerçekten."

"Bu piyasada ne hikâyeler döner, bilseniz şaşarsınız." "Mihrap'm hikâyesi nedir peki, biliyor musunuz K-ır Bey??"

"Elbette biliyorum. Yani gazetelerde okuduklarınızdan ıa

257

Vvorum. Ama neredедir, kimin elindedir, o kadarım bileşim bıüy

1116 , &n Kirkor'un gözlerinin içine baktı. Bir samimiyetsizlik • rdu. Başını pencereye doğru çevirip konuştu, "Asıl isminin s ¦ buğunu duydum. İlginç bir hikâyesi olmalı."

"Bu konuda size yardımcı olabilecek tek isim, benim de yakın dostum olan müzayedeci Baver Korkut'tur. Ne zaman ister-eniz sizi kendisiyle görüştürebilirim."

Konunun geldiği yer de yeterince hassastı, Hakan kibarca ayağa kalktı, elini uzatıp bekledi:

"Ziyaretiniz için çok teşekkür ederim Kirkor Bey." Kirkor toparlanıp ayağa kalktı ve buz gibi soğuk ve terli elleri ile Hakan'la tokalaşırken, "Eh, benim için gitme vakti yani" diyerek gülümsedi. "Size kartımı verdim. Dilediğiniz her konuda size yardımcı olabilirim. Tabii arkadaşınıza da."

Hakan adamı yolcu ettikten sonra kapıya sırtını verip başını geriye yasladı ve düşünmeye başladı. Bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. Çok kurnaz birine benziyordu ve bu eve de keşif yapmak için geldiği her halinden belliydi. Belki de kapıyı hiç açmamalıydım.

Kafasını indirip elindeki kartvizitlere bakarken Kirkor "ulbenkyan'ı düşünüyordu. Adamın bahsettiği Osman Ham-1 eksperi aslında çok işlerine yarayabilirdi. Kapının yanında-ekranı açıp güvenlik kamerasından apartmandan çıkmaktan Kirkor Gülbenkyan'ı seyretti. Siyah beyaz ekranda pen-n gibi sağa sola sallanarak yürüyen Kirkor, binanın birkaç e ilerisinde durdu ve arkasına dönüp binayı ve Hakan'ın 1 inceledi. Bir ara bakışlarını kameraya çevirdiğinde, si-eyaz ekrandan bile onun delici bakışlarını üzerinde his-..,. Hakan. Kirkor, sanki izlendiğini fark etmiş gibi kameraya ^ sedi, sonra dönüp kalabalığa karıştı ve sisin içinde göz-

^aybolup gitti. ^. • an içinde tam olarak tanımlayamadığı bir huzursuzluk Şifi ı- ^orc^u- Aklına Derya geldi. Huzursuzluğunun kaynağı, e Derya'yı tehlikeye atmış olmasıydı. Cebinden yeni SİM

258

kartı taktığı telefonunu çıkardı ve antredeki kadife pufa otm. Derya'yi aradı. Nasıl olduğunu sorduktan sonra konuya girdi-

"Bugün uğradığın sahaflardan biri yanıma geldi. Kirkor d' ye biri."

"Of. Ne garip bir adamdı. Çok korkuttu beni biliyor musunı Şimdi sen söyleyince hatırladım adamı. Öğlen yaşadığım şu kapkaçın şokundan daha önce yaptığım her şeyi unutuvermişim iyi mi?" Sonra kısa bir sessizlik oldu. "İyi de bu adam seni naşı] bulmuş Hakan? Senden hiç bahsetmedim ki adama."

"Kapkaç sırasında çantandan kartvizitim düşmüş, öyle söyledi. O da adrese bakıp buraya kadar gelmiş işte. Gerçi kartımda sadece iş adresim yazıyor ama şirketi arayıp sorup soruşturup öğrenmiş demek ki evimi de."

"Hakan, bunun olması imkânsız" diye yanıtladı Derya, "bende senin kartvizitin hiç olmadı ki."

49. B

Ali, Kırmızı Tekvin tablosunun geçmişi ve bugün nerede olabileceği üzerine araştırma yapmaya devam ediyordu. Hayatına yeni bir amaç gelmiş gibiydi. Tekvin'in bir başka versiyonu daha olduğunu bulmak da onu heyecanlandırmıştı. Muhtemelen bunu 100 yıldır fark eden ilk kişi kendisi olabilirdi. Kırmızı elbiseli bir kadının resmedildiği ve Kırmızı Tekvin adını taktığı bir versiyon. Piyasada yıllardır el değiştiren ve şu anda o da kayıp olan sarı elbiseli Tekvin'in neredeyse 114 yıldır ortada olmayan gizemli kardeşi. Henüz tabloya dair herhangi bir belge bulamamış olsa da bu konuda sağlam bir iddianın izlerini bulmuştu. Keyifliydi çünkü tarihin içinde dedektiflik yapmak gibi bir şeydi bu çalışma. Sanat tarihçiliği de biraz polislik gibiydi. Delil ve belgeleri araştırıp gev' çeği bulmak. Sanki doğduğu günden beri beklediği bir işareti almış gibi, sanki Hakan'ın dokunuşuyla uykusundan uyanmış S1' bi hissediyordu kendini. Mutluydu. Daldığı bu yoğun çalışmadan onu çıkaran Başkomiser Cemal'in telefonu oldu.

259

I "Ali» aslanım, nasılsın?" dedi Cemal, hep böyle girerdi konuş-"jyidir Cemal baba" diye cevapladı Ali, "bildiğin gibi." "Bu aralar pek bildiğim gibi olmuyormuş herhalde Ali. Seni amanı için yine uyardılar beni. Şu deli oğlanın dilinden sen anlarsın, başını derde sokacak, kendi iyiliği için son bir kez daha konllş sununla dediler bana. Bu yüzden aradım seni." "İyi yapmışsın başkomiserim."

"Artık başka türlü konuşacağım seninle. Şu Hakan Turan'a yardım etmekten ne zaman vazgeçeceksin oğlum sen?"

"Peki ya adam masumsa? Resmen birileri baskı yapıp yakalama kararı çıkarttırmaya çalışıyor. Bunu sen de biliyorsun Cemal baba. İkimiz de biliyoruz."

"Ali, sen delirdin mi evlat? Çok mu film seyrediyorsun?

Uyuşturucuya falan mı başladın? Kafan kıyak mı Ali senin? Biz

polisiz oğlum, biz ne karışırız kim masum kim değil? Yakalama

kararı çıkar çıkmaz adam adalete teslim edilecek. Bize ne ma-

um mu değil mi? Mahkemeler karar verir ona."

"Helal olsun o savcıya. Dimdik durdu tüm baskılara rağmen."

"Hiç güvenme o işlere sen Alim. Başka bir kanaldan çözülüyor o iş. Eli kulağındadır. Her an yakalama kararı çıkar."

"Peki komiserim. Bir de şunu dinle o halde. Bu adamlar, yani Hakan'ın peşindeki adamlar sırf onu yakalatmak için üzerinizdeki baskıyı artırmak istiyorlar. Bunun için büyük terör eylemen yapacaklar. Türkiye'nin her şehrinde büyük patlamalar ola-c'ak. Yüzlerce ölü ve yaralı olacak." "Ne diyorsun oğlum sen?"

"Bu bilgileri bana Hakan verdi biliyor musun, buna ne diyeceksin komiserim?"

"Peki Hakan ne bok yemeye bu işle uğraşıyor? Varsa bir duyumu polisi arar ihbarda bulunur."

"Cemal baba, polis peşindeyken Hakan'a kim inanır?"

"Peki nereden duymuş bu Hakan tüm bunları?

"Biliyorsun, adam bir hacker. İyi bir hacker hem de. Her yer-

de eli kolu kulağı vardır onun. Ve peşindeki adamları da art l iyi tanımaya başladı."

"Başlarım onun hacker'lığma.. Her gün kaç yüz tane böyle iD siz sapsız ihbar geliyor bize biliyor musun sen? Beyoğlu'nda he-le her gün tetikteyiz."

"Cemal baba, inan bana anlamıyorsun durumu." "Allah seni ıslah etsin Alim. Beynini yıkamış bu adam senin yahu. Sen polissin oğlum. Bu komplo teorilerine tok olmalı senin karnın."

"Peki, dolar ve avro kurlarına ne diyeceksin? Dolar birkaç saatte 8,5 lira oldu. Borsa çakıldı. Ülkeyi büyük baskı altına almış durumdalar. Ve Hakan yakalanana kadar da bu baskılar sürecek."

"Peki işte ben de aynı şeyi diyorum o zaman Alim. Neden anlamıyorsun yahu? Bırak şu adama destek vermeyi. Bu işin şakası yok."

"Cemal baba. Güçlüden çekinip masumu yakalamak polisliğin şanına yakışır mı? Biz niye varız? Bütün bu ilkeleri çiğneyecektik de bana neden öğrettin hepsini?"

"Bu adam hakkında ağır suçlamalar var Alim. Bizim işimiz bize verilen isimleri yakalamaktır. Polisliğin şanı budur. Görevini yapmak. Babanın oğlu olsa bile kayırmamak. Şimdi bu borsaydı, terördü, büyük oyundu falan böyle saçma sapan komplo teorilerini bırakıp işine gücüne odaklan sen. Ve aradan çekil. Sen de dedin işte demin. Tehlikeli bir şeyler var ortada. Muhtemelen yargı yakalama kararı vermezse kendi yöntemleri ile Hakan'ın icabına bakarlar. Arkadaşını seviyorsan onun için dua et de biz yakalayalım ve adalete teslim edelim. Sabahtan beri Ankara da dahil ülkenin her yerinden baskı ve emir telefonları yağıyor."

"Bu adam suçlu falan değil Cemal baba. Bunu senin vicdanın da iyi biliyor."

"Oğlum, sen iyice kafayı yemişsin artık. Bilmiyorum senin için ne yapılabilir daha fazla."

"Cemal komiserim, seni anlıyorum. Ama sen de şunu anla. Bundan sonra ülkede olacak her terör eyleminden, o eylemin ihbarını alıp da bir şey yapmayan Emniyet birimleri sorumlu olacak."

261

felefon kapandı. Ali kafasında karmakarışık düşüncelerle

„5-a kalktı. Birkaç adım atıp pencerenin yanına gitti ve dışarı

hakti- Masasındaki polis telsizinden istanbul sokaklarının tenha-

ı„stığı ve halkın sis nedeniyle evlerine çekilmeye başladığı anons

»diliyordu. Sandalyesine oturup, gülümseyerek geriye yaslandı.

"Biri hariç" diye mırıldandı kendi kendine. "Biri hariç."

50. Ç

Hakan evde bir ileri bir geri yürüyerek kafasını toplamaya çalışıyordu. Pencerenin önünden geçerken istanbul'un üzerine çöken sise baktı. Sis, zaten bozuk olan sinirlerini iyice altüst ediyordu. Her geçen saat yeni bir şey fark ediyor ve gittikçe daha fazla batağa saplandığını hissediyordu. Melek için zaman daralıyor olabilirdi. Her an bir polisin kapıyı çalıp, "Tutuklusunuz" demesi olasılığı da artıyordu. Şu eskizdeki gizemi bulabilmek için artık bir an önce Ahu ve Derya ile birlikte çalışmaları gerektiğini düşündü, ikisine de "Bekliyorum" diye mesaj attı. Çok geçmeden Derya ve Ahu da geldiler ve yine salondaki büyük masanın etrafına oturdular. Derya kapkaçtan sonra hırpalanan kıyafetlerini değiştirmiş, siyah bir tayt üzerine fermu-arlı, kapüşonlu siyah bir eşofman üstü giymişti.

"isterseniz ilk ben başlayayım" dedi Hakan, karşısında onun ne söyleyeceğini merakla bekleyen Ahu ve Derya'ya.

"Polis bir arkadaşımdan tablo ile ilgili çok önemli ve belki de bizden başka kimsenin bilmediği bazı bilgilere ulaştım. Tablonun geçmişi ile ilgili. Kesin olarak eminiz. Tekvin'in bir ikizi var. Derya da daha önce söylemişti, Osman Hamdi Bey neredeyse bütün önemli yapıtlarından iki tane yapıyor ve ikincisini genelde ilkinden farklı yapıyor. Küçük farklar ekliyor yeni versiyonlara. Bildiğimiz kadarıyla bu iki Tekvin arasındaki temel fark, tabloya konu olan kadının kıyafetinin rengi. Bilinen Tekvin tablosunda kadının kıyafeti sarı renklidir. Peşinde olduğumuz Tekvin'deki kadının kıyafetinin kırmızı olduğunu anla-

dik. Ve kırmızılı olan versiyonun sanlı olan, bilinen vers„ nun neredeyse dörtte bin kadar küÇük olduğunu, bir 27°^ yutunda olduğunu düşünüyoruz. Kanşıkllk olmama L" Z ^ dan sonra bu tabloya, Ali'nın taktlğl isimle Kn-ınızı Tek^> biliri, Tum bu detaylan az önce size e-p0sta olarak gön^ gormuşsünüzdür sanırım " gonderdlm

***-*>. bır süre daçha CSSÖbir

z::rverdi-Buidııtı™ *»¦ «--•-;::::

"Ayrıca Osman Hamdi Beyin Mevlevi olması dIsl„da tan, h ta- cem.yefn (iyesi de olduğunu öğrendi Bunu Melek ,, bulmuş ve defterine not almıştı Ren d» u 7 de

figür olarak seçmiş." binasına Zulkarneyn'ı

"Zulkarneyn derken?" diye sordu Ah,, n Hakan'm ™™ - u , 7 hu- Derya da dikkatle

naKan in vereceği cevabı bekliyordu.

"Zulkarneyn veya daha doğru bir ifade ile Zul-karn-evn Bu konuyla.ılgili kitaplar dolusu bilgi var işin özet] ' ı T

Çeği de şu: Kutsal metinlere göre Zulkarn t *""

hüküm «i, u- , . Zulkarneyn ıkı nesil boyunca

miste va Z " ^ ^^ **™**a göre geç-

yaya I rnH kT' T** mBÛm *» ™ «**eL dünyaya gelmesi beklenen bir lideri ifade ediyor. Her kutsal metin-

MesT ^ZuIT ^ dmde V^ amS Ml *"££X. caleüeve f lkarney\Vesaı- Arfak çok az vakit kaldı. Hırıı-ca özenecek olursam, her din, hatta her dinin her alt cemaatı

y Lt n k ,tammIama geÜriyor bu k—*«- &

LTlacak kP"aSina " m Wr tarihte dÜny^a ***** gücü eü-

^tS?"1 SndlnP lyil6rİ ^^ ^ —r kUr-

"Klasik din anlayışı işte. Hepsi birbirine benzer, çünkü bır-

¦nin üzerine inşa edilmişlerdir" dedi Derya. Hakan onu ba-bir[^nayladı ve anlatmaya devam etti: ^"İlginç olan şu; bu kavram, yani çift nesil hüküm sürecek rıcı Zulkarneyn kavramı, hatalı bir tercüme nedeniyle çift

, ıuzlu olarak çevrilmiş birçok metinde. Aynı çeviri problemi

kce Kuran tercümelerinde de olmuş. Kuran'da 18. sure olan K>hf Suresi'nde 'Zulkarneyn' diye birinden bahsediliyor. Neden-e geleneksel yorumlar, birbirini kopyalar gibi bu Zulkarneyn'in vıft boynuza sahip bir kral' olduğunu söylüyor. Bu ayetlerin, eski çağlarda kafalarına boynuzlu başlıklar takan savaşçı kralları anlattığını söyleyen ulemalar var. Hatta boynuzlu miğfer kullandığı için Büyük İskender'dir diyen veya Türklerin efsane kahramanı Alp Er Tunga'dır diyen, Cengizhan'dır diyen bile var. Oysa Kuran'ı detaylı olarak bilgisayarda tarattım. Zulkarneyn'in bir kral olduğuna dair bir işaret yok. Üstelik geçmişte yaşayıp ölmüş biri olduğu sonucunu çıkarmak da doğru d"ğil. Özel bir yeteneği var. Bir şekilde çok hızlı seyahat etmesini sağlayan bir teknolojiyi kullanıyor. Bu yüzden geçmişte yaşamış biri değil de gelecekte dünyaya gelecek biri olarak algıladım ben Zulkarneyn'i. Ayrıca peygamber seviyesinde bir kutsiyet de atfedilmemiş gibi geldi bana. Daha ziyade özel bir bilgisi, yeteneği olan ve dünyanın kaderinde belirleyici olan bir kahraman gibi."

"Yüksek teknoloji bakımından mı gelecekte yaşadığını dükündünüz?" diye sordu Ahu. Hakan başıyla onaylayarak devam etti:

"Kuran'ı bir kenara bırakıp bir de Tevrat ve İncil'e bakayım dedim. Mesela oradaki metinlerde de buna benzer bir kavramı Çift boynuzlu Musa' diye çeviriyorlar. Neden tüm dinler, kendi kitaplarındaki bir kelimeyi ısrarla hatalı çevirir diye araştırmaca başladım. Hatanın sebebini buldum: 'Karn' kelimesi. Bu kelime hem 'nesil' hem de 'boynuz' anlamına geliyor ve maalesef ufku pek geniş olmayan tercümanlar tarafından hep birinci an-la«u olan 'boynuz' olarak çevriliyor. Hani Halic'e boynuza benzeyen şeklinden dolayı 'Altın Boynuz' deriz, İngilizcesi 'Golden

Horn'dur. İşte İngilizcedeki o horn da bu 'karn' kelimesi ile av köktendir. Osman Hamdi'nin üye olduğu o ilginç kulüp, Cero] d'Orient'ın binasında da bu 'çift boynuzlu' anlamına atfen koca man bir çift boynuzlu bir figür var. iki yanında ise melekler var Şimdiki adıyla Grand Pera binası. Hani şu Emek Sineması'm*

olduğu bina, biliyorsunuzdur sanırım."

"İstiklal Caddesi'nden her geçişimde Zulkarneyn figürünün

önünden geçiyormuşum yani" diyerek gülümsedi Ahu. Hakan

olanca ciddiyetiyle sordu: "Sizlerde durum ne?"

Hakan'ı sessizce dinleyen Derya, o tamamlayınca hemen konuya girdi:

"Doktor bir arkadaşımla konuştum. Ona Tekvin tablosunun bir resmini gösterdim. Artık daha doğrusu sarı elbiseli Tekvin tablosunun bir resmini diyelim. Yüzde yüz emin. Tablodaki kadın hamile."

"Kesinlikle benim de aklıma gelmişti biliyor musunuz!" diye araya girdi Ahu. Derya, o konuşurken birkaç kez gözlerini devirip Hakan'a baktı, sonra konuşmaya devam etti:

"Elimizde Yakup Ruzly'nin defterleri, ajandaları, evrakları var. Şimdi hepsine satır satır bakacağım."

Hakan minnetle Derya'ya gülümsedi ve Ahu'ya döndü:

"Senden de ricam, bize Osman Hamdi Bey'in hayatıyla ilgili tüm bilgileri dökebilir misin Ahucum! Ama ade due dumbela istemiyorum. Satır aralarındaki bilgilere ihtiyacımız var, herkesin birbirinden alıp kopyala-yapıştır yaptığı saçma sapan bilgilere değil."

"Tamam da, şu ade due dumbela nedir, bir söyleseniz çok mutlu olacağım artık Hakan Bey" dedi Ahu isyan ederek. Derya, ciddi görüntüsüne tezat, eliyle ağzını kapatarak çocuksu bir kahkaha attı. Bu ifadeyi açıklamak Hakan'a kalmıştı:

"Gerçek olmayan, bir yerde şehir efsanesi denebilecek hatalı bilgilere ade due dumbela demeye başladık işte bir anda."

Derya ayaklarının yerden kesildiğini hissetti bir an. Hakan, ikimizle ilgili bir konuda 'biz' mi dedi az önce? Bir anda milyon-

kelebek karnına doluştu. Sanki ağzını açarsa çıkıp bir an-danın içine kaçacaklar ve onu mahcup edeceklerdi. Sımsıkı

kapattı dudaklarını.

Hakan az önce çektiği Cercle d'Orient fotoğraflarının çıktıla-masaya bıraktı, "Şunlara bakın" dedi, "yıllarca bu binanın nünden gelip geçtim ama hiç fark etmemişim."

"Bu bizim ikinci sınıf dersimizdi" dedi Derya, "oldukça bilinen bir binadır aslında Hakan. Beyoğlu'nda dış cephelerinde şeytan ve melek maskaronları olan çok sayıda bina vardır, bu bina ve özellikle de bu figür en bilinenlerinden biridir hatta. Cercle d'Orient'a ev sahipliği yapan Grand Pera binası, mimar Alexandre Vallaury'nin bir eseridir. Üstelik mimar Valla-ury, Osman Hamdi Bey'in de en yakın dostuymuş. Aralarından su sızmazmış ve her projede ortak çalışırlarmış."

Ahu büyük bir merakla dinliyordu Derya'nın anlattıklarını. "Osman Hamdi Bey ona 'Mimar-ı Şehir' unvanını vermiş. Şehrin en önemli eserlerinde onun imzası var. Eserlerinin büyük çoğunluğu Karaköy ve Galata bölgesinde. Osmanlı Bankası genel müdürlük binası, Demirbank genel müdürlük binası, Osman Hamdi Bey'in kurdurduğu Sanayi-i Nefise Mektebi, yani şimdi bizim okulumuz olan Mimar Sinan Üniversitesi, Abdülmecit Efendi Köşkü, Pera Palas, Müze-i Hümayun, yani İstanbul Arkeoloji Müzesi ve daha ismini sayamayacağım onlarca muhteşem eser, hepsi bu Alexandre Vallaury'nin eserleri işte. Ve bu bina da elbette ' dedi parmağını Cercle d'Orient binasının resmine koyup, kapısının girişindeki boynuzlu heykele birkaç kez dokunarak.

Ahu Hakan'a baktı. Onun bu anlatılanlara ne tepki vereceği-111 kestirmeye çalışıyordu. Hakan gözlerini kısmış, sanki uzaktaki bir şeyi görmeye çalışır gibi Derya'nın parmağını koyduğu fotoğrafa bakıyordu. Bir eliyle sakalını çekiştiriyor, diğer elini hasaya koymuş, parmaklarıyla masaya hızlı hızlı dokunuyordu, ^hu patronunu daha önce hiç bu kadar gergin görmemişti. Dayanamayıp sormaya karar verdi:

"Bu Zulkarneyn sembolünün ne önemi var sizce Hakan Bey? Neden takıldınız buna bu kadar?"

"Yani eğer Osman Hamdi'nin ve dostlarının kurucusu ve ü si olduğu dışarıya kapalı bir kulüp, binasının ana giriş ka üzerine sembol olarak boynuzlu Musa veya Zulkarneyn heyjjeı-ni koyuyorsa, üstelik de tüm dinlerde insanlara kurtarıcı olara], geleceği müjdelenen birini oraya koyuyor ve bunu da sembolün anlamını sıradan insanlardan, yani kulübe üye olmayanlardan gizleyerek yapıyorsa, o zaman bunun ne olduğunu bilmemizde fayda olabilir diye düşündüm."

"Hımm. Mantıklı" diye onayladı Ahu.

"Üstelik" diye ekledi Hakan "bu kulübün pek Müslüman Türk üyesi de yokmuş o yıllarda. Osman Hamdi Bey çok nadir birkaç Müslüman üyeden biri."

"İyi de neden böyle bir ayrıcalık verilmiş olabilir ki Osman Hamdi'ye?" diye yeniden sordu Ahu. "İnan bir fikrim yok Ahu."

Hakan, Melek'in notlarına doğru uzandı. "Neden daha önce bu notlara ve Osman Hamdi Bey'in not defterlerine bakmadık bilmiyorum. Ama muhtemelen Melek'in Yakup Bey'in arşivinden bulduğu bu defterler en önemli kaynağımız aslında."

Derya eğilip Hakan'ın elindeki deftere uzanarak sararmış sayfaları bir süre okşadı ve burnuna götürüp kokladı. Kesekâğıdı rengi kapağıyla muhteşem görünüyordu. "Sadece şu defterler bile aslında paha biçilemez bir koleksiyon."

"Osman Hamdi Bey'in Cercle d'Orient üyeliğine gelince" diyerek az önce konuştukları konuya geri döndü Derya, "çok prestijli bir konumda olduğu için onu bir istisna kabul edip kulübe üye yapmış olabilirler. Veya babası sadrazam diye almışlardır. Biliyorsunuz, sadrazamlar ve yakınları Cercle d'Orient'a üye olarak kabul edilebiliyor."

"Mantıklı" diye onayladı Hakan. Bir süre sessizlik oldu. Hakan, hayranlık dolu gözlerle Derya'ya bakıyordu. Ahu'nun bakışları ise bir Hakan'a, bir Derya'ya döndü. Hakan ahşap masaya sürekli olarak vurarak anlamsız bir tempo tutturmuş düşU' nüyordu.

Derya yeniden söze girip anlatmaya başladı: "Tablodaki

bolizrn ile ilgili bir şeyler buldum aslında. Gerçi şimdi se-

. göylediğine göre Kırmızı bir Tekvin daha var ve bizim ilgi-

Hiğimiz de o versiyonu. Ama elimizde o versiyona dair hiç-

.. ^igi yok. Ve o versiyon da muhtemelen, ufak farklılıklarla

ı sarı Tekvin'e benziyordur. Yani elimizde fotoğrafı olan Sarı

-jvkvin'e."

Hakan cebindeki eskiz sayfasını düşünerek yutkundu. Bir tüılü sayfayı çıkarıp diğerlerine göstermek gelmiyordu içinden. Derya'yı dinlemeye koyuldu.

"Sarı Tekvin tablosu ile ilgili çoğu kitap ve araştırmalarda yerlere saçılan kitap sayısı 16 adet olarak veriliyor. Sembolizmde rakamlar önemlidir. Bir şeyin sayısı başka bir mesajı örtmek veya göstermek için kullanılabilir. Bu yüzden rakama odaklandım ve tablodaki kitapları tek tek saydığımda gördüm ki bu yan-1 • bir rakam. Hatta Mahmut Sami Hocam da konuşurken 14 ki-ı olduğunu söylemişti ki bu da yanlıştı. Yerlerdeki kitapları tek : saydım, 17 buldum. Aslında 18 olmasını bekliyordum. Osman mdi Bey aynı zamanda bir Mevlevi idi. Ve 18 sayısının Mevle-?r için de önemi büyüktür. Tablodaki kitap sayısını 17 bulunca ¦ yüzden üzüldüm diyebilirim. 18 olsaydı önemli bir ipucu yakalamış olacaktık çünkü. Ama araştırmaktan vazgeçmedim. Ve tabloya bakarken tablodaki kadının ayaklarının arasından bir başka kitabın daha ucunun gözüktüğünü fark ettim. Böylece tablodaki kitapların sayısı, Mevleviler için kutsal bir sayı olan 18 olmuş oldu. Ayrıca belirtmek isterim ki 18 sayısı Sabetayizmin de en önemli sayısıdır. Sayının önemi, Yahudilikteki 10 Emir'in bir benzeri olan 18 Emir'den gelir. Ekstra bir not olarak düşmek istedim." Derya bir an susup nefes aldı, sonra devam etti:

"Yerlerdeki kitaplar için de kesin olarak Kuran demek güç. Evet, görsel olarak Kuran havası verilmiş ama dikkatli bakıldığında..." Bilgisayar ekranını Ahu ve Hakan'a doğru çevirdi. Görüntüyü birkaç kat büyütüp bakınca, kitaplardaki yazıların ayet falan olmadığı anlaşılıyor."

"Doğru" dedi Ahu, "her Arapça kitap da Kuran değil ki." Derya devam etti:

"Bir kitapta besmele başlangıcı var. Kuran'ın her bölümü h suresi besmele ile başlar. Dolayısıyla Kuran olma ihtimali yüksek kitap da bu kitap. Yine de üzerinde besmele olan bir uf eşittir Kuran da diyemeyiz, islam kültüründe birçok kitap be mele ile başlar. Hatta her şeye besmele ile başlanır. Yani özetip evet, Kuran olması muhtemel pek çok kitap yerlere saçılmış du rumda. Ama hiçbiri için de kesin olarak Kuran'dır diyemiyoruz,"

Hakan araya girdi: "Çok ilginç bu söylediğin, yani dini çevrelerce koparılan onca yaygara ve küfür iddiaları belki de boş ye-re yapılıyor."

"Haksız yere yapılıyor ama çok da boş yere diyemeyiz Hakan" diye düzeltti Derya, "neticede kadın bir cami mihrabına çıkmış, mihraba, yani kıbleye arkasını dönmüş, Kuran sehpası kabul edilen bir rahleye tahta oturur gibi oturmuş ve cami için oldukça dekolte giyinmiş. Ha, bu arada, kadının hamile olduğunu da atlamayalım."

"Yaratılış ismini verdiği bir tabloya hamile kadın yerleştirmesi çok anlamlı zaten değil mi?" diye sordu Ahu.

"Elbette, üstelik kadın aslında anne olması nedeniyle de kutsal bir semboldür. Annelik ve kadınlık hep güzel sözlerle yüceltilen bir kavramdır aslında Kuran'da. Hatta kadının cinsel bölgelerinden ve üreme organından bile 'ziynet' diye bahseder Kuran. Ziynet, yani güzellik, mücevher anlamlarına gelen bir kelime kullanır. Bugün bile kullanıyoruz değerli şeyler için ziynet kelimesini.

"Kadın hamile ise ve tablonun ismi de Yaratılış ise, bu durumda aslında resmi yapılan şey kadının rahmindeki cenin olmalı. Bu da tabloyu tarihte bir ilk yapmaz mı Derya?" diye sordu Hakan.

"Hayır, dünyada pek çok hamile kadın tablosu var." "İyi ama o tablolar hamile kadın tabloları. Bu tablo ise sanki bir cenin tablosu. Tablonun ismi Yaratılış olduğuna göre tablo kadının değil rahimdeki ceninin tablosu" diye gülümseyene* üsteledi Hakan.

"O bakımdan söylüyorsan evet, doğru" diye onayladı DerV ve devam etti:

269

«Rulduğum bir başka detay da kadının ayakucunda duran

v,urdan. Bu sembol Mevleviliğin sembolü. Buhurdandan çı-dunıan kadının sol dizine kadar yükseliyor ve tablonun

•kez aksinde, iki ayak arasında bir sislenmeye ve perdelen-

,e yol açıyor. Yani duman ile perdelenmiş bir görüntü var. tfuran-ı Kerim'de şu 'duman ile perdelenme' meselesini araştığımda wr ayete denk geldim. Kuran'ın 38. suresi olan Sad cureSi'nin 32. ayeti. Ama ayeti anlamak için ondan önceki bir iki ayet ile beraber değerlendirmek gerekiyor. Bakın hepsini aynen kopyaladım buraya" diyerek bilgisayarının ekranını yeniden Ahu ve Hakan'a doğru çevirdi.

38:30 Biz Davud'a oğlu Süleyman'ı verdik. Ne güzel kul o, ruhunu gerçekten hep Tanrı'ya yönlendiren.

38:31 Bir akşamüstü kendisine "Safnat" sunuldu.

38:32 Dedi ki, mal ve mülk sevgisi beni Rabbimi anmaktan alıkoydu. Nihayet güneş, dumandan bir örtünün ardında kayboldu.

38:33 "Geri getirin bana onları!" dedi. Bacaklarını, boyunlarını meshetmeye başladı.

38:34 Böylece Süleyman'ı imtihan ettik ve onun tahtına ölü bir beden bıraktık... Sonra tövbe edip yöneldi.

Ahu'nun kafası karışmış gibiydi:

"Dini konularda ahkâm kesebilecek kadar bir bilgim yok, tamam. Ama okuduğumu anlayacak bir zekâya sahibim. Yine de Kenel olarak bu olaydan bir şey anlamadım doğrusu. Ne demek ki Şimdi bu?" dedi.

Derya açıklamaya başladı:

"Bir kralın veya peygamberin tahtına ölü beden bırakılması badesi özetle, soyunun kuruması ve mirasçı bir nesil kalmaması a*ılamına geliyor diye düşünüyorum."

Hakan şaşkınlıkla bir ona, bir diğerine bakıyordu: "Arkadaş-ar> farkında mısınız, artık kendimizi aşmak üzereyiz." Derya ve ^¦hıı gülümsediler.

"Bu Osman Hamdi nasıl bir ş-y resmedip gizledi bu tabloya

270

ki, bunca yıl herkesten kıyı köşe saklandı ve insanlar uğruna /,] düler bu sırrın?" diye mırıldandı Ahu.

"Melek... Melek de tablodaki bu sır yüzünden buhar oldu sanki işte" dedi Hakan, yüzüne hüzünlü bir ifade çökmüştü.

0 sırada Derya'nın telefonu çaldı. Arayan Mahmut Sami Ka-rataylı idi. Derya konuşmak için içeriye gitti, birkaç dakika sonra geri döndüğünde heyecandan yerinde duramıyor gibiydi.

"Hocam akşam beni yemeğe çağırdı. Yemekte yeni kurulacak bir üniversitenin mütevelli heyetinden de birileri olacakmış. Benimle görüşmek istemişler. Muhtemelen üniversitenin sanat tarihi veya mimarlık fakültelerinden birinde bir kürsü teklif edeceklerini söyledi!"

"Bu harika. Tebrik ederim şimdiden" dedi Hakan. Ahu ise şüpheli gözlerle Derya'yı süzüyordu. Bu işte bir terslik var, diye düşünüyordu, neden konuşmak için içeri gitti ki bu kadın şimdi? O da şüphelendi mi acaba diye merak ederek Hakan'a çevirdi başını.

Hakan o sırada yerinden kalkmış, pencereye doğru yürümüştü. Pencereden dışarı baktığında bütün İstiklal Caddesi sisten bir yorganın altına gömülmüş gibi gözüktü gözüne. İstanbul'u kaplayan sis artık nefes almayı güçleştiren bir buhar bulutu gibi çökmüştü yere. Camlardan sular süzülüyordu. Hakan camdan süzülen bir buhar damlacığına odaklandı. Parmağını usul usul yere doğru süzülmekte olan damlanın akış yoluna koydu, birkaç saniye bekledi. Karşı tarafın hamlesini tahmin edebilirsen, önlem alabilirsin* d1" ye geçirdi içinden. Ve damla, tam da Hakan'ın tahmin ettiği noktada parmağına çarpıp dağıldı. Gülümsedi. Daha umutlu hissediy01"" du kendini. Sabahtan beri ilk kez bir şansının olduğunu düşünmeye başlamıştı. Seni bulacağım Melek. Ne olursa olsun bulacağı?*1-

51. B

Derya ve Hakan masada oturmuş tablo üzerinde araştım58' larını sürdürürken, Ahu'nun sessize aldığı telefonu gürült1'

• titreşimle sarsılmaya başlamıştı. Arama, numarası gizili '

„;« bir özel numaradan geliyordu. Ahu ekranda bir numa-

öremeyince bir an tedirgin oldu ama Hakan'ın başıyla "aç" i ,' işaret etmesiyle telefonuna uzanıp açtı. Arayan Kirkor C;lı]benkyandı.

Size güçlükle ulaştım hanımefendi. Patronunuzun cep telefonu cevap vermiyor. Şirketinizi arayıp numaranızı rica ettim. Mümkünse kendisi ile görüşmek istiyorum. Yanınızda mıdır acaba?"

Kirkor'un ilginç bir teklifi vardı:

"Tekvin'in akıbeti hakkında en sağlam ipuçlarını müzayede-ci dostum Baver Korkut'tan alabilirsiniz. Kendisine konuyu biraz çıtlattım. Sanki işinize yarayabilecek bir şeyler biliyor gibiydi. Ona sizdeki Çeşme tablosundan da bahsettim. Şayet satmayı düşünürseniz sizdeki Çeşme tablosuna talip olmak istiyor. Üstelik tablonun değerini de ödemeye hazır. Karşılıklı görüşmek için sizden haber bekliyor. Bugün akşama kadar ofisimdeyim, adresim kartvizitimde yazıyordu, size çok yakınım. Size de uyarsa dilediğiniz an görüşmek için bekliyorum."

Beklenmedik bir teklifti ama Hakan bir an bile tereddüt etmeden, "Evet" dedi. Daveti duyan Derya bir daha o tuhaf adamın yanına gitmeyeceğine dair yeminler ediyordu. Bu durumda Ahu ve Hakan oraya Derya'sız gideceklerdi. "Seni bu kez yalnız bıraktığım için beni affet Hakan" dedi Derya. Belli ki vicdan azabı çekiyordu.

"O, yalnız değil!" diye her hecenin üzerine bastıra bastıra konuştu Ahu. Derya ise onun cevabını umursamadığını göstermek !çm gözlerini Hakan'dan bir an bile ayırmadı. Hakan, "önemli değil" der gibi göz kırptı Derya'ya, "ama senden de bir ricam var."

Şu tabloyu" duvardaki Çeşme tablosunu gösteriyordu, "ceremesinden çıkarabilir misin benim için? Bunu içimizde sadece Sen yapabilirsin."

Derya tereddüt etti. "Bunu bu koşullar altında yapamam, abloya zarar verebilirim. Hatta belki orijinalliğini bile sorgu-

lanır hale getirebilir bu işlem." Sonra hızlı bir hareketle kan nin üstünde gözüne çarpan şalı aldı, duvardaki tabloyu inrT • çerçevesiyle beraber şala sardı ye Hakan'a verdi. Hakan şast di ama bu çözüm de o kısıtlı imkânlarla gayet makul bir çözi-gibi görünüyordu. Zaten küçük bir poster büyüklüğündeki tabi yu kolunun altına aldı ve hiç vakit kaybetmeden Ahu ile birlik te evden çıktılar.

Sis öyle yoğundu ki neredeyse ezbere bildiği bu yollan bilP şaşıracaktı Hakan. Melek'in hâlâ hayatta olduğuna dair hissini koruyordu. Yılmadan devam edecekti aramaya. Bu düşüncelere öyle dalmıştı ki, Ahu, "Burası" diyene kadar Kirkor'un ofisine nasıl geldiklerini fark etmedi bile.

"Sizce bizi nasıl karşılayacak bu Kirkor Efendi?" diye sordu Ahu tedirginlikle.

"Gör bak, bizi gördüğüne sevinecek Ahucum. Çal sen şu zili." Binanın kapısı otomat ile açıldı ve içeri girdiler. Adreste yazdığı gibi en üst kata çıktılar ve zili çaldılar. Birkaç saniye bekledikten sonra çaldıkları kapı değil de tam arkalarındaki kapının açıldığını duydular. Arkalarına döndüklerinde karşılarında Kirkor'u gördüler. Kısa birkaç selamlaşma cümlesi ve Ahu ile tanışma faslından sonra Hakan direkt konuya girdi:

"Kirkor Bey, telefondaki teklifinizi kabul ediyorum. Buraya sizinle işbirliği yapmaya geldim."

Kirkor heyecanlanmıştı, oturduğu yerde kıpır kıpır hareket ediyordu. Tombul ellerini birleştirip avuç içlerini birbirine sürterek ovuşturdu. "Bu harika. Baver bunu duyunca bayılacak!

"Anladığım kadarıyla siz, bugüne dek hiç ortaya çıkmamış Osman Hamdi tabloları ile ilgileniyordunuz."

"Evet, ilgi değil, bir tutku diyelim daha ziyade. Her türlü antika ve sanat eseri ilgi alanımda olmasına rağmen o tabloları vi aşkı arar gibi tüm ömrümce aradım durdum işte" dedi Kir^o gülümseyerek. Konuşurken Ahu'ya bakıyordu.

Hakan doğrudan konuyu açmaya karar verdi. "Ben ise dafl ziyade şu Tekvin'i merak ediyorum. Akıbeti ne oldu, belki siz v ya arkadaşınız Baver Bey bunu biliyorsunuzdur" diye sordu

,a gülümseyip öne doğru eğilerek fısıldadı: "Merak etmeyin, onuzda kalacak!"

•¦Elbette, bundan kuşkum yok." Kirkor da gülümsüyordu.

Hakan kolunun altında tuttuğu şala sarılı tabloyu göstermek ¦ n tabloya hafifçe iki kez vurdu. "Tablo burada, belki arkadaşı-

vakından bakmak ister diye düşündüm."

Kirkor heyecandan bayılacak gibi olmuştu. Değeri milyonlarca dolar eden bir Osman Hamdi Bey tablosunu öylece bir şala sanp kolunun altında yürüyerek mi getirmişti bu adam? Tan-n,n, dedi içinden, ne yanlış ve değer bilmez ellere veriyorsun her şeyi. Toparlandı. "Elbette Hakan Bey, neden olmasın? İnanın ortaya çıkan her Osman Hamdi tablosu, öylesine garip yerlerde ve tesadüfen bulundu ki, duysanız şaşırırsınız. Bir tanesi bir antikacının tozlu deposunda, bir tanesi kentsel dönüşümle yıkılan bir Beyoğlu apartmanının tavan arasında, bir diğeri yurtdışında bir ailenin duvarında. Hele o son söylediğim, tam bir kepazelikti. Hollandalı bir aile, tesadüfen internette Osman Hamdi'nin Kaplumbağa Terbiyecisi eserinin Türkiye'de rekor bir fiyatla satıldığına dair küçücük bir haber görürler. Sonra araştırınca görürler ki, yıllardır dedelerinden kalma olduğu için duvarlarında asılı olan, kendi tabirleriyle Arap kılıklı bir adamın Kuran okuduğu tablo, bu Osman Hamdi denen adamın çizgilerine ve üslubuna çok benziyor. Nihayet benim çok yakın dostum olan ünlü müzayedeci Baver Korkut'u bulurlar. Tabloyu incelemeye birlik-te gittik Amsterdam'a. Bir de ne görelim, tablo orijinal!" Kirkor ^i elini birbirine vurup birini ağzına götürdü.

"Ay ay ay" dedi Ahu dalga geçer gibi. Hakan'ın sert bakışları-na maruz kalınca sustu.

"Öyle bir görüşte anlaşılıyor mu ki orijinal mi değil mi?" diye SOrdu Hakan.

Genel olarak bir fikir ediniyorsunuz tabii. Yüzde doksan c'ksper gözü ile anlaşılıyor diyelim. Kalan yüzde onluk kısım ise Esperin altıncı hissi ve bazı teknik ekipmanlarla yapılan testledir."

Harikaymış" dedi Hakan. "Peki sizce, bir eksper gözü ile, ya-

ni yüzde doksan olasılıkla, bizim tablo bir Osman Haindi taKı su mur

"Ah Hakan Beyciğim, iltifat ediyorsunuz, eksperlik kim b kim. Fakat bunca yıllık tecrübemle şu kadarım söyleyebilirim ı. tablonuzun orijinal olma ihtimali yüksek. Bir Osman Hamdi m-yoksa Osman Hamdi atölyesinden çıkma bir ikiz mi, yoksa basa rılı bir sahte mi, onu ancak eksperimiz anlar."

"Yani Baver Korkut?" diye sordu Ahu, elinde kalem ve n0t defteri vardı, Kirkor Gülbenkyan başıyla onaylayınca ismi deftere not aldı.

"Şayet tablonuz" dedi Kirkor, oturduğu koltukta öne doğru eğilip, "gerçekten bir Osman Hamdi çıkarsa", işaretparmağı ile gözlüğünü burnunun ucundan geriye itti, "onu satmayı düşünür müydünüz?"

Hakan'ın böyle bir niyeti yoktu ama adamların iştahını da hep canlı tutarak onlardan öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek istiyordu, bu yüzden ilgileniyormuş gibi sordu:

"Tam olarak ne kadar bir paradan bahsediyoruz burada?" "En azından 20 milyon lira eder."

"Hımm. Ne dersiniz Ahu Hanım?" dedi Hakan gülümseyerek. "Bana sormayın Hakan Bey. Benim 450 yıl boyunca hiç durmadan çalışmamı gerektirecek kadar çok bir para bu, ben olsam hemen satardım. Ama resim sizin."

Kirkor bir kahkaha patlattı. Her kahkahası bir öncekinden daha sahte geliyordu Hakan'a. "İlahi Ahu Hanım, çok tatlısınız dedi, Ahu'nun gömleğinin yakasından gözüken derin göğüs çatalına bakarak.

Hakan ilgisini çekmiş gibi yaparak konuştu: "Çok paraymış gerçekten, bir bakalım o zaman, hele bir Baver Bey de görsün resmimizi. Aslında Tekvin ile ilgili de Baver Bey'e danışmak istiyorum. Ne dersiniz Kirkor Bey, kendisinin bu konuda da fikrini alabilir miyiz sizce?" Hakan kapıyı ne kapatıyor ne de tam olarak açıyordu. İyice heyecanlanmıştı Kjr' kor. Hemen öne atıldı.

"Hakan Beyciğim, Tekvin gibi önemli bir tablo el değiştir1'

275

yOl'

sa

^uh^tkkak ya onun elinden geçmiştir veya kimin elinden

sini dnymuŞtur. isterseniz hemen bugün gidelim. Aradım

„s Ben-i kırmadı, bizi şimdi bile kabul edebilir." laver ı- »

"Harika olur" dedi Hakan, "biz de bir an evvel görüşmek iste-iz Baver B«ey ile." "Hem buıraya da çok yakındır ofisi. Şurada, Mısır Apartmanda oturuyor." Pencereden dışarıyı gösterdi. Oysa pencereden ıbeyaz sisten başka bir şey gözükmüyordu, birkaç d-akika sonra, Ahu önde, Hakan ve Kirkor arkada İsal Cadd esi'ne ulaşmışlardı. Kirkor havadaki sisin bu kadar anlaşmış olmasına şaşırdı, "İnanılmaz" dedi, "karşı binayı göremiyorum yahu." i "Evet, sabahtan beri böyle hava, bir türlü dağılmadı sis. Zaman zaman hafifliyor gibi oluyor ama sonra..." Hakan birden sustu. Yüzlerce kuşun kanatlarını bütün güçleriyle çırparak çığlık çığlığa havalandıklarını duydu. Sonra çok uzaklardan bir patlama sesi geldi kulaklarına. Uzaklardan gelmesine rağmen oldukça net duyulmuş bir sesti bu. Konuşmayı kesip sorgulayan gözlerle birbirlerine baktılar. Hakan, bunun ne olduğunu tahmin edebiliyordu. İçi acıyla doldu. Gözlerini kapattı ve birkaç saniye öylece durdu.

52. H

Cerceaux Konseyi Attila Taşkent'i bu kez acil koduyla toplantıya çağ-armıştı. Attila bilgisayarının başına oturmuş, Yoksa onları oyaladığımı anladılar mı? endişesiyle bağlantının kurulmasını »»ekliyordu. Birkaç saniye içinde ekranda karanlık bir görüntü belirdi. Karanlığın içinde hayal meyal seçilebilen bazı insan yüzleri vardı. Yüzlerden biri bağlantı kurulur kurulmaz Attila'ya hrtaben konuşmaya başladı:

"Üstat A.ttila Taşkent. Bize hemen durum bilgisi veriniz." Ekranı kaplayan karanlığın içinden yankılanarak gelen ses, Attila'nm iirpermesine neden oldu. Ses öylesine derin ve güç-

lü bir şekilde yankılanıyordu ki, sanki yeraltında bir ma* rada veya devasa taş bir salonda oldukları izlenimini yaran Attila'da. Sükûnetini korumaya çalışarak açıklamaya girişti-

"Yüce başkan. Burada işler rayına girmek üzere. Ben Atf la Taşkent olarak sizleri bu konuda temin ederim. Yarattı» nız atmosfer ve yaptığımız baskılar ilk sonucu verdi ve kısa bir süre önce Hakan Turan hakkında yakalama kararı çıkarıp Şimdi de kolluk kuvvetlerine baskı yaparak işi sıkı tutmaları-nı ve hızlandırmalarını sağlamaya çalışıyorum. Bürokrasi bu ülkede biraz yavaş işler. Ama polis kısa süre içinde yakalama kararını işleme alıp bir operasyonla adamı paketleyecektir."

"Güzel. Kısa süre içinde kesin neticenin alınması lazım. Yoksa biz devreye gireceğiz. Bugün sona ermeden bu iş tamamen ve ebediyen bitmiş olacak."

Ses yankılandı ve tuhaf bir gürültü ile kesildi. Görüşme bitmişti. Hoparlörlerden gelen metalik ses, kana karışan bir cıva damlasının damarlarda ilerleyerek tüm dokulara yayılması, hücreleri mahvetmesi ve nihayetinde insanı zehirleyerek öldürmesi gibi ölümcül bir etki yapmıştı Attila'nın ruhunda. Ağzında kurşuni bir tat hissetti. Adeta kanı çekilmiş, bedeni soğumuş ve oturduğu yerde kaskatı kesilmişti.

... Yoksa biz devreye gireceğiz... sözleri bacaklarının korkuyla titremesine neden olmuştu. Hakan'ın bir süre daha, en azından birkaç saat daha dışarıda özgür olması Attila'nın işine geliyordu. Ama konseyi de etkileyecek bir yem vermesi gerekiyordu artık. Belki biraz kan dökülmesi... Hakan olamayacağına göre çevresinden birinin kanı... Ama kimin?

Masasındaki kumandayla pencerelerin kapalı durumdaki panjurlarını açtı. Az önce odaya egemen olan simsiyah karanlık şimdi yerini dışarıdan gözüken beyaz bir karanlığa bırakmışa-Telefonunu eline alıp Kızıl'ı aradı.

277

53. J

Ahu uzun bacaklarıyla hızla ilerlerken Hakan yavaşlamış,

nguen gibi paytak paytak yürüyen Kirkor'un temposuna ken-

ppıı&

H'ni uydurmaya çalışıyordu. Beş altı bina kadar ilerlediklerinde Ahu gözden kaybolmaya başlamıştı. İstanbul'un dört bir yanından siren sesleri geliyordu ve Hakan bir yandan Kirkor'u dinliyor, bir yandan da büyük bir tedirginlikle sislerin arasından bir görünüp bir kaybolan Ahu'yu gözlüyordu. Zihninde hâlâ patlamanın sesi yankılanıyordu, içinden, derin bir acı ile tekrarladığı tek bir dilek vardı artık.

Umarım bu iş herkes için sağ salim neticelenir. Umarım kimse bir zarar görmemiştir.

Telefonunu çıkarıp önce haber kanallarına baktı. Hepsinde "Son Dakika" başlığı taşıyan çok sayıda haber vardı ama içeriklerinde olayın boyutları hakkında tek bir bilgi bile verilmiyor, "Gelişmeleri duyurmaya devam edeceğiz" tarzı yazılar yazıyordu. Hakan büyük bir endişe ile Tvvitter'a baktı.

Güvendiği bazı haber platformlarının Twitter hesaplarını kontrol etti. Patlamanın Şişli taraflarında olduğu söyleniyordu. Çok sayıda yaralı olduğunu da not düşmüşlerdi.

Yüreği sıkışmıştı. Güçlükle nefes aldığını hissediyordu. Kirkor'un ise çenesi iyice düşmüş, terör eylemlerinden sanat piyasasına konudan konuya atlıyor, önemli olduğunu düşündüğü bir mevzuya girince yürümeyi kesip Hakan'a dönüyor, o durun-Ca mecburen Hakan da durup onu dinliyordu; Kirkor, cümlesi bltince yeniden tombul bacaklarıyla hareket edip koca cüssesi-ne ve uzun boyuna rağmen minik adımlar atmaya devam ediyordu. Hakan ileriye doğru baktığında artık Ahu tamamen görünmez olmuştu.

Birkaç saniye sonra Ahu'yu yeniden gördüler. Ahu adrese doğal olarak onlardan önce ulaşmış, binanın girişinde gelmelerini ekliyordu. Ellerini önünde bağlamış, geniş omuzlarıyla bir hey-^el gibi duruyordu Mısır Apartmam'nın önünde. Saçlarının tama-"Uttı toplayıp sol omzundan önüne doğru salmış, böylece sağ omzu

278

ve boynu tamamen açılmıştı. Caddeden gelen geçen gençle^ s-rin ardında aniden belirip kaybolan bu manken gibi kadına Jr„ sız kalamıyor, Ahuyu gören muhakkak yanındakine bir şey]er , sıldıyor veya eliyle dürtüp onu gösteriyordu. Ahu ise simsiyah k-panteri andıran buz mavisi bakışlarla hepsine kayıtsız kalıyor çevresiyle ilgilenmiyordu. Hakan ve Kirkor'u görünce yeniden h reketlendi ve birlikte binanın girişine doğru yürüdüler.

Binanın girişine vardıklarında Hakan birkaç adım geri çeu lip Mısır Apartmanı'na baktı. Sisli gökyüzüne doğru uzanan hey-betli bir apartmandı bu. Hakan altı kat sayabilmişti ama tavan yüksekliği bugünün yapılarının neredeyse iki katı olan apartmanın boyu bugünkü on beş katlı binalara denk gibiydi. Bina böyle-sine heybetli bir yapı olmasına rağmen kaba ve hantal değil, aksine son derece zarif görünüyordu. Ayrıca isminin Mısır olmasına rağmen kendisinin son derece Avrupai olması da Hakan'ın ilgisini çekmişti. Bu konularda uzman değildi ama bu apartmanın tipik bir art nouueau olmadığını, onun izlerini taşımakla beraber farklı ve daha klasik bir havası olduğunu düşündü.

Binaya girerken durakladı. Girişe belediyenin yerleştirdiği küçük tabelada binanın künyesi yazıyordu. Verilen bilgilerde, binanın Mısır Prensi Abbas Halim Paşa tarafından 1910 yılında yaptırıldığı, mimarının dönemin ünlü mimarı Hovsep Azna-vuryan olduğu ve prens tarafından kışlık konak olarak kullanıldığı anlatılıyordu. Telefon uygulamasını açtığında, levhada yazmayan bazı yakın tarih bilgilerinin de eklendiğini görüp bir çırpıda okudu.

Abbas Halim Paşa 1934'te ölünce, mirasçıları konağı, katlarının bağımsız olarak kiralandığı bir apartmana dönüştürür-Ünlü şair, yazar Mithat Cemal Kuntay, İstiklal Marşı 'nın şairi Mehmet Akif Ersoy bu binada bir dönem yaşamış ünlüler arasındadır.

Bugün yaptığı operasyonlarla bütün dünyada çok iyi tanınan gizli servis teşkilatlarından biri olan Mossad da bir zamanla1" bu binada kurulmuştur.

Hakan, yakınlardan gelen bir ambulansın siren sesi ile ke«'

279

gelip telefondan kafasını kaldırdığında Ahu ve Kirkor'un .trnan girişinde durmuş, tedirginlikle onu beklemekte olarını gördü. Telefonu cebine koyup hızla yürümeye başla-

!vapıları ardına kadar açık olan binaya girdiklerinde onları 7 dış cephe kadar estetik bir apartman boşluğu ve açık renk

errner merdivenler karşılamıştı. Her kat arasında yer karola-ndan yapılmış koyu renkli kare motifler, beyaz mermerin ya-rattığı monotonluğa engel oluyor ve merdivenleri tırmanma-vl sıkıcı ve yorucu bir iş olmaktan çıkarıyordu. Hakan ustalıkla tasarlanmış bu merdivenleri çıkarken aklından deminki patlamanın olası sonuçlarını uzaklaştırıp kendini yeniden tabloya ve Melek'e odaklamaya çalışıyordu.

içeri girdiklerinde Baver Korkut'u, müzayede sonrası dinlenmek için viskisini yudumlarken buldular. Karşısındaki televizyonda bir haber kanalı açıktı ve patlamaya dair ilk görüntüler yayınlanıyordu. Ankara ve izmir'de de büyük patlamalar olduğu söyleniyor ancak detaylarına dair bir bilgi verilmiyordu. Hakan, bu işin bir tablo yüzünden olabileceğinden emin değildi artık. Bu bir paranoya olmalı. Artık gerçeklerden kopup sağlıklı düşünemez oldum. Bakışlarını televizyondan çevirip Baver Korkut denen adama baktı. Adamın arkasında omuzlarına masaj yapan dikiyim bir delikanlı vardı. Gencin gelişkin kol ve sırt kasları neredeyse takım elbisesini patlatacak kadar belirgindi. Baver konuklarının girdiğini görünce bir el hareketiyle masaj yapan genç irisini başından uzaklaştırdı ve ayağa kalkıp onlara doğru "irkaç adım attı. Üzerinde eflatun bir tunik, altında yine aynı renkten bol, ipek bir pantolon vardı. Pala bıyıklarıyla tezat oluşman parlak dudakları, yoğun göz makyajı, büyük halka küpeleri ve pudralı yüzü de hemen dikkati çekiyordu.

"Bavercim, Hakan Bey sana telefonda bahsettiğim gibi hem bazı Osman Hamdi Bey tabloları ile ilgili bilgi almak hem de sa-ftlP olduğu bir tablo ile ilgili senden ekspertiz almak istiyor."

"Merhaba" dedi Baver şuh bir şekilde. "Duydunuz mu patlamayı? Ta buralara kadar geldi sesi ayol!"

Hakan başını belli belirsiz sallayıp onaylamakla yetindi ve

hemen konuya girdi: "Kirkor Bey'in bahsettiği tablo aslında ı demden kalan bir miras bana. Yıllardır da odamda asılı dur Kirkor Bey tabloyu görünce içime bir kurt düşürdü. Merak iSf Orijinal olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Kirkor Bey size çalışma sistemimizden de biraz bahsetti uy

bilmiyorum. Ancak hiçbir zaman tablo ekspertizine gitmem" de

di Baver kibirle, "tablo bana gelir Hakan Bey. Şayet bu eksper-

tizi satın almak istiyorsanız bir tarih belirleyip resmi bana getj.

rebilirsiniz."

Hakan sakin hareketlerle getirdiği tabloyu Baver'in masasına koyup üzerindeki şalı açtı. Az önceki cool havasından eser kalmayan Baver'in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. Okuma gözlüğünü takıp tabloya bakmaya başladı.

"Bu" dedi, şaşırmış bir yüz ifadesi ile bakıyordu, "bilinen hiçbir Osman Hamdi eserine benzemiyor. Ancak..." Bir kez daha gözlüğünü takıp inceledi. "...Ancak otantik bir çalışma olma ihtimali de var tabii. Ustaca bir kompozisyon."

"Harika" dedi Kirkor, masaya eğilmiş olan Ahu'ya dönüp. Kadının tüm vücudunu tepeden tırnağa süzerken belli belirsiz bir dil hareketiyle dudaklarını yaladı. Ahu istifini bozmadı, hatta kalçasını daha da belirgin hale getirecek bir hareketle masaya doğru biraz daha eğilerek tabloya odaklandı. Kirkor'u cesaretlendiren bir hareket olmuştu bu.

Baver peltek diliyle anlatmaya başladı. "Osman Hamdi Bey'in, ismi bazı kaynaklarda Çeşme diye geçen ama şeklinin şemailinin neye benzediğini bilmediğimiz bir tablosu ' -ir. Bu o tablo olabilir. Veya bugüne dek ismini hiç duymadığımız bir başka tablosu da olabilir."

'Yani, Osman Hamdi Bey'in elinden çıktığından bir şüpheniz yok, öyle mi?" diye sordu Ahu.

"Kesin emin olmak için sadece göz yetmez. Hele böyle bir anda ortaya çıkan bir eser için." Eğildiği masadan doğruldu, tabloyu aldı ve hemen arkalarında duran daha büyük ve düz bir masaya doğru yürüyüp ışıklı bir cihazın altına soktu. Diğerle' ri de masanın etrafına geldiler. Kirkor özellikle Ahu'nun yanın3

281

]muştu, kazayla olmuş gibi yaparak ara sıra genç kadının

luna temas ediyordu. Baver cihazın düğmesine basınca tablo-

n üzerine mor bir ışık vurdu. Büyüteçli gözlüğünü takıp özel-

•kje Osman Hamdi'nin imzasının olduğu yere odaklandı. Bir

,Andan da peltek diliyle sektörün sorunlarından dert yanıyordu:

"Fotoğraf makinesinin olmadığı zamanlarda dahi Batı'da bir

Hblonun neye benzediği hakkında insanların bir fikri olurdu.

rünkü kayıt tutulurdu. Örneğin tablo bir manzara resmiyse bu

vazıh olarak anlatılırdı, solunda yeşil bir ağaç var, dalında dört

^uş var, arkadan güneş doğuyor, sağ tarafta bir ırmak ve içinde

iki küçük erkek çocuğu yüzüyor... gibi tasvirler yapılırdı Batı'da.

Bizde bir tablonun tasvirini yapma geleneği yok maalesef. Zaten

resim geleneği de yok ya, neyse."

Yeniden tabloya döndü ve tabloyu seyrederek anlatmaya devam etti: "Osman Hamdi Bey... Doğu'nun ilk Batılı ressamı. Veya Batı'nın ilk Doğulu ressamı da denebilir. Aslında Doğu ve Batı medeniyetleri arasındaki farkı anlamanın en kolay yolu, resim sanatlarına bakmaktır. Örneğin Batı resmi ilk olarak kiliselerde doğmuştur. Önce kilise duvarları gravürlerle, fresklerle süslenirdi, sonraki dönemlerde ise

buna yağlıboya tablolar da eklendi. Öyle ki, Caravaggio, Da Vinci, Raffaello gibi efsane ressamların ilk müşterileri kiliselerdi diyebiliriz. Medici ailesi gibi süper zengin sanatsever aileler tarafından finanse edilen bu ressamların eserleri, önde gelen kiliselerin duvarlarını süslüyordu. Ve kilise rahipleri, kilisedeki tüm eserlerin tasvirlerini yazıh olarak arşiv defterlerine kaydederlerdi. Bizde, yani İslam kültüründe ise resim haramdır. Allah'a şirk koşmak kadar teh-hkeli bir günahtır. Özetle, Batı kültüründe resim kilisede baş-*ar. Doğu kültüründe ise resim camide biter." Gözlüğünü çıkarıp cl°ğruldu. "Sonuç bu. 100 yıl önce yapılan resmin bile bir tanımı,

kaydı

yok işte bizde."

Cihazın düğmesine basıp kapattı ve tabloyu kaldırıp ters çe-

Vl*"di. Büyüteç ile tablonun arkasına dikkatle bakarak konuştu:

*limm, hiç rantuale edilmemiş."

'Rantuale derken?" Ahu şaşkın gözlerle odadakilere bakıyordu.

k0. 'ab]0

tahminen?"

'Yani bakım veya başka bir amaçla arkasına başka tuVa] nulmamış. Muhtemelen çerçevesi bile değiştirilmemiş, f , ressamın yaptığı günkü gibi duruyor. Üstelik bir onarını da memiş. Tabloya fırça dokunuşları tek bir el tarafından yapıla Az önceki mor ışık da bunu söyledi bize."

Kirkor heyecanla sordu: "X-ray? Veya kimyasal bir teste f lan gerek yok mu diyorsun?"

"Bence gerek yok. Tablo orijinal. Zaten bu ülkede bir tablo ya ben orijinal dersem o tablo orijinal olur, beni tanırsın Kirkor" dedi gülümseyerek ve sonra Ahu ile Hakan'a döndü.

"Arkadaşlar" dedi, "tablonuz orijinal. Bu tablo Osman Hamdi Bey'e ait. Muhtemelen çeşitli kaynaklarda adına rastladığımız Çeşme tablosu bu."

"Vay canına. Duydun mu Ahu? Tablomuz orijinalmiş." "Müthiş" dedi Ahu. "Değeri nedir acaba Baver Bey? Yani minen?"

"Çok para eder. Bunun nedeni bir Osman Hamdi olmasından ziyade bugüne dek hiç ortaya çıkmamış bir Osman Hamdi olmasıdır. Teoride var olup pratikte var olmayan tablolar her zaman daha çok para ederler. Başka bir deyişle, heyecanını yitirmiş bu çağda en çok parayı bizi heyecanlandıran efsanelere ödüyoruz." Kirkor kendini daha fazla tutamayarak lafa daldı: "Hatta bazı eser sahipleri ellerindeki eserlerin değerini yükseltebilmek için eserin kayıp olduğuna dair spekülasyon yaparlar."

Lafının kesilmesinden hoşlanmayan Baver sert bir bakış atıp konuşmaya devam etti:

"Size şöyle anlatayım. Mesela Mona Lisa tablosu. Onla1"' ca muhteşem Rönesans dönemi eseri varken neden o küçük solgun portre şu anda dünyanın en değerli eseridir? Çünkü uzunca bir dönem

kaybolmuş ve sonra bulunmuştur. 1911 yılında bir adam Mona Lisa tablosunu Louvre Müzesi'nden çalar. Olay Dl gün sonra Fransız basınında, iki gün sonra da dünya basınına bomba gibi patlar. Günler haftalar geçer, yüzlerce dedektifin tu111 izinleri iptal edilmiş, tabloyu arı gibi aramaktadırlar ama bir tur

283

ıı>V

,.tin

sonuca varılamaz. Konuyla ilgili artan kamuoyu baskısına c\en Paris polisince sürekli olarak basın toplantıları düzen-hu arada gazeteler her gün çarşaf çarşaf kayıp Mona Lisa

u -ileri yapmaktadır. Daha önce en fazla müzedeki diğer tablo-!'. kadar ilgi çekebilen, hatta Raffaello'nun La Fornarina tablosu Sistina Madonnası isimli tablosunun gölgesinde kalan Mona sa bir anda bir ikona dönüşmüştür. Sigara paketleri, ambalaj , atları, çikolata kutularının üzeri Mona Lisa figürleri ile dol-,,,:ıya başlar. Kaybolduğu yıla kadar senede ortalama 10.000 kişinin ziyaret ettiği Mona Lisa, bir anda gezegenin en popüler sanat , seri konumuna yükselmiştir. Mona Lisa çalınınca duvarda kain boşluğu görmeye bile 1 milyon kişi gelir. Yaşanan şey şudur, milyonlarca insan Louvre Müzesi'ne bir sanat eserini görmeye değil, bir sanat eserini görememeye gitmektedir."

"Bu inanılmaz" dedi Ahu hayranlıkla Baver'i dinlerken.

Yani Mona Lisa" dedi Baver gözlerini süzerek, "hep sevilen ve ilgi gören bir eserdi ama onu gezegenin en popüler ikonu haline getiren şey, bir anda esrarengiz bir şekilde ortadan kayboluşuydu. Bunun yanında, günümüzde sanat hırsızlığı en kârlı yatırım biçimlerinden biri Hakan Bey. Bu hiç konuşulmayan, tabu olan bir konudur. Sanat dünyasını müzayedelerde el değiştiren eserlerden ibaret zannedenler için kötü bir haber ama 0 yasal durumlar sanat piyasasının ancak yüzde 10'unu oluşturur. Gerçek para, kamuoyuna yansımayan bir çalma, yağmalama, gasp etme ve karaborsa yaratıp el altından satma ile oluşan kirli bir pazarda döner."

Hakan hayretle açtı gözlerini. "Bu da demek oluyor ki, sağda solda kırk yılda bir haber olarak duyduğumuz 'kayıtlı' sanat hırsızlığı olaylarının çok üstünde bir rakam var kayıt dışı olan" diye yorumladı duyduklarını. Kirkor araya girerek yanıtladı:

"Aynen öyle Hakan Bey. Louvre Sarayı'nın üvey kızı Mona ^ısa ilgisizlikten sıkılıp fark edilmek için evden kaçmıştı. Ve oradan kaybolunca var olduğu fark edildi. Boş çerçevesi bile milyon dolarlar ediyor bugün. Sizin merak ettiğiniz şu Tekvin'e ge-hnce, neden olmasın, belki o da şöhret olmak için bir süreliğine

284

evden kaçmıştır ve dikkati üzerine çekmeye çalışıyordu^ & nim şimdi kimin elindeyse milyonlarca doları garantiledi."

"Hazır sizin gibi bir duayeni yakalamışken sormak ist» • Baver Bey. Osman Hamdi Bey'in kayıp Tekvin tablosu hakk da neler biliyorsunuz?"

Baver ve Kirkor birbirlerine baktılar. Baver, kelimelewh-özenle seçmeye çalışarak konuştu: "Öncelikle bir konuyu düzelt mem lazım. Sanat piyasasında o tabloya genelde Mihrap deriz Ve Mihrap için kayıp kelimesini pek kullanmayız. Yani kayıp ama mesela sizdeki bu Çeşme tablosu ile aynı kategoride değil Şöyle ki: Sanat tarihçileri için kayıp tablo demek, bugüne dek neye benzediğini hiç bilmediğimiz, bir fotoğrafı dahi olmayan ama var olduğunu bir şekilde bildiğimiz, evraklarda falan bir şekilde adı geçen tablodur. Çeşme gibi. Oysa Mihrap gibi sonradan ortadan kaybolan tablolara biz bir süreliğine yok olmuş ve ortaya çıkacak tablo diye bakarız. Neticede Mihrap'm bir fotoğrafı var. Neye benzediğini biliyoruz yani. Şu anda ülkenin en pahalı tablosu ve ortada gözükmeyerek bir efsaneye dönüşüyor, her geçen gün değerine değer katmaya devam ediyor."

"Belki nerede olduğu hakkında sizin bir fikriniz olabilir?" diye üsteledi Hakan.

"Hakan Bey" dedi Baver, dudaklarını büzüp gözlerini devirerek, "bu sorunun cevabı sizce bende olabilir mi? Kim bilir kimin elinde ve fiyatını yükseltmek için böyle bir şehir efsanesi yaratıyor. Efsane yeterince yayılıp gizem her köşeye yayılınca tablonun kimde olduğu ortaya çıkacak ve muhtemelen ülke tarihinin gördüğü en yüksek fiyata satılacak. Ben ancak tahmin edebilirim."

"Peki Tekvin'in bir ikizi olduğuna dair herhangi bir bilginiz var mı? Yani başka ve çok çarpıcı bir versiyonu var mıydı? Üzerindeki semboller ve figürler İslam'a hakaret olarak algılandığ1 için halen ortaya çıkarılamamış bir versiyon mesela. Ne dersiniz Baver Bey?"

"Hiç duymadım. Ama siz baya bir şeyler araştırmışa benzi" yorsunuz. Dersinize iyi çalışmışsınız yani. Öyle bir tablo olsaydı şimdiye çoktan çıkardı ortaya. Bu devirde tepki gelecek drye

, saklamak sözkonusu olmaz. Artık kimse hiçbir şeyden çe-• niy°r> Çünkü Türkiye çok değişti. Aştı toplum bunları."

•Bana hiç öyle gelmiyor biliyor musunuz! Bilinen Tekvin'i bile n nıan Hamdi Bey Türkiye'de hiç sergileyememiş. Sadece Fran-

A#D gibi ülkelerde sergilenmiş bu tablo. Çünkü bir sanatçı larak korkmuş. Şayet daha da cesur bir ikinci versiyonu olsa, bunu kıyı köşe saklaması daha doğal bir sonuç olmaz mıydı? Os-fflan Hamdi Bey bir ressam olmasının yanında dönemin en kuvvetli ikinci adamının, Sadrazam ibrahim Edhem Paşa'nm oğlu. padişah'tan sonra babası geliyor. Kendisi de devletin önemli kademelerinde memuriyet yapıyor aynı zamanda. Ona rağmen korkuyor. Toplumsal baskıdan, tepkilerden korkuyor. Ve sahip olduğu tüm mevki ve makamları kaybetmekten, lanetlenmekten, hatta belki linç edilmekten veya sürülmekten de korkmuş olmalı."

Kirkor araya girerek Hakan'a da biraz destek vermek istedi:

"Eh tabii, 1901 yılından bahsediyoruz."

"Kesinlikle," dedi Hakan. "1950'lerde, 1960'larda, 1980'ler ve 1990'larda da tablo aynı endişelerle kimse tarafından satın alınmak istenmemiş. Demek ki aynı psikoloji hâkimmiş hâlâ. Yani Baver Bey, 1901'den bugüne toplumun algısı, tepkisi ve gelişmişliği konusunda fazla bir mesafe kat edememişiz bence."

"2018 yılındayız ama" dedi Baver umursamaz bir edayla, "artık geçti o sansür devirleri."

Ahu dayanamadı, lafa girdi:

"Şu anda bile hapiste yüzlerce gazeteci olduğu söyleniyor. Bunların büyük çoğunluğu fikirlerinden dolayı oradalar üstelik. Hapiste olmayan binlercesi ise hapistekilerle aynı fikirde oldukları halde fikirlerini açıkça beyan etmeyenler. Yani artık şiddetli bir sansüre gerek yok, çünkü insanlar kendi kendilerini san-sürlüyorlar."

Baver aynı fikirde değildi. "O gazeteciler gazeteci oldukları lcm değil, ülkelerinin aleyhine suçlar işledikleri için hapisteler."

Ahu gözlerini devirerek mırıldandı, "Yani sansür falan yok ulkede öyle mi? Vallahi bravo. Çok iyimsersiniz."

Hakan da onu destekledi: "Bence insanlar kendi kendilerini

sansürlemeye başladılar. Ki otosansür, sansürlerin en kötü •• dür bence."

Baver, "Sizler benden gençsiniz" dedi viskisine uzanirke "ama ben sizler kadar karamsar değilim ayol."

Hakan konuyu yeniden Mihrap tablosuna getirmek istiy0r du. "Mihrap ya da Tekvin tablosuna dönecek olursak. Sizin tah mininiz ne yönde acaba?"

"Tam olarak ne soruyorsunuz bana?"

"Tekvin'in ikinci bir versiyonunu merak ediyorum. Osman Hamdi Bey her tablosunun bir ikizini yaptığına göre neden Tekvin'de de bunu yapmamış olsun ki?"

Baver kocaman yüzüklerin takılı olduğu manikürlü ve ağdalı ellerini dua eder gibi birleştirip çenesine koydu ve anlattı: "Tekvin'in ikizi kelimelerini bile yan yana ilk kez sizden duyuyorum. Böyle bir ikizin var olduğunu hiç sanmıyorum Hakan Bey." Hakan ve Ahu, daha fazla bilgi alamayacaklarını anlamışlardı. Baver ve Kirkor ile "yeniden görüşmek üzere" sözleşip oradan ayrılmak için ayağa kalktılar. Mısır Apartmanı'ndan çıktıklarında İstiklal Caddesi halen termal bir kaplıca gibi beyaz buharların içinde akmaya devam ediyordu.

Bir an önce eve gidip bir durum değerlendirmesi yapmaları gerekiyordu. Yol boyunca Hakan hiç konuşmadı, çevresinde olup biten hiçbir şeyle ilgilenmedi. Ara sıra uzaklardan bütün İstanbul'u inleten ambulans sesleri geliyordu kulağına. Düşünceliydi. Ahu ise sürekli olarak cep telefonu ile uğraşıyordu. Haber sitelerine, Tvvitter, Facebook gibi sosyal medya kanallarına bakıp patlama hakkında yağmur gibi yağan dezenformas-yon arasında somut bir bilgi kırıntısı arıyordu. Patronuna baktı-Sessizce başını eğmiş yürüyordu. Kafasında bir sürü düşünce olduğu belliydi. Böyle anlarda onunla konuşulmaması gerektiği111 bilen Ahu da susup bu sessizliğe eşlik etti.

Kirkor'u da yolcu eden Baver, omuzlarına masaj yapmaya yeniden niyetlenen genç adamı odadan gönderip heyecanla telefonu eline aldı, hızla bir numara tuşladı.

"Şekerim, ben Baver. Bugün buraya iki kişi geldi. Bizim Kır'

„tirmiş- Hakan Turan diye bir yakışıklı ve asistanı Ahu di-ırüzel bir kız. Önce ellerinde bir Osman Hamdi tablosu oldu-- nu söylediler ama sonra ağızlarındaki bir başka bakla da çıkıdı Bana Mihrap'ı sordular. Melek Hanım kaçırılmadan önce

yg\ tu-

P sorduysa bunlar da aynı soruları sordular sırayla. Bilmek istersin diye düşündüm."

54. N

Hakan salonun penceresinde durmuş düşünüyordu. Artık önündeki Tünel Meydanı bile hayal meyal seçilebiliyordu. Ara sıra Şişhane taraflarından gelip geçen bir ambulansın acı sesi sislerin arasından bir feryat gibi yükseliyordu. Güneş, ışıklarını saçıyor ama şehri kaplayan sis, ışıkların gözükmesine engel oluyor, tüm ışığı kendi emiyor ve buzlu camlı bir gece lambası gibi şehri donuk bir renkle aydınlatıyordu.

"Derya, sen evdeydin, patlamayla ilgili ne diyor haberler? Bir gelişme var mı?"

"Patlamalarla, demek istiyorsun sanırım. İzmir ve Anka-ra'dakilerin sadece ses bombası olduğu söyleniyor. Ama İstanbul'daki patlama Şişli'yi resmen yıktı diyorlar. Net bir bilgi de yok."

"Şişli dediğin yer şurası yahu, İstanbul'un göbeği. Nasıl oluyor da TV kanalları bilgi alamıyorlar anlamıyorum" diye söylendi Hakan.

Derya acı acı gülümseyerek yanıtladı Hakan'ı: "Yayın yasası geldiği için. Az önce patlamalar ile ilgili yayın yapılması ikin-Ci bir emre kadar yasaklandı. Şimdi TV'de yemek programı veriyorlar."

"İnanmıyorum" dedi Ahu, büyük bir hayal kırıklığı içinde.

Hakan pencereyi açıp kafasını dışarı çıkardı. Derin derin ne-'es alıp içindeki sıkıntıyı biraz olsun hafifletmeye çalıştı. Fayda-sı yoktu. "Bu sis artık beni deli ediyor" diye mırıldandı, pence-reyi kapatıp içeri girerken. Öylesine derin düşüncelere dalmış-

ti ki elinde bir fincan Türk kahvesiyle gelen Ahu'yu birden t şısında görünce boş bulunup irkildi. Kahveye uzanırken Ah > ^

*lll Vo

ve Derya ya sordu:

"Şu Baver ve Kirkor hakkında ne düşünüyorsunuz?" "Bilmiyorum Hakan Bey" dedi Ahu, "tek bildiğim Bav»»-bayağı kırık bir tip olduğu. Bir ara aklımdan bunlar Kirkor ı sevgililer midir acaba diye geçmedi değil." Bunları söylerken sü lüyordu. Odada tek gülenin kendisi olduğunu fark edince topar lanıp, "İnanın kafam karmakarışık oldu" dedi ve sustu.

Hakan kahvesinden bir yudum alıp mırıldanır gibi konuştu-"Tekvin'in sarı elbiseli versiyonu ile ilgili bize anlattıklarından çok daha fazlasını bildiklerinden eminim. Ama kırmızı Tekvine dair hiçbir fikirleri yok. Bence varlığından bile haberleri yok. Bu insanlar sanat adamı falan değil, tüccarlar çünkü."

"Aslında bu adamlarda bir şeyler alıp satma iştahını uyararak akıllılık ettin Hakan. Bu adamların para aşkı bir yerde işimize yarayacak gibi hissediyorum" dedi Derya.

Hakan salondaki masaya Melek'in çantasından çıkan, Ya-kup Ruzly'den kalan ne kadar defter, kâğıt tomarı ve not varsa hepsini yaydı ve Ahu ve Derya'nın arasındaki sandalyeye oturup, alelade bir poşetin içine konulmuş eşsiz defterleri eline aldı. Üzerinde 'Osman Hamdy' yazan not defterleri. Ve yanında, onun en yakın dostu Alexandre Vallaury'nin not defterleri. Bir tarihe dokunuyordu elleri. Vallaury'nin defterlerinden birim alıp incelemeye başladı.

İlk sayfayı çevirdi. Boş bir sayfanın köşesine rastgele bir kelebek figürü çizilmişti. Sayfanın kalanı bomboştu. Yan sayfada ise garip bir not gördü. Güçlükle okunan bir elyazısı idi. Sanki normalde sağ elini kullanan biri tarafından sol el ile yazılmış g1" bi duran, kargacık burgacık harflerdi bunlar. Defterdeki sözler1 Derya ve Ahu'nun duyacağı şekilde okudu: Agarithe de Hamdy est mort...

Hakan kaşlarını çatıp Vallaury'nin defterine ne yazdığını anlamaya çalıştı.

'Hamdi'nin Agarithe'si öldü'yazıyor. Agarithe ne demek ki?

t ternette bu kelimeyi arayınca Phoebis ailesinden bir kele-lürü olduğunu gördü. Sapsarı, kocaman kanatları olan bir bekti- Sarı Tekvin tablosundaki kadının kıyafetini andır-

DU renkler Hakan'a. Bir kenara bulduklarını not alırken

kele

ıniŞ11

jj kendine gülümseyerek mırıldandı:

"Osman Hamdi Bey'in bir kelebeği mi varmış?"

"Öyle gözüküyor ki varmış Hakan; deftere, 'Hamdi'nin kelebeği öldü' yazmış arkadaşı baksana."

Hakan sayfaları çevirerek ilerledi. Birçok figür, bina çizimleri ve eskiz çalışması vardı. Vallaury defterine ne bulursa yazmış gibiydi. Dönemin siyasi olaylarına istinaden alınmışa benzer bazı kısa notlar bile vardı. Sayfanın birinde rastgele rakamlara denk geldi. Osman Hamdy yazıp karşısına alacak-verecek ve Borç gibi ifadeler yazmıştı. Sonuç ise hep eksi çıkıyordu.

"Notlarının büyük kısmını Latin harfleri ile ve Türkçe almış" diye mırıldandı Hakan. Onu duyan Derya bilgilendirmekte gecikmedi: "Alexandre Vallaury bir Osmanlı entelektüeliydi. Doğma büyüme İstanbullu. Osmanlı entelektüelleri 1920'lerde yapılan harf devriminden çok daha önce başlamıştı Latin harflerini kullanmaya."

Hakan onu dinliyor ama bir yandan da önündeki alacak-verecek-borç hesabının sonucunun eksi çıkmış olmasını düşünüyordu. Defterin kapağında yazan tarihe yeniden baktı. 1900-1902 yazıyordu.

Sayfalarda ilerledikçe Vallaury'nin, Osman Hamdi Bey'e atfen pek çok not almış olduğunu gördü. Defterle-rın hepsini hızlıca karıştırmaya başladı.

Bir yerlerde Osman Hamdi'ye ait bir borç kaydına denk gel-mıŞti. 1800'lerin sonuna doğru, Osmanlı Bankası tarafından Osman Hamdi Bey adına 6 senet düzenlenmiş olmalıydı, çünkü bu SeHetlere dair bulduğu notların her biri eşit miktarlarda altı fark-1 borç olarak kaydedilmişti. Demek ki Osman Hamdi bankadan yüklü miktarda borç almış ve bu borcuna karşılık, banka tarafının en azından altı senet düzenlenmiş. Peki bankadan borç alabil-rriek için neyi teminat göstermişti? Konu ilginç geldiği için defterde ^rhangi bir teminata dair bir not aradı. Sayfaları çevirdikçe gö-

290

zünün önünden karakalem çizilmiş kuşlar, sarıklı adam eskizı bina çizimleri, krokiler, başlanıp yarım bırakılmış figürler, şajv ' lı insan resimleri gelip geçiyordu. Bu Alexandre Vallaury de ep Osman Hamdi Bey kadar renkli birine benziyor. Birkaç sayfa k şekilde ilerledikten sonra nihayet aradığı notları buldu.

Kuruçeşme'deki konağı kaybetmemek için Hamdy'nin son dört senedi kaldı.

İşaret parmağını bu notun üzerine koyup birkaç kez parmağı ile deftere vurdu. "Müze müdürü, akademi müdürü, ünlü ressam ve sadrazam çocuğu Osman Hamdi Bey'in banka hesabı eksideydi demek" diye mırıldandı Hakan şaşkınlıkla. "1889 yılında Osmanlı Bankası'ndan büyük miktarda borç alınmış ve borca karşılık da senetler düzenlenmiş. Borç 1.500 lira imiş. 130 yıl önce büyük para olmalı. Üstelik de Kuruçeşme'deki yalı teminat gösterilerek alınmış. Burada yazılı ifadeden ilk iki senedin ödendiği de belli oluyor."

Derya dikkatle onu dinliyordu.

"Derya, Osman Hamdi Bey'in o dönem kaç para maaş aldığını nasıl öğrenebiliriz?" diye sordu Hakan.

Derya, "Bir arkadaşıma sorabilirim okuldan" diye yanıtladı ve salondan çıktı. Ahu ile Hakan bakıştılar. Odadan çıkarak yapılacak olan bu özel konuşmaya bir anlam verememişlerdi. Birkaç dakika sonra Derya salona girdi ve "5.000 kuruşmuş. Yanı 50 lira eder" dedi ve ekledi: "Siz yokken Mahmut Sami Hocam aradı. Bana yeni kuracakları üniversitede bir iş teklifinde bulunacaklarını söylemişti ya, onunla ilgili konuştuk biraz." "Şimdiden tebrik ederim!" dedi Hakan, moral vermek için. "Hemen tebrik etme" diye çıkıştı Derya şakayla, "akşamki yemeğe üniversitenin mütevelli heyeti başkanı da katılacak. Yani yemek aslında bir mülakat. Adamın gözüne girebilirsek olacak o iş. Tebriklerini o ana sakla."

"Halledeceğinden hiç kuşkum yok Deryacım." Ahu gözlerini devirerek dinledi bu konuşmayı. Hakan hemen internetten o günün koşullarında bu paranın satın alma değerine baktı ve Osman Hamdi Bey'in maaşı ve borç al-

İ!

291

ara arasında bir uçurum olduğunu gördü. Öyle ki, Osman di'nin maaşıyla bu borcu ödemesi bir hayli zor gibiydi. Üstelik

, ı889'da alınmış olmasına rağmen 1902 yılında bile halen def-ıe "borç' olarak kayıtlı duruyordu. Bu da, henüz ödenemeyen 13

y1

11,1c bir borcun üzerine bir de faiz eklendiğinin işaretiydi. Bu ağır horcu maaşıyla ödeyemeyeceğine göre, neyle ödemeyi planlıyordu Osman Hamdi? Maaş harici ne geliri olabilirdi? Kira geliri olamazdı olsaydı o mülkünü ipotek ettirir, bizzat oturduğu evi riske atmazdı. Geriye bir tek seçenek kalıyordu, resim yapıp satmak. Derya ile birlikte 1900-1902 yılları arasında yaptığı resimlerin bir listesini çıkarmaya çalıştılar. Buldukları iki tablo vardı:

- İlahiyatçı (1902) a - Tekvin (Mayıs 1901) I Yoksa bir bingo daha mı? diye düşünmeye başladı Hakan.

Osmanlı Bankası Müzesi'nin internet üzerinden yayınladığı kayıtları inceledi. Birçok kayıt erişime açık olmasına rağmen bu kayıtlara erişim için özel bir üyelik gerekiyordu. Hakan'ın bu müzenin internet güvenlik sistemini kırması sadece yirmi saniye sürdü. Artık tüm belgeler emrine amadeydi. 1900-1910 yılları arası bütün Osman Hamdi kayıtlarını taradı. Derya'nın uyarısıyla, "Osman Hamdy" diye yazılan kayıtları da taradı, çünkü Derya'nın söylediğine göre, o yıllarda henüz Latin harflerine resmi olarak geçilmediği için çoğunlukla Osman Hamdi'nin soyadı Hamdy şeklinde yazılıyordu. Ve nihayet aradığı kayda 1903 yılında rastladı. O tarihte, geriye kalan bütün borç ödenmiş ve yalı üzerindeki ipotek bir anda kalkmıştı. Yıllar boyunca senede iki senedi zar zor ödeyen biri, bir anda dört senet birden nasıl ödeyebilirdi?

Parayı nereden buldun be adam? diye düşündü Hakan, Boğaziçi'nde koca bir yalıyı ipotekten kurtarabilecek kadar büyük parayı bir anda nereden buldun da ödedin bankaya?

Yaptığı tablolardan bazılarını satarak gelir elde edebilirdi. O devirde de tabloları iyi para ediyordu Osman Hamdi'nin. Ama böyle bir kayda ne kendi not defterlerinde ne de Osman Hamdi ile ilgili neredeyse her detayı not etmiş olan yakın dos-

tu Vallaury'nin defterlerinde rastlayabildi. Umudunu v'

mek üzereyken aklına araştırma metodunu değiştirmek vp t

nuya farklı bir açıdan yaklaşmak geldi. O ana kadar hep n

man Hamdi'yi metheden veya en azından objektif olma i^-

sıyla aynı methiyeleri kopyala-yapıştır mantığı ile tekrar ed

kaynakları incelemişti. Şimdi tam zıddını iddia eden ve Ostna

Hamdi'yi yerden yere vuran kaynaklara bakma zamanı diye dii

şündü ve başladı araştırmaya. Onun sanatına yönelik saldırı

lar, kendi milletini küçük görmesi, dinini aşağılaması gibi klişe

suçlamaların ötesinde, Osman Hamdi Bey hakkında çok tarafsız

olan akademik bir tartışma da sessiz sedasız devam ediyordu.

Osman Hamdi Bey, ressamlığının yanında, Osmanlı'nın talan edilen kültürel mirasını korumak için çok gayret etmiş önemli bir devlet adamıydı. 1884 yılında çok emek vererek yürürlüğe konulmasını sağladığı Asar-ı Atika Nizamnamesi (Eski Eserler Düzenlemesi) sayesinde, imparatorluk toprakları altındaki ve üstündeki antik uygarlıkların miraslarını korumak ve ülkede kalmalarını sağlamak için, eski eserleri talan eden İngiliz, Alman, Amerikalı ve Fransız arkeologlar ile sıkı bir mücadeleye girişmişti. 1884'te bizzat Osman Hamdi Bey'in hazırladığı ve padişaha kabul ettirdiği bu yeni düzenleme sayesinde pek çok tarihi eser talan edilmekten kurtulmuş ve ülkede kalmıştı. Ülkede kalan bu eserlerin pek çoğu, yine kendi kurduğu ve müdürlüğünü yaptığı Müze-i Hümayun'da, yani İmparatorluk Müzesi'nde sergileniyordu. Cumhuriyet döneminde ise bu müzenin adı İstanbul Arkeoloji Müzesi'ne çevrilmişti.

Müze-i Hümayun kulağa daha hoş geliyor sanki, diye düşündü Hakan. Tüm bunları okuyup öğrendikçe, Osman Hamdı Bey'e olan saygısı da giderek artıyordu.

Onun yaptığı bu yeni düzenleme, Osmanlı topraklarında yapılan kazılarda bulunan tarihi eserlerle ilgili önemli bir koşul getiriyordu. Birincisi, bu eserler bulunduğunda öncelik hakkı her zaman Osmanlı'nındı. Bunu denetleyen de Müze-i Hümayun müdürü olarak Osman Hamdi Bey'di. Ancak ve ancak onun izni üe bir eser yurtdışına gidebilirdi. Dönem dönem ülkeye gelen yaban-

293

ıet adamları kanalıyla padişahtan talep edilen tarihi eserler

cl' ı ki böyle durumlarda bile padişah mümkün olduğunca bas-

0lı",(lu -.._... .....

ki:

maz ve Osman Hamdi Bey'i kararında hür bırakırdı.

\sar-ı Atika düzenlemesinden önce ülke dışına kaçırılan -]er arasında hele bir tanesi vardı ki, böyle bir eserin gidişine vummak olacak iş değildi. 2000'li yıllarda bile halen Türkiye

esei"

göz > -

., Almanya arasında büyük çekişme konusu olan ve defalarca

diplomatik krize yol açan Bergama, veya daha uluslararası bir tabirle "Pergamon" eserleri ve ünlü Zeus Sunağı. Osman Hamdi Bey'in bu yönetmeliği hazırlamasından çok önce, Bergama bölgesinde yapılan kazılarla ortaya çıkarılmış olan Zeus Sunağı zaten büyük ölçüde Almanya'ya götürülmüş durumdaydı. Aşağı yukarı 20 sınıflı bir ortaokul büyüklüğünde olan ve yaklaşık 2100 yıldır inşa edildiği yerde duran bu devasa yapı, 1800'lerin sonlarında Almanlar tarafından küçük taşlara ayrılmış, her bir taş ustaca numaralandırılmış, trenlerle, gemilerle Almanya'ya götürülmüş ve orada bu numaralandırma sayesinde yeniden bir araya getirilerek adeta yeniden inşa edilmiş ve bugün Berlin'deki müzeye konularak sergilenmeye başlamıştı. Cari Hu-mann isimli sıradan bir Alman mühendis, koskoca tapınağı ve yüzlerce resimli taşı Bergama'dan sökmüş ve yıllar süren bir organizasyonla elini kolunu sallaya sallaya ülkeden götürmüştü. Osman Hamdi Bey eski eserlerin

ülkeden kaçırılmasına engel olan yasayı 1884'te çıkardığında, artık Bergama eserlerinin neredeyse tamamı çoktan Almanya'ya ulaşmıştı bile. Sonra birkaç transfer ise Osman Hamdi Bey döneminde olmuştu.

En azından bu son parçaları durduramaz mıydı Osman Hamdi Bey?

Okuduğu bu kaynaklara göre, Osman Hamdi Bey'in çok yakın arkadaşı olan Cari Humann, kazı ve transfer için gerekli ya-s^l izinleri Osmanlı'dan 1878'de almış ve kazılara elindeki res-Nti izinle başlamıştı. 1880-1881 arasında Bergama'da büyük bir kazı düzenlemiş ve çok sayıda eseri Almanya'ya götürmüştü, ikinci geniş kapsamlı kazı dönemi ise 1883-1886 yılları arasında °lrnuştu. Bu dönemde de Bergama bölgesinden çok sayıda eseri

294

ve tapınağın kalan kısmını götürmüştü. Apartman büyük]^.. deki devasa tapınakları Türkiye'den götürürken, Osman H di Bey henüz onu durdurmaya tam yetkili bir makamda m-muyordu. Ama Hakan'ın okuduğu kaynağa göre, Cari Hum» karşılaştığı başka sorunları aşmak için muhtemelen Osm Hamdi Bey ile aralarındaki bu yakın ilişkinin tüm avantajların dan da yararlanmış gözüküyordu. Bu ikili öylesine yakın arka daşlardı ki Osman Hamdi Bey bu adamın yağlıboya bir portresini yapıp adama hediye bile etmişti.

Tonlarca ağırlıkta eserler, örneğin neredeyse Mısır piramit-leri büyüklüğündeki Zeus Sunağı, Türkiye'den Almanya'ya öyle gizli saklı bir şekilde de götürülmemişti. Osmanlı yetkililerinden alınan imzalı mühürlü izin kâğıtları ile yapılmıştı ve bu yüzden kimse Cari Humann'ı durdurmamıştı bile. Bugün dahi Türkiye bu eserlerin iadesini Almanya'dan talep ettiğinde Alman yetkililer iade isteklerini reddedip ta Osmanlı döneminde verilen bu izin belgelerini gösteriyor ve "Bu eserleri bize siz kendiniz verdiniz" diyorlardı. Türkiye, bugün hâlâ başka ülkeler tarafından da o dönem yağmalanan pek çok eserin iadesini talep ediyor ama çoğuna ret yanıtı alıyordu.

Hakan heyecandan yerinde duramaz olmuştu. Sürekli olarak bacağını sallıyordu. "Arkadaşlar" dedi heyecanla sakalını sıvazlayarak, "sizi bilmem ama ben bu kadar adrenalinle uyuyamam artık. Sabaha kadar çalışacağım. Osman Hamdi Bey ile ilgili çok ilginç şeyler buldum."

Ahu ve Derya'nın da ondan bir farkları yoktu. Onlar da kendilerini bu çalışmaya fena halde kaptırmış durumdalardı. Masanın etrafında kahveleriyle yerlerini aldılar ve Hakan'ın Osman Hamdi Bey ve Bergama kazıları ile ilgili bulduklarını dinlediler. Hakan'ın tüm bu tespitlerine Derya'nın da ekleyecekleri vardı-' "O dönem Osmanlı borç batağında bir devlet. Ve ülke neredeyse Alman İmparatorluğumdan aldığı maddi ve askeri destekle ayakta durabiliyor. Almanların böyle bazı 'küçük' ricaları da maalesef geri çevrilemiyor. Sadece Zeus Sunağı değil ki, Anadolu'dan kaçırılan neler neler var Almanya'da, Fransa'da,

295

.uere'de, hatta Amerika'da. Hemen hemen tamamının da ı el#esi var adamların elinde. Ve o eserlerin bir kısmının

Ötüı otıra

gülmesi de Osman Hamdi Bey'in 1884 düzenlemesinden ve o düzenlemeye rağmen olmuştur, maalesef."

'Ay biliyorum Bergama'yı ben. Ege turuna gitmiştik, rehberiz orayı da dolaştırmıştı. Burada kocaman bir tapınak vardı ,eınişti. Almanlar götürmüşler 100 sene önce diye sohbeti geç-[fflişti hatta. Tapmağın yerinde şimdi otlar ve üç adet ağaç kal-mls" diye kıkırdadı Ahu.

Hakan tebessüm bile edemedi. Keyifsizce mırıldandı sadece: "Neredeyse on katlı bina yüksekliğindeki bir tapınağı adamlar bizden izin alıp, gözümüzün önünde trenlere, gemilere yükleyip götürmüşler iyi mi!"

"Aynen öyle" diye destekledi onu Derya, "Alman mühendis ve arkeologlar bizzat bizim yetkililerin teşvikiyle yaptılar tüm kazılarını. Arkeologların hemen hepsinin ortak bir özelliği vardı, Osman Hamdi Bey ile yakın dosttular. Hatta o on katlı bina gibi dediğin Bergama'daki Zeus Sunağı'nı tek tek söküp numaralandıran ve sonra bir yapboz gibi Almanya'da yeniden birleştiren Cari Humann ve Osman Hamdi Bey arasında, 'Arkeolojiyi ve kazı yapmayı Humann'dan öğrendim' diyecek kadar yakın bir üstat-kalfa 'ilişkisi bile var denilebilir."

Hakan kendi kendine "Üstat ve kalfa" diye mırıldandı.

"Of, bu işler çok zor Hakan. Arapsaçı gibi birbirine dolaşmış her şey. Hangi birini nasıl araştırıp bulacaksın. İşte bu yüzden 100 yıldır tüm tarihçiler her konuda 'mış' gibi yapıp, herkesin "ildiğini görmezden gelip, kimseleri incitmeden, fincancı katırlarını ürkütmeden geçinip gidiyorlar bu ülkede. Maaşları yatmaya devam ettiği sürece de sorun yok zaten. Alan memnun, satan memnun anlayacağın. Araştırdıkça içine çekildiğin bir bataklık gibidir bu yakın tarih işleri Türkiye'de. İşte bu yüzden herkes kaçak dövüşür. İnternet kopyala-yapıştır bilgilerle dolu ^yorsun ya, interneti bırak, kopyala-yapıştır ile profesör olunuyor bu ülkede."

Hakan Derya'yı dinlerken bir yandan da bilgisayarında bir

şeyler yazıyordu. "Şu isimler" dedi Derya'ya hitaben, "bir j tekrarlar mısın şu Alman arkeologların isimlerini?" <a

"Pekâlâ. Ama sadece Almanlar da değil, ingiliz, Fransız, h ta Amerikalılar bile var bu tarihi eser talan işlerinde. Öncelik) Cari Humann. Bütün Bergama'yı tabiri caizse 'hamuduyla v tan' zat. Arkeolog bile değil. O yıllarda Batı Anadolu'da yol Va pim işinde çalışan bir Alman mühendis. Yol inşaatında çalışır ken etrafta berbat durumdaki eski eserleri görüyor. Osmanlı bu eski eserleri korumak şöyle dursun, taşlarını inşaat malzeme-si olarak yeni binalarda kullanıyor, hatta kireç ocaklarında yok ediliyor çoğu. Cari Humann, Bergama'daki Zeus Sunağı'nı öyle bir götürüyor ki, aynen Ahu'nun söylediği gibi, geride üç tane ağaç kalmış o tepede. Silip süpürüyor yani."

"Merhametli adammış ki ağaçları bırakmış" diye gülümsedi Ahu.

"Diğer bir Alman da Friedrich Sarre. Cari Humann'in arkadaşı bu da. Tabii Osman Hamdi Bey'in de yakın arkadaşı olduğunu söylememe gerek yok. Anadolu'da ve Samarra'da çok önemli kazılar yapıyor. Oralardan topladığı birçok eseri Berlin'e götürüyor o da aynı şekilde. Bugün Berlin'de Bergama Müzesi'ndeki İran halılarını da Osmanlı imparatorluğu'nun doğudaki illerinden çalıp götüren kişi. Ama

halılarının çoğu bir başka müzede, yine Berlin'deki Kaiser-Friedrich Müzesi'nde. Geçen yıl gittim, inanılmaz halılar vardı. Ve sıkı durun, asıl bomba haberi şimdi veriyorum. 1904 yılında, Osman Hamdi Bey'in meşhur tablosu Ab-ı Hayat Çeşmesi, o dönem, henüz Osman Hamdi Bey çok önemli bir ressam dahi kabul edilmezken bu beyefendi tarafından fahiş bir fiyata, tam 10.000 Alman Markı'na satın alınıyor."

'Vay canına" dedi Ahu, "resmen rüşvet bu, hatır rüşveti!" "Öyle de denemez aslında" diye düzeltti Derya, "bu haksızlık olur. Bir işini görmesi veya kaçakçılığına izin vermesi karşılığında satın almıyor ki arkadaşının tablosunu. Beğendim, alıyorum, diyor yani."

"Boş versene sen o işleri" dedi Hakan. İkna olmamış gibiydi. "Ben öyle acımasız düşünmüyorum Hakan. Elbette yetkı-

297

¦ lan Osman Hamdi'yi etkilemek için, kendisiyle iyi iliş-, urabilmek için bazı eserlerin yabancılarca alındığı bili-k1 ur gerçek. Ama bu hamlelere adamın ne kadar itibar et-P.- ¦ bilemeyiz. Ve şunu kesinlikle söylemeliyim ki Osman di Bey olmasaydı bu eserlerin katbekat fazlası kaçırıla-Türkiye'den. Bugün üç beş tane adam gibi müzemiz var-

ı u Osman Hamdi Bey sayesindedir. Bence son yirmi senede resimleri çok popüler hale geldiği için adama 'ressam Os-Hamdi' diyerek haksızlık ediyoruz. Devlet adamı, arkeo-, ve ressam demek lazım. Her neyse. Biz o dönemki arkeologları saymaya devam edelim. Puchstein ve Luschan gibi özellikle Nemrut Dağı kazılarında aktif olan arkeologlar var. Tabii bir de İngiliz ve Fransızlar var. Gertrude Bell, Theodore Bent, Vincent Caillard, Charles-Joseph Tissot, Salomon Reinach ve Theodore Reinach kardeşler. Bu Reinach kardeşler çok önemli. En önemli kazılarda hep onlar başroldeler. Hatta müze müdürü olduğu ilk yıllarda müzecilikle ilgili hiçbir bilgi ve deneyimi olmayan Osman Hamdi Bey'e en büyük yardım da bu Reinach kardeşlerden geliyor. Theodore Reinach, Müze-i Hümayun'un ilk envanter çalışmasını, katalog çalışmasını Osman Hamdi Bey'in isteği ve desteği ile yapan kişi. İlişkileri öyle samimi ki, oğlu Leon Reinach bir gün evlendiğinde nikâh şahitliğini yapmasını Osman Hamdi Bey'den isteyecek kadar."

"Pardon da bu kadar şeyi sen nasıl hafızanda tutabiliyorsun Derya?" dedi Hakan gülümseyerek.

"Benim işim bu. Bu yüzden maaş veriyorlar bana" dedi Derya ona göz kırpıp.

Birdenbire Ahu, "Başka kahve isteyen?" diye sorarak ayağa fırladı.

"Ne alaka?" der gibi şaşkınlıkla baktı Derya ama aslında hiç *fe Şaşırmamıştı. Hakan bana ne zaman iltifat etse bu oyuncak bebek konuyu değiştirmeye çalışıyor zaten! diye düşünmeye baş-Jamıştı artık.

Ahu elinde kahvelerle geldiğinde aklında da sıra dışı bir teori vardı: "Dünyanın tarihi eser bakımından en zengin toprakların-

298

da arkeolojik kazılar yürüten Osman R dişine de bir hazine ay'rm. olsunTV T ' ^ miSİ^ k %a, şu hl? ortaya cıkLl^tn^" "** * * Uda irfan* olsun?" dedl ^"^ Tek-'e •** fc> Güzel hikâye olurdu aslında O hazine b

^^£^~--^

™S:~— ^-ıdenehneald^

-yarak pencereye ^^ZZl^ ^ *

görünmez olmuştu. Ara S1ra sism araş n^an k "^

lann belirip kaybolduklarını gördü Pnr ^ *** **•

Sanki sis, dokunabıleceğl katı r Ldde J^b^ ^ ^

«ağa sola salınıyordu. "Ashnda hkd u™*1"1 UCUnd*

biliyor musunuz?" dedi ZT , 8aÇma bİr teori *«1 bu

"• "Benim de ^^^^ «« ««. £j

55. Ö

Hakan'ın pencereden bakmalı „u -

«^o~:k„ı reiesiydi ve wra2dan ¦*« «>¦»><*

icm Baako-uaer Cema en 1 tK f" heSapl™'S bu operasyon uçuracafc kuşlar, biuî- "m yeteMkl™i ve Hakan'a

~e kata^ o^t^" " « "^

299

si kil lan nin

i akan cebindeki eskize dokundu. Derya ve Ahu'ya baktı. İki-, kendilerini bu araştırmaya kaptırmışlar, hummalı bir sekiliyorlardı. Bilgisayarının yanma gitti, tarayıcıya bağ-d ve cebindeki eskizi çıkarıp tarattı. Artık bilgisayar ekrana Osman Hamdi Bey'in hiç ortaya çıkmamış Kırmızı Tekvin * fosunun eskizi duruyordu. Eskizin bir çıktısını aldı ve götü-üp çalıştıkları masanın tam karşısındaki konsolun üzerine ya-nistırdı. Bunu ilk fark eden Ahu olmuştu.

-Vay canına!" diyerek bir eskize bir Hakan'a baktı. Bunun ne olduğunu anlamıştı. Onun seslenmesiyle dikkati dağılan Derya da kafasını kaldırıp Hakan'a ve konsolun üzerinde asılı duran eskize baktı. Sorgulayan gözlerle Hakan'a bakmaya başladılar. Hakan iki elini havaya kaldırıp konuştu, "Lütfen bir şey sormayın arkadaşlar. İşte kayıp eskiz bu. Yani eskiz defterinin arasından yırtılan sayfa."

Derya heyecanla ayağa kalkıp çıktının yanına geldi. Çizimi görür görmez ne olduğunu anlamıştı. "Şaka yapıyorsun!" diyerek çizime uzandı ve dikkatle incelemeye başladı.

"Bu" dedi gözlerini kısıp kafasını yana eğerek "kesinlikle başka bir Tekvin. Bildiğimiz sarı elbiseli Tekvin'e benziyor ama etrafında çok sayıda farklı obje var" dedi ve sonra bir an sustu. Eskizi incelemeye devam ediyordu. Hızla tablet bilgisa-v 'mı alıp internetten bir Tekvin tablosu açtı. Elindeki çizim internetten bulduğu Tekvin tablosu arasında büyük farklılar vardı. "Bu kesinlikle kırmızılı

Tekvin'in bir eskizi olma-11 diye mırıldandı. "Evet, bu o. 1905'ten beri ortada olmayan kımızı elbiseli Tekvin'in karakalem bir çizimi."

Ahu da eğilmiş çizime bakıyordu. Hakan iki Tekvin arasında ^aha önce yaptığı karşılaştırmada bulduklarını anlattı:

"Sarı Tekvin ile bu eskiz arasında çok sayıda farklılık var. ^n önemlisi de etrafındaki objeler." Hakan susunca odada seslik oldu.

"iyi ama bunu nereden buldun ki sen?" diye sordu Derya. Ka-ası karışmıştı.

"Siz Mahmut Hoca'nın evine giderken sizden kısa bir süre

ayrılmıştım hatırlarsanız. Melek'in bir arkadaşı benimle t kurmuştu. Bana da bunu o verdi işte."
a,s

Derya bakışlarım Hakan'a dikti ve hiçbir şey söylemeden h; ı saniye boyunca dik dik baktı. Bunca zamandır cebinde miydi ya -"Her neyse" dedi Hakan, "bundan sonra bunun üzerinc}e j çalışırız. Sarı Tekvin'in tuhaflıklarını bile çözememişken, şj^j-çok daha fazla sayıda sembolün olduğu, çok daha karmaşık b' bilmece ile karşı karşıyayız."

Derya çıktıyı bilgisayarının yanına koydu. "Bana on dakika verin. Üzerinde bir süre yalnız başıma çalışmak istiyorum."

Derya'yi birkaç dakikalığına kendi haline bıraktılar. Bu arada Ahu da kendi bilgisayarına dalmıştı. Hakan ise pencerenin kenarında durmuş, perdeyi hiç hareket ettirmeden pencere ve perde arasındaki boşluktan dışarıyı görmeye çalışıyordu. Bir süre dışarıya baktıktan sonra kanepenin arkalığına yaslandı ve artık cebinde taşımaya başladığı elyazmasını çıkarıp Yunus pasajını okumaya devam etti:

Yunus Bölüm 2

1. Yunus balığın karnından Tanrısı RAB'be şöyle dua etti:

2. "Ya RAB, sıkıntı içinde sana yakardım, Yanıtladın beni-Yardım istedim ölüler diyarının bağrında. Kulak verdin sesime-

3. Beni engine, denizin ta dibine fırlattın. Sular sardı çevremi. Azgın dalgalar geçti üzerimden.

4. 'Huzurundan kovuldum'dedim, 'yine de göreceğim kutsal tapınağını.'

5. Sular boğacak kadar kuşattı beni, çevremi enginler sardh yosunlar dolaştı başıma.

6. Dağların köklerine kadar battım, Dünya sonsuza dek sür-gülendi arkamdan; amaya RAB, Tanrım, canımı sen kurtardın çukurdan.

7. Soluğum tükenince seni andım, ya RAB, duam sana, kut' sal tapınağına kadar erişti.

e peğersiz putlara tapanlar, vefasızlık etmiş olurlar, a h.ma şükranla kurban sunacağım sana, adağımı yerine gereğim. Kurtuluş senden gelir, ya RAB!" iğ. RAB balığa buyruk verdi ve balık Yunus'u karaya kustu.

gaşkomiser Cemal arabasından indi. Etrafındaki polisleri hayal meyal görebiliyordu. Seferoğlu Apartmanı'na, Hakan'ın oenceresine doğru baktı. Sisten bir şey göremiyordu ama gözlerini iyice kısıp dikkat kesilince, pencerenin önünde belli belirsiz bir karaltının olduğunu fark etti. Gördüğü gerçekten pencerenin önünde duran biri miydi, yoksa uzakta duran ama gölgesi pencerenin perdesine yansıyan biri miydi emin olamadı. Sigarasından son bir nefes daha çekip saatine baktı. Saat altıya geliyordu. Sigarasını yere fırlattı ve işaret vermek için telsizini eline aldı. Telsizi dudaklarına götürdüğü anda büyük bir sarsıntı ile ayaklarının altındaki yerin sallandığını hissetti. Bu gerçekten çok büyük bir sarsıntıydı. Ses bu kez Taksim tarafından gelmişti. Birkaç saniye içinde çığlıklar atarak uçan kuşların seslerini duydular. Sisten göremese de kuşların tam üzerlerinden Oalata taraflarına doğru uçtuğunu anlamıştı başkomiser. Sarsıntının şiddetinden bunun bugüne dek yapılmış en büyük terör eylemlerinden biri olduğuna emindi. Bir ses bombasının çok ötesinde, adeta bir deprem etkisi yaratan ve yanık kokusunun dalga dalga burunlarına kadar ulaştığı muazzam bir saldırıydı, ^atlamayla çöktüğü yerden kalktı ve sisin içinde ekibinden birilerini görebilmek için etrafına baktı. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Meydana çöken tuhaf sessizlik sadece birkaç saniye sürdü ve yerini polis telsizlerine yağmur gibi düşen anonslara bıraktı. Telcini açıp konuşan polisler, karşı taraftan sadece çığlıklar, haykı-rıŞiar ve alarm sesleri duyabiliyordu. Ekipler Hakan'ın evine operasyon için işaret beklerken, meydana gelen bu patlama ile tüm konsantrasyonları dağılmıştı. Telsizlerden gelen anonslara bakılsa Taksim'de müthiş bir can pazarı yaşanıyordu.

"Allah kahretsin sizi be!" diye bağırdı Başkomiser Cemal. 1 elsizine gelen çağrılardan birini yanıtladı. Karşı taraftan gelen

sesler dehşet vericiydi. Gürültünün arasından titrek sesiyje size konuşmaya çalışan, genç bir polis memuruydu. Telsiz cı tıları arasında konuşmaya çalışan genç memur sık sık yutkı> yor ve kelimeleri seçmekte zorlanıyordu. O her sustuğunda

** cakadan bir feryat ve inleme sesi geliyor, haykırışlar birbirine k

rışıyordu. Uzun zamandır ilk kez ellerinin titrediğine tanık ol yordu Cemal.

Patlamanın olduğu Taksim Meydanı ile bulundukları Tünel Meydanı arasında aşağı yukarı bir buçuk kilometre bir mesafe vardı ve muhtemelen olay yerine en yakın ve en organize ekip de kendi ekibiydi. Orada insanlar can çekişirken Hakan ile oyalandıklarına inanamıyordu. Telsizin anteni ile ufak ufak çenesine vurarak bir karar vermeye çalışıyordu. Bunu yapamam.

Daha fazla kayıtsız kalamazdı. Hayatının en zor kararlarından birini vermişti. Telsizini aldı ve konuşmaya başladı:

"4812. Tüm birimler. 4812."

Başkomiser Cemal'in çağrısını duyan tüm birimler elleri tetikte, verilen görevi uygulamaya başlamak için dikkat kesilmişlerdi.

"Operasyon iptal. Taksim'e intikal ediyoruz. Operasyon iptal, tamam."

"2611. Teyit eder misiniz? Operasyon iptal mi oldu, teyit lütfen. 2611. Tamam."

"4812. Tekrar ediyorum. Operasyon iptal. 2620 harici tüm ekipler Taksim Meydanı'na intikal edecek. 2620, sen burada kalıyorsun, takip ve gözleme devam."

Başkomiser Cemal, vicdanının baskısına yenik düşmüş, va' pılacak operasyonu yarım saat kadar erteleme kararı aloıiŞ" ti. Geldikleri gibi sessizce Tünel Meydanı'ndan uzaklaşacaklar ve Taksim Meydanı'ındaki ekiplere acil destek verip heme geri geleceklerdi. Hakan'ın evini gözlemesi için birkaç meiö ru orada bırakıp süratle İstiklal Caddesi boyunca ilerlediler nihayet Taksim Meydanı'na ulaştılar. Sis burada nispeten o ha açıktı, ama yine de bombanın simsiyah dumanıyla karışıp b

303

,.je gibi çökmüştü meydanın üzerine. Alana iyice yakla-abadan inince gördüklerine inanamadılar. Metro istasyo-

, n simsiyah bir duman çıkıyordu. Gerçi artık bir metro is-nundan söz etmek de pek mümkün değildi. Daha çok, mo-

vı^

('anlarından oluşan bir tepenin altındaki mağaradan du-

şiP

tasy

loz .

çıkıyor gibi görünüyordu. Çevredeki hasarlı binalara ve vit-

n]eri tamamen kırılmış mağaza ve dükkânlara şaşkınlık içinde bakakaldılar. Meydandaki Cumhuriyet Heykeli büyük zarar görmüştü. İnşa halinde olan Taksim Camii ve Atatürk Kültür Merkezi binaları ağır hasar almışlardı. Başkomiser Cemal olduğu yere çömeldi, iki elini de başının üzerine koyup bu manzaraya bakarken sürekli aynı sözü mırıldanıyordu: "Allahım, sen bize yardım et."

56.0

Hakan kitabı kapatıp cebine koydu. Pencereye yaslanmış ve yüzünü Ahu ile Derya'ya doğru çevirip bir şey söylenmeye yeltenmişti ki şiddetli bir patlama sesiyle bir anlık refleksle kafasını eğip omuzlarını havaya kaldırdı Bulundukları binayı temellerinden sarsan bir sarsıntı hissedilmişti. Dehşete kapılmış gözlerle birbirlerine baktılar.

"Ay Allah'ım, neydi bu ya?" diyebildi Ahu titrek bir sesle. 'rya ağzını açmıyordu ama elini kalbine götürmüş, çalışırken ktığı kemik çerçeveli gözlüğü çıkarmış, kocaman olmuş gözle-'' 'le Hakan'a bakıyordu.

Vay canına!" dedi Hakan. Ne olduğunu tahmin ediyordu.

ahunda derin bir acı duydu. Zamanın artık tükenmekte oldu-

sunu haber veren bir gong sesi gibiydi bu. Pencereden uzaklaşıp

al°nda bir iki tur attıktan sonra büyük bir gerginlikle, masada

tl« onun yeri haline gelen sandalyeye oturdu ve hızla notları-

1 Sözden geçirdi. Derya ve Ahu şaşkın ve korku dolu gözlerle

lfl bakıyorlardı. Hakan bir an durdu. Kafasını kaldırıp kapa-

^Uran bilgisayar ekranına baktı. Ekrandaki yansımada ken-

304

dışım gördü. Gözaltlan halka halka morarmış yorgUn . .

d, Sacları arkadan bağlı olmasına rağmen b r kısT * «S

bir kaku lgibı önüne dökülmüş, saka]l ve S^d^S ^

Ekrandaki yansımasına bakarak saçlarım Çözüp y n J^Nt,

ndan bir samuray gibi bağladı ve lastikten kurtJu" * *<

kulen küçük bir saç tutamını da kulaklarının arka ^ &

"Hadi arkadaşlar" dedi, hâlâ ekranda Z^*^ ^ordu, >k az kaldı, halledeceğiz bu ısı. rJZTsT^ azının en son nerede görüldüğünü yazmıştı Ah kn ^

"Dışarda neler oluyor acaba, artık ,0^ *"

Ahu, büyük bir endişe ile. ** k°rku>^m ben" dedi

"Aynen. Kalbim küt küt atıyor hâlâ" diye destekle Hakan her ikisini de olabildiğince tesktt "" D^

konuştu, 'Tapabileceğimiz bir Şey yok arkadaş ar^f1^ olup şu işe odaklanalım. Birazdan sosyal med JLutfen sak«

bittiği. Bilgi ahrız nasılsa." ^ ^^ dü^ *> olup

"Yorulmadın mı Hakan hâlâ?" diye sordu Derya Hakan ona değil, kendi sorusuna cevap verdi '<5 ¦ luktan ve uykusuzluktan kalınlaşmıştı Duy", ?" y°rgUn" robot gibi konuşuyordu.
uygulan olmayan bir

"19001ü yılların başında, bir Amerika 1, Mnı

raymda g6rmüş,„ san,rlm" dlye ^ ^"^ *

'Hayır, bir İngiliz diplomattı" diye dÜ7Pİt«

* *n oiarak şöyle yazmlş„. U™!-' "Ha'' okudu: postayı tabletinden açıp

"1905: Bir İstanbul ziyareti sırasında resmim ı -n ra;a» q„ , . ,. i Ud resmi temasları ıçm Çı-

ragan Sarayına giden bir ingiliz elçisi kendi devletine yazdığı raporda şöyle bir tasvir yanar- "S„if "evıetıne yazmgı

sanat J i ¦ ^^ff Sultanın mülkünde ?ok geniş bir

Zn bu S T- ^ l bl?İlemeZ 6SerIerle doIu b- k^

Î 1 Ko ek glmn T' SUİt3n Sanata VS »«" ^ d6'

var h° kSTnU" 1ÇlndC Ç°k "^^ İnS3n ^ yağlıboya tablo va • Hel içlerinden bir tanesi Çok ılgln, Kırnmı £ ^ giy.

mış çirkince bir kadın camı mihrabına nt„rf ,

<¦ buhunto, ki,ap ve dinde de b, lera2B'7' ' .

terazi... Böylesi özgün ve 02-

305

. , bir eser ancak Rönesans Avrupa'sında görülebilir." Bura-ı anlaşılıyor ki Kırmızı Tekvin tablosu muhtemelen Çırağan

Sarayı'nda.

»gvet," dedi Hakan. "Aynen böyleydi. Sonra da Çırağan Sa-yandı ve birçok tablo kül oldu diye yazmıştı. Devamını da kur musun lütfen Derya."

"1909: İmparatorluğun en çalkantılı yıllarından biri yaşanıyor ve Abdülhamit tahttan indiriliyor. Çırağan Sarayı da artık Meclis-i Mebusan'a, yani o dönemki parlamentoya tahsis ediliyor. Rothschild ailesinin temsilcisi meclise bir dilekçe yazıp, sultanın Çırağan Sarayı'ndaki resim koleksiyonu içinde Osmanlı Bankası'na, dolayısıyla kendilerine ait bir eser olduğunu belirtiyor ve tabloyu Meclis-i Mebusan'dan talep ediyor. Ancak meclis konuyu hiç görüşmemiş ve bu talebe bir yanıt verilmemiş.

1910: Dilekçeden kısa bir süre sonra, 19-20 Ocak 1910'da Çırağan Sarayı'nda şüpheli bir yangın çıkıyor. Saraydaki sanat koleksiyonu tamamen yanıp kül oluyor. Sanat koleksiyonu şöyle dursun, koskoca saray cayır cayır yanıp sadece taştan bir iskelete dönüyor. Ve kırmızı Tekvin yeniden ortadan kayboluyor. Zaten bir daha da bu kırmızılı versiyonun izine rastlayamıyoruz.

Gizemlerle dolu kırmızı elbiseli Tekvin ortadan kaybolurken, sarı elbiseli bildiğimiz versiyonu bugünlere kadar takip edebiliyoruz" diye özetledi Ahu.

'Aslında sonradan sarı da kayboldu. 1995'ten sonra onu da

gören olmadı" diye düzeltti Derya yeniden.

Sarı olan bilinen versiyonun en son Demirbank'ta görüldüğünü yazmıştı Ali, öyle değil mi?" diye sordu Hakan.

Evet, kimliği gizli tutulan biri tarafından satın alındıktan

blrkaç yü

sonra bir anda Demirbank'ta ortaya çıktığını yazmıştı" A

dedi Ahu, hafızasını zorlayarak.

Hakan konuşulanları duymuyor gibiydi. Bilgisayarından

1 nin gönderdiği raporu tekrar açtı. "Sarı elbiseli Tekvin'in en

bir

306

son fotoğrafının çekildiği yer, Demirbank'ın genel mM- , nasındaki bir sanat galerisıymış" diye tekrarlad ^ *

Bu genel müdürlük binası neredeydi Ahu bir bak internetten?" '
bakar mlsı

Ahu internete girip binayı kontrol etti. "Karaköv'H hı ir bina, Osman Hamdi Bey'in yakın dostu m ma^, *' ^ Vallaury tarafından yapılmiŞ bir binaymış " ^^

"Yine Alexandre Vallaury. Osman Hamdı Bey'in kan, Kader ağlarım örmeye devam ediyor yani" dedi De'ya "^

Bir dakika" diye susturdu onları Hakan, "orası değil ¦ kontrol ettim, Levent'teymiş genel müdürlükleri " ' ***

Hakan'ın kafası karışmıştı, tekrar tekrar kontrol etti p artık emindi, Vallaury'nın yaptığı J^aköfö^^İ genel müdürlük binasıvdı A™» , lna llk

J»l>üd* binayd, bu. EHeri Ue yt^Zî T Sfll<tos""""

r;°;:r-— ~—-ece:

sana destek olmaktan vazgeçtim falan sanma. Ama ger ekten

XTz::r: ar •Kendını heiak **>•*«^"

"t^ SltIndan kaIkaMleC- ^ «^ <* umuyor

lan^vfısı^r ^ T ^ ^ ^ *" ** gÖZİe™den S3Ç1" ZZTöetr t" gİbİ ddİP g6Çtİ De^- Derya onun-

ki Mankeni T ^ ^ ^ ^^ ^ ^ Sa"' hıp^zel bl diraCak ^ VÜCUt' Ç°k ^skin hatLa sa-

ri d h d 7^' UZUn' SlmSİyah' dÜmdüz *«*" ve koyu temler Ha kil? f "t' ^ g6tlrdlğl ^ — k— ^ ler Hakan in yanından bir an bile ayrılmıyor, hayatının her deta-

Befa7T! t n 1Çm gerektİ^inde «uç işeyebilir miydi?

BeyaZ lle sıyah ayıran 0 ince j^ ^

di? Sonra kendi durumunu düşündü. Hakan için kırmıîı izgi^

siyah alana geçen kendisi olmuştu aslında. Derya kafasında ^ lüşiincelerle içinde bulundukları durumu sorgularken, Hakan

¦ıdeta sayıklar gibi kendi kendine konuşmaya devam ediyordu:

•gir tablo nasıl olur da 1905'ten beri ortada olmaz? Gerekirse •¦nl devlet arşivlerini hack'leyeceğim. Her kurumu! Kırmızı elbi-

ij fekvin'in bir izi muhakkak olmalı oralarda bir yerde."

Sonra Derya'ya döndü:

'Türkiye'de tablo koleksiyonculuğu yapan kişiler arasında 1905'ten beri kayıp durumda olan böylesine değerli bir tablo için devreye girebilecek ve alıcı olacak kaç kişi vardır? Yani tahminen? Mesela 1.000 kişi var mıdır?"

"Yani bunu kesin olarak bilmek imkânsız tabii ama öyle 1.000 falan neredeee... Bu seviyede koleksiyonculuk yapan taş çatlasa 50 kişi vardır."

"Peki bunların arasında Silvio Durham veya Nurettin Isla-moğlu var mıydı mesela?"

"Vardı tabii. Nurettin İslamoğlu'nu bilmiyorum ama Silvio Durham çok meraklıydı böyle kültürel şeylere."

Hakan bir süre düşündükten sonra yeniden konuşmaya başladı:

"Aslında böyle bir sonuca varamayacak gibiyiz. Diyorum ki, Yakup Ruzly'nin öldüğü haftanın medya haberlerini tararsak belki işimize yarayabilecek bir şey buluruz, ne dersiniz?"

Sonra kendi bilgisayarının başına geçerek "ilgisiz gibi görülen her şeyin bu konuyla bir ilgisi olabilir" diye mırıldandı.

Tamam ama tam olarak ne arıyoruz ki Hakan Bey?"

Bir iz. Kırmızı Tekvin'e dair bir iz."

Artık paranoyak olduk. Gerçekten aklımı yitirmek üzereyim" diye mırıldanıyordu Derya. Kollarını bağlayıp hiçbir şey yaPmadan masada öylece oturmaya başladı. Hakan ayağa kalk-1§» odanın içinde bir ileri bir geri yürüyordu. Kafasının için-e binlerce düşünce olduğu belliydi. Dışarıdan ambulans sesleri, aıye sirenleri ve insanların gürültüleri gelmeye başladı. Enseyle birbirlerine baktılar. Odada çıt çıkmıyordu. Twitter'a ve

°er portallarına girip olayla ilgili internetten bir haber alma-

308

ya çalıştılar. Çok sayıda ölüden bahseden tıvit'ler okudula süre sessizce oturup birbirlerine baktılar. Sanki saldırıda -ı ^ ler için bir dakikalık bir saygı duruşuydu bu.

Bir süre sonra Derya ayağa kalkıp toparlanmaya başladı "r nim artık çıkmam lazım. Böyle bir günde bir de iş görüşmesi ti" diye asık bir suratla söylenerek eşyalarını çantasına koydu

Ahu önce Derya'ya, sonra da ne tepki vereceğini anlamak için Hakan'a baktı. Hakan'ın yüzünde hüzünlü bir ifade vardr

"Bu görüşmeyi ertelesen mi Derya? Şu patlamadan sonra ortalık fena karışmıştır."

"Ben o taraftan gitmeyeceğim zaten. Şuradan hızla aşağı doğru kaçar giderim."

"İşine karışmak istemem. Ama ne olup bittiğini bilmiyoruz bile. Şimdiden Twitter yıkılmaya başladı. Görüntüler geliyor, savaş alanına dönmüş her yer."

Derya bir yandan ayakkabılarını giyiyor, bir yandan da cevap veriyordu: "Bu hayatımın fırsatı Hakan. Düşündüğün için teşekkürler. Muhakkak gitmek zorundayım."

"Peki o halde. Şimdiden bol şans Deryacım. Umarım her şey gönlünce olur. Lütfen kendine dikkat et."

"Merak etme Hakan. Asıl sen kendine dikkat et lütfen." Hakan antrede Derya'yi yolcu ederken iki eliyle kollarından kısa bir süre tuttu ve "Her şey için teşekkürler Derya" diye fısıldadı. Derya'nın gözleri dolmuştu. Sanki Hakan'ı son kez görüyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Gözlerine bakamadı ve başım öne eğip, ağzını hiç açmadan kapıdan çıkıp gitti. Ahu buz mavisi gözlerini kocaman açmış

Hakan'a bakıyordu. "Ne şimdi bu? Böyle bir zamanda sizi yüzüstü bırakıp gitmek.

"Sorun yok Ahu. Dışarıda herkesin bir hayatı var ve hayat devam ediyor işte."

O sırada Hakan'ın telefonuna bir mesaj geldi. Mesaj Ali'dendi-

"Müthiş bir şey buldum. Bu adamların emniyet içinde bi köstebekleri var. Sürekli olarak yurtdışına haber uçuran ve o#' larla irtibatta olan biri. Kim olduğunu öğrenince şok olacaksın*;

309

¦izden buradan yazamıyorum bunu, yüz yüze görüşmemiz

„, Hu arada, yakalanma kararın çıktı. Ama şanslısın. İstan-la^ırn' i'daki bütün polisler şimdi Şişli ve Taksim'de. Yine de bir po-

¦ . denk gelirsen kaç dostum. Ne olur ne olmaz. Kafe Ara'da

l8:00'de buluşalım."

Hakan sağ elinin başparmağı ile okşayarak saatine baktı.

"•4o't i. Ayağa kalktı, Ahu'ya hemen geleceğini ve evden ne olur-olsun ayrılmamasını söyledi. Kafe Ara, yürüyerek beş altı dakikalık bir mesafedeydi, yetişebilmek için Ahu'nun sorgulayan bakışları

altında aceleyle evden çıktı ve apartmanın merdivenlerini koşar adım indi. Binanın ağır demir kapısını açmadan önce bir an durakladı, içinde tuhaf bir ürperti duymuştu. Kapıyı yavaşça araladı ve etrafa baktı. Sisten hiçbir şey gözükmüyordu. İlk kez sisten şikâyetçi değildi. Bu beyaz perdeleme şimdi sanki avantaja dönüşmüştü ve onu polise karşı görünmez kılıyordu. Hep yaptığı gibi doğrudan Tünel Meydanı'na çıkmak yerine, bu kez binadan çıkar çıkmaz sola dönüp gözlerden uzak bir şekilde arka sokaktan dolaşmaya karar verdi. Labirent gibi sokakları hızlı adımlarla yürüyüp nihayet İstiklal Caddesi'ne çıktı. Buluşma yerine gidebilmek için Taksim istikametine doğru yürümesi gerekiyordu. Oradan yükselen sesleri duyunca bunun düşündüğünden daha zorlu bir iş olacağını anladı. Taksim'e doğru ilerledikçe yüzleri kan ve kn* içinde insanlar sisin içinden koşarak çıkıyorlar ve ambulans-iaı\ polisler duman ve sisin içinde bir görünüp bir kayboluyorlar-01 ¦ Hakan ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Montunun fer-muarını boğazına kadar çekip kapattı, elleri cebinde, başı önünde ftlçbir yere bakmadan, kimse ile göz teması bile kurmadan, büyük

lr suçluluk duygusuyla cadde boyunca hiç durmadan yürüdü.

57. B

Birkaç dakika sonra Kafe Ara'ya ulaştığında, bambaşka bir

d

Utlyaya ışınlanmış gibi hissetti kendini. Şiddetli patlamadan

310

ve ambulans seslerinden tedirgin olan bir grup müşteri k

İV,

---------„y^ ç^ vıuıamış gıoı orada oturr

ve sohbet etmeye devam ediyorlardı. Hakan içeri girip saj.

* &a sola

terk etse de, çoğunluğunu Ortadoğulu turistlerin oluştu^*6^' diğer müşteriler halen hiçbir şey olmamış gibi orada oturnı

bakındı. Kalabalığın arasından bir elin havaya kalkıp sallan,}"1

ğını gördü. Ali oradaydı. Hızla Ali'nin yanına gitti. "Ali, neler oluyor böyle? Bu patlamalar falan?" "Dostum, hiç sorma. Çok şiddetliydi. Deprem oldu zannettik

Burada bile bağırıp çağıranlar, çığlıklar, koşuşanlar. Tam bir

panik yaşandı demin."

"Kendimi kötü hissediyorum Ali. içimde tuhaf bir duygu var." Hakan eliyle kalbini gösterdi: "Tam buramda bir ağrı var. Yumruk gibi oturdu göğsüme. Gitmiyor." Gözleri dolmuştu. Ali onun bu haline üzüldü. Koskoca Hakan Turan dokunsalar ağlayacak bir çocuk gibiydi karşısında. Bir şey diyemedi. Ne

söyleyeceğini de bilemiyordu zaten. Böyle durumlarda her zaman dünyanın en berbat arkadaşı gibi hissederdi kendini.

Hakan, Ali'nin tam karşısına oturmuş, ne söyleyeceğini büyük bir merakla bekliyordu.

"İstihbarattan arkadaşlarla konuştum. Durum kötü be dostum" dedi Ali, uyuşuk bir ses tonu ile. Dünyanın en heyecanlı haberini bile bu şekilde verebilecek bir insan olduğundan ve Hakan da onun bu tarzını iyi bildiğinden şimdi iyice tedirgin olmuştu.

"Tam olarak neler oluyor? Bu terör olayları hakkında bir fikirleri var mı Ali?"

"Şundan çok eminler ki, birileri memleketi karıştırmak ıçm yine düğmeye bastı. Yabancı servislerin işi. Ama tabii onları bilirsin. Gelip de bizzat bomba patlatmazlar. Buralardaki teröristlere yaptırırlar bunu. O yüzden yakında bir sürü terör örgütü ismi duyarsınız zaten haberlerde. Ama aslında onlar sadece bırer maşa. Olay tamamen dış güçlerin müdahalesi."

"Tamam Ali, anlıyorum bunu. Benim anlamadığım veya anlamak istediğim, birdenbire ne oldu da bunlar oluyor?"

"Cevabı biliyorsun" dedi Ali önüne bakarak. Bu cevabı11 Hakan'ı büyük bir kedere boğduğunu görebiliyordu. "Üzme ken

311

¦ ue dostum. Senin ne kabahatin var! Bence o tabloda kork-

n çok ama çok önemli bir şey var. Ve başarabilirsen asıl sen

tÜ a büyük bir darbe vuracaksın. Bu yüzden başarmalısın işte.

1 k veya kendini aklamak için bir kavga değil bu Hakan. Artık

Eun çok ötesine geçti mevzu. Bu saldırılardan da anlayabilirsin ten' Yolun iyi bir yol. Onlar kötü, sen iyi olan tarafsın dostum." "Ali. Ç°k sacına geliyor bana her şey. Bütün bunlar orijinal lup olmadığı bile belli olmayan boktan bir defter ve içindeki es-I j^z ^in mi? Aklım almıyor bunu. Ve benimle ne alakası var tüm bunların, anlamıyorum. Binlerce insanın canına kastetmek niye?" "Olay seni aştı Hakan, anlamıyor musun? Senin üzerinden birilerine ağır gözdağı veriyorlar."

"Ne gözdağmdan bahsediyorsun Ali sen yahu?!" O sırada sesini fazla yükselttiğini fark edip ses tonunu düşürdü ve fısıltıyla söylendi: "Deliricem artık, yemin ederim deliricem!"

'Hakan, sakin olmak zorundasın. Bak sana özetleyeyim durumu, şimdi şöyle bir çekişme yaşandı: Birileri senin gözaltına alınmanı istedi. Şu Attila Taşkent ve tayfası. Durup dururken hem de. İdealist bir yargı mensubu da bunu reddetti. Bunların kuru gürültülerine pabuç bırakmadı yani senin anlayacağın. Bunun üzerine perde arkasında büyük fırtına kopmuş. Duyduğum kadarıyla senin derhal yakalanıp tutuklanman konusunda büyük bir baskı kurdular. Daha başka adamlara ulaştılar. Onla-rı etkilemek ve baskı altına almak için de güç gösterisi yapmaya1 başladılar. Bu arada dolar neredeyse 9 lirayı buldu. Müthiş blr ekonomik saldırı bu. Tarihte benzeri görülmemiştir. Şimdi bacaklardan siz sorumlusunuz' mealinde üstü kapalı tehditler ağıyor. Yine de savcı oralı olmadı. Delikanlı adammış. Dürüst, aınuslu adamlar işte bunlar! Sonrası patlamalar patlamalar... e ne oldu tahmin et. Savcı

görevden alındı. Senin tutuklanma ararını da savcıyı devreden çıkarıp hemen aldırıverdiler." Yani? Başkomiser Cemal de mi onların adamı Ali?" Hayır. Köstebek öyle şok bir isim ki. Duyunca moralim bo-

desem yalan olur." Vay canına. Kimmiş peki?"

312

"Cemal Başkomiserin yardımcısı. Gerçi bana inanma fakat Cemal Baba'yı arayıp hemen uyaracağım. Ama öne • ^ seninle ilgili daha önemli bir kısmı var. Artık tüm bu olavl seninle alakalı olduğunu şimdi tüm istihbarat birimleri h,T ^

uUlyOj,

ve tahminime göre yakalanman an meselesi artık. Daha f insan ölmesin diye, yani bir nevi bir ateşkes kabilinden seni W süre tutuklarlar diye tahmin ediyorum. Ama şimdi İstanbul' tüm polisleri Şişli'ye ve Taksim'e hücum etti. Şu anda kimsen' seninle uğraşacak hali yok."

Hakan yıkılmıştı. Neye üzüleceğini bilemiyordu. Omuzlarım bile kaldıracak hali yoktu. Alçak bir sesle konuştu: "İnanamıyorum tüm bu olanlara."

"Aslında o eskizde tuhaf bir şey var Hakan. Anlamıyorum. Yani senin peşine düşmelerinin sebebi, senin eskizin, daha doğrusu eskizdeki gizemin peşine düşmen oldu. Yaşanan bu baskılar ve terör olayları..." Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Ali yeniden sordu: "Kızlar biliyorlar mı? Yani bu terör eylemlerinin falan eskiz yüzünden olabileceğini hiç konuştunuz mu?"

"Hayır. Tahmin edebileceklerini de sanmıyorum. Yani defter yüzünden veya benim yüzümden bu kadar adamın öldüğüne mi inanacaklar? Sanmıyorum. Anlatsam da gülerler herhalde, inanmazlar. Deli derler."

"Anlatma da zaten dostum. Sen elini çabuk tut. Ve çok akıllı davran kardeşim. Bu iblislerden bir hamle önde olmalısın hepisin çok zor. Elimden geldiğince hep yanında olacağım." "Sağ ol Ali. Sağ ol. Gerçekten."

Hak" n gözlerini kıstı ve uzak bir noktaya bakar gibi Ah nın gözlerine baktı. O anda bir detayı hep atladıklarını fark etmı? ti. Kenan'ın ölümü de bu arapsaçı olaylar yumağının bir parça olabilirdi. Cevap bulabilmek için yaptığı her hamle, yeni ve da fazla soru ile sonuçlanıyordu. Kafenin yerden tavana kadar ca olan penceresinden dışarı baktığında görebildiği tek şey sisti-

"Gerçekler bazen öyle absürddür ki, kurguda bile öyle çug1 ^ şeyler hayal edemez insan" dedi Hakan, başını pencereye dog çevirip beyaz boşluğa dalgın dalgın bakarken. Dışarıda tek g

313

l'l

tu)

-' karanlığı bile boğarcasma sarmalayan sonsuz bir beyaz-q beyazlığın içinde bir yerde Melek vardı. Yumruklarını pencerenin dışından sular süzülüyordu. Yeniden bakışla-

kafeye çevirdi. Patlamaya rağmen kafedeki masaların çoğu

-tlerle doluydu. Bir kilometre ileride bir can pazarı yaşanır burada insanlar hararetle birbirlerine bir şeyler anlatiyOr-l r kahkahalar atıyorlar, şerefe kadeh kaldırıyorlardı. Mekânın , apısının önünde de ayakta dikilip sigara içen benzer bir kalabalık vardı. Muhabbet orada da aynı şekilde devam ediyordu. Arkalarındaki caddeden sık sık geçmekte olan ambulansların siren seslerine ise pek bir tepki vermiyorlardı.

"Şunların haline bak Ali." Hakan kafasını hafif yukarı kaldırıp gözüyle dışarıyı işaret etti. Ali sessizdi. "Vicdanını yitirmiş bir dünya burası artık. Sahi, sen emniyetteki şu köstebeğin ismini söyleyecektin."

Ali tam bir şeyler söyleyecek gibi olmuştu ki, dışarıdaki masalardan birinde dikkatlerini dağıtan bir olay yaşanmaya başladı. Dışardaki müşteriler arasında yumruk yumruğa bir kavga çıkmıştı ve kalabalık aynen bir deniz gibi oradan oraya dalgalanıyordu. Birkaç saniye süren bu dalgalanmadan sonra kafenin garsonları dışarı çıkıp bu itiş kakışa müdahale etmeye başladılar. Kırılan kadehler, havada uçuşan çatal kaşıklar derken, camekâna yağmur gibi cisim yağmaya başlamıştı. Hakan pen-cei't' camının kalınlığına baktı, "Keşke cam kenarına oturma-Sa.vdık, üzerimize kırılmaz umarım" diye mırıldandı. Bu kez daha sert ve tok bir ses çıktı camdan, kafasını kaldırıp ne olduğu-na bakarken aynı sesi bir kez daha duydu. Yüzünde tuhaf bir Uzgâr hissetti. Belli belirsiz bir şekilde yüzüne doğru esen bir Uzgârdı bu. İnce, soğuk ve hızlıydı. Karşıya baktığında gözleme bir görüntü takıldı. Kar maskesi giymiş silahlı bir adam nlara doğru yönelmişti. Ve onun arkasında da sabah gördüğü izil saçlı o adamı ve elindeki silahın namlusunu gördü. O an, zünün ve kulağının üzerinde hissettiği rüzgârın kendisinin v nından geçen kurşunların rüzgârı olduğunu anladı. Duydu-sesler ise camekânı delip geçen kurşunlardı. Telaşla ayağa

kalkıp geriye doğru birkaç adım attı ve Ali'ye bağırdı: "Alji A ediyorlar!"
*

Kurşunlardan korunmak için masanın altına doğru eğilip kafası masaya düşmüş Ali'yi gördü. Dehşet içinde uzanıp j^y> süratle yere çekti. Ali'nin bedeni hiçbir direniş göstermeden t layca yere doğru yığıldı. Tam boynundan vurulmuştu. Hırıltı benzer sesler çıkardı ve gözleri açık bir şekilde son nefesini ver di. Hakan masanın altından onlara ateş eden adamı görebiliy0r du. Kar maskeli adam işini sağlama almak için kafenin içine doğ. ru dikkatle baktı ve oradan uzaklaşmaya başladı. Bir el bile ateş edememiş olan Kızıl silahını indirmiş şaşkınlıkla, kaçmakta olan kar maskeli adama bakıyordu. Çığlıklar atan müşteriler yüzünden Kızıl da panikleyip gerisingeriye koşarak uzaklaştı ve tüm günahları bir örtü gibi gizleyen sisin içinde kaybolup gitti.

Hakan gözlerine inanamıyordu. Bir anda bütün duygularından arınmıştı sanki. Bir robot gibi hareket ediyordu. Hiç paniğe kapılmadan, aksine, bütün hisleri bir anda donmuş gibi yavaş hareketlerle ellerindeki kana baktı, sonra sıyrılıp yere düşmüş beyaz masa örtüsünü alıp sakince ellerini sildi. Birkaç santimetre mesafeden başının üstünden geçerken, kafenin gürültüsüne rağmen çok net bir şekilde duyduğu mermilerin uğultusu kulaklarından bir türlü gitmiyordu. Birkaç adım atıp sağa sola koşturan kalabalıkla beraber kafeden çıktı. Sisten göz gözü görmeyen nemli parke taşları üzerinde ne yapacağını bilmeden koşuyordu. Sağda solda polis arabaları, ambulanslar ve askerler gördü. Az önce

neler olduğunu beyni yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştı. Duyguları geri geliyordu. Gözlerinden yaşlar süzüldü. Erimeye başlayan bir buz kütlesi gibi çözülüyordu. Ali öldü, diye düşündü. Ali öldü!

58. Z

Derya bir yandan Pera Palas O^H'«« a -

da da Hakan'ı ve Taksim I g™ yÜrÜy°r bİr ^

ve i aksım de yaşanan patlamayı düşünüyordu.

315

•atının en önemli fırsatlarından birinin sunulduğu günün

"le bir güne denk gelmesi onu kahretmişti. Kulağına uzaklarken ambulans, itfaiye ve polis arabası sirenlerine rağmen

,UIIıekte olduğu sokaklarda hayat gayen olağan gözüküyordu.

jn içinde bir görünüp bir kaybolan insanların pek de telaşlı

halleri yoktu, istanbul'un her sokağında ayrı bir dünya, ayrı ujj- gündem, ayrı bir kavga vardı. Az önceki patlamayla ilgili bilgi alabilmek için sık sık Tvvitter'a girip haberlere göz atıyordu, ama her zamanki gibi birbiriyle çelişen haberlerden oluşan bir biloi kirliliği egemen olmuştu Tvvitter'a.

Derya telefonundan haberleri tarayarak ve etrafında olan biteni gözlemleyerek Pera Palas'a kadar yürüdü ve nihayet otele ulaştığında başını kaldırıp binaya baktı. Az önce buraya doğru yürürken sisten göremediği bu muazzam yapı, yanına sokulunca kendisini bir anda göstermişti. Akşamın alacakaranlığında dışarıdan spotlarla aydınlatılan binanın güzelliği karşısında adeta büyülenmiş gibi hissetti kendini. Buraya, mimarlık ve kentin sanat tarihi açısından böylesine önemli bir yapıya daha önce yolunun hiç düşmemiş olmasına hayıflanıyordu. Girişte asılı küçük tabeladan binanın künyesine göz attı.

Pera Palace Hotel; mimar Alexandre Vallaury tarafından 1895 yılında inşa edilmiştir. Art nouveau, neo-klasik ve oryantalist mimari tarzların bir arada kullanıldığı Pera Palace, dönelin istanbul mimarisinin tipik bir örneğidir.

istanbul'da saraylar dışında elektrikle aydınlatılan, elektrikli asansör kullanılan ve sıcak su sisteminin kullanıldığı ilk binadır. °tel, Türkiye 'nin kurtarıcısı ve kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'ü sa.yısız kez ağırlamıştır. Her gelişinde konakladığı 101 numaralı °dası bugün bazı şahsi eşyalarının da sergilendiği küçük bir Ata-'¦ürk müzesine dönüştürülmüştür. Pera Palace, aynı zamanda pek Ç°k şehir efsanesine de esin kaynağı olmuştur. Ünlü polisiye yaza-nAgatha Christie'nin, 1934'te ortadan kaybolduğu on bir günü bu °telde geçirdiği ve daha sonra yayımlanan Doğu Ekspresinde Ci-nayet romanını burada tasarlayıp yazmaya başladığı iddia edilir.

Pera Palace Hotel'in tarihi konukları arasında Mustafa Ke-

316

Q-

mal Atatürk, İsmet İnönü, II. Elizabeth, VIII. Edıvard Ad, ya-Macaristan imparatoru Franz Joseph, General Franz von pen, Ninette de Valois, Mata Hari, Yugoslavya Devlet Başkan Tifo, , Şah Rıza Pehlevi, Zsa Zsa Gabor, Greta Garbo, Pierre I Sarah Bernhardt, Alfred Hitchcock, Jacqueline Kennedy, Ern Heminguıay, ajan Cicero, Mikis Theodorakis gibi isimler yer ahr Tabelada yazanları hızlıca okuduktan sonra otele adımını at ti ve içeride bir kez daha gördüğü manzaraya büyük bir hayran lıkla bakakaldı. Giriş katı devasa büyüklükte bir salon olarak düzenlenmişti. İnsan böyle bir mekâna girince ister istemez kafasını havaya kaldırıp bakıyor ve o anda da tavanın muhteşem güzellikte süslemeleri ile karşılaşıyordu. Tavandaki altı adet kubbeye bakarken sanki dili tutuldu ve bir mimar ve sanat tarihçisi olarak buraya ilk kez geliyor olmanın mahcubiyetini hissetti içinde yeniden. Zeminin üzerine serilmiş klasik el işi halılar ve her halının üzerinde ayrı bir klasik oturma grubu ile dekore edilmiş geniş salonda kendini bir anda 1900'lerin başlarında İstanbul'da yaşayan yabancı biri gibi hayal etmişti. Gözünün önünde fesli Osmanlı beyefendileri, İstanbul'u ziyaret eden veya burada yaşayan melon şapkalı, bastonlu, uzun ceketli adamlar, şık elbiseler içinde kadınlar ve şehrin acı hatıralarının da sebebi olan üniformalı yabancı işgal askerleri şimdi sanki kibirle oradan oraya dolaşıyor, içkilerini yudumluyor ve bir köşeye oturmuş keyifle günün gazetelerini okuyorlardı.

Daldığı bu rüyadan onu çıkaran, otel görevlilerinden birinin yaklaşıp büyük bir saygıyla eğilerek, "Pera Palas'a hoş geldiniz cümlesi oldu. Birkaç kilometre ileride yaşanan büyük patlamanın esamesi okunmuyordu içeride. Kimsenin umurunda değil gibiydi dünyada neler olup bittiği. Bir görevli eşliğinde otelin tarihi asansörüne binerken, asansörün önündeki sarı pirinçten pıa" kete gözü takıldı.

Dünyanın en eski elektrikli asansörlerinden biridir ve Eyfei Kulesi'ndeki asansörden sadece 3 sene sonra takılmıştır.

Büyük bir hayranlıkla asansörün önünde durdu ve asansör görevlisinin işini yapmasını bekledi. Görevli önce camlı ahşap

açtı, sonra üzerine ferforje demirden ikinci kapıyı açarı -rya'y1 büyük bir nezaketle asansöre aldı. Derya, asansör-r3 - «t kattaki restorana doğru çıkarlarken, görüşmenin iyi geç-¦ ,r\n içinden dua ediyordu.

üeStoran da tam olarak beklediği gibi çıkmıştı, işlemeli tanlar, klasik masa ve sandalyeler, enfes bir İstanbul manzara-e neredeyse her Vallaury eserinde bir standart haline gelmiş vah beyaz damalı karolardan oluşan bir zemin... Mahmut Sami Hoca adına rezerve edilen masaya oturdu ve diğerlerini beklemeye başladı. Çok geçmeden restoranın girişinde beliren Mahmut Sami Hoca'yı ve yanındaki uzun boylu, vapılı ve ilerlemiş yaşma rağmen oldukça formda gözüken o adamı gördü. Derya belli etmemeye çalışarak adamı süzüyordu. Demek üniversitenin mütevelli heyet başkanı bu.

Masaya gelince adamı daha yakından görme şansı olmuştu. Adam orta yaşlardaydı. Sarı saçları şakaklarında kırlaşmıştı, kirli sakalı da yer yer beyaz, sarı, kahverengi, kızıl alacaydı. Giydiği gri takım elbise ve mavi gömleği vücuduna tam oturmuş, kol ve göğüs kaslarını daha da belirgin hale getirmişti. Vay canına! dedi Derya içinden.

Adam masaya oturmadan önce Mahmut Sami Hoca'nın oturmasını bekledi, sonra Derya'ya elini uzatıp, tokalaşırken hafifçe t'ğilerek selamladı. Kartvizitini Derya'nın önüne doğru uzattı, ö anda adamın mavi gözlerindeki delici bakışı fark etti Derya. Ahu'nun buz mavisi bakışları altında saatler

geçirdikten sonra yine bir mavi göze denk gelmişti ama bu kez deniz mavisini andıran gözler, bakışlarıyla rahatsız etmiyor, adeta insanın ruhu-nu okşuyordu.

"Demek Derya Aran Hanım sizsiniz" dedi adam, "Mahmut karni Hoca öylesine methetti ki sizi, gelip bizzat kendim görüşmek istedim."

"Çok memnun oldum" dedi Derya, heyecandan yüzü kızarış ve güçlükle konuşmuştu. Bir süre patlamadan, kültür sanat olaylarından, memleketin halinden konuştuktan sonra adam konuya girdi:

"Mahmut Sami Hocam bahsetmiştir. Yeni kurduğumu, •¦ versite için bir de sanat tarihi kürsüsü kurmaya karar verdik t*' bölümün başına da açık söyleyeyim Mahmut Sami Hoca'vı a U meyi arzu ediyorduk. Ama kendisi bunu maalesef kabul etm j.„ dedi ve Mahmut Sami Hoca'ya sevgi ve saygı dolu bir bakış att Mahmut Sami Hoca bu nazik sözler karşısında bir açıklanı yapma ihtiyacı hissetti. "Artık gençlere yol açmak lazım. Şövi bakıyorum her üniversitenin başında yaşlı başlı adamlar. Ben de bu işler için artık çok yorgunum. Düşündüm ve bu iş için senden daha uygun biri olamayacağına karar verdim."

"Hocam, bu çok ağır bir sorumluluk olur. Teveccüh göstermişsiniz, sağ olun..."

"Mahmut Sami Hocamız da hep yanınızda olacağı için kolayca altından kalkarsınız" diye araya girdi adam.

Bu pek çok akademisyenin rüyasında dahi göremeyeceği kadar cazip bir teklifti. Derya, Neden olmasın, diye düşünmeye başlamıştı. Bu arada karşısındaki bu hoş adamı kime benzettiğini de hatırladı: Daniel Craig. Şu son James Bond. Rahatlamıştı, insanlar çift yaratılıyorlar hakikaten. Sonra durakladı, 'ismi ne demişti elini uzatıp tanışırken? Stresten unuttum iyi mi! Şimdi kartvizitini çantamdan çıkarıp adamın ismine baksam o da ayıp olacak., toplantıdan çıkınca bakar öğrenirim nasılsa, diye geçirdi içinden. Bir süre sohbetten sonra Mahmut Sami Hoca izin isteyerek kalktı.

Hoca gittikten sonra Derya ve mütevelli heyet başkanı, artık daha ziyade bir sohbete dönüşen iş görüşmesine bir süre yal' nız olarak devam ettiler. Kısa süren bu baş başa görüşme de bittiğinde Derya işleri olduğunu söyleyerek ayrılmak üzere ayağa kalktı. Dostça bir tokalaşmadan sonra arkasına dönüp çıkış kapısına doğru yürürken üzerinde bir çift mavi gözün onu hâla incelediğini hissediyordu. Restorandan çıkıp hızla koridorun sonundaki asansöre doğru yöneldi, adamın kartvizitini çantasından çıkarmış tam bakacakken omzuna dokunan bir el tarafından durduruldu. Arkasına dönüp baktığında onu gördü. "Merhaba" dedi adam, mavi gözleri çakmak çakmaktı.

31 V

l«jy[erhaba" diye gülümsedi Derya.

4ceride söyleyemedim ama vaktiniz varsa size bir kahve ı^_ ^rlamak isterim." /

"İnanın çok isterdim ama bir arkadaşıma sözüm var. Dersl^,_ • e yardım edeceğim. Başka bir zaman umarım."

"Peki o halde, sizi gideceğiniz yere ben bırakayım."

"Gerçekten hiç gerek yok. Yakın bir yer zaten."

"Bakın iş teklifimizi kabul ederseniz patronunuz olacağın^ Yani şimdi sizi bırakmamı kabul etmezseniz sonra kötü boz\^_ suruz" diyerek gülümsedi adam. Bu son gülümseme, söyledikl^_ rinin şaka olduğu anlaşılsın diye yapılmış olmalıydı, çünkü ço^ zorlama geldi Derya'ya.

Daha adamın adını bilmiyorum. Sorsam şimdi çok ayıp olu,. Sizinle tanıştık ama ben stresten unuttum mu diyeyim adama. 4/j eşek kafam. Neyse, idare edeceğim artık. Göreyim seni Derya, 6,r on dakika pot kırmadan idare et. Şu kart da ovucumda kaldı.

Binanın kapısında son model siyah bir Mercedes onları bek)j_ yordu. Önde bir şoför ve yanındaki koltukta da bir koruma. Bjr anlığına tedirgin olduğunu hissetti Derya, sonra içinden Hak^ ve Ahu'ya kızarak, Beni de paranoyak ettiler ya kendileri giltıı diye düşündü. Vedalaşmak için aşağı kadar ona eşlik eden t) centilmen adama döndü, elini sıktı, "Güveniniz için tekrar tfe. Şekkürler..." dedi, ondaki bu tereddüdü fark eden adam, ge^ adının ismini hatırlamakta güçlük çektiğini fark ederek cü^_ 'esini tamamladı:

"Ben Attila. Attila Taşkent."

Derya kafasını kapısı açılmakta olan siyah Mercedes'e çevjf_ "l- Arabadan inmekte olan kızıl saçlı tuhaf korumayı gördü.

Attila Taşkent? diye düşündü. O anda adamın kim olduğujj <iruadı. Gözleri karardı ve film koptu.

Birkaç dakika sonra, arabanın genişçe arka koltuğunda gL erine düşen kuvvetli bir ışıkla uyandı Derya. Yanında otur^n attila Taşkent'i gördü. Ceketini çıkarmış, mavi gömleği ve ktv

atı ile kalmıştı. Kalın kol kasları gömleği parçalayıp çıkat^ ^°i duruyordu.

l|yİmİSİfSaHamm?-diye sordu.

ÖlrSZ. Z^fr bCn?" EyVah' İ?te 5İmdİ »»«¦»

a++-i •• .. lle ışoırhgı yaptığımı öğrendiler. Bittim /><,,,' Attıla, yuzundB *, ¦• n u- -t- ı ^ , etl!

j-., .., .. , K«ıuşhk bir gülümseme ile Deryanın vii?,¦;

dökülmüş saçlarm, r , • , - ,.. Ul. , y Zu*e

serçeparmağı ile" Y ! f T ^^ dUZ6İttl Ve dÜZelt*ken

dokunuşuyla idm, "^ d°kundu- Dery& bU bUZ gİM **"*«* . .., ^ "ürperdiğini hissetti. Attüa, "Günayd,,,,, , ,ı- ı -ı u- ı

"kendinize geldin Ş yaPmiŞ glbl gÜlerek>

madım " demek. Bir anda bayıldınız. Ne oldu anla-

oldu biln^mT^* DMya mahCUP bİr ^ ^ "bana ne

olduğumu bilmiyor ™lenalaŞ1Verdİm **" ^ ^^ Um «t x . ^"f -ner şej ftöiü öir tesadüf mü yani?

isterseniz size „,<•..... . , , . ' , ,

OT-+rv, • . . »torumu vereyim, bu şekilde yalnız başınıza gitmeyin evinize. \..u , , , . „ , „ *

«<„ 0|da bayılırsanız falan maazallah.

ı,- , ' . , ' gfirçekten çok teşekkür ederim" dedi Derya,

bir yandan da her „ • , ¦, • , ¦ , „ , ,

_• , ,, «yın şaka gibi bir tesadüf olduğu ihtimali-

nin kuvvetlenmeye l t j - ¦> ¦ • ^ , , n+, j - t ı , başladığını hissetti. Rahatlamaya başladı.

Oturduğu koltukta t ı A ı j ı ı

j- , » , . toparlandı ve kapının açma mandalını ken-

dine doğru çekti. Ra , , .. ,

!• , , .,. Mpı açılmak üzereyken Attıla ona doğru egı-

"P kapının kilidinek * ı ı •,-., ı- ™ , , ,

v , L bastı ve kapıyı kilitledi. Bu kadar yakını-

na gelince adamın a ¦ ı , , ,

ı • j , feenış omuzları, arabanın ışığında beyaz gi-

bi duran saçları ve,. , , , , , , . , • v

, .,..,.. Vakmak çakmak bakan mavi gözleri gerçeK-

ten ürkütücü gözük, , t ¦ , , „ , j;

vord D ^yordu. Içmde tuhaf bir tedirginlik hıssedı-

«rn SlncJ° bir işbirliği teklif ediyorum Derya Hanım-'

u ı „ [^ ar>1 konuşalım bu teklif neyse. Zaten kartım2

var bende" bakışlar, ,• j , , - , , j Tpü

ır' elinde sıkı sıkı tuttuğu karta kaydı, oey

numarasının son d<\^ , , . , „,;«-

ti jjjj ü,,t rakamının da 1 olması dikkatim çekini

znilıizle bu arabadan çıkmak istiyorum" de

Derya, panik olmaya u ı * v ı^ı- , ¦ • indine

j - li.».1 yı başlamıştı ve eli hala açmak için kem»

doğru çektiği kapı m,ndalmdaydl. Attüa> D ,nm elini aVuçl*'

rının arasına aldı Ve „.. ,.. „ . , ~ , , QT1dalı»a

, guçlu elleriyle Derya ya kapının mancw*

yavaşça bıraktırırW j-! • • , ,

"'. dişlerinin arasından konuştu:

321

y

1(a Sadığınızı sanmıyorum Derya Hanım. Hiç sanmıyorum

ap Lütfen dinledin beni..." lıetn ae- "

59. F

Hakan kafeden eve kadar koşunca kan ter içinde kalmış, kı-vafetleri terden ve rutubetten sırılsıklam olmuştu. Yüzünden hâlâ yaşadığı olayın dehşeti okunuyordu. Polislere görünmeden eve kendini atmayı başardığında salondaki ışığın açık olduğunu görüp tedirgin oldu. Loş koridorda durdu ve salona doğru sessiz adımlarla yürüyüp kapı aralığından içeri baktı. Ahu, masada oturmuş, ağzındaki kurşunkalemi çevirerek ara sıra yanındaki deftere notlar alıyordu. Hakan gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Öne doğru eğildi ve ellerini dizkapaklarına dayayıp yere bakarak ne yapacağını düşündü. Bu işin şakası olmadığını bir kere daha görmüştü. Hedef bendim, diye düşündü. Benim yüzümden öldü Ali. Benim yüzümden!

Sonra aklına az önce Taksim Meydanı'nda yaşanan o büyük patlama geldi. Uzaklardan hâlâ ambulans sesleri geliyordu. Elleriyle yüzünü kapattı. Hıçkırıklara boğularak ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu. Gözlerinden süzülen birkaç damla yaşa yine de engel olamadı. Kapı aralığından yavaşça eğilip yeniden Ahu'ya °aktı. Onu yıllardır tanıyordu. Ahu şimdi bu ölüm kalım savaşınca kendisine olan vefa borcunu ödüyordu sanki. Hakan artık vic-amnın rahatsız olduğunu hissediyordu. Bu bir ölüm kalım sava-y$a Ali'yi, Ahu'yu, Deryayı bu işe nasıl sokabildim? Tüm bu in-n<-a,rın hayatını tehlikeye attım! Ne için? Kendimi aklamak için! ^Özlerini sımsıkı yumdu. Ağlamaktan çekindiği için değil, Kez ağlamaya başlarsa bir daha kendini durduramayacağını iyi bildiği için yutkunuyordu. Çözülmenin sırası değil, diye *undü. Şimdi değil. Titreyen dudaklarını ısırıp, taşmak üzere bir duygu selini dudaklarının acısıyla bastırdı. Gözlerinde-. lr iki damlayı sildi. Bu evde artık bir dakika bile duramaz-• bendini toparlayıp Ahu'ya seslendi:

322

"Ahu, hadi kalk, seni bir yere götüreceğim." Ahu, okuduğu şeye öyle dalmıştı ki Hakan'ın geldiği^ f kında değildi. Birden Hakan'ın sesini duyunca elini kalbinP ı, yup korkuyla zıpladı. Hakan, acı dolu

yüzüne sonradan yan, rılmış gibi eğreti duran bir gülümsemeyle konuştu: "Hadi kalk. Vakit kaybetmeyelim. Eşyalarını topla." "Nereye?" diye sordu Ahu şaşkınlıkla. Bir yandan da bilgjSa yarını kapatıyor, masa üzerinde durmakta olan notlarını çanta sına dolduruyordu. Hakan bir cevap vermemiş, o da toparlanmaya dalmıştı. Sırt çantasına masada yayılmış bir halde duran ne varsa atmaya başladı. Laptop, tablet bilgisayar, masada bir poşet içinde duran Osman Hamdi Bey'in ve Alexand-re Vallaury'nin not defterleri, Melek'in notları, defteri ve tableti ve konsol üzerinde duran kırmızı Tekvin'in eskizinin çıktısını, hepsini rastgele çantaya doldurduktan sonra etrafına son bir kez bakındı. Elini gayriihtiyari bir şekilde cebine götürüp pantolonunun üzerinden ceplerini yokladı. Sol eline bir kabartı geldi, irem'in ölmeden hemen önce verdiği yüzüktü bu. Eliyle yüzüğü yokladı ve cebinin derinliklerinde olduğundan, güvende olduğundan emin oldu. Ahu'yla göz göze geldiler. "Hazır mısın?" diye sordu.

Ahu tedirginlik içinde soruya soruyla karşılık verdi: "Nereye gidiyoruz Hakan Bey? Bir şey anlamadım bu işten ben." Hakan eliyle "kalk" işareti yaptı. "Sürpriz olsun!" Çantalarını omuzlarına asıp hızla evden çıktılar. Kapıyı kapatmadan önce Hakan kapının eşiğinde durup yere baktı. Ahu merdivenlere yönelmişti bile. Yavaşça arkasına dönüp eve bir kez daha baktı. Neredeyse hayatının yarısını geçirdiği bu ev, bir evden çok Hakan'ın bir hiç olarak girdiği ve gerçek anlaı*1' da "var olmayı" başardığı bir mabet gibiydi. Bu mağaraya yu-lar önce yaralı bir genç olarak girmiş, bu mağarada yaralan111 sarmış, güçlenmiş ve büyüyerek dışarı çıkmıştı. Şimdi yuvasını sonsuza dek kaybettiğini düşünüyor ve kendini yeniden yaı*a' lı bir çocuk gibi hissediyordu. Güçlü müydü, güçsüz müydü bue' miyordu. Yeniden mağarasına kavuşup kavuşamayacağını b»

323

,hj Belirsizliklerle dolu, bilinmeyen düşmanlarla dolu bir

ya doğru adımını atmak üzere olduğunu düşünüyor, yüre-

j , criderek büyümekte olan bir yangını, dizlerini titreten bir

kuyu bastırmaya çalışıyordu. Korku ruhuna egemen olmaya

hvor, sonra başarmak zorunda olduğunu, bunu sadece ken-

r \ irin değil, Melek için, hatta Kenan ve Yakup Bey için yap-

dısı ı\

ak zorunda olduğunu hatırlıyor ve korkusuna teslim olmadan,

vmden ne pahasına olursa olsun bu yoldan asla vazgeçmeyeceğine dair yeminler ediyordu.

Zihninde binlerce karmaşık düşünce ve ruhunda kopan fırtınalarla birkaç adım atıp antreye geri girdi. Gözlerine hücum eden yaşların akmaması için hâlâ kendini zorluyordu. Yakup Ruzly'nin hatıralarıyla dolu eşyalara bakarken evin kokusunu sanki son kez gibi içine çekti. Gözlerini kapattı. "Hakan Bey, her şey yolunda mı?"

Ahu da patronunu merak edip geri dönmüş, apartman boşluğundan içeri seslenmişti. Hakan Ahu'ya hiçbir şey söylemedi. "Her şey için teşekkürler" diye mırıldandı eve doğru bakarak. Bu teşekkür muhtemelen Yakup Ruzly'yeydi. Elini diğer cebine attı. O eski elyazması kitap cebinde yoktu. Hızla

salona gidip kitabı aldı ve cebine özenle yerleştirdi, bir an durakladı ve az önce birlikte çalıştıkları masanın başındaki sandalyeyi çekip ucuna doğru oturdu. Ardından Ahu da salona girdi. Önce Hakan'a, sonra da Hakan'ın boş gözlerle seyrettiği kapalı durumdaki televizyona baktı. Bakışlarını tekrar Hakan'a çevirip sordu: "Hakan Bey, biz neyden kaçıyoruz böyle? Polisten mi?"

Hakan onun gözlerinin içine baktı ve yalvaran gözlerle ko-nuştu: "Ahu, lütfen artık çıkalım bu evden. Binadan çıkar çıkmaz sola, ara sokağa doğru döneceğiz, tamam mı? Sakın unutma. Çıkar çıkmaz sola. Bu arada da inandığın Tanrı hangisiyse 0n-a dua et de sis sayesinde kimseye gözükmeden buradan uzak-

Jaşabilelim."

Sustular. Salonun ortasında ayaktaydılar. Hakan kapıca doğru yöneldi. Ahu onun önünde durdu ve kapıdan çıkmasına engel oldu. Hakan'ın hiç beklemediği bir hareketle boynuna

sımsıkı sarıldı, yüzünü patronunun göğsüne gömüp bir s söyledi. Hakan onun sözlerini duyamamıştı. Neredeyse tni^ı dir kapalı durumdaki televizyonun ekranında kendi yansım rını gördü. Ve o an aklına güzel bir fikir geldi. «j

60. S

Aynı dakikalarda Başkomiser Cemal Taksim Meydam'nda-ki patlama bölgesine ilk müdahaleyi yapmış ve görevi başka bir ekibe devredip kendi ekibiyle yeniden Tünel Meydanındaki operasyon bölgesine dönmüştü. Burnu Hakan'ın evine doğru çevrilmiş ve farları kapalı sivil bir arabanın içinde, gözyaşlarını tutmaktan kıpkırmızı olmuş gözleriyle son kontrollerini yaparken, yardımcısı onun bu dokunsan ağlayacak gibi duran acı dolu haline hayretle bakıyordu.

Cemal yılların komiseriydi. Ne kanlı olaylar görmüş, ne trajik ölümlere tanık olmuştu. Amirine baktıkça, onu bu derece yıkan ne olabilir ki diye düşünmekten kendini alamıyordu. Yoksa Emniyet Siber biriminde çalışan, her zaman "yeğenim" dediği şu Ali komiserin ölümü mü yıkmıştı başkomiseri bu kadar?

Bir ara ağzını açıp amirindeki bu hüznün sebebini sormak geldi içinden, sonra başkomiserin dikkat kesilmiş haline baktı ve susup o da karşıya, gözaltına almak üzere geldikleri şüphelinin evine doğru baktı. Karşıda, binanın önünde sivil giyimli iki polis karşılıklı sigara içerek sohbet ediyor gibi davranıyorlardı. Apartmanın Tünel Meydanı'na bakan cephesine dört adam, Galip De~ de Caddesi'ne bakan cephesine iki adam yerleşti. Komiser arabadan indi ve Seferoğlu Apartmanı'nın tam karşısındaki kitabevı-nin önüne doğru yürüdü. Yürürken gözünü bir an bile Hakan m penceresinden ayırmıyordu. Evin Tünel Meydanı'na bakan salonunun bütün ışıkları açıktı. Elindeki sigaradan son bir nefes çekip sigarayı yere fırlattı. Telsizinden binanın önünde bekleyen sivil polislerin kulaklıklarına hırıltılı bir sesle fısıldadı: "Hadi arkadaşlar, vakit tamam, gidin alın şu adamı!"

rier zaman net bir emir vurgusuyla çıkan Cemal'in sesinin ¦diğiüi duyunca yardımcısı kulaklarına inanamadı. Ağlıyor

lu bu adam?

Meydandaki diğer polis arabaları da çakar lambalarını ve si-„lı>rini kapatmış, kendilerini sis sayesinde kamufle ederek, , ,rllnları yola dönük bir şekilde her an harekete hazır bekliyorlardı. Kapının önünde sohbet etmekte olan iki sivil polis, gaşkomiser Cemal'in arabasının selektör yaparak işaret vermesi ile sigaralarını yere attılar, silahlarını çekip Seferoğlu Apartmanı'nın ağır demir kapısını birkaç saniye içinde omuzla-yarak içeri girdiler. Arkalarından iki sivil polis daha binaya giriş yaptı. Binaya girer girmez silahlarını çekmişler ve karanlıkta merdiven basamaklarını tırmanmaya başlamışlardı.

Birkaç saniye içinde binaya giren ilk iki sivil polis Hakan'ın dairesinin önüne ulaştı. Biri kapının yanındaki duvarı kendine siper edip tabancası havada beklerken, diğeri olabildiğince itinalı ve sessiz bir şekilde kapının kilidini açmak için anahtara uzun metal bir çubuk sokup kurcalamaya başladı. Kapının açılması sadece birkaç saniye sürmüştü. Bu arada merdivenleri çıkmakta olan diğer iki polis de onlara yetişti ve tabancaları karşıyı gösterir şekilde kapıyı aralayarak evin antresinden sessizce içeri süzüldüler.

Salonun buzlu camlı ahşap kapısı kapalıydı ve ışıl ışıl aydınlık salonun içindeki karartılar buzlu cam sayesinde antreden de rahatlıkla görülebiliyordu. Polisler sessizlik içinde salondan gelen konuşmalara kulak kabarttılar. Salondakiler arasında hummalı bir tartışma yaşanıyor gibiydi. Kadınlardan biri diğerine bağırıyor, adam ise sesiyle kadınları bastırıp iki tarafı da yatıştırmaya çalışıyordu. Polisler bakıştılar. Birisi sessizce birkaç adım atıp buzlu camdan fark edilmemek için büyük bir özen göstererek kapının dibindeki duvarı kendine siper aldı.

Dışarıda Başkomiser Cemal pür dikkat evin penceresine bakıyor, bir yandan da binanın etrafını saran polislere ve devriye arabasında elleri direksiyonda, ayakları gazda her ihtimal için tetikte bekleyen polislere dikkatli olmaları için sessizce talimat-

lar yağdırıyordu. Yardımcısı anlamaya çalışan gözlerle komi rinin tuhaf yüz halini inceliyor ve hâlâ ondaki bu hüznün ned nini tahmin etmeye çalışıyordu. O esnada, "Hadi çocuklar" djv kendi kendine mırıldandı komiser, "Ali için, hadi!"

Yardımcısı anlamıştı. Hiçbir şey söylemedi ve kafasını çevi. rip o da karşı pencereye bakmaya başladı.

Antredeki polislerden ikincisi de süzülerek, buzlu camlı kapının diğer kanadının dibindeki duvara sindi ve silahını karşıya doğru uzattı. Diğer elini havaya kaldırıp üç parmağını gösterdi ve parmaklarıyla geriye saydı: iki, bir!

Polisler 130 yaşındaki ahşap kapıya ayak tabanlarıyla sert bir tekme atarak salonu bastılar. Bir saniye içinde biri sağa, biri sola hamle yapmış, antredeki diğer polisler de arkalarından salona dalmışlardı. Dış kapıdaki iki polis o esnada etrafta kuş uçurtmuyorlardı.

Salondaki polisler içeri girince şaşkınlıklarını gizleyemedi-ler. Aptallaşmış bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Kulaklıklarından Başkomiser Cemal'in sorular yağdıran sesi geliyordu:

"Girdiniz mi? Aldınız mı şahsı?"

İçlerinden biri bütün cesaretini toplayıp telsizini eline aldı ve önce odadaki diğer polis arkadaşlarının tedirgin gözlerine tek tek baktı, sonra bir kadın ve adam arasında gürültülü bir tartışmanın yaşandığı televizyonu kapatıp komisere cevap verdi:

"Amirim, burada kimse yok!"

61. Z

Ahu ile Hakan sisler arasında bir süre yokuş aşağı yürüdüler. Zemin sanki her adımda onları daha da derinlere doğru çeken bir bataklık gibi ıslak ve yapış yapıştı. Ara sıra sisin içinde belirip kaybolan insanlar telaşla bir yerlere koşturuyorlar ve o telaş içinde yanlarından gelip geçen kimse ile ilgilenmiyorlardı. Onların bu ilgisizliği Hakan'ın işine geliyordu. Bir ara Ahu bu sessizliği bozmaya yeltendi ve Hakan'a bir soru sordu:

"Anlamadığım şu: Durup dururken neden televizyonu açtı-

„?"

Hakan'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Üstelik sesini de açtınız, komşulara bir mesaj vermek için j yaptınız desem, karşı daire de sizin, hayır, binada pek kornonuz da yok yani."

Hakan hiç konuşmadı. Galip Dede Caddesi bitene kadar bu şekilde yürüdüler ve caddenin bitiminde sağa döndüklerinde gözleri tül perde gibi perdeleyen sise inat, bütün haşmeti ve devasa cüssesi ile Galata Kulesi'nin ağırlığını üzerlerinde hissettiler. Galata Kulesi'nin yanından geçip on metre kadar ötesindeki bir binanın önünde durdular.

Ahu kafasını kaldırıp baktığında Hakan'ın onu getirdiği yerin Galata Anemon Otel olduğunu gördü. Otelin lobisindeki görevliden Derya Aran adına bir rezervasyon yapılmış olduğunu duyunca bir an şaşkınlığa uğrayıp Hakan'ın yüzüne baktı. Gö-tlrevliden odanın anahtarını alıp tarihi binanın merdivenlerinden otelin ikinci katındaki süit odaya çıkarlarken durumu anladığını düşünüyordu. Bu Derya gerçekten çok akıllı bir kadınmış. Odaya girdiklerinde Hakan kendini 1970'li yıllara ışmlan-ı Rnş gibi hissetti. Oymalı, aslan ayaklı bir oturma grubu, yerden tavana doğru yükselen pirinç abajurlar ve el dokuması olduğu belli olan rengârenk bir halıdan oluşan odanın klasik dekorasyonunu tamamlayan da kocaman tüplü bir televizyon olmuştu. Zigon sehpaların üzeri kuruyemişler, üzeri streç Plastikle kapatılıp korumaya alınmış "soyulmuş meyve" tabakları ve envai çeşit içecek ile doluydu. Odanın cumbalı penceresi Galata Kulesi'nin olduğu meydana tamamen hâkim bir burumdaydı. Bu pencerenin önüne büyük bir masa yerleştirilmişti.

Hakan bir sandalye çekip oturdu ve odadaki televizyonu açtı. "ü'kaç kanal ilerleyip nihayet bir haber kanalı buldu. Haber ya-Sağı kalkmış, ancak şimdi de olay yerinden görüntü verme yasa-S1 başlamıştı. Kuşbakışı Taksim'e bakan yüksekçe bir binadan canh yayın yapan bir muhabirin bağırarak verdiği haberi dinle-

di. Altyazıda çok sayıda ölü ve yaralı olduğu bilgisi geçip j yordu. Hakan adeta yıkılmıştı. Televizyonu kapattı.

Ahu açlıktan yiyeceklere saldırmış, haberlerle ilgilenmekti bile. İlk iş olarak sehpanın yanındaki koltuğa oturdu ve m ve tabağının üzerindeki streçi açmaya koyuldu. Yiyecekleri ¦¦ rene kadar ne kadar aç olduklarının farkına varmamışlardı, jj redeyse koca bir gün boyunca midesine yiyecek hiçbir şey gir^p miş olan Hakan da koltuklardan birinin koluna yaslanıp, ağ2 na birkaç kurabiye ve Ahu'nun uzattığı dilimlenmiş muzlardan atıp, fazla oyalanmadan çantasındaki bilgisayar, tablet ve defterleri çalışma masasının üzerine yaydı. Tül perdeyi hiçbir açıklık kalmayacak şekilde sıkıca kapattı. Sonra döndü ve halen kuruyemişlerden atıştırmakta olan Ahu'ya bakıp şefkatle seslendi: "Hadi biraz dinlen sen de artık."

Yorgunluktan gözleri kapanan Ahu, "Sadece yarım saatliğine ama!" diyerek bu teklifi kabul etmek zorunda kaldı. Televizyonun tam karşısındaki kanepeye uzanmış dinlenmeye başlamıştı ki rahatsız edilmemek için sessize aldığı telefonunun ekranında WhatsApp'ta.n gelen bir mesaj gördü. Sonra bir mesaj daha. Ve ardından seri halde mesajlar. Bitmekte olan bir filmin sonunda çıkan yazılar gibi ekrandan mesajlar akıyordu. Telefonu eline alıp baktığında mesajların hepsinin Derya'dan geldiğini gördü. Kaşlarını çatıp anlamaya çalışan gözlerle ekranına baktı ve gelen mesajları tek tek açtı.

"Yalnız kaldığında beni ara." "Hakan yanında mı?"

"O yokken konuşmamız lazım. Hakan bizden bir şeyler sak-lıyormuş."

"Orada mısın Ahu?"

Buna benzer onlarca mesaja önce bir anlam veremedi. Soni"a içine bir kurt düştü. Acaba mesajları yazan gerçekten Derya rM-

Ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Sandalyeye oturm^Ş masada çalışmakta olan Hakan'a baktı. Hakan gözlerini incecıK

329

ki

.giiû

uş anlamaya çalışarak ekrana bakıyor, bir yandan da her

an yaptığı/gibi sağ elinin işaretparmağı ve başparmağı ile

eSindeki sakalları sıvazlayıp derin derin düşünüyordu. Ahu,

iyisinin bir an önce Derya'yı aramak olduğuna karar verip

gsizce kalktı ve odanın diğer ucunda bulunan tuvalete girip

kapıy1 yavaşça kapattı.

"Alo? Hayırdır?" diye fısıltıyla sordu.

"Ahu! Nihayet." Derya'nm sesi titriyordu.

Ahu ne olup bittiğini çok merak etmişti, telaşla sordu: "Hatırdır, ne oluyor?"

"Bu akşamki iş görüşmem" bir süre kekeledi Derya, "nasıl

(öyleyebileceğimi bilmiyorum." "En baştan başla istersen!"

"Bak Ahu, birileri tarafından uyarıldım. Kim olduklarını sorma lütfen. Ama Hakan'ın bize bir oyun oynadığı ve aslında çok karanlık bir geçmişi olduğu konusunda beni uyardılar." "Saçmalama lütfen!"

"Dinle beni. Ben de ihtimal veremiyorum. Ama kesin olarak eminmiş polis. Sadece somut deliller arıyorlar. Herkesin kanaati aynı yönde."

"Bana baksana sen! Hakan Bey'i 10 yıldır tanıyorum. Her sırrını, her şeyini bilirim. Onu nasıl suçlarlar! Ve sen buna nasıl ikna olursun?!" Ahu'nun sesindeki öfkeyi sezmişti Derya. Ama ilk başlarda böyle bir tepki vereceğini de tahmin etmişti zaten.

"Dinle lütfen. Bir şeye ikna olmuş falan değilim. Benden hoşlanmadığını biliyorum. Ben de senden pek hoşlandığımı söyleyemem Ahu. Ama bu konu artık ikimizin de hayatını doğrudan ilgilendiriyor. Hakan için başından beri derdi Melek'in kaybolması falan değil diyorlar. Hakan'ın kendi amaçlarına ulaşabilmek lÇİn hepimizi kullandığını söylüyorlar."

'Tuh sana. Hakan Bey böyle bir insan değildir!" "Yahu ben de bu iddialara inandım demedim ki. Bana söylenenleri anlatıyorum sana Ahu. Yakup Ruzly cinayetini ise onun elediğinden emin gibiymiş polis."

"Neler diyorsun sen be kadın!" diye öfkeyle fısıldadı Ahu.

330

Sonra ses tonundan tedirgin olup, yaslanmış olduğu yerden H ruldu ve tuvaletin kapısını hafifçe aralayıp Hakan'ı kontrol Hakan hâlâ masada çalışıyordu. Ahu kapıyı sessizce kapatrn a ha sakin bir ses tonuyla Derya'yı uyardı:

"Saçmalamayı kes lütfen! Hakan Bey az önce muhtemel sahip olduğu her şeyi terk etti. Adamın kendi evi ile vedalaştie nı gördüm. Bu adam mı suçlu!"

"Ahu, dinle beni. Sadece daha dikkatli olmamız lazım diy0 rum. Suçlu falan demiyorum. Tanıyorum dediğin adamın kim olduğunu bile bilmiyoruz. Telefonda polisle bile görüştürdüler beni. Neredesiniz siz?"

"Nerede miyiz? Bunu artık sana söyler miyim sanıyorsun?" "Off... Otelde misiniz Ahu, söyle!" "Sen... Bunu nerden..."

"O otel odasını ben rezerve ettim yahu! Ne zannediyorsun sen?!"

"Oteldeyiz, evet. Ve sen bu söylediklerinden utanmalısın!" Telefonu Derya'nın suratına kapattı.

Derya, Ahu'yu aradığına pişman olmuştu. Otele doğru yürümeye başladı. Zaman zaman arkasına dönüp bakıyor, takip edilmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Neyse ki sisten göz gözü görmüyor. Takip edilmem imkânsız.

Yüzüne dalga dalga gelen sis buharını, sanki yüzüne üflenen rahatsız edici bir sigara dumanı gibi eliyle savuşturarak bir süre ilerledi. İstiklal Caddesi'nin Tünel Meydanı'na açılan köşesinde bir mağazanın duvarına yaslandı ve bir an soluklandı. Yanındaki camekânda garip bir adamın yansımasını gördüğü hissine kapılıp aniden arkasını döndü. Sislerin arasında bir görünüp bir kaybolan, az önce Attila Taşkent'in yanında gördüğü kızıl saçlı, kırmızı suratlı adamdı sanki bu. Gördüklerinden emin olamadı. Yorgunluktan hayal mi görüyorum acaba dıye düşündü. Hızla doğrulup koşar adım Şişhane metro istasyonuna girdi. Yürüyen merdivenleri koşarak indi ve peşindeki adam daha harekete geçemeden aradaki mesafeyi önemli bir orana açtı. Akıllıca bir hareketle istasyonun Tünel tarafındaki çıkı?1"

331

rönelip asansörle yeniden yukarı çıktı. Adamdan kurtulma-

UıbaŞarnıış gibiydi.

kendisini bir anne rahmi gibi koruyup örten bembeyaz sis hıtunun içinde güvenle Anemon Otel'e doğru koşar adım yü-ivor ve bir karabasan gibi şehrin üzerine çöken sise ilk kez şükrediyordu. Otele yaklaşırken Ahu'yu düşündü. Bu kadın 10 vıldır Hakan'ın yanından bir an olsun ayrılmamıştı. Hakan'a bu kadar güven duyuyor olması Derya'nın kafasını daha da kaktırıyordu. Polis mi doğru söylüyordu, Attila mı? Hakan mı? Yoksa önsezileri mi doğruydu? Dikkat çekmemeye çalışarak yürümeye devam etti.

Kule meydanına vardı. Galata Kulesi, devasa cüssesiyle asırlardır akıp giden zamana inat tarihi Galata semtini savunan son bir nefer gibi dimdik ayakta duruyor ve kanının son damlasına kadar mücadeleye devam edeceği hissini vererek Derya'yı da cesaretlendiriyordu. Onun bu kararlı duruşu bile şehrin düşmanlarını ürkütmeye yeterdi. Güneşin etkisini iyice yitirdiği bu saatlerde, kuleyi aydınlatan turuncu, eflatun, mor ışıklar yavaş yavaş belirginleşmeye başlamıştı. Birkaç saniye boyunca gözlerini ayırmadan hayranlıkla seyrettiği istanbul'un bu sadık neferinin yanından yürüyüp geçti ve nihayet otele geldi.

62. V

Derya odaya çıktığında ona kapıyı açan Ahu oldu. Ahu'nun Çakmak çakmak bakan sert ve şüpheci bakışları altında içeri sü-Zuldü. Hakan ile ilgili söylediği sözlerden dolayı büyük bir suculuk duyuyordu. Ahu kapıyı kapatmadan önce kafasını kapı balığından otel koridoruna doğru uzattı, sağa sola bakıp kori-^ru kontrol ettikten sonra içeri girdi, kapıyı kilitledi ve kapının

6trıniyet sürgüsünü taktı.

Hakan ise masada oturmuş, elyazması kitabı karıştırıyordu.

332

Yunus Bölüm 3

1. RAB Yunus'a ikinci kez şöyle seslendi:

2. "Kalk ve Ninova'ya, o büyük kente git ve sana söyleyecek! rimi halka bildir."

Hakan bir ara okuduğu kitabı bıraktı ve sanki uzaklara bakıyor gibi boş gözlerle duvara doğru baktı. 0 sırada Derya Hakan'ı seyrediyordu. Hakan son derece bitkin bir haldeydi Yüzünde giderek artan bir umutsuzluk ve kaybolmuştuk ifadesi vardı. Zihninde anlayamadığı bazı konular ve çok sayıda soru işareti vardı. Bu elyazması kitapta yüzlerce hikâye, masal ve gizemli metin vardı. Özellikle Yunus Peygamber ile ilgili çok sayıda not tutulmuş ve sayfanın sağına soluna dipnotlar düşülmüştü. Farklı elyazılarından ve farklı mürekkep renklerinden bu dipnotların farklı tarihlerde, farklı insanlar tarafından düşüldüğü belli oluyordu. Kırmızı bir mürekkeple alınan notlardan bir tanesi Tevrat'ın Yunus bölümlerinden birinin altına düşülmüştü ve aynen şöyle yazıyordu:

"Yunus'u bu kadar öfkeli ve isyankâr kılan neydi? Diğer tüm peygamberler gibi Tanrı'dan vahiy alınca boyun eğip uysalca Tanrı'nın emirlerini yerine getirmek yerine ona öfkelenip karşı gelmek, onun emirlerini tartışmaya açmak, yorumlamak, sorgulamak, kimin haddineydi? Ne İsa ne Musa ne de Muhammed peygamberler böylesi bir şey yapmışken Yunus'u diğerlerinden ayıran özel durum neydi?"

Gerçekten bu durum Hakan'ın da kafasını karıştırmıştı. Yunus kendisine verilen peygamberlik görevine karşı bir isyan ve reddetme halindeydi. Sayfanın altına baktı. Son bölüme gelr/HŞ' ti. Bu kısa bölümü de hızla okumaya karar verdi.

333

f Yunus

/ Bölüm 4

1. Yunus buna çok gücenip öfkelendi.

2. RAB, "Ne hakla öfkeleniyorsun bana?" diye karşılık verdi.

3. Yunus kentten çıktı, kentin doğusundaki bir yerde durdu. Kendisine bir çardak yaptı, gölgesinde oturup kentin başına neler geleceğini görmek için beklemeye başladı.

4. RAB Tanrı Yunus'un üzerine gölge salacak, sıkıntısını giderecek bir keneotu sağladı. Yunus buna çok sevindi.

5. Ama ertesi gün şafak sökerken, Tanrı'nın sağladığı bir bitki kurdu keneotunu kemirip kuruttu.

6. Güneş doğunca Tanrı yakıcı bir doğu rüzgârı estirdi. Yunus başına vuran güneşten bayılmak üzereydi. Ölümü dileyerek, "Benim için ölmek yaşamaktan iyidir" dedi.

7. Ama Tanrı, "Keneotu yüzünden öfkelenmeye hakkın var mı?" dedi. Yunus, "Elbette hakkım var, ölesiye öfkeliyim" diye karşılık verdi.

Hakan kafasını kitaptan kaldırıp Derya'nm geldiğini fark ettiğinde, artık neredeyse okuduğu sayfayı bitirmek üzereydi. Derya'yı görünce onu başıyla hafifçe selamladı, yerinden kalkıp yanma gitti ve iş görüşmesinin nasıl geçtiğini sordu. Bu sohbet sırasında bir ara Hakan Derya'nm omzuna dokundu; Derya içinde tuhaf bir ürperti hissiyle titredi ve istem dışı bir şekilde kendini geriye çekti. Bu harekete Hakan da şaşırmıştı ama bozuntuya vermeden yerine döndü. Derya ne Attila'dan ne de Ahu'ya anlattıklarından söz etti. Ahu ise o konuşurken gözlerini °na dikmiş, sorgulayan bir yüz ifadesi ile Derya'nm her mimiğimi takip ediyordu. Acaba Hakan'a bir şey anlatacak mıydı?

Bir süre sonra Hakan tuvalete gittiğinde kısa bir süre yalnız

kaldılar ve Ahu hemen sordu:

"Gördüğüm kadarıyla Hakan Bey'e bir şey anlatmayıp çeneni

tutmayı tercih ettin."

"Bir şey söylemek istemedim. O kadar."

"Şimdi ben sana nasıl güveneceğim peki Derya Hanım?"

334

"Seni az önce aradığıma öyle pişmanım ki. Ayrıca Hakan' güveniyorum ben. Bize bir yanlış yapmayacağından da eminim Biraz kafamı karıştırdılar o kadar."

"Polis polisliğini yapsaydı, bugün ne Hakan ne de biz bu i«

işlerle uğraşıyor olacaktık canım."

Derya tam bir cevap verecekken Hakan geri döndü. Pençe renin önünde durmuş sert fısıltılarla konuşmakta olan ikiliye dikkatle baktı. Onlar da susmuş, Hakan'a bakıyorlardı. Evin çok değerli bir eşyasını kırarken babalarına yakalanmış iki küçük çocuk gibi tedirgindi yüz ifadeleri. Hakan'ın kulağına bu konuşmadan bir şeyler gelmişti ama hiç duymamış gibi davranmaya karar verdi. Karşılarındaki kanepenin arkalığına oturdu, kollarını önünde bağladı ve önce Derya'ya hitaben konuştu: "Umarım görüşmen dilediğin gibi sonuçlanır ve işi alırsın." Sonra her ikisine de baktı ve "Size tek bir soru sormak istiyorum. Ama lütfen tam gözlerimin içine bakarak cevap verin'' dedi.

Ahu stresten dudaklarını ısırıyordu. Derya içinse zaman durmuş gibiydi. Konuştuklarımızı duymuş mudur?

"Ben her zaman kadınların içgüdülerine erkeklerden fazla güvenmişimdir. Bu yüzden ne hissettiğinizi merak ediyorum." Odada derin bir sessizlik yaşanıyordu. "Sizce Melek yaşıyor mu?"

Ahu gevşeyip, yaklaşık on saniyedir tuttuğu nefesini bıraktı. "Bence yaşıyor. Lütfen getirmeyin aklınıza kötü şeyler" diyebildi sadece.

"Ahu ile aynı fikirdeyim. Onu öldürerek kim ne elde edecek. Belki de basit ve çok alakasız bir fidye olayıdır. Veya bu konuları fazla araştırmaması için gözdağı verip salıverecekler. Öldürecek olsalardı bunu o anda, kolayca yaparlardı Hakan."

Hakan'ın gözlerinin içi ışıldadı. Başını pencereye çevirdi. Bir eliyle tülü hafifçe aralayıp Galata Kulesi'ne ve onu çevreleyen sise baktı.

"Bu sis" dedi dışarıyı gösterip, "bu da canımı sıkıyor artık-Sanki Melek'i bulmamıza engel olan şey bu lanet olası buhar-

335

^ağılsa. Sanki dağılınca bir bakacağız ki Melek de orada,

dan öylece bize bakıyor. Koşarak gelip sarılacak bana.,

pir

karŞ1

Hakan'ı ilk kez böyle çözülmüş görüyorlardı. Tam o sırada

Hanın kapısının vurulduğunu duydular. Derya telaşla kapıya ktı. Hakan da irkildi. Ahu öfke ile Derya'ya bakıyordu. Derya vUasını "hayır" der gibi iki yana salladı. Kapı bir kez daha vuruldu. Bu kez daha sert ve kararlıydı.

63. A

"Lanet olsun! Hay bin kere lanet olsun! Nerede lan bu herif!" Başkomiser Cemal etrafındaki adamlara bağırıp çağırıyordu. O hırsla yanında durmakta olan genç bir polisin yakasını toplayıp silkeledi ve Tünel Meydanı'ndaki meşhur kitabevinin camekânma doğru ittirdi.

"Ne demek oğlum Hakan evde yok? Siz necisiniz lan burada sabahtan beri!"

"Amirim. İnanın buhar oldu uçtu herif."

"Ulan sizi buraya niye diktim ben!"

"Amirim, bu sis... Sis yüzünden doğru düzgün takip bile yapamıyoruz."

Başkomiser Cemal eline telefonunu aldı, Şimdi arar bu iblis beni, diye düşündü ve bir saniye sonra da korktuğu başına geldi, telefonu çaldı.

"Cemal Başkomiserim, tamam, mı, aldınız mı şahsı?" diye sordu telefondaki ses.

"Maalesef. Hakan da, kızlar da ortada yoklar."

"Ne demek yoklar? Yoklar ne demek komiserim!"

"Yoklar efendim. Yoklar işte."

"Cemal Bey! Cemal Bey! Ben şimdi ne anlatacağım bu insanlara? Tepemde kimlerin baskı yaptığını biliyor musun sen? Ne batacağım şimdi bu adamlara ben?"

"Efendim..." dedi Cemal, boynunu büküp. Ne diyeceğini bilmiyordu. Telefonu kapatır kapatmaz adamlarına tekme to-

kat dalmanın hayalini kuruyor, hatta telefon artık kapansın şu dayak faslına başlayayım diye sabırsızlanıyordu. Telefon ki adamla konuşurken kendi adamlarının gözlerinin içine bak kafasını yukarı aşağı, "ben size gününüzü göstereceğim" der •' bi sallıyordu. Bu arada adamların bir kısmı ilk şoku atlatrnj lar, sağdaki soldaki esnafa, kafe işletmecilerine, garsonlara ka dar önlerine geleni panikle sorguya çekiyorlardı.

Onların bu haline bakıp, Ok yaydan çıktı, bu işin gizlisi saklısı kalmadı artık, diye düşündü Cemal. Her şeyi ellerine yüzlerine bulaştırmaya başlamışlardı. Bunca yıllık deneyimiyle emin olduğu tek bir şey vardı, bugün hayatının en kötü günlerinden biriydi. O anda karar verdi. "Toplanın arkadaşlar" diye seslendi ekibine. "Burada bir devriye kalsın, diğerleri merkeze dönüyor." Başkomiser adeta burnundan soluyarak ardına bile bakmadan polis arabasının sağ ön koltuğuna oturdu, direksiyondaki genç polise, "Merkeze çek" dedi ve kafasını cama yaslayıp genç memura belli etmemeye çalışarak uzun süredir gözpınar-larına hapsettiği iki damla gözyaşını yanaklarından aşağı salıverdi.

Alim. Kim öldürdü seni aslanım1? Ben babanın yüzüne nasıl bakacağım öbür tarafta?

64. V

Ahu, ısrarla çalmakta olan kapıyı açtı.

"İyi akşamlar. Oda servisi efendim. Bir şey ister misiniz?'

Gelen garsondu. Rahat bir nefes aldılar ama Hakan'ın kafası karışmıştı, "Garsonu hanginiz çağırdı?" diye sordu.

Derya ve Ahu birbirlerine baktılar. İkisi de "ben değilim" ^eT gibi başlarını iki yana salladılar. Hakan bu durumdan hoşlan' mamıştı. Burası durup dururken oda servisinin ge lip, "Bir şey ister misiniz?" diye soracağı bir otele benzemiyordu.

"Tuhaf dedi sakalını sıvazlayarak, sonra sesini alçaltara konuştu: "Arkadaşlar, çok dikkatli olmamız lazım. Biri bizi ta

337

,tmiŞ olabilir. Belki de keşif yaptırdılar garsona. Bunu bile-:¦, Hatta belki gelen gerçekte garson bile değildir." 1 »delen İlluminati'dir, evet. Harika. Toplu cinnet törenimize geldiniz" diye mırıldandı Derya.

"Hanımlar, size söylemem gereken bir şey var. Az önce yakama kararım çıkarılmış. Yani artık polisten kaçıyorum." Ahu da, Derya da hiçbir tepki vermeden duruyorlardı. Sanki her ikisi de ilk tepki veren olmak istemiyor gibiydi.

Derya gülümsedi. "Seninle aynı odada kalıyor olmamız bizi suçlu yapmaz öyle değil mi?" diyerek içinde bulundukları durumu tiye aldı. Ahu da umursamamış görünüyordu. Hakan'ın içi minnetle doldu. Yeniden yerine oturdu ve bir süre Kırmızı Tekvin'in eskizine ve sarı Tekvin tablosuna sıra ile baktı ve konuşmayı sürdürdü: "Biz aslında tablonun mana olarak ne anlattığı konusundan çok uzaklaştık. Bu tabloyu birileri için bu kadar önemli kılan şey, onun bir tablo olması değil, bir şeyler anlatan bir mesaj içermesi bence. Tablonun 1905 yılından beri ortada olmaması da bu yüzden. Taşıdığı anlama paralel olarak da tablonun ismi olan Tekvin konmuştur. Yani bizim hem tablodaki sembollere hem de Tekvin kavramına, bir başka deyişle Yaratılış kavramına odaklanmamız lazım. Ve bu çizimde Yaratılış ile ilgili nelerin sembolize edildiğine kafa yormalıyız bence artık."

"Kesinlikle katılıyorum" diye destekledi Derya. Hakan anlatmaya devam ediyordu:

"Bana göre Osman Hamdi Bey her ne resmettiyse o resmetti-S1 şey bizim, yani sıradan insanların ilk bakışta gördüğümüzün Ç°k ötesinde gizli bir anlama sahip. Bir şey var o resimde. Herkes arkında. Ama

ne olduğu hakkında kimse net bir fikir yürütemi-y°r gibi. Kırmızı Tekvin bence bir sorunun cevabını veriyor. Tab-otıun peşindeki adamlar onun hangi sorunun cevabını verdiğini Diliyorlar, ancak bence henüz o cevabın ne olduğunu bilmiyorlar. * ani ellerinde sadece soru var ama cevap yok. Biz ise ne o soruyu "iliyoruz ne de o cevabı."

Biraz susup yeniden konuştu:

'Bu durum tablonun gizemini iyice artırıyor. Öyle bir gizem

338

ki, sanki çözülse birilerinin düzeni bozulacak, taşlar yerine oynayacak, öylesine büyük bir şey sanki. Belli ki o sırrı çöz nin yolu da önce tabloya sahip olmak. Ama tablonun neye K zediğini bile bilmiyorlar. Oysa biz biliyoruz. Elimizde bu esu. var. Yani tabloda bir sır varsa bu şu anda bizim karşımızda kâğıdın içinde bir yerlerde olmalı. Muhtemelen kırmızılı Tekvi bu çizimin çok benzeriydi. Bu çizime bakıp sırrı çözebilmeliyiz" Derya eskizi havaya kaldırmış tablet bilgisayarda açık olan sarı elbiseli Tekvin'in yanında aynı hizada tutmuştu. "Kırmızı Tekvin ile Sarı Tekvin arasındaki en önemli fark, objeler. Ama her ikisinin de kompozisyonu aynı. Bire bir aynı kadınlar, bire bir aynı mihrabın önünde, rahleye oturmuşlar. Sarı Tekvin'de yerlerde çok sayıda kitap varken Kırmızı Tekvin'de sadece bir kitap var. Kadının elinde tuttuğu terazi, parmağındaki yüzük ve yanındaki şamdandaki dev mumun yanması. Bulabildiğim temel farklar bunlar. Ama genel kompozisyon aynı. Hep söylediğim gibi. Osman Hamdi Bey'in tüm eskizlerini ve tablolarını karşılaştırdık. Hiçbir zaman kendi eskizlerine sadık kalmıyor ve tablolarını yaparken eskizden farklı yapıyor." "Yani?" diye sordu Ahu, sıkılmış gibiydi. "Belki de bizim şu anda bu eskiz üzerinden çalışarak yapabileceğimiz tek şey, Kırmızı Tekvin'in nasıl bir sır sakladığını bulmak olacak. Yani doğru sorunun ne olduğunu bulabileceğiz sadece. Ama cevabı bulmak için, yani sırrın açıklamasını öğrenebilmek için elimizde bizzat Kırmızı Tekvin'in kendisi olmak zorunda. Çünkü bence cevap tabloda."

"Tuhaf, ama mantıklı görünüyor" diye mırıldandı Ahu. Hakan büyük bir inançla konuştu: "Hepimizin aynı fikirde olduğunu bilmek güzel. Bu durumda tabloyu aramaktan vazgeçip bu eskiz üzerinden tablodaki sembolizme çalışacağız deme* oluyor. Doğru soruyu ancak bu şekilde bulabiliriz."

Hakan ayağa kalkıp kırmızı Tekvin'in eskizinin olduğu say-fayı odadaki konsolun üstüne yapıştırdı.

Onu seyrederken Ahu'nun zihninden şüphe dolu sorular geÇ' meye devam ediyordu: Ne yani, önce tablodaki kilidi bulacağlZ>

339

lablonun orijinalini bulduğumuzda, bu eskizde olmayan, '" htemehn tablonun arkasında bir yerde o kilidin anahtarını

alacağı*, öyle mi?

Hakan, dikkatle dinlemekte olan Derya ve Ahu'ya, anladığı

aklında kaldığı kadarıyla özetlemeye başladı: ¦'gizim Osmanlıca Tekvin dediğimiz resmin Latince-Yunan-ismi Genesis. Osman Hamdi Bey aslında tabloyu sergilenmek üzere Fransa'daki bir sergiye

gönderdiğinde tablonun ismini Fransızca olarak La Genese diye bildiriyor. İsmin Tevrat'tan esinlenildiğini düşünerek biz de Türkçe'de Tekvin veya Yaratılış jiye isimlendiriyoruz."

"İyi de bunları zaten biliyoruz Hakan Bey." "Dur be Ahucum, bir sabret. Bak çok ilginç bir yere çıkıyor hikâye. La Genese'in anlamı elbette Tevrat'ın Tekvin bölümü. Yani Yaratılış veya Genesis. Buna şüphe yok. Ama bir kelime sadece bir anlama gelmez. Bunu saatlerdir yaptığımız her araştırmada da gördük. Ben de bu durumdan şüphelendim ve la genese kelimesi başka hangi anlamlara gelebilir diye araştırdım."

Derya onun bu vazgeçmek bilmeyen azmine ve olağanüstü analitik yeteneğine bir kez daha hayranlık duydu. Hakan'ı dinlemeye devam ederken, bu adam kesinlikle bilimadamı olmalıydı, diye düşünüyordu.

"Önce la genese kelimesinin kökünü araştırdım. Veya işte genesis kelimesinin, her neyse. Aslında kelimenin birkaç anladı var. Yaratılış, başlangıç, doğum, orijin, köken gibi anlamla-ra geldiği gibi soy, jenerasyon, nesil gibi anlamlara da geliyor. Türkçede de nesil yerine bazen jenerasyon diye kullandığımız tabir, hani İngilizcesi generation olan. Hatta Latincede genesis denilince nesil anlaşılırmış. Belki de ressamın tabloya verdiği La Genese ismi, Tevrat'taki 'Tekvin' bölümü değil, kelimenin diğer anlamı olan 'Soy/Nesil'dir."

"Evet, bu yorumuna katılıyorum" dedi Derya, "ama şunu da unutma, dinler gökten indirildiği gibi kalmazlar. Zaman içinde ^sanlar onu yorumlar. Örf ve âdetlerle harmanlar ve toplumsal bir yaşam biçimi olarak hayatın içine sokarlar. Tevrat'ın ilk bö-

340

lümüne Genesis/Tekvin ismini veren Tanrı değil, insanoe-].

0]g

bilir. Bu durumda La Genese kelimesini Genesis/Yaratı]ls rak çeviren de, Nesil/Jenerasyon olarak çeviren de ve hatta v-

-Köken/Genetik olarak çeviren de haklı olabilir. Yani Tanrısal ismetinin anlamını veren, onu anladığı kadarıyla anlamlandım nihayetinde insandır. İnsan ondan ne anlıyorsa ilahi metnin a lamı da ona dönüşür."

Derya'yı dinlerken Ahu'nun aklına bir şey gelmişti. Hakan'a döndü:

"Hakan Bey, hani tüm kutsal kitaplarda geçen bir kurtarıcı vardı, ismi neydi demiştiniz?"

Ola.

a

"Zulkarneyn!"

"Evet o. Ondan bahsederken ismindeki 'karn' kelimesinin de sıklıkla yanlış tercüme edildiği gibi 'boynuz' değil, diğer anlamı olan 'soy' veya 'nesil' manasına geldiğini söylemiştiniz."

"Güzel bir nokta yakaladın aslında Ahu. Bizim Osman Hamdi Bey, aynı zamanda kapısında bir Zulkarneyn heykeli bulunan İstiklal Caddesi'ndeki Cercle d'Orient isimli kulübe üye. O heykeli oraya koyan mimar Alexandre Vallaury de adamın en yakın dostu. Söylediğin gibi bir bağlantı kurulabilir aslında. Zayıf bir olasılık gibi duruyor ama neden olmasın!"

"Gene uçmaya başladık" dedi Derya, sıkıldığını gösteren kuvvetli bir nefes verip.

"Yani biz de tablonun La Genese olan Fransızca isminin Türkçe karşılığını Nesil yerine Yaratılış diye kabul etmiş olduk ve resmin anlamı da değişti öyle mi?" diye sordu Ahu, ciddi bir ses tonuyla. Hakan başıyla onaylayarak konuştu: "Hakikaten, belki de aynen öyle yapıyoruz Ahu." Düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı ve cebindeki elyazması kitabı çıkarıp diğerlerine göstererek konuşmasını sürdürdü:

"Bu elyazması kitapta türlü türlü yaratılış hikâyeleri okudum-İslam, Hıristiyanlık, Yahudilik, Zerdüşt inancı, Şaman inancı, bazı çoktanrılı kabile inançlarına kadar hepsi yazıyordu bu kitapta-Fakat bu La Genese kelimesi ile kelimenin kökenine dair bu kısa açıklama zihnimde başka ışıklar yaktı. Şayet Osman Hamdi Bey

1 loşuna La Genese ismini koyarken, bizim ilk başta düşündü-„.. lUz gibi kelimenin 'yaratılış' anlamını değil de 'nesil, soy' an-mim kastetti ise o zaman tabloda keşfettiğimiz kadının hamile lıtıası durumu bambaşka bir anlam kazanıyor. Veya bu anlama rakın °^an 'köken/genetik' anlamını kastetti ise, yine benzer bir „nlam kazandırıyor hamilelik kavramına. Hani size demiştim ki, v,u, tarihin ilk ve tek cenin resmidir, siz de bunu söyleyemeyiz diye itiraz etmiştiniz. Bu durumda gerçekten tablonun konusu annenin karnındaki cenin oluyor. Çünkü bir ara sen de şöyle bir şey demiştin Derya: 'Bir eserin anlamını tamamlayan şey ismidir."' "Evet. Aynen öyledir" diye onayladı Derya. "Bence doğru ama eksik bir ifade" diye ekledi Hakan. "İsim sadece eserin anlamını tamamlamıyor, aslında isim bir eserin şifresi, anahtarı, yani o eserin güvenlik kodudur. İsim, eserin yorumunu bile değiştirir."

Ahu sessizce Hakan'ı dinliyordu. Başladıkları yerin çok uzağında olduklarını ama aynı zamanda da bir arpa boyu bile yol alamadıklarını düşünüyordu. Hakan konuşmaya devam etti:

"Artık yapmamız gereken şey, tablodaki o doğacak çocuğun kim olduğunu bulmak. O kadın kime hamileydi? O çocuk kimin neslini sürdürecekti? O çocuğu bu kadar önemli kılan şey, muhakkak ki sürdüreceği nesil ile ilgili olmalı."

Derya ilk kez doğru bir iz üzerinde olduklarını hissederek heyecanla ekledi: "O zaman sormamız gereken asıl önemli soru Şu: kırmızı Tekvin tablosunun yapıldığı 1901 yılında annesinin karnında bir cenin olan bu insan kim? Ve annesi, yani tablodaki o hamile genç kadın kim? Ceninin babası kim? Osman Hamdi Bey neden böyle birinin resmini yaptı? O kadının kim olduğunu bulursak çocuğun soyuna da ulaşabiliriz ve tablonun şifresi de çözülmüş olur. Muhtemelen tablodaki soru bu: Kırmızı Tekvin tablosuna kimin nesli resmedildi?"

"Aynen öyle Deryacım. Ne demiştik hatırlayın. Onlar soruyu biliyorlar ama cevabı bilmiyorlar. Biz ise ne soruyu ne de cevabı biliyoruz demiştim. Şimdi sanki biz de soruyu biliyor gibiyiz, ne dersiniz? Doğru soruyu sormaya başladık sanki."

"Sen bu şekilde anlatınca aklıma bir şey geldi Hakan u Osman Hamdi Bey'in ve en yakın dostu Alexandre Vallaurv' ¦ not defterlerini okurken orada bize anlamsız gelen bazı not! vardı. Adam bunları not defterlerine kaydettiğine göre muhat kak bir anlamı vardır demiştik. O notlara bu 'nesil veya kökp ¦ kelimesi ışığında bir daha baksak? Sence oradan bir şey çıkara bilir miyiz?"

Ahu bir Derya'ya, bir Hakan'a bakıyor, arkasını ağzına soktuğu kalemi kocaman dudaklarının arasında bir sağa bir sola çeviriyordu. Hakan Derya'yı heyecanla yanıtladı:

"Aslında bu olabilir Derya, haklısın. Belki bu kelimeyi de bir yerlere not almış ve karşısına bir şeyler yazmış olabilir. Ama yine de asıl olan tablonun kendisi. Muhakkak o tabloda gözden kaçırdığımız bir şey var. Hem tabloyu hem de not defterlerini birlikte inceleyelim derim." Sonra birden aklına gelmiş gibi ekledi: "Derya, iyi ki buradasın. Sen olmadan bu işi asla çözemezdik."

"Daha da bir şey çözmüş değiliz ama" diye mırıldandı Ahu. Söylediklerini Hakan duymuştu ama Derya duymamış olmalıydı ki Ahu'ya herhangi bir tepki vermeden yanıtladı Hakan'ı:

"Öyle olsun bakalım" dedi, sesinde hafif bir kırgınlık tınısı vardı sanki, "yine de teşekkür ederim güzel sözlerin için."

Ahu bu konuşmalardan sıkılmış gibiydi. Osman Hamdi Bey'in not defterlerinden birini açtı ve rastgele okumaya başladı.

"Bakın, açar açmaz ne buldum. Bazı matematik hesaplamaları. Para pulla ilgili notlar falan. Başlarında da eksi var genelde. Amma borç yapmış yahu bu adam. Bence bizim Osman Amca her iki Tekvin'i de sırf para kazanmak için yapmış olabilir-Sarısını yapıp iyi bir paraya satınca bir de kırmızısını yapayım demiş olabilir. Yani tablonun öyle derin bir anlamı olmadığı açığa çıkarsa şaşırmayacağım."

"Olabilir Ahu" dedi Hakan, "ama bana bu tabloyu yapış amacı para değildi gibi gelmeye başladı artık. Başka bir şey var bu tabloda."

"Lanetlere inanıyor musunuz yoksa?" diyerek gülümsedi Ahu, sonra patronuna hak vermeye başladı. "Bence de ke-

i ki e tuhaf bir şey var bu tabloda. Her şey anormal gözükü-? bana. Tersrve itici. Alışılmadık. Gizli bir bilgi, şifreli bir me-• belki de." Ahu heyecanla anlatırken, Derya gözlerini dikmiş, , ı,u'rain silikonlu olduğunu düşündüğü dudaklarına bakıyordu. „ aşlarını Hakan'a çevirdiğinde onun da kendini bu komplo tenlerine fena halde kaptırmaya başladığını gördü.

'Mesela şu arkadaki mihrabın üzerinde yazan ayet" diyordu Hakan, "Osman Hamdi Bey, tabloda kadının oturduğu yerin arkasına fon olsun diye bir mihrap koymuş diye düşünüyordum. Ama şimdi internetten araştırınca, ne o mihrabın ne de üzerinde yazan ayetin rastgele seçildiğini görüyorum. Tekvin'de resmettiği mihrabı gerçekte Karamanoğlu ibrahim Bey İmareti'nden almış. Şu anda İstanbul'da Çinili Köşk'te sergilenen bu şaheser mihrabın orijinalinin fotoğrafını buldum. Arkadaki ayet, mihrap ile ilgili. 2. sure olan Bakara Suresi'nin 255 ve 256. ayetleri. Fakat Osman Hamdi, tabloya bu mihrabı resmederken ayetleri tam yazmamış. Dikkatle baktığında son ayetin son birkaç kelimesini görüyorsun ki onları da aslına bire bir haliyle yazmamış. Bu adamın amacı İslam'a hakaret etmek olsa, bu ayeti buraya olduğu gibi yazar, önüne de bir kadın oturtmaz mıydı? İlginç bir şekilde oraya ayeti

tam olarak yazmaktan kaçınmış. Hani oraya sığmadı ayet desek, adam ressam, istese daha küçük harflerle yazıp sığdırır. Şu tuvale kocaman bir insanı sığdıran ressam, iki satır yazıyı mı sığdıramayacak. Melek'in bilgisayarına baktığımda onun da bu detayı not aldığını gördüm. Sanırım o da Osman Hamdi'nin dini eleştiriyormuş gibi bir görüntü verdiği tablosunda din ile ilgili "ir eleştiri yapmaktan itina ile kaçındığını fark etti."

"Peki ama Hakan Bey, hem İslam'a saygısızlık yapmak istemeyip hem de saygısızlık yapıyor gibi gözüküp neden bu kadar öfke çekmek istesin ki üzerine?" diye sordu Ahu. Hakan da ya-rım kalan sözünü tamamladı: "Demem o ki, 'öfke' iyi bir sır saklama yöntemi olabilir ve Osman Hamdi Bey her iki Tekvin tabusunda da bu yöntemi kullanmış olabilir. Resmi görenler öfkeleniyor, onu hemen bir kalıba hapsediyor, etiketliyor, kategorize ediyor. Ve öfke büyüyüp yayılıyor, zamanla nefrete dönüşüyor.

344

ia

Unutmayın ki nefret bir kez başladığı zaman artık önya galip gelmiş demektir, bir daha asla detayları göremezsin ret en büyük körlüktür."

"Mantıklı aslında" dedi Derya, gülümsemesine engel ola yarak. Bu Hakan gerçekten de başka bir adamdı. Hakan'ı d tekleyerek ekledi: "Mesela kırmızı Tekvin'de yapmamış an. sarı Tekvin'de yerlere İslam'ın en kutsal kabul ettiği bir şev' Kuran-ı Kerimleri saçıp insanları öfkelendirmek istemiş gik-sanki. Bana göre de Osman Hamdi Bey bilinçli olarak yapıyor bunu. Ama yerdeki 18 kitaba dikkatle bakıyorsun, bir tanesine bile yüzde yüz Kuran'dır diyemiyorsun. Onun gibi entelektüel ve zeki birinin bu tabloyu gören Müslümanlardan gelecek tepkiyi hesap edememesi imkânsız. Hele o günkü toplum yapısında. Aksine, son derece hesaplanmış bir hareket bu. Belki de bu yüzden 100 yıldır gizemini korumayı başardı ve gizli kalma amacına ulaştı. Ona bakanlar, öfkeden onu göremiyorlar."

Yeniden kırmızı Tekvin'in eskizine bakmaya başladılar. Resmin solunda, kadının sağında duran büyük şamdana daha önce hiç de dikkat etmediğini fark etti Hakan. Şamdanın üzerinde Arapça bir yazı vardı. Bir ayeti andıran ama onun sadece bir veya bir buçuk kelimelik bir kısmının gözüktüğü bir yazıydı. Hakan bilgisayarında eskizin görüntüsünü iyice büyüttü. Görüntü büyüyünce Derya ve Hakan aynı anda kelimeyi okudular: "Latif!"

Sonra sarı Tekvin'de de şamdanın üzerinde aynı yazıyı gördüler. Ahu kafasını kaldırıp onlara baktı. Gözlerini bir an bile ayırr- dan hareketlerini, vücut dillerini inceliyordu. Gözlerini kısıp dikkatle baktığında, çalışırlarken Hakan'ın omzunun zaman zaman Derya'nın omzuna değdiğini gördü. Derya bu temastan sonra uzaklaşmıyor, çalışmaya devam ediyordu. Bazen de Derya'nın bilgisayar klavyesini tuşlayan elinin bileği» Hakan'ın bileğine teğet geçiyordu, ikisinin arasında bir elektrik vardı sanki. Bu kadar temas iyi değildir, diye düşündü Ahu-Hakan tüm bu bakışlardan habersiz, o sırada bilgisayarından bir Arapça sözlük açmış "latif' kelimesinin anlamını okuyordu:

345

, N-azik. güzel

. Göze görünmeyen

. perin, gizli

"Nazik, derin, gizli, göze görünmeyen, sır..." diye mırıldandı I t ndi kendine. Sonra bir Kuran programı açıp "latif kelimesi-in geçtiği ayetleri taradı. Toplam 7 ayette geçiyordu bu keli-me. Şamdanda yazanın hangisi olduğunu bulabilmek için, yazının sağında solunda birer kelime parçacığı gibi duran harflere ve harf kombinasyonlarına da baktı. Nihayet sonuca ulaşmıştı: 12. sure olan Yusuf Suresi'nin 100. ayetiydi bu. Ayeti yüksek

sesle okudu:

"12:100 Ve rafea ebeveyhi alâl arşı ve harrû lehu succedâ (succeden), ve kale yâ ebeti hazâ te'vîlu ru'yâye min kablu kad cealehâ Rabbî hakka (hakkan), ve kad ahsene bî iz ahracenî mi-nes sicni ve câe bikum minel bedvi min ba'di en nezegaş şeytânu beyni ve beyne ıhvetî, inne Rabbî latîfun limâ yeşâu, innehu hu-vel alîmul hakim (hakîmu).

Anlamı:

12:100 Anne ve babasını tahtın üzerine oturttu. Hepsi onun kin secdeye kapandılar. Dedi ki: "Babacığım, bu, önceden gör-müş olduğum rüyanın gerçekleşmesidir. Rabbim onu gerçekleştirdi. Şeytan, benimle kardeşlerimin arasını açtıktan sonra O be-nı hapisten çıkararak ve sizi çölden geçirerek bana iyilikte bu-"tndu. Gerçekten Rabbim dilediğine karşı çok şefkatlidir. O, bi-

lendir, bilgedir."

Ahu, şaşkın gözlerle onlara bakıyordu, "Hayırdır ya?" dedi gülümseyerek. "Hatim indiriyorsunuz galiba. Allah kabul etsin."

Derya ise sadece, "Müthiş" diyebildi bu etkileyici kelimeleri inlerken. Sonra bir eskize, bir Hakan'a baktı ve ekledi: "Üste-lxk bu 'latif kelimesi sarı Tekvin'de de var. 100 yıldır bütün sa-^at tarihçilerinin gözünün önünde duran bir şeye hiçbirimizin dikkat etmemiş olması ve şimdi senin fark etmen de inanılmaz."

Hakan ayeti okuduktan sonra gözlerini kısıp sakalıyla oyna-

yarak konuştu: "İlginç bir ayetmiş değil mi? Anneni ve bah tahta çıkarıyorsun ve onlar tahttan sana secde ediyorlar? KrR j mek istiyor sizce bu? Mantıklı mı?"

Derya Hakan'ın bu sözlerine içerlemişti ve düzeltme ihtiv cı hissetti:

"Allah'ın ayetlerinde mantıksızlık olmaz Hakan. Gerçi sen inanmıyorsun ama bizim için genel kabul şudur: Eğer bir aye-ti mantıklı bulamıyorsan kendi mantığından şüphe edersin Allah'ın ayetinden değil. Muhakkak anlayamadığın bir mecaz vardır orada. Yani gizemli ayetlere böyle senin yaptığın gibi doğrusal bir mantıkla yaklaşılmaz, gizli anlam taşıyan 'müteşa-bih' diye tabir edilen ayetlerdir onlar."

Ahu araya girip kaşlarını kaldırarak konuştu: "Tamam da ben Kuran'a inanan, inançlı biriyim. Ama ben de pek bir şey anlamadım bu ayetten. Ama belki çeviri hatasıdır ha? Veya dediğin gibi mecazi bir anlam düşünmeliyiz belki!" Derya konuyu açıklamaya girişti:

"Hayır, çeviri hatası değil, bu internet sitesinden elliden fazla çeviriyi karşılaştırmalı olarak inceliyorum şimdi. Hepsinde de aynı ifade var: 'Yusuf, anne babasını tahta çıkardı, onlar da Yusuf a secde ettiler' gibi bir anlam bu. Tahtta oturanlar, yerde-kine secde ediyorlar. Mecazi bir ifade olduğu kesin. Çünkü tahtlar genelde bir kişiliktir, ayrıca normalde tahtta oturan kişiler yerdekilere değil, yerdekiler tahtta oturana secde ederler. Bu ayette ise tam tersi, tahta iki kişi çıkıyor, Hazreti Yusuf un anne ve babası. Hazreti Yusuf yerde ama güç Yusuf ta olmalı ki anne ve babası tahtın üzerinde olmalarına rağmen eğilip yerdeki Yusuf a secde ediyorlar."

Hakan kendi kendine mırıldandı: "Ve Osman Hamdi Bey> her iki Tekvin tablosundaki şamdanın üzerine de yaza yaza " ayetin bir kelimesini yazdı öyle mi? Latif..." "Garip" dedi Ahu. Hâlâ aklına yatmamıştı. Hakan sakalını okşayarak düşünmeye devam ediyordu. £>J den, "Bir dakika" dedi parmağını şaklatıp, "bu ifade ÖyleSl kuvvetli bir edebi yapıya sahip ki, adeta üç nesil bir arada an

Anne babayı tahta çıkarma ifadesiyle ne demek istendiği

itil"?'

]& tablonun isminde gizli. La Genese! Yani 'Soy'." Kadınlar n gözlerle Hakan'a bakıyorlardı, ikan devam etti: •Tablodaki kadının karnındaki cenin veya bebek, doğunca s0yu, NESİL'İ devam ettirecek, KÖKEN'İ, GENETİK'i veya Y^ATILIŞ'ı, GENESİS'i devam ettirecek olan kişi. Tabloya ba-vın! Annesinin rahminde tahta çıkan, o bebek. Onun tahta çık-ması, anne ve babanın soyunun, genetiğinin, köklerinin tahta çıkması demek. Baksanıza şu resme" dedi, konsoldaki eksizi işa-retparmağıyla göstererek. "Rahleye bir taht gibi oturmuş hamile bir kadın var. Kafasında bir taç var. Aslında kadın değil, karnındaki bebek tahta çıkıyor. Anne ve babasının tahta oturması soylarının tahta çıkması demek bu. Her bebek, anne ve babasının soyunu devam ettiren yeni bir nesildir çünkü."

"Tamam da Hakan Bey, anne ve baba neden bebeğin önünde secdeye varıyorlar?" diye sordu Ahu. Derya da onunla aynı fikirde olmalıydı, çünkü "evet, neden?" der gibi başını salladı, Hakan'dan mantıklı bir cevap bekliyorlardı.

"Anne ve baba da bu tahtın önünde secdeye kapanıyor, çünkü soyun devamı olarak gelmekte olan kişi, çok büyük biri olmalı. Bir kral. Veya belki de çok özel görevi olan biri. Geleceği önceden vaat edilmiş biri. Tahtta oturmakta olan anne babanın evlatlarına secde etmesi mecazını ancak böyle anlayabiliriz" diye yorumladı Hakan. Derya da ekledi:

"Veya belki de bir SOY'un son umudu. Son temsilcisi. Güçlükle hayatta kalmayı başardığı için ve son kişi olduğu için ona büyük umut bağlamış durumdalar."

Hakan tuhaf bir ses tonuyla mırıldandı: "Belki de kurtarıcı Mesih."

Ahu buz mavisi gözleriyle her ikisini de kısa bir süre süzdü. Hakan'a mı, Derya'ya mı hak vermeliydi bilemiyordu. İkisi de gibiydiler. Sonra Hakan'a dönüp konuştu:

"Hakan Bey, çılgınca bir teori gibi ama her şeyi de açıklıyor aslında bu söylediğiniz. Kutsal bir soyu veya belki de çok önem-

li bir ailenin devamı olan bir soyu resmetmesi ve bu tabloys \ sil ismini vermesi."

Hakan ekledi: "La genese kelimesinin anlamını nesil ola değil de 'yaratılış' veya 'doğum' olarak da alsak sonuç pek de--miyor. Burada kesinlikle muazzam bir SIR gizli arkadaşlar. R ki de o sır şu meşhur Mesih hikâyesi ile ilgilidir. Hani her di gelip hepimizi kurtaracak olan bir kurtarıcı beklermiş ya. Mesih veya belki şu Zulkarneyn. Olamaz mı?"

"İyi ama..." diyebildi Derya, sonra sustu. Hakan heyecanla onun sözünü kesmişti:

"Evet, işte gözümüzün önünde yazıyor hem de şamdandaki yazıda." Parmağı ile tablodaki şamdanın üzerindeki Arapça kelimeyi göstererek üsteledi, "Bakın, SIR anlamına gelen kocaman bir 'Latif kelimesi yazılmış buraya. Latif: yani gizlenen, gözle görünmeyen, derin sır."

Bir süre sessizlik oldu. Derya az önce sözü kesilmesine rağmen bir tepki veremedi, çünkü o bile az önce komplo teorisi dediği bu fikre ikna olmaya başlamıştı artık. Eskizde, şamdanın üzerine kocaman harflerle yazılı olan "Latif kelimesine baktı şaşkınlıkla.

65. O

"Bakın ben de şunları buldum" dedi Ahu, ağzında çevirmekte olduğu kalemi çıkarıp.

"Alexandre Vallaury'nin günlüklerinden ve not defterlerinden birkaç yeni not. Bir tanesinde çok ilginç bir şey yazıyordu. 20 Ekim 1903: Para IC'dan Hamdy'ye transfer edildi.

"Deftere not düştüğüne göre kayda değer bir paradır herhalde değil mi?"

Hakan heyecanlanmıştı. "Ahucum, harikasın! Bak internette bulduğum bir araştırmada Osman Hamdi Bey'in 1889'da Osmanlı Bankası'na borçlandığı ve faiziyle birlikte 289,30 liraya

•an bu borcu ancak 24 Ekim 1903'te ödeyebildiği yazıyordu. v, asının tapusunu ipotekten 14 senede kurtarabilmiş."

¦Hesabı en yakın dostu Vallaruy'nin tutması da ilginç" diye kledi Derya. Kuşkuluydu. "Bu defterin gerçekten Vallaury'nin , lteri olduğunu bilmiyoruz aslında. Ve bu defterdeki Hamdy jjve bahsedilen adamın da Osman Hamdi olduğunu bilmiyoruz. Tamam, kurduğumuz teoriye göre her şey yerli yerine oturuyor, anla yine de belge göremeden, sadece bir teoriden ibaret olacak

benim için her şey."

Ahu onu dinlerken gözlerini devirip ofluyordu. Derya'yı hiç duymamış gibi doğrudan Hakan'a dönerek kaldığı yerden devam edip aynı soruyu sordu: "Bu acayip büyük bir para olmalı o

devirde, değil mi?"

Ahu'nun beklediği onay, beklemediği bir şekilde Derya'dan

geleli.

"Aynen, çok büyük bir para o devir için" diye yanıtladı Derya. "Bir seferde bu kadar büyük parayı kim gönderebilir ki? Ne yazıyor demiştin o transfer notunun yanında?"

"Hımm. Bir bakayım. Kısa bir not, sadece: 'IC'dan Hamdy'ye'

yazmış."

Hakan birden kaşlarını çatıp sordu: "Kim bu IC? Bunu bulmamız lazım. Defterinde muhakkak vardır." Başını öne doğru uzatıp gözlerini kısmış pür dikkat Ahu'un tuttuğu deftere bakıyordu.

"Bakıyorum" dedi Ahu keyifle, sonra poşetteki diğer defterleri gösterdi, "hatta bunların da hepsine bakacağım şimdi tek tek." "Yalnız bir şey dikkatini çekti mi senin de?" diye sordu Hakan, Ahu'nun elindeki deftere uzanıp aldı ve ilgili satırı bulup Parmağını üzerine koyarak Ahu'ya gösterdi: "Bak, IC'den yazlamış, IC'dan yazmış. E harfi kullanmak yerine A harfi kullanmış. Demek ki C ile başlayan kelime her ne ise, A, O, U gibi harflere sahip olmalı." Sonra Derya'ya dönüp sordu: "Sen ne diyorsun Derya? Tuhaf değil mi?"

Derya gülümsedi. "Nelere dikkat ediyorsun ya, gerçekten banılmaz bir kayıpsın bilim dünyası için."

350

Ahu Hakan'ın elinden defteri geri çekerek konuştu: "g, sabırlı olur musunuz lütfen, şimdi tüm sorularınızın cevaplaı. bulacağım sevgili patronum!"

Ahu yeniden not defterlerine gömülmüştü. Hakan ile Jje ya ise hâlâ tabloyu inceliyorlardı. Kısa süren bu sessizliği boza Ahu'nun sözleri oldu:

"Ya bir şey söyleyeceğim. Sanırım bir şey buldum gibi. aslına bakarsanız, Osman Hamdi'nin bütün defterlerini karıştır, mama rağmen uzun süre Vallaury'nin yazdığı bu 'IC'nin ne olduğu konusunda bir fikir yürütemedim. Sonra tesadüfen şu notu buldum. Osman Hamdi Bey'in 1885 yılına ait olduğu düşünülen kendi not defteri. Kendi elyazısıyla 'illumination' yazmış." Sayfa arasına koyduğu ayraçtan tutup defteri araladı ve sayfayı Hakan'a çevirip gösterdi: "Bir göstermek istedim size de. Şuraya, yazının tam karşısındaki sayfaya bakın Hakan Bey."

Hakan bir şey göremedi. Eğilip iyice yaklaştı Ahu'ya ve yazıyı da net bir şekilde gördü. Osman Hamdi Bey, kendi defterine gayet okunaklı bir şekilde yazmıştı:

illumination

Ahu'nun buldukları bununla da sınırlı değildi. "Bakın sonra ne buldum" diyerek bu kez Alexandre Vallaury'nin bir defterini açıp siyah ojeli uzun tırnaklarının ucundaki yeri işaret ederek, "bu sayfada aynı yıla, 1885'e ait bazı yazı izlerinin oluşturduğu bir çöküntü var. Ve araya bakın diye ekledi defteri göstererek, "buradan bir sayfa koparılmış* Sonra defteri kendi önüne çekip biraz eğim vererek, abajurdan gelen ışığın açısına göre ayarlayıp yazı izini okumaya çalış*1* Açıyı tam olarak tutturunca da, "Hah, lütfen gelin şimdi, tanı arkama geçip omzumun üzerinden bakm şu yazıya" dedi.

Hakan dikkatle bakınca nihayet orada belli belirsiz bir yaZ olduğunu görebildi. Ama tam okuyamadı. Muhtemelen Alexanû-

ile re Vallaury tarafından gerçekten okunması zor bir elyazısı

yazılmıştı.

352 IC, soutient Fillumination, mais contre Illuminati

perya da çok şaşırmıştı, ayağa kalkıp Ahu'nun omuz hizasından gösterdiği yazıyı görmeye çalışıyordu. Yazıyı gördüğü anda .özlerine inanamadı. Gerçekten de öyle yazıyordu. Aklına Mah-, ıut Sami Hocanın Illuminati ile ilgili sözleri geldi. Düşüncelerini i >parlamaya çalışırken Ahu'nun sesiyle yeniden dikkati dağıldı.

'Yani bu, hani şu dünyayı yönettiği söylenen meşhur gizli ör-üt Illuminati mi?" diye sordu Ahu. "Ne demek sizce bu?"

"Mahmut Sami Hoca tüm bunları görseydi ne yapardı acaba?" dedi Derya mırıldanarak. "Adam tüm hayatını, İllumi-nati'nin gerçek olduğunu, dünyayı bir örümcek ağı gibi sarmalayıp sömürdüğünü kanıtlamaya çalışarak geçirdi. Bu onun için kalp krizi geçirtebilecek kadar büyük bir keşif."

"Orasını pek bilemiyorum arkadaşlar" diye araya girdi Hakan, "ama bir gizli örgütümüz eksikti. Tabii burada bariz bir şekilde gördüğümüz yazıya da kayıtsız kalamam gerçekten, illumination, aydınlanma, aydınlatma gibi anlamlara gelen bir kelime. Illuminati ise bir terim. Aynen söylediğin gibi gizli bir cemiyet için kullanılan bir terim. Aydınlanmışlar Cemiyeti gibi bir anlamı var aslında. Illuminati Cemiyeti. Illuminati Club. Bu deftere yazılan IC, Illuminati Club'ın baş harfleri olan IC de olabilir gerçekten. Veya benzer bir anlamı olmalı bu IC'nin. Mesela Illuminati Cercle. Illuminati Çemberi. Baş harfleri IC olan ve içinde Illuminati geçen herhangi bir terim olabilir. Ama yine de sonu -dan ekiyle bittiği için Fransızcaya uygun değil bu varsayımlar. Başka bir şey bu 'IC bence."

Derya yazıya yaklaşıp okumaya başladı:

IC, soutient l'illumination, mais contre Illuminati.

Sonra da Türkçe çevirisini yaptı.

"IC, aydınlanmayı destekler ama İlluminati'ye karşıdır." "Yani bu IC" diye açıklamaya girişti Ahu, "her kim veya ne ise Osman Hamdi Bey gibi evrensel bir aydınlanma hareketinin

352

yanında, yani eğitimin, kültürün, sanatın yükselişini destele yor. Ve yine bu IC, Illuminati denen bu gizli cemiyetin de t karşısında, onunla savaş halinde. Belki de Osman Hamdi R Alexandre Vallaury ve bu IC üçü birlikte Illuminati ile sava yorlar."

"Öyle mi diyorsun?" diye sordu Hakan. "Aslında Ahu haklı olabilir" dedi Derya, Hakan'ı da şaşırtan bir destekle. "IC, Illuminati örgütüne karşı ama illüminasyonun yanında. Ya da daha anlaşılır olması için şöyle ifade edelim: IC Illuminatiye karşı ama aydınlanmanın yanında, Böyle mi çevirmeliyiz sence de Hakan?"

Hakan geriye yaslanıp bu ifadeyi düşündü. "Olabilir" dedi sessizce. Yorgunluktan gözleri iyice küçülmüştü. Kendi söylediklerini de halen sorguluyor gibiydi. "Sanki" dedi, "Sanki küçük bir grubun, Illuminati örgütüne karşı mücadelesi gibi bir anlamı olabilir bunun. Osman Hamdi Bey de bunlardan biri olabilir. Osmanlı'yı o dönem kuşatan ve sömüren uluslararası siyaset ve finans sistemine karşı direnen bir avuç Osmanlı aydını, Osman Hamdi Bey ve bir avuç arkadaşı. O gün için kaybedecekleri

belli olan bir savaş bu. Ama asırlar sonra bir 'nesil' gelecek ve mücadele yeniden başlayacak. Ve bunun tohumunu atıyorlar. Ve onu bir tabloya resmedip..."

"Olaya bak, kulağa hoş geliyor gerçekten" dedi Ahu, gülümseyerek.

Derya dikkatle dinleyip kendi fikrini paylaştı: "Yani kuruluş amacı aydınlanma olan bir cemiyetin zamanla amacından sapması ve halen kuruluş değerlerine bağlı olan bir grubun, kendi cemiyetini özüne döndürme çabası içinde olduğu gibi bir hisse kapıldım ben de. Osman Hamdi Bey, hem ülkesini hem de ülküsünü korumak için bu örgüte karşı duran, başka ve küçük bir grubu temsil ediyor gibi sanki."

"Bu da olabilir" diye destekledi Hakan. "Yani Mahmut Sami Hoca gibileri, yıllarca Sarı Tekvin tablosuna bakıp Osman Hamdi Bey'e öfkelendiler. Onu İlluminatici diye suçlayanlar bile oldu. Biz de neredeyse bu hataya düşüyorduk. Halbuki adam

353

iki de İlluminati'ye karşı mücadele etmiş. Yani adam belki de erçek bir kahraman!" Ahu şaşkındı. "Muamma içinde muamma. Sır içinde sır. Bil-eCe içinde bilmece. Gerçekten çılgınca" derken, dudaklarında-, ¦ jalemi bir sağa bir sola sürekli olarak çeviriyordu.

gu arada Hakan internetten Illuminati örgütü ile ilgili bir tarama yapmıştı. Yüz binlerce internet sitesi ve milyonlarca sayfa buldu. Ama her biri ya öfke ile ya sempati ile yazılmış, bilimsellikten uzak hamasi komplo teorileri veya abartılı övgülerle doluydu. Illuminati ile ilgili öyle büyük bir bilgi kirliliği vardı ki, insanın kendi kendine araştırma yaparak bu kavram hakkında sağlıklı bir karara varabilmesi çok güçtü.

Derya'ya döndü: "Mahmut Sami Hoca sayesinde bu Illuminati hakkında en rafine bilgiye sahip olanımız sensin. Nedir bu işin aslı? Senin kanaatin nedir?" diye sordu. Derya açıklamaya başladı:

"Bütün komplo teorileri, düşmanca saldırılar ve abartılı övgülerin ötesinde, Illuminati gerçek bir örgüt. 1700'lerde kurulmuş ama artık günümüzde resmi bir varlığı yok. Ancak iddialara ve yaygın inanışa göre bugün de halen varlığını sürdürüyor ve eskisinden çok daha güçlü bir konumda. Dünyanın kontrol merkezi diye tanımlanan bir örgüt. Bu artık öylesine çok işlenmiş bir konu ki, gerçekten bir bilim insanı olarak bu aşure kazanının içine girmeyi hiç arzu etmem. Doğru nerede bitiyor, masal nerede başlıyor, bilimsel olarak asla emin olunamayacak bir konu bu. iddialara göre dünyada bugün birbirinden bağımsız gibi gözüken pek çok kaotik olay aslında küçük bir grubun bir araya gelerek oluşturduğu bu örgütün, Uluminati'nin eli tarafından ve düzenli bir şekilde yönetiliyor."
"Ordo ab chao" diye mırıldandı Hakan. Derya devam etti: "Öyle ki, tabii iddia edilenlere göre söylüyorum, birbirinden habersiz pek çok organizasyon farkında olmadan onlara hizmet eder. İlluminati'nin sözcük anlamı 'Aydınlanmışlardır."

Ahu da Derya'yı pür dikkat dinliyor, bir yandan da önünde aÇik halde olan Osman Hamdi Bey'in not defterine kendi elyazı-sıyla yazdığı illumination kelimesine bakıyordu.

354

"Özetle, örgütün açıkladığı amacı, İlluminati kelimesin' dınlanmışlar' anlamı ile de paralel olarak; hür düşünceyi ee ^ kılmak, insanları bağnaz ve dinsel dogmalardan kurtarın Kir n düşünce sistemini geliştirmek ve yerleştirmektir. Buna rai? popüler kültürde hakkında en fazla komplo teorisi üretilen

öre-,-tür. Haklarında pek çok şehir efsanesi dolaşır. Gizli bir aniac] olduğuna, hatta o amacın da satanik öğretilere kadar varan san kın ideolojilere hizmet etmek olduğuna dair iddialar var. Bu iddi alara göre, kayıtlı üyelerinin listesi son derece büyük bir gizlilik içinde kimsenin bilmediği bir yerde tutulmaktadır ve her bir üye bir kod adı ile kendini dış dünyadan, onların tabiri ile 'haricilerden' korumaktadır."

Ahu araya girdi: "İster misiniz İlluminati'nin tüm üyelerinin listesi bu kırmızı Tekvin tablosuna gizlenmiş olsun." Buz mavisi gözleri heyecandan kocaman açılmıştı. Derya onun bu haline bakınca, patlamış mısır ve gazoz eşliğinde sinema filmi seyreden bir genç kız görür gibi oldu. Bu salağın olayın ciddiyetinden haberi var mı acaba? diye düşünerek anlatmaya devam etti: "Neyse ki doktora hocam olan Mahmut Sami Karataylı ve adam kafayı İlluminati'ye takmış biri olarak sürekli beynimizi bu bilgilerle dolduruyor da size bir faydam oluyor. Bu saçmalıkların ne zaman nerede işime yaracağını düşünür, hocama kızar dururdum. Bak nihayet bir işe yaradılar işte" diyerek alaycı bir biçimde gülümsedi.

Hakan aynı fikirde değildi, "Lütfen Derya, böyle düşünme ve anlatmaya devam et" diye onu teşvik etti.

"Peki o halde. Devam ediyorum. Bu İlluminati'de tüm üyelerin bir de kod adı vardır demiştim en son. Oradan devam edeyim isterseniz. Mesela İlluminati'nin kurucusu Adam Weishaupt'un kod adı 'Spartacus'tür. En başta 12 kişi ile kurulan örgüt zamanla yüzlerce, binlerce üyeli bir yapıya dönüşüp yerleşik inançları sarsmaya başlayınca 1874'te —gizli bir ajandaları olduğu öne sürülerek— yasaklanmıştı. Örgüt, 20. yüzyılın başlarında yeniden yükselişe geçerek varlığını tekrar hissettirmeye başlar. Bu da yasaklandığı dönemde dahi büyük bir gizlilikle faaliyetle-

Vam ettiği anlamına gelir." Derya yutkundu ve masadaki n'ıe n bir yudum su alarak anlatmaya devam etti: bi , beyler zamanla 'The New World Order' yani 'Yeni Dünya :> düşüncesini geliştirdiler ve özellikle italya, ispanya gibi DU/1!k Kilisesi'nin çok güçlü olduğu toplumlarda kilise ve dm * uİvük bir savaşa giriştiler. Bu yüzden kilise tarafından da 116 indiler. Şeytana tapan, sapkın âdetleri olan, dünyaya ko-la nk ve uğursuzluktan başka bir şey getirmeyen lanetli bir or-t olarak anılmalarında kilisenin propaganda rolü de yadsm-,mah bence. Bugün hâlâ var olduklarına dair onlarca şehir ef-lesı rivayet ve komplo teorisi olmasına rağmen resmi olarak hiçbir üyesi ve faaliyeti bilinmemekte. Yani ya yok oldular veyahut da hâlâ aktifler ama işlerini gizli yürütüyorlar." ^

»Her şey bu tablo ile açığa çıkarmış bir de, olaya bakın dedi Ahu yeniden. Derya tepki vermeden anlatmayı sürdürdü:

"Gelelim iddialara. İşte işin çorba gibi karman çorman hale ilmesi, varoşlaşması ve lümpen bir muhabbete dönüşmesi de anlatacağım iddialarla başlıyor. Kırım Savaşı, VVaterloo Savaşı, Fransız İhtilali gibi dünya tarihini değiştiren kimi olayların ve John F. Kennedy suikastı gibi gizemli pek çok eylemin bu örgütün işi olduğuna dair iddialar öne sürülüyor, iddialara göre medya, sanat, finans, sinema gibi, insanların üzerinde buyuk etkisi olan ve toplumları şekillendiren pek çok sektör bu örgütün elinde, illuminati, var olan inanç sistemlerini yıkıp yerme tek din' anlayışına sahip Yeni Dünya Düzeni'ni koymayı amaçlıyor. Söylenenlere göre şu anda dünyadaki kaosun nedeni, yerleşik inanç sistemlerinin birer birer yıkılmaya başlaması için yapılan ^ müdahalelermiş. Önce kaos olacak, sonra

bu kaosun içinden düzen çıkacak. Buna da ordo ab chao diyorlar." "Ordo ab chao" diye mırıldandı Hakan.

"Örgütün geçmişindeki diğer ilginç nokta ise tarihe goz attığımızda ortaya çıkmakta. İlluminati'nin seçkin üyeleri Yuvarlak Masa adını verdikleri, plan ve programların görüşüldüğü bir konsey oluşturdular. Bugün İlluminati'yi yöneten ve temsilcileriyle bu Yuvarlak Masa konseyini oluşturan hepi topu on aı-

ledir. Bu ailelerin toplam serveti dünyadaki 150 bağımsız <Jp letin gayri safi milli hasılasından daha fazladır. ABD'nin paj, birimi olan doların üzerinde yer alan tüm sembol ve mottola Illuminati'ye aittir. Bu da örgütün aslında halen yaşamakta ol duğunun ve dünyaya şekil vermeye devam ettiğinin, misyonları için çalışmaya devam ettiğinin kanıtı olarak gösterilir." Ahu bile artık susmuş, sessizce Derya'yi dinliyordu. "Örgütün üyeleri iç içe geçen çemberler sistemi ile derecelendirilir. En içteki çember yöneticilerdir, bir dış çember ikinci derece yönetici ve güçlü aileler, üçüncü, dördüncü çemberler... Bu şekilde gider."

Derya bilgisayarında bir internet sitesi açıp, ekranı Ahu ve Hakan'a çevirdi

"Bu resimde 1 Amerikan Doları'nın üstündeki Illuminati simgeleri gösteriliyor.

Bu örgüt, kendine legal bir zemin elde edebilmek adına masonluğun içine yerleşmiş ve zamanla masonluğun bazı kurumlarını kendi amaçları doğrultusunda şekillendirmişti." Hakan mırıldanarak onun sözünü kesti: "33. derece gibi en yüksek dereceli masonluğun mottosunun ordo ab chao olmasını da açıklıyor bu." Sonra susup, artık çok gerilerde kaldığını hissettiği evinin salonunda asılı duran Ya-kup Ruzly'den kalma tabelayı hatırladı. Yakup Ruzly, kimsin sen?

Odada derin bir sessizlik oldu. Derya Hakan'a baktı. Genç adamın ruhundaki karmaşa ve acı yüzüne yansımıştı. Hakan'ın elini dostça tuttu. "Devam etmemi ister misin?"

"Lütfen" dedi Hakan, bu işi çözmemiz için anlatacağın her şey hayati derecede önemli."

Derya Hakan'ın elini bıraktı ve üzerine çevrilmiş bir çift mavi gözün delici bakışları altında anlatmaya devam etti:

"Illuminati, en büyük mücadeleyi Katolik Kilisesi'ne karşı verdiği için örgütün simgeleri de genelde anti-Hıristiyan bir çizgi taşır. Örneğin İlluminati'nin öğretilerinde en aydınlık, en ışıklı birey, anlamı da 'ışık getiren' olan Lucifer olarak simgele-

I

• Yani dilimizdeki karşılığı ile, Lucifer=Şeytan. Bu yüzden de ., ¦ e tarafından şeytanı sembolize eden 666 sayısını, çift boy-

„in insan ve keçi sembollerini tüm metin ve sembollerinde ,llanırlar. Dünyadaki tüm ekonomiyi yönlendiren örgütün yerelinde ticari olarak kabul edilen tüm mallara vurulan barkod , ağasına da 666'yı, yani şeytanın sayısını yerleştirdiği söylenir. Herhangi bir ürünü elinize alıp barkoduna

baktığınızda, başında, ortasında ve sonunda göreceğiniz, diğerlerinden daha uzun çift çizgiler, kodlama dilinde 6 rakamını ifade eder. Böylece harcanan her doların üzerine konulan Illuminati sembollerine ek olarak, dünyanın her yerinde her gün alınıp satılan tüm ürünlere Illuminati, 666 rakamını yerleştirmiştir. Mahmut Sami Hoca'nın anlatmayı en çok sevdiği konudur bu."

Derya anlatacaklarını tamamlamıştı. Mahmut Sami Hoca sayesinde bu konuya çok hâkimdi ama bu teorilerin hemen hemen hiçbirine katılmıyordu. Onun için, Illuminati tarihte kurulmuş ve sonradan dağılmış bir örgüttü. Bunlar işin bilimsel kısmıydı. Gerisi ise kocakarı masalları kadar boş geliyordu ona. Anlattıklarına tam tezat teşkil eden düşüncelerini ele veren sözleri söyledi:

"işte anlat anlat dediğiniz Illuminati hakkında bildiklerim bunlar. Tüm bunlara inanalım mı şimdi? Komplo teorisinin dibi artık Illuminati. Sokaktaki adamın gündelik muhabbetleri haline geldi artık bu konular."

"Belki de en büyük komplo, tüm bunlara komplo teorisi demektir" dedi Hakan.

"Aaa! Aynen Mahmut Sami Hoca gibi konuştun şimdi" dedi Derya gülümseyerek. "O da hep bunu savunur! Komplo teorisi diye diye komployu örtüyorlarmış."

"Anlamadığım, Illuminati gibi büyük bir örgüt var olsaydı ve °u kadar güçlü olsaydı, herhalde biri de çıkıp haklarındaki bu tonlarca iddia ile ilgili bir savunma yapardı, öyle değil mi yani?" diye sordu Ahu.

"Aksini düşünüyorum" dedi Hakan. "Savunma yaptıkları anda var olduklarını da kabul etmiş olurlar. Bu sessizlik en bü-

yük savunma aslında. İnce bir görünmezlik zırhı bu. Sen sav ma yapmadığın sürece karşı taraf da sana saldıramamış oW Bence çok ustaca bir yöntem."

"Peki. Konumuza dönecek olursak, şimdi Osman Harnd Bey, Illuminati ile bir savaşın içine girmiş mi oluyor?" diye sor du Derya.

"Aslında ilginç olan da bu. İlluminati'yi durdurmaya çahşaıl bir grubun üyesi gibi hissettim ben" diye yanıtladı onu Hakan ve ekledi: "Neydi o defterdeki yazı?"

Derya deftere baktı ve okudu: "IC soutient l'illumination metis contre Illuminati. Yani, 'IC aydınlanmayı destekler ama İlluminati'ye karşıdır."'

Birkaç saniye boyunca sessizce birbirlerine baktılar. Sessizliği bozan yine Ahu oldu:

"Aslında ben de ilginç bir şey buldum demin."

Derya ve Hakan bakışlarını Ahu'ya çevirdiler.

"Google'da 'Osman Hamdi Bey ve kulub, culub, club, klüb, kulüp' gibi türlü kombinasyonlarla aramalar yaptığımda çok ilginç bir detayla karşılaştım."

"Seni dinliyoruz" dedi Hakan merakla.

"Ressamın en ünlü eseri Kaplumbağa Terbiyecisi tablosunda duvarda bir yazı var. Daha doğrusu her tabloyu ikiz olarak yapan Osman Hamdi Bey'in Kaplumbağa Terbiyecisi'nin ikizi ve daha küçük olanında var bu yazı sadece. Bir hadis-i şerif-miş. Google'a 'Osman Hamdi Bey ve Kulub' yazdığım bir aramada bunu buldum, bu hadisi:

Şifa'al-Kulûp lika'al Mahbub

Günümüz Türkçesinde, 'Kalplerin kurtuluşu, sevgiliye kavuşmaktır' gibi bir anlamı varmış. Yani Osman Hamdi Bey, o ünlü resminde duvara bu hadisi yazmış. Resim yine bir caminin içinde, cami penceresinden bakan yaşlı bir adam ve yerdeki kaplumbağalardan oluşuyor. Okuduğum internet sitesine göre tablodaki adamın boynunda asılı duran ney enstrümanından da onun yine bir Mevlevi olduğunu anlıyormuşuz" dedi Ahu ve göz ucuyla onay bekler gibi Derya'ya baktı.

359

ıfl v0 vallahi" dedi Derya başıyla onaylayarak. Ahu anlat-

ıaya devam etti:

0 «Ya bunlar hep şu Osman Hamdi ile ilgili bulduğum inter-sitesinde yazıyor işte. Benim fikrim değil elbette. Zaten ,va'nın da hep söylediği gibi, Osman Hamdi Bey tablolarını narken genelde erkek model olarak kendi kendisini resmedi-rmuş. Kaplumbağa Terbiyecisi tablosunda da Mevlevi olarak aret ettiği kişi yine kendi oluyor bu durumda."

Evet, çok doğru bir yorum" dedi Derya, bu arada kendisi de Kaplumbağa Terbiyecisi olarak bilinen tabloyu bilgisayarında açmıştı- Bir süre ekrandaki resme baktı, sonra fikrini söyledi:

"Aslında bu tablonun da ismi yanlış bilinir. Kaplumbağa Terbiyecisi ismi tamamen sonradan uydurma bir isim. Tablonun asıl ismi Kaplumbağan Adam'dır. Çok ilginç, şimdi fark ettim, tablodaki adamın kendi sırtında da kaplumbağa kabuğuna benzeyen bir şey var. Hiç bu şekilde bakmamıştım bu tabloya." Derya ekranı Ahu ve Hakan'a çevirdi ve anlatmaya devam

etti:

"Aynen Ahu'nun fark ettiği gibi. Tabloda Osman Hamdi Bey

kendi sırtına da bir kaplumbağa kabuğu çiziyor. Yerdeki kap-lumbağalarınkiyle aynı kabuk. Yani kendisi kaplumbağa olmadığı halde sırtına koyduğu bir kabukla kaplumbağa gibi davranıyor. Onlardan biri gibi ama değil. Sadece şekil değiştirmiş, ^ani dönüşerek gizlenmiş. Kaplumbağalar bunun farkında bile değil. Eğer teorimiz doğruysa Osman Hamdi Bey ülkesi Osmancı imparatorluğu için Illuminati ile büyük bir mücadeleye girmiş

kile diyebiliriz."

Hakan bu yorumdan etkilenmişti ama kırmızı Tekvin tablosundan başka bir şey düşünemiyordu şu anda. "Tekvin'i çözmeye çalışırken, elim değmişken Kaplumbağa Terbiyecisi'ni de çözeyim diyorsun yani."

"Birincisi, tablonun adı Kaplumbağan Adam. ikincisi, bu kablonun da bize gayet tabii Osman Hamdi Bey hakkında baş-k-a ipuçları verebileceğini düşünüyorum. Her bilgi kırıntısına ihtiyacımız var gördüğün gibi." 360

"Peki, peki. Devam et lütfen Derya."

"Osman Hamdi Bey bu tabloyu Tekvin tablosundan hemen sonra yapıyor. Resimlediği cami Bursa Ulu Cami. Ulu Cami'nin içinde gerçekte bu duvara yazdığı hadis yok. Osman Hamdi Bev binlerce ayet, on binlerce hadis ve milyonlarca özlü söz içinden tabloya resmetmek için içinde 'kulüp' ifadesi geçen birini seçiyor. Ve anlam olarak 'kalpler' değil de 'kulüp'ü düşünürsen duvardaki yazının çevirisi şu oluyor:

'Kulübün kurtuluşu, sevgiliye kavuşmaktır.'

Kulübün kurtuluşunu, kayıp olan, uzakta olan bir şeye yeniden sahip olmak olarak görüyor. Biliyorsunuz, Osman Hamdi Bey böyle çift anlamları, alegorileri sık sık kullanıyor. Bunu, yaptığımız tüm araştırmalarda gördük. Her şeyi bir başka şeyin içine gizliyor. Çemberler halinde iç içe geçmiş sırların arasında insanın başı dönüyor ve nereden başladık, nereye geldik diyor insan."

Hakan Derya'yı dinledikçe yüzüne yerleşen bir şaşkınlık ifadesi ile konuştu:

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Derya. Osman Hamdi Bey en önemli tablolarını Illuminati ile ilgili verdiği savaşa dair sırlar ve şifreler için yaptı demeye dilim gerçekten varmıyor. Bu durumda Osman Hamdi Bey'in not defterinde bulduğumuz o IC kısaltması Illuminati Cemiyeti'ne veya Illuminati Club gibi bir şeye işaret ediyor olsa bile bence biz bu IC'nin ne olduğunu tam olarak çözemedik hâlâ. içimden bir ses yine de yanlış bir sonuca vardığımızı söylüyor."

O sırada kapının kurcalandığını duydular. Sustular. Üçü de endişe içinde birbirine bakıyordu. Hakan parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmalarını işaret etti. Kalkıp kapıya doğru yaklaştığında kapı hâlâ zorlanmaya devam ediyordu.

66. E

Hakan kapıya doğru sessiz adımlarla ilerledi ve kapının zincirini takıp aralıktan dışarı baktı.

361

"Oh, excuse mef dedi yaşlı bir adam.

yaşlı bir turist, muhtemelen odaları karıştırmış ve kendi jaSl zannederek anahtarıyla kapıyı açmaya çalışmıştı.

Hakan, sırtından aşağı buz gibi bir ter damlasının aktığını hissetti. Ahu ve Derya rahat birer nefes aldılar ama Hakan bu durumdan kuşkulanmıştı. Derya'ya döndü:

"Derya" dedi endişeyle, "buraya gelirken takip edilmiş olabilir misin?"

"Hayır, bu mümkün değil. Sisten göz gözü görmüyordu. Bir ara takip edildiğimden şüphelendim. Ve şaşırtmaca olsun diye birkaç kez ara sokağa ve metro istasyonuna girip çıktım. Sanmıyorum ki buraya girerken biri beni görmüş olsun. Kimseye bahsetmedim de burada olduğumuzdan."

Hakan bu kez Ahu'ya dönüp baktı.

"Ben" dedi Ahu kekeleyerek, "hep seninle birlikteydim, biliyorsun."

Bir süre sessizlik oldu. Üçü de masada oturmuş, ne yapacaklarını düşünüyorlardı. Sessizliği bozan Derya oldu.

"Şuna baksana" dedi oturduğu yerden Hakan'a doğru eğilip, "tam şuraya işte." Masanın üzerinden Melek'in not defterini alıp işaret ettiği yeri gösterdi.

"Az önce Melek'in not defterine baktığımda kaçırılmadan önce Osman Hamdi Bey'in de üyesi olduğu dışarıya kapalı bir ce-mıyet olan Cercle d'Orient üyelerini araştırdığını gördüm. Orada baş harfi IC olan tek bir kişi bulmuştu."

"Bravo sana!" dedi Hakan. "Peki kim bu IC? Bir şey bulabildin mi?"

Buldum tabii, Isaac Camondo."

Ahu hemen atılıp ekledi: "Yani tablo için Osman Hamdi ey e 1903'te para transferi yapan kişi." Tam olarak öyle değil" diye ekledi Derya, "sadece bizim teo-nıûize göre."

Her neyse arkadaşlar" diye araya girdi Hakan. "Bu Camondo, hschild'lerin kendilerine rakip görüp, o dönem basın üzerin-

n verdiği demeçlerle küçümsediği Kamondolardan mı Derya?"

"Evet. Ta kendisi. 'C harfinin Türkçe okunuşu 'K' olduv ailenin Camondo olan soyadı Türkçe kaynaklarda hen Rv Çltl diye yazılmış. O yü2den yaptığımız 'IC aramalarında bir- c ulaşamadık işte. Melek bu nüansı keşfedip işi çözmüş." a

"Vay canına" dedi Hakan. "Şu Rothschild'in bir deme • okumuştuk hatırlarsanız: 'Ailemize BatınınKamondo'ları di bazı şaşkınlar birkaç gün önce görmüştür ki, aslında Kamonri ailesi için 'Doğu'nun Rothschild'leri demek daha yerinde olu Asıl olan, büyük olan, benzetilecek olan biziz. Onlar değir div bir yazıydı."

"Evet, aynen öyle Hakan. Ben de Camondo ailesini araştırınca neler buldum neler. Aile o dönem Osmanlı Yahudilerinin eğitimine çok özen gösteren, emek veren bir aile. Cemaate sayısız bağış yapıyorlar ve bizzat eğitim kurumları kurup, Yahudileri o dönemler içinde bulundukları sefaletten ve cehaletten kurtarmaya çalışıyorlarmış."

"Kurtarmaya çalışıyorlar ifadesi de bayağı ilginçmiş yalnız" dedi Ahu gülümseyerek, "yani denediler ama olmadı mı demek istiyorsun?"

"Yani o dönem için büyük kavgalar kopuyor tabii. Osmanlı Yahudi cemaati ikiye bölünüyor. Geleneksel eğitimi savunan gelenekçiler büyük yaygara koparıyorlar. Isaac Camondo entelektüel biri. Geleneksel eğitimin sonucunun Yahudi toplumunun cahil ve fakir kalması olduğunu gören ve bunu değiştirmek isteyen rasyonel bir düşünceye sahip. Kendi insanlarına onların iyiliği için direniyor. Fakat gelenekçi kanat büyük yaygaralar koparıp, ta sadrazama, hatta padişaha şikayet etmeye kadar

vardırıyorlar işi. Camondo ailesi sonunda yapayalnız kal1' yor. Önceleri Camondo'ları bu eğitim işinde destekleyenlerin başında Rothschild ailesi geliyor. Bizzat ailenin yeni kuşak temsilcilerinden Alphonse de Rothschild İstanbul'a geliyor. Camondo ve Rothschild aileleri dünyanın en zengin iki ailesi, zirvey birlikte paylaşıyorlar ve kendi toplumlarına faydalı bir iş yaP' mak için bir aradalar. Camondo'lar da, Rothschild'ler de çokU' luslu şirketlerin sahibi. İngiltere, Fransa, Almanya, Osmanlı v

363

I başka merkezde banka şubeleri olan, devrin en önemli (lS kuruluşu. Yani bu iki aile dünyada bilinen ilk iki glo-

1 sermaye grubu."

«Müthiş- Ve birinin merkezi İstanbul'muş demek!" dedi Ha-

"pinle bak. Daha hikâye yeni başlıyor..." Derya giderek artan . heyecanla konuşuyordu. "Camondo'ların başını çektiği Os-anlı Yahudileri ve onlar gibi düşünen dünyadaki diğer Yahudiler, Alliance Israelite Üniverselle isimli bir kurum kuruyorlar. Türkçe olarak Evrensel İsrail Birliği gibi bir anlama geliyor. Kısaltılmış haliyle, AIU."

"Alliance kelimesi 'alyans' diye okunuyor ne ilginç. Alyans yüzük tabiri de buradan mı geliyor acaba?" diyerek gülümsedi

Ahu.

'Evet, parmağa takılan evlilik veya nişan yüzükleri de kelime olarak anlamını buradan alıyor. Alliance, yani alyans, ittifak, birliktelik, birlik demek."

"Bilmiyordum, çok ilginç" dedi Ahu ciddileşip.

Hakan o anda cebindeki yüzüğü hatırladı. İrem'in kilisede ölürken ona verdiği yüzük. Bu yüzük Kenan'dan İrem'e, ondan d;ı Hakan'a gelmişti. Melek'i bulmayı başarırsa bu yüzüğü ona vereceğine söz verdi kendi kendine.

"Devam ediyorum kesmezseniz lütfen" dedi sert bir öğretmen edasıyla Derya. Gözünün önüne dökülen saçlarını eliyle geriye attı ve notlarını okumaya devam etti:

"Bu Alliance'ın başını çektiği eğitimde reform hareketimi Rothschild'ler ile Camondo'lar birlikte destekliyorlar. Ancak gelenekçilerin baskısı öyle şiddetli oluyor ki, başlarda Ca-^iondo'larla birlikte bu kutlu yolculukta yürümekte olan yüzlerce Yahudi finansör aile, yavaş yavaş tepkilerden çekinerek Camondo'ları yalnız bırakıyorlar. Bu sessiz sedasız çekilmenin içinde Rothschild'ler de var. O dönem Avrupa'da yeni bir Yahudilik akımı doğuyor. 'Siyonizm.' Yani Yahudilerin kendi bağımsız devletlerinin olması düşüncesi. Osmanlı Yahudileri bu düşünceyi benimsemiyor. İlginçtir, dünya Yahudilerini etkisi al-

364

tına alan bu küresel Siyonizm akımına dünyada destek yen hemen hemen tek Yahudi cemaati Türk Yahudilerj t ^ mayın ki Türk Yahudileri de, Sabetaycıları da ne Osnianl' Ut Türkiye'ye asla ihanet

etmemiştir. Her topluluğun içinden ^ aykırılar olsa da, bu cemaatlerin ana akımları her zam a n" manlıcı ve Türkiyeci olmuştur."

"Bunu biliyorum. Yakup Bey anlatırdı her zaman" dedi W kan iç geçirerek. "Türkiye'yi çok seven, vatansever bir adamn Yakup Ruzly."

"Merhum Silvio Durham ve Nurettin İslamoğlu için de öy] denirdi. Vatansever adamlardı. Bu ülkenin en sevilen simalarıydı" diye ekledi Derya. Sonra Hakan'a bakarak devam etti:

"İşte arkadaşlar, bu Osmanlı Yahudi tebaası ve de Sabetaycı-lar, giderek yükselen Siyonizme hiç destek vermiyorlar ve genel olarak Alliance akımını destekliyorlar. Yani bağımsız bir Yahudi devleti değil, Yahudilerin, bulundukları ülkelerde diğer halklarla eşit ve özgür yurttaşlar olması felsefesidir bu Allience'çı-lık. Osmanlı'da çok destek görmesi de doğal, çünkü Yahudiler gerçekten de Osmanlı'da bir baskı ve zulüm görmemişler, burayı her çağda anayurtları olarak benimsemişlerdir." Bardağından bir yudum su alıp devam etti: "Ama Canıondo'lar modern eğitimi destekleyen bu moder-nist ve Alliance'çı çabaları sonucunda diğer tüm Yahudilerden soyutlanmış oldu. Diğer Yahudiler zamanla Siyonizm rüzgârına kapılmışlardı. Alliance'çılar kaybettiler. Siyonizmin başını çeken Rothschild'ler kazanırken, Alliance'çıların başını çeken Camondo'lar kaybetmiş oldular. Yalnız kalan Camondo ailesi bir anda finansal olarak da istediği gibi davranamamaya

başlıyor. Rothschild'ler paravan bir ingiliz konsorsiyumuna Osman-h Bankası'nı kurdurup perde arkasından bankayı yönetiyorlar ve bankacılıkta Camondo'ların karşısına çıkmış oluyorlar. Hen1 de Camondo'ların vatanında. Yahudi cemaatinin yalnız bırak*1' ğı kendi öz evlatları olan Camondo'lar, devlette de lobilerini birer birer kaybediyor ve İstanbul'daki bu son finansal savaşı da böylece Rothschild ailesi kazanmış oluyor. Bu sayede Rothschıl"

¦ f|ünyanın en DUYuk> en güçlü finans devine dönüşürken, o zirveyi birlikte paylaştıkları rakipleri olan Camondo'lar ^° „]ara doğru yuvarlanıp gerilemeye başlıyorlar. İşte tarihte-aŞ mli bir kırılma noktası bu."

»Peki tüm bunların bizim kırmızı Tekvin tablosu ile ilgi-

e olabilir?" diye sordu Hakan. Dünya tarihinin kırılma nok-umurunda bile değildi. Tek derdi tabloyu bulup, oradan da jjelok'e ulaşmaktı.

¦Aslına bakarsan" dedi Derya, "henüz onu çözemedim. Yani Tsaac Camondo neden Osman Hamdi'ye böyle bir tablo için para gönderir ki?"

"Evet, çok saçma" dedi Ahu.

Derya düşünceliydi. Konuşmaya devam etti:

"Muhakkak bununla ilgili bir bağlantısı olmalı bu tablonun. Her neyse, tüm bu bulduklarımızı şöyle özetleyelim: Siyonizm <\ galip geldi, Siyonizmin başını çeken Rothschild'ler galip geldi, Alliance akımı siyasal olarak iddialarını hayata geçiremedi ve Camondo'lar bastırıldı. Ama Camondo'lar halen çok güçlülerdi. Osmanlı'nın en büyüğü iken, en büyük ilk 20'ye falan düşüyorlar. Ama hâlâ çok büyüklerdi. Hâlâ küresel bir finans grubu olmayı sürdürüyorlardı. Bu arada Rothschild'lerin yeni ittifaklar kurmaya

devam ederek başka İstanbullu Yahudi bankerleri desteklediğini görüyoruz. Camondo ailesine rakip ve kendi güdümlerinde olan bir sürü yeni banker yaratıyorlar. Veya mev-cut rakiplerini destekliyorlar. Mesela Baltazzi'ler, Tedeschi'ler vesaire işte."

"Peki Cercle d'Orient? Onların üyeleri arasında daha sonradan Rothschild soy isimli veya onların desteklediği diğer gruplardan hiç kimseye rastladın mı?" diye sordu Hakan.

"Aslına bakarsan, bir daha Cercle d'Orient, yani Doğu Çemberi isimli cemiyete rastlayamıyoruz. Cumhuriyetle birlikte dönüşüyor, başka derneklerle birleşip zamanla kapanıyor. Bugün devamı olduğunu iddia eden bir dernek var ama bu dernek artık düğün, nişan, kutlama gibi org.' nizasyonların yapıldığı tesislere sahip, üyelerinin gayet açık . e belli olduğu, aidat ödenerek

üye olunabilen, toplumun seçkin ve saygın bireylerinin ü duğu üst düzey bir şehir kulübü. Yani Cercle d'Orient diye K geçen 1800'lerin sonundaki oluşumla kategorik olarak hir>k- S) gisi yok. Bir daha o az sayıda kişinin üye olduğu gizemli C d'Orient'ın varlığına rastlanılmıyor."

"Bu çok garip" dedi Hakan. "Haritadan silindi mi o ekin

?"

ya-

"Belki de bu tabloyu haritadan silinmemek için yaptık Camondo'lar?" dedi Ahu şaşkın bir şekilde.

"Bir dakika!" dedi Derya. Ahu ve Hakan dikkatle ona baktılar. "Az önce söylediğin şey belki de tablodaki sırrı da açıklıyor'" dedi Derya Ahu'ya bakarak. Ahu resmen afallamıştı.

"Camondo'lar bugün nesli tükenmiş bir aile. Yani o müthiş küresel imparatorluktan geriye tek bir kişi bile kalmadı." "Eh para gitti, parti bitti demek ki" dedi Ahu. "Hayır, hayır, aksine. Çok darbe almasına rağmen ailenin son ferdinin Hitler'in toplama kampında can verdiği 19401ı yıllarda dahi aile müthiş zengindi."

"Toplama kampı mı?" diye sordu Hakan şaşkınlıkla. "Size aileyi kısaca anlatayım isterseniz. Bu aile dünyanın en önemli sanat hamisi ailelerinden biri olduğu için tüm sanat tarihi okuyanlar ailenin tarihi hakkında az çok bilgi sahibidir. Yine de hafızamı tazelemek için Google'dan da bir şeyler buldum şimdi. Anlatıyorum."

Hakan ve Ahu dikkatle dinlemeye başladılar.

"Camondo ailesinin ilk ortaya çıkışı 1750'ler aslında. Venedik kökenli büyük büyük dedeleri tahminen 1700'lerde doğmuş-Ve 1700'lerin ortalarında İstanbul'a göç ediyorlar. Bu göçün nedenini tam olarak bilemiyoruz. Bir günde mallarını mülklerini satıp bir gemiye binip İstanbul'a geliyorlar. Birkaç yıl sonra, ÇoK kısa bir süreliğine İstanbul'dan bizzat padişah tarafından sürülüyorlar. Sonra bir şekilde araya İstanbul'da kurdukları ilişkne ve bazı hatırlı bağlantılar giriyor ve affedilip yeniden İstanbul kabul ediliyorlar. İstanbul'a geldikleri geminin ismine bile ula? tim: Madonna del Rosario gemisi. Çok enteresan, ünlü Rönesan

ırı1 Caravaggio'nun 'Maria del Rosario' diye bir tablosu var-kompozisyonu da aynen Tekvin tablosunu andırır." \hu kocaman açılmış gözlerle bir Hakan'a bir Derya'ya bak-norya yeniden anlatmaya koyuldu.

¦¦[$üyük dede, Haim Camondo, İstanbul'daki tüm işlerini oğ-^braham Camondo'ya devrediyor. Abraham da çok başarılı ı lV(,r. Tam 92 yaşma kadar yaşıyor ve bütün ömrünü arı gibi rahşarak geçiriyor. İstanbul'da öldüğünde geride devasa bir oar;l imparatorluğu bırakıyor. Mirasçısı tek bir oğul. Salomon Raphael de Camondo. Sadece 56 yaşına kadar yaşayan Salomon zamanında bu para imparatorluğu uluslararası bir kuruma dönüşüyor. 1850'lerdeyiz. Ve Salomon öldüğünde geride üç evlat bırakıyor. Bunlar: Abraham, Nissim ve Rebecca. İstanbullu Camondo'ların para imparatorluğu şimdi hem Avrupa'da hem Asya'da. Osmanlı'nın içe kapalı ekonomisini, kurdukları fınans sistemi ile dış piyasalara açıyorlar. Rakipleri ile aralarındaki farkı fersah fersah açıyorlar. Artık zirvedeler ve zirvede tek rakipleri Avrupa'dan yükselen bir başka dev para imparatorluğu: Rothschild'ler. O devirde Osmanlı türlü düşmanlarla büyük savaşlar içinde. Ekonomik, kültürel, idari ve bilimsel devrimini yapamamış, kendini yenileyememiş bir devlet. Halen tarıma dayalı bir ekonomi, kârlılık düşük, insan kaynağı zayıf. Halk sürekli savaşlar yüzünden belini doğrultamaz bir durumda. Fetihler durmuş. Dolayısıyla vergi toplanamıyor. Devletin bu bitmek bilmeyen savaşları finanse etmek için bile borca ihtiyacı var. Bu borçlanma için aracı bir kurum olarak sadece Camondo ailesi-nın bankası çalışıyor. Osmanlı için yüksek faizlerle borç alma dönemi başlıyor. Borcun doğasında, borca karşılık teminat isteme durumu vardır. Koca devlet, borç isterken neyi teminat gösterecek? Çok ilginç teminatlar gösteriliyor. Örneğin Fransa'dan alınan 2 milyon franklık bir borca o devrin bir bankası kefil oluyorsa bu kefalete karşılık teminat gösterilen şey, mesela Bağdat vilayetinden 20 yıl boyunca toplanılacak tüm vergiler olu-y°r. Tabii Osmanlı bu tür çok sayıda borçlanma yapıyor. Borç aldığı parayla herhangi bir yatırım mı yapıyor? Memleketin bir

sar;

eksiğini mi gideriyor bu borçla? Maalesef hayır. Yeni yeni lar, hanlar, hamamlar inşa ediliyor bu paralarla. Topkapı «5 yi haricindeki İstanbul'daki tüm saraylara bakın, hepsi bıı rihlerde, imparatorluğun en sıkıntılı yılları olan 1800'lerde

ta-

^şa edilmiş. Halkın işleyip, karnını doyurduğu ve mahsulünün f

lasını da devlete vergi olarak verdiği uçsuz bucaksız vatan to raklarınm ipotek edilmesiyle alınan yüksek faizli dış borç par„ larınm nerelere çarçur edildiğini anlayabilirsiniz buradan. Vp koca bir imparatorluğun nasıl battığını da. Neticede doğal olarak Osmanlı bu borçları geri ödeyemiyor. Ne oluyor? Fransa diyor ki, ben paramı isterim. Faiziyle isterim. Eh, borç borçtur Osmanlı da parayı ödeyemeyince arada kefil olan finans kurumları borcu Fransa'ya faiziyle birlikte ödüyorlar. Kefalet karşılığında teminat olarak gösterilen vilayetin tüm gelirleri finans kurumlarının oluyor. Bu sadece bir örnek. Bunun gibi onlarca borçlanma var bu şekilde finanse edilen."

"Daha doğrusu finanse edilemeyen" diye düzeltti Hakan.

"Evet, o daha doğru bir ifade" dedi Derya. "Finanse edilemeyen borçlar. Camondo'larm serveti bu dönem büyürken, onları dünyanın belki de en büyük finansal gücü haline getiren sondan bir önceki jenerasyon işbaşına geliyor. Abraham'ın oğlu Isa-ac de Camondo ve Nissim'in oğlu Mo'ise de Camondo. Bu iki kuzen, yani Isaac ve Moise zamanında Camondo'larm para imparatorluğu zirveyi görüyor. Artık dünyada 1 numaralar. Bu arada Batı'da da benzer şekilde devrin diğer büyük devletlerinden olan ingiltere'yi ve Fransa'yı faizle borca bağlayarak büyüyen Rothschild ailesi var. Bu iki finansçı ailenin zirvede çarpışmaları da bu devirlere, 1800'lerin sonuna denk geliyor, iki aile arasında benzer olmayan şey ise ailelerin doğurganlık hızları. 1700'lerde dünya sahnesinde belirmeye başlayan iki aileden Camondo'lar hep bir iki çocukla nesillerini sürdürürken Rothschild ailesi genelde dört beş erkek çocukla ilerliyorlar. Yani Ç°* cuklardan biri bankacı olmak istemese, biri yeteneksiz olsa, diğer birkaçı muhakkak bayrağı eline alıp devam edebiliyor. Ama Camondo'larda durum farklı. Ailenin üçüncü jenerasyonu diye'

gimiz nesilde iki kuzen fırtına gibi esiyorlar ama biri, Isa-Hiç evlenmiyor ve çocuğu olmuyor. Diğeri Mo'ise ise evleniyor bir kızı, bir de oğlu oluyor. Oğlan daha 25 yaşındayken Fran-/Umanya savaşı sırasında ölüyor. Ölen bu genç, Nissim Ca-Ondo, Fransız ordusunda pilot. Bankacı değil, asker olmak is-fvor. Çatışmanın olmadığı bir cephede uçarken, nereden geldiği belli olmayan şaibeli bir ateşle uçağı düşürülüyor. Oracıkta can veren Nissim ile birlikte ailede son jenerasyonda başka bir erkek kalmadığı için bu müthiş para hanedanının nesli tükenmiş oluyor."

"Peki ailenin kızına ne oluyor Derya? İsmi ne demiştin?" "İsmi, Beatrice de Camondo. Leon Reinach adında bir adamla evleniyor. Böylece soyadı Reinach oluyor. Fanny ve Bertrand adında iki çocuğu var. Bu dört kişilik ailenin tamamı, maalesef 1940'larda Hitler denen cani tarafından toplama kamplarına gönderiliyor ve gaz odalarında can veriyorlar. Ailenin, soyadı Camondo olan bir erkek ferdi kalmadığı gibi Camondo soyundan gelen bir kadın bile kalmamış oluyor böylece."

Odadaki herkes hüzünlenmişti. "Leon Reinach" dedi Hakan. "Bu ismi bir yerden duymuş gibiyim."

Derya ve Ahu inanmayan gözlerle Hakan'a baktılar. "Ciddi söylüyorum, bu ismi bir yerden duydum" diye üsteledi Hakan, "hatta sen söyledin!" Parmağını şaklattı. "Evet, Osman Hamdi Bey'in yakın dostu Reinach kardeşler vardı hani. Beraber arkeolojik kazılar yaptıkları, İskender Lahti'ni buldukları, Sayda kazılarını yaptıkları arkeologlar."

"Evet, Theodore Reinach ve Salomon Reinach." Derya'nm kafası karışmıştı. "Belki soyadı benzerliği olabilir ama."

"Hayır, Reinach ailesi ile Osman Hamdi Bey zaten tanışıyordu. Sen söyledin, Theodore'un, oğlu Leon Reinach'm nikâh şahitliğini Osman Hamdi'nin yapmasını isteyeceği kadar yakın

dostlardı, dedin."

"Evet, ben de hatırlıyorum. Böyle bir şey dedin" diye üsteledi Ahu. Hakan somut bir bağlantı yakalamış olmanın heyecanı ile Derya'ya doğru eğilerek konuştu:

"Deryacım. Lütfen bu son Camondo olan Beatrip» , Camondo'nun kocası Leon'un baba ismini kontrol et demim,' notlarından. Theodore veya Salombn ise, Osman Hamdi Bey yakın dostlarından birinin oğlu bir Camondo ile evlenmiş demei, oluyor. IC'dan diye bulduğumuz notlara 'sadece teori' diyordur. Bakalım sadece teori miymiş gerçekten."

Derya birkaç internet sitesine baktıktan sonra yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi.

"Haklısın. Ünlü arkeolog Theodore Reinach. Bu durumda Camondo'lar ve Osman Hamdi Bey aileleri zaten çok yakinen tanışıyorlarnıış."

"Her şey planlı programlı bir şekilde yürümüş gibi."

"O kadarını bilemiyorum Hakan. Söz konusu böyle konular olunca komplo teorileri çok sık devreye giriyor. Biz konumuza dönecek olursak, bu son ve öldürücü darbe ile Camon-do'ların soyu da yok oluyor aslında. Bütün paraları, malvarlık-ları, ellerindeki her şey önce Nazilerin eline geçiyor, sonradan Almanlar savaşta yenilince de yeniden Fransızların eline geçiyor. Fransa savaşı kazanıyor, savaş boyunca kendisini finanse eden finansal kuruluşlara olan borcunu, bu el koyduğu paralarla ödüyor."

Hakan sakalıyla oynayarak dinliyordu Derya'yi- Konuyu birkaç cümleyle özetleyiverdi: "Yani Camondo'ların parası, doğrudan veya dolaylı olarak savaş boyunca Fransa'yı finanse eden Rothschild'lerin ve diğer büyük şirketlerin eline geçiyor. Yanı İlluminati'nin."

Derya ekledi, "Ailenin kökü kuruduğuna göre, artık işlem de tamamlanmış oluyor."

"Kök" dedi Hakan. "Jenerasyon. Kök" diye mırıldanarak tekrarladı aynı kelimeyi. Göz göze bakıştılar. Sonra kafalarını konsola astıkları kırmızı Tekvin tablosunun eskizine çevirdiler ve aynı anda aynı kelimeler döküldü dudaklarından:

"La Genese." ^ğğ

371

67. F

Birkaç kilometre ileride Attila Taşkent, ofisinde oturmuş bü-bir gerilim içinde bilgisayarının ekranındaki "bağlan" yazı-tıklamadan önce içinden dua ediyordu. Konsey, acil koduy-ttila Taşkent'i telekonferansa çağırmıştı. Birkaç saniye için-aranlık bir oda içinde hayal meyal seçilebilen bir adam be-lu jı ve Attila'ya fırsat vermeden konuşmaya başladı:

"Attila Taşkent. Size ayrılan süre doldu. Yerel resmi birimler baskından elleri boş dönmüşler. Artık biz devreye giriyoruz." 'Yüce başkan, lütfen. Bana sadece birkaç saat daha süre verin. İşi sorunsuz bir şekilde, sessiz sedasız halletmek üzereyim." Derin bir sessizlik oldu. Attila, konuşsun mu konuşmasın mı bir türlü kestiremiyordu. Sessizliği bozan Konsey başkanının

sesi oldu:

"Son bir saat!" dedi. Sesi bilgisayarın hoparlöründen insanın tüylerini diken diken edecek bir tizlikte yankılanmıştı. Bir saniyelik boşluktan sonra aynı tiz ses yeniden odanın duvarlarında yankılandı: "Sonra bu iş bizim bildiğimiz yöntemlerle halledilecek."

Bağlantı kesildi. Attila panik içindeydi. Hakan'ın yakalanmasını istemiyordu. Onun doğru iz üzerinde olduğunu hissediyordu. O büyük sırrı bana getirecek! diye düşündü yeniden. Hemen Kızıl'ı aradı.

"Yerlerini tespit edebildin mi?"

"Galata Kulesi meydanına kadar takip ettim. Sonra sis öyle yoğunlaştı ki, kalabalığın içinde kadını kaybettim. Ama oralarda bir yere gittiğinden eminim" dedi Kızıl.

Attila, "Kahretsin!" dedi. "Sen oralarda dolaşmaya devam et. Muhakkak bir yerlerden sesi gelecek bunların!"

"Efendim" diye araya girdi Kızıl. "Şu elimizdeki kapkaççı çocuklar. Hani Derya Aran'm çantasını kapıp getirenler, onları Hakanların izini bulsunlar diye Beyoğlu'na yollamıştım."

"Peki sonuç?"

"Haber alamıyordum birkaç saattir. Öğrendim ki şu patlamada ölmüşler."

372

"Bana ne bundan?"

"Hiç" diyebildi Kızıl bu kayıtsızlık karşısında. "Sadece h'ı vermek istedim."

Attila telefonu kapatıp, büyük riske girerek Kızıl'ın dahi b'l mediği bir kozunu oynadı. "Neredesiniz?" diye bir SMS yaz gönderdi. Yakalanması pahasına bu mesajı yazmıştı. Sessize bir cevap gelmesini bekledi. Ama bunun için bir süre daha bek lemesi gerekecekti.

68. Z

Ahu, perdenin arkasında durmuş sislerin arasından hayal meyal seçilen Galata Kulesi'ne bakmakta olan Hakan'ın yanına geldi.

"Sanki biraz açıldı gibi sis" dedi Hakan'ın sırtına usulca elini koyup. "Çok yoruldunuz. Gerçekten hiç kıyamıyorum size."

"Başka çarem yok Ahucum. Bunu yapmak zorundayım. Sonuna kadar gideceğim."

Sonra arkasına döndü, masada oturmuş çalışmakta olan Derya'ya doğru seslendi:

"Camondo'lar ve Rothschild'ler arasındaki finansal savaşı Rothschild'ler kazandı. Çözümlememiz bu şekilde oldu."

"Bir de siyasal savaş var tabii" diye ekledi Derya, "siyasal savaşı da kazanan Rothschild'ler oldu. Çünkü onların desteklediği Siyonistler kazandı ve Camondo'ların desteklediği Alliance'çı-lar kaybetti."

Hakan mırıldanarak konuşuyordu: "Bu durumda, tabloda belki de bu mücadeleye atfen bir şeyler vardır. Ne dersin Derya?"

"Tam olarak bilemiyorum. Şu Cercle d'Orient çok enteresan geldi bana. İşin düğümü orada çözülecek gibi. Binası bile tuhaf-Çift boynuzlu semboller, melekler..."

Derya bir süre susup düşündü. Odadaki sessizliği yine onun sözleri bozdu:

"Aslında finansal ve siyasal savaşın dışında iki aile arasında

373

erilim daha olduğunu düşünüyorum. Bir üçüncü mücadele.

ja Mesih inancı ile ilgili dini bir mücadele. Rothschild'lerin

f • ap bulunduğu akım İsrail'in kuruluşunu desteklediğine göre,

• Mesih'in de gelmiş olduğunu kabul ediyorlardı. Öyle ya, Me-

b'1

., ,reimeden devlet kurulamazdı, bu temel bir dini kuraldı. Sesi1' °

,, [ediğim kadarıyla Camondo'lar ise yine onlara karşı tarafta

. i almışlardı. Onlar İsrail'in kurulması için henüz erken oldu-»uıa inanan, Mesih'in halen gelmediğine inanan gruptandı, işte iki aile arasındaki savaşın üçüncü ve derin boyutu da bu bence."

"Tam olarak anladığımı söyleyemem" dedi Hakan. Ahu da 0na katılarak, "Aynen!" dedi. Derya bir yudum su aldı, "Peki o halde, şöyle toparlayayım diyerek anlatmaya başladı:

"Dünyanın küresel bir paylaşım savaşına doğru sürüklendiği o dönemlerde bazı cemiyetler türemeye başlıyor. Bazı dini, siyasi veya ekonomik ittifaklar. Çokuluslu cemiyetler. Zaten masonluk gibi, Tapınak Şövalyeleri gibi bazı topluluklar asırlardan beri vardı. Bunlara 18. ve 19. yüzyıllarda yenileri eklenmeye başladı. Bazıları bu mevcut yapıların içinden çıkıp ayrıştı veya bu yapıların içinde kalarak başka yapılara evrildi. Hatta bazıları da o yapılara karşı çıktılar. Bu paylaşım savaşının ve çekişmenin ortasında, mikro milliyetçi akımlar türedi. Ağırlıklı olarak Osmanlı İmparatorluğu bünyesindeki yüzlerce millet, bu çekişmelerden faydalanarak ve çoğu kez bu süper güçlerin desteği ve yönlendirmesiyle birer birer kendi devletlerini kurmaya başladılar. İşte Siyonizm de böyle bir dönemde doğdu. Siyonistler diyorlardı ki, muhakkak bir Yahudi devleti kurulmalıdır. Bu akıma ilk önce bazı itirazlar geldi. İtirazların temelinde bir dini kural vardı. Bu kurala göre Yahudilikteki kurtarıcı Mesih, dünyaya yeniden gelmedikçe vaat edilen topraklarda bir devlet kurulamazdı. Yani özetle, Mesih'in gelmesi, vaat edilen o büyük İsrail devletinin kurulması için bir önkoşul." "Peki Türkiye'dekiler?" diye sordu Hakan merakla. "Hakan aslında burada kilit rolü yine Camondo'lar oynuyor. Türk Yahudileri genelde Alliance'çı Yahudiler, bütün Yahudilerin tebaası oldukları ülkelerde özgür ve eşit bir şekilde yaşamaların-

374

dan yanalar. Yani Osmanlı Yahudisi Osmanlı'dan ayrılmaya burada diğer unsurlarla, inançlarla birlikte eşit yurttaşlar ı rak yaşayacak, ingiltere Yahudisi ingiltere'de, Almanya Yahurr si Almanya'da eşit ve özgür olacak. Hepsi kendi ülkelerinde kal cak ve ülkelerinin asli unsuru sayılacak. Türk Yahudileri'nin b Osmanlıcı ve Alliance'çı tavrını Osmanlı'dan asırlardır gördükle ri hoşgörüye karşı gösterilen bir vefa olarak da yorumlayabiliri elbette. Başlarda Alliance'çı bu görüşün savunucusu birçok aile varken, sonra bir anda Camondo'lar bu tarafta yalnız kalıyorlar Herzl'in başını çektiği Siyonizm fikri kazanıyor.

Yani Yahudilerin tek bir devlet, tek bir bayrak altında birleşip yaşamaları fikri. Yahudilerin büyük çoğunluğunu peşinden sürükleyen bu rüzgâra her zamanki gibi önce Rothschild'ler atılıyor. Onlar öyle bir aile ki her zaman kazananın yanındalar."

"Belki de onların yanında olanlar her zaman kazanıyorlar-dır" diye ekledi Ahu.

"O da olabilir. Neticede finansal açıdan dünyanın 1 numarası haline gelmiş bir aile. Üstelik ta 1800'lerin sonunda. Bunu da en büyük rakipleri Camondo'ları saf dışı bırakarak yapıyorlar. Ama ne saf dışı bırakma! Sadece finansal olarak değil, siyasi olarak, dini olarak da saf dışı bırakıp iyot gibi açığa çıkarıyorlar Camondo'ları."

"Mesih" diye kendi kendine mırıldandı Ahu. "Onun geldiği nasıl anlaşılıyor peki? Yani Mesih geldi diyenler ile gelmedi diyenler neye göre karar veriyorlar buna?"

"Güzel soru" dedi Derya. "Bu inanç, yani Mesih inancı bir nevi test gibidir. Samimiyet testi yani senin anlayacağın. Aslında her dinde aynı temel prensip geçerli. Mesih, Zulkarneyn veya bir kurtarıcı geldiğinde, onun geldiğini öyle hemen anlayamayacağız ve bir dizi testten geçip sınanacağız. Onu önce samimi inanca sahip olanlar anlayabilecek. Tabii geldiğini iddia edenin sahte olup olmadığını da anlamak yine inananların görevi."

"Mesihlik konusunda, bana sorarsan" dedi Hakan, "bir adamın seçilmiş insan olduğuna diğer insanları ikna etmek kolay-dır. Çünkü insanlar hep bu beklenti ve bu arayış içindeler za"

375

Dünya, tam da senin özetlediğin gibi inanacak mantıklı bir

,]Cr arayan, aslında inanmak isteyen insanlarla dolu. Herkes

•. kurtarıcı beklerken, bir adamın seçilmiş insan olduğuna di-

- v insanları ikna etmek kolaydır. Zor olan kısım, bir adamın

pndisinin seçilmiş kişi olduğuna ikna olmasıdır bence."

Derya güldü. "Alemsin Hakan. Ama haklısın da. Her neyse.

jşin özeti bu işte."

Camondo'ların soyunun böyle bir anda yok olması ve tüm malvarlıklarının da bir numaralı rakiplerinin eline geçmesi hikâyesi oldukça dramatik ve ilgi çekici gelmişti Hakan'a. Ailenin son fertleri de Nazilerin gaz odalarında katledilmişlerdi. 0 büyük aile, o krallara diz çöktüren güçlü Camondo ailesi buharlaşıp gitmişti. Camondo ve Rothschild aileleri, yani iki süper güç arasında gerçekten büyük bir mücadele olmuş ve kavganın kesin galibi Rothschild ailesi olmuştu.

Hakan'ın kafası hiç evlenmeyen ve çocuğu da olmayan ve bir anlamda ailenin soyunun yok olmasına neden olan Isaac Camondo'ya takılmıştı. Alexandre Vallaury'nin günlüklerinde IC olarak kaydettiği, bu gizemli adam, acaba gerçekten Osman Hamdi Bey'e La Genese tablosu için mi para göndermişti? Eğer böyle ise kırmızı Tekvin tablosu sipariş üzerine yapılmış ve tablo bittikten sonra da ödemesi yapılmış

olabilirdi. Peki tabloda anlatılan şey neydi? Daha doğru bir ifade ile Isaac Camondo, Osman Hamdi Bey'den tabloya ne resmetmesini istemişti?

Hakan kafasını toparlamaya çalışırken pencereye yaklaşıp tulün arkasından bir süre Galata Kulesi'ni seyretti. Kulenin külah kısmı eflatun, mor, turuncu spot ışıkları ile aydınlatılıyordu. Normal zamanlarda harika bir renk gösterisi olan bu ışıklar, şimdi ışığı hapseden yoğun sis bu renkleri emip birbirine karıştırdığı için, dışarıdan bakan birine sanki kulenin tepesinde rengârenk bir pamuklu şeker varmış gibi görünüyordu. Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Nefesini sessizce bırakırken, bundan sonra olacakları tahmin etmeye çalışıyordu.

376

69. P

Hakan, Galata Kulesi'ni seyrederken daldığı düşünceW] hemen sıyrılıp arkasına döndü. Gözlerini kısmış anlamaya caı şır gibi Derya'ya bakıyordu. "Derya" dedi, "sence Isaac Carrıonri neden ressam olarak Osman Hamdi Bey'i seçmiş olabilir?"

"Bunu ben de anlamıyorum. O devirde Isaac Camo do, dün yanın en büyük resim koleksiyoncularından biri. Bugün Paris'te Louvre Müzesi'nde sergilenmekte olan pek çok sanat eseri, müzeye Isaac Camondo tarafından bağışlanmış. Liste öyle bir liS-te ki, sadece tabloları satsan milyarlarca dolar eder. Renoir'lar, Van Gogh'lar, Monet'ler, Manet'ler, Da Vinci'ler, aklın hayalin alamayacağı kadar çok sayıda tablo. Bir kalemde bağışlanmış."

Ahu, "Ah ah. Böyle cool adamların soylarının tükenmiş olması ne kötü" dedi iç çekerek.

"Hakikaten çılgınca geliyor kulağa" diyerek destekledi onu Hakan.

Derya heyecanla anlatmaya devam ediyordu: "Üstelik bağış yaparken de bir şart koşmuş müzeye." Eğilip notlarına baktı ve oradan okudu. "Demiş ki: 'Öyle Camondo galerisi falan gibi özel muameleler istemiyorum müzede, ilk 50 yıl boyunca adıma küçük bir plaket yapın -Bu eserler Isaac Camondo tarafından bağışlanmıştır- diye, bu bana yeter. Sonra da silersiniz ismimi her şeyden.' Şartı buymuş. Düşünsenize, kendi kendini itinayla tarihten silen bir yaklaşım bu. Bir şeyden korkar, kaçar, saklanır gibi sanki. Neden bu kadar çekiniyor? Neden korkuyor bu kadar?

"Illuminati'nin şerrinden mi dersiniz?" diye sordu Ahu.

"Olabilir Ahucum" diyerek ona hak verdi Hakan. "Baksana, başlarına gelmedik kalmamış onların yüzünden. Yine de garip tabii."

9"

"Yahu bir tablodan nerelere geldik Hakan, farkında mısın-diye sordu Derya.

"Evet. Ve daha bir şey çözmüş değiliz. Melek halen kayıp' Yakup Ruzly neden öldürüldü halen bilmiyoruz. Eskiz deften kayıp. Kırmızı Tekvin tablosu halen kayıp. Ve bunca olağanüstü

377

ı„n beni sorumlu tutan birileri var sokakta. İzimizi bulama-" , n sürece rahatız. Ama bir şeyler bulmak zorundayız artık." «Haklısınız" dedi Ahu, büyük bir üzüntüyle başını öne eğerek. "Tek bulduğumuz, tablonun aslında ne için yapılmış olabilenine dair ihtimaller" diye devam etti Hakan. Umutsuz görün-üvordu ama artık sabrının sonuna gelmiş gibiydi, işin ucun-, hem kendi hayatı hem de Melek'in hayatı vardı. Durmaksızın sağ bacağını sallıyordu. O böyle yaptıkça çalıştıkları masa

ja sallanıyordu.

"İsterseniz biraz ara verelim. Saatlerdir oturmuş bu işle uğraşıyoruz" dedi Ahu, Hakan'ın stresten sallamakta olduğu dizine dokunarak.

"Böyle bir lüksümüz yok. Devam edelim lütfen" diye çıkıştı Hakan. Hırsla masaya oturup önündeki bilgisayara baktı. Birkaç tuşa bastıktan sonra konuştu:

"Kırmızı Tekvin'in eskizinde de okuduğumuz, şamdanın üzerindeki Yusuf ile ilgili ayeti düşünsenize."

"Bu dediğiniz ayet, sarı Tekvin'de de var" diye araya girdi Ahu, ama Hakan sert bir şekilde anlatmaya devam etti. "Her neyse Ahu, bir saniye. O surede anlatılan hikâyeye göre Yusuf, kendi kardeşleri tarafından öldürülmek isteniyor. Kardeşleri onu öldü zannedip bırakıyor ve babalarına gidip, onu bir kurt öldürdü diyorlar. Oysa Yusuf yaşıyor. Başka bir isim ve başka bir kimlikle. Şeytanın oyununu bozuyor. Ve bir gün yeniden güce ve 'ktidara sahip oluyor. Gerçek kimliği o gün anlaşılıyor. Zafer iyilerin oluyor yani. Tabloda tek bir kelime ile bu ayetin de sembole edilmiş olması garip değil mi? Soylarının yok olduğunu, son 'erdinin de öldüğünü düşündüğümüz Camondo'larm hikâyesini ^üşününce daha tuhaf gelmiyor mu size de? İster misiniz aynen 'Yetlerdeki gibi..." dedi Hakan, sonra sustu, biraz düşündü ve hatırlayınca devam etti: "Ne diyordu ayet, hatırlasanıza, anne "abamı tahta çıkardım —yani soyları devam etti- ve er geç adalet yerini buldu, Yusuf ölmedi, diyordu özetle."

Ahu gülümsedi. "Bu durumda, Camondo'larm soyu da de-vam etti ama gizlendi mi demek oluyor bu? İlluminatici bu Ye-

ni Dünya Düzeni'ne karşı olan bir avuç idealist insan tarafı^ gizliden gizliye devam ettirilen bir akım. Yenilmiş ama zannedı diği gibi yok olmamış. O akımın temsilciliğini yapacak, liderli *• ne oynayacak bir soy. Ortaya çıkmak için doğru zamanın geK sini bekleyen bir soy. Cercle d'Orient isimli kulübün biraderle ri soyu korumaya alıyorlar. Belki bu koruma nesilden nesile de vam ediyor. Dünyanın bugünkü aşırı kapitalist düzenini temelle-rinden sarsacak bir akım ve lider doğacak belki yeniden. Vay be' Hikâyeye bak! Netflix dizisi gibi."

Derya şaşırmış, Ahu'ya bakıyordu. Hakan kendini tutamadı ve sevgi dolu gözlerle Ahu'ya bakarak konuştu: "Yalnız şaka maka, olayı iyi toparladın Ahu. Aynen bu şekilde olmuşa benziyor."

"O zaman ben de kurguyu şöyle tamamlayayım" diyerek araya girdi Derya. "Bu durumda kırmızı Tekvin tablosunda da bu soyun şifreleri gizlenmiş olmalı. Bir gün soyun koruyucuları da deşifre olur ve öldürülürlerse tablo sırrı korumaya devam edebilecek. Böylece o doğru zaman geldiğinde, yani Mesih'in gelişi veya ailenin son ferdinin ortaya çıkışı veya beklenen o şey her neyse, o ana kadar soy da korunmuş olacak. Kırmızı Tekvin 114 yıldır kayıp ve bize onun şeklini şemalini veren defter de

Yakup Ruzly ve aynı gün öldürülen Silvio Durham tarafından saklanıyordu. Ve şimdi o da kayıp. O gün de işte bu sırrı sakladıkları için öldürüldüler. Al işte beni de komplo teoricisi yaptınız."

"Çok mantıklı aslında" dedi Hakan. "Bu durumda, yaklaşık 100 yıl önce Paris'te yaşamakta olan İstanbullu süper zengin Isaac Camondo, çevresi dünyaca ünlü ressamlarla dolu olmasına rağmen bu tabloyu yapması için Cercle d'Orient'dan Osman Hamdi Bey'i de bu yüzden seçmiş olmalı. Böylece neden Osman Hamdi Bey sorusunun cevabını da bulmuş oluyoruz." Sonra bn* an Derya ile göz göze gelip ekledi, "Tabii teorimiz doğruysa."

Ahu çok heyecanlanmıştı, "Yüzde yüz katılıyorum" dedi, g°z" leri parlayarak. "Ortada yok edildiği zannedilen bir soy var ve o soyun son ferdi bir şekilde gizliden gizliye hayatta. Ve korunm3' sı lazım. İlluminati onu da yok etmek isteyeceği için soy korun-

379

jj" Sonra durdu, aklına yatmayan bir şey varmış gibi kaş-rlni çatıp kafasını yana yatırarak gözlerini bir Derya'ya, bir akan'a çevirdi, "Peki" dedi siyah ojeli uzun işaretparmağı ile Üçük burnunu yukarı ittirerek, "ailenin son ferdi Isaac Camondo olduğuna göre ve az önce onun da hiç evlenmediğini söylediğinize göre, o zaman kırmızı Tekvin tablosundaki kadının karandaki bebek kim?"

"Vallahi bravo diyorum artık" dedi Derya. Ahu çok doğru bir soru sormuştu. Aslında asıl araştırmaları gereken konuyu nihayet bulmuşlardı ve bundan sonrası çorap söküğü gibi ilerleyecek

gibi geliyordu Derya'ya.

"Harika. O zaman amacımız belli oldu" dedi Hakan, "istikamet Isaac Camondo'nun özel hayatı. Bakalım soy gerçekten devam etmiş mi." Hakan'a da yeniden enerji gelmiş gibiydi.

Birkaç dakika boyunca herkes önündeki bilgisayarlarda aramalarını yaptı. Derya bu konuda da hızla bir hazırlık yapıp hem bildiklerini hem yeni bulduklarını diğerleriyle paylaşmaya başladı.

"Isaac Camondo'nun Paris'teki hayatı tam bir mirasyedi ve bohem hayatrymış. Bakın Fransızca bir sanat tarihi internet sitesinde bulduklarımı aktarıyorum: Adam öncelikle müthiş bir sanatsever. Paris sosyetesine onu rahatlıkla sokan büyük bir servet, ince bir sanat zevkiyle birleşmiş ve ortaya muhteşem koleksiyonlar çıkmış. Operanın müdavimlerinden biri. Hiçbirini kaçırmıyor. Babasına ait olan ve çocukluğunun geçtiği Monceau Sokağı 63 numaradaki saray yavrusu malikânenin yanında nispeten daha küçük bir konakta yaşamakta. Hayatına birçok kadın giriyor. Eski sevgililerinden biri olan Mathilde Salle isimli bir genç kızın, arkadaşına yazdığı bir mektuptan anlıyoruz ki, hoş bir adam, boyu çok uzun değil ama atletik bir yapısı var. İlgi alanları çok geniş, hayata karşı sonsuz bir merak içinde, entelektüel, her konuda bir fikri olan, finansçı bir aileden gelmesine rağmen iş hayatıyla hiçbir ilgisi olmayan, kendini daha çok bir sanat insanı olarak ifade eden biri Isaac. Davetlerin vazgeçilmez ismi, av partilerinin, at yarışlarının, orman safarilerinin,

380

egzotik gezilerin baş müdavimi. Edebiyat, resim, müzik ra, tiyatro sohbetlerine bayılıyor, siyasetle de ilgilenmekten 6 durmuyor. Japon kültürüne ve Japon eserlerine düşkün n j * virde Avrupa'da esmekte olan Japon kültürü rüzgârından etkilenmiş. Sevgilisi Mathilde ile aralarında geçen bu mektı

laşmalar daha sonra kitap haline getirilmiş ve yayınlanmış n ogle aramasında denk geldim, okudum birkaçını."

"İlginç bir adam. Her devir zenginlerin devridir zaten" deri' Hakan. Ellerini başının arkasına koyup yarı yatar vaziyette geriye doğru yaslandı. Omzundaki yaradan dolayı hissettiği hafif bir acı ile gözlerini yumup dişlerini sıktı. Derya heyecanla Isaac Camondo'yu anlatmaya devam ediyordu.

"1891 yılında Camondo ailesinin son temsilcisi olarak Fransa'nın Türkiye başkonsolosu oluyor. Ha bu arada, dünyaca ünlü ressam Degas, o dönem Isaac Camondo'nun arkadaşıymış. Ama Degas denen adam tam bir Yahudi düşmanı imiş, dolayısıyla resimlerini beğenip 30 kadar resmini almasına rağmen arkadaşlıklarını hiçbir zaman ilerletmemiş adamla."

"İyi yapmış, ırkçılara ben de hiç tahammül edemem. Başkonsolosluk meselesine gelince, şimdi Isaac bir Fransa vatandaşı ve Türkiye'de Fransa'nın başkonsolosu değil mi?" diye sordu Hakan. "Hep karıştırırım da bunları."

"Evet. Aile İstanbullu olmasına rağmen, sondan bir önceki nesil tümüyle Paris'e yerleşmiş durumda. Ama İstanbul'daki şirketler, gayrimenkuller, araziler, bankalar falan yerli yerinde ve buradaki tüm faaliyetlerine devam ediyorlar. Camondo ailesinin fertlerinin zaman zaman gelip gittikleri de oluyor İstanbul'a. İstanbul'da birkaç tane sarayları da var. Bir tanesi bugün Kuzey Deniz Saha Komutanlığı binası olarak kullanılan, Hasköy'de Haliç kıyısındaki saray. Hani oraya konak, ev, malikâne falan demek gerçekten büyük haksızlık olur, bildiği*1 saray yani. Bir diğeri, Tarabya'da devasa bir köşk. Orayı yazlık olarak kullanıyorlarmış. O yıllarda bir sayfiye yeri tabii Tarab-ya." Derya cümlesini tamamlayıp Hakan'a baktı. "Biliyorsun değil mi Hasköy'deki o sarayı?"

I »Rvet, tabii. Haftada birkaç kez önünden geçiyorum" diye celladı Hakan. Ahu ise ber zamanki gibi, olayın ilişkiler ve magazinsel yanı-

dikkat kesilmişti ve ilgiyle sordu:

"Camondo ailesinin son ferdi olan bu bohem Isaac Camondo Din 'hiç evlenmedi' demiştin. Bir de Mathilde Salle diye uzun ¦¦önemli bir sevgiliden bahsettin. Şu mektupları yayınlanan kalın- Ne olmuş o ilişki? Belki o ilişkiden bir çocuk olmuştur?"

'Süpersin Ahu" dedi Hakan da ona destek olup. Derya anlatmaya devam ediyordu:

"Durun arkadaşlar, daha bitmedi zaten anlatacaklarım. Isa-ic, bohem hayatına devam ederken bir yandan da tiyatro eserleri falan yazmaya başlıyor. Bu arada operacı Mathilde Salle ile ilişkisini kesiyor. Operaya pek fazla gitmemeye başlıyor. Bunu, o dönem arkadaşlarından birinin yazdığı bir mektuptan anlıyoruz. 'Her cumartesi günü seni görmeye alıştığımız locan hep boş' diye mektup yazmış bir arkadaşı Isaac'a."

"Kesin o Mathilde denen kadın ile karşılaşmamak için operaya gitmiyordur. Malum, eski sevgili orada" dedi Ahu.

"Her neyse. Ama sonra birdenbire, çarşı karışır. Şöyle ki, Mathilde Salle operadan kovuluverir."

"Şüpheli bir durum!" dedi Hakan sınıfta parmak kaldırır gibi elini havaya kaldırdı. "Kesinlikle Isaac yaptırmıştır." "Ay olaya bak" dedi Ahu da keyifle.

"O kadarını bilmiyorum. Böyle bir kayda rastlamadım, şimdi iftira atmayalım adama. Ama Mathilde'in yerine yeni bir kız başlıyor sahne almaya. İsmi Lucie. Lucie Berthet. Aslında ismi Lucie Bertrand diye geçiyor birçok yerde ama sonradan Lucie Berthet'ye dönüşüyor her nedense. Tabii bu Lucie operada çalışmaya başlar başlamaz kimle flört etmeye başlıyor dersiniz?" "Isaac Camondo!" dedi Ahu çığlık atar gibi. "Bingo! Aynen öyle oluyor. Isaac ve Lucie'nin aşkı öyle büyük oluyor ki, ne oluyor bilin!" "Çocuk?!" diye sordu Ahu. "Evvvet efendim, çocuk oluyor. Hem de bir çocuk da değil, 2

yıl arayla tam iki tane oğulları oluyor. Tam 10 yıldan fazja ren bir ilişkinin nur topu gibi iki meyvesi işte o çocuklar" a Derya gülümseyerek.

Hakan da heyecanlanmıştı.

"Demek iki oğlu olmuş Isaac'ın" diye mırıldandı. "Peki bu r

çocuklar, isimleri neymiş çocukların?"

"İsimleriii" dedi Derya, kelimenin sonunu uzatarak, bir yan dan da ekrana kaydettiği notlarına bakıyordu. Nihayet aradığı notu buldu, "Jean Bertrand ve Paul Bertrand."

"Peki soyadları? Camondo olmuyor mu?" diye sordu Ahu. "Hayır, hep Bertrand olarak kalmışlar. Öldüklerinde bile Bertrand olarak kaydedilmişler."

"Çok acayip ya" dedi Hakan, "küresel para imparatorluğunun bütün vârisleri şüpheli şekilde birer birer ortadan kaldırılırken ve herkes bütün hayatın boyunca senden evlenmeni ve sağlıklı erkek çocuklar dünyaya getirip Camondo soyadını yaşatmanı bekliyorken tam iki sağlıklı erkek çocuğu dünyaya getiriyorsun ama soyadını vermiyorsun çocuklara. Çok acayip değil mi?"

"Evet 51 yaşında baba oluyor. Araştırmacıların yazdıklarına göre, Isaac Camondo bu çocukların kendinden olduğunu kabul etmediği için onları nüfusuna almamış" diye ekledi Derya.

"Hadi canım! Saçmalık. Sevgilisini ihanetle suçlamasına inanmıyorum kesinlikle. Lucie'den ayrılmış mı peki ilk çocuktan sonra?" diye sordu Ahu.

"Hayır. Isaac Camondo 1911'de öldüğünde bile Lucie ile bir-liktelermiş."

"Gördün mü?" diye çıkıştı Hakan. "Sevgilim hamile kalıp birer yıl arayla iki çocuk doğuracak ve ben o her çocuk doğduğunda, 'Bunlar benden değil' diyeceğim ama kadınla sevgili kalmaya da devam edeceğim, ihanetin ve çocukların üstüne 10 yıl daha, ölene dek sürecek hem de ilişkim. Bu mümkün değil. Demek ki Isaac Camondo bu çocukların kendisinden olduğunu biliyor ama bir şe' kilde nüfusuna almıyor" dedi Hakan kendinden emin bir şekilde. Derya da ona destek verdi. "Adamın çocukları inkâr ettiği ma-

i. tanı bir saçmalık! Senin tabirinle bir ade due dumbela. De-au ki sahte olaylar üretip tarihçilik yapmak sadece Türkiye'de , gilj dünyanın her yerinde, hatta Fransa'da da görülen bir şey!"

Hakan'ın kafası karışmıştı. Bu hikâyede kafasına yatmayan bir şey varcu ama ° Şeyin ne olduğunu bir türlü netleştirip ortaya koyamıyordu. Bir süre masada oturup sakalını sıvazlayarak düşündü. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi parmaklarını şık-latıp, "Bu" dedi, gözlerini iyice kısmış odaklanmaya çalışıyordu, "bu o tarz bir saçmalık örneği değil bence arkadaşlar. Isaac Camondo çocuklarını bilinçli olarak Camondo soyadından uzaklaştırıyor ve böylece oğullarını hayatta tutuyor olabilir. Kısa süre içinde aile fertlerinin hepsi bir anlamda 'temizlenen' bir adam, İlluminati'ye karşı böylesine bir önlem alıyor olabilir. Çok parası olmasına rağmen o paranın ve gücün çocukları korumaya yetmediği bir durumda olabilir."

"Peki sence neden, bu çocuklar benden değil, benim oğlum falan değiller diyor? Arkadaşlarına bile bunu söylemiş."

"Anlamıyor musun Ahu!" dedi Hakan, öne doğru eğilip ellerini masaya koydu. "Adam oğullarının da öldürülmesinden korkuyor. Ailenin başına neler gelmiş son 100 yılda! Soyunu gizliyor. Neslini koruma altına alıyor. Derya, demin çocuklarını doğuran operacı kadının soyadı için Berthet demiştin değil mi?"

"Evet" dedi Derya, o da afallamış gibiydi artık.

"Ama sanki önce Berthet dedin, sonra Bertrand."

"Evet. Lucie'ye ait iki soyadı kaydı var. Neden bilmiyorum. Ama oğullarının soyadı hep aynı. Oğullarından biri Jean Bertrand 1902 doğumlu. 1978'de vefat ediyor. Diğer oğlu Paul Bertrand ise 1903 doğumlu. O da 1980 yılında vefat ediyor."

"Peki ya onların çocukları? Aileleri? Bir şey bulabildin mi onlara dair Derya?" diye sordu Hakan merakla.

"Hayır. Jean ve Paul hayatları boyunca hiç evlenmeden ve Çocuk yapmadan yaşıyorlar. En azından elimizdeki resmi kayıtlar böyle."

"Soy böylece sona ermiş oluyor yani" diye mırıldandı Hakan.

Derya'nın Camondo'lar ile ilgili anlatacakları bitmişti. Önün-

deki notlara ve bilgisayarına baktı. Aslında söyleyebileceği W

lerce şey vardı ama konuyla ilgisi yoktur diye elemişti hepsi •

Bir şey atlamış olabilir miyim endişesiyle notlarım geriye dosb-

karıştırdı. Bir süre sessizlik oldu. Hakan kolundaki saatle oyn

yordu. Sanki karmaşık bir matematik problemini aklından ço»

meye çalışıyor gibi belli belirsiz rakamlar dökülüyordu dudakla

rından. Ahu onun birazdan çizgi filmlerdeki gibi kulaklarından

ve burnundan duman çıkacağını hayal etti. Sonra Hakan sanki

problemi çözmüş gibi kafasını kaldırdı, bakışlarını Ahu'ya dikip

konuşmaya başladı:

"Dikkat ettiniz mi, iki oğlanın, yani Jean Bertrand ile Paul Bertrand'ın doğum tarihleri 1902 ve 1903." 'Yani?" diye sordu Ahu.

"Kırmızı Tekvin tablosu 1901'de yapıldı demiştik. Osman Hamdi'nin notlarından çıkardığımız bir de ay vardı. Mayıs. Evet, Mayıs 1901'de yapıldı tablo diye bulmuştuk. Her iki Tekvin'i de aynı anda yaptığını düşünürsek..." Hakan işaretparmağı ile havaya bir şeyler yazıyor gibi hareketler yapıyordu. Birden hızlandı ve ayağa kalkıp Derya'nm arkasına geçti, bilgisayarının ekranına doğru eğildi.

"Ve Jean Bertrand 1902 doğumlu. Hangi ay peki? Hangi ay olduğu çok önemli."

"Doğduğu ay ile ilgili bir bilgi bulmadım. Aslında hiç bakmadım. Ama araştırırım hemen" dedi Derya ve hızlıca tuşlara basmaya başladı. Hakan odanın içinde tur atıyor, bir yandan da sakalıyla oynuyordu. Durup Derya'ya döndü:

"Tekvin tablosundaki hamile kadın için doktor arkadaşın ne demişti, Aşağı yukarı üç aylık hamile', öyle demişti, değil mi?

"Hamilelikte her kadının karnı aynı şekilde ve hızda büyü-mez ama tahminen üç aylık hamile bu kadın, demişti. Neden önemli ki bu?"

"Önemli. Kaç aylık dediği önemli! Emin olmalısın!" "Hakan, biraz sakin olur musun lütfen" dedi Derya, "Alla*1 Allaah..." diyerek hem zihnini zorladı hem de konuştuklarını not aldığı defterini karıştırdı birkaç saniye. "Al buldum" dedi,

385

"n

ot

kâğıdı ile defterinin köşesine yapıştırmışım. 'Üç aylık ha-

ije' yazmışım buraya da."

Hakan parmağını şıklattı, "Yani Osman Hamdi Bey'in res-üni yaptığı kadın, Mayıs 1901 tarihinde aşağı yukarı üç aylık - aBıile bir kadın. Ortalama olarak dokuz ay on günlük bir sü-rede doğum yapıldığına göre demek ki, Jean Bertrand 1901'in Aralık ayı civarında doğmuş olsa, Tekvin'deki kadının kim olduğunu bulmuş olacaktık. Ama belki de internette bulduğumuz 1902 tarihi yanlıştır. Bir ade due dumbela'dır. Olamaz mı?" dedi ve internetten Fransa nüfus kayıtlarına ulaşmaya çalıştı. Birkaç dakika ekrana gömülüp çalıştı ve sonra kafasını kaldırıp, "Buldum sanırım" dedi. "Üzgünüm ama haberlerim kötü. Jean Bertrand'ın nüfus kayıtlarını buldum fakat 25 Şubat 1902 yazıyor. Bir kadının hamileliği on bir ay süremeyeceğine göre bu durumda tablodaki bebek Jean Bertrand olamaz."

Bu durum, Hakan'ın bulmaya çok yaklaştığı çözümü tamamen suya düşüren bir gelişmeydi.

"Muhakkak bir hata olmalı" diye mırıldandı.

"Bir de ben bakayım şuna" dedi Derya ve Hakan'ın şifresini kırıp girdiği nüfus kayıtlarına ait veritabanını açtı. "Sayende hepimiz hacker olduk" dedi, Hakan'a bakıp gülümseyerek.

Fransız nüfus kayıtlarının birçoğu internet üzerinden kullanıma açıktı. Yine de bazı arşivlere erişimde kısıtlamalar olduğu için sık sık Hakan devreye giriyor, Derya'nın erişim sorunu yaşadığı sitelerin şifrelerini kısa sürede kırıyordu. Kendi de kendi bilgisayarından araştırmaya başladı. Arama motorlarından "Lucie Berthet" ismi ile ilgili özel bir arama yaptı. Sadece Google aracılığı ile değil, yaygın olarak pek bilinmeyen başka arama Motorlarını da devreye sokarak Lucie Berthet ile ilgili bulabildiği her dosyayı, her dokümanı hızlıca okudu. Bulduğu bütün kaymaklar Derya'nın bulduğu doğum tarihi bilgisini doğruluyordu. Hatta pek çok sitede sadece ay ve güne dair hiç bilgi verilmemiş, doğum sadece 1902 yılı olarak verilmişti. Hakan vazgeçmeden aramayı sürdürdü. Kayıtlarda bir hata olduğuna inanıyordu. İçinden bir ses, Devam et, vazgeçme, diyordu.

386

İçindeki sesi dinlemenin ödülünü nihayet, çok ilgisiz bir lrD

oynakta, eski kitaplar satan Belçika'dan bir sahafın dijital kit

arşivinde buldu. Bulduğu, bir anı kitabıydı. Lucie Berthet'ni bir arkadaşı ile özel mektuplaşmalarının yer aldığı İmkânsı isimli bir kitap. Kitap, Jane Manşet isimli bir operacının hayatı, nı anlatıyordu ve kadının en yakın arkadaşı da Lucie Berthet olduğu için arkadaşıyla yaptığı pek çok mektuplaşmaya da kitap, ta yer verilmişti. Kitaptan sayfalar sahaf tarafından taranıp di-jital ortama da aktarılmıştı. Mektuplardan bir tanesinin tarihi 25 Şubat 1902'ydi ve Lucie Berthet tarafından arkadaşına yazılmıştı. Mektubun bir yerinde ilginç bir cümle geçiyordu, Hakan mektubun bu kısmını yüksek sesle okudu:

... Isaac'ın çocuğumuzu nüfusuna alması için çok uğraştım sevgili Jane. Ama o, 'Onun babasıyım ama nüfusuma alamam' dedi durdu sürekli. Ne yaptıysam kabul ettiremedim. Bunun çok özel, açıklayamayacağı bir nedeni olduğunu söyleyip durdu üç aydır. O kadar üzgünüm ki şu anda üzüntümü sana anlatabilecek bir kelime bulamıyorum. Bugün tek başıma gittim ve oğlumuzu 'babasız' olarak kaydettirdim nüfusa. Bunun için bir tanık gerektiğini söylediler ve ben kucağımda bebeğimle yoldan rast-gele birini bulup tanıklığını istemek zorunda kaldım. Doğumun üzerinden üç ay geçti ve ancak bugün bir kimliği olabildi bebeğimin. Ve bugün, sanırım hayatımın en üzücü günüydü...

diye devam edip gidiyor mektup." Hakan'ın gözleri dolmuştu. Garip bir duygu seliydi bu.

"Derya" dedi, titreyerek çıkan bir ses ile, "Isaac Camondo'nun nüfusuna almadığı oğullarından Jean Bertrand'ın doğum tarihi ile ilgili resmi kayıt senin dediğin gibi 25 Şubat 1902. Ama doğum tam üç ay önce, muhtemelen Kasım-Aralık 1901'de Paris te gerçekleşiyor! Isaac Camondo ve Lucie Berthet, yeni doğan ço-cuklarının nüfusa nasıl kaydedileceği ile ilgili birkaç ay süren hararetli bir tartışma yaşıyorlar. Bu yüzden de çocuk nüfus cüzdanını aylar sonra alabiliyor." Sonra Derya ve Ahu'ya dönüp»

387

..rrablodaki kadını kesin olarak bulduk" dedi, "Lucie Berthet! Ve karnındaki bebek de Jean Bertrand."

İkisi de şaşkınlık içinde Hakan'ın bilgisayarda gösterdiği satırlara bakıyorlardı. Hakan bir gizemi daha çözmüştü.

Ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı, sis sanki daha da artıştı ama caddeden gelen ışıklar belli belirsiz bir şekilde görülebiliyordu. Melek geldi aklına. "Sana yaklaşıyorum, lütfen sabret" diye mırıldandı, heyecandan yumruklarını sıkarken. Sislerin ardından bir görünüp bir kaybolan ışıklar, sanki Hakan'a doğaüstü olayların yaşandığı bir masalın içinde olduğu hissini veriyordu.

70. O

Hakan, masaya geri dönmüş, internetten bulduğu Lucie Berthet'ye ait bir fotoğrafı seyrediyordu. Gözlerini kısmış, sakalını sıvazlayarak ve hiç durmaksızın bacağını sallayarak birkaç dakika boyunca kadının fotoğrafına baktı durdu.

Derya merakla Hakan'a ve bilgisayar ekranına bakarak sordu: "işimize yarayacak bir şey bulabildin mi şu kadınla ilgili?"

"Aslında bir şeyler buldum gibi Derya. Lucie Berthet sıradan biri olamaz diye düşündüm ve kim olduğunu araştırdım" dedi Hakan. "İnternette bulabildiğim kadarıyla Belçika'da doğmuş, Fransa'da ölmüş bir sahne sanatçısı. Hem opera hem de diğer sahne sanatlarında üst düzey bir sanatçı. Anne babası hakkında çok az bilgi var. Annesinin de, babasının da isimlerine ulaşamadım. Soyadı Berthet veya Bertrand diye geçiyor. İsmi ise Lucy veya Lucie diye. Bu kadın hakkında bir araştırma yapacaksak kadını bu dört farklı ismin tüm kombinasyonları ile aramamız gerekiyor ki işimiz katbekat zorlaşıyor yani."

"Ne ilginç bir isim" diye sözünü kesti Derya, "Latincede 'ışık' anlamına gelen lux kelimesinden türemiş. Hatırlar mısınız, İllu-minaticilerin en aydınlanmış kişi olarak şeytanı, yani ışık saçan Lucifer'i kabul ettiğini anlatmıştım. Şimdi tablodaki kadının is-

minin Lucie olduğunu görünce şaşırttı beni bu. Yani bu kadar tesadüf de artık çok oldu."

"Ay evet, olaya bak. İşte bu yüzden Hakan Bey'in de söyledj. ği gibi, kadını çok ciddi araştırmamız lazım" diye destekledi onu Ahu.

Derya vakit kaybetmeden bilgisayarından birkaç arama daha yaptı. "Kadın hakkında her yerde geçen, tüm kayıtlarda doğrulanan bir bilgi var. O da doğum tarihi. 1866 doğumlu olduğu yazıyor. 3 Mayıs 1866."

"Lucie..." dedi Hakan. "Bence yapmamız gereken, şu Lucie'ye dair nüfus kayıtlarını bulmak. Kimin nesidir bakalım şu kadına."

"Arkadaşlar" diyerek ayağa kalktı Derya, "devam etmeden önce benim bir kahve içmem gerekiyor artık."

Ahu bu ani kalkışa bir anlam veremeyerek dikkatle Derya'yi süzdü ve o sırada Derya'nın cebindeki yanıp sönen ışığı fark etti. Sessiz konumdaki telefonuna bir çağrı gelmişti ve ışığı kumaşın dışına sızıyordu.

Arayan her kimse onunla konuşmak için gidiyor! diye geçirdi içinden, kafasını hızla çevirip Hakan'a baktı. Hakan olup bitenin farkında değildi. Derya, odanın uç tarafındaki Amerikan bar benzeri köşeye geçip akordeon kapıyı arkasından kapattı. Bir kişinin bile güçlükle hareket edebileceği darlıkta bir köşeydi burası. Arkasına dönüp bir popo genişliğindeki küçük masaya yarı oturur gibi yaslandı ve Ahu'nun tahmin ettiği gibi hızla telefonu açtı.

"Hocam?" dedi fısıltıyla.

"Derya, evladım, merak ettim sen öyle hemen açmayınca." "Hocam, iyiyim. Şu anda tablo üzerinde çalışıyoruz. Araştırmalarımız bizi çok farklı yerlere sürükledi ama halen bir sonuca da varamadık."

"Kızım, başını derde sokma da aman. O işler öyle macera filmlerine falan benzemez. Adamın canını alırlar üç kuruş için-Daha da uzatma istersen artık."

"Bakalım. Henüz bir tehlike yok gibi hocam."

"Bir yere ihtiyacınız olursa ofisim size yakın, Suriye Pasa-x'nda, yerini biliyorsun. İhtiyacın olursa saat kaç olursa olsun gidebilirsin. Anahtar her daim posta kutusundadır. Şifre-

si 6859."

"İhtiyaç olursa ilk sizi arayacağım zaten. Çok sağ olun her

şey için."

"Üniversite teklifi hakkında ne düşünüyorsun?" "Bu teklifin amacı başkaymış hocam" dedi Derya ve diğer kulağını akordeon kapıya yaklaştırıp odayı dinledi. Hakan ve Ahu'nun uzakta, kendi işleriyle meşgul olduklarından emin olunca da fısıldayarak konuşmaya devam etti: "Hocam, hani size Hakan'ın manevi kardeşinden bahsetmiştim. Hakan onun kaçırılışının Mihrap tablosu ile ilgili olduğunu düşünüyor, aslında bu yüzden tabloyu arıyor demiştim. İşte o kız, yani Hakan'ın manevi kardeşi, Attila Taşkent'in eşiymiş."

"Aa? Ne diyorsun sen? Tezgâha mı geldik yani?" "Muhtemelen hocam. Attila Taşkent sizi kullanarak bu iş teklifi mizansenini yarattı ve bana bu şekilde kolayca ulaşmış

oldu."

"İyi de kızım, senin Hakan ile birlikte bu işlerin peşinde olduğunu nereden biliyor olabilir? İnan bana, benimle bu hususta tek kelam bile etmedi."

"Hocam, sizden yana endişem yok, estağfurullah. Ama bilen birkaç kişi var işte. Bir iki sahaf, müzayedeci falan. Hem belki telefonlarımız falan da dinleniyordur diye düşünüyor Hakan."

"Tüh tüh. Benim yüzümden sen de nelere bulaştın böyle yahu. Bilsem hiç aracı olmazdım. Ne bileyim ben evladım, bu adamlar saygın işadamları. Sana harika bir kürsü teklif ediliyordu. Yepyeni ve gelecek vaat eden bir üniversitede üstelik. Attila Bey, bu saatte bir iş görüşmesine ben olmazsam senin gelmeyeceğinden korkup beni de araya soktu. Bu adamın kapısından kırk rica ile girilemiyor

normalde. Adam üniversitenin önemli bir makamına bizzat seni isteyince... Ben de ne bileyim böyle bir durum olacağını."

"Sorun yok hocam. Gerçekten. Hem belki adamın haklılık pa-

390

yi da vardır. Neticede eşini arıyor. Çocuğunun annesi olacak kadın. İster istemez bu konu ile ilgili olduğunu düşündüğü ı, keşle irtibata geçmek isteyecektir." "

"Aynen öyle evladım. Sen sen ol, dikkat et ve kendini rjg^ atma. Bir sıkıntı olursa benim ofise geçersin. Çok yakındır muh temelen sana, öyle değil mi?" 'Yani, sayılır hocam." "Neredesiniz şimdi kızım?"

Derya nerede olduklarını söyleyip söylememe konusunda bir an durakladı. "Hocam, biz, Galata Kulesi'nin yanındaki oteldeyiz." "Hım" diye mırıldandı hoca, "benim ofise çok yakınsınız. Dediğim gibi. Ne zaman istersen."

Derya telefonu kapattıktan sonra iki eliyle sımsıkı kavradı ve göğsüne bastırdı. Kafasını geriye yaslayıp gözlerini kapattı ve düşüncelere daldı. Olaylar gerçekten çok garip bir şekilde ilerliyordu. Şu an vardıkları nokta, yola çıktıkları noktadan çok uzaktaydı. Üstelik Hakan'ın yaptığı, Melek'i aramaktan çok tabloyu aramak gibiydi. Tamam, tabloyu bulursa Melek'i de bulabilecekti veya en azından Melek'i kaçıranlara ulaşabilecekti. Peki ama tabloyu bulmanın yolu, tablonun sembollerini çözmek miydi? Bu başlangıçta belki iyi bir fikirdi ama başka bir şey yapılamaz mıydı? Arkasına dönüp kahve yapmaya başladı. Kahve yaparken zihninde tüm bu düşünceleri tarttı. "Ben yapılması gerekeni yapıyorum. Gerisi benim işim değil" diye mırıldandı kendi kendine.

Elinde kahvelerle odaya girdiğinde Hakan büyük bir odak-lanmışlıkla bilgisayar tuşlarına basıyor, gözünü bir an bile ekrandan ayırmıyordu. Ahu da ona iyice sokulmuş, ekranına bakıyordu.

"Bu inanılmaz" dediğini duydu Derya Ahu'nun. Kahveleri masaya koydu. Karşılarındaki yerini aldı.

Hakan onu görünce heyecanla seslendi: "Öyle bir fotoğraf bulduk ki gözlerine inanamayacaksın Derya! Hem de Google'dan arayarak bulduk. Kadının ismini yazdık ve bu fotoğrafa ulaştık."

391

Akranı çevirdi. "Ve karşınızda Lucie Berthet!" perya benzerliği görünce şoke olmuştu. Hakan'ın bulduğu fo-- af Lucie Berthet'ye aitti. Sarı bir elbise içinde oturuyordu. R gında aynı Tekvin'deki kadının başındaki renk ve kumaştan hir taÇ vardı. Aynen Tekvin'deki kadındı bu. Bire bir benziyordu Yüzü, vücudu, oturuş şekli, kafasına taktığı taç... Derya karısında Tekvin tablosunu gördüğünü zannetti bir anlığına. Os-man Hamdi Bey'in tek yaptığı, sanki bu fotoğrafı karşısına koyup etrafına bir dekor çizmek ve kadının vücudunu sağdan sola

çevirmek olmuştu.

"İnanılmaz bir benzerlik" diyebildi sadece. Benzerlik karşısında ağzı açık kalmıştı Derya'nın.

"Öyle" dedi Hakan, "ne yaptım biliyor musun, internette bir sürü yerde Lucie Berthet ile ilgili bilgi vardı ve hepsinde de doğum yeri Belçika olarak geçiyordu. Belçika'nın Dinant isminde bir kasabası. Haritaya baktığımda kasabanın Fransa sınırında olduğunu gördüm. Lucie'nin doğum tarihi diye her

yerde yazan 1866 yılında kasabanın durumunu merak ettim. Ve gördüm ki o tarihte Dinant büyük ölçüde Fransa toprağı imiş. Yani yazıldığı gibi Belçika değil. Kadının nüfus kayıtları ile ilgili ilk ade due dumbela kokusu buradan geldi burnuma."

"Bir Fransız ade due dumbela'sı yani" dedi Ahu, "demek sadece bizde olmuyor bu dumbela'lar."

"O kadar kopyala-yapıştır bir bilgiydi ki bu, nüfus kayıtlarına bakınca aynı isimde dört kayıt olduğunu gördüm. Hepsinin doğum kayıtlarına kadar buldum. Neyse ki Fransa'da tüm kayıtlar internet üzerinden yayınlanıyor." Bilgisayar ekranını yeniden kendi önüne çevirip konuşmaya devam etti Hakan: Bulduğum dört kayıt da birbirine benziyor ve maalesef bizi biraz uğraştıracak gibiler. Mesela bir tanesi yine Dinant doğumlu °lan Luce Berthet. Yani ne Lucy ne de Lucie diye yazılan, farklı °larak üçüncü bir yazım şekli. Muhtemelen kayıt yapan raemu-run dikkatsizliği veya işgüzarca bir düzeltmesi söz konusu. Neticede bu üçünün de anlamı aynı: ışık."

Hakan'ın yaptığı araştırma Ahu'nun çok ilgisini çekmişti.

"Şu Paris nüfus kayıtlarının olduğu internet sitesini ba gönderir misiniz, ben de bir yandan araştırayım." a

Büyük bir ilgi ve merakla Hakan'ı dinliyorlardı ama Ahi ucuyla Derya'yi süzmeye devam ediyordu. Kafasını kurcala sorular vardı ve bu kadın tahmin ettiğinden daha ketum ç^m ti. Derya içeride kiminle ne konuşmuş olabilirdi. Geldikten sn ra telefon görüşmesine dair tek bir kelime bile etmediğine gör Hakan'dan ve ondan sakladığı bir şeyler olduğu kesindi. Hakan'ı duyacağı bir ses tonuyla, "Belki de bizi ihbar etti" diye mırıldandı Hakan duysun diye söylemişti ama Hakan'ın duyduğunun hiç farkında değilmiş gibi davrandı. Hakan söylediklerini bire bir duymuştu. Bir an başını bilgisayar ekranından kaldırıp önce Ahu'ya, sonra Derya'ya baktı. Bakışları bir süre Derya'ya takılı kaldı. Böyle bir şeyi ona yapar mıydı, kestiremiyordu. Para için, şöhret için, hatta belki yarıda kalmış bir aşkın intikamı için insanın yapmayacağı şey yoktu bu dünyada. Hakan'a yanlış yapmak için Derya bu üç nedenin üçüne de sahipti.

Hakan bu düşünceden kendini uzaklaştırıp başını önüne eğdi ve bir süre daha bilgisayarında bir şeyler araştırmaya devam etti. Araştırdığı konuya iyice dalmıştı ki, onu bu dalgınlığından çıkaran yine Derya'nın sesi oldu:

"Az önceki dört Lucy Berthet'nin de aynı kişi olduklarını buldum."

"Tam olarak aradığın nedir Hakan?" diye sordu Derya. Bir yere varmaya çalıştığını anlamıştı.

"İçime bir şüphe düştü. Acaba tablodaki bu hamile kadın, Lucy Bertrand olarak bulduğumuz kadın Osman Hamdi Bey m kızı falan mıydı diye düşündüm."

Derya'nın aklına yatmamıştı bu olasılık. Her zamanki akademisyen şüpheciliği ve gerçekçiliği ile yaklaştı konuya,

"Üzgünüm ama bana çok saçma geldi bu söylediğin. Zorla' ma yani. O yaşlarda Fransa'da Lucy adında bir kızı yok OsmaI1 Hamdi Bey'in."

O sırada, çok yakınlarındaki bir binanın önünde büyük bı kargaşa yaşandığını duydular. Yavaşça pencere ile tülün ara-

393

kl boşluktan dışarı baktıklarında sisin arasından hayal ^^ seçilen bir minibüsün içinden eli silahlı adamların çıktı-,n"ya p az ilerdeki o binaya girdiğini gördüler.

İl ksa bizim için mi geldiler?" diye mırıldandı Hakan. B.r

fini op

•'Yoksa wwu. iy..... 0

rasyona start verilmiş olabilir, diye düşünüyordu.

"Geldiler değil mi? Polisler geldi! Her şey bitti!" diye sayık-maya başladı Ahu. Derya bir ona, bir Hakan'a baktı. Hakan'a ı aktığında onun şimşekler çakan sert bakışlarının kendisine yöneldiğini gördü. Bakışlarını ondan kaçırıp tülün ardından dışa-rlya baktı. Dışarıda polislerin sayısı çoğalmıştı.

Üzerinde Hakan'ın dimdik bakışlarını hissederken, aklından tek bir şey geçiyordu: Artık kaçmak için çok geç!

71. F

Minibüsün içinde eller tetikte beklemekte olan polisler B'aşko-miser Cemal'den gelen talimatla aynı anda araçlardan inip otele doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladılar. Beyaz sis bulutunun içinde kıvrılarak akan bir karaltı halinde birkaç saniye içinde binaya ulaşmışlardı. İki polis otelin ön kapısından içeri girip lobideki görevlileri, arkalarından giren diğer polisler ise korkudan bağırmak üzere ağzını açmış olan turist kadını sus işareti yaparak susturdular. Lobidekilerin şaşkın bakışları altında hızla yukarı yöneldiler. Bu arada binanın etrafında da yirmiden fazla po-lls tüm kaçış yollarını tutmuş, eller tetikte bekliyordu.

Birkaç dakika içinde beş katlı otelin tüm koridorlarının gi-rıŞ çıkışları tutulmuştu. Otelin tüm katlarında polis ekipleri ay-nı anda bir baskın için hazır bekliyorlardı. Hakan ve arkadaşların hangi odada kaldıklarını bilmedikleri için otuz odalı ote-111 her katında aynı anda baskınlar yapılacaktı. Odalarda konaklayan müşterilerin ruhu bile duymamıştı, operasyon için ge-en tüm birimler yerlerini sessizce almış, baskın için Başkomi-er Cemal'in işaretini bekliyorlardı. Cemal ikinci aşama için polislere bekledikleri talimatı ver-

394

di. Özel harekât timleri sırayla odaların kapısını çalıyor u birkaç saniye içinde açılmazsa ikinci bir uyarı yapmaksızln a *' rudan kapıyı kırıp içeri giriyorlardı. Odalara giren ekipler t şılarında kimi zaman boş bir oda, kimi zaman şaşkın bakışla la odanın içinde ayakta kalakalmış ve ne diyeceğini bilerneyp insanlar buluyorlardı. Beş katın tüm koridorlarında baskınla sorunsuz bir şekilde ilerlerken, üçüncü kattaki ekipler odaların bir tanesinde hiç beklemedikleri bir direnişle karşılaştılar. Koridordaki seslerden bir polis baskını olduğunu anlayan 304 numaralı oda müşterileri, kapı çalınır çalınmaz içeriden ateşle karşılık vermişlerdi. Bu beklenmedik saldırıya anında karşılık verilmesine rağmen odanın içine bir türlü girilemiyordu.

Bunlar onlar olabilir mi? Bu durum Cemal'in aklına yatmamıştı. Neticede bir akademisyeni, bir işadamını ve onun asistanını kovalıyorlardı. Otomatik silahlarla kendilerine direnecek tipler değildi onlar.

Silah sesleri giderek artıyor ve sisli geceyi daha da ürkütücü hale getiriyordu. Cemal silahını çekti ve koşarak otele girdi. Lobide her biri bir köşeye sinmiş, korku dolu gözlerle, merakla etraflarına bakman müşterilerin ve donup kalmış otel çalışanlarının arasından merdivenlere yönelip koşar adım silah seslerinin geldiği kata doğru çıktı. Çatışmanın yaşandığı koridora girdiğinde gözlerine inanamadı. Burada ağır bir çatışma yaşanmaktaydı. İki polis yaralı bir başka polisin koluna girmiş 304 numaralı odanın önünden uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Cemal şaşkınlık içindeydi. Yüzüne gaz maskesi takmış bir iki arkadaşının arasından son derece çevik bir hareketle uzanıp elindeki gaz bombasını odanın içine fırlattı. Odadan gelen silah sesleri bir süre daha devam etti sonra kesildi. Koridor duman ve genizleri yakan, gözleri sulandıran o tuhaf kokulu gaz' la dolmuştu. Cemal yaşaran gözlerini açmakta zorlanıyor ama bir yandan da birkaç metre ilerisinde cereyan eden bu çatışmanın sonucunu görmek istiyordu. Gözyaşları ile gözleri tamamen kapa*1' madan önce, dumanların ve yaşlı kirpiklerinin arasından gaz ı»aS" keli iki polisin gözlerini karartıp odanın içine daldıklarını gördü, içinden besmele çekmeye başladı. Öksürmekten iki büklüfl^

395

'i

us, hareket edemiyordu. Birkaç saniye sonra yeniden silah ıeri duyuldu. Ama bu kez az sayıda ve kararlı iki atıştı duygu. Kendini toparladı ve büyük bir mücadeleyle ovuşturarak tığı gözleri ile önünü görmeye çalışarak koridor boyunca yü-\dü. Silahını yüz hizasında ileri doğru tutup hızla odadan içeri aldı. Yerde yarı çıplak iki adam yatıyordu ve ayakta duran gaz naskeli polisler yumruklarını havada tokuşturarak birbirlerini

tebrik ediyorlardı.

Pencereyi açıp odadaki yoğun gaz bulutunu tahliye ettiler, pencereden dışarı çıkan gaz bulutu dışarıdaki sis tarafından emilip yutulduğunda içeride berraklaşan görüntüden, az önce yaşanan çatışmanın nedeni de anlaşılmış oldu. Hakan'ı yakalayalım derken bir uyuşturucu kaçakçısını yakalamışlardı. Yatağın üzerinde iki çanta dolusu uyuşturucu vardı ve şeffaf kokain poşetlerinden birinin ucu açılmıştı. Bir başka komiser koşar adım Cemal'in yanına geldi ve soluk soluğa bilgi verdi: "Bütün

odalara baktık. Yoklar!"

Cemal silahını indirirken, "Hay anasını avradını!" diye mırıldanıyordu.

72. U

"Duydunuz mu?" dedi Derya, eliyle sus işareti yaparak herkesi susturdu. Hakan gözlerini kapatmış, sanki bir üçüncü gözünü açmaya çalışıyor, sesleri görmeye, şekilleri duymaya çalışıyor gibiydi. Ahu ise sindiği duvar kenarında yere bakarak ça-hşma sesinin geldiği yeri anlamaya çalışıyordu. "Sesler çok yakından geliyor. Bizim oteldeler sanırım."

Derya yavaş hareketlerle odanın penceresine doğru süzüldü ve tül perdeyi hareket ettirmeden, tül ile pencere arasındaki boşluktan dışarı baktı. Normalde pek araba olmayan bu ta-rihi meydandaki polis arabaları sivil de olsalar bariz bir şekilde ulaşılıyorlardı. Hakan da yanına gelmiş dışarıda olup bitenleri Sörmeye çalışıyordu.

396

"Her şey bitti" dedi Ahu. Hakan dönüp ona baktı. Sonra yeni. den dışarıdaki hareketlenmeyi seyretmeye koyuldu. Birkaç met. re karşılarındaki binaya giren bir grup polis gördü. Çatık kaşla. rı birden gevşedi ve "Bunlar yanlış oteli bastılar" dedi gülümseyerek. Farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı. "Kimden ne bilgi aldılarsa yanlış aldılar."

"Gerçekten mi?" dedi Ahu, kocaman mavi gözlerini açmış küçük bir çocuk gibi ağlamaklı, Hakan'a bakarak.

"Evet, endişelenmeye gerek yok. Bizi bulamadılar. Belki de bu operasyonun bizimle bir ilgisi bile yoktur. Polis asayişi sağlamak için önleyici uygulamalar yapıyor bu bölgede sık sık."

Derya rahatlamış görünüyordu. "Evet, nerede kalmıştık o halde? En son tablodaki kadının ismini bulduk sanırım: Lucy Berthet." Olanca ciddiyetiyle artık bir sonuca ulaşmaya çalışıyordu.

Hakan ona hak verdi. "Haklısın Derya. Çok dağıldık sanki." Sonra sustu, bir süre düşünüp, "Bulduklarımızı hızla toparlamamız lazım artık" diyerek anlatmaya başladı:

Derya Hakan'a baktı, "içinde bir şüphe kalmasın diye Osman Hamdi Bey'in kızlarını araştırdım. İlk eşi Agarithe ile 10 yıl kadar evli kalıyor. Bu eşten iki çocukları oluyor. Fatma ve Melek, ikinci eş, Marie Palyart. Sonradan Naile ismini alıyor ve Osmanlı vatandaşı oluyor. Bu ikinci eşten ise üç çocukları oluyor. Leyla, Edhem ve Nazlı. Yani listemizde Lucy diye bir evlat yok. Osman Hamdi'nin Lucy veya Lucie isimde bir üvey evladı da yok. Osman Hamdi'nin, Alexandre Vallaury'nin tüm günlüklerini didik didik ettim. Orada da böyle bir isme, Lucie ismine rastlamadım. Oysa beş çocuğunun beşi ile ilgili de birçok yer' de kayıtlar var."

"Peki" dedi Hakan, "Agarithe ile boşandıktan sonra çocuklarına ne oluyor Derya? O iki kıza?"

"Boşanma olduğunda çocuklar henüz çok küçük. Bütün tan kitaplarında, sanat tarihi kitaplarında, internet sitelerinde y111 bir ade due dumbela da bu konu hakkında var maalesef. Ki1*1 se araştırma zahmetine girmediğinden, herkes kopyala-yap1?

397

mantığı ile boşanma sonrası büyük kızı Fatma'nın babada kaldığım, küçük kızı Melek'in ise annesi ile birlikte Fransa'ya gittiğini yazıyorlar. Oysa Osman Hamdi Bey'in günlüklerindeki ka-yıtlara bakılacak olursa, boşanma sonrası Agarithe her iki çocuğunu da alıp Fransa'ya dönüyor. Yol parasını bizzat Osman Hamdi Bey ödüyor. Üstelik tüm bu masraflar için o dönem Osmanlı Bankası'ndan kredi bile alıyor. Bu bilgileri çok değerli bir araştırmacının kitabından buldum."

"Eh, tüm tarihçilerimizi de kötülemeyelim öyleyse" diye göz kırptı Ahu.

"Elbette. Böyle dünya çapında olan tarihçilerimiz de var." Derya konuşmasına kısa bir ara vererek bilgisayar ekranını diğerlerine çevirip Osmanlı Bankası'nın ilgili belgelerinin resmini gösterdi ve konuşmaya devam etti:

"Kızlardan büyük olanına, yani ilk kızı Fatma'ya daha sonra hem istanbul'da hem Paris'teki birçok kaynakta rastladım. Ama küçük kızı Melek'in akıbeti bilinmiyor. 1882 yılında, muhtemelen Melek 14 yaşlarındayken, bir arkeolog arkadaşı Osman Hamdi Bey'e, Fransa'daki kızının ölümü nedeniyle çok üzüldüğünü belirten bir başsağlığı mektubu yazıyor. Kızın öldüğüne dair babasının arkadaşlarının da kendi aralarında birkaç yazışması var. Mesela iki arkadaşının aralarında mektuplaşması var, Osman Hamdi'den bahsediyorlar, Bugün Hamdi'yi gördüm. Çok perişandı, çok üzgündü, başsağlığı bile dileyemedim, çektim kapıyı çıktım. Evladını kaybeden bir babaya ne denebilir ki? diye yazmış biri mektupta. Kızın öldüğünü de buradan anladım. Fatma 1937'ye kadar yaşadığına göre bu ölen Melek olmalıydı. Ama açıkçası bir ölüm kaydı falan araştırmadım. Araştırmacılar Fatma ve diğer çocukların akıbetini çok net bir şekilde takip edebiliyorlar. Tarihte kayıp olan tek çocuğu Melek."

Hakan yüzünü ellerinin arasına alıp öne doğru eğildi. Gerdekten tükenmiş görünüyordu.

"Özetle, Isaac Camondo'nun kendi soyunu gizlemek için sipa-XŞ Verdiği tablonun ressamı aynı 'amanda Cercle d'Orient'dan a bildiği, güvendiği bir ressam. C lay bu kadar basit."

"Evet. Melek Hamdi ile bir bağlantı yok. Kız muhtemelen gerçekten küçük yaşta rahmetli olmuş."

Hakan Derya'nın söylediklerini duymamış gibi sözlerini sürdürdü.

"Isaac o tabloya sevgilisi Lucy Berthet'yi hamile olarak resmettiriyor. Yani amacı kadının karnındaki bebeği, yani Jean'ı resmettirmek. Vardığımız sonuç şimdilik bu oldu."

"Güzel özetlediniz Hakan Bey. Özetlediniz ama buradan nasıl çıkacağız şimdi? Yün yumağı gibi oldu her şey."

Derya ters ters Ahu'ya bakıp sonra yeniden Hakan'a dönerek sordu: "Hakan, peki sence Isaac Camondo, oğulları arasından neden Paul'ü değil de Jean'ı resmettiriyor olabilir?"

Ahu yine araya girip Hakan'ın konuşmasına fırsat vermeden kendi yorumunu yaptı: "Belli ki kadın hamile kalır kalmaz bir ressama koşuyorlar. Daha doğrusu hamileliği fark eder etmez. Henüz 2 sene sonra ikinci bir çocuğu daha olacağını bilmiyor ki." "Mantıklı cevap" diye mırıldandı Derya. O da kendini yorgun hissediyordu. Ayağa kalkıp uyuşan bacaklarını hareketlendirdi ve pencereye doğru yürüdü. Pencere ve tül arasındaki boşluktan meydana ve mor, turuncu, eflatun ışıklar saçarak bütün güzelliğini cömertçe sergileyen Galata Kulesi'ne bakıyordu.

"Bu kule" dedi pencereden dışarı bakarken, "bu kadar yalın ve bu kadar estetik durmayı nasıl başarıyor, hiçbir zaman anlayamadım"

Hakan da ayağa kalkıp yanma geldi. O da tülün altından kuleyi bir süre seyretti. "Bildiğim kadarıyla Kule Osmanlı döneminde yangın gözetleme kulesi olarak kullanılıyor. Ama ilk önce bir akademi binası olarak inşa edildiğini okumuştum biliyor musunuz? Cenevizlilerin inşa ettiği bu kulenin her katında ayrı bir bilim dalında eğitim verilirmiş. Hatta asırlar sonra İstanbul'u alan Türkler döneminde de,

sanırım III. Murat döneminde burada bir rasathane kuruluyor. Ünlü astronom Takiyüddin tarafından. Du' şünsene, Avrupa 1500'lerde bağnazlıktan kırılırken Osmanlı burada bir rasathane kurup gökyüzünü ve gezegenleri inceliyor. Ge gör ki o dönemlerde de fitneciler var ve sultanın kulağına ftsli"

399

jgyjveriyorlar, 'Sultanım, bu melun adam başımıza işler açacak, katü vaciptir' diyerek kafasını karıştırıyorlar sultanın. Sultan da kapatıyor tabii rasathaneyi. Birkaç yıl sonra, birkaç kilometre ileride bir rasathane daha kuruyor Takiyüddin. Tophane taraflarında. Sultan orayı da denizden gemilerle topa tutturuyor ve karanlık çağımız o yıllarda başlıyor işte."

"Hakan, yok yok, sen bayağı tarihçi oldun, hiç mütevazılık yapma" dedi Derya gülümseyerek. "Gerçi tüm doğru tespitlerine rağmen eksik ve yanlış anlattığın şeyler de oldu ama yine de

hiç fena değilsin."

"Öyle mi, hangi kısmı yanlış veya eksikti peki?" "Şu kulenin Cenevizlilerce akademi olarak kullanılması konusu tamamen ade due dumbela mesela. Yanlış bilgi. Ama diğerleri doğru sayılır. Aslında böyle yüksek kulelerin varlık nedenlerini bilmek için, eski dönemlerdeki yaşam koşullarını ve hayatın realitelerini bilmek gerekir" dedi Derya.

Derya tüm bunları anlatırken Ahu ojeli uzun tırnaklarının

kenarlarını dişliyordu.

"Düşmanın yaklaşmasını olabilecek en erken aşamada görebilmek, hangi istikametten ne kadar bir kuvvetle saldıracağını bilmek, taktiklerini, istihkâmını ve hızını tespit edebilmek için böyle yüksek bir noktaya sahip olmak büyük bir avantajdı. Diğer bir avantajı da yine askeri amaçlıydı. Düşman kuvvetleri ani bir hücumla şehre saldırdığında ve şehrin dış surları düşman tarafından aşıldığında, şehrin ahalisine veya askerlere, bu kuleler hem bir barınak olur hem de savunma avantajı sağlardı. Buraya sığı-nıP, düşman şehre girdikten sonra bile, son ana kadar düşmanla Çarpışmaya devam edebilir ve düşmanı vurmaya devam ederlerdi. Böyle bir kuleden düşmana saldıran kişi askerlik eğitimi almamış bir sivil, bir çocuk bile olsa, metrelerce altındaki en yetenekli askerlere karşı büyük bir avantaja sahip olurdu. Böyle kuleler yü-zünden fethedilememiş, ele geçirilememiş onlarca şehir vardır ta-llhte. Zaten bir bölgede kale inşa ederken o bölgenin en yüksek teflerinden birine yapılmasının esprisi de budur. Hâkim yüksek-'k. Ege adalarına dikkat edin, hepsinin merkezinde ve yüksek bir

400 m

noktasında böyle bir kale ve kalenin içinde de muhakkak daH yüksek bir kule vardır. Temel amaç savunmadır, yani askeridir" "Anlaşıldı" dedi Ahu, onun kısa kesmesini ima eder gibi hi tonlamayla.

Derya, biraz da ona inat olsun diye bilgi vermeye devam etti-"Böyle yüksek kulelerin başka bir inşa amacı daha vardı. O da çok önemli. Bu da yeraltı dehlizlerinin ve kaçış tünellerinin birleştiği yer olmasıydı. Çünkü şehir artık savunulamaz hale geldiğinde, yani düştüğünde, geride kalan halkın kurtulması için şehirden tahliyesini sağlardı bu tüneller. Kulenin etrafında ve içinde toplanan halk, gizli geçitlerden dehlizlere iner ve oradan kaçardı. Şehrin savaştan uzak bir noktasından çıkış yapabilmek ve tercihen de liman gibi deniz yollarına açılan kaçış noktalarına ulaşabilmek için kilometrelerce uzunlukta tüneller inşa edilirdi. Bazı tüneller asırlarca savaş görmediği için zamanla

başka amaçlara da hizmet ederlerdi. Bunlar genelde pek tekin olmayan amaçlardı. Anlarsınız. Kadim meslekler" diye gülümsedi.

Ahu ayağa kalkıp bu kadının suratına bir tane patlatmamak için kendini zor tuttuğunu hissediyordu. Bu kule hikâyesinden daral gelmişti adeta. Derya ise onda yükselen bu nefret dalgasını hissediyor ve için için gülümseyerek anlatmaya devam ediyordu: "işte bu noktada Galata Kulesi'ni de anabiliriz, çünkü türlü tünel ve dehliz hikâyeleri Galata Kulesi için de anlatılır. Bunlardan bir kısmını, belediye işleri, elektrik, doğal gaz gibi yakın tarihli kazılar sırasında tesadüfen ortaya çıkmış tüneller olduğu için, fotoğrafları ve belgeleriyle biliyoruz. Ama bir kısmı sadece şehir efsanelerinde, hikâyelerde ve masallarda ge~ çiyor. İstanbul'un altının üstünden daha bakir, daha keşfedilmemiş olduğundan emin olabilirsiniz. Galata Kulesi'nin altının tünel ve dehlizlerle dolu olması çok da mantıklıdır ayrıca. Eski çağlarda bu bölge, yani Galata bölgesi surlarla üçe aynim1? durumdaydı. Üç taraftan da yeraltında Galata Kulesi'ne çık1' şı olan yollar vardı. Öyle ki Galata surlarının tamamen kala1' rılması Osmanlı'nın son yıllarında olur. Hatta son kalıntılar d 1950'lerde yol yapmak için yıkılır. Şimdi Galata Kulesi'nin kar-

401

,üinda bile o surların küçük bir kısmı duruyor hâlâ. Cama çı-^p bakabilirsiniz."

"Aman sakın. Cama çıkmaya falan gerek yok" diye araya gir-jj Hakan. "Biz inandık, devam et lütfen. İlginç bir yere çıkacak bu konu sanırım." Ahu'nun "hayır lütfen" der gibi yalvaran bakışları altında Derya anlatmaya devam etti:

"Peki o halde. Zamanla üstteki surlar yok edilir, eski yapılar çarpık yapılaşma yüzünden ve bazen de rant uğruna talan edilip yerle bir edilir. Ancak yeraltı olduğu gibi kalmıştır. Bilinmezlik, yeraltı yapılarını yaşatmış ve bugünlere kadar olduğu gibi taşımıştır. Bu dehliz ve tünellerin bir kısmı zaman zaman çeşitli amaçlarla kazı yapılırken tesadüfen ortaya çıkar ve gazetelerde televizyonlarda kısa bir süre haber olur. Sonra yine unutulur gider. Galata Kulesi'nin de altından, pek çok yere uzanan tüneller geçtiği tespit edildi. Hatta Kilyos'a kadar uzanan bir yeraltı geçidi olduğu ısıya duyarlı kameralarla ta uydudan tespit edilmiş durumda.

Tarihi çağlarda Cenevizliler Kilyos'ta her daim kaçış için hazır gemiler bekletirlermiş ki, şayet düşman Galata'yı ele geçirmeye karar verirse yerli halk önce kuleye, sonra da tünellerle Kilyos'a sığınsın ve oradan da kendi gemileriyle Kefe'ye sevk edilsin. Çünkü o zamanlar, Kefe'nin bulunduğu Kırım da Cenevizlilerin elindeymiş. Geçenlerde yine bir kazı sırasında dörtyol ağzında mağaza inşa etmek için temel kazılırken, bir yol bulundu. İçeri girerek, yeraltından geçip Kuleka-Pisı semtindeki bir hamamın kuyusuna vardılar. Yol kemerliydi ve yer yer tuhaf odalara açılmaktaydı. Burada, Cenevizlilerden kalma taş yığınları ve duvar yapımında kullanılan bazı inşaat malzemeleri de bulundu. Muhtemelen ani bir ihtiyaç durumunda ellerinin altında bu malzemeler hazır bulunsun istemişlerdi. Daha önce, Beyoğlu'nun dışındaki bir tepenin altında da bir dehliz bulundu. Bütün bunlar Galata Kulesi'nin bir tümeller ve dehlizler ağının merkezinde bir yapı olduğunun kesin

^anıtları aslında."

Dinlediklerinden oldukça etkilenmişti Hakan. Onun Derya'yı

402

hayranlıkla dinlemesi Ahu'nun artık bu duruma müdahale meşine neden oldu.

"Lütfen artık toparlayabilir miyi^ konuyu?"

73.1

Levent'teki ofisinde bir o yana bir bu yana volta atmakta olan Attila Taşkent telefonuna gelen SMS mesajı sesiyle durdu ve büyük bir heyecanla mesajı okudu:

"Galata Anemon Otel."

Attila'nın keyiften ağzı kulaklarına varmıştı. "Aferin!" diye mırıldandı, "şöyle biraz işe yara bakalım!"

Vakit kaybetmeden Kızıl'a haber verdi. "Galata'daki Anemon Otel'delermiş. Hemen takibe başla."

Attila nihayet rahatlamıştı. Uzun süre sonra Hakan'ın yerini yeniden tespit edebilmişlerdi. Koltuğunda geriye yaslandı. Baş-komiser Cemal'i cep telefonundan aradı fakat telefonunu sessize alan Cemal bu çağrıyı duyamamıştı. Kendisine kalın bir Co-hiba purosu seçti, puroyu yakarak derin bir nefes çekti, dumanı havaya savurdu. Loş odanın içinde koyu gri renkli duman tuhaf şekiller alarak yükselirken, Attila boş gözlerle dumanı seyredip. "Hadi bakalım Hakan Efendi. Biraz daha gayret et. Bul artık şu tabloyu. Karşına geçip gözlerinin içine bakacağım anı iple çek1" yorum artık. Gözlerine bakıp sakince alacağım ellerinden o tabloyu" diye mırıldandı gülümseyerek.

Masasının üzerinde gümüş çerçeve içinde duran Melek'in t°* toğrafına baktı. Fotoğrafa uzanıp önüne çekti ve puroyu tuttug elinin başparmağı ile Melek'in yüzünü okşadı, "Sözümü dm şeydin" diye mırıldandı, "her şey çok farklı olabilirdi."

O sırada ıssız odanın duvarları cep telefonunun melodisi yankılanmaya başladı. Arayan Başkomiser Cemal'di. Heyeca uzanıp açtı telefonu ve ona fırsat vermeden konuştu:

403

"Komiserim, yerlerini tespit edebildiniz mi?" Başkomiser Cemal henüz bir operasyondan yeni çıkmıştı, goş yere bir evi basmışlar, sonra yanlış bir oteli basıp gereksiz yere uyuşturucu kaçakçılarıyla çatışmaya girmişlerdi. O çatışmada ağır yaralanan ve şimdi hastanede ölümle pençeleşen polis memurunu düşündü.

"Operasyon başarısız oldu" dedi yorgun ve mahcup bir sesle. Attila keyiflenmişti. Ama bunu belli etmemeye çalışarak, sesine bir hayal kırıklığı ve kızgınlık havası verip söylendi:

"Biliyorum! Haberini anında aldım. Bu adamı artık yakalamak zorundasınız Cemal Bey! Bu nasıl olur!"

"Her seferinde elimizden kaçmayı başarıyor. Kaygan bir balık gibi."

"Hakan'ın hâlâ o civarlarda olduğuna dair duyumumuz var. Lütfen elinizi çabuk tutun."

"Attila Bey, operasyon için daha spesifik bir bilgiye ihtiyaç var." Umudunu yitirmekte olan bir adamın sesiyle konuşmuştu Cemal.

"Onu da ben mi vereyim size yahu!"

Bir süre sessizlik oldu. Cemal ne diyeceğini düşündü. "Tamam" dedi hırıltılı bir sesle, "birkaç ekip daha istiyorum şimdi bölgeye."

Telefon kapandı. Başkomiser Cemal tedirgindi. Bu adam bu bilgileri nereden alıyor ki? diye düşünüyor, bu duruma bir anlam veremiyordu. Bir sigara yaktı. Sabırsızlıkla sigarasından art arda üç dört nefes çekip dumanını havaya savurdu. O sırada koşturarak yanına gelen yardımcısı ile göz gö-

Ze geldiler.

"Komiserim, Galata Anemon Otel'delermiş. Teknik takibe takmışlar."

Başkomiser, pür dikkat kendisini seyretmekte olan polisle-re eliyle "toparlanın" diye işaret etti: "Galata Anemon Otel'i ba-Slyoruz!"

74. N i

»

Başkomiser Cemal, otelin yirmi metre kadar ötesinde, araba da telsizle diğer polislere talimat veriyordu.

"Bu kez elinizden kaçırmayın şu adamı. Otelin etrafını sarın kuş bile uçmayacak!"

Anonsu bitirdiğinde arabadan indi. Sis, açılıp kapanan kapıdan arabanın içine dolar gibi oldu. Başkomiser, yan koltukta oturan yardımcısının sorgulayan bakışları altında sisin içine dalıp gözden kayboldu. Elleri cebinde yürümeye başladı. Sis yüzünden sadece dört beş metre kadar ilerisini görebiliyordu. Bölgeyi avucunun içi gibi bildiği için ezbere attığı adımlarla yandaki sokağa girip, terk edilmiş iki bina arasındaki boşluğa doğru yöneldi. Çıkmaz bir sokağı andıran bu köşe, akşamcıların, sevişen çiftlerin, uyuşturucu kullanıp kafa yapan yolsuzların tenhalığına sığındıkları bir köşeydi. Cemal çıkmaz sokağa girince cebinden anahtarlığa benzer küçük bir fener çıkarıp yaktı ve karanlık boşluğun tüm kuytularını kontrol etti. Kimse yoktu. Duvarın birine yaslandı. Bir sigara yaktı. Parmaklarıyla yorgun gözlerini ovuşturdu. Bir süre sessizliği dinledi. Telsizinden ilgili ilgisiz anons sesleri geliyordu. Bir süre telsizini de kapatmaya karar verdi.

Ali'yi aklından çıkaramıyordu. Gözlerine hücum eden gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Duvara sürtünerek usul usul yere doğru çöktü ve çömelme pozisyonu alıp sigarasından art arda derin birkaç nefes çekti. Ellerini yüzüne götürdü. Onu koruyamadım.

Yüreğinin içi büyük bir nefretle doluyordu. Ama işin kötü ve tuhaf yanı, bu nefretin kime karşı olduğunu kendisi de anlaya-mıyordu. Tüm bunlara neden olduğu için Attila denen adamdan mı, Hakan'dan mı, yoksa en yakın dostunun ona biricik emaneti olan Ali'yi koruyamadığı için kendinden mi nefret ediy01" du, buna karar veremiyordu. Belki de hepsiydi. Gözyaşlarını daha fazla tutamadı ve birkaç damla yaş, kırk yıldır her gün ti' raş olmaktan keçe gibi sertleşmiş yanaklarından süzülüverdı-

405

^yaşları, asırlardır yağmur yağmamış bir çöle hayat verir gi-; hayat verdi yüzüne. Yanakları yumuşadı. Yumuşaklık yanak-rından kalbine doğru yayıldı ve başkomiser, karanlıkta çömel-ıiş ağlayan bir oğlan çocuğuna dönüştü.

gu durumdan hızla silkinip çıkarmaya çalıştı kendini. Ayağa ı ilkti. Yüzünü elinin tersiyle sildi. Gözpınarlarım ceketinin ko-vyla kuruladı. Derin bir nefes çekti içine. Nefesi buharlaşarak Ictı ağzından ve çıkar çıkmaz sis tarafından emilip yok edil-Üstüne başına çekidüzen verip, geldiği yolu gerisingeri takıp ederek arabanın yanına geldi. Kapıyı açtı ve arabanın sağ ön koltuğuna kendini bıraktı.

Şoför koltuğunda oturan yardımcısının meraklı gözlerle kendisine baktığını gördü ve açıklamaya girişti:

"Saatlerdir tuvalete gidememiştim, rahatladım çok şükür." Kızarmış gözlerle ve tıkalı bir burunla yaptığı bu konuşma yardımcısına pek inandırıcı gelmemişti ama amirinden çekindiği için bir şey de diyemedi.

Cemal telsizini açtı ve anons yaptı.

I "Operasyon emrimi bekleyin!" Yardımcısı ön camdan dışarı bakarken mırıldanarak konuştu: "Ne Hakan Turan'mış amirim. Memlekette bombalar patlıyor, ortalık yangın yeri olmuş. Bunca olayın, derdin arasında bizi şu herifle meşgul ediyorlar."

"Hiç sorma, bu herif yüzünden her saat yirmi telefon geliyor. siyasetçisi arıyor, genel müdürü arıyor, daire başkanı arıyor, büyükelçisi arıyor, gizli servisi arıyor. Arıyor da arıyor anasını satayım. Ne adammış arkadaş! Yakalayıp teslim edeyim de ne yapacaklarsa yapsınlar, düşsünler benim yakamdan da artık."

Yardımcısı onu dinlerken, bir yandan da dikkatini yeniden sislerin arasından belli belirsiz gözüken Anemon Otel'e verdi, kinci katta cılız bir ışık yanıyor ve içeride birileri dolaşıyordu. °u kez içerideler. Kıskıvrak yakalar paketleriz şimdi" diye nurdandı. Otelin etrafında çok sayıda polis vardı ve artık bina-an içeri girmeye başlamışlardı.

Amirim" dedi yeniden, bir yandan direksiyonu tutuyor, bir

yandan da sigarasının dumanını aralık bıraktığı pencereden H şan üflemeye çalışıyordu, "bu herif ne bok yemiş de böyle bvitü dünyayı peşine düşürmüş?"

'Yapmıştır bir şeyler. Siber korsan mıymış neymiş. Hacke

diyorlar hani şimdi gençler."

"Vay canına. Ne yapmış peki, var mı belirli bir suç?"

Baş komiser Cemal elini salladı ve ıslıkla, "ohooo" der gibj

bir ses çıkardı.

"iddialar sonsuz... Cinayet, soygun, hırsızlık... Ne ararsan var listede. Muhtemelen masumdur. Biliyorsun böyle bir anda her şeyle suçladıklarında genelde suçlanan adam masumdur ve kodaman birilerini öfkelendirmiş demektir. Bu kural hiç şaşmaz."

'Yani masum bir adamı yakalamaya çalışıyoruz, öyle mi?" "Ne bileyim kardeşim ben. Biliyorsun, biz işimizi yaparız sadece. İşi sorgulamak bize düşmez. Bize, 'Şunu yakala' derler, biz yakalarız.

Masumiyetine biz karar vermeyiz. Şimdi kafamızı karıştırmayalım böyle felsefelerle ve işimize bakalım" dedi ve telsizden gelen anonsu dinledi:

"Amirim, şahısların Anemon Otel 205 numarada kaldıklarını kesin olarak tespit ettik."

Cemal büyük bir heyecanla telsizinin butonuna basıp konuştu: "İçeri girin! Derhal operasyona başlayın!"

75. Ğ

Hakan ayağa kalkmış, odanın içinde bir o yana bir bu yana yürüyordu. "Tamam. Toparlayalım. Kırmızı Tekvin tablosundaki o büyük SORU nedir, artık biz de biliyoruz ve şimdi o soruyu sorabiliriz. Osman Hamdi Bey'in, hamile bir kadını resmettiği dU eserini bu kadar önemli kılan şey, dünyanın en zengin ailesini soyunun bugünkü temsilcisinin kim olduğu bilgisini vermesi nıi-Ahu heyecanla yanıtladı. "Aynen söylediğiniz gibi, SOÜ muhtemelen bu eskizin içinde bir yerlerde ve belki de cevabı or

pal tablonun arkasında bir yerlerde yazıyor. Kırmızı Tekvin'i , ulan, cevabı da tuvalin arkasından veya bir köşesinden göre-ek işte" diye yanıtladı Ahu.

Derya ikisine de bakıp alçak bir sesle, "Tabii bu da bizim teorimiz" diye mırıldandı. Halen kafasına yatmayan pek çok şey vardı. Hakan ise ısrarcıydı. "Teori ama bulduğumuz her şey de bizi doğruluyor işte."

"Yine de bir teori. Yani bana hâlâ tuhaf gelen şeyler var. Tamam, bu eskiz sayesinde şimdi elimizde artık bir 'soru' var. Tablodaki kadının karnında Camondo'ların trilyonlarca dolarlık servetinin vârisi var. Soru ise şu: O vâris kim? Bunu kabul ediyorum. Ama teorimizin diğer kısmı hâlâ bana tuhaf ve çocukça geliyor. Yani kırmızı Tekvin'i bulduğumuzda bir bakacağız orada o 'cevap' yazıyor olacak, yani soyun temsilcisinin kim olduğu, öyle mi?"

Ahu artık oflayarak bakıyordu Derya'ya. Derya sinirli sinirli ona baktığında ise buz mavisi gözlerini başka tarafa çevirip oflamaya devam ediyordu.

"Bu durumda özetlemek gerekirse" dedi Hakan araya girip bu kısır çekişmeye bir son vererek, "tabii teorimiz doğruysa, Isaac Camondo, tüm Camondo ailesine yönelik bir soykırımdan kurtulmanın yolunu, soyunun izini kaybettirmekte bulmuş. Bence de gayet akıllıca bir çözüm bu. Çünkü baksanıza, ne biçim bir kıskacın içine almışlar aileyi. Hem finansal açıdan hem s°syal açıdan vuruyorlar. Bir yandan da ailenin fertleri kâbus gibi senaryolarla birer birer ölüp gidiyorlar. Ve sadece kısıtlı bir grubun bildiği ve kuşaktan kuşağa aktarılan soyun devam ettiği bilgisi de muhtemelen kırmızı Tekvin tablosuna şifrelenerek yazıldı. Yani tablo, bize soyun kiminle devam ettiğini söylüyor. "e tüm bunları tablonun eskizine bakarak bulduk. Eminim tabunun orijinali elimizde olsa, o soyun kim olduğunu da kesin olarak öğrenirdik."

"Ne Camondo'larmış ama" dedi Ahu mırıldanarak. Derya her fisini de hiç tepki vermeden dinledi. Camondo'lar ile ilgili söy-istediği bir şeyler vardı hâlâ.

"Vardır tarihte böyle aileler" diye girdi söze. "Medici'ler j böyle kaybolmuştu ortadan. 1700'lerde soylarının yok olduih, na tüm dünyayı ikna ederek buharlaştılar, yok oldular bir an da."

"Medici'ler mi? Onlar da kim?" diye sordu Ahu.

"Floransah meşhur aile. Dünyanın ilk küresel para imparatorluğu" diye açıkladı Derya, "nasıl bilemezsin" dır gibiydi tavrı.

"italyan Rönesansını finanse eden aile bile diyebiliriz. Modern bankacılığın temellerini atan bir aile."

"Aynen Camondo'lar gibi onlar da bankacıydılar yani ha?" diye sordu Hakan.

"Tek benzerlikleri bu da değil üstelik. Mediciler 1300'lü yıllardan 1700'lerin sonlarına kadar italya'da güçlerini hissettirdiler. Bugün dünyanın en güzel kentlerinden biri, hatta adeta bir açık hava müzesi olan Floransa'da hâlâ Medici'lerin eserlerini her köşede görebilirsin. Michelangelo'ların, Da Vinci'lerin o muazzam eserlerini yapabilmeleri için para veren aile yani. Sonra bir anda o koca serveti ortada bırakıp kayboldular."

"Aynen Camondo'lar gibi" diye altını çizdi Ahu. "Öyle. Üstelik soy olarak ve üreme olarak da, yani la genese olarak da çok benziyor bu iki aile. 1700'lerde Medici ailesinin birçok üyesi şüpheli bir şekilde hayatını kaybetmeye başladı ve nihayet 1740'lara gelindiğinde erkek evlat kalmamış durumdaydı artık. Aynen Camondo'lar gibi dal dal, yaprak yaprak budandı aile. Son Medici olarak hayatta kalan kişi bir kadındı, Anna Maria Luisa de Medici. Ailenin soyu, Anna Maria'dan devam ettiği için Mediciler gen olarak bugün bile 'aile' olarak devam ediyor ama 'hanedan' olarak soyun erkekten devam etmesi gerekti ği için 'Medici hanedanı' tükenmiş durumda."

Derya keyifle anlatırken Ahu sözünü kesti. "Yani aile ve n nedan ayrı şeyler öyle mi? Aile kadından da devam edebilıy ama sözkonusu bir hanedansa, hanedan ancak erkekten deva edebiliyor."

"Aynen öyle. Hanedanın son erkek üyesi Gina Gastone de edici- 1737'de ölüyor ve Medici hanedanı, yani 'House of Meçi' son buluyor. Medici ailesi, yani 'Family of Medici' devam diyor tabii. Bu arada, kayıt dışı bazı tarihçilere göre, İtal-a Kralı Lorraine, ailenin bir erkek ferdinin halen bir yerlerde gizlendiği, ailenin elindeki çok değerli elyazması bir eser ile büyük bir hazineyi de beraberinde götürdüğü ve öldü denilmesine rağmen aslında Venedik'e kaçtığı ihbarını almıştı. Venedik'e askerler gönderildi, birçok kişi o dönem sorgudan ve işkenceden geçirildi ama Medici hanedanının gizlendiği iddia edilen o son erkek ferdine hiçbir yerde rastlanmadı. Bu iddia da birkaç tarihçinin ürettiği ve kanıtlayamadığı bir şehir efsanesine dönüştü."

"Hanımlar, sohbetinizi bölmek istemem ama bence artık kendi konumuza dönmeliyiz. Fazla zamanımızın kaldığını sanmıyorum. Ve Melek'e bir an önce ulaşmamız gerekiyor."

Ahu bu arada Derya'nm anlattıklarını Google'dan kontrol ediyordu. Derya'nm son cümlesi üzerine araya girip itiraz etti:

"Bakın, bugün bile bir sürü Medici soyadlı insan varmış ama." Ekranı çevirip Derya ve Hakan'a gösterdi.

Derya olanca ciddiyeti ile Ahu'yu yanıtladı: "Medici ailesinin soyadını bugün de halen taşımakta olan birçok insan var. Daha bir dakika önce açıkladım. Burada benim kastettiğim son fert, .ailenin son ferdi değil, hanedanın son ferdi. Yani Medici'lerin ' SUcünü aldığı o servetin yasal mirasçısı olabilecek son fert. Bu-SUn artık böyle biri yaşamıyor."

Hakan da bir yandan Google üzerinden Camondo'ları araş-^rmaya başlamıştı. Bilgisayarının ekranına bakarak, "Tarihte

^amondo'lara ait ilk kayıt 1750'lere ait ve Venedik'te başlıyor.

Y

*anı 1750'lerde Venedik'te Medici diye bir banker aile ortadan kaybolurken aynı yıllarda yine Venedik'te Camondo adın-

: qa banker bir aile ortaya çıkıyor. İki ailenin kendilerine arma °Wak seçtiği simgelere bakın! Birbirinden türemiş gibi gözü-

j %orlar." Ekranı Ahu ve Derya'ya doğru çevirdi.

410

Camondo'lar Medici'ler

"Ay cidden ama Hakan Bey, baksanıza şuna, bir sürü ortak simge var iki armada."

Derya armalara baktı ve mırıldandı: "Çok enteresan. Nereden nereye geldik. Bankacı Medici ailesi baskı ve şiddete maruz kalıp kendi izlerini ortadan kaybederek soylarını devam ettirmeye çalışıyor ve onların ortadan kaybolduğu şehirde, Venedik'te, onların kaybolduğu tarihlerde, 1700'lerin ortasında yeni bir banker aile doğuyor. Camondo ailesinin parasal gücünün kaynağı zaten hiç bilinmiyor ama bilmen şu ki Camondo'lar hayata sıfırdan başlamıyorlar. Venedik'ten İstanbul'a 1700'lerin ikinci yarısında geldiklerinde de hep varlıklı bir aile olarak kaydedilmişler."

Hakan onu dinlerken bir yandan da Alexandre Vallaury'nin not defterlerinden birini rastgele eline almış, sayfalarını hızlı hızlı çevirip göz atıyordu. O esnada gözüne Vallaury'nin defterine çizdiği bir şekil takıldı. Parmakları bitişik durumda açık bir el ve avucunun tam ortasında bir göz. Vallaury bu şekli birkaç kez çizmişti aynı sayfaya. En iyi çizimi yapana kadar denemiş gibi gözüküyordu. Bu şekli bir yerlerden görmüş gibiydi Hakan. Belki de bir hediyelik eşya dükkânında veya sürekli girip çıktığı mekânlarda. Emin olamadı. Ama çok aşina bir figür olmasına rağmen bu figürü nerede gördüğünü bir türlü hatırlayamamasi' na da anlam veremiyordu. Derya'yı dinlerken figürü internet araştırmaya başladı.

Çok geçmeden benzer figürleri buldu ve açıklamalarını ok du. Hıristiyanlıkta, İslam'da ve Yahudilikte farklı farklı isinve le anılan, ortasında da genelde göz simgesi olan, ismi Hamsa ^^

I

411

Lima'nın Eli olarak geçen bir semboldü bu. Ortasında genelde röz veya Yahudi inancındaki Davut yıldızı kullanılıyordu. İnanca röre ve kullanım yerine göre ortasındaki figürün değiştiği oluyordu ama istisnasız her dine, her kültüre, her inanç sistemine girmiş, tüm dinler için ortak bir figür olması çok garip geldi Hakan'a.

Asırlardır birbirleriyle savaşan dinlerin ortak olarak kullandıkları bir figürleri var demek, diye düşündü. Bu şekli her gün nerede gördüğünü ise hâlâ hatırlayamamıştı. Masada duran anahtarlığa takıldı gözü o an. "Tabii ya!" dedi kendi kendine. Bu şekil İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin logosunda da kullanılmıştı. İBB logosu, bütün olarak bakıldığında parmakları bitişik bir eli andırıyordu ve şehri kötülüklerden koruyordu.

Üç semavi din için de neredeyse Kudüs gibi önemli olan bir kent istanbul. Ve onun logosu da her üç dinin de ortak simgesi. Bu muhteşem bir düşünce.

Kendi kendine gülümsedi. Dünya, anlamını bilmediğimiz veya bildiğimizi sandığımız, hatta bildiğimizden emin olduğumuz ama aslında anlamlarının farkında bile olmadığımız sembollerle, gizemlerle ve inceliklerle doluydu. Oysa biraz dikkatli bakmaya başlayınca onları hemen görebiliyordunuz. Bir de hemen görünmeyenler vardı kuşkusuz. Hemen görünmeyen o gizemler hakkında da Derya konuşmaya devam ediyordu:

"Medici'ler sanat hamisi olarak tanınıyor. Elde ettikleri şeritle Avrupa'nın ve muhtemelen dünyanın en zengin ailesi oluyorlar bir dönem. Bu serveti iki işte bonkörce harcıyorlar. Sanat 'e halkla ilişkiler. Yani kastettiğim, eğitim kurumları, binalar, "atnu yararına işler gibi."

"Camondo'ların da kendilerine belirledikleri misyon bu" d;v ekledi Hakan.

"Kaynak Wikipedia" dedi Ahu, iki eliyle tırnak işareti yaparak

"Olsun, araştırıyor en azından" diye bozdu Ahu'yıı Derya v ekledi: "Hem bugün bu ülkede Wikipedia'ya sadece hacker\r girebiliyor. Dünyanın en zengin online kütüphanesi bu ülkede son 3 senedir yasak."

Odada bir sessizlik oldu, Derya anlatmaya devam etti-"Medici'ler ve Camondo'ları birbirine benzer kılan sadece sanat hamiliği yapmaları da değil. Medici'leri diğer zengin ailelerin önüne geçiren asıl faktörlerden biri, kendi halkları ile kurmuş oldukları yakın ilişki. Bir şekilde fakir halkın desteğini hep arkalarına almayı başarmış zengin bir aile onlar. Ve reformcu politikaları destekliyorlar. Aynen Camondo'lar gibi. Onlar da halkın eğitimi ve refahı için bütün servetlerini seferber ettiler. Ve bir gün, aynı halk tarafından adeta linç edildiler, sürüldüler veya sürgüne gitmek zorunda kaldılar."

"Sürgün mü? Camondo'lar İstanbul'dan Paris'e gitmişlerdi. Paris'e gitmeyi bir sürgün olarak mı tanımlıyorsun Derya?" diye sordu Ahu, alaycı bir ifade ile.

"Elbette, Paris de kimisi için bir sürgün olabilir..." diye çıkıştı Derya. "İstenmeden gidilen her yer sürgündür. Camondo'ların Yahudi cemaatim eğitme, kalkındırma çabaları, sanatı finanse ederek kültürel hayata yaptığı katkılar, İstanbul'da Beyoğlu bölgesinde ilk modern belediyeciliği başlatmış ve finanse etmiş olmaları ve kimseye yaranamamış olmaları hakikaten tam bir Medici hikâyesi gibi. Ailenin anadili, tıpkı Mediciler gibi İtalyanca. Ama çağın modern eğitim verilen dili Fransızca olduğu

için Camondo'lar da Fransızca eğitime önem veriyorlar-Alliance okullarını ve Fransızca eğitim veren okulları finanse ediyorlar. Özetle Camondo'lar da kimseye yaranamıyorlar. Kaderleri de Medici'ler gibi. Onlar da Floransa, Napoli, Toskana arasında sıkışıp kalmışlar ve kendi halkları tarafından dışlan' mışlardı aynen böyle işte. Çareyi Venedik'e kaçmakta bulmuŞ lardı."

413

Hakan bir yandan Derya'yı dinliyor, bir yandan da bilgisaya-n ekranına bakarak yaptığı aramaların sonuçlarını mırıldana-

, jk aktarıyordu:

"Medici soyadı, ailenin tıpla uğraşan köklerinden geliyormuş. kedicine gibi. Kendi ailelerine verdikleri isim 'Casa dei Medici' ngilizcedeki House of Medici ifadesi gibi, yani Medici Hanedanı anlamına geliyor. House'u biz ev, hane anlamında çeviriyoruz tma aslında yaygın olan bir anlamı da hanedan. Camondo so-vadı ise garip bir kelime. Camondo da bir İtalyan soyadı. Ama üretilmiş bir kelime olduğu düşünülüyor, çünkü camondo kelimesinin bir anlamı yok. Şöyle bir teori var: Ca'Mondo, 'Casa dei Vlondo' ifadesinin kısaltılmışı. Yani House of World. Tam olarak Türkçesi ise şu: Dünya Hanedanı."

Derya hayretle açılmış gözlerle baktı. "Ne kadar iddialı bir

soyadı: Dünya Hanedanı."

"Ay yoksa bu Medici'ler gerçekten Camondo'lar olabilir mi?"

diye sordu Ahu.

Derya Ahu'ya gözlerini bıkkınlıkla devirerek cevapladı: "Olsa

ne değişecek de gerçi."

"Ne mi değişecek Derya?" diye sert bir şekilde sordu Hakan. "Bugün trilyonlarca dolar edebilecek o servetin aslında trilyon çarpı trilyon veya katrilyon dolarlarca olduğunu anlayacağız. Değişecek olan bu. Küçük değişiklik, öyle değil mi?"

"Böyle bir ihtimal var tabii ama ben bir akademisyenim. Elimde belge olmadan bunu kesin olarak bilemeyiz."

"Arkadaşlar" dedi Hakan, "artık konuya kesin bir dönüş ya-Pahm, ne dersiniz? Camondo'ları şimdi daha iyi tanıyoruz. Kırmızı Tekvin'in eskizinde bir soru olduğunu, bir sır olduğunu bi-hyoruz. Tablodaki hamile kadının kim olduğunu biliyoruz. Ve kabloyu kimin sipariş ettiğini biliyoruz. Artık bu eskizi daha farkh bir gözle yorumlayabiliriz."

Ahu, masadaki defterleri işaret ederek patronuna destek verdi. "Üstelik elimizde Osman Hamdi Bey'in ve en yakın dostu ^lexandre Vallaury'nin karalama defterleri de var. 1894-1910 yılları arasını kapsayan geniş bir arşiv."

414

"Aynen öyle Ahucum. Artık hedefe doğru daha sağlam bir vy. ruş yapmanın zamanı geldi bence!"

"Bir saniye!" diye sert bir şekilde susturdu onları Derya. Sac elinin işaretparmağını havaya kaldırmış gözlerini sağa sola çe. virerek boşluğa bakıyordu. Onun bu halinden, bir ses duyduğu-nu anlayan Hakan ve Ahu da bir anda sessizleştiler.

"Duyuyor musunuz?" diye sordu Derya fısıltıyla. Odanın duvar tarafından bir tıkırtı geliyordu. Sesler giderek yaklaştı ve kapı tokmağına metal bir şey temas etti.

"Bizi buldular!" dedi Ahu, dehşetle açılmış gözlerle.

76. V

"Şimdi olmaz. Bu kadar yaklaşmışken şimdi olmaz..." Aynı sözleri tekrar edip duruyordu Hakan. Hızla pencereye gidip tülün arkasından aşağı baktı. Galata Kulesi'nin etrafındaki polis arabalarının çakar lambaları sisin ardından bir görünüp bir kayboluyordu. Onları bu kez gerçekten bulmuşlardı.

"Buradan çıkmanın bir yolu olmalı" diye mırıldandı. Derya telaşlı hareketler yapıp bir çıkar yol düşünmeye çalışırken Ahu durumu kabullenmiş görünüyordu.

"Yapacak bir şey yok. Kapana kısıldık. Polisi daha fazla hırslandırmadan kapıyı açalım."

Hakan büyük bir hayal kırıklığı içindeydi. Bizi nasıl buldular? diye düşünüyordu. Arkasına döndü. Ahu ve Derya ile göz göze geldi. Uzun bir dikdörtgen şeklindeki odanın sağ ucundaki kapı sert bir şekilde vurulurken, Hakan'ın gözü, odanın en sol ucundaki kapıya takıldı. Tuvaletin kapısı aralık duruyordu ve o aralıktan da, hafif bir ışık süzülen tuvaletin havalandırma PeI1" ceresi görünüyordu.

"Bir dakika!" diye fısıldadı Hakan ve hızlı ama sessiz adım larla tuvalete gitti. Havalandırma penceresine baktı. Bel nlZ sına geliyordu ve bir insanın kolaylıkla geçebileceği yüksek*1» ve genişliğe sahipti. Hızla pencereyi açıp aşağı baktı. Karşıda

tek katlı alçak bina ile aralarında sadece bir metrelik bir mesafe vardı. Atlayabilirlerdi. Alt tarafı, bulundukları ikinci kat hizasından sadece bir kat mesafesi altlarında duran karşı binanın çatısına atlayacaklardı. Atlarken hafifçe öne doğru hamle yaparlarsa aradaki bir metrelik mesafe kolayca aşılırdı. Ahu atletik bir kızdı. Derya ise zaten eski bir sporcuydu. Şayet hemen aşağılarındaki metrelerce derinliğe hiç bakmayıp sadece bir metre kadar ileri atlamayı başarırlarsa, bu iş olabilirdi. Tuvaletten hızla çıkıp bilgisayar ve defterleri sırt çantasına doldurdu. Eskizinin çıktısını alıp çantasına attı. Kafasıyla tuvaleti işaret edip, "hadi" der gibi bir hareket yaptı. Onun ne planladığını anlamış olan ikili de hızlıca toparlanmaya başladılar.

"Ne yani, atlıyor muyuz ciddi ciddi?" diye fısıldayarak sordu Ahu, kocaman açılmış gözlerle. Hâlâ bu yaptıklarının gerçek olup olmadığını sorguluyordu.

"Evet, yapabiliriz" diye cevapladı Hakan. "Sizler için çocuk oyuncağı olacak."

Polisler odanın kapısını tıklatmayı bırakmışlar, artık gürültülü bir şekilde kapıyı çalmaya başlamışlardı. Bu gürültü bir psikolojik baskı yaratacak ve içeridekileri teslim olmaya ikna edecekti. Hakan gürültüyü umursamadan pencereye yaklaştı. Polis akademisinin birinci sınıfında gösterilen en temel derslerden biri olmalı bu.

Öncü olmak ve aşağıdaki çatıda durup diğerlerini karşılamak için ilk önce kendisi atlamaya karar verdi ve bir ayağını aÇik pencereden dışarı çıkarıp arkasına döndü ve "Önce ben atlayayım. Böylece mesafeyi daha iyi anlamış oluruz" dedi.

Çantasını sırtına taktı ve pencere pervazına oturup hiç oyalanmadan hafifçe ile doğru hamle yaparak kendini aşağı bıraktı, vatıya düştüğünde darbenin etkisiyle bacakları büküldü ve öne ^°ğru devrildi. Ama zannettiği kadar sert bir düşüş olmamıştı, ferden doğrulmak için kollarından destek aldığı anda omzunda-*l yaranın içten içe sızladığını hissetti ve acıyla gözlerini yum-^u- Hemen doğrulup toparlandı ve pencere pervazında oturmak-ta olan Derya'ya doğru iki elini kaldırıp, "Hadi!" diye bağırdı.

416

Otel odasının ahşap kapısına sert bir polis tekmesi indi. Tek menin etkisiyle kapı menteşeleri sarsılıp titrediler. Tarihi kan böylesi sert birkaç tekmeye daha dayanamayacak gibi duruyordu. Derya tekme gürültüleri ve Ahu'nın feryatları altında pencereden atladı. Havada üç metre kadar süzüldükten sonra Hakau'ln da onu tutarak hızını kesmesiyle yere yumuşak bir iniş yaptı. Yi-ne de Hakan ile yere yuvarlanmaktan kurtulamadılar. Yukarıda sislerin arasından bir görünüp bir kaybolan ay ışığında ve sonsuz gökyüzünün altında, Galata'da bir binanın çatısında Hakan ile sarılıp yatmak. Hayalini kurduğum tam olarak bu şekilde değildi Tanrım, diye düşündü Derya.

Hızla toparlanıp ayağa kalktılar. Bu arada otel odasının kapısına sert bir darbe daha gelmişti. Kapının yaşlı menteşeleri kırıldı. Ahu tuvaletin pervazına bir ayağını attığı anda odaya bir polis daldı. Sonra ikinci polis ve diğerleri. Ahu diğer ayağını da pervaza attı ve bacaklarım boşluğa sarkıtıp atlamak üzere pervaza oturdu. Odaya doluşan polislerden biri tuvaletin açık kapısını fark etti. Hızla tuvalete yöneldi. Ahu bu sırada elleri ile destek alıp kendini pervazın ucuna doğru itmeye başlamıştı.

Hakan ve Derya bulundukları damdan Ahu'ya destek vermek için seslendiler: "Hadi atla!"

Ahu, kısa bir tereddüt yaşadı ama sonra ellerini bırakıp atlamaya hazırlandı. O sırada Ahu'nun arkasında iri yapılı bir polis memuru belirdi. Hakan, yüreği ağzında, olan biteni seyrediyordu. Ahu kendini öne doğru boşluğa bırakırken, aynı anda arkasındaki genç polis güçlü bir hamleyle Ahu'yu kolundan yakaladı.

Ahu çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı. Polis onu içeri çekmek için çabalarken arkadan iki polis memuru yetişti ve Ahu'yu kollarından sıkıca yakalayıp yaka paça içeri çektiler.

Bir çığlık yükseldi semaya, sonra ses, sis bulutları tarafından emilip yutuldu. Hakan pencerenin altından birkaç adım geri çekilmiş, içeride olan biteni görmeye çalışıyordu. Küçücük tuvaletin içindeki polis sayısı birkaç saniye içinde daha da artmıştı, içeride yaşanan bu arbedeye aşağıdan tanık olan Hakan öfkeyle yunı-^

417

rUğunu sıkıp yanındaki bacanın duvarına tüm gücüyle geçirdi. «Ahu!" diye bağırdı. Ne yapacağını bilmez bir şekilde bir o yana bir bu yana yürüyor, kendi etrafında dönüp duruyordu. "Benim yüzümden!" diye haykırdı. Sesi gecenin karanlığını yırtmıştı.

Derya yanına kadar sokulup onu kolundan tuttu ve birkaç kez sertçe çekiştirerek Hakan'ı kendine getirmeye çalıştı. "Artık yapacak bir şey yok! Kaçmalıyız!"

Hakan, Derya'nın da müdahalesiyle silkinip toparlandı. "Tamam! Tamam!" diye bağırdı Derya'ya. Şimdi öfkesi onu daha çok bilemiş gibi yumruklarını sıkıyordu. Derya ile birlikte hızla çatının öbür tarafına doğru koşmaya başladılar. Bir ara arkasına dönüp baktığında sisten bulanıklaşmış tuvalet ışığı altında, Karagöz ve Hacivat perdesi gibi hayal meyal bir kargaşa yaşandığını gördü. Çatının diğer ucuna kadar koşup bitişikte duran bir başka binanın damına atladılar. Arkalarından silahlı bir polisin tuvalet penceresinden sarktığını gördü Derya.

"Geliyorlar!"

Adımlarını hızlandırıp damdaki kapıdan binanın içine girdiler. Burası tavan arası gibi karanlık ve oldukça havasız bir yerdi. Duvara yapışık duran derme çatma ahşap bir merdiven fark ettiler. Merdivenden hızlıca inip, karşılarına çıkan demir kapağı tekme ile açarak apartman boşluğuna girdiler. Basamakları hızla iniyorlardı. Bina oldukça havasız ve rutubetliydi. Binaya yoğun bir is ve yanık kokusu sinmişti. Üç kat indikten sonra nihayet apartmanın dış kapısına ulaştılar. Hangi binada oldukları hakkında ikisinin de hiçbir fikri yoktu ama otelden sadece birkaç bina uzaklaşmışlardı.

Hakan, Yakup Ruzly'nin sözlerini hatırladı: Kaybolmuş insan, gideceği yeri bilmeyen değil, bulunduğu yeri bilmeyen insandır.

"Şimdi ne yapacağız? Bir planın var mı acaba?" diye sordu Derya. Büyük bir hayal kırıklığı içindeydi.

Hakan telefonunun navigasyonunu açtı. "Önce nerede olduğumuzu bir anlayalım."

Derya'nın aklına Mahmut Sami Hoca'nın ofisine gitmek

geldi. "Sanırım nereye gideceğimizi biliyorum ben!" dedi heyecanla.

Hakan, "Nereye?" diye sordu.

"Suriye Pasajı'na!"

Eğilerek, koşarak, karanlık ve puslu sokakların birinden diğerine geçerek, durup birilerinin geçmesini bekleyerek, sonra yeniden koşarak, saklanarak, soluk soluğa ilerlediler. Suriye Pasajı'nın bulunduğu İstiklal Caddesi'ne ters bir istikamette ilerlemişler, böylece arkalarındaki polise de izlerini kaybettirmişlerdi. Şimdi Kamondo Merdivenleri'nden koşar adım inerken Hakan'ın aklından, Yerimizi nasıl buldular? sorusu bir an olsun bile çıkmıyordu.

Ahu yakalandığına göre bu tuzağı o kurmuş olamaz. Peki Derya? Derya bana böyle bir şey yapar mı?

Yol boyunca tek kelime konuşmadılar. Çok geçmeden arka sokakların birinden diğerine geçerek ilerlemiş ve geniş bir hilal çizerek, Mahmut Sami Hoca'nın ofisinin olduğu Suriye Pasajı'nın arka giriş kapısına kadar ulaşmışlardı.

"Dur!" dedi Derya nefes nefese. "Gerçekten yoruldum artık."

"Geldik zaten Derya. Suriye Pasajı burası."

77. Ç

Pasajın merdivenlerinden yukarı çıkarken, Derya'nın sessiz konumda olan telefonu karanlıkta yanıp sönmeye başlayarak yerim belli etti. Derya telefonu açtı ve bir şeyler konuştu. Hakan özellikle araya mesafe koyarak onun rahatça konuşmasını sağlamaya çalıştı ama konuşulanları duyuyordu. Bir süre sonra Derya telefonu kapattı ve ardından karanlık merdivenleri tırmanmakta olan Hakan a dönüp, "Ahu aradı, ifadesini alıp serbest bırakmışlar" dedi.

"Ne? Ne kadar çabuk?" dedi Hakan, inanmayan gözlerle. Saatine baktı, henüz yarım saat bile olmamıştı.

"Ben de anlamadım. Aradıkları senmişsin. Bizlerle bir işlen yokmuş. Öyle demişler."

Hakan, bezgin bir ifade ile mırıldandı: "Eh doğru söylemişler."

"Boş versene Hakan. Eminim o Attila denen iblis devreye girmiştir. Adamın bütün derdi sensin."

Hakan merdivenlerde durdu. Onun ayak seslerinin kesilmesinden, durduğunu anlayan Derya da durup arkasını döndü. "Ne oldu?" diye sordu Hakan'a.

"Attila'yı çok iyi tanıyor gibisin."

Derya utançla gözlerini yumdu. Üzgün bir şekilde Hakan'a bakarak konuştu: "O, Ahu... Sana bir şey mi anlattı?"

Hakan o anda bu iki kadının arasında ona henüz anlatmadıkları bir şeyler olduğunu hissetmeye başlamıştı. Bir blöf yaparak sordu:

"Derya, bana bir açıklama yapman gerekiyor sanırım."

"Hiçbir açıklamam yok. Eminim o asistanın Ahu bire beş katıp sana bir ton masal anlatmıştır. Dilediğine inanabilirsin. Sana en ufak bir yanlış yapmadım ben."

Hakan artık emindi. Ona anlatmadıkları şeyler vardı. Artık neye inanacağını bilmiyordu. Umutsuzca sordu: "Lütfen artık bana daha açık davranabilir misin Derya? Sana güvenmeye o kadar ihtiyacım var ki?"

"Tamam. Olay şu: Akşam hocamla gittiğimiz iş görüşmesine gelen Attila Taşkent'ti. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ta ki görüşmenin sonunda kartvizitine bakana kadar. Sonra bana üstü kapalı bir teklifte bulundu. Seni ele vermem koşuluyla bana üniversitede bir kürsü teklif ediliyordu anlayacağın. Ve çekip geldim. Tüm olup biten bu. Bu arada seninle ilgili birkaç şey anlatmayı da ihmal etmedi tabii. Özetle, seni birçok şeyle suçluyor."

"Ve özetle, sen de inandın, öyle mi?"

Derya'nın hüzünle bakan gözleri bir anda çakmak çakmak °lmuş, kaşları yay gibi gerilmişti.

"Inansam sence şu an burada olur muydum Hakan?" Hakan bir an kararsızlıkla durdu. "Üzgünüm Derya" diyebildi sadece, elini uzattı, Derya onun havadaki elini tuttu, "Ta-^am, sorun değil, ben de üzgünüm" diyebildi güçlükle.

420

Mahmut Sami Hoca'nın ofisine geldiklerinde anahtarı şifreli posta kutusundan alıp içeri girdiler: 6859. Derya kapıyı kilitlerken, salona doğru yürümekte olan Hakan'a arkadan seslendi: "Sen bilgisayarını falan çıkarırken ben de ikimize koca birer bardak su bulayım." Mutfağa girdi. Bir sandalye çekip oturdu. Elleri ile yüzünü kapatıp bir süre ne yapacağını bilemez halde durdu. Gözlerinden süzülen yaşları silerek ağladığına dair tüm izleri yok etmeye çalışıyordu.

Derya mutfağa gittiğinde Hakan telefonunu çıkardı, işe yarayıp yaramayacağından emin olmadığı halde, kendi firmasında geliştirdikleri ve daha test aşamasında olan mobil jammer uygulamasını açtı. Bu uygulama sayesinde, kısıtlı bir alanda da olsa telefon sinyalleri karıştırılıp konum belirlemede kullanılan uydu alıcıları yanıltılabiliyordu. Bir başka deyişle, uygulamayı açan kişi onu takip edenler tarafından yirmi otuz metre kadar ötedeki başka bir yerde görülüyordu. Artık kimseye güvenemezdi. Bu bana zaman kazandırabilir, diye düşünerek uygulama açık bir şekilde telefonunu cebine koydu.

Derya salona geldi ve salondaki yuvarlak masanın etrafında duran sandalyelerden birini çekip Hakan'ın karşısına oturdu. "Çok yorgunum Hakan" dedi bitkin bir yüz ifadesi ile.

"Biliyorum, ben de öyle. Ve senin yorgunluğunun suçlusu benim. Gerçekten teşekkür ederim her şey için. Ama olayların bu hale geleceğini inan tahmin edemedim."

"Sorun yok Hakan" diye teselli etti onu Derya. Bir elini uzatıp Hakan'ın masada duran elinin üzerine koydu. "Hadi istersen şimdi neler yapabileceğimize bakalım biraz."

"Burada güvende miyiz sence Derya? Hocana ne kadar güvenebiliriz ki? Sonuçta Attila'yı tanıyan biri."

"Güvenebiliriz diyemiyorum. Çünkü artık neye, kime, nasıl güvenebileceğimi bilmiyorum Hakan. Beni hep evladı gibi sevdiğini söyler Mahmut Sami Hoca. Umarım samimidir bu sözlerinde."

Sonra susup elini Hakan'ın elinin üzerinden yavaşça çekti. "Omzun nasıl?" diye sordu şefkatle. "Bir bakmamı ister misin-

I

421

"iyiyim, sorun yok. Bedenime dair hiçbir acı hissi duymuyorum. Ama ruhum büyük bir ıstırap içinde kıvranıyor Derya. Sanki kapana kısılmış bir kuş gibi çırpınıyor kalbim. Göğsümü parçalayıp çıkmak istiyor sanki dışarı."

Derya yeniden elini Hakan'ın elinin üzerine koydu. Bu kez kısa bir dokunuştan sonra geri çekip arkasına yaslandı ve "Hadi biraz dinlenelim. Oturalım şu koltuklara. Bir on beş dakika soluklanalım. Hocam bizi ele vermiş olsaydı zaten burası polis kaynıyor olurdu. Bence şimdilik burada güvende gibiyiz."

Hakan onu inanmak isteyen gözlerle dinliyordu. Derya yerinden kalkıp kendini koltuğa bıraktı. Hakan ise halen yuvarlak masanın başında bir sandalyede oturuyordu. Elyazması o kitap geldi aklına. Pantolonunun cebinden usulca çıkarıp bir süre kapağını okşadı. Ona daha önce dokunan tüm ellere dokunduğunu hissediyordu şimdi, içini tuhaf bir duygu kapladı ve kitabın kapağını açtı. O anda kapağının içine not edilmiş küçük yazıyı fark etti: Yasalar Kitabı.

ismi bu muymuş? Yasalar Kitabı, diye düşünürken kapağın en altındaki bir başka yazıyı gördü. Günümüz Türkçesiyle yazılmıştı.

"Tanrının evreni yazdığı dilin adı, Matematik'tir."

Şaşırmıştı, çünkü bu Hakan'ın da her zaman inandığı bir felsefeydi. Evrende matematiğin kuşatmadığı hiçbir şey yoktu. Hakan bir Tanrı inancına sahip olmasa da ona göre felsefi olarak bir Tanrı var olsaydı, o Tanrı muhakkak ki yaşadığımız evrenin her yerinde her zaman ve her koşulda aynı sonucu veren matematik denklemleri ile bizlere hükmediyor olmalıydı. Çünkü matematik her yerdeydi ve herkes için eşitti.

Yasalar Kitabı'm kapatıp önünü arkasını, sağını solunu yeniden inceledi. Rastgele bir sayfa açıp okumaya başladı.

"4:163. Biz Nuh'a ve ondan sonra gelen peygamberlere vah-yettiğimiz gibi, sana da vahyettik. ibrahim'e, ismail'e, İshak'a, Yakub'a, torunlarına, isa'ya, Eyyüb'e, Yunus'a, Harun'a ve Süleyman'a da vahyetmiştik. Davud'a da Zebur vermiştik.

6:86. İsmail'i, Elyasa'yı, Yunus'u ve Lût'u da hidayete erdi mistik. Her birini âlemlere üstün kılmıştık.

10:98. Keşke Yunus'un kavminden başka kavimlerden de (aZa bı görmeden) iman edip, imanı kendisine fayda veren başka bir memleket halkı olsaydı! (Yunus'un kavmi) iman edince, dünya hayatında (sürüklenebilecekleri) rezillik azabını onlardan uzaklaş-tırmış ve onları belli bir zamana kadar yararlandırmıştık.

21:87. Zünnün'u (içinde N harfine sahip olanı) hatırla. Hani öfkelenerek (halkından ayrılıp) gitmişti de kendisini asla sıkıştırmayacağımızı sanmıştı. Derken karanlıklar içinde, "Senden başka hiçbir ilah yoktur. Seni eksikliklerden uzak tutarım. Ben gerçekten (nefsine) zulmedenlerden oldum"diye dua etti.

21:88. Biz de duasını kabul ettik ve kendisini kederden kurtardık, işte biz inananları böyle kurtarırız.

Hakan durup birkaç cümle geriye gitti. Kuran ayetleri olduğu belli olan bu ifadelerden bir tanesi çok ilginç gelmişti. Zünnûn... içinde Nharfine sahip olan...

Ne demek ki şimdi bu? Neden doğrudan Yunus demiyor da 'N harfine sahip olan' diyor? Yunus isminde bir adet N harfi var. Ama ismiyle seslenmek yerine neden bu söyleyiş?

Okumaya devam etti:

37:139. Şüphesiz Yunus da gönderilen peygamberlerdendir. 37:140. Hani o bir zaman dolu bir gemiye kaçmıştı. 37:141. (Oradakilerle) kura çekmiş de kaydırılanlardan (ye-nilenlerden) olmuştu.

37:142. Derken (denize atılmış ve) kendisini balık yutmuştu-(Kendi nefsini) kınıyordu.

37:143. Eğer çok teşbih edenlerden olmasaydı, 37:144. Yeniden dirilecekleri güne kadar onun karnında kalırdı.

37:145. Biz onu hasta bir halde bir alana çıkardık. 37:146. Üzerine kabak cinsinden bir ağaç bitirdik.

423

37:147. Bizonu (Yunus'u) yüz bin veya daha çok insana peygamber olarak gönderdik

37:148. O zaman ona iman ettiler de biz onları bir zamana

kadar yaşattık.

Bu elyazması kitabı yazanlar her kimse Yunus Peygamber'e özel bir ilgi göstermişlerdi. Onu sadece Tevrat veya başka kaynaklardan değil, Kuran'dan da araştırmışlardı. Her iki kitabın anlattığı hikâye de birbirine çok benziyordu.

Yakup Ruzly'nin, "Bütün dinlerin kaynağı tektir" sözü geldi aklına. Kafasını kaldırıp elinde bir şişe su ile salona girmekte olan Derya'ya baktı. O sırada Derya'nın telefonu çalmaya başladı. Arayan Ahu'ydu.

"Neredesiniz?"

Hakan "sus" işareti yaparak fısıltıyla konuştu: 'Yerimizi söyleme, beni Şimdi Cafe'nin orada beklesin. Ben gider alırım onu." Ayağa kalktı, kitabın cildine zarar vermemeye özen göstererek

kitabı cebine koydu.

Derya da onun bu tuhaf kitaba olan takıntısını fark etmeye başlamıştı. Telefonunu kapatırken mırıldanarak söylendi:

"Nihayet şu kadına güvenmemen gerektiğini sen de görüyorsun sanırım."

"Ahu'yu uzun zamandır tanıyorum Derya. Kimse hakkında bir yargıya varmak istemiyorum. Çünkü bizimle aynı risklere o da girdi. En az senin benim kadar tehlikeye attı o da kendini. Ondan bir ihanet geleceğini sanmıyorum doğrusu."

"Peki neden konum göndermiyoruz veya adresimizi vermiyoruz da gidip almayı tercih ediyorsun o zaman?"

"Ahu'yu izliyorlardır. Bir daha aynı riski alamam. Buraya gelirken şaşırtmacalı bir yol izleyip izimizi kaybettirebiliriz."

Sonra gözleri ile veda eder gibi bir bakış attı Derya'ya. Derya'nın endişeli bakışları altında Ahu'yu getirmek üzere aşağı indi ve sokakta sisin içinde gözden kayboldu.

424

78. V

Hakan binanın kapısına inince soğuk ve nemli bir rüzgârı,, yüzünü yaladığını hissetti. Tekinsiz bir ürperti bir anda tün, bedenini sarmıştı. Kapıdan çıkmadan önce bir an durdu ve karanlık, sisli ve nem yüklü sokağa doğru baktı. Birkaç metre ile. risini görmenin imkânsız olduğu sokakta beyaz bulutlar yerin bir metre üzerinde salınıyor ve sokağın parke taşları sanki sahile vurmuş midye kabukları gibi ıslak ıslak parlıyordu. Yakasını havaya kaldırıp başını kulaklarına kadar montunun içine gömdü. Ellerini cebine sokup sokak boyunca hızı adımlarla yürümeye başladı. Gecenin bir yarısıydı, ortalık karanlık olmalıydı ama sis nedeniyle tuhaf bir aydınlık kaplamıştı tüm sokağı. Aydınlık bir körlüktü bu yaşanan. Işığın olması insana yalancı bir güven veriyordu ama gerçek bir güven duygusu değildi bu. Karanlığın verdiği bilinmezlik hissinden bir farkı yoktu sisin. Bu sadece aydınlık bir karanlıktı.

Bir süre yürüdükten sonra kafasını kaldırıp etrafına baktı. Zaman hızla akıyordu. Bilinmezlerle dolu bir gecede, bu tekinsiz sokakta emin olabildiği tek şey, aslında en göreceli kavram olan zamandı. Başparmağıyla saatinin camını sevgiyle okşadı. Bir asırdır hep doğruyu gösteriyordu bu saat. Biraz sonra Melek ortadan kaybolalı tam bir gün geçmiş olacaktı. Bunu düşününce içi ürperdi.

Adımlarını hızlandırıp Ahu ile buluşacakları yere doğru yürümeye devam etti. Takip edildiği duygusuna kapıldığı için ara sıra yavaşlayıp kendi ayak seslerinin gürültüsünü azaltıyor ve etrafına dikkatle bakıp sonra yeniden hızlanıyordu. Sisin içinden zaman zaman şuh bir kadın kahkahası patlıyor, derinlerde bir yer-den sızlanmaya benzer bir sesle muhtemelen sarhoş bir adam, hayatının tüm acısını, yalnızlığını, sevgisizliğini ve sahipsizliğini bozuk bir melodiyle mırıldandığı bir şarkıya yüklemeye çalışıyordu.

Sis öylesine yoğun bir hal almıştı ki dokununca hissedileb1' lecekmiş gibi bir duygu yaratıyordu insanda. Daracık bir sokakta olmasına rağmen sağındaki solundaki binaları dahi net bı

pkilde seçemez olmuştu artık. Telefonunu çıkarıp navigasyon flamasından tam olarak nerede olduğuna baktı. Gelmiş ol-hydı. Etrafına bakınarak yürürken birkaç metre sonra sisin ulde bir Yunan tanrıçası gibi belirdi Ahu. Genç kadın kasvetli (,ecenin içinde Hakan'ı fark edince yüzündeki korkuyla karışık tedirginlik ifadesi birden silinmişti. Hakan'a bütün gücüyle sarıldı ve başını omzuna koyup hıçkırıklarla ağlamaya başladı. 10 vi 1dan fazla bir zamandır tanıdığı Ahu'nun böyle ağladığına ilk defa tanık oluyordu Hakan. "Çok şükür! İyisiniz!"

Omzunda ağlayan genç kadının simsiyah parlayan saçlarını okşayarak, "Tamam" diyebildi sessizce, "geldim, buradayım işte." Ahu sarsılarak ağlıyordu. Önce bütün bedenini Hakan'ın bedenine yapıştırdı, sonra toparlanıp kendini biraz geri çekti ve Hakan'ın gözlerine sitem dolu bir bakış atarak sordu:

"Nerede olduğunuzu neden söylemediniz bana? Benden şüpheleniyor musunuz artık Hakan Bey?"

"Yanlış anlama lütfen" diye fısıltıyla yanıtladı onu Hakan. Ahu'nun beline doladığı ellerini çözüp tuttu, "senden şüphelenmiyorum elbette. Ama telefonlarımız dinleniyor olabilir. Ve konumu paylaştığım an görürler diye düşündüm..."

Ahu'nun kocaman mavi gözleri hâlâ sulu sulu bakıyordu ve Hakan'ın tek bir sözü ile yeniden boşalacak gibilerdi. Hakan susmuştu ama Ahu içindeki hırsı ve intikam duygusunu yenemedi ve kadınlara has o zehri Hakan'a kusuverdi.

"Peki Hakan Bey. O halde sizinle daha açık konuşacağım" dedi burnunu çekerek. Mavi gözbebeklerini çevreleyen beyazlık kıpkırmızı kan damarları ile dolmuştu. "Derya size söylemedi ama iş görüşmesine gittiği kişilerden biri de Attila Taşkent'ti."

Hakan anlamaya çalışan gözlerle Ahu'ya baktı. Neden bu hamleyi şimdi yapıyorsun Ahu? diye sorguluyordu içinden.

"Öyle bakmayın lütfen Hakan Bey" derken cebinden çıkardığı bir peçeteyle kirpiklerinin ucunda biriken gözyaşlarını sildi Ahu. "Maalesef doğru duydunuz. Derya'yı iş teklifi için görüşmeye çağıran da hocası değil, Attila Taşkent'miş zaten."

426

Hakan ne diyeceğini bilemiyordu. Ahu tüm bunları Derya ir raf etmeden önce söyleseydi belki de Ahu'ya bütün kalbiyle g," yenebilecekti yeniden. Ama birkaç saat boyunca bunu bildi*.-halde kendisine söylememiş olması Hakan'ın içine küçük de o] sa bir kuşku düşürüyordu. Ve kuşkunun küçüğü büyüğü yoktu çünkü bir insana "biraz" güvenilemiyordu.

Ahu, saçını çeken arkadaşını öğretmene şikâyet eden ispj. yoncu bir çocuk gibi Derya'yı satmaya devam ediyordu. "Dahası da var. Polisle de görüştürmüşler."

O an sisin içinden kendilerine doğru gürültüyle koşarak gelen birinin ayak seslerini duydular. Hakan'ın bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Sanki en ufak bir temasta bütün bedeni ve benliği ile buna karşı gelecek kadar güçlü ve yoğunlaşmış hissetti kendini. Yumruğunu sıkmış, gelecek hamleyi beklerken, sisin içinden çıkan, sarı saçları ve kadınsı hatlarına inat, kaslı bacaklarıyla kaçmaya çalışan uzun boylu bir travesti olmuştu. Hemen ardından yalpalayarak koşan ve fazla alkolden peltekleşen diliyle güçlükle konuşan irikıyım palabıyıklı bir adam belirdi ve sanki Ahu ve Hakan orada yoklarmış gibi ikisinin arasından paldır küldür geçti.

"Ulan gel dedim, yanlış anladın lan beni Allahsız kitapsız!" diye bağırıyordu geçerken, canı yandığı için adamdan kaçtığı her halinden belli olan travestiye. Bir anda donup kalan Ahu ve Hakan tehlike geçince rahat bir nefes alıp yürümeye devam ettiler. Hakan kafasını kurcalayan detayları sormaya başlamıştı: "Bunları sana kim anlattı peki Ahu? Derya mı?" "Evet, tabii ki Derya anlattı, başka kim anlatabilir?" "Peki böyle bir şeyi neden bana değil de sana anlatsın ki-Yanlış anlama ama birbirinizden hoşlanmadığınızı görebilmek için çok zeki biri olmaya gerek yok."

"Peki" dedi Ahu, "bana inanmıyorsunuz. Bekleyin o haJ' de." Elini cebine atıp cep telefonunu çıkardı. WhatsApp üzerinden Derya'nın kendisine yazdığı mesajları gösterdi. Hakan bu" yük bir üzüntüyle Derya'nın mesajlarını okudu. Melek'i bulaylin derken iki insanı kaybettiğini düşündü. Zihninden tüm bu «u' şünceleri atmak için derin bir nefes çekti içine.

!

t

427

Birlikte yürümeye başladılar. Hakan sessizliğe gömülmüştü.

. sıra, "Bu taraftan gidiyoruz" gibi kısa yönlendirmeler hari-

|e ağzını açmadan, Ahu'nun sözlerine tek kelime bile cevap

meden yürüyordu. Bir süre sonra Ahu da sessizleşti. Sadece ürüyorlar, sisli gecenin içinde soluk alıp verdiklerinde ağızlarından buharlar çıkıp sise karışıyordu.

Bir ara, "Üzgünüm Hakan Bey" diyebildi Ahu sadece, "sizi üzmek, incitmek değildi amacım. Keşke bana biraz olsun güven-seniz yeniden."

"Tamam Ahu, yeter" diye çıkıştı Hakan en sonunda, "anladım, yanlış yaptım."

Ahu'nun kocaman gözleri yeniden ağlamaklı olmuştu.

"Lütfen" dedi Hakan onun omzuna sarılıp, "kalbini kırmak istemezdim ama inan çok zor bir durumdayım."

"Tamam, tamam" dedi Ahu burnunu çekerek, "haklısınız, bir de bizimle uğraşıyorsunuz üstelik."

Islak parke taşlı yolda birlikte sessizce yürüdüler.

79. Y

Mahmut Sami Hoca'nın ofisine girdiklerinde, Derya'nın salonda ayakta durmuş bilgisayar ekranına bakmakta olduğunu gördü Hakan. Ahu ile pek konuşmadılar. Ahu da yaşadıklarının etkisinden biraz olsun sıyrılabilmek için salondaki bir koltuğa oturmuş, gözlerini kapatmış dinlenmeye çalışıyordu. Hakan bakışlarını Derya'dan ayıramıyordu. Onun bu ısrarlı bakışları Derya'nın da dikkatini çekmiş, Tekvin tablosunu seyretmeyi bırakıp nasıl bir tepki vereceğini bilemeden o da Hakan'a bakmaya başlamıştı.

Hakan'ın bu tuhaf bakışlarının sebebi Ahu'nun vesveseleri °iabilir mi? Elbette ki öyledir! diye düşündü Derya.

Sonra her ikisi de yuvarlak masanın etrafındaki sandalyelere oturup bir süre sessizce masadaki defterlere, notlara ve bilgisayarlara baktılar. Ahu da toparlanmış, masaya gelip bir san-

dalyeye oturmuş, el çantasından çıkardığı tablet bilgisayarın önüne koymuştu. Biraz soluklanır soluklanmaz sanki hiçbir «ev olmamış gibi, "Bulduklarımızı toparlayalım mı?" dedi. Derya ve Hakan hafif bir şaşkınlıkla ona baktılar. Hakan başını peki anlamında salladı.

"O halde izninizle ben özetleyeyim. Şimdi, tablonun merkezinde hamile bir kadın var. Osman Hamdi Bey bu tablodan iki tane yapıyor. Biri bugüne dek takip edebildiğimiz sarı elbiseli versiyonu. Diğeri ise 114 yıldır kayıp ve herhangi bir/fotoğrafı dahi olmayan kırmızı elbiseli Tekvin versiyonu. Kırmızı Tekvin'de sarı olana göre çok daha fazla obje var. Tespitimize göre tablodaki kadın, banker Isaac Camondo'nun sevdiği kadın, hatta eşi gibi artık. Karnındaki çocuk ise onun oğlu ve doğduktan sonra Je-an Bertrand ismini alacak. Camondo'ların sonsuz servetinin tek vârisi o çocuk. Kırmızı elbiseli Tekvin, Osman Hamdi Bey'e Isaac Camondo tarafından yaptırılıyor. Büyük bir servetin mirasçısının kim olduğunu gösteren bir kimlik belgesi gibi bir tablo bu. Ve tablo ile bu soy Illuminati'ye karşı korumaya alınıyor." Hakan araya girdi ve sonunu o bağladı: "Ve bizim Melek de ne gariptir ki bu tablo yüzünden kaçırılıyor. Özetimiz sanırım bu."

Kısa bir sessizlikten sonra Ahu, Hakan'ın atladığı bir detayı da bu özete ekleme ihtiyacı hissetti:

"Ve Osman Amca bu tablo için Isaac Camondo'dan bir ödeme alıyor."

"Daha doğrusu" diye araya girdi Hakan, konu tabloya dönünce o da hemen havaya girmişti, "Osman Hamdi Bey o dönem Isaac Camondo'dan bir para alıyor ama bu parayı tablo iç111 mi alıyor bilemiyoruz. Bildiğimiz, yıllardır Osmanlı Bankası na borçlu olduğu ve faiz sarmalına dolanıp iyice büyüyen bir parayı tam da bu günlerde ödeyip Kuruçeşme'deki yalısının üzerindeki ipoteği kaldırdığı ve tapusunu bankadan nihayet kurtarabildi' ği. Hepsi de bu tablonun yapıldığı ve Isaac Camondo'dan ödeme geldiği dönemlerde oluyor. Ama yine de tüm bunlar birbiriy* doğrudan ilgilidir diyemeyiz bence. Ayrıca elimizdeki bu defte'

429

rjn Osman Hamdi Bey'in en yakın dostu Alexandre Vallaury'ye ait olup olmadığını bile bilmiyoruz aslında. Yani orijinaller mi, değiller mi bilmiyoruz."

"Aslında Hakan doğru söylüyor" dedi Derya, "saatlerdir konuştuğumuz hiçbir şey için bu böyledir diyemeyiz. Tamamen tesadüfi bilgiler de olabilir bunlar."

"Ama tabii tüm parçalar da yerine kusursuz bir şekilde oturuyor" diye düzeltti Hakan Derya'yı.

"Peki o zaman" dedi Derya. Önündeki notlara eğildi, sonra kafasını kaldırıp konuşmaya başladı: "Defterlerin orijinal olduğunu varsayarak konumuza geri dönecek olursak, ortada bir tablo var. Kırmızı Tekvin adını verdiğimiz ve özel bir siparişle Osman Hamdi Bey'e yaptırıldıktan sonra sırra kadem basan, 1905'ten beri ortada olmayan bir tablo. Artık tablodaki figürlere bakalım. Neyi sembolize ettikleri çok önemli. Osman Hamdi Bey'in ne anlattığını anlarsak, tablonun anlam ve önemi bizi aradığımız tüm cevaplara götürecek." "Tabii teorimize göre" diye düzeltti Ahu. Derya sert bir bakış attı Ahu'ya. "Elbette teorimize göre!" Bu arada Hakan'ın aklına, elindeki eskizden yola çıkarak tabloyu bilgisayar ortamında renklendirip gerçek bir tabloya benzetecek bir illüstrasyon yapmak geldi. Bu, çalışmalarını kolaylaştırabilirdi. Hemen kendi bilgisayarında bir tasarım programı açıp önce eskizi bu programa yükledi sonra da tablodaki figürleri renklendirdi. Ortaya muhteşem bir sanat eseri çıkmasa da, o kısıtlı imkânlarla gayet somut bir tablo elde etmişlerdi. Bilgisayardan bu tablonun büyük bir görüntüsünü açıp ekranı Ahu ve Derya'ya çevirdi.

Bu çalışma her ikisinin de çok ilgisini çekmişti. Koyu kırmızı bir elbise içinde rahlenin üzerinde oturan bir kadın. Yerde bir kitap ve buhurdan. Kadının sağında duran şamdandaki mum alev aW yanıyordu. Şamdanın üzerindeki Latif yazısı ve pirinç gövdeseldeki işleme daha da belirginleşmişti. Kadının sol elinin işaret-Parmağında kocaman bir yüzük var ıı. Aynı avucunun içinden ye-re doğru altın rengi bir terazi sark .yordu. Sol omzuna, sanki açık

430

bir pencereden süzülüp gelen bir güneş ışığı huzmesi düşüyor v tablonun bakana göre sağ üst köşesini aydınlatıyordu.

"Yerlere saçılmış kitaplar ikinci versiyonda yok..." diye mırıl, dandı Derya.

"Sadece bir kitap var" diye düzeltti Ahu onu. "Ve bir buhurdan" diye ekledi Derya. "Buhurdan genellikle dini bir simge olarak kullanılır, ancak bizim sanatımızda sembolize ettiği şey de Mevleviliktir."

"Bizim sanatımızda sembolize ettiği şey..." diye mırıldanarak tekrar etti Ahu.

"Evet, genel kabul budur Ahu Hanım" dedi Derya sert bir şekilde, "çünkü Mevlevihanelerde ritüeller çok önemlidir ve bu ri-tüellerin bazısında buhurdan en önemli fonksiyonu üstlenir. Ayrlca Mevlevihanelerde tütsü yakmak da önemli bir gelenektir. Hoş kokular verir. Mevleviler her çağda kendi dönemlerinin üzerinde bir estetik algıya ve estetik bakışa sahiptiler. İçlerinden büyük sanatçılar, mesela şairler, neyzenler, hatta besteciler çıkmıştır."

"Ve ressamlar" dedi Hakan. "Osman Hamdi Bey'in defterlerinde Mevleviliğe atıflar var. Sayfalarını karıştırırken çok sayıda eskiz ve figür çalışması görmüştüm dönen dervişlerle falan ilgili."

"Evet, muhtemelen Osman Hamdi'nin kendisi de bir Mevlevi zaten" diye tasdik etti Derya. "Ayrıca bir de ünlü tablosu vardır Mevlevilikle ilgili. Pera Müzesi'nde sergilenen Kökenoğlu Rıza Dede isimli bir tablo. Her neyse, biz konumuza dönelim."

Derya tablodaki figürleri anlatmaya devam ediyordu. "Konumuza dönecek olursak, tablodaki buhurdan Mevleviliği sembolize ediyor demiştik en son. Yanında kocaman bir şamdan ve mum duruyor."

"Şamdan ve mum. İki ayrı obje olarak mı değerlendiriyorsun bunları?" diye sordu Hakan. Ahu onun bu dikkatine hayranlık' la baktı.

"Duruma göre değişir. Hatta kırmızı Tekvin'deki mum yan»1' ğma göre, şamdan, mum ve ateş veya şamdan, mum ve ışık dıy daha da detaylandırabiliriz" dedi Derya.

"peki buhurdanda neden yapmadık bunu?" diye sordu Hakan I kaşlarını ÇatlP- "Baksana, dumanı tütüyor."

Ahu ve Derya aynı anda ekrana doğru eğilip baktılar. Yerde duran buhurdandan belli belirsiz bir duman tütüyordu ve kadının ayakucuna doğru yükselen duman, eteğinin ucundan yukarı tl0ğru kıvrılıp yok oluyordu.

Derya gözlerini kısmış hatırlamaya çalışıyordu, "Bununla il-ırili bir ayet bulmuştum hatırlarsanız" dedi parmağı ile ekrana dokunarak. "Yani oradaki dumanın farkındayım. İstersek dumanı da hesaba katabiliriz elbette. Bu tablo öylesine ilginç objelerle ve onların öylesine alışılmadık kompozisyonları ile dolu ki, hiçbir detayı atlamamak lazım aslında, haklısın Hakan."

uSo ıvhat? Var mı sanatımızda dumanın bir karşılığı?" diye

sordu Ahu dalga geçerek.

Derya onu ciddiye almadı ama sorusunu ciddiye alıp: "Duman sembolizmde hem mistik, öteki dünyaya ait anlamlar taşır hem de bir sis veya perde görevi görür. Bir gerçeğin üzerini örtmek gibi."

Hakan bu açıklamalardan tatmin olmamış gibiydi. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. Kafasını iki yana sallıyordu.

"Açıkçası ben" dedi, gözlerini kısıp başını geriye attı ve tavana baktı, "tüm bu objelerin sanatta ne ifade ettiğinin ötesinde bir anlamın peşindeyim." Bir süre sustu ve sonra Derya'nm omzuna dokunup, "Lütfen üzerine alınma Derya ama bu ülkede sanat tarihçiliği çiçekten böcekten, dantelden minyatürden öteye gidememiş durumda. Edebiyatımızda, resmimizde, hatta müziğimizde, böylesine bir sembol ve alegori çalışmasının ciddiyetle yapılıp yapılmadığından bile emin değilim artık. Tarih uydurmalarla dolu. Sanat tarihi ise bu kopyala-yapıştır tarihçiliğin zirvesi bence."

"Yo haklısın, neden üzerime almayım, aynı fikirdeyim seninde aslında. Elimi hangi konuya atsam daha önce kimsenin fark 6tmediği bir detay bulurum ben de. Yani pek çaba harcayan yok

Maalesef, haklısın."

"Ve bir de şu çapraz ayaklı sehpamız var. ismi ne demiştiniz

"akan Bey?" diye sordu Ahu.

"Rahle."

"İşte o. Bir de rahlemiz var. Kuran sehpası" dedi Ahu, cevan bekleyen gözlerle. "Ve üzerinde de Lucy Bertrand ve karnında doğmayı bekleyen oğulları Jean Bertrand."

"Tabii varsayımımıza göre" diye yineledi Derya, bir akademis-yen hassasiyetiyle ve ekledi: "Kadının sol elinde, yani karşıdan baktığımızda bize göre sağ elinde bir terazi var. Terazi aşağı doğru sarkıyor. Terazi her zaman adaleti, eşitliği falan temsil eder. Ve işaretparmağında da bir yüzük var. Yüzük, şayet yüzükpar-mağmda olsaydı, alyans diyebilirdik. Demin konuştuğumuz 'Al-yansçı' akıma da uygun düşerdi. Ama yüzük işaretparmağında. İşaretparmağmdaki yüzüğe Kral Süleyman'ın yüzüğü denir. Ama yüzüğün şeklini buradan net bir şekilde göremiyorum."

"Vay canına" diye mırıldandı Ahu. Derya anlatmaya devam ediyordu:

"Sen eskizi bilgisayarda renklendirip tabloya dönüştürünce ürperdim aslında. Kırmızı elbise kadını sarı Tekvin'deki kadından daha da ürkütücü yaptı. Sarı Tekvin'deki ezik suratlı kadın, kırmızı Tekvin'de alev alev yanan, güçlü bir kadına dönüştü. Ve yanında duran şamdandaki mumun yanıyor olması, alevinin kadının yüzüne değiyor olması da kadını iyice canlandırmış."

Derya'yı dinlerken Ahu da Hakan da ekrandaki kırmızı Tekvin illüstrasyonundan gözlerini alamıyorlardı. Hakan ekrana doğru eğilip Derya'nın tespitlerine bir ekleme yaptı.

"Ayrıca kadının diğer omzuna dikkat ederseniz yukarıdan tuhaf bir ışık süzülüp kadının diğer yanını da aydınlatmış. Bize göre sağ omzuna bakın."

"Harikasın Hakan, iyi gördün, evet yukardan bir yerden ışık süzülüp aydınlatıyor kadının omzunu." Derya bir yudum su alıp devam etti: "Tam arkada resme de fon olarak kullanılmış kır Mihrap var. Cami mihrabı. Üzerinde Bakara Suresi'nin, y&nl Kuran'ın 2. suresinin 256. ayeti var. Ayrıca kufi harflerle de

daha farklı bir renkle bu ayetin üzerinde bir de 2:255 ayeti yazıl1-Ayet-el Kürsi diye biliriz hani, o ayet. Bu Mihrap, Karamanoğiu ibrahim Bey İmareti'nden sökülüp İstanbul'a getirilmiş. Getiren

433

je 1907 yılında Osman Hamdi Bey'in kardeşi Edhem Galib Bey. /aten tablonun adının ne olduğunun bilinmediği 1970'li yıllarda -an elbiseli olan tabloya Mihrap ismini de bu yüzden vermişler, pondaki Mihrap yüzünden."

"Mihrap ismi ne alaka yahu? Ben olsam 'Sarılı Kadın' falan derdim herhalde. Veya Rahle de diyebilirdim. Arka fonda duran Mihrap pek aklıma gelmezdi" dedi Ahu.

Hakan bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı. Sonra bir an düşündü ve sessizleşti. Ahu ve Derya'nın anlamaya çalışan bakışları altında yutkunup konuşmaya başladı: "Bir şeyi korumak, saklamak istersen ne yaparsın? Onu herkesin erişemeyeceği veya akıl edemeyeceği bir yere, çok korunaklı bir yere koymak istersin. Bir kutuya, kasaya veya bir sandığa kilitlersin, öyle değil mi? İşte anne karnı böyle bir yer bence. Biz de bundan sonra dikkatimizi hamileliğe verelim derim."

"Kesinlikle Hakan. Anne rahmi en korunaklı yerdir mecazen. Zaten İslam literatüründe Allah'ın en önemli iki sıfatı, ismi Rahman ve Rahim'dir. Rahim, esirgeyen, koruyan anlamındadır. Kadınlardaki rahim de anlamını bu koruyuculuk mecazından alır zaten."

Hakan Derya'yı dinlerken kendi annesini düşünüyordu. Onu rahminde büyüten, koruyan annesini. Onu hiç tanımamış olması ruhunun en büyük eksikliğiydi. Derya Hakan'ın haline bakıp bir anlam veremedi ama Ahu anında anlamıştı patronunun yüzünde beliren efkârın nedenini. Elini Hakan'ın dizine koydu. Hakan da elini onun elinin üzerine. Derya olan biteni seyrederken Hakan kafasını hiç çevirmeden pencereden dışarı bakıyordu. Sis sanki katman katman olmuş, havada dalgalar halinde akarken, Derya da bu bir anlık sessizliğe susarak eşlik etmeye karar verdi.

80. F

Baver ve Kirkor, gecenin bir yarısı istiklal Caddesi'nin bir köşesinde Eden Club isimli mekânda oturmuş şaraplarını yudum-

434

Ilıyorlardı. Kirkor başını cama dayayıp dışarı baktı. Sokağm t,

ke taşları yoğun sisin sebep olduğu nemli hava yüzünden ısıl

ŞU parlıyorlardı. Yollar ıslak, kaldırımlar ıslak, kapı kolları ıslak

duvarlar ıslaktı. Caddeden nadiren geçen arabaların silecekle '

sanki yağmur yağıyormuş gibi çalışıyordu. Yapış yapış, sırıls^.

lam, sinir bozucu bir atmosfer vardı şehirde.

Yaşanan o büyük terör saldırısının getirdiği moral bozukluğu ve umutsuzluk, bu kasvetli ortamı daha da kasvetli ve karanlık bir hale getirmişti. Her zaman sanatçılar ile dolu olan Eden Club bile bugün bomboştu, insanlar dışarıdaki işlerini bitirip alelacele evlerine kaçışmışlardı. Karanlığın içinde bir şey,

sanki İstanbul'u kemiriyordu ve sis onunla işbirliği yapmış, suçluları ve delilleri örtbas ederek bu yaşananlara kimsenin tanık olamamasını sağlıyordu.

Kirkor, ağzına zor sığıyormuş gibi gözüken kalın purosundan bir nefes çekip, dumanını aralık duran camdan İstiklal Caddesi'ne doğru üfledi. Rüzgârın da etkisiyle dumanın bir kısmı geri dönüp içeri dolunca Baver söylendi:

"Ayol zaten bütün şehir duman altı olmuş" dedi, dumanı kovmak için manikürlü ellerini sallayarak, "yetmiyormuş gibi bir de sen pofur pofur..."

Kirkor, duman dışarı çıksın diye puro olan elini cama iyice yaklaştırdı ve konuyu değiştirdi.

"Hiç sorma yahu. Memleket bir anda ne hale geldi. Tam her şey güzel gidiyor, ekonomi tıkırında derken. Borsaya bak. Döviz kuruna bak. Bir de bombalar filan patlamaya başladı. Bir anda tepetaklak oldu ülke."

"Öyle şekerim. Erken öten horozun başını kesiyorlar bence. Türkiye'nin önünü kesiyorlar resmen. Ama bir detaya dikkat ettin mi bilmiyorum. Normalde bir terör olayı olur, o olayın getirdiği moral bozukluğu ve istikrarsızlık psikolojisi de ekononıry1 vururdu. Önce bomba patlar, sonra borsa patlardı yani."

"Ee?" diye sordu Kirkor. Kaşlarını çatmış, bu kurnaz müza-yedecinin ne söyleyeceğini bekliyordu dikkatle.

"Bu kez tam tersi oldu. Önce borsa patladı, sonra bomba."

"İlginç. Hiç dikkat etmedim. Ben de düşündüm ki bombalar atladı ve ekonomi de teröre olumsuz tepki verdi."

"Hayır, hayır" dedi Baver ısrarla. "Bu kez farklı bir şey oldu. Önce borsa çakıldı. Döviz uçtu. Sonra terör vurdu. Sıralama ay-

nen bu şekildeydi."

Kirkor onun bu analizini dinlerken gün içindeki gelişmeleri gıraya koymak için zihnini zorluyordu. Sessizce dinlemeye devam etti.

"Biliyor musun, buna benzer bir şeye sadece bir kez tanık oldum. O da yıllar evvel, sinagoglara falan çifte terör saldırısı olmuştu, yıl 2001'di sanırım."

"Evet, evet, hatırlamaz mıyım" diye onayladı onu Kirkor. O karanlık günleri hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"İşte o gün de buna benzer bir şey oldu. Önce borsa ve döviz kurları ile oynadılar. Ülkenin altından halıyı çekiverdiler. Sonra da kanlı terör saldırıları düzenlendi."

Kirkor sessizdi. Baver'in sözlerini dinliyordu. "Sonra ne oldu? Hiç! Tüm olayların sorumlusu olarak birkaç dinci köy imamı falan yakalandı. Malum, köktenci terör falan denildi. Olay güya çözülmüş oldu."

Kirkor "pufff" diye bir ses çıkardı. "Vallahi çılgınca bir teori. Her neyse. Ben sıradan bir vatandaşım. Bir günde dolar 9 liralara dayandı. Bankalara güven olmaz diyerek kendi önlemimi aldım bu kez. Eve yeni iki kasa aldım. Tüm paramı bankalardan çekip eve koydum. Eh, o kadar para mevcut kasaya sığmayınca kasaları çiftledik anlayacağın." Gülümsüyordu.

Baver de onun gülümsemesine hafif bir tebessümle karşılık verdi. Ama nedense bu kurnaz şişkonun keyfini de biraz kaçırmak istiyordu.

"Paralarını kendine sakla. Mihrap da, Çeşme de benim olacak." Kirkor'un gülümsemesi sönüverince hemen sözlerini düzeltti:

"Ay şaka ayol!"

Kirkor bu şakaya gülememişti. Hatta gözlerinde şeytani bir Pırıltı belirdi ve Baver'e hemen cevabı yapıştırdı: "Biliyorum. O tablolar bana gelecekler."

81. İ

Hakan pencerede durdu ve tül perdenin boşluğundan kara hğm içinde süzülen beyaz sis bulutlarını seyretti. Bulutlar san ki bir büyücü tarafından üflenip yeryüzüne gönderilmiş gibjv diler. Bir dedektif gibi hedeflerini arıyorlar, her köşeye, her sokağa, her kaldırım taşının altına bakıyorlar, adeta devriye ge. ziyorlardı. Aradıkları ben miyim? diye düşündü, içi ürperdi birden. Aklından bu düşünceyi atmak için kendi kendine kafasını sallayarak odaya doğru döndü. Ahu ile Derya ona endişeyle bakınca konuya geri dönmek için sordu:

"Tamam, ressamımız anne rahminde bir cenin tablosu yapmış, tabloya soyu korumak anlamını vermiş vesaire vesaire ama neden? Isaac Camondo'nun soyunu bu kadar önemli kılan nedir? Para mı?"

Ahu Önce Hakan'a, sonra Derya'ya baktı, gözlerini kısmış, sanki bu bulmacayı onlardan önce çözmeye çalışıyor gibiydi. Hakan'la göz göze gelince konuşmaya başladı:

"Uçsuz bucaksız bir servetin veliahdı o çocuk. Dünyanın en zengin insanı olacak, bir düşünsenize Hakan Bey!"

Derya Ahu'nun bitirdiğinden emin olunca gözünün önüne dökülen saç tutamını eliyle geriye atıp ekledi: "Rothschild'lerin bugün sahip olduğundan daha büyük bir servetin mirasçısı o çocuk. Bugün o soyun devamı yaşıyor olsa, açılacak davaları bir düşün. Trilyonlarca dolarlık malvarlığı, şirketler, sanat koleksiyonları, aklına gelebilecek her türlü servet, dünyanın en büyük hazinelerinin tek bir sahibi var ve o yaşıyor olurdu."

Hakan gözlerini kısmış onu dinliyordu. Derya devam etti: "Üstelik devletler bile bu malvarlığının üzerinde oturuyor-Fransa, Avusturya, Almanya, ingiltere... Sadece Fransa'daki binaları, arazileri ve şirketlerinin değeri, 1800'lü yılların sonunda 200 milyar pound deniyor."

"Bu serveti bugüne uyarlarsan gerçekten inanılmaz bir rakam eder yalnız Derya" dedi Hakan hayretle. "Net Bugünkü Değer formülü ile hesapladığında aşağı yukarı 20-25 trilyon dolar ediyor-

ABD-nin bugünkü mffl. gehnnm toplamından büyük! üste-Vaıii ABD nın oug Fransa'dakı serveti, bir üe m

"bll «kam. o -»^"^^armdak, varaklan var U'de*^^fada o,ab,H, T* ba5.na dünya-« her bin Fransa daHerdebu Yani ben IUu.

,„„dekl sanat «^ ^ll, sanala ai,

mz uçuklasın:

14 adet Monet tablosu 11 adet Degas tablosu

8 adet Sisley tablosu 7 adet Manet tablosu 5 adet Cezanne tablosu 3 adet Renoir tablosu

2 adet Pissarro tablosu V:nciler . Listenin ucu bu-

Van Gogh'lar, *°^^£^ sadece bu saydığun cağı yok. Bırakın araziler,>^« duşünsemze. Muhtemelen tabloların ederinin ne olduğunu * olursunuz."

sadece bu eserlerle bile dünyanın en zen m ada ^

"Google'da bir kaynak buldum d e ara,^^^ kaynakta da Camondo ailesinii Tu Y ^^ ^ şöy.

üstesi var. Listeyi saysam şaşarsın ^ ^

le bir harita vermişler, tek^J^^^ ™^ halle mahalle, sokak sokak vermişler ^ ^ ^^ ^.^ Beyoğlu'nun yarısı, Galata nm.yw ^ ^ ^ ^^

rim. Onlarca mahalle, yüzlere , ^^ m yJ ön_

çiftlik, yah, konak-^trirlar öncesinden falan değil!" reden bahsediyoruz üstelik öyle yağllboya tablonun

"Ve tüm bu servetin sahibi belki d _^>% ^ ^

içinde, annesinin karnında doğumunu niden.

438

"Orada koruma altında. Ve o çocuk vaktinden önce, yani y. nüz güçsüzken veya çocukken öldürülebileceği için de zamanı » lene kadar saklanıyor, öyle mi?" diye sordu Hakan, gözlerini iyi kısmış, bilgisayarındaki kırmızı Tekvin tablosuna bakarken.

"Aynen öyle" diye yanıtladı Derya. Nihayet iki kadın bir ko nuda aynı fikirde buluşmuşlardı. "Yani bu tablodaki soyun belki de bugünkü temsilcisini bulursak dünya serveti bir anda el değiştirebilir. Dünya yeni bir paylaşım savaşına bile girebilir Üçüncü dünya savaşı demek bu."

"Eh, bu her şeyi açıklıyor işte. Yakup Ruzly, Silvio Durham Nurettin Islamoğlu ve bu konuyla bağlantısını keşfedemediğimiz belki bir sürü faili meçhul cinayet. Ortaya bir mirasçı çıkmasın diye kırmızı Tekvin'i ele geçirip tablodaki gizemi çözmeye, mirasçıyı bulup yok etmeye çalışıyorlar" dedi Ahu.

"Kim?" diye sordu Hakan.

"Pardon? Ne sorduğunuzu anlamadım sanırım Hakan Bey."

"Kim onlar Ahu? Mirasçının izini yok etmeye çalışanlar kim?"

"Evet, bu çok saçma değil mi?" diye araya girdi Derya. "Yani Camondo'ların mirasını 100 yıldır çatır çatır yiyen tek bir kişi ya da grup değil ki. Tablonun peşinde Fransa mı var mesela? Avusturya mı? Ailenin bir ferdi yıllar sonra ortaya çıkıp hakkını isteyecek ve alacak olsa, dünyanın en büyük ekonomisine sahip 20 devletten 5'i iflas eder. Buna Amerika, Fransa, İngiltere de dahil."

"Yani ne bileyim işte onlar kim" dedi Ahu, bakışlarını sisten başka bir şey gözükmeyen pencereye çevirip. "Uluslararası bir güç işte, İlluminati."

"En çok mala kim konduysa tabloyu çalan da odur desek, ° da saçma olacak" dedi Hakan, az ama öz bir çözümleme yapmaya gayret ederek. Sonra hareketlendi, "Peki o halde bakış açımızı değiştirelim." Eline tablet bilgisayarını aldı ve kırmızı Tekvin tablosunu oradan da açıp ekrana bakarak konuşmaya başla' di: "Tabloya geri dönelim. Bence tablonun bize anlatmak istediği sembolleri çözmemiz lazım."

Bu arada Ahu eline Melek'in not defterini almış rastgele sayfalarını çeviriyordu. Hızla geçen sayfalar içinde Hakan'ın gözüne bir görüntü takıldı. Defteri Ahu'dan alıp o sayfayı aramaya başladı. Birkaç saniye içinde o şeklin çizili olduğu sayfayı bulup açtı. Sayfaca bir insan bedeni üzerine organizasyon şemasını andıran bir şekil yerleştirilmişti. Şekle dikkatle baktığında üzerinde bazı rakamların, Latin harfleri ile yazılmış kelimelerin ve ibrani alfabesinden bazı harflerin olduğunu gördü.

"Derya" diye seslendi Hakan, "bunun ne olduğu hakkında bir

fikrin var mı acaba?"

"Ka... Kabala bu" dedi Derya sanki gördüklerine inanmakta güçlük çeker gibi kafasını yana doğru eğerek bakarken.

"Bizim de anlayabileceğimiz bir dilden anlatsan şunu Derya?"

"Kabala işte Hakan. Melek defterine Kabala çizimleri yapmış Kabala'yı duymadın mı hiç daha önce? Bu bir Sefirot çizimi." "Sefirot?" diye sordu Hakan yeniden.

'Yahudi inancında özellikle Kabalistlerin kullandığı, evrenin ve insanın yaratılışını anlatan Hayat Ağacı."

Hakan sessizce şekle baktı. Sayfayı yan çeviriyor, sonra tekrar düz bakıyor, bu kez kafasını Derya gibi yana eğip tam ola-rak neye benzediğini anlamaya çalışıyordu.

"Kabalayı kısaca şöyle ifade edebilirim" dedi Derya kafasında cümlelerini toparlarken, "gerçi Kabala pek kısaca anlatüa-

maz ama deneyelim. Kabala, Yahudi mistik geleneğidir. Am cı, tanrıyı, insanı ve yaratılışı açıklamaktır. Dünyanın en esk' en kadim bilgeliklerinden biridir ve temelinde tek bir kitap yok tur. Daha doğru bir

ifade ile Kabbalah veya Kabala isminde bir kitap yoktur. Kabala, Tevrat'ın ve dolayısıyla Tevrat'ı oluşturan kitapların okuduğunuzda anladığınız düz anlamlarının ötesinde, bir de içrek, yani öz, gizli, sırlı bir anlamının olduğunu ve bu anlamın bazı sembollerle ve alegorilerle normal insanlardan gizlendiğine inanılan bir öğretidir. Bu gizlere, yani büyük sırra vâkıf olmak ve gizemleri çözebilmek için inisiyasyon ile girilen bir eğitimden geçmek gerekir. Bu eğitim, okulu falan olan bir şey değildir yalnız. Kabala'yı öğrenmek, onun gizlerine ermek için deneyimli bir Kabaliste ihtiyacınız olur her zaman. Ancak usta bir Kabalistten eğitim alarak Kabala'ya dair gerçekten bir şeyler öğrenebilirsiniz."

Hakan bu arada sabırsızlanmış ve internetten Kabala'ya dair bulduğu birkaç e-kitabın özetlerini okumaya başlamıştı. Derya'nın bu sözlerine itiraz eder gibi oldu: "O öğretileri bir kitaptan da öğrenebiliriz." "Öğrenemezsin Hakan. Bir tıp kitabını okuyarak doktor olamayacağın gerçeği gibidir Kabala da. Kitap okuyarak öğrenemezsin o sırları. Bir rehbere ihtiyacın var. Bir kitaba değil, bir hocaya ihtiyacın var yani öğrenmek için."

Ahu kocaman açılmış gözlerle konuştu: "iyi de bu Osman Amca kırmızı Tekvin tablosuna Kabalist bir sır mı gizledi yani. Şimdi de bu mudur?"

"Bir saniye Ahucum" diye susturdu Hakan onu. "Önce şu mevzuyu daha iyi anlayalım. Derya, lütfen anlatmaya devam et sen. Bir yere varacak gibiyiz buradan."

"Peki madem." Derya bir iç çekti. Bıkkın bir yüz ifadesi ıle Ahu'ya ters bir bakış atıp bildiklerini paylaşmaya devam etti-"Hazreti Musa, Tanrı'dan yazılı yasayı, yani Tevrat'ı aldığında, yazılı olmayan, ancak nesilden nesile aktarılarak bugünlere kadar aynı şekilde geldiği düşünülen sözlü yasayı da almıştır. Tevrat u1 Tanrısal olduğuna ve aynı şekilde içinde sözel bir geleneğin sak-

, 0j(juğuna inanılmasının sebebi budur. İşte Tevrat'ın bu herkese cllc olmayan sözel bölümünün anlamına eren insanların bu sırları kuşaktan kuşağa aktarmaları ile gizli bir sözel gelenek doğmuştur- Bu sırları elbette herkese açmazlar. Sadece bu sırları taşımaya layık olan ve bu uğurda emek veren, hatta çile çeken insanlara açarlar. Bu sırları öğreten ve öğrenenlere Kabalist denir. Bu gele-nek ise mistik ve kadim Kabala bilgeliği öğretişidir."

"Peki Hazreti Musa'ya verilen yazılı yasayı, yani Tevrat'ı biliyoruz" dedi Ahu, dayanamayıp yine söze karışmıştı. "Ama bu sözlü yasa, yani bahsettiğin o mistik bilgelik ne işe yarıyor? Yani amacı nedir? O bilgi veya sır neyin sırrı?"

"Kabala'nm öğretisi yaratılıştır. Evrenin yaratılışı, insanın yaratılışı, yaratılışa dair bütün sırları içerir bu bilgelik. Zaten Hazreti ibrahim'e, hatta ilk insan diye kabul ettiğimiz ve aynı zamanda ilk peygamber de olan Hazreti Adem'e kadar uzanır kökleri."

"Kabala sözcüğü İbranicede 'almak' veya 'kabul etmek', 'kabullenmek' anlamındadır. Yani kabul et" dedi Derya da gülümseyerek. "Ve son bir bilgi o halde. Kabala'nm temelinde Hazreti ibrahim'e verilen 'Yaratılış Kitabı' diye bir kitap olduğu söylenir."

Hakan bu sözleri duyunca bir anda ciddileşti. Yaratılış Kitabı mı? diye geçirdi içinden. Bu isim, Yakup Ruzly'nin kütüphanesinde bulduğu ve adeta bağımlısı haline gelip elinden bıraka-nıadığı o elyazması kitabın da ismiydi. Derya'yı daha büyük bir dikkatle dinlemeye başladı.

"...Tablomuzun ismi de Yaratılış olduğu için bu detayı belirtmek istedim. Ve bu şekle" dedi Melek'in not defterine bakıp, Hayat Ağacı veya SEFİROT denir. Evrenin ve insanın yaratılış sırlarını açıklar. Maalesef bu bilgiler zaman zaman kötü insanların da eline geçmiş ve kötülük için de kullanıldığı olmuştur." "Sefirot" diye mırıldandı Ahu.

"Sefirot, aslında Sefira kelimesinin çoğulu. Yani Sefiralar de-ftiek yerine Sefirot diyoruz. Her bir Sefira bu şekilde bir çember Üe ifade ediliyor. Sefir a'nın kelime anlamı CIPHER, yani SAYI

442

demek. Arapçadaki CİFİR ilmi veya Türkçede ŞİFRE diye çevri len kavram bu kelimeden türer hep. Ve Hayat Ağacı olarak ad landırılan ve bir ağaç gibi sembolize edilen Sefiralar birbirleri, ne çeşitli şekillerde bağlanabilirler. Melek'in not defterine çizdi, ği şekle bakın. Bir insan vücudu üzerine tüm sefira çemberlerini yerleştirmiş ve onları klasik Hayat Ağacı öğretisinde olduğu gibi birbirine çizgilerle bağlamış."

Derya'yı dinlerken Ahu'nun içi titrer gibi olmuştu. Hakan onun titremesine bakıp gülümsedi.

"Ay demek ki bizim Osman Amca bildiğin Kabalistmiş!" dedi Ahu, Hakan'ın elinde tuttuğu defterdeki çizime bakarken.

Derya anlatmaya devam ediyordu:

"Ve atladığınız bir şey daha var" dedi Derya. Her ikisi de dönüp ona bakmaya başladı. "Kabalistik inanç, başka birçok dini ve tarikatı da etkilemiştir. Aslında Tasavvuf ve Mevlevilik, bizde Kabalizm'e en yakın inançlardır."

Hakan gözlerini kısmış dikkatle Derya'ya bakıyordu. "Az önce Osman Hamdi Bey'in aynı zaman bir Mevlevi olduğunu konuşmuştuk. Belki tabloya bir de bu gözle bakmalıyız yeniden."

Parmağını tabletinin ekranındaki kırmızı Tekvin tablosunun alt kısmına doğru, tablodaki kadının ayakucuna doğru götürdü ve "işte bu buhurdan tablodaki Mevlevilik bağlantısı olabilir" dedi ve dokunmatik ekran üzerinde iki parmağını açarak resmi büyüttü. Büyüttüğü kısım buhurdandı.

Derya pür dikkat buhurdana bakarak konuştu: "Buhurdanla birlikte bir de Kuran koyarak Mevleviliğini vurgulamış olabilir elbette."

"Öyle ya" dedi Hakan, "neden olmasın." Ekranda büyüttüğü buhurdana bakmaya devam ediyordu. İki parmağıyla görüntüyü iyice büyütmüş, üzerindeki desenleri görmeye çalışıyordu. "Söylesene" diye seslendi Derya'ya, "bütün Mevlevi buhurdanla' rı birbirine mi benzer?"

"Evet, hepsi neredeyse tıpatıp bunun gibidir."

Hakan şarjı bitmesin diye ışığını kıstığı ekranın ışığını yükseltti ve ekranındaki buhurdana yeniden ve daha dikkatle bak-

443

flaya başladı. Buhurdanın alt boğumundaki mavi safir taşı da , zaman fark etti. Safir olanca parlaklığı ve yanardöner mavilisi ile orada 100 yıldan fazlaca bir süre kimselere fark edilmeden durmuştu.

Hakan, "Gördün mü bak" diye parmağını ekranda o noktaya koyup tableti Derya'ya çevirdi. "Parlak mavi renkli safir bir taş var tam alt boğumunda."

Derya heyecanla Hakan'ın ekranda gösterdiği noktaya bakmaya başladı. Doğruydu. Kocaman bir safir taş, buhurdanın alt boğumunda duruyordu. Osman Hamdi Bey o taşı oraya yerleştirmiş ve üzerine de buhurdanın üst kısmının gölgesini düşürmüş ve sanki taşı oraya gizlemişti. Ekrandaki ışık iyice açılınca Derya da fark etmişti bu detayı. Gözlerinin içi güldü bir an, "Hakan" dedi sevinçle, "bütün buhurdanlar birbirine benzer ama bu buhurdan, meşhur 'Safirli Buhurdan'. Ankaralı Küçük Hüseyin Efendi'nin babasının Galata Mevlevihanesi şeyhi Kud-retullah Dede'ye hediye ettiğine dair bir rivayet okumuştum bir yerlerde. Ve bu buhurdan yıllardır kayıp olan eski eserlerimizden biridir!"

Odada derin bir sessizlik oldu. Ahu bir Hakan'a bir Derya'ya bakıyordu. Artık hiçbir şeye bir anlam veremiyordu. Bunca detay ve birbirinden tamamen bağımsız olan bu kadar çok olay nasıl olur da bir anda birbirine bu kadar kolayca bağlanırdı? Onu bu düşüncelerden sıyıran, Derya'nm ilginç sözleri oldu:

"Bundan 15 sene kadar önce Galata Mevlevihanesi'nden çalınan buhurdan bu. Aynı soygunda bir de elyazması Kuran çalınmıştı."

"Mevlevihanede bir soygun mu olmuş 15 sene önce? Bu önemli bir bilgi olabilir, neden atladık ki bu detayı?" diye sordu Hakan.

"2004" dedi Ahu hemen araya girerek. Olayı hemen internetten kontrol etmişti. Google'dan arama yaparken Kültür Bakanlığı'nm internet sitesinde kayıp eserler ile ilgili bir liste bulmuştu ve o listede bu eser de yayınlanıyordu. "Bir buhurdan ve elyazması çok değerli, çok eski bir Kuran çalınmış o gün Galata Mevlevihanesi müzesinden."

444

Derya dudaklarını aşağı sarkıtmış, Ahu'dan hiç beklemedi ği bu performans karşısında saygıyla, onaylar gibi başını sal lıyordu. "Bu çok ilginç aslında. Çünkü tablodaki buhurdan ç0t spesifik bir buhurdan. Sadece Galata Mevlevihanesi'nde olan bir parça. Demek ki tabloda Galata Mevlevihanesi'ni senıboli. ze ediyor." Tablet bilgisayarın ekranındaki tablo resmini diğerlerine çevirdi. "Şu tabloya bakın, buhurdan tam olarak arkadaki büyük şamdanın önünde duruyor. Yani buhurdan Galata Mevlevihanesi ise, bu şamdan da o zaman konum olarak Galata Kulesi'ni sembolize ediyor olmalı."

"Derya, Ahu" dedi Hakan, büyük bir heyecanla, "iyi ki buradasınız!"

"Ve bence dahası var" diye ekledi Derya, "şamdanın üzerinde Latif kelimesi yazıyor. Kelime oraya özellikle işlenmiş. Ebcet değerini, yani kelimenin matematiksel değerini hızlıca hesapladım, 129 çıkıyor. 129 aynı zamanda Galata Kulesi'nin o dönemlerde belediyece verilen parsel numarası. Birkaç yıl önce bir restorasyon projesinde çalışan bir mimar arkadaşımdan duymuştum bunu. Galata Kulesi'nin olduğu dairesel parsele 129 no.'lu parsel diyorlardı."

"Müthiş bir tespit!" diye yüksek sesle bağırdı Hakan.

Ahu da heyecanla konuşuyordu: "Belki de Melek bu detayı fark etti. Şamdanı gördü, sonra buhurdanı. Bunun özel bir buhurdan olduğunu ve o buhurdanın da Galata Mevlevihanesi'ne ait olduğunu fark

etti. Ve belki de o gece o buhurdanı nerede bulabileceğini tahmin etti ve evden Galata Mevlevihanesi'ne gitmek için çıktı!"

Hakan ayağa kalktı. Sakalını sıvazlayarak odanın içinde bir ileri bir geri yürümeye başladı. Yine de hâlâ kafasına yatmayan bir şeyler var gibiydi. Bir an durakladı ve konuşmaya başladı:

"Bunda haklısın. O gece kesinlikle Mevlevihaneye gitti veya gitmeye çalıştı. Ama buhurdanı bulmak için gittiğini hiç sanmıyorum." Sonra sustu ve yeniden hareketlendi. Mahmut Sam1 Karataylı'nın çalışma odası olarak kullandığı büyük salonda bu* ileri bir geri volta atıyordu. Sesindeki heyecan yine kaybolmuş-

445

tll. Masada oturmuş, bir tenis maçı izler gibi bir o yana bir bu vana yürüyen Hakan'ın hareketlerini izleyen Ahu ve Derya'nm anlamaya çalışan bakışları altında mırıldanır gibi konuştu:

"Tablo bize bir şey anlatmaya çalışıyor. Çok yakınız ama bir türlü o şeyi göremiyoruz."

" 82. F

Hakan bir süre bilgisayarın ekranına boş gözlerle baktı, sonra aklına bir şey gelmiş gibi yeniden heyecanla konuştu:

"Şu Sefirot dediğin şekle bir daha bakmak istiyorum Derya." Önce bilgisayarında kırmızı Tekvin tablosunu açtı. Sonra da akış sırasına göre Hayat Ağacı'nm üzerindeki Sefira'larm yerleşimini gösteren şemaya baktı.

(i\keter

BİNAH f 3V— —<— | 2)hokmah ^~Y4) HESED

GEVIIBAH t g V------ Xe> TİFERET ...~h[7)nezah

HOD (8 V—

1 YESOD

(10) MALKUT

O an aklına bir fikir geldi. Bir grafik programı açıp Sefirot adı da verilen Hayat Ağacı'nı Tekvin tablosunun fotoğrafı ile üst üste gelecek şekilde yerleştirdi. En üst Sefira'yı tablodaki kadının başına denk getirdi. En alt Sefira'yı da ayakucuna ortalayarak koydu.

Derya onun farkında olmadan yaptığı bu görsel uygulamayı çok etkileyici bulmuştu, çünkü Kabalist felsefedeki Hayat Ağacı hem Tanrısal hem de insani bir yaratılışı anlatıyordu. Tevrat'ın Yaratılış Kitabı 1:27 bölümünde, "İnsan Tanrı'nm

446

suretinde yaratılmıştır" deniyordu. Kabala'ya göre toplam m adet Sefira'dan oluşan Sefirot, bu gösterimin Tanrısal biçimi di. Derya kendini tutamadı ve Hakan'ın bu yaptığından çok et-kilendiğini itiraf etti.

"Müthiş bir şey yaptın biliyor musun Hakan. Çünkü bu öğretiye göre başlangıçta var olan 'Adam' insanın mitsel örneği-dir. Bu internet sitesinde tüm Sefira'ların isimlerini listelemişler bakın" diyerek ekranını Ahu ve Hakan'a çevirdi.

1. KETER (Taç)

2. HOKMAH (Hikmet)

3. BİNAH (Anlayış)

4. HESED (Merhamet)

5. GEVURAH (Adalet)

6. TİFERET (Ziynet, Güzellik) . 7. NEZAH (Sonsuzluk)

8. HOD (İhtişam)

9. YESOD (Temel)

10. MALKUT (Krallık)

Ve her bir Sefira'nın anlamını tek tek açıklamaya başladı: "KETER, HOKMAH, BİNAH, HESED, GEVURAH, TİFERET, NEZAH, HOD, YESOD, MALKUT. Bunlar her bir Sefira'nın isimleri. Taç, Hikmet, Anlayış, Merhamet, Adalet, Ziynet, Sonsuzluk, İhtişam, Temel ve Krallık ise dilimizdeki karşılıkları. Bunları boş birer kap gibi de düşünebilirsin. Aslında Tanrı'ya ait özellikler olmakla beraber her biri insanda da sınırlı bir şekilde olan özellikleri sembolize ederler. İnsan ırkı bu Hayat Ağacı'nda gösterilen Tanrısal özelliklerle yaratılmış ama daha sonradan bu Tanrısal doğayı yitirmiştir. Eğer kişi kendini yeniden arındırır ve aydınlanırsa, tekrar her bir Sefira İÇ111 bir kap olacak ve tekrar Tanrısal Hayat Ağacı'na bağlanacaktır. Yani Taç, Hikmet, Anlayış, Merhamet, Adalet, Ziynet, Sonsuzluk, İhtişam, Temel ve Krallık Sefiraları bu şekle göre boşalmış birer kaptır. İnsan, isterse ve bu uğurda emek verirse boşa-

ıan bu kapları yeniden Tanrısal ışık ile doldurur. Tabii her bir ggfjra'mn başka başka isimleri de var. Her birinin başka onlarca derin ismi ve ayrıca sadece Kabalistlerin bildiği, sıradan insanlar için sır olan isimleri de var."

Hakan bir yandan Derya'yı dinlerken bir yandan da bilgisayarında özene bezene ince grafik ayarlamalar yapıyordu. İlk iş olarak, birinci sırada ve en tepedeki Sefira olan Taç Sefirasmı tam olarak tablodaki kadının başına denk getirdi.

"Kadının başında taç var, Hayat Ağacı'nm ilk Sefırası da Taç. Şayet tablo bir Hayat Ağacı ise ilk Sefıra'yı bulduk demektir. Bu tamam. Hatta anlam, şekil ve konum olarak tam oturdu. Ama sağdaki ve soldaki

Sefiraları neye göre yerleştireceğiz?" Derya dikkatle ekrana bakıyordu. "Omuzlara koyalım mı? Ne dersin?"

"İyi ama bunların her birinin bir anlamı var demiştin Derya. Şimdi rastgele koymak yerine bir anlama göre koymamız gerekmez mi? Yani bir ressam var. Adam Mevlevi ve belki de Kabalist. Bir gün hayatının en önemli resmini yapıyor. Belli ki sembollerle, şifrelerle dolu bir resim bu. Bunu taraflı tarafsız tüm uzmanlar söylüyor. Peki o zaman rastgele bir yerleştirme olabilir mi arkadaşlar? Belli ki görmediğimiz bir şey var. Baş ve ayaktaki iki Sefira noktasını bulup önce onları sabitlesek bu iş çözülür. Baş ve ayak oturdu mu diğerlerini yerleştirmek çorap söküğü gibi gelecektir."

"Birinci ve en tepede olan Taç ve sonuncu, en altta duran Krallık" dedi Derya, baş ve ayağa denk gelmesi gereken Sefira-ların ismini söyleyerek.

"Bunların başka isimleri de vardı" diyerek döndü Ahu'ya Hakan. Ahu daha önceden baktıkları internet sitesini bulup yeniden açtı. "Evet" dedi kaşlarını çatarak, "Hakan Bey, aslına bakarsanız her bir Sefira'nın bir sürü ismi var. Ve hepsi binlerce farklı anlama gelebiliyor" diye ekledi umutsuzca.

"Ben Taç isimli Sefira'nın kadının kafasındaki taç olduğundan eminim" diye üsteledi Hakan. Saatine bakıp camını parmağıyla okşarken Zaman daralıyor, diye düşündü. Yeniden araş-

tırnıaya konsantre olarak konuştu: "Şu ayak bölgesinde bir y de muhakkak bir de Krallık anlamına gelen MALKUT olmaı „ Israrcıydı bu mantığında. "Çünkü Sefirot'a dair baktığım hp makalede bir grafik çizim vardı ve o çizimlerde Sefiralar istio nasız bir şekilde aynı hizadaydılar. Yani ana gövdeyi oluşturarı yukarıdan aşağı dizilim; neydi isimleri, KETER, TIFERET, YE. SOD, MALKUT, bunlar bir hizada ve ortada olmalılar. Tüm Sefiralar bu şekilde verilmiş bütün kaynaklarda."

Ahu Hakan'ı dinlerken, kafadan ayağa tam olarak hizayı anlayabilmek için masadan aldığı bir kitabın sırt kısmını ekranına dik bir şekilde cetvel gibi tuttu. Ayak kısmına gelen, kırmızı Tekvin tablosunda tek bir kitap vardı. MALKUT Sefira'sının hizasına denk o kitabın da ne olduğu bile anlaşılmıyordu. Tablodaki kadının ayak kısmına denk gelen figürler içinde kitapla birlikte en belirgini olan safirli buhurdan solda kalıyordu. Hatta buhurdandan çıkan dumana bile sanki özenle, MALKUT olmaması için adeta bir kavis verilmişti.

"Şu kitap" dedi Hakan, parmağını tam MALKUT Sefirasına denk gelen kitaba koyup, "Hani Galata Mevlevihanesi'nden çalınan, elyazması çok eski tarihli bir Kuran olduğunu söylemiştin. Buradaki kitap o Kuran olabilir mi? İnternette o kitabın bir resmini bulabilir miyiz?"

Derya bu soruya şaşırmıştı. "Aklına ne geldi bilmiyorum Hakan. Ama herhalde buhurdanın yanında olduğu için böyle düşündün."

"Evet, mantıklı değil mi? Galata Mevlevihanesi'ndeki en değerli iki tarihi eserin ikisi de kayıp. Bunların bu tabloda yan yana olması ihtimali neden garip olsun ki?"

"Çünkü" diye yanıtladı Derya, saçlarını kulağının arkasına atarken, "resmin yapıldığı 1901 yılında Osman Hamdi Bey, 2004'te yapılacak soygunu nereden bilsin?"

Hakan ısrarlıydı, "İyi de, ya tam tersiyse Derya? Ya o eserler Mevlevihaneden sırf bu tabloda resmedildikleri için çalın' dıysa? Yani uzun lafın kısası, o buhurdan ve o elyazması Kura11 1901 yılında da Galata Mevlevihanesi'ndelerdi. Bu ikili, özel-

449

e de yan yana geldiklerinde çok net bir şekilde bize Galata ıyrevlevihanesi'ni işaret ediyorlar."

Derya bu yorumdan sonra ikna olmuş gibiydi. 'Yani" dedi kafasın1 bir yana eğerek, "böyle düşününce mantıklı geliyor, evet. Ama MALKUT sefirası ile bir alakası yok ki bu bilginin."

"Buldum, işte o çalman kitabın resmi" diye sevinçle çığ-kk attı Ahu. "Kültür Bakanlığı'nın internet sitesindeki kayıp

I eserler linkine konulan Kuran fotoğrafı burada. Bire bir Kırmızı Tekvin tablosunda yerde duran tek kitabın aynısı." Ekranı Derya ve Hakan'a doğru çevirdi. Merakla ekrana eğilip açılan fotoğrafa baktılar. Evet. Bu oydu. Tekvin tablosunda Osman Hamdi Bey'in buhurdanın yanına resmettiği kitap, Gala-t ta Mevlevihanesi'nden 2004 yılında çalınan tarihi Kuran'a tıpatıp benziyordu. Hakan yeniden Tekvin tablosunu açıp yerdeki o Kuran'a bakmaya başladı.

"Neden özellikle bu Kuran'ı resmetti acaba tabloya?" diye mırıldandı.

"Evet, yüzlerce elyazması Kuran arasından neden onu seçti dersiniz?" diye soruya soruyla karşılık verdi Ahu.

Derya uzmanlığı olan bu konuda bildiklerini anlatmaya başladı:

"O dönemde Halet Efendi Kütüphanesi, Galata Mevlevihane-si içindeydi. 400'den fazla elyazması esere sahipti ve elyazması Kuranlar bakımından da oldukça zengin bir arşivi vardı bu kütüphanenin. Cumhuriyet döneminde bu kitapların tamamı TIEM-Türk İslam Eserleri Müzesi'ne taşındılar. Şimdi tamamı

oradalar."

"Belli ki tamamı değil. Çünkü bu Kuran 2004 yılında Galata Mevlevihanesi'nden çalınmış. Sanki birileri tüm eserleri TİEM'e taşımış ama bunu özellikle burada bırakmış gibi" diye düzeltti Hakan. Bilgisayardaki kırmızı Tekvin tablosunun üzerinde duran Hayat Ağacı'nın son Sefirası olan MALKUT'a ait Çember tam olarak yerde duran Kuran'm etrafını çevreliyordu. Tabloyu ekranda iyice büyütüp özellikle bu Kuran'a bakmaya başladı. Osman Hamdi Bey'in Kuran sayfalarının yanına Arap

450

harfleriyle yazdığı yazı yeniden dikkatini çekti. Parmağım o t limenin üzerine getirip Derya'ya gösterdi.

Derya eğilip gösterdiği noktaya baktı, gözlerini iyice k sıp yazıya odaklandı. "Yazı çok küçük ve bu eskizden okumam imkânsız. Aynı kitap sarı Tekvin tablosunda da var. Oradan ba kalım."

Derya ve Hakan sarı Tekvin'i açıp uzunca bir süre o kitabın yanında yazan yazıyı çözmeye çalıştılar.

"Elimizdeki sarı Tekvin fotoğrafının çözünürlüğü de çok düşük. Büyütünce yazı bulanıklaşıyor hiçbir şey göremiyorum" dedi Hakan.

Yeniden eğilip dikkatle yazıyı okumaya çalıştılar. Derya mırıldanarak yazıyı heceledi.

"Sanırım kendi adını yazmış buraya. 'Osman Hamdi' yazıyor. Yanındaki kelimeler ise çok zor görünüyor. Saki... Seki... Sekiya... veya Sekina... Okuyamıyorum Hakan. İnan çok küçükler."

Hakan da bir yandan yazıyı sökmeye çalışıyordu.

"Sakina Mun... Sekine Mun... Hayır. Bize orijinal fotoğraf veya tablonun kendisi lazım bunu okumak için. Bu düşük çözünürlükle ben de emin olamıyorum."

Umutsuzca sakalını sıvazlıyordu. Derya'ya yeniden sordu:

"Hani her sefiranın çok sayıda ismi vardır demiştin. Bir baksana, Sekine, Sakiya veya Sekina gibi bir anlamı da var mıymış MALKUT'un?"

Ahu ve Derya aynı anda bilgisayarlarına baktılar. Birkaç saniye sonra Derya heyecanla atıldı, "Hakan" dedi, "inanmıyorum sana! inanılmaz bir bilmece çözme zekân var senin."

Ahu da kafasını uzatmış Derya'nın ekranına bakıyordu. "Şu MALKUT ve SEKİNE aynı Sefira'nın farklı isimleriymiş-Hatta Lurianic Kabala da denilen Kabala ekolünde MALKUT a daha ziyade Sekina, Sekine, Sekinah veya Şekinah da deniyor-muş. Hepsi aynı anlama gelen tek bir kelimenin farklı telaffuz-lan sadece."

Hakan gülümsedi. Artık emindi. Kafasını kurcalayan, 'aca-

¦r diye sorguladığı tüm teorisinin bir anda kesin bir gerçeğe j nüşmüş olması ile nihayet rahat bir nefes aldı. Bundan son-,x tabloda ne araması gerektiğini biliyordu. Hayat Ağacı'nın ilk çefira'sı KETER ve son Sefira'sı SEKİNE yerlerine yerleştiril-fU'Hne göre diğerlerini bulmak da çorap söküğü gibi gelmeli di-vedüşündü.

"Artık tabloya yeni bir gözle bakabiliriz" dedi geriye yaslanırken. "Bundan sonra tek hedef, diğer Sefiraları bulmak."

Ekranlarında yeniden kırmızı Tekvin tablosunu açtılar. Derya Ahu'ya bakarak konuştu. "Tamam o zaman. 10 Sefira var. Paylaşalım. Ben bize göre sol kolonu alayım, sen de sağ. Ortadaki kolona ise Hakan baksın, uyar mı?"

"Anlaştık!" dedi Hakan büyük bir heyecanla.

Birkaç dakika kendi başlarına çalıştıktan sonra yine ilk ses Hakan'dan gelmişti.

"Arkadaşlar, ben sanırım bir tane daha buldum. TİFERET. Yani 'Ziynet' anlamına gelen Sefira. Hatırlar mısınız, kadınların örtünmesi ile ilgili bir Kuran ayetinde kadın üreme organından 'ziynet' diye bahsediliyordu. İşte TİFERET'in anlamı da buymuş. Tam da tablodaki Melek'in rahim bölgesine, yani 'ziynet' bölgesine denk gelen yer bu."

"Gerçekten de öyle" dedi Derya, gözlerini kısmış tabloya bakarken.

"Şu buhurdanı ne yapacağız?" diye sordu Ahu.

"Ahucum, o buhurdanın oraya Hayat Ağacı'nın bir parçası, bir Sefira olarak konduğunu düşünmüyorum. Baksana, en tepedeki KETER ve en alttaki SEKİNE aynı aks üzerindeler. Oysa buhurdan bu eksenin solunda kalıyor. Ve dumanı..." Bir açıklama getiremedi dumana. İçinden, Derya'nın daha önce yaptığı açıklama ile yetindi.

"Her neyse" dedi Derya. "Sanırım ben bir şey bulamıyorum. Yani normalde benim kolonum sol kolon. Yukarıda Akıl, anlayış veya bilgelik anlamına gelen BİNAH, biraz altında Adalet anlamına gelen GEVURAH ve en altta da İhtişam anlamına gelen HOD'u bulmam lazım. İsimlerin anlamlarına baktım. Her birinin

452

neredeyse yirmiden farklı ismine baktım ama bulamadım. Şu kadının elinde duran terazi, Adalet anlamına gelen GEVURAH olabilir mi dedim ama Hayat Ağacı'na göre GEVURAH orada olmamalıydı, yeri yanlıştı. Yani bende halen elde var sıfır."

Ahu da umutsuzdu. "Al benden de o kadar." Sonra ekranı diğerlerine çevirip bulabildiklerini gösterdi. "En üstte sağ omuz veya yanak hizasında bir yerlerde Hikmet anlamına gelen bir HOKMAH Sefirasına benzeyen bir figür bulamadım. Biraz altında Merhamet veya Lütuf anlamına gelen HESED'i ve sağ kolonun en altında da Sonsuzluk anlamına gelen NEZAH'ı da bulmaya ihtiyacım var. Ama bunlara benzetebileceğim hiçbir figür yok tabloda."

Hakan bu arada bir Sefira daha bulmuştu. "Bingo!" diye seslendi.

'Tine ne buldun?" diye sordu Derya hayranlıkla Hakan'a bakıp.

"Orta kolondaki bulamadığım eksik Sefira'yı da buldum. YE-SOD Yani TEMEL. Kadının ayaklarına bakın, ayaklarını nereye basıyor? Rahle neyin üzerinde?"

Derya ve Ahu kendi ekranlarına dikkatle bakıyorlardı, ilk fark eden Ahu oldu. "Sanırım ahşap bir platformun üzerinde duruyor hepsi."

"Evet, evet, fark ettim ben de" diye onayladı onu Derya. "Böylece Hayat Ağacı'nın ana gövdesi ortaya çıkmış oldu."

"Ben bir şey bulamıyorum ama. Aradığım Sefira'larm hiçbiri yok vallahi benim sağ kolonda" dedi Ahu yılgınlıkla.

Hakan önce sağ kolona bakmaya başladı. Sonra sol kolona baktı. Oralarda bir yerde 3'ü sağda, 3'ü solda olmak üzere toplam 6 sefira daha olmalıydı. Kesin olarak buldukları 1-6-9-10 numaralı sefiraları ekranında yerlerine yerleştirdi. Çok geçmeden şamdanda fark ettikleri Latif kelimesi geldi aklına.

"Derya" dedi, "Latif isminde bir Sefira var mı baksana."

"Var. Genel kabul ile HESED olarak bilinen Sefira'nın diğer adı da Lütuf veya Latif diye yanıtladı Derya. Hakan'ın nereye varacağını kestirmişti.

453

"Ama" diyecek oldu ki Hakan sözünü kesti: "Ama diyeceksin ki, HESED solda olmamalı, sağda olmalı."

"Evet, öyle diyeceğim. Hayat Ağacı'na göre HESED 4 numaralı Sefira olarak kadının bize göre sağ elinin oralarda bir yerde olmalıydı. Şamdandaki 'Latif yazısı eğer o HESED Sefirası ise, tabloda Hayat Ağacı tamamen karışık çizilmiş oluyor."

"Evet özellikle yapılmış gibi hatta" dedi Ahu, onaylayarak, "Baksanıza, kadının elindeki şu terazi de eğer adaleti simgeliyorsa zaten olması gereken yerde değil hiçbir şey."

"Ters veya karışık da olsalar hepsini bulduğumuz yerlere yerleştirelim arkadaşlar. Bakalım ne çıkacak ortaya."

Hakan bir süre tablo üzerinde çalıştı. Ekranda oluşturduğu kırmızı Tekvin tablosunu kâh büyütüyor, kâh aydınlatıyor, kâh yönünü çeviriyor ve tablodan Hayat Ağacı'na yönelik bir şeyler yakalamaya çalışıyordu. Bir yandan da bulduklarını not ediyordu. Bir süre sonra konuşmaya başladı:

"Tabloda kadının bize göre sol omzunun hemen yanında, şamdanda yanan mumun alevi var. Işık, her zaman bilgiyi, aydınlanmayı, bilgeliği ifade eder. Eğitim kurumları ile ilgili logolara bakın, her zaman alev alev yanmış bir meşale görürsünüz. Demek ki bu alev, 3 numaralı Sefira olan ve bilgelik anlamına gelen BI-NAH sefirası. Tam karşısında ise, yani bize göre kadının sağ omzunda ise bir ışık var. Sanki kadının yanında bir yerde, tabloda gözükmeyen bir pencereden güneş ışığı düşüyor kadının omzuna. O da ilahi bir ışık mesajı veriyor bence. Yani soldaki mum alevinden çıkan ışık, insanların yaptığı bir ışık iken sağdaki ışık doğrudan yukardan, tabloda göremediğimiz bir güçten geliyor. Yani o da 2 numaralı Sefira olan HOKMAH, yani Hikmet olmalı." "Harikasınız Hakan Bey!" Hakan anlatmaya devam ediyordu:

"Şamdana bakın. Pirinçten bir şamdan. Şamdanın üzerindeki işlemeye bakın. İngilizce'de 'Laurel Wealth' ismi verilen, meşhur Defne Çelengi bu. Neyi sembolize eder diye Google'dan bakmam yeterli oldu. Anlamı 'zafer', yani Zafer anlamına gelen Sefira olan NETZAH da yerleşmiş oldu tabloya."

"İyi ama hepsi karışık durumda yerleşmiş. Olması gereke yerde değiller ki" diye düzeltti Derya, kaşlarını çatmış tabW bakarak.

Ahu araya girdi, "Olsun hiç fark etmez. Biz tüm sembolleri bulalım da, yerleşmesine sonra bakarız. Peki, o halde geriye bir tek Sefira kaldı, o da HOD, yani İhtişam."

"Aslında onu da buldum Ahu" dedi Hakan. "Kadının terazi tutan elinde, işaretparmağındaki yüzüğe dikkatli bakın. Üzerinde Süleyman'ın mührü olan Davut yıldızı var. Hem de senin de az önce tespit ettiğin gibi kadının işaretparmağına takılmış. Bu, efsanelerde de çok iyi bilinen Süleyman'ın Yüzüğü. Yani İhtişam'ı sembolize ediyor olabilir."

"Mantıklı geldi bana da" diye mırıldandı Derya. Eksik Sefiralar birer birer yerlerine yerleşivermişlerdi. Yerleşimi bitirince Hakan, Mahmut Sami Hoca'nın ofisindeki eski model printer dan güçbela da olsa tablonun renklendirilmiş ve sefiraları yerleştirilmiş bir çıktısını alıp duvara bir bantla yapıştırdı. Her bir Sefira'yı da tablonun üzerine çıkartmalarla işaretleyip üzerine Sefiraların isimlerini yazdı. Birkaç adım geriye çekilip tabloya baktı. Son Sefira olan SEKİNE tam da buhurdanın yanında ve onun duman koruması altında yer alıyordu.

BINAH (3

HESED(4

10) MALKUT

Hakan şimdi vücudundaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissediyordu. Tablo ile geçirdiği saatlerin ardından onun-

455

ıa arasında bir iletişim kurulmaya başlanmış gibiydi. Tablonun ,.uhundan anlamaya, onun konuştuğu dili yavaş yavaş çözmeye başladığını hissediyordu. Kafasını biraz geriye atıp tablodan uzaklaştı. Ona daha yukarıdan, kuşbakışı bir gözle bakmak istedi. Uzaklaştıkça resmin bütününe daha da hâkim oluyordu. Aradığı cevabın oralarda bir yerde olduğunu düşünüyor ama bir türlü o ipucunu yakalayamıyordu. Tüm kompozisyonu kafasında bir kere daha kurdu.

Yukarıdan aşağı sıralanan ve sıralaması karışık olarak verilen bir Hayat Ağacı ve onun içine yerleştirilen hamile bir kadın. Hamile kadının rahmini tam olarak Ziynet'e, yani Kuran'a göre kadının "ziynet yerV'ne, başını tam olarak TAÇ Sefirasına denk getiren bir simetri. Ve ayakucundaki SEKİNE Sefirası ise tam olarak "Sekine"yazısına denk geliyor. Ve "Sekine" buhurdanın yanında. Galata Mevlevihanesi'nden çalınan iki eser, Kuran ve safirli buhurdan yan yana duruyorlar. Tabii ya!

"Sanırım buldum!" dedi gülümseyerek. Derya ve Ahu'nun meraklı bakışları altında anlatmaya devam etti, "Tablo bize bir şeyin yerini veriyor. Bir hazine mi? Yoksa tabloya, bizzat tablonun muhafaza edildiği yer mi resmedildi? Bunu kestiremiyorum. Ama bir şey gizliyor. O şey, muhtemelen trilyonlarca dolar servet edecek, ona sahip olanı büyük güce kavuşturacak bir hazine. Uğruna insanların birbirini öldürdüğü, birbirinin soyunu kırdığı, herkesin peşinde olduğu bir servet."

Ahu ve Derya anlamaya çalışan gözlerle ona bakmaya devam ediyorlardı. Hakan ayağa kalktı. Pencerenin yanına doğru yürüdü. İki çift göz arkasından, ne yapacağını tahmin etmeye çalışarak onu izliyordu. Pencereden dışarıya baktı. Sonra arkasına döndü ve ağzından çıkacak kelimeleri sabırla bekleyen Ahu ve Derya'ya bakarak konuştu:

"O şey ne, bilmiyorum. Ama o şey sanırım Galata Mevlevi-

hanesi'nde!"

456

83. S

Derya ve Ahu meraklı ve tedirgin gözlerle Hakan'a bakıyor, lardı. Hakan tuhaf hareketler yaparak sanki zihninde oluştur, duğu bir yap-bozu çözmeye çalışıyordu. Yeniden yanlarına oturdu. Gözleri bir radar gibi bilgisayar ekranındaki Hayat Ağacı ile üst üste koyduğu kırmızı Tekvin tablosunu tarıyordu. Ekranında parmağıyla baktığı yerlerin üzerinden geçiyor, tabloyu adeta okşuyor, fiziksel bir iletişim kuruyordu. Sonra parmağını aşağı kaydırdı ve SEKİNE kelimesi yazan kitabın üzerinde durdurdu. Yanında yazan başka kelimeler de vardı ama onlara bir anlam yükleyemiyordu. Yine de tabloyu bilgisayarda yeniden büyütüp oradaki yazıyı bir kez daha okumaya çalıştı.

"Şurada, kitabın yanında, Sekine kelimesinin yanında, bakın, 'Mev...' gibi bir şey yazıyor ama orijinal tablo elimizde olmadan okumam olanaksız."

Parmağıyla yeniden SEKİNE kelimesine döndü. Bu kelimeyi daha önce nereden duyduğunu düşündü. Bir yerlerde konusu geçmiş olmalıydı çünkü zihninde var olan bir kelimeydi. O an Mahmut Sami Hoca'nın sözleri geldi aklına.

"Tabut-u Sekine" dedi mırıldanarak. Ahu ve Derya tedirgin gözlerle onu seyrediyor ve ne dediğini anlamaya çalışıyorlardı. Hakan, parmağını tabloda tam olarak buhurdanın sağında duran Kuran'ın üzerine koydu.

"Kutsal Sandık" diye mırıldandı yeniden. "Kutsal Sandık mı?" Ahu'nun gözleri kocaman açılmıştı. "Sanırım ne dediğini anlayamıyoruz Hakan" diyerek kaygıyla baktı Derya. Her ikisi de dikkat kesilmiş, Hakan'ın ne dediğini anlamaya çalışıyorlardı. Odada çıt çıkmıyordu. Hakan ayağa kalktı, eli sakalında odanın içinde bir iki adım atıp düşündü. Sonra Derya'ya döndü:

"Tabut-u Sekine. Kutsal Sandık. Hazreti Süleyman'ın kayıP sandığı" diye mırıldandı yeniden. Ahu ve Derya bir anlığına birbirlerine baktılar. Sonra yeniden Hakan'a döndüler. Hakan gözlerini kısmış zihnini zorluyordu. Bir şeyler hatırlamaya çalıŞ1'

457

y0r gibi odanın ortasında durdu, sonra birden parmaklarını şaklatıp açıklamaya başladı:

"Mahmut Sami Hoca'nın sözlerini hatırlayın. Kutsal emanetlerin içinde bulunduğu Kutsal Ahit Sandığı'ndan bahsederken bu ifadenin Kuran'da geçen bir ayetle İslam'da da müjdelendiği-ni söylemişti. Hatta o ayeti bizzat okumuştu. Hani tüm dinlerde beklenen bir kurtarıcı olduğunu söylemişti. Mesih veya Zul-karneyn. Tüm dinler onu başka başka isimlerle çağırsa da hepsi onun gelişini bekliyordu. Ve onun gelmesinin şartı, Kutsal Sandık'm ortaya çıkmasıydı. Yani Tabut-u Sekine'nin. Mesih veya Zulkarneyn, ismi her neyse, işte o 'kurtarıcı' geldiğinde Kutsal Sandık'taki kutsal emanet ile birlikte gelecek, Süleyman Tapınağı'nı yeniden inşa edecekti. Kutsal Sandığı gören insanlık, onun gerçekten de kurtarıcı olduğunu, yalan söylemediğini beraberindeki getirdiği bu delil sayesinde, yani kutsal emanetler sayesinde anlayacaktı. Hatırladınız mı?"

Derya kollarım önünde bağlayarak konuştu: "Nereye bağlanacak bu konu, çok merak ettim gerçekten."

"Evet, hatırlıyorum ben de" diye atıldı Ahu. "Mesih, tüm insanlığı yeniden özgür bir krallık altında birleştirecek ve üçüncü ve son Süleyman Tapınağı'nı bir daha yıkılmamak ve ebediyen ayakta kalmak üzere inşa edecektir, demişti." Hakan ona bakarak başıyla onayladı.

"işte bu tabloyu bu kadar önemli kılan şey aslında buydu! Bu yüzden ona sahip olmak hem bu kadar çok istenen hem de her zaman çok ağır bedelleri olan bir şeydi. Kırmızı Tekvin tablosu dünyanın en eski ve en gizemli hazinesinin yerini gösteriyor. Ama konu para falan değil. Konu bambaşka ve aslından paranın satın alabileceğinden çok daha büyük bir hazine!"

"Nasıl yani?" dedi Ahu, kocaman açılmış gözleri ile bir Derya'ya bir Hakan'a bakıyordu. Hakan açıklamaya girişti:

"Bizi yanıltan, tabloda anne karnındaki çocuğun babasının Isaac Camondo olmasıydı. Yani dünyanın en zengin adamı olması. Bu yüzden tablonun işaret ettiği şeyin maddiyat ile ilgi-

li olduğunu düşündük haliyle. Yani Camondo'ların trilyonlarc dolarlık büyük servetinin mirasçısını sakladığı için tablo bu ka dar değerli zannettik. Ama tablonun mesajı belki de bambaşka bir şeydi. Trilyonlarca dolarlık bir servetten, dünyevi tüm zen. ginliklerden de öte bir şeydi belki de. Ne dersiniz?"

"Yine çılgın teorilere döndük. Hadi bakalım" diye mırıldandı Derya, geriye doğru yaslanırken.

Hakan onun bu tavrını umursamadı, kendisini dinlediğini gördüğü Ahu'ya dönüp anlatmaya devam etti:

"Osman Hamdi Bey, tablonun içinde çok akıllıca bir alegori kurgulamış olabilir. Bir 'çift anlamlılık' daha yaratarak gerçek mesajı bizden son ana kadar gizlemeyi başarmış olabilir. Belki de bu yüzden tablonun Camondo'ların büyük servetinin mirasçısı için yapıldığını zannettik ki bu da çok büyük bir sır, dünyanın politik ve ekonomik haritasını değiştirebilecek kadar önemli bir bilgiydi. Biz de bu bilginin peşinden gittik. Oysa gerçek mesaj, o büyük servetin ve dünyadaki tüm servetlerin toplamından bile daha değerli bir şey olabilir! Gerçek mesaj, kutsal emanetlerin içinde bulunduğu ve dünyaya gelecek kurtarıcıyı müjdeleyen Kutsal Sandık olabilir!" Yeniden Derya'ya baktı. Ondan onay ister gibiydi. Mırıldanarak tamamladı sözlerini. "Bakara Suresi 248. ayet: Tabut-u Sekine."

Odada bir sessizlik oldu. Herkes birbirine bakıyordu. Hakan bu arada bilgisayarından bu ayeti bulup açtı ve okudu:

"2:248 Ve kale lehum nebiyyuhum inne âyete mulkihî en ye'tiyekumut TÂBUTU fîhi SEKÎNETUN min Rabbikum ve bakiyyetun mimmâ terake âlu Mûsâ ve âlu Hârûne tahmiluhul melâikeh inne fîzâlike le âyeten lekum in kuntum müminin.

Anlamı ise;

2:248 "Peygamberleri onlara dedi ki: 'Onun hükümdarlığım11 kanıtı, sandığın size gelmesidir. Onda Rabbinizden bir huzur ve Musa ile Harun'un halkının geriye bıraktığı bir kalıt bulacaksınız. Onu melekler taşımaktadır. İnanıyorsanız bunda sizi ikn edecek bir delil var."

Derya gözlerini açmış şaşkınlıkla Hakan'a bakıyordu. Du^

dukları öyle bir seferde kabul edilip hazmedilebilecek şeyler de-&illerdi. Elleri halen önünde bağlı oturmuş, zihninde tüm bun-lan sorgularken ilk konuşan, yine her zamanki sabırsızlığıyla

^hu oldu:

"Ya aslında tüm bunların şu tablo ile ilgisi kulağa komplo teorisi gibi geliyor ama ben inanıyorum böyle şeylere biliyor musunuz."

Derya her zamanki akılcılığı ve akademik yaklaşımıyla halen ikna olmakta zorlanıyor gibiydi. Yine şüpheciliğini korudu:

"Yani tabloda bu kadar büyük bir sır var ve onu kimse çözemedi, bir tek biz çözdük, öyle mi? 100 yıldır kimsenin göremediğini biz bir gecede çözüverdik, öyle mi?" diye kinayeli bir ifade

ile sordu.

"Biz deme istersen" dedi Ahu, "zira sen veya ben değil, Hakan Bey çözdü bunu."

"Burada sen ben davasında değiliz. Sadece mantığımı zorlayan bir durum bu. O kadar insan bu sırrı bulmak için uğraş verirken bizim iki dakikada çözmüş olmamız..." diye ısrar etti Derya.

"Belki bunu Melek de çözdü, olamaz mı Hakan Bey?" diye sordu Ahu, Hakan'a bakarak.

"Bilmiyorum. Peki kutsal emanetlerin ilk başta muhafaza edildiği söylenen şu tapınak, Süleyman Tapınağı, neye benziyordu acaba, var mı bir fikrimiz?" diye sordu Hakan büyük bir merakla.

Derya internetten bulduğu bir Süleyman Tapmağı tasviri açarak ekranı odadakilere çevirdi. Resimde gözüken gerçekten de muhteşem bir tapınaktı. Girişinde heykellerin, devasa sütunların olduğu, gizemli sembollerle dolu ve inanılmaz heybetli bir

mimari eser.

"Acaba gerçekten buna mı benziyordu?" diye sordu Hakan.

"Bu tasvirler insanların hayal ettiği tapmak tasvirleri. Gerçekte neye benzediğini bilen yok. Milattan sonra 70 yılında yıkılmış bir yapının bugüne ulaşmış bir çizimi, planı falan yok maalesef. Sadece rivayetler, efsaneler, mitler ve masallar var. Bir de Tevrat'ta ve diğer kutsal metinlerde yapılan bazı tasvir-

ler. Bunlara göre bir tapınak çizimi yapılıyor, o da işte aşağj v karı buna benzeyen bir yapı" dedi Derya ve Süleyman Tapuna ile ilgili bildiklerini ve araştırdıklarını aktarmaya başladı.

"Tapınağın girişinden başlayalım. Elimizdeki tasvirlere gö re girişte iki sütun vardı. Üzerlerinde J ve B harflerinin kazı lı olduğu, Jakin ve Boaz denilen ve kökleri Mısır uygarlığlna dayanan sütunlar. Mason localarında da olan bu J ve B yazılı sütunlar aslında Süleyman Tapınağı'ndan esinleniyor. Zaten Masonluğu kuran adam Hiram Usta, aynı zamanda Süleyman Tapınağı'nın da mimarı. Ondan çok daha eski çağlardan günümüze ulaşmış bazı mitlerde bile 'sonsuzluğa' yani bir nevi 'ölümsüzlüğe' ulaşmanın yolu yine bu sütunlardan geçerdi. Eski tapınaklarda 'ölümsüzlük' kapısının önünde Akıl ve Hikmet isimli iki sütun sembolize edilirdi. Zaten her kültür ve inanç bir diğer kültürün ve inancın üzerine inşa edilerek bugünlere geldiği için zamanla bu kavramlar Kabala'ya da dahil oldu. Demin konuştuğumuz ve Kabalist sembolizmde karşımıza çıkan Hikmet ve Akıl, yani HOKMAH ve BİNAH, tapınakta J ve B sütunları ile sembolize ediliyor. Tanrısallığa ulaşan kapının iki yanında hep bunlar var."

Derya'yı dinlerken, Bütün dinlerin kaynağı tektir ve er geç aynı potada eriyecek ve bir ve tek olacaklardır. Din o zaman insanların elinden Tanrı'nın eline geçecek ve yalnız O'nun olacaktır, diyen Yakup Ruzly'nin sözlerini düşündü Hakan.

"Tapınağı yaptıran, isminden de tahmin edebileceğiniz gibi Hz. Süleyman. Mimarisinin aynı zamanda kozmik bir model olarak tasarlanmasını istiyor. J ve B sütunlarının bu yüzden gökyüzü ve okyanusu temsil ettiği söylenir. Bu sütunların yüksekliği, çevresi, yapıldığı materyal gibi detaylı bilgiler Tevrat ta bile mevcut. Notlarıma göre Eski Ahit'in Krallar bölümlerinde J ve B sütunları için her birinin yüksekliği 18 arşın ve çevresi 1* arşın olduğu ve tunçtan yapıldıkları söylenir. Başlıkları nilüfer şeklindedir. Gövdelerinde 200'er tane nar motifi olduğu bile detayları ile anlatılır. Sütunların önünde çevresi 30 arşın olan bır havuz, havuzun etrafı her arşında 10 adet su kabağı motifi v-e

461

.,ft sıra olacak şekilde süslenmiş ve bu havuz kuzey, güney, do-l ğU ve batıya olmak üzere 4 yöne bakan 3'er adetten toplam 12 I u0ğa heykelinin üzerinde duruyordu."

"Ne kadar kesin ifadeler."

"Kesme Ahu. Bırakalım Derya anlatmaya devam etsin şu

meseleyi."

Derya gözlerini devirerek Ahu'ya baktı ve anlatmaya devam

etti.

"Tasvir çok detaylı ve böylece devam edip gidiyor. Dolayısıyla sadece Tevrat'ı baz alarak bile Süleyman Tapınağı'nın şekli şemali hakkında bir fikrimiz olabiliyor. Tabii bunlar işin matematik kısmı. Bir de mana kısmı var ki o çok daha derindir. Mesela bu sütunlar erkek ve dişiyi temsil ederler. Hz. Davut ve Hz. Süleyman'ı simgeler. Kelime anlamı olarak 'Davut', sevilen veya sevgili anlamına geliyor. 'Süleyman' ise barış adamı anlamına gelir. Yani sütunlar aslında sevgi ve barışı da simgelemiş olur. İki ayak üzerinde yaşayan tek canlı olarak insanı sembolize eder. Bu sütunlar bulundukları yer neresi olursa olsun bir geçişi simgelerler. Eğer bir tapmağın içindelerse aslında tapınağın dışında kabul edilirler."

Ahu sabırsızlıkla araya girdi, "Ne demekse artık." "Yani her zaman 'dış âleme ait' kabul edilirler. Örneğin Mason localarında da bu sütunlar vardır ve bir mason, locaya girip bu sütunların arasından geçene kadar serbest yürür ve masonlara özgü sadakat duruşunda durmaz. Sütunların arasından geçince kendisini iç âleme, yani locaya girmiş kabul eder ve sadakat duruşuna geçer. Çünkü felsefelerine göre bu sütunlar dış dünya ile iç dünyamız arasındaki bir sınırı teşkil eder. Bir efsaneye göre Nuh Tufanı sırasında sütunların üzerine astronomi, müzik, aritmetik, retorik, gramer, geometri ve mantık olmak üzere 7 liberal bilim kaydedilir ve böylece bu bilimler kaybolma-yarak günümüze kadar ulaşmayı başarırlar..."

Odada çıt çıkmıyordu. Derya bir vudum su alıp devam etti: "Gelelim bizi de ilgilendirecek kısmına. Mason localarında sadece 3 harf vardır. Bunlar, iki jütün üzerindeki J ve B harf-

462

leri ve bunlara ek olarak G sembolüdür. Tabii 'G', tahmin eri bileceğiniz gibi Genesis anlamına gelir. Yani Tekvin, Nesil T nerasyon veya Yaratılış, artık hangi anlamını kabul ederseniz"

O esnada Hakan'ın "Genesis" diye mırıldandığı duyuldu.

"Bu yüzden masonik semboller arasında en sık rastlanan şekillerden biri de bu 3 harfi sembolize eden '3 nokta' simgesi, dir. Yahudi mistik düşüncesinde B, Boaz, J, Jakin, G, Genesis harfleri; doğum, üreme ve nesilleri simgeler. Tabii hepsi Kabala kaynaklıdır."

Bir yudum daha su alıp yutkunarak konuştu: "Tevrat açıklamaya son noktayı koyar: 'Ey İsrail, Tanrı, Mesih'in gelişini ve tapınağın yeniden inşasını yaklaştırsın'." Derya bir an sustuğunda odadaki sessizliği fark etti.

"Vay canına, bilgi yağmuru gerçekten" diye sessizliği bozan, alaycı bir yüz ifadesi ile Ahu oldu.

"Dahası var" dedi Derya ona aldırmadan, henüz aktaracaklarını bitirmemişti, "üstelik devamı konumuzla çok ilgili."

"Lütfen. Anlatmaya devam et" dedi Hakan, büyük bir merakla.

"Jakin ve Boaz sütunları Sabetaycılar için de büyük öneme sahip. Sabetaycılar için özellikle de Süleyman Tapınağı'nın anlamı çok büyük. Hatırlarsanız Mahmut Sami Hoca da hep bu noktaya değinmişti. Sabetaycılarm, mezarlarında Jakin ve Boaz sütunlarını kullanmaları bir özlemin ve Mesih inancının işaretidir. Sabetaycılarm duaları arasında da Süleyman Tapınağı'nın büyük bir önemi vardır. Mesih Sabetay Sevi, mabedi tekrar inşa edecek ve krallığını ilan edecekti. Süleyman'ın Tapmağı üçüncü kez ve yeniden Sabetay Sevi tarafından inşa ettirilecek ve kıyamete kadar ayakta kalacaktı. Bu yüzden Sabetaycılar, dualarında tapınağın yeniden inşasını ve tamamlanmasını dilerler. Bu temennileri, Sabetay Sevi öldükten sonra da devam ediyor. Süleyman Tapmağı'nı sembolize eden Jakin ve Boaz sütunlarını mezar taşlarında kullanarak dile ge' tirmekteler. Bugün de Üsküdar'daki Bülbülderesi mezarhğına giderseniz bu tür mezar taşlarının çok sayıda örneğini görebilirsiniz."

463

r)erya tablonun bir resmini açtı ve bu bilgiler ışığında yo-

rümla«ıaya çalıştı.

"Bakın, tabloda zemin olarak kullanılan bu beyaz kare taş-normalde bir camide pek kullanılmazlar. Camilerde zemin a ahşaptır ya taş. Zeminin üzerinde de hemen hemen her za-man bir halı serilidir. Süleyman Tapınağı'nın zemini de bu kaderden oluşuyordu. Ama siyah ve beyaz kareler. Tıpkı mason locaları gibi. Bir de tapmakta iki sütun varken bizim tabloda tek sütun var. O da soldaki şamdan. Üzerinde 'Latif yazan şamdan. Kadın hamile olduğuna göre G, yani Genese sütununu da kadın sembolize ediyor olabilir. Zaten tablonun adını da Osman Hamdi Bey ne olarak belirmişti; Genesis. Yani özetle bu tablodaki tasvir, yerleri siyah ve beyaz olan, iki sütunlu Süleyman Tapınağı'nın yarım versiyonu gibi. Tapmak iyi ve kötünün bir çatışmasını sembolize ederken, bu tabloda siyah yerine sadece beyaz var. Salt ve saf bir iyiliğin sembolize edilmesi gibi."

Ahu gözlerini devirdi. "Pes valla" dedi iki elini havaya kaldırıp.

Derya onu muhatap alıp cevap bile vermedi. Gözünü Hakan'a

dikmiş, onun ne yapmak istediğini kestirmeye çalışıyordu.

Tüm bu yorumlardan sonra Hakan bir tepki vermedi. Gözleri yine incecik kısılmış, ekranda açık olan kırmızı Tekvin tablosunda bir detaya odaklanmıştı. Baktığı nokta, üzerinde SEKİNE yazan kitap ile

onun hemen yanında duran mavi safirli buhurdandı. Sanki ikisi de Hakan'a bakıyor, onun bir şey söylemesini bekliyordu. Hakan kısa bir sessizlikten sonra nihayet konuştu:

"Kutsal Sandık, gerçekten de Galata Mevlevihanesi'nde olabilir."

"Hadi ama Hakan" dedi Derya büyük bir hayalkırıklığı ile. Yapma. Tamam, tüm bunlar bizi bu sonuca götürüyor gibi geliyor ama daha somut olan, realist olan diğer ihtimali düşün. Tablo sandığı değil, sadece trilyonlarca dolarlık bir servetin tek mirasçısını veriyor olmalı bize."

"Ay hiç mi hayal gücün yok senin! Kesinlikle Kutsal Sandık

ile ilgili büyük bir sır olmalı bu tabloda. Ben ikna oldum vali Hakan Bey."

Hakan susuyordu. Tabletinde açık olan ve üst üste bindirilip bir şekilde duran Hayat Ağacı görseline ve kırmızı Tekvin tablo suna öyle odaklanmıştı ki, sanki gözlerinden bir ışın çıkacak ve bakmakta olduğu aleti un ufak edecekti. Ahu ve Derya, masadaki bilgisayarlara ve Hakan'ın tabletine bakıyor, sonra gözlerini yeniden Hakan'a çevirip bu delici bakışlardaki anlamı çözmeye çalışıyorlardı. Odaya büyük bir sessizlik hâkim oldu. Yarı açık pencereden duydukları hışırtılı bir ses vardı sadece. Sis sanki katı bir madde olmuş, sürtünerek pencereye kadar ulaşmıştı.

84. T

Birkaç kilometre ötede Attila Taşkent hâlâ ofisinde meraktan delirmiş gibi bir o yana bir bu yana yürüyordu. Kızıl, Hakan'ı tam bulmuşken yeniden kaybetmişti.

SMS ile sorduğu soruya da uzun süredir bir yanıt alamamıştı. Kızıl'ı çağırıp birlikte Galata'ya giderek onları gerekirse sokak sokak aramayı düşünmeye başlamıştı. Kızıl'ı aramak üzere telefonunu eline alırken saatin 02:45 olduğunu gördü. Saatlerdir uyumamıştı. Sinir sistemi artık zayıflamıştı ve telefonu tutan elinin titremesine bir türlü mâni olamıyordu. Tam Kızıl ı arayacakken telefonuna bir SMS geldi. Baktığında bunun beklediği SMS olduğunu gördü. Mesajı hızla açtı.

"Mahmut Sami Karataylı'nm ofisindeyiz."

Mesaja bir de GPS konumu eklenmişti. Attila hemen konu-mu haritada açıp iki parmağı ile ekranı büyüttü ve nerede olduklarını anlamaya çalıştı. Hakan'ın aldığı mobil jammer önlemi sayesinde ekrandaki sinyal yaklaşık 30 metrelik bir sap10 ile sürekli olarak sağa sola hareket ediyordu.

Attila Taşkent artık nokta atışı yaptıklarını düşünerek Kızıl'1 arayarak elindeki adrese göndermeye karar verdi.

"Ne olursa olsun Hakan'a bir zarar vermeni istemiyorum. Onun son ana kadar yaşaması planım için hayati öneme sahip. gadece takip et."

Hakan'ın kayıp tabloyu bulması, sırrı çözmesi ve Attila tabloyu ondan alana kadar hayatta kalması gerekiyordu. Attila Hakan'ı düşündü, içinde, bastırmayı başaramadığı bir nefretle onun yakalandığı anı

hayal etti. Her iş planlandığı gibi bittiğinde, insanlar tüm bu olanların sorumlusu kim diye sormaya başladıklarında, ellerindeki tek kişi Hakan olacaktı.

Kızıl sessizce patronunu dinledi. Kısa bir sessizlikten sonra söyleyeceği başka bir şey olmadığını düşünerek yanıtladı:

"Hemen oraya gidiyorum efendim."

"Ve dua et" dedi Attila. "Dua et de şu adam polise yakalanmasın."

Kızıl birkaç dakika içinde otoparkta bekleyen motoruna atlamış, haritada gördüğü adresin yolunu tutmuştu. Gecenin bu vaktinde artık yollarda sisten, karanlıktan ve kötülükten başka bir şey yoktu.

85. F

Hakan bir şeyler mırıldanıyordu. Sürekli olarak Ahu ve Derya'nın duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söylüyordu. Ahu gözlerini kocaman açmış, patronunun bu tuhaf haline bakıyordu. Bir anda Hakan'ın yüzünde yeniden bir tebessüm belirdi. Heyecanla Derya'ya dönüp sordu:

"Mahmut Sami Hoca'nın bahsettiği şu Kutsal Sandık ile ilgili Kuran ayeti. Hani içinde Tabut-u Sekine diye bir ifade geçiyordu. Bulup bir okuyabilir misin onu Derya?"

Derya tabletinden bir Kuran sitesi açıp ilgili ayeti buldu. "2. Sure, Bakara Suresi, 248. ayet."

"Okur musun lütfen."

466

"2:248 Ve kale lehum nebiyyuhum inne âyete mulkihî ye'tiyekumut TABUTU fîhi SEKINETUN min Rabbikum bakiyyetun mimmâ terake âlu Mûsâ ve âlu Hârûne tahmiluh melâikeh inne fîzâlike le âyeten lekum in kuntum mu'minîn."

Derya ayeti okumayı tamamlayınca tercümesini de açtı v onu da okudu.

"Peygamberleri onlara dedi ki: 'Onun hükümdarlığının kanıtı, sandığın size gelmesidir. Onda Rabbinizden bir huzur ve Mu-sa ile Harun'un "ailesinin/soyunun" geriye bıraktığı bir kalıt bulacaksınız. Onu melekler taşımaktadır. İnanıyorsanız bunda sizi ikna edecek bir delil var."

Hakan ayetin orijinalini ve çevirisini içinden yeniden okudu. Sonra ayağa kalkıp masanın ucunda duran kendi bilgisayarının başına geçti. Aklına yeni bir şey gelmiş gibiydi. Alçak bir sesle mırıldanır gibi konuştu.

"Orijinal metindeki kelimelere ve tek tek çevirilerine bakmak istiyorum. Bir hatalı çeviri problemi daha yaşıyor olabiliriz."

ve kale : ve dedi

lehum : onlara

nebiyyu-hum : onların peygamberi

inne : muhakkak ki, şüphesiz

âyete : ayet, delil

mulki-hî : onun hükümdarlığı, yöneticiliği

en ye'tiye-kum : size gelmesi

et tâbutu : tabut, sandik

fî-hi : onun içinde vardır

sekînetun : SEKİNE'ler

min Rabbikum : Rabbinizden

ve bakiyyetun : ve bakiye, geriye kalanlar, kalıtlar

mimmâ : şeylerden

terake : terk etti, bıraktı

âlu Mûsâ : Musa'nin Ailesi, soyu

ve âlu Hârûne : Ve Harun'un Ailesi, soyu

tahmilu-hu : onu taşiyacaklar

el melâiketu : melekler

inne : muhakkak ki, şü

fî : içinde, de vardır

zâlike :bu

le : mutlaka

âyeten : ayet, delil, kanıt

lekum : sizin için

in kuntum : eğer siz iseniz

mu'minîn : müminler, inana

Odada derin bir sessizlik vardı. Hakan cümleleri mırıldanarak tekrar ediyordu.

"... bakiyyetun mimmâ terake âlu mûsâ ve âlu hârûne..."

"Musa ve Harun ailesinden, soyundan bir kalıt."

"... tahmiluhul melâikeh..."

"Meleklerin taşıdığı."

"Musa'dan ve Harun'dan geriye kalan bir kalıt."

"Bir sandığın içinde."

"O geldiğinde hükümdarlık onun olacak. Çünkü o, Musa ve Harun'un ailesinden, onların soyundan bir kalıt taşıyor."

Derya ve Ahu bakıştılar, sonra bakışlarını Hakan'a çevirdiler. Onun burada ne gördüğünü anlamaya çalışıyorlardı. Hakan bir eliyle sakallarını sıvazlıyor, hep aynı kelimeleri tekrarlıyordu:

"... tahmiluhul melâikeh..."

"Tüylerim diken diken oluyor artık" dedi Derya. Ahu da ür-permişti. Hakan durmuş, bilgisayar ekranına doğru eğilmiş, gözünü baktığı noktadan hiç ayırmadan sayıklar gibi hep aynı cümleleri okuyordu.

"Bir sandığın içinde korunarak bugünlere kadar gelen bir kalıt mı?" diye sordu Ahu. "Ay kalıt ne ayol?" diye alçak sesle mırıldanarak ekledi. Sonra "Geride kalan bir şey anlamında sanırım" diye kendi sorusuna kendi cevap verdi. "İyi de geride her ne kaldıysa, Hasıl bozulmadan gelebilir ki binlerce yıl boyunca?"

"Tahmiluhul melâikeh. Meleklerin taşıdığı bir kalıt, bir soy" dedi Hakan yeniden.

468

Derya kelimelerin anlamlarına açıklık getirmeye çalıştı;

"Tahmilu kelimesi, yük taşımak anlamında. Hani şu kant ça uğradığımda gittiğim doktor arkadaşım Melih'ten bahsetmj tim, doğru Türkçe konuşmaya meraklı bir tip diye. Hamile keli mesi yerine Yüklü kelimesini kullanıyordu. Neticede hamile de yüklü de, bir yük taşımaktan gelir diyordu. Türkçesi varken neden Arapçasını kullanalım ki demişti."

"Derya! Ne dedin sen? Müthiş bir şey yakaladın!"

Derya şaşkın gözlerle Hakan'a bakıyordu. Ne yakaladığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Hakan açıklamaya başladı:

"Tahmilu da Arapça HML kökünden bir kelime. Aslında Türk-çedeki yüklü ile Arapçadaki hamile kelimeleri aynı anlama geliyor. 'Bir yük yüklenmiş olan.' Arapça kelimeler böyledir. Yük taşıyan adama HaMaL deriz, Arapça kökenli bir kelimedir. Yük taşıyan kadına HaMiLe deriz. HML kelime kökünün çekimleri ile bir sürü kelime türetebilirsin Arapçada. Matematikteki türev gibi yani. Yani burada da taşınan yükün ifadesi için binlerce başka kelime yerine özellikle HML'nin bir başka çekimi olan ve taşınan yük anlamında kullanılan t-aHMiLu-hu seçilmiş!"

"Yani?" diye sordu Ahu, kocaman mavi gözlerini açmış, bir sonuca varmaya çalışıyordu. Hakan sevinçle cevap verdi:

"Yani Kutsal Sandık da, içindeki kutsal emanet ifadesi de aslında birer mecazdan ibaret! Harun ve Musa'nın kalıtı, onların soyu. Onların genini taşıyan bir kalıt. Zaten ikisi kardeşlerdi ve genleri de

aynıydı. Gen ortaklığını vurgulamak için i&e Kuran'da özellikle art arda kardeşler söylenmiş, çünkü kardeşler ortak gene sahiptir. Kutsal Sandık veya Tabut-u Sekine ise anne rahmi. Tabut-u Sekine ifadesi tam olarak çeviri yapıldığında 'bir korunağın içine yerleştirilmiş' anlamına da ge' lir. meSKeN, yani 'yerleşmiş', 'yerleşim' anlamına gelen kelin10

ile SeKiNe kelimeleri de aynı kökten çünkü! Arapça'daki

SKN

kökü. Hani imar ve iSKâN deriz. Veya bir apartmanda oturanlara apartman SaKiNi deriz. 'Apartmanda yerleşik, yerleşm1? oturan' anlamında. Hep aynı SKN kökü işte. Yani özetle buradan anladığım şu; iki kardeş olan Musa ve Harun'un soyu he

iran yeru nesille birlikte ana rahminin içinde bir nevi koruna-ı. kuşaktan kuşağa bugüne dek aktarıldı. Burada anlatılan

kadın rahmi ve onun içine yerleştirilmiş, iskân edilmiş be-h ,)t. Musa ve Harun'un soyundan bir kalıt, bir gen, bugünlere kadar ulaşmış. Aynen Kuran'm müjdelediği gibi."

•Vay canına" dedi Derya şaşkınlıkla. Hakan heyecanla anlatmaya devam ediyordu:

'Asırlardır insanlar Kutsal Sandık'ı fiziksel bir sandık olarak ve o sandık içinde bazı kutsal eşyalar olarak algılayıp boş yere her yerde arayıp durdular! Halbuki bu bir mecazdan ibaretti. Ana rahmi ve genler! Ve o burada! Karşımızda!" dedi eliyle kırmızı Tekvin tablosunun duvara yapıştırdıkları çıktısını göstererek. Odanın içinde bir o yana bir bu yana telaşla yürüyordu.

"Bu inanılmaz" dedi Ahu. Derya'ya baktı. Ondan bir destek almak ister gibiydi. "Sence böyle bir şey olabilir mi?" diye sordu.

Derya cevap verdi:

"Yani çok mantıklı. Ama bu bulduğumuz 'hamile' anlamının doğruluğunu yine Kuran ile kontrol etmemiz lazım. Kuran'm şenel bir prensibi vardır. Bir kelimenin anlamından emin olmak istiyorsanız Kuran'da o kelimenin geçtiği başka ayetlere bakarsınız. O kelime başka ayetlerde de aynı anlamıyla kullanılmışsa, o zaman verdiğiniz anlam doğru demektir. Burada Tabut-u bekine veya bilinen adıyla Kutsal Sandık kavramının hamile kadının rahmi ve içindeki kutsal emanetin de o rahmin içindeki bebeğin genleri olması sonucuna tahmilu kelimesi ile vardık. Çünkü bu kelime 'hamile' ile aynı kökten türüyor ve taşımak, yük yüklenmek anlamına geliyordu. Ama bunu önce Kuran'daki başka ayetlerden de kontrol etmemiz lazım"

"İyi ama" dedi Ahu, "ayetin devamında tahmiluhul melâikeh diyor. Yani meleklerin taşıdığı bir kalıt bu. Hamile olan melek ¦fti yani?" Soruyu sorduktan sonra sustu. Hakan ve Derya bakıştılar. Sonra Ahu'ya baktılar.

"Ne?" dedi Ahu şaşkınlıkla. "Ne var ya, ne dedim şimdi?"

"Melek hamileydi" dedi Hakan.

"Hangi Melek? Manevi kardeşin olan Melek mi, yoksa tablo-

470

daki Lucie mi? Gerçekten kafam karıştı artık!" dedi Derya. gn ra Hakan'a baktı ve onun az önceki önerisini kabul etti.

"O zaman dediğin gibi olsun. Tahmiluhul melâikeh ifade ' melekler tarafından taşınan bir soy anlamına gelse bile, ben d rim ki, emin olmak için Kuran'da başka tahmilu kelimeleri va mı, varsa ne anlamda kullanılmış onlara bir bakalım. Eğer bu kelime başka ayetlerde de 'hamile' anlamında kullanılmışsa bu çıkarımın doğrudur ve biz şu anda kırmızı Tekvin tablosunda trilyonlarca dolarlık bir servetin mirasçısına değil, kutsal soyun son temsilcisine, yani beklenen kurtarıcıya bakıyoruz demektir. Yani belki de binlerce yıldır beklenen bir vaadin gerçekleşmek üzere oluşuna tanık oluyoruz demektir."

"Peki tabloda bu sır veriliyorsa, kutsal emanetin aslında bir insan olduğu, daha doğrusu ana rahminde nesilden nesile taşınan bir GEN olduğu sırrı tabloya işlenmişse, ki öyle gözüküyor, o GEN'in kim tarafından taşınmakta olduğu da işlenmiş olabilir mi?" diye sordu Hakan.

"Zaten hep demedik mi Hakan Bey, tablonun eskizi bize bir sır olduğunu söylüyor ama o sırrın ne olduğunu ancak tablonun orijinaline sahip olunca öğrenebileceğiz, diye?" "Haklısın Ahu" diye destekledi onu Derya. "O zaman artık bakalım şu tahmilu kelimesine ve emin olalım, çünkü korkudan bayılmak üzereyim artık, tüylerim diken diken olmuş durumda" dedi Ahu. Ona baktıklarında gerçekten de heyecandan titrediğini gördüler.

Derya bilgisayarın başına geçti ve bir Kuran programı açıp tahmilu kelimesini taratmaya başladı. Ekranda "7 adet sonuç yazısı belirdi. Birbirlerine baktılar. İlk ayeti açmak için ekranın üzerine tıklarken Derya'nın elleri heyecandan tir tir titriyordu.

86. Z

Odada çıt çıkmıyordu. Derya, içinde tahmilu kelimesi gece

ayetlerden birini rastgele açtı ve ayeti önce Arapça olarak

okudu:

471

"16. sure (Nahl Suresi), 7. ayet:

16:7 Ve TAHMİLUeskâlekum ilâ beledin lem tekûnû bâlıgîhi \â bi şıkkıl enfusi, inne rabbekum le raûfun rahîm.

Anlamı: Ve ağırlıklarınızı yüklenir, canlarınızın yarısını tü->tmeden varamayacağınız beldelere kadar taşırlar. Hiç kuşku-ız, Rabbiniz gerçekten Rauf'tur, çok acıyıp esirger; Rahim'dir, mrsızca merhamet eder.

Burada mecazi bir 'yük yüklenmek' manası var ama hamile ı alamında kullanılmamış."

İkinci ayeti açtı.

"29. sure (Ankebut Suresi), 60. ayet:

29:60 Ve keeyyin min dâbbetin lâ TAHMİLU rızkahâ Allâhu yerzukuhâ ve iyyâkum ve huves semîul alim.

Anlamı: Rızıklarını taşıyamayan nice yaratıklar vardır ki onları da, sizi de ALLAH besler.

Burada da mecazi bir 'yük taşımak' manası var ama hamile anlamında kullanılmamış. Üzgünüm."

Üçüncü ayeti açtı.

"19. sure (Meryem Suresi), 27. ayet:

19:27 Fe etet bihî kavmehâ TAHMİLUhu, kâlû yâ Meryemu lekad ci'ti şey'en feriyyâ.

Anlamı: (Meryem) onu (bebeği isa'yı) taşıyarak kavmine getirdi. 'Ey Meryem' dediler, 'sen şaşılacak bir şey işledin!"

Derya heyecanla konuştu:

"işte budur! Burada bebeğin taşınması var." Sonra Derya sustu ve her zamanki akademisyen titizliği ile kendi yorumuna itiraz eder gibi oldu: "Fakat hamilelik gibi değil sanki. Ama bir ço-cuğun taşınması söz konusu olduğu için kararsız kaldım şimdi."

Ahu, "Bence burada kucakta bebek taşımak gibi bir fiil, yani bence de evet, bunu hamilelik sayamayız. Bebek taşımak olduğu l?in paralel bir anlam ama yine de hamilelik değil bu" diye destekledi Derya'yi. Hakan sessizce ve heyecanla ekrana bakıyordu. Derya sıradaki ayeti açtı. i

472

"13. sure (Rad Suresi), 8. ayet:

13:8 Allâhu ya'lemu mâ TAHMİLU kullu unsâ ve mâ tegîH erhâmu ve mâ tezdâd, ve kullu şey'in indehu bi mıkdâr.

Anlamı: Allah her dişinin neye HAMİLE olduğunu, rahim) rin neyi eksiltip neyi artıracağını bilir. O'nun katında her şey h' ölçüye bağlıdır.

İşte!" dedi Derya. "Tahmilu, hamile anlamında kullanılmış" Hakan'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. Teorisi doğrulanmış gj. biydi. Yine de diğer ayetleri de görmek istiyordu. "Devam et, di-ğelerine de bakalım lütfen." Derya dördüncü ayeti açtı.

"35. sure (Fatır Suresi), 11. ayet:

35:11 Vallâhu hâlâkakum min turâbin summe min nutfe-tin summe cealekum ezvâcâ, ve mâ TAHMILU min unsâ ve lâ tedau illâ bi ilmihî, ve mâ yuammeru min muammerin ve lâ yunkasu min umurihî illâ fî kitabin, inne zâlike alâllâhi yesîr. Anlamı: ALLAH sizi topraktan, sonra bir damlacıktan yaratmış ve sonra da sizi çiftler halinde üretmiştir. Bir dişinin HAMİLE kalması ve doğurması ancak O'nun bilgisiyledir. Bir canlının uzun ömürlü olması da, ömrünün kısa tutulması da ancak bir kitapta kayda göredir. Bu, ALLAH'a kolaydır."

"Tahmilu, hamile anlamında yine" dedi Ahu, heyecandan adeta titriyordu. Derya son ayeti açtı.

"41. sure (Fussilet Suresi), 47. ayet:

41:47 Ileyhi yuraddu ilmus saati, ve mâ tahrucu mm semerâtin min ekmâmihâ ve mâ TAHMİLU min unsâ ve lâ tedau illâ bi ilmihî, ve yevme yunâdîhim eyne şurakâî £ö'M âzennâke mâ minnâ min şehîd.

Anlamı: Kıyamet saatine ilişkin bilgi, Allah'a bırakıl17"' Onun ilmi dışında ne meyveler kabuğundan çıkar ne de bir diŞ HAMİLE kalır veya doğurur. 'Ortaklarım nerede?' diye seslendi' ği gün, şöyle diyeceklerdir: 'Bizden hiçbir tanık olmadığını san arz ederiz.'"

471

"Yine tahmilu, hamile anlamında kullanılıyor. Yani Tan-

kendi kitabında bu ifadeyi, tahmilu kelimesini çoğu yerde , ^le olarak kullanarak bize kelimeyi öğretmiş oluyor. İşte fturan'ın genel prensibi budur. Bilmediğin her kelimenin açıklanmasını onda bu şekilde bulabilirsin" dedi Derya ve susup Hakan baktı- "Yani haklı çıktın Hakan" diye onayladı onu. İçinin titrediğini hissetti. Ağzından kelimeler daha da büyük bir heyecanla döküldü:

"Kutsal Sandık gerçekten de bir kadın rahmi... ve içindeki kutsal emanet, yani Musa'nın ve Harun'un devamı olan şey de..." Cümlesini yarıda kesti Derya. Ahu onu tamamladı:

"Ve onu şu anda bir Melek taşıyor... Bu durumda Hakan Bey'in teorisi doğru." İki eliyle korkudan ürperen kollarını sıvazladı. Gözü Hakan'ın üzerindeydi. Her ikisi de Hakan'ın vereceği tepkiyi merakla beklemeye başladılar. Hakan yerinde doğruldu ve durup kendisine bakan kadınlara döndü.

"Bir şey daha var. Hemen bakmam gerekiyor" dedi ve internette yine bir kelime taraması yapmaya başladı. Bu kez taradığı, son yıllarda tablonun ismi olarak kabul edilen Tekvin veya Yaratılış kelimesiydi. Birkaç dakika sonra gülümseyerek konuşmaya başladı:

"Hani tablonun orijinal ismine ilkönce Mihrap demişlerdi- Sonra da araştırma yapıp, Osman Hamdi Bey'in tabloyu La Genese diye isimlendirdiğini öğrenmişlerdi. Bu da, Tevrat'ın da !İk bölümünün ismi olan Yaratılış anlamına gelir, dolayısıyla tablonun ismi Tekvin, yani Yaratılış'tır diye açıklamıştı günümüz tarihçileri. Hatta genel kabul olarak, Osmanlıca karşılığıy-*a Tekvin olarak kabul edilmişti tablonun ismi. Biz de bu yüzden tabloya hep Tekvin dedik."

"Peki?" dedi Derya merakla Hakan'ın sözlerini tamamlama-SIIıı bekleyerek.

"La Genese için ben ise bir başka anlamı olan Nesil ifadesini daha doğru bulmuştum hatırlarsanız. Yani bu tabloya bir isim Verecek olsam ben Nesil ismini verirdim demiştim. Ama şimdi ^lrie bir yanılgıya düştüğümü anlıyorum. Bu kelimelerin de te-

474

meli olan Yunanca genesis kelimesi. Kuran'daki 'bakiyetun' u limesini 'bakiye' 'artakalanlar', 'kalıt' gibi ifadelerle dilimiZe viren müfessirler aslında ilginç bir şekilde Türkçede 'genet't» anlamına gelen "kalıtım" kelimesini kullanmışlar. Genetik k limesi Yunancada KÖKEN anlamına gelen genesis'ten türemi bir kelime. Yani tablonun doğru ismi aslında Genetik veya Kah tim. Hatta ben bu tablonun Le

Genese olan ismini bugünün diline çevirerek yeniden isimlendirecek olsam tabloya Tekvin değil 'DNA' derdim."

Kadınlar ona anlamaya çalışan gözlerle bakıyorlardı.

"Şöyle düşünün. İnsan yapısını oluşturan ve her bir insanı bir diğerinden benzersiz kılan şey, genlerimizin temel taşı olan DNA'mızdır. DNA dört tip nükleotitten oluşan bir zincir molekül. Bu zincir üzerinde nükleotitlerin dizisi, organizmaların KALIT aldığı genetik bilgidir. Bu bilgilerin toplamına da dilimizde KALITIM diyoruz."

Hakan bir an susup Ahu ve Derya'ya baktı. Söylediklerini anlamaya çalışıyor gibiydiler. "Hadi ama hanımlar" diye üsteledi, "Ortaokulda biyoloji görmediniz mi siz?" Sonra konuyu daha da basitleştirerek anlatmaya devam etti:

"Genlerimiz DNA'da belli bölgelere karşılık gelir. Doğada DNA, iki ana zincirli bir yapıya sahiptir. Bu ana zincirlerin arasında ise birbiriyle bağlanan nükleotitleri bir araya getiren iplikçik adı verilen yapılar vardır. DNA'da her 'iplikçik' üzerindeki nükleotitler birbirini tamamlar, yani her iplikçik, kendine eş yeni bir iplikçik oluşturma özelliğine sahiptir. Birbirine dolanan ipler ve zincirler düşünün. Zaten internette de 'genetik' veya 'DNA kelimesini aratsanız karşınıza birbirine dolanan sarmal iki çizgi ve aralarındaki başka çizgilerden oluşan bir grafik açılır."

İnternete girip Google'da söylediği gibi bir arama yaparak t»1 DNA ve Genetik görseli açtı ve anlatmaya devam etti:

"DNA sözkonusu olduğunda neredeyse sonsuz sayıda ko binasyon var. Bu zincirlerde bizim göz rengimiz, saç rengınii > boyumuz, ayakkabı numaramız, aklınıza gelebilen her tu fiziksel özelliğimiz kayıtlıdır. Aynen 'Hayat Ağacı' dediğjrn

!

ûefirot'taki gibi. Bu bilgiler bütününe KALITIM/Genetik/La ,ese/Genesis denir. Bu sistem, genetik bilginin yani ataları-dan bize kalan 'KALIT'm kopyalanması ve KALITIMI, yani len de sonraki nesüe aktarılması için işleyen fiziksel mekanizmadır. Genetik bilgi, bir kaptan diğerine aradaki iplikçikler sayesinde bağlanır ve nesilden nesile aktarılır. Bir cinayet islendiğinde artık kurbanın tırnakları arasındaki deri parçacı-ihndan katili kolayca buluyoruz. Ekranı çevirip DNA molekülünün iki ayrı çizimini gösterdi. "Teşekkürler Gregor Mendel!" "Söyleyecek kelime bulamıyorum" dedi Derya, oturduğu yerde kalakalmıştı. Ahu ayağa kalktı. "Gerçekten afallamış durumdayım. İzninizle yüzüme bir soğuk su çarpıp gelmek istiyorum, herhalde bu ofiste bir tuvalet vardır değil mi?" dedi ve içeri doğru gitti. Hakan Derya'ya anlatmaya devam ediyordu:

"Efsanelere göre kutsal emanet, Kutsal Sandık. Tevrat'a göre Hazreti Süleyman'ın kayıp hazinesi. Yahudilere göre tarihte kaybettikleri iki büyük tapmaktan sonra üçüncü büyük tapınağı inşa etmek için ortaya çıkmasını bekledikleri özel hazine. Hıristiyanlara göre peygamberlerden kalan kutsal emanetler. Ve Müslümanlara göre ise Tabut'u Sekine, yani Hazreti Musa ve soyundan bir kalıt. İşte bu tablo, adına ne dersek diyelim, Tekvin, Yaratılış, Mihrap, Genesis, DNA, Genetik veya Köken hiç fark etmez, bu tablo kutsal emanetin aslında eşya olmadığını, mücevher veya değerli taşlar olmadığını, kap kaçak olmadığını, onun bir SOY olduğunu açıklıyordu. Sandık ise tahtadan, demirden bir sandık değil, doğrudan ana rahmiydi. O eskiz defterinde bir yerlerde böylesine bir sır saklandığını bildikleri

için İlluminati hep onun peşindeydi. Eskiz defteri için Yakup Ruzly'yi öldürenler de onlardı. Çünkü o defterde, leye benzediğini bilmedikleri ve 1905'ten beri kayıp durumda °lan bir tablonun, kırmızı Tekvin'in bir çizimini görmeyi umuyorlardı." Hakan zihnini zorluyordu. Koltuğa oturup gözlerini

kapattı.

Derya küçük bir ekleme yaptı: "Her ne kadar Osman Hamdi °ey, çizimleri ile tablolarını farklı yapsa da."

476

Hakan birkaç saniye sonra gözlerini yeniden açıp karşı şada açık duran bilgisayar ekranından kırmızılar içindeki T T vin tablosunun resmine baktı. Ayağa kalkıp yakınma kadar di ve masadaki bir sandalyeye oturup dikkatle incelemeye b

gel. aş.

ladı. Tam olarak, SEKİNE yazan Kuran nüshasının solundaV mavi safirli buhurdana bakıyordu. Parmağını o noktaya koyH ve "Galata Mevlevihanesi" dedi sakince.

Derya ve odaya geri dönen Ahu onun ağzından çıkan mırıltı lan anlamaya çalışıyorlardı.

"Melek..." dedi Hakan, bilgisayar ekranındaki tabloya bakarak, "Melek, belki de Galata Mevlevihanesi bağlantısını keşfetti ve oraya gitmeyi düşündü. Aslında akıllıca bir çıkarımdı. Oradan kuvvetli bir ipucu bulabilmeyi ümit ediyordu muhtemelen. Dedesinin katillerine bu şekilde ulaşacak ve onlarla nihayet yüzleşecekti. Belki de bana geldiği akşam pencereden bakıp Galata Mevlevihanesi'ni görünce bu bağlantıyı bir anda çö-züverdi ve harekete geçti."

Ahu yine araya girerek konuştu: "Belki size oraya yakın olmak için gelmiştir."

"Bir şekilde oraya gitti işte Ahu" dedi Hakan sakin bir ses tonuyla. "Ama muhtemelen giriş için doğru yolu bulamadı. Çünkü yanılıyordu. Aradığı yerin Galata Mevlevihanesi olduğunu fark etti. Aslında zekiceydi ama elinde başka bir bilgi olmadan gittiği için muhtemelen başaramadı."

Hakan yeniden önüne döndü. Parmaklarını saçlarının arasına soktu, sonra elini sakalına götürüp çenesindeki sakallan aşağı doğru hafif hafif çekiştirmeye başladı:

"Yine de yaptığım bu kurguda eksik bir şey var. Melek doğrudan Mevlevihaneye gitmedi. Sabaha karşı ben Mevlevihane civarındayken telefonda çığlık çığlığa sesini duymama rağmen etrafımda çıt çıkmıyordu. Kaçarken beni aradı ve tüm kaçışına telefonda tanıklık ettim. Çığlık sesi telefondan gelmesine rağmen dışarıdan bir ses duymadım. Mevlevihane burnumu dibindeydi, orada bir yerde olsaydı çığlık sesini muhakkak dış rıdan da duyardım. Başka bir yerdeydi o. Oraya yakın ama ö

477

. • bana duyuramayacağı, kapalı ve telefonun güçlükle sinyal Jlabüdiği başka bir yer."

"Ama Galata Mevlevihanesi diye notlarını bulduk. Buhurdan . je yazıyordu defterinde, sonradan gördük ya, hatırlasana" dedi Derya.

"O başka bir yerdeydi. Yerin altı gibi bir yer." Hakan ısrarcıydı.

Derya derin düşüncelere dalmış, yerdeki halıya bakıyordu.

Ahu ise bir Hakan'a, bir Derya'ya bakıp ne yapacaklarını kestirmeye çalışıyordu. Bu sessizliği mantıklı bir soruyla bozmaya karar verdi:

"Tamam. Tablodaki gizemi çözdük. Tablo bize bana göre Ca-mondo'larm trilyonlarca dolarlık servetinin sahibi olacak son temsilcisini veriyor. Size göre ise Mesih'i, Zulkarneyn'i ya da ismine her ne derseniz onu, o lideri gösteren bir rehber. Bunu anladık. Anladık ama sorularımız hâlâ yanıtsız. Tablo nerede? Ya-1' ap Ruzly'yi kim öldürdü? Ve Melek nerede?"

Hakan odanın içinde birkaç adım atmıştı ki, bir patlama sesi duyuldu. Fazlaca bir titreşim yaratmamış olmasından tahmin edebildiği kadarıyla bu korkutma amaçlı atılmış bir ses bombacıydı. Hemen peşinden bütün sokağı inleten ve sislerin arasın-|| dan geldiği için sanki bir korku filminin içindelermiş hissi yaratan o anons duyuldu. "Teslim olun!"

87. F

Çıkan sesleri duyan Hakan sessizce pencereye yaklaşıp perdenin arkasından baktı. Polis yanlarındaki binaya doğru anons kapıyordu. Onları ıskalamışlardı ama artık çok yakındaydılar. Zaman damlıyordu. İçinden bir şeylerin koptuğunu, kanının çekildiğini hissetti Hakan. Çok yaklaştım. Sakinliğimi korumak ^orundayım, diye düşündü. Pencereden, polis arabalarının çakar lambalarının bir görünüp bir kaybolduğu karanlık ve sisli

478

sokağı seyrederken arkasında endişeyle onun ne söyleyece». bekleyen Derya ve Ahu'nun cama düşen yansımalarını gördü

Buraya geldiğimizden beri Derya birkaç kez içeri gidip SeıH. Odaya her dönüşünde içeride telefonla konuştuğunu söyledi V rimizi o haber vermiş olabilir mi?

Kafasında bu düşüncelerle sokağa değil, Derya'nın camdak' yansımasına bakıyordu ki Derya telaş ve korku içinde konuştu-"Ne oluyor dışarıda? Polis buraya mı geliyor?" O anda Hakan artık emin olmuş gibiydi. Ruhunda derin bir üzüntü duydu.

Ahu'nun iddiaları maalesef doğru! Yazıklar olsun! Hakan gözlerini kısıp bir an Derya'ya baktı, içindeki hayal kırıklığı öylesine büyük olmuştu ki ona daha fazla bakamadı. Bakışlarını yeniden alacakaranlık ve sisli sokağa çevirince polisin şimdi de bitişiklerindeki binaya girmekte olduğunu gördü. Mobil Jammer işe yarıyor!

Derya anonslara ve patlama sesine fazla tepki vermeden konuşmasını sürdürdü:

"Bir şey söyle! Şimdi ne yapmayı planlıyorsun Hakan? Galata Mevlevihanesi'ne mi gideceksin? Bu saatte hem de! Bence yarını bekleyelim. Belli ki bu herifler bizi bulamayacaklar. Sabaha kadar beklersek belki..."

"Saçmalık" dedi Ahu, "bizi artık kuş gibi avlayacaklar. Teslim olalım bitsin bu iş."

Hakan mırıldanarak konuştu:

"Benim için sonuç hiç fark etmiyor. Melek ortada yok ve ben onu bulmak zorundayım. Tablonun olabileceği yer neresiyse oraya gidip Melek'i bulmak zorundayım."

"İyi de nereye gideceksin Hakan? Nerede ki bu lanet tablo. Derya bir öfke patlaması yaşıyor gibiydi. Kendini frenledi ve sesinin tonunu düşürerek konuşmasını sürdürdü: "Tabloyu ha' len bulamadık ki. Eskizin ne anlattığını bile bulamadık aslında Elimizde bir avuç bilgi kırıntısı ve sizin şu saçma komplo teorilerinizden, Mesihlerinizden, kutsal soyunuzdan, trilyon

dolarla

Camondo serveti saçmalığından başka bir halt yok."

479

jVhu kaygılı gözlerle bir ona, bir Hakan'a bakmaya devam ediyordu. Hakan yüzünü yıkayıp biraz açılmak için tuvalete girdi. Aslında amacı Ahu ve Derya'yı baş başa bırakıp konuşmala-

rını dinlemekti.

Ahu, Hakan'ın kapıyı kapattığından emin olunca Derya'ya

sordu:

"Ne düşünüyorsun Derya?"

"Artık kafayı yemek üzere olduğumuzu düşünüyorum." "Anlatılanlar mantıklı değil mi sence? Yapbozda bütün taşlar yerine oturuyor aslında."

"Ben bir sanat tarihçisiyim. Yapbozcu değilim. Bildiklerimi paylaştım. Gerisi sizin yorumlarınızdan ibaret. Artık uykusuzluktan sağlıklı düşünemez oldum."

Hakan odaya geri girdi. Ahu ona bakıp, "Şimdi n'apıyoruz Hakan Bey?" diye sordu. Dışarıdan silah sesleri ve belli belirsiz bağrışmalar geliyordu. Yine aynı sakinlikle devam etti Hakan:

"Kafayı yemediğimizden emin olabilirsiniz." Derya'nın sözlerini duymuştu. Hayal kırıklığı ile dolu bir bakış attı ona.

"Evet, ama" dedi Derya, 'Yakup Ruzly'yi öldürüp defteri onun yalısından almaya çalışanlar muhtemelen Yakup Ruzly ile bu tablo arasındaki bağlantıyı bir şekilde tespit edip üzerinde yapabilecekleri her türlü araştırmayı yapmışlardır. Bizim bu kısıtlı imkânlarla ve alelacele ulaştığımız sonuca onlar da rahatlıkla ulaşmıştır. Ben hâlâ bu sırrı onlar değil de biz mi çözdük noktasındayım."

"Yanılıyorsun" dedi Hakan. "Onlarda eskiz defteri yoktu. Defter muhtemelen sadece iki gün önce Attila Taşkent'in eline geçti. Geçti ama onda da bu sayfa, kırmızı Tekvin'in eskizi yoktu. Kırmızı Tekvin'in neye benzediğini bile bilmiyorlar. Sır gerçekten büyük bir başarı ile korunmuş durumda. Sırrı koruyanların canları pahasına korunmuş hem de."

Birkaç el silah sesi daha duyuldu. Ses yan binadan gelmişti. Kadınlar tedirgin oldular, ancak Hakan sakindi. Ses yan binadan geldiği sürece onları henüz bulamamışlar demekti.

Hakan susup silah seslerine kulak verirken, bir yandan da Pencere ile tül arasındaki daracık boşluktan dışarıya bakıyor-

480

du. İki kadın da tedirgin bir şekilde dışardan gelen sesleri din liyordu.

"Hanımlar. Öncelikle telaşlanmayın. Burada bir süre daha gü. vendeyiz. Yerimizi hiçbir şekilde kesin olarak tespit edememeleri için elektronik bir önlem aldım. Ve Yakup Ruzly konusuna dönecek olursak" dedi sakalı ile oynayarak; henüz ne diyeceğine karar verememiş ve cümleleri kafasında toparlamaya çalışır gibiy. di, 'Yakup Ruzly, evet, onu hiç araştırmadık aslında. Yani böylesine büyük bir sırrı koruması için neden Yakup Ruzly seçilmişti?" "Evet, bu gerçekten çok enteresan bir nokta Hakan Bey" dedi Ahu. "Belki de Camondo'ların soyunun son temsilcisi Yakup Ruzly idi, ne malum? Trilyon dolarlar değil elbette ama dünya çapında zengin bir adam Yakup Ruzly. Üstelik de serveti şirketlerinden ziyade gayrimenkullerinden geliyor. Yani bu kadar paranın da bir kaynağı olmalı diye düşünüyorum."

"Kesinlikle çok olası bir şey bu!" dedi Hakan, gözlerini kısarak. "Ayrıca belki de söylediğin gibi olay sadece paradır. Belki de komplo teorilerine, mitlere ve efsanelere bayılan insanlara bir yem olsun diye tabloya kutsal emanetlerin yerini gösteriyor gibi bir hava verilmiştir, insanlar bu yemi yutunca Camondo'ların trilyon dolarlık servetinin sahibi rahatça gizlenmeye devam edecek diye planlamıştır Isaac Camondo ve Osman Hamdi Bey. Yani deminki 'kutsal soy' teorimizin tam tersi de geçerli olabilir" dedi Hakan, durdu ve birden Ahu'ya dönüp sevinçle konuştu: "Hatta sarılıp öpmek istiyorum seni şu anda!" Ahu kıkırdayarak önce Hakan'a ve sonra da kibirle Derya'ya baktı. Derya karnında uçuşan kelebeklerin telef olup birer birer öldüklerini hissediyordu.

"Bunun doğru olduğunu varsayalım" dedi Derya, "bu durumda Melek, rahmetli Yakup Bey'in torunu olduğuna göre ve yeryüzünde başka bir akrabası, yakını da olmadığına göre ve abisi Kenan da öldüğüne veya belki de öldürüldüğüne göre, Caırıo11" do'larm soyunun son temsilcisi Melek demektir" dedi, küçük bir takdiri hak ettiğine inanarak. Ama Hakan'dan duyduğu cevap onu hayal kırıklığına uğrattı.

483

"Hayır" dedi Hakan, "soyun son temsilcisi Melek değil, [vlelek'in karnındaki bebek. Yani Camondo ailesinin sonsuz ser-veti sadece ve sadece Melek'in karnındaki bebeğin olacak. Bedele ölürse soy tükenmiş olacak."

"Bu yüzden onu ortadan kaldırmak istediler" dedi Derya, yeni teoriye katılarak.

"Belki de tam tersidir" dedi Hakan. Derya bir türlü Hakan ile aynı fikirde olamamaktan dolayı öfkesinden dudaklarının içini ısırıyordu.

"Nasıl tam tersi?" diye sordu Ahu.

"Belki de bebeği öldürmek değil, anneyi öldürmek ve bebeğe sahip olmaktı amaçları!" dedi Hakan.

"İyi de daha doğumuna aylar olan bir bebek. Anneyi öldürseler çocuk da ölür" dedi Derya.

Hakan biraz düşündükten sonra cevapladı:

"Olamaz mı? Ne dersiniz? Melek 6 aylık hamileydi. Suni bir şekilde bebeği 1 ay daha yaşatıp 7 aylık bir doğum yaptırmayı başaramaz mı modern tıp? Bebeğin babası Attila Taşkent. Çocuk doğduktan sonra Yakup Ruzly'nin tüm serveti bebeğin ve Melek'in olacak. Melek'le bu yüzden evlenmediyse ne olayım. Anne ölürse çocuk 18 yaşına gelene kadar, yani 18 yıl boyunca belki de tüm serveti tek başına yönetecek?"

"Saçmalık" dedi Ahu, "bu gerçekten çok saçma."

"Hayır, saçma değil, bana da mantıklı geldi" dedi Derya. Yeniden Hakan ile aynı tarafta olabilmek için bir umut doğmuştu. Ahu ise itirazına devam etti:

"Anlattığın kadarıyla Attila ve Melek zaten evlilerdi. Melek onu seviyordu ve onun bebeğini taşıyordu. Ona bir çocuk doğuracaktı. Attila birkaç ay sonra zaten çocuğunu kucağına alacaktı. Melek'ten kurtulup çocuğun sahip olacağı o büyük mirasa konmak isteseydi, birkaç ay sabredip bunu en azından çocuk doğduktan sonra yapardı. Bunca yıl sabretmiş bir insan zaten sahip olacağı bir şeyi berbat etmek istemez ki. Hem Melek, Camondo'ların soyu çıksa bile bunu biz bulduk. Bunu Attila bilmiyor ki. Attila'nın tek derdi Melek'in bugünkü serveti olabilir.

Bebek doğunca servetin sahibi olması da iyice perçinlenmiş 0ja cak. Ülkenin en zengin adamlarından biri olacak çocuk doğunca Melek'i bu kadar zamansız öldürmek istemez."

Derya da Ahu ile aynı düşüncedeydi. Sonra aklına başka bir olasılık geldi ve Hakan'a dönüp sordu:

"Belki de ani gelişen ve hiç beklemediği bir şey oldu Attila'nın. Ve artık harekete geçmesi gerektiğini düşündü! Mesela Melek'in birdenbire bu defter olayını kurcalamaya başlaması gibi. Sen ne dersin Hakan?"

Hakan ellerini yüzüne götürdü, bir süre gözlerini ve yüzünü ovuşturdu, sonra ayağa kalktı.

"Bu mantıklı evet Derya. Arkadaşlar, ben yokken sizden bir şey rica ediyorum. Size gösterdiğim online şifre kırma programı ile Yakup Ruzly'ye dair tüm nüfus kayıtlarına bakın. O sitede şifrem 'Periklytos'. Muhakkak bir şey çıkacaktır. Ben artık vakit kaybedemem. Gidiyorum. Giremediğiniz bir internet sitesi olduğunda bunu deneyin" dedi ve bilgisayarının ekranını çevirip alternatif bir hack linki daha gösterdi. "Mantığı diğer online programla aynı. Gireceğiniz sitenin linkini kopyalayıp bu sayfadaki şu boş kutuya yapıştırarak tarayıcı yerine bunu kullanacaksınız. Tek yapmanız gereken enter'a basmak. Her sitede çalışır. Şifresiz olarak açılır girdiğiniz site."

"Peki siz nereye gidiyorsunuz şimdi Hakan Bey? Galata Mevlevihanesi'ne mi?"

Hakan, Ahu'ya hiçbir cevap vermedi. Konsoldaki kırmızı tekvin tablosunun çıktısını ve eskiz sayfasını aldı, her ikisini de katlayıp cebine koydu.

"Nereye?" dedi kadınlar aynı anda ve daha yüksek bir sesle-Hakan kapıya uzanıp açtı ve arkasına döndü.

"Unutmayın. Burada bir süre daha güvendesiniz. Her şey için teşekkürler."

Ahu ve Derya'nm şaşkın ve endişe dolu bakışları altında ofisten çıktı, Suriye Pasajı'nın merdivenlerini hızlı ama sessi2 adımlarla inip gözden kayboldu.

483

88. Ü

Hakan, pasajın yan kapısından çıkıp Beyoğlu'nun dar sokakları boyunca yürüyerek dolambaçlı bir yoldan İstiklal Caddesi'ne çıktı. Adeta bir buhar banyosunu andıran puslu caddeyi adımlarken giderek yaklaşan bir topuk sesinin de kendisini takip ettiğini duymaya başlamıştı. Adımlarını hızlandırmasına rağmen topuk sesi uzaklaşmamış, aksine daha da yaklaşmıştı. Artık birkaç metre mesafe kaldığını hissederek durup aniden geri döndüğünde, koşar adım kendisine yetişmeye çalışan Derya'yı, pusun içinden çıkarken gördü. Onu görür görmez, "Lütfen geri dön" dedi genç kadına, eliyle "dur" işareti yaparak, "bundan sonrası benim işim artık Derya."

Derya onun sözlerine aldırış etmedi ve birkaç metre ileride yan yana park ettikleri motorlarının üzerinde oturmuş sohbet etmekte olan polisleri gösterip, "Biraz sessiz olup yolumuza devam edebilir miyiz lütfen!" diye yanıtladı Hakan'ı. Polislerin yakınından geçerken Hakan'ın koluna girdi. Sabaha kadar eğlenmiş sıradan iki sevgili gibi görünüyorlardı şimdi. Hakan artık neye inanacağını bilmiyordu. Sis sadece şehri değil, zihnini de tamamen işgal etmiş gibiydi. Bu şekilde bir süre yürüyüp Mevlevihanenin kapısına ulaştılar. Hakan bir anlığına arkasına dönüp kafasını kaldırdı, Mevlevihanenin tam karşısındaki kendi binasını görmeye çalıştı ama sisten dolayı bu mümkün değildi. Görüş açısı neredeyse birkaç metreye kadar düşmüştü. Demir kapının yanına geldiklerinde kapının açık olduğunu gördüler, güvenlik görevlisi sandalyesinde uyukluyordu. Sessiz ve sakin adımlarla Mevlevihane külliyesinin içine giriverdiler.

"Su" dedi Hakan fısıldayarak, "buralarda içinde su olan bir yer olmalı."

"Sarnıçtan mı bahsediyorsun?"

Hakan Derya'nın gözlerinin içine gülümseyerek baktı. Neden bana hâlâ yardım ediyorsun? Yoksa beni bir tuzağın içine mi çekiyorsun Derya?

"Bu taraftan gel" dedi Derya ve Hakan'ı kolundan çekerek

484

sol tarafa, Galip Dede Türbesi'nin hemen arkasındaki sarnı ca doğru çekiştirdi. Sarnıcın önüne geldiler ve yer hizasının bij. metre kadar altına doğru inen merdivenlerin başında durup et. rafa bakındılar. Bembeyaz bulutlardan ve karanlıktan başka bir şey gözükmüyordu. Basamaklardan indiler ve kapısı uzun zamandır paslı asma kilitlerle kapalı durumda olan sarnıcın demir parmaklıklarına tutundular.

"Peki şimdi ne yapacağız, bir fikrin var mı?" diye sordu Derya.

"Bilmiyorum" diye yanıtladı Hakan, bir yandan da ağır demir kapıyı itip çekerek yerinden oynatmaya çalışıyordu. Kapı bir milim bile yerinden oynamamıştı. Hakan üzerindeki kilide umutsuzca baktı.

"Başka bir yerden girişi olmalı Hakan. Ama nereden olabilir, hiçbir fikrim yok."

"Şu kitabe" dedi Hakan, "ne yazdığını bir okuyalım."

Derya önce kitabeye, sonra Hakan'a baktı. "Zor bir yazıdır" dedi şaşırarak, "okuyabilir misin?"

Hakan sarnıcın kapısının üzerindeki kitabeye iyice yaklaşıp parmaklarıyla dokunarak yazıyı hecelemeye başladı. Zor bir yazı tipiyle yazılmıştı ama Derya'nın da yardımıyla asırlardır kapalı olan kapının üzerindeki kitabede yazan iki dizeyi de okumayı başardılar:

Rah-ı Mevlânada ey Galib budur şeyhü'ş-şüyûh Hazret-i Şârih-i Rüsûhi kıdve-i ehl-i rüsûhe.

Okuduktan sonra Hakan dönüp Derya'ya baktı. "Ne demek ki şimdi bu?" der gibiydi. Derya fısıldayarak açıklamaya başladı:

"Kitabelerin üzerinde yazan beyitler daima birkaç anlamlıdır. Öncelikle ebced hesabına göre yazılırlar. Yani buradaki kelimelerin ebced değerleri toplamı, bu binanın yapıldığı tarihi verir. Veya beyitte anlatılan hadisenin tarihini."

"Ve tasavvufta her kelimenin birkaç anlamı olduğu için» cümle için bir araya gelen kelimelerin o cümleye onlarca anlam verebilmesi ihtimalini de düşünmek gerek" diye fısıltıya

tamamladı onu Hakan. Derya kafasını öne arkaya salladı, "hiç je fena değil" der gibiydi. O sırada çalıların arasında bir çıtırtı duydular. Bir anda susup sesin geldiği yöne doğru dikkatle bakmaya başladılar. Ses, mevlevihanenin mezarlık bölümü olan Hamuşan'dan geliyordu. Karanlık mezarların üstüne çöken SİS) bulutlar halinde usulca salınıyor ve eski mezar taşları bulutların arasından bir görünüp bir kayboluyorlardı. Pür dikkat baktıkları bu görüntünün içinde ani bir kıpırtı oldu ve korkudan Derya'nın yüreği ağzına geldi. Kendini bayılacak gibi hissediyordu. Hakan da tedirgin olmuş o karanlığa doğru bakarken, simsiyah bir kedi karanlığın içinde parlayan bir çift fosforlu gözle sis bulutunun içinden fırladı ve bir hamlede sarnıç duvarının üzerine çıkıp gözden kayboldu. Derya korkudan olduğu yere çakılmış ve çığlık atmamak için kendini zor tutmuştu. Bir süre soluk alıp vererek sakinleşmeye çalıştı ve sonra yeninden kitabeye dönüp yazıya odaklandı.

Birkaç dakika boyunca kitabede yazan tüm kelimelerin olası anlamları üzerinde düşünerek, sarnıç üzerindeki kitabeyi tercüme ettiler.

Rah-ı (Yol) Mevlânada (efendimiz) ey Galib budur şeyhü'ş-şüyûh (önderlerin önderi)

Hazret-i Şârih-i (anlamını açıklayan) Rüsûhi kıdve-i (tabi olunan kişi) ehl-i (olanlar) rüsûhe (bir ilmin inceliğine varan)

"Bu gizli ilim veya gizli bilgi ne olabilir sence Derya?"

"Bu adamların Mevlevi olduğunu düşünürsek, tasavvuftur. Yani İslam'ın içyüzü, mistik, batini yüzü. Ama bu öğretide her kelimenin bir bizim anladığımız anlamı, bir de okült, yani içrek, mistik anlamı var. Hatırlarsan, aynen Kabalizm gibi. Hatta o okült anlamın da başka bir okült anlamı ve o anlamın da başka bir anlamı. Böyle, iç içe geçen matruşka bebekleri gibidir."

"İslami okültizm" dedi Hakan kitabeye bakarken, "hatta belki de İslami Kabalizm."

Hem karanlık hem bembeyazdı hava. Yerler ıslaktı ama tek

damla yağmur yağmıyordu. Nemden ve koşturmaktan tenle».' sırılsıklam ıslanmıştı. Gecenin sessizliğinde, ıssızlığında ve ıs lak beyazlığında yapayalnızdılar. Hakan, sıfır noktasında ol duklarını hissediyordu. Aradığımız şeye çok yaklaştık, ama göz. den kaçırdığımız bir şey, ona ulaşmamıza engel oluyor.

"Tanrı'nın yolunda gidenlerin lideri olacak kişi, gizli bilginjn inceliklerine hâkim olup onu açıklama yeteneği gösterecek kişidir." Kendi kendine mırıldanarak tercümeyi biraz daha farklı anlamları ile yaptı Derya.

"Melek belki de bu bahçeden içeri girdi ve peşine o adamlar düşünce kaçmaya başladı. Kaçarken içinde su olan bir yere girdi. Üstelik tam da 24 saat önce oldu tüm bunlar" diye hüzünle döküldü sözler Hakan'ın dudaklarından.

"Görgü tanığı Melek'in özellikle dizlerinin alt kısmının ıslak olduğunu söylemişti değil mi Hakan?"

Hakan kilitli kapıya ve ardındaki su birikintisine bakarak mırıldandı: "Evet. Bu kapıdan geçmiş olamayacağına göre suya ulaşmak için nereye girmiş olabilir?" Parmaklıkları tutup bir kez daha ileri geri ittirip sarsmayı denedi ama kapı yerinden oynamadı bile.

"Belki de tamamen yanılıyoruz. Melek bizim Mevlevihane ile ilgili bulduğumuz detayı bulamadı ve başka bir yere gitti! Veya bizim bulduğumuzu sandığımız şeyin bir anlamı, bir mantığı yok."

"Hayır!" dedi Hakan öfkeyle. "Buralarda bir yere girmiş olmalı. Bunu hissediyorum."

Az önce yaptığı şekerlemeden uyanmış, etrafı kolaçan etmeye başlayan güvenlik görevlisinin ayak seslerini duydular. Adam müze bahçesinde dolaşarak rutin kontrollerini yapıyordu.

"Artık çıkmak zorundayız" diye fısıldadı Derya, "yoksa yakalanacağız."

Güvenlik kafalarının hizasında yürürken Hakan adamın koca ayakları ile burnunun dibinden geçip gitmesini seyretti-Muhtemelen adam da kedinin çıkardığı çatırtı sesini duymuştu ve sesin peşine düşmüştü. Bir süre yavaş adımlarla yürüdükten sonra Hamuşan tarafından gelen yeni bir ses duyup hızla o ta*

fa doğru koşturdu. Güvenlik görevlisi gözden kaybolunca 'fır-|^at bu fırsat' diye düşündü Hakan ve Derya'ya fısıldadı: ^m "Sen artık geri dönmelisin Derya, ben ne pahasına olursa ol-Hgun o sarnıca girmenin bir yolunu bulacağım." H "Seni bırakıp gitmek istemiyorum, lütfen çıkalım buradan. ¦Muhakkak atladığımız bir detay olmalı. Güvenli bir yere gider W biraz daha araştırma yaparız."

"Hayır. Sen git. Ben buradan Melek'i bulmadan çıkarsam za-/ ten bir hayatım yok benim artık."

Derya gözlerini yumdu ve Hakan'ın elini sıkıca tuttu. "Dikkatli ol! Telefonun hep açık olsun lütfen." "Derya, eğer bana bir şey olacak olursa sen de bu işi kurcalamaktan vazgeç. Ve hakkımda daha sonra ne anlatılırsa anlatıl-|k sın inanma."

H "Saçmalama lütfen. Her şey güzel olacak. Bol şans şimdi-¦ den."

"Dinle beni Derya. Başıma bir şey gelirse bu işten uzak dur. Kimse size bir şey yapamaz, en ufak bir suç dahi işlemediniz. Senden bir ricam var. Hani sürekli okuduğum elyazması bir kitap vardı. Eski, ciltli olan. Sırt çantama koymuştum. Onu çantamdan al. Şimdilik sende dursun. Neden bilmiyorum ama o ki-Itabı korumam gerektiğini hissediyorum. Yanından ayırma. Yeniden karşılaşmayı başarabilirsek bana verirsin." "Tamam" dedi Derya keyifsizce. Şaşırmıştı ama bunu göstermedi. Artık şaşırmaktan yorgundu. Hakan'ın gözlerinin içine bakarak fısıldadı: "Söz veriyorum, ilk görüşmemizde o kitabı sana vereceğim."

Güvenlik görevlisi yeterince uzaklaşınca Hakan'ı orada bırakıp merdivenlerden sessizce yukarı çıktı ve birkaç adımda sisin lcmde gözden kayboldu. Hakan onun ardından baktı. Zihninde birbiri ile çelişen onlarca düşünce vardı ve hangisinin doğru olduğunu kestiremiyordu. Sonsuz bir hüzün içindeydi. Derya'nm s°n sözleri hâlâ kulaklarında çınlamaya devam ediyordu. Başı-111 öne eğip düşündü.

Belki de bu onu son görüşüm.

488

89. M

Ahu, Mahmut Sami Karataylı'nın ofisinde tek başına kaim ti. Pencereden dışarı baktı. Sisin içinden polis arabalarının r kar lambaları görülebiliyordu. Yeniden içeri girip Hakan'ın sö» lerini düşündü:

Yakup Ruzly'yi araştırın.

Şayet Yakup Ruzly ile Isaac Camondo arasında bir akrabalık bağı varsa Melek gerçekten de soyun son ferdini karnında taşıyor demekti. Ahu kafasını toparlamaya çalışıp, durumu kendi kendine mırıldanarak özetledi:

"Melek, bu soydan geliyor ve karnındaki bebek de dolayısıyla o soyun yaşayan sön ferdi olacak. O soy ise... Hımm, ihtimalleri sıralayacak olursaammm...

a- Camondo'larm soyundan olduğu için dünyanın bugüne dek gelmiş geçmiş en zengin bireyi olacak. İlluminati'nin rakibi olabilecek. Ve dünyadaki ekonomik ve politik sistemi değiştirebilecek yeni bir ekonomik gücün son temsilcisi olacak. Veya,

b- Fantastik bir düşünceye göre belki de dünyayı kurtarmak için gönderilen, 'Kurtarıcı' denen kişidir."

Bu son söylediğinden sonra kendi kendine kıkırdadı. Tıpkı filmlerdeki gibi, diye düşünüp gülümsedi.

Vakit kaybetmeden Hakan'ın bilgisayarının başına geçti ve onun yazdığı hack programını açarak ilk olarak nüfus arşivlerinin saklandığı domain'e giriş yaptı. Yakup Ruzly adında kayıtlı tek bir kişi çıktı karşısına. Büyük bir ilgiyle ekrandaki bilgue" ri okumaya başladı.

Yakup Ruzly

Doğum tarihi: 28 Haziran 1929

Doğum yeri: Paris, Fransa

Nüfusa kayıt olduğu tarih: 9 Kasım 1940

Baba adı: Belli değil

Anne adı: Belli değil

Nüfusa kayıtlı olduğu il: istanbul

489

Ahu kaşlarını çatmış, anne adı ve baba adı hanelerinin karındaki belli değil ifadelerine bakıyordu. Yakup Ruzly'nin ken-

. • Ae bir yetim olduğu için yetim çocuklarla çok ilgilendiğidir • söylemişti Hakan. Kendini o an çaresiz hissetti. 1940 yılınım Fransa'dan göç etmiş ve anne baba isimleri belli olmayan bir ocuğun kökenini nasıl araştırabileceğini düşündü. Sonra aklına Hakan'ın girdiği Fransız nüfus kayıtlarının bulunduğu arşiv geldi. Bilgisayarın hafızasında bir yerlerde o sitenin adresi muhakkak kalmış olmalıydı. Biraz kurcaladıktan sonra adrese ulaştı. Hakan'ın gösterdiği şifre kırma programını açıp kopyaladığı linki ilgili kutucuğa yapıştırarak enter tuşuna bastı. Birkaç saniye içinde Fransa'nın son 150 yılma ait tüm nüfus kayıtlarının yer aldığı veri bankası ekranında açılmıştı.

Ahu sabırsızlanıyordu. Telaşla 1940 yılma ait nüfus dosyalarını açtı. 1930'larm sonlarına kadar sadece Fransızca tutulan nüfus kayıtları 1940 ile birlikte iki dilli olarak hem Fransızca hem Almanca tutulmuştu. Alman işgali altındaki Fransa'da en çok da Yahudilere ait dosyalar titizlikle incelenmiş ve üzerleri Almanca notlarla doldurulmuştu. 1938 ve 1939 yıllarında Paris'te yaşayan birçok Yahudi Fransız vatandaşının 1940 yılına ait kayıtlarda yer almaması Ahu'yu oldukça şaşırttı. Bunlardan hangilerinin soykırıma maruz kalarak öldürüldüğü, hangilerinin sürgüne tabi tutulup sürüldüğü ve hangilerinin kendi kendine kaçarak Fransa'yı terk ettiğini anlamak çok güçtü.

Ahu hızlıca Yakup Ruzly ismini taramaya başladı. Hiçbir so-nuç yoktu. Birden aklına, Yakup Bey'in Türkiye'ye iltica edince Yakup" ismini almış olabileceği geldi ve ismi bir de Fransızca versiyonu ile, "Jacob Ruzly" olarak aramaya karar verdi.

Nihayet karşısına Jacob Ruzly isimli birine ait bazı kayıtır çıktı. Tam olarak 28 Haziran 1929 yılında doğmuş bir Ja-c°b Ruzly. 'Bunlar aynı kişi olmalılar' diye düşündü ve hizaca baba ismine baktı. Nihayet aradığı bağlantıyı bulmuştu- Jacob Ruzly'nin baba adı Jean Bertrand'dı ve bu onu Isaac "atnondo'nun ve Lucie Betrand'm (Berthet'in) torunu yapıyordu. Yakup Ruzly, tablodaki kadının torunu!

490

"Bu yüzden o da kendi torununa Lucie anlamına Hn len Melek ismini verdi! Büyükannesinin ismi! Tabii yat» a-mırıldandı Ahu. Bu durumda Hakan'ın ilk tezi doğruydu <5 Melek'in karnında devam ediyordu. Yok Kutsal Sandık, yok u sal soy, yok Zulkarneyn falan, amma uçmuşuz hakikaten di geçirdi içinden. Bu komplo teorilerinin peşinden gittiği için ^ dini aptal gibi hissediyordu. Çünkü olay tamamen Camondo ai leşinin uçsuz bucaksız serveti ile ilgili gözüküyordu artık. Ya ni Derya'nm öne sürdüğü tez doğru çıkmıştı. Midesinde korkunç bir sancı hissetti. Öfke ve hayal kırıklığı içinde ayağa kalktı Çantasını aldı, içine tüm eşyalarını doldurdu ve kapıya doğru gitti. Tam kapıya doğru uzanırken kapının şiddetli bir şekilde vurulmasıyla korkudan olduğu yerde zıpladı.

Titreyen bir ses ile, "Kim o?" diyebildi kapıya doğru seslenerek.

"Aç kapıyı, polis!"

90. B

Hakan, Galata Mevlevihanesi'nde bakabileceği her taşın altına bakıp diz hizasına kadar su dolu sarnıca bir giriş yolu aradı ama nafileydi. Bu sarnıca, karşısındaki demir kapıdan başka bir giriş yoktu. Sarnıcın arkasından dolaşıp başka bir girişinin olup olmadığını kontrol etmek için Mevlevihane bahçesinde yürümeye başladı. Birkaç adım sonra kendisini yeşillikler içinde ki bahçeye girmek üzereyken buldu. Başını kaldırdığında, altm-dan geçmekte olduğu kemerli kapının üzerinde yazan yazıya gözü takıldı.

HAMUŞAN

Sessizler (Susmuşlar) Yeri

Silent House (Graveyard)

Burası mezarlık! diye hatırladı birden. O an sislerin ardı dan bir ışık çaktı ve birkaç saniye sonra da büyük bir gürü

491

uldu. Yağmur bulutları iyice öfkelenmiş gibiydiler. Bir dakiğinde ilk yağmur damlacığı yüzüne damlamıştı. Başını kal-,,p yukarı baktı. Şafak sökmek üzereydi ve gecenin karanlığı rını artık mor bir alacalığa bırakıyordu. Gökyüzünde görebil-jTri tek şey de sislerin ardından belli belirsiz seçilebilen mor bulutlardı.

Sonra bir köşeye çöküp büyük mermer bir taşa yaslandı. Ellerini yüzüne koyup çaresizce düşünmeye başladı. Melek bu civarda bir su birikintisine girmiş olmalıydı. Buralarda o tabloya dair bir şey görmüştü. Etrafına bakındı. Melek'in gördüğü ama onun göremediği şey neydi? Kafasını çevirip yaslandığı mermere dikkatle bakınca bir mezar taşının yanında olduğunu gördü. Üzerinde yazan yazılar artık silinmeye yüz tutsa da yüzlerce yıla inat hâlâ bütün güzelliğini koruyordu. Elini uzatıp mezar taşma dokundu.

Ve cealnâ min el mâi külle şey'in hayy.

"Biz her şeyi sudan yarattık."

Bu yazıya çok benzer bir görüntü zihnine kazınmış gibiydi ama nerede gördüğünü çıkaramadı. Gökyüzünde elektrik yüklü bulutlar büyük bir gürültüyle bir kez daha ışık saçtılar. Yeryüzü mor bir ışıkla aydınlandı. İşte o an zihninde bir şimşek çaktı. Aklına evindeki tablo geldi. Osman Hamdi Bey'in Çeşme tablosu... Ve tabloda yazan ayeti hatırladı. 21. sure, 30. ayet diye kaydedilmişti hafızasına:

"21:30...Biz her şeyi sudan yarattık..."

Aynı ayeti Taksim'deki Maksem binasının üzerinde de gördüğünü hatırladı. Ve o an anladı. Tablodaki adamın, elinde fenerle merdivenlerinden adım adım indiği çeşme, Maksem'in çeşmesi, Merdivenler de Maksem'e giren merdivenlerdi!

Melek o gece işte bunu çözmüş olabilir! diye düşündü heyecanla.

Artık Mevlevihanenin içindeki su sarnıcına nereden girebile-Ceği hakkında en azından bir tahmini vardı. Taksim'e kadar gidip °u girişi kontrol etmeye karar verdi ama Galata Mevlevihanesi îstiklal Caddesi'nin bir ucunda, Maksem diğer uçundaydı. Yol bo-

492

yunca onu arayan polisler, ajanlar ve ne idüğü belirsiz kişiler 0ı çaktı. Bu riski almaktan başka da bir çaresi olmadığını biliyor Ayağa kalktı, yoğun sisin perdelemesinden de faydalanarak, d, var diplerinden eğilerek yürüyüp Galip Dede Türbesi'nin demi kafesinden yukarı tırmandı ve kendini Mevlevihane duvarlarının dışına attı. Atlarken ayağını ters basıp incitmişti ama buna aldırmadan hızla toparlanıp İstiklal Caddesi boyunca koşar adım yürümeye başladı.

Sis ve sabahın erken saatleri olması onu görünmez kılıyordu. Taksim meydanına doğru yürüdükçe, meydandan gelen ışık da artıyordu. Biraz daha yaklaştığında, kuvvetli ışığın nedenini de anladı. Devasa iş makinaları spot lambalarından çıkan puslu ışıkları ile meydanı aydınlatıyor, arama kurtarma ve enkaz kaldırma çalışmalarına saatlerdir devam ediyorlardı. Moloz yığınlarını yüklenip manevra yaparak alandan uzaklaşmaya çalışan kamyonların viteslerinden gelen uyarı sesleri sanki onlarca insanın hayatını kaybettiği olayın bir anması gibi geldi Hakan'a. Sisle kaplı Taksim, tarihinin en hüzünlü sabahlarından birine uyanıyordu adeta.

Ruhunda büyük bir acı ile meydana yaklaştı ve meydandaki çalışma nedeniyle oldukça tenha olan İstiklal Caddesi'nden Maksem'e ulaştı. Etrafında turlayıp bir giriş kapısı aramaya başladı. Bir yandan da evindeki Çeşme tablosunun kompozisyonunu hatırlamaya çalışıyordu. Yıllarca salonda karşıdan kendisine bakan o müthiş tabloyu neredeyse ezbere bildiğini fark etti o anda. Yakup Ruzly, onu "cevaba" götürecek bir harita gibi asmıştı tabloyu duvara. Onun neden bu kadar katı bir şekilde, "Evi ne olursa olsun muhafaza edeceksin. Tek bir eşyanın yeı-1 bile değişmeyecek Hakan!" diye vasiyet ettiğini şimdi daha ıy1 anlıyordu. Artık emindi. Maksem yapıları içinde küçük binaya girebileceği bir kapı bulması gerektiğini biliyordu ama çevresinde turlamasma rağmen ön kapı haricinde, kapaklı ve merdivenlerle içeri girilen bir giriş bulamadı.

Önce etrafı kolaçan edip bina çevresinde sessizce dolaştı- o1 sayesinde meydandaki devriyelere görünmeden rahatlıkla ne

493

köşeye bakabilmişti. Ana kapıdan başka bir giriş yolu bulamadı, ginanın etrafında göz gezdirirken Taksim'e bakan tarafındaki kitabeye kocaman harflerle işlenmiş olan bir ayet gözüne çarptı, yine aynı ayetti: Enbiya Suresi 30. Ayet.

21:30 Ve cealnâ min el mâi külle şey'in hayy. Biz her şeyi sudan yarattık.

Tüylerinin diken diken olduğunu hissediyordu. Doğru yolda olduğuna emindi artık. Bir giriş yolu bulmalıyım!

O anda bir aksilik oldu. Sis onu daha fazla koruyamadı ve devriye polislerinden biri tarafından fark edildi. Can havliyle eğilip kendini Maksem binasının arkasına, jeneratör ve klimaların kurulu olduğu o küçük boşluğa attı. Ve o ana kadar neden bir giriş bulamadığını da orada anladı.

Giriş, tam da Osman Hamdi Bey'in Çeşme tablosundaki gibi, binanın dış cephesindeki bir çeşmenin yanındandı. Hakan'ın bu giriş kapısını ilk anda görememesinin nedeni, etrafına neden çekildiği belli olmayan demir parmaklıklar, üzerine yerleştirilen çirkin jeneratör ve klima ekipmanları ile giriş kapağının üzerini kaplayan otlardı. Neredeyse bir metre boyundaki çalılar, zaten yerden birkaç basamak aşağıya inerek girilen ve alçak olan kapağı tamamen örtmüşlerdi. Hakan otları hızla yolup, kapağın üzerindeki toz toprağı silmeye çalıştı. Kapağın üzerinde eski olduğu belli olan, ancak daha sonradan yerleştirildiği Latince harflerinden anlaşılan kitabeyi okudu:

"21:30 Biz her şeyi sudan yarattık."

işte burası, diye düşündü. Daha çok bir kapağa benzeyen de-j nur kapıyı kendine doğru çekip açmaya çalıştı ama başarılı ola-ı madı. Bu arada polis de giderek yaklaşıyordu. Hakan zamanın I daraldığının bilincindeydi. Telaşa kapılmamaya çalışarak de-' mir ızgara şeklindeki kapağın karanlıkta kalan iç tarafına elini sokup el yordamıyla bir anahtar, sürgü veya kapıyı açabileceği herhangi bir mekanizma aradı. Parmak uçlarına bir çukurluk denk geldi. Ama sıradan bir çukur gibi değildi bu. Değişik bir geometrik deseni vardı. P a arada motosikletli biri yıldırım hızıyla gelip Maksem'in ön .nde durdu. Hakan gürültüyü

duyup kafasını çevirdiğinde, saklanmış olduğu iki klima ünjt sinin arasından onu görmüştü. Bu o kızıl saçlı, kırmızı surafl adamdı. Çömelip çalıların arasına iyice gömüldü. Yakalanın sı an meselesiydi. Bu oyuğa sokup kilidi hareket ettirebilec ği bir cisim aradı etrafta. Ama ne bir taş ne de başka bir cisim vardı. O an aklına, daha önce hiç aklına gelmeyen bir şey geU\ Cebinden Yakup Ruzly'den kalan İBB logolu anahtarlığı çıkar-di. Anahtarlığın demir kafes kapıya değip çınlayarak yerini belli etmesinden endişelendi ve olabildiğince hızlı ve dikkatli bir şekilde elindeki anahtarlığı kapağın iç tarafındaki oyuğa yerleştirmeye çalıştı. Sağa sola ileri geri, kurcalamaya devam etti. Nihayet anahtarlık oyuğa tam olarak yerleşmişti. Hakan refleks olarak anahtarlığı kuvvetlice sola çevirdi. Kilit açıldı. Ağır demir kapağı dikkatlice yerinden oynatıp içeri doğru usulca süzülürken, bir an dışarı baktığında Kızıl'ın motosikletinden indiğini gördü. Hakan içeri doğru kayıp kapağı ardından kapattı. Kapağı kendine doğru çekerken çıkan hafif gıcırtı Kızıl'ın dikkatini çekmişti. Refleks olarak fenerini sesin geldiği yöne çevirince Hakan'ın aralıktan ona bakmakta olan yüzünü gördü.

Kızıl hamle bile yapamadan Hakan çoktan karanlığın içine dalmıştı. Şimdi en büyük iki korkusu ile baş başaydı. Bir yandan karanlıkta ilerlemeye, bir yandan da bu daracık tünelde nefes almaya çabalıyordu.

91. T

Derya, Mahmut Sami Hoca'nm ofisine geri döndüğünde binanın önünde çok sayıda polis arabası olduğunu gördü. Geri dönüp oradan uzaklaşmak için attığı ilk adımda koluna biri girdi. Başını çevirip baktığında bunun resmi üniformalı bir polis memu' ru olduğunu gördü.

"Gel bakalım" dedi polis, kendisine direnmeyen ve cevap dahi vermeyen genç kadının kolundan çekiştirerek. Polisle birlikte yukarı çıktılar. Ofise girip çıkmakta olan başka polisler de vardı

odanın altını üstüne getirip arama yapmışlardı. Arka odaya girdiklerinde orada bir yatağın ucuna oturmuş olan Ahu'yu fark etti. Elleriyle yüzünü kapatmıştı, ağlamaklı durumdaydı. Başında duran bir polis Ahu'ya bağırıyordu. "Sizin yardım ve yataklık yaptığınız Hakan denen bu herif çok tehlikeli bir adam. Bir katil! Bu adamın işi insanları yanıltarak onların en gizli bilgilerine sızmak. İşte bakın, sizi de kendine yem yaptı ve kullanıp burada kaderinize terk etti. Neye alet olduğunuzun farkında bile değilsiniz be!"

Ahu sessizce ağlıyor, kızarmış gözlerini elleriyle siliyordu. O anda Derya, Ahu'nun gözlerinin rengini fark etti. Simsiyahtılar! Biliyordum. Lens olduklarını biliyordum! diye düşündü, polis tarafından Ahu'nun yanına zorla oturtulurken. Kadınların tepesinde dikilen Başkomiser Cemal'di. "Şimdi önünüzde iki yol var" dedi sigarasından bir nefes çekip, konuşurken dumanını ağzından yavaş yavaş bırakarak, "ya bizimle işbirliği yapacaksınız ya da cinayetlere, adam kaçırmalara, tarihi eser kaçakçılığına ve daha sayamadığım bir sürü başka suça ortak olacaksınız. Hayatınız izbe hücrelerde son bulacak."

Ahu'nun kocaman gözleri yaşla doluydu. Derya da olanlara inanamıyor, hâlâ bu işin içine nasıl girdiğini düşünüyordu. Korkudan bacakları titriyor ve sanki yer ayaklarının altından kayıyor gibi hissediyordu. Ahu'ya baktı. Göz göze gelip anlaşmaya çalıştılar ama her ikisi de yoğun baskı nedeniyle çözülmüş durumdaydılar.

"Şimdi yeniden soruyorum size, Hakan nerede?" dedi Başkomiser Cemal, hiddetle. Ahu bilmiyorum der gibi başını iki yana salladı. Derya korkudan titreyen dudakları ile, deneyimli komisere artık çözülmek üzere olduğunun sinyalini veriyordu.

Cemal, Ahu'yu bırakıp Derya'nın yanma geldi ve yüz hizasına kadar eğilip bağırdı: "O nerede?!"

"Mevlevihaneye gitti" dedi Derya, "Galata Mevlevihanesi'ne." Gözlerini sımsıkı kapatmış ağlıyordu.

"Bunu zaten biliyoruz! Bize bilmediğimiz bir şey söyle!" diye bağırdı komiser. Derya o an anladı ki o gelmeden önce Ahu da çözülmüştü.

"Yemin ederim başka hiçbir şey bilmiyorum" diye yanıtla^ burnunu çekerek.

Sert bir sorgulama başlamıştı. Mahmut Sami Hoca'nm ofisindeki polislerin sayısı artmış ama normalde bu olaya müdahil olması beklenen asayiş polisleri odanın dışına, koridora alınmışlardı, içeride onları sorgulayan adamlar daha farklı tiplere ben-ziyorlardı. Gizli servis elemanları gibiydiler. Başkomiser Cemal hızlı adımlarla yatakta oturmakta olan Derya'ya doğru yürüdü ve önüne gelince çömelip bağırmaya başladı:

"Manevi kardeşmiş! Melekmiş! Peh! O herif bir suçlu! Ama sayenizde elimizden kaçırmak üzereyiz!"

Derya gözyaşlarına engel olamıyordu. Ahu ise yüzünü yere çevirmiş, sessizce oturuyordu. Odada artık sadece başkomiserin sesi duyuluyordu.

"Zaten yıllarca psikolojik tedavi görmüş zavallı bir kızdı Melek Ruzly. Bu Hakan önce onu manipüle ederek kayıp bazı tarihi eserler için harekete geçirdi, baktı sonuç alamıyor, sonra sizleri kullanarak

amacına ulaşmaya çalıştı. Hâlâ uyanamadınız. Yazıklar olsun. Hele sen! Bir de üniversite hocası olacaksın!"

Derya kulaklarını kapatmış ağlıyordu. Bu sözleri duymak istemiyordu artık. Her şey bu kadar mükemmel kurgulanmış olamazdı. Hakan'ın çok sık kullandığı bir sözü geldi aklına:

"Gerçekler bazen öyle absürttür ki, kurguda bile öyle çılgınca şeyler hayal edemez insan."

O sırada içeri telaşla genç bir polis girdi ve Başkomiser Cemal'e büyük bir heyecanla bilgi verdi:

"Amirim, şahsı Taksim'deki Maksem binasına girerken görmüşler."

Komiser öfke ile bir Ahu'ya bir Derya'ya baktı. O sırada telefonu çalmaya başlamıştı. Ekrandaki isme bakınca gözlerine inanamadı. Bu üst düzey amirlerinden biriydi. Arka odalardan birine geçip kısa bir telefon görüşmesi yaptı. Odaya döndüğünde öfkesi daha da artmıştı. Ahu ve Derya'yi göstererek, "Bu gen zekâlıları bırakın gitsinler!" dedi.

Diğer polisler anlamaya çalışan gözlerle başkomisere bakı-

yorlardı. Kadınları neden salıverdiklerini bir türlü anlayamıyorlardı. İçlerinden biri isyan edecek noktaya gelmişti ama baş-Iconıiserden çekindiği için sustu. Cemal kadınlara doğru birkaç adını attı ve gözlerine bakıp öfkeyle konuştu:

"Sizlerle de işim bitmedi. Şehirden ayrılmak yok, bugün görüşeceğim ikinizle de!"

Sonra beraberinde birkaç polisle oradan ayrıldı. Derya'nın kafası tamamen karışmıştı. Bir anda salıverilmişlerdi. Aslında Hakan'ı da Ahu'yu da pek tanımıyordu. Onlarla birlikte bu işin içine girerek belki de kanunen suça bulaşmış bile sayılabilirdi.

Ahu da şaşkın gözlerle ona bakıyordu:

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. İnan hiçbir şey bilmiyorum artık." Derya tükenmiş gibiydi.

Ahu, "Ne yapacağız peki şimdi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Tek istediğim bir an önce burayı terk etmek."

"Şu halime bak" diye yüzünü gösterdi Ahu, "ağlamaktan ne hale geldim. Önce gidip bir yüzümü yıkayayım, sonra buradan hemen çıkalım."

Derya, Ahu odadan çıktıktan sonra masanın üzerinde duran Hakan'ın bilgisayarını gördü. Ekranda Yakup Ruzly'nin soyunu görünce bir an gözlerine inanamadı. O yokken Ahu bilgisayarda çalışmalar yapmış ve Yakup Ruzly'nin soyunu bulmuştu! Polisler aniden baskın yapınca programı kapatmayı unutmuş olmalıydı. Ekrandaki bilgiye göre Yakup Ruzly, Isaac Camondo'nun torunuydu. Trilyonlarca dolarlık bir servetin sahibiydi. Bu durumda Melek ve onun karnındaki bebeği şu anda bu servetin, daha doğrusu neredeyse dünyanın yarısının tek sahibiydi. İlk teorisi doğru çıkmıştı. Biliyordum! diye

düşündü yumruklarını sıkarak. Muhtemelen Kutsal Sandık, tabloya bir yanıltmaca olarak yerleştirilmiş bir bilmeceydi. Bu bilgileri okuduğunu Ahu anlamasın diye o gelmeden bilgisayarın ekranını kapattı.

Yakup Ruzly'nin soyunu bulduğunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyor acaba! diye düşündü öfkeyle. Ahu'ya en başından be-

498

ri hiç güvenmemişti zaten. Birkaç dakika sonra Ahu odaya gP ¦ döndü. Eline yüzüne bir çekidüzen vermiş, makyajını tazeleıtiisf Gözleri yeniden maviydi. Onca yorgunluğa rağmen ufacık bir ba kımla yeniden Victoria's Secret mankenlerine dönüşmüştü. Sim siyah saçlarını yukarıdan atkuyruğu yapması yüzünü olabildiğin, ce gergin bir hale getirmişti. Derya hayranlıkla yüzüne ve gergin_ likten çekik hale gelen gözlerine baktı ve sonra toparlanıp sordu-

"Ne yapıyoruz şimdi?"

"Önce açık bir mekân bulalım. Bilgisayarlarımızı da yanımıza alırız. Bu sayede tüm nüfus verilerine girip şu Melek ve Ya-kup Ruzly kimmiş ona bakarız."

"Ben de sana eşlik edeyim o zaman" dedi Derya da. Kafası karışmıştı. İş buraya kadar gelmişken vazgeçemeyeceğini biliyordu. Hatta bu işin sonunu görmek için sabırsızlanıyordu. Çantasını omzuna taktı ve "Hadi o zaman" dedi, "gidip şu bulmacayı çözelim artık."

92. B

Hakan bir an arkasına döndüğünde, Maksem'den girdiği kapının yanındaki tuhaf yazıyı gördü: KETER

Yakalanma korkusuyla bir süre ardına bile bakmadan karanlığın içine doğru koştu. Karanlıkta dümdüz ilerliyor, ara sıra ellerine ve omzuna çarpan duvarlar sayesinde yönünü ayarlamaya çalışıyordu. Girdiği kapıdan uzaklaştıkça içeri sızan belli belirsiz ışık da azalarak kaybolmuştu. Etrafına bakıp karanlık tünelde bir ışık belirtisi görmeye çalıştı. Ama zifiri karanlık ve sonsuz bir boşluktan başka bir şey gözükmüyordu. Nefes alamayacak gibi oldu. Karanlık fobisi bir panik atak krizine yol açmak üzereydi. Elleriyle karanlıkta tutunabilecek bir yer aradı ve nihayet sağındaki duvarı fark etti. Bunun tuğlalardan örülmüş bir duvar olduğunu hissetti. Yüzeyi oldukça kaygan gelnuŞ" ti eline.

Islak mı?

499

"Su" diye mırıldandı, "buralarda bir yerde su olmalı." Zorlukla nefes alıyordu. "Tanrım, ışık... Biraz ışık..." diye fısıltıyla yalvardı. O an aklına telefonunun ışığı geldi, elini cebine atıp telefonunu çıkardı ve ışığını açtı.

Ortam biraz aydınlanınca soluk alıp verişi de düzene girmeye başlamıştı. Kafasını kaldırıp etrafa bakınca çevresinde gördüğü manzaraya inanamadı. Ucu bucağı gözükmeyen kızıl tuğlalardan örülmüş bir tüneller ağının içindeydi. Tuğlaların yapısına bakılırsa bu tünel Bizans döneminden kalma bile olabilirdi. Galata Mevlevihanesi müze müdürü Muhsin Bey'in bu tünelle ilgili sözleri geldi aklına. Yukarıdaki tramvay yolunun tam altında uzanan uçsuz bucaksız bir tünel. Gerçekten de rahatlıkla yürünebilecek bir genişlikteydi burası. Telefonunu ileri doğru tuttu ama dört beş metre sonrası yine

karanlıktı. Durdu. O karanlığa doğru yürümeli miydi, yoksa biraz bekleyip şu peşindeki adam gittikten sonra geri dönüp Maksem'den çıkmalı mıydı?

Belki de en doğrusu geri dönüp girdiğim yerden çıkmak, diye düşündü. Ama o sırada az önce girdiği demir kapağın açıldığını duydu. Tedirgin olmuştu. Bir an önce ilerlemeliydi. Karanlık korkusunu aşıp bu karanlık dehlizin içinde yürümesi gerektiğine karar verdi ama kafasına takılan bir şey vardı şimdi.

O kapağı açan bu tuhaf anahtarlıktan, Melek'ten başka kimde vardı?

Geri dönüş yoktu artık. Telefonun ışığı eşliğinde adımlarını hızlandırıp yürümeye devam etti. Tünel dümdüz bir şekilde devam ettiği için, arkasına dönüp baktığında çok uzaklarda elinde feneri olduğunu tahmin ettiği tek bir kişinin kendisini takip ettiğini gördü. Bu kişinin polis olmadığını, o kızıl suratlı adam olduğunu düşündü. Çünkü polis olsa tek bir kişi değil, birkaçı birlikte girerdi içeri, oysa arkasındaki zifiri karanlığın içinde hareketli bir nokta gibi tek bir ışık gözüküyordu.

Birkaç yüz metre arkasında onu soluk soluğa izleyen adam, orta yaşına rağmen halen güçlü bacaklara ve sağlam bir akciğere sahip olmasından dolayı Tanrısına minnettardı. Şu Hakan

denen herifin aradığı şeyi bulmasına izin verip o bulur bulm emaneti ondan alacak ve patronuna teslim edecekti. Artık efen diler, Hakan'a ne yapmak istiyorlarsa onu yapacaklardı. Patro nu Attila Taşkent kendisini takip edebilsin diye telefonunu açık tutması gerekiyordu. Telefonuna bakıp açık durumda olduğunu kontrol etti. Her şey yolundaydı. Derin bir nefes alıp Hakan'ın ardından yürümeye başladı.

Attila da motosikletine atlayıp, büyük bir süratle geldiği Maksem binasının önünde motorundan inmiş, hızlı adımlarla yürüyerek İstiklal Caddesi'ne girmişti. Etrafına baktı. Sisin ardından gözüken Fransız Kültür Merkezi'ni gördü. O sırada telefonuna gelen mesaj sesini duydu ve olduğu yerde durup hemen mesajı açtı.

"Hakan'ın kullandığı yeni hattın numarası 053xxxxx!"

"Aferin!" dedi Attila, "tam zamanında!"

Telefonundaki özel uygulamaya bu numarayı girince ekranında Hakan'ın sinyali belirmişti. Kendisinden ve tam altında ilerlemekte olan Kızıl'dan iki yüz metre kadar ilerideydi.

Adımlarını hızlandırıp İstiklal Caddesi boyunca sinyale doğru koşar adım yürümeye başladı.

93. C

Ahu ve Derya, omuzlarında çantalarıyla dışarı çıktılar. İstiklal Caddesi sisli ve bomboştu. Cadde boyunca birkaç polis arabasının çakar lambalarından başka bir şey gözükmüyordu.

Derya, Hakan nerede acaba? diye düşündü. Yol boyu her fırsatta göz ucuyla Ahu'yu süzüyordu. Ahu'nun da zihninde aynı düşünceler vardı.

Birkaç yüz metre yürüdükten sonra sağa döndüler ve her ikisinin de çok iyi bildiği bir mekân olan ve son zamanlarda sabahları çok erken servis vermeye başlayan Şimdi Kafe'ye girdiler. Kafenin bir tabelası yoktu. Onun yerine kafenin giriş kapısının

501

,tüne sokağa doğru uzanan şık bir saat asılmıştı. Saat, her sa-

gibi, ona baktığınız her an "şimdiyi" gösteriyordu.

Yorgun bir garson, sabahın bu saatinde içeri paldır küldür lfirmekte olan misafirlerim karşılamak için yanlarına geldi. Ahu ile Derya birer kahve sipariş ettiler ve girişin hemen sağındaki kanepelere oturdular. Çantalarından bilgisayarlarını çıkarıp masanın üzerine yerleştirdiler ve vakit kaybetmeden çalışma-va başladılar. Derya hâlâ, Ahu'nun kendisine Yakup Ruzly'nin soyunu bulduğunu anlatmasını bekliyordu. Bu işin içinde Hakan'ın da olabileceğine ihtimal vermeye başlamıştı artık.

Kayıp bir Osman Hamdı Bey tablosunun, üzerinde taşıdığı bilgiler sayesinde paha biçilemez bir hazineye dönüşmesi, dünyanın en namuslu insanının bile aklına bunun üzerinden bir kazanç elde etme fikrini sokabilir. Polis sözlerinde haklıysa Hakan da bu işin peşine düşmüş olabilir. Hem şu Yakup Ruzly'nin nüfus kayıtlarına bakma işi Hakan için çocuk oyuncağı. Bu gerçeği öğrenmiş ve bundan haberi bile olmayan Melek'i yem olarak kullanmış, onu manipüle etmiş de olabilir, iyi ama o zaman neden çıkarken bize, "Yakup Ruzly'nin nüfus bilgilerini araştırın" desin ki? Bizi uzak tutması gereken bir gerçeğe neden yönlendirsin?

Neye inanacağını bilmiyordu artık. Belki tıpkı kendisinin ondan şüphelendiği gibi Ahu da hem Hakan'dan hem de kendisinden şüpheleniyordu. Kimsenin kimseye inanamadığı, güvene-mediği bir kaosu paylaşıyorlardı artık.

Derya ortaya bir laf attı:

"Şu Kutsal Sandık hikâyesi. Kutsal emanetler. Tablodaki simgeler. Hayat Ağacı ve Sefiralar. Tüm bu hikâyede taşlar ne kadar da yerli yerine oturuyordu oysaki."

Ahu gülümsedi. "Sen de olanlara inanamıyorsun değil mi?"

"Gerçekten kırmızı Tekvin tablosunda inanılmaz şeyler keşfettik Ahu. Yani eğer bulduğumuz belgeler gerçekse, bir bilim insanı kimliğim ile söylüyorum ki keşfettiğimiz her şey doğru ve tamamen Camondo'larm trilyonlarca dolarlık serveti ile ilgili. Tek tek denedik, kanıtladık hepsini. İnanılmaz olan, tüm bunları bir günden kısa zaman içinde yapmış olmamız ve şimdi dışarıda bir

502

yerlerde Hakan'ın bir ölüm kalım savaşı veriyor olması. Bunu la birlikte benim için hâlâ karanlıkta kalan noktalar var. Yaku Ruzly'nin kimliği gibi mesela. Yakup Ruzly eğer Camondo'larin soyundan ise Melek de onun torunu olarak karnındaki bebek ilP birlikte bu devasa servetin tek sahibi demektir. Bu dede torunu ülkenin en zenginlerinden zannediyorduk, meğer gezegenin en zengini bu insanlarmış. Trilyonlarca dolara bedel bir servet. Yakup Ruzly ve Melek Ruzly, Camondo'ların soyundan çıkarsa, tablodaki bu gerçek ustalıkla gizlenmiş ve tablo sanki Kutsal Sandık ve kutsal emanetlerle ilgili bir bilmeceye sahip havası verilerek hedef şaşırtılmış demektir. Malum, insanlar komplo teorilerine

meraklıdır. Akıllıca bir şaşırtmaca düşünmüş Osman Hamdi Bey ve Isaac Camondo. Kutsal Sandık şaşırtmacası."

"Ay şaka gibi ya her şey. Böylesine şehir efsanelerine herkes inanıyor ve asırlardır bu yüzden devletler ve gizli servisler bile kan döküyor, cidden bir düşünsene."

"Aslında tüm bunların gerçek olup olmadığını ancak Yakup Ruzly'nin kimliğini bulduğumuz an anlayacağız." Derya doğrudan Ahu'nun gözlerine bakıyordu.

"İnan bana ben de neye inanacağımı bilmiyorum Derya, ama hâlâ araştırıyoruz işte. Bence artık bulmak üzereyiz" dedi Ahu ama bunları laf olsun diye söylediği çok belliydi. Gözlerinin içine baka baka Derya'ya yalan söylüyordu.

"Peki ya Yakup Ruzly hakkında sen ne düşünüyorsun?" diye ısrarla yeniden sordu Derya. Ahu'nun, bulduklarını ona anlatıp anlatmayacağını hâlâ merak ediyordu.

Ahu kafasını "bir şey bilmiyorum" der gibi iki yana sallat1' O esnada bir şekilde dışarı çıkıp telefonla konuşabilmek için bir bahane düşünüyordu.

"Aslında Hakan'ın artık bize değil, çok iyi bir avukata ihtiyacı var" dedi Derya. Ahu'nun gözleri ışıldadı. Aradığı bahaneyi ona Derya vermişti. Hızla ayağa kalktı. "Haklısın. Hakan Beyın avukat arkadaşı Alp'i bir daha arayacağım!"

Ahu hızlı adımlarla dışarı çıkarken Derya'ya bu bahane »İÇ de inandırıcı gelmemişti. Bu saatte mi?

503

Sisin içinde bir ileri bir geri yürüyerek telaşlı bir şekilde ko-nUşan Ahu'yu pür dikkat seyretmeye başladı. Kafenin hemen aşındaki parke taşlı sokağın karşı kaldırımına geçmiş olan Ahu'nun dudak hareketlerini görebildiği kadarıyla takip etmeye çalışıyordu.

Dışarıda ise Ahu, telefonla Hakan'a ulaşmaya çalışıyordu. Birkaç başarısız denemeden sonra nihayet karşıdan Hakan'ın sesini duyabilmişti.

"Hakan Bey!" dedi sesinde tuhaf bir telaş hali ile. "Size o kadar zor ulaştım ki!"

Hakan'ın sesi kesik kesik ve çok uzaktan geliyordu. "Dinliyorum, sen konuş" diye fısıldadı.

"Polis Mahmut Sami Hoca'nın ofisini bastı, tonla soru sordular, sakın buraya dönmeyin."

"Po.is?" Ses kesilmiş ve geri gelmişti. "Hangi adreste kaldığı., nasıl bul..ar po.is..er?"

Ahu duyamadığı sesleri tahmin ederek yanıtladı Hakan'ı: "Derya'dan bilgi almış olabilirler Hakan Bey. Daha önce de polisle ve Attila ile teması oldu biliyorsunuz. Onunla konuşup sizden yana ikna etmiştim. Mesele halloldu diye düşünüyordum. Ama öyle gözüküyor ki hallolmamış."

"Çok dikkat et Ahu. Lütfen. Hiçbir şey anlatma kimseye." Ses yeniden netleşmişti.

"Siz neredesiniz? Sesiniz çok zor geliyor."

"Ben yürümeye devam ediyorum, tüneldeyim. Bakalım bu işin sonu nereye varacak."

"Daha bomba bir haberim var. Araştırdım. Yakup Ruzly gerçekten de Camondo'ların soyundanmış!" dedi Ahu. Hakan hiçbir tepki vermeyince onun kendisini duyup duymadığından emin

olamadı.

"Hakan Bey? Orada mısınız? Orası karanlık mı?" dedi şefkatle. Hakan'ın karanlık korkusunu biliyordu.

"Çok" dedi Hakan, "ama hallediyorum bir şekilde, merak etme. Me..." Sesi yine ve bu kez tamamen kesilmişti.

504

94.1

Ahu gelip masaya geri döndüğünde, Derya'nın montunun icj ne bir kitap yerleştirdiğini gördü ama pek oralı olmadı. Gülümse yerek sandalyesine oturdu. Derya da yüzüne sahte bir gülümseme takındı ve o esnada kahve siparişlerini getiren garsondan iki-si için birer mönü istedi. Garson geldiği anda planını uy<j ¦ 'lamaya koydu, mönü ile meşgul olan Ahu'nun bir anlık dikkatsizliğinden faydalanıp hızla Ahu'nun telefonunu aldı ve fark etmemesi için yerine kendi telefonunu bırakıp tuvalete doğru gitti. Aynı marka, model ve renk cep telefonu kullanmanın avantajı! diye düşündü. Ahu, masadaki telefonun kendi telefonu olduğunu zannettiği için durumu fark edememişti. Derya koşar adım gittiği tuvalette Ahu'nun telefonundan en son aranan numaraya baktı. Hakan'dı.

Bunlar ne dolap çeviriyor böyle?

Hızla yerine döndü, kendisine sert bakışlar atan Ahu'ya, 'Yanlışlıkla senin telefonunu almışım" dedi ve hiç üzerinde durmadan telefonu masaya bırakıp, gülümseyerek kendi telefonunu aldı. Masada karşılıklı olarak oturuyorlardı. Ahu öfke dolu bakışlarını Derya'ya dikip birkaç saniye gözlerini bile kırpmadan ona baktı. Derya bu bakışlardan ürkmüştü ama görmezden geldi.

Ahu simsiyah ojeli tırnakları, birer pençeyi andıran elleriyle bilgisayarının kapağını açarken bir an durdu ve Derya'ya bakarak, "Hakan Bey'e söz verdik. Şimdi şu nüfus kayıtlarından Yakup Ruzly'nin kim olduğunu araştıracağım" dedi.

Sanki daha önce bakmadın da... diye düşünüyordu Derya. Ama bildiğini belli etmeden o da aynı yöntemle Yakup Ruzly'nin kayıtlarına birkaç dakika içinde ulaştı. Yakup Ruzly'nin Canıon-do'ların soyundan geldiğinden emindi. Fakat Ahu'nun bu araştırmada atladığı bir nokta vardı: Melek. Melek kimin kızıydı? Yakup Ruzly'nin torunu olduğuna göre onun oğlunun veya kızının çocuğu olmalıydı. Ama kimin kızıydı? Aradaki o bağlantıya Ahu hiç dikkat etmemişti. Derya, önündeki veritabanından Yakup Ruzly'nin bütün aile bilgilerini taradığında Simon Ruzly adında bir oğlu olduğunu öğrendi. Simon Ruzly'nin kayıtlarının karşi'

505

nnda ise "Merhum" yazıyordu. Demek ki Melek'in babasının is-jjjj Simon'du ve rahmetli olmuştu. Annesi Sevil Ruzly'nin karşısında ise "Merhume" yazıyordu. O da rahmetli olmuştu. Üstelik ölüm tarihleri de aynı gündü. Birlikte ölmüş olmalılar. Belki de bir kazada, diye düşündü Derya. Araştırma yaptığında, dosyalarında 1983 yılında bir kazada öldüklerine dair tek satırlık bir huriden ötesine ulaşamadı, içinde Melek'e ve abisi Kenan'a karşı in-ce bir sızı hissetti. Zavallı çocuklar, küçük yaşlarda

annesiz babasız kalmışlar ve dedeleri tarafından büyütülmüşlerdi. Sonra Kenan'ın erken yaşta ölümünü ve Melek'in başına gelenleri düşününce içindeki ince sızı yerini daha güçlü bir üzüntüye bıraktı.

Derya'nın yüzündeki ani hüzün, Ahu'nun dikkatli gözlerinden kaçmamıştı. Bir Derya'ya, bir bilgisayarına baktı. Onun kendisine bakmakta olduğunu fark eden Derya hiç bozuntuya vermeden hüzünle konuştu:

"Zavallı Melek. Biz Hakan'a üzülüyoruz ama bir de onun durumunu düşünsene, şimdi kim bilir kimlerin elinde, ne haldedir

kızcağız."

"Öyle tabii. Kaçırıldı mı, öldü mü, onu bile bilmiyoruz." "Belki de kaçırıldı süsü vermiştir kendine! Belki her şeyi planlamış ve herkesi bu tuzağa çekmiştir! Hakan'ı, Attila Taşkent'i, seni ve beni" dedi Derya. O da Ahu'nun kafasını karıştırıyor, Ahu'nun kuşkuya düşerek bir açık vermesini istiyordu. Ahu gayet sakin bir şekilde cevap verdi: "Laf aramızda, bildiğim kadarıyla Melek gerçekten de zavallı bir kız. Hayatı boyunca hep bir şeyler yüzünden mağdur olmuş. 15 sene psikolojik tedavi görmüş. Tedavisi daha geçen sene bitmiş düşünsene. Açık konuşmak gerekirse, onun böylesine karmaşık bir plan yapıp bu kadar aklı başında insanı peşinden sürükleyebilecek biri olduğunu düşünmüyorum." Derya'nın aklına yine bir detay takılmıştı. "Yakup Ruzly cinayeti olduğunda, Melek kaç yaşındaymış, biliyor musun?" diye sordu.

"17 diye biliyorum. 1984 doğumlu çünkü."

"17 mi?" Kulaklarına inanamadı Derya. Yakup Ruzly'nin oğ-

lu ve gelini 1983 yılında kazada ölmüşlerdi. 1983'te ölen bir a ne babanın 1984 yılında çocukları olamayacağına göre bu jst büyük bir terslik vardı.

"Neden şaşırdın ki?" dedi Ahu, gözlerini dikmiş Derya'ya ba kıyordu.

"Hiç, öylesine, merak ettim işte" dedi Derya, ona bir şey his. settirmeyerek. Ama şaşkınlık içindeydi. Ahu'ya çaktırmadan önündeki bilgisayarından Yakup Ruzly, oğlu ve torununu araş-tırmaya devam etmeye karar verdi.

Melek Ruzly

Doğum tarihi: 11 Eylül 1984

Anne ve baba adı: Bilinmiyor

Kayıtlarda Yakup Ruzly'nin 1984 yılında onu evlat edinerek kendi nüfusuna geçirdiği bilgisi veriliyordu.

Vay canına! diye düşündü Derya. Melek o ailenin kızı değil. Aynı kanı taşımıyor. Yani Camondo'ların son ferdi o değil! Karnındaki bebeğin o soy ile hiçbir ilgisi yok! Sonra aklına Melek'in abisi geldi. Melek'in abisinin 2003 yılındaki terör saldırısında yaralanıp birkaç hafta sonra da hayatını kaybettiğini hatırlıyordu. Hemen kayıtlarına baktı.

Kenan Ruzly

Doğum tarihi: 1 Ocak 1983 Ölüm tarihi: 19 Aralık 2003 Anne ve baba adı: Bilinmiyor

Kenan ile ilgili dosyada ise, Yakup Ruzly tarafından 1983 y1' lında, henüz bir bebekken evlat edinildiği yazıyordu.

Nüfus kayıtlarında ne kadar derinlemesine araştırma yaparsa yapsın bir türlü çocukların anne ve baba isimlerine ulaşamamış*1-Belki de öylesine bir cami avlusuna, kilise bahçesine terk edüı*1^ ve önce Çocuk Esirgeme Kurumu'na, oradan da Yakup Ruzly'ı110 şefkatli ellerine teslim edilmiş kadersiz çocuklardı her ikisi de.

507

¦gu durumda Melek bir Camondo değil. Karnındaki bebek de jcğil. Camondo'ların soyu Yakup Bey'in oğlu Simon Ruzly ile coktan yok olmuş durumda. Tablo şayet bu soyu işaret ediyor-sa artık hiçbir anlamı kalmamış durumda. Başka bir deyişle, Kenan boş yere öldürüldü, Melek boş yere kaçırıldı ve Hakan şu arıda bir hiç uğruna ölüme gidiyor.

Dudaklarında acı bir tebessüm belirdi. O an doya doya ağla-yamadığı için hüzünle gülümsüyordu sadece. Derya bu düşüncelere dalmışken Ahu'nun sorusuyla kendine geldi:

"Neden gülümsüyorsun?"

"Hiç" dedi Derya, kafasını kaldırıp Ahu'ya bakmadan, "halimize gülüyorum."

Ahu bu soğuk görünüşlü kadının kendisine bakarak gülümsediğine ilk kez tanık oluyordu. O anda birbirlerini aslında pek de tanımadıklarını fark etti. Onun Hakan tarafından büyük bir güven duyularak böylesine bir ölüm kalım savaşına davet edilmesi de tuhaf geliyordu Ahu'ya. Onu tanımak için bir adım atmaya karar verdi.

"Aslında biz birbirimizi pek tanımıyoruz. Ne tuhaf değil mi?"

Derya'nm gülümsemesi yüzünde asılı kalmıştı. Ne ki şimdi

bu durup dururken?

Ahu gülerek sözünü sürdürdü: "Hakan Bey'in her sırrını bilirim. Bana çok güvenir. Sadece iş hayatına değil, özel hayatına dair de her detayı bilirim. Bu yüzden seni de biraz biliyorum tabii. Ama bu kadar güzel bir kadın olduğunu bilmiyordum doğrusu."

"Eh, ben de asistanının böyle top model gibi bir tip olduğunu bilmiyordum. Ta ki seni görene dek."

"Hakan Bey çok başka bir adamdır. Bu yüzyıla ait biri değildir. Şövalye ruhlu bir adam."

"Senin kadar fazla tanımıyorum Hakan'ı. Ama tanıdığım kadarıyla düzgün birine benziyor."

"Öyledir" dedi ve yere baktı Ahu. "Onunla ilk tanıştığımda daha 17 yaşındaydım. Yıllar geçmiş."

"Nasıl karşılaştınız? Yani sen 17 yaşındayken muhtemelen o 30'lu yaşlarında olmalıydı. Biraz fazla bir yaş farkı değil mi bu?"

508

"Hayır hayır. Öyle bir şey değildi tanışmamız. Yani aram hiçbir şey olmadı onunla. Ne o gün ne de daha sonra." Sanki masını istermiş gibi üzüntüyle söylemişti bu sözleri Ahu. Son hemen kendini toparladı. "Kötü durumdaydım gerçekten. Hav tim sokaklarda geçiyordu. Bu İstiklal Caddesi denen insan neh rinde felaket bir sona doğru akıp gidiyordum. Derken bir gece ya rısı Hakan Bey'in evinin önünde yaralı bir balık gibi karaya vurdum. Kanımdaki uyuşturucu ve alkolün etkisi geçip de gözlerimi açtığımda onun evindeydim. Ve işin benim açımdan en ilginç ya. nı da uyandığımda kıyafetlerimin hâlâ üzerimde olmasıydı tabii." "Eh, 17 yaşında olduğun için olabilir mi?" dedi Derya. "Yaşımın küçük olması o güne kadar kimsenin umurunda olmamıştı ama. 14 yaşımdan beri sokaklardaydım. Kimsesiz çocuklar yurdundan kaçmıştım. Tıpkı Hakan Bey gibi ben de bir yurt çocuğuyum. Ama o başarmış, ben başaramamıştım. Aramızdaki fark buydu."

Kısa bir sessizlik oldu. Ahu'nun gözleri dalmıştı. Hüzünle uzaklarda bir boşluğa takılmıştı gözleri. Hakan ile karşılaşmadan önce kötü insanların elinde oyuncak olduğu günleri düşündü, henüz çocuk denilebilecek yaşlarda defalarca istismar etmişler, uygunsuz görüntülerini çekip yıllarca tehdit olarak kullanmışlardı. Ruhunda derin bir acı ile o görüntüleri düşündü. Şimdi en olmadık adamın elinde! Daldığı bu düşüncelerden Derya'nın konuşmasıyla kendine geldi.

"Üzgünüm" diyebildi Derya sadece. "Önemli olan nereden geldiğin değil, nereye vardığındır. Bence o günler geride kalmış ve artık düzgün bir hayat kurmuşsun. O yüzden kafana takma-malısm artık o günlerde yaşadıklarını."

"Teşekkür ederim" dedi Ahu, uzandı ve Derya'nın elini kısa bir anlığına tutup bıraktı. Derya da bir anda gelişen bu samimiyet karşısında şaşırmış ama Ahu'nun hikâyesinden de çok etkilenmişti-Ahu gülümseyerek, "Peki sen, kaç yaşındasın?" diye sordu. Derya, "38" diye cevap verirken Ahu'nun gözlerinin içine anlamaya çalışır gibi baktı. Ne yapmaya çalışıyor bu kız?

"Hiç göstermiyorsun biliyor musun, inanılmaz güzelsin. Bilmesem, en fazla 25-26 yaşında derdim."

509

"Teşekkür ederim Ahu. Peki senin bir ailen yok mu?"

"Aslında var." Ahu pencereden uzaklara baktı. Sonra yeniden içeri çevirdi bakışlarını. Küskün bir çocuk gibi mırıldanarak konuştu: "Ama görüşmüyoruz hiçbiriyle."

"Neden peki?"

"İstemiyorlar. En kısa yanıtı bu. Benim ailem Hakan Bey oldu işte. O yüzden buradayım." Sanki üzerinden koyu renkli bir yağmur bulutu gelip geçmiş gibi gölgelendi yüzü. Bakışlarını

Derya'ya çevirdi.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Senin Hakan Bey'e bu kadar yardım etmeni sağlayan şey ne? Ona âşık olman mı?"

Derya gülümsedi. Bu soruya evet diyemezdi ama hayır deyip diyemeyeceğinden de emin olamıyordu. Hemen toparlandı, "Aslında" dedi bilgiç bir akademisyen edasıyla, "insanı harekete geçiren şey cevaplar değil, sorulardır. Bir soru yüzünden buradayım."

"Sorular?"

"Evet, sorular. Önce kayıp bir defterin nerede olabileceği sorusu ilgimi çekti. Sonra o defterin ve ondan yırtılan bir eskizin aslında neyi gizlediği sorusu ile karşılaştım. Her soru yeni bir soruyu doğurdu. Baksana" dedi ellerini açıp gösterdi, "ellerimiz bomboş. Hiçbir şeyin cevabını bulamadığımız gibi artık zihnimizde onlarca yeni ve daha büyük soru var. Sorular her yerde. Ve hiçbir yerde bir cevap yok. Uzun ince bir tünelin içinde sorularla yürüyor gibiyiz. Ve tünelin sonuna dek yürümedikçe hiçbir soruya da bir cevap bulamayacağız."

Ahu kocaman gözlerini açmış Derya'yı sessizce dinliyordu. Gülümsedi. "Vay be" dedi, her zamanki alaycı tavrını geri takınmıştı. "Yürüyelim o halde hocam. Kim tutar bizi!"

95. M

Hakan, bir yandan zifiri karanlık tünelde ilerliyor, bir yandan da vazgeçmemek için ruhunda büyük bir mücadele veriyordu. Tüm sorularının cevabı bu tünelin ucunda bir yerdeydi. Ol-

510

masa bile zaten artık geri dönemeyeceği bir yola girdiğinin fa kındaydı. Tek yol vardı, o da ne pahasına olursa olsun ilerlemek ve buradan çıkmak. Bir süre bu şekilde yürüdükten sonra ileri de solda bir başka kapı ve kapının önünde de tarihi küplere, §a rap fıçılarına benzeyen bazı nesneler gördü. Telefonunun ışığlnı o tarafa tuttu, sanki Ali Baha'nın hazinesi asırlar önce buraday-mış ve burada tarihe gömülmüş gibi bir görüntüydü. Batık bir gemiye yıllar sonra ilk kez giren bir dalgıç gibi hissetmeye baş-ladı kendini. İstiklal Caddesi'nde bir binanın bu tünele açılan bir bodrum kapısı vardı ve kemerli kapının tam merkezindeki kilit taşının üzerine bir kelime işlenmişti: BİNAH

Telefonun güçlükle çeken navigasyonu sayesinde bu kapının, Cercle d'Orient'a giren bir kapı olduğunu anlamıştı. Durup kapıyı incelerken elindeki telefonu küplerden birinin içine düşürdü. Sönen ışıkla birlikte yeniden zifiri bir karanlığın içinde kalmıştı. Kendini yerçekimsiz bir boşluğun ortasında, nefessiz, yönsüz, istikametsiz hissetti. Hızla başı dönmeye ve yön duygusunu kaybetmeye başladı. Bir panik atak krizinin yaklaştığını hissediyordu ve yeniden ışığa kavuşmak için o telefonu bulmak zorundaydı. Elini en yakındaki küpün içine soktu. Çaresizce ve panikle elini sağa sola oynatıp telefona dokunmaya çalıştı. Yumuşak ve ıslak bir şeye çarptı eli. Ama telefon yoktu. Sonra kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Kalbi adeta boğazında atıyordu. Bütün vücudundan bir anda ter boşanmıştı. Göğsünde şiddetli bir ağrı ve baş dönmesi hissetti. Karanlık ve kapalı yer fobisi yine yüreğini sıkıştırmaya başladı. Dengesini kaybedip yere yığıldı. Kuş sesine benzer sesler geliyordu kulağına. Gözlerini açamıyor, hareket dahi edemiyordu. Kuş cıvıltısı sandığı şeyler ise tünelin dehlizlerini kendilerine yuva yapmış farelerin sesleriydi. Onlar da tünelin bu tuhaf ve beklenmedik ziyaretçisinden ürkmüşler, o ziyaretçi savunmasız bir şekilde yere yığılınca da onu keşfe gelmişlerdi. Yüzü, birkaç santim derinliğindeki bir su birikintisine denk gelmişti. Bilincini yitır" mek üzereyken suyu fark etmesi ona Melek'i hatırlattı. Ve Enbiya Suresi'nin 30. ayetinin o etkileyici kelimelerini:

521

"Biz her şeyi sudan yarattık."

Demek ki o da bu tünelden geçmişti. Pantolonunun paçala-

ndaki su izleri bunun bir işareti olmalıydı. Hem zaten Mak-

gem'deki o eski demir kapıyı açabilecek anahtarlıktan Melek'te

de vardı. Melek buraya girmiş, sonra bir şekilde buradan çıkmış

veya çıkarılmış olabilirdi. Her durumda demek ki bir çıkış var,

diye düşündü Hakan,

"Aç gözlerini Hakan, aç hadi, yapabilirsin" diyordu sanki ona Melek, "kalk ve yürümeye devam et!"

Son bir güçle kendini zorladı ve gözlerini açtı. O sırada telefonun sesini duydu. Karanlıkta küçük bir ışık yanıp sönüyor ve küplerden birini aydınlatıyordu. Omzundaki yarayı koklamakta olan fareyi fark edip bir refleksle üzerinden fırlattı ve elini ışığın geldiği küpe daldırıp telefonu aldı. Yeniden ışığa kavuşmuştu. Ekrandaki çağrıya baktı Bilinmeyen bir numara aramış ve çağrı kesilmişti. Telefonun sinyali zaman zaman kesilip geri geliyordu. Doğruldu ve bir süre daha koşar adım ilerleyip önünde küpT lerin, sandıkların durduğu tuhaf bir kapıya varınca yine yavaşlayıp durdu. Hangi binanın altında olduğunu anlamak için telefonun navigasyon uygulamasını açtı. Bulunduğu yer tam olarak tarihi Mısır Apartmanı'nm altıydı. Telefonun ışığı ile baktığında binaya buradan da bir giriş olduğunu gördü. Birkaç basamakla çıkılan siyah demir bir kapı vardı ve kapının üzerindeki kesme taştan yapılma kitabede yazan kelimeyi okudu: HOKMAH

Kapının yanındaki XIX işaretlerini gördü. Bir anlam veremedi. Acaba bu kapıdan mı girmeliydi? Telefonun ışığını yeniden tünele tuttu. Yetersiz ışıkla sadece beş altı metre kadar ilerisini aydınlatabiliyordu ve gerisi alabildiğine karanlıktı. Bir anlık tereddütten onu kurtaran, arkasından yaklaşmakta olan ışık oldu. Hakan ve arkasındaki adam hemen hemen aynı tempoda ilerliyor olmalıydılar. Çünkü kaç dakikadır Hakan güçlükle ilerlemesine rağmen, arkasındaki adam ona bir türlü yetişemiyor-du. Buna anlam veremedi Hakan. Belki de beni yakalamak istemiyor! İçgüdülerini dinlemeye karar verdi. Sonuna kadar ilerleye-

çekti. Navigasyonu St. Antuan'm altından geçtiğini gösterirk kapının üzerindeki HOD yazısını okudu ama hiç duraklamad hızlı adımlarla yürümeye devam etti. ilerledikçe sağda solri başka benzer kapılar olduğunu görüyordu. Bu saydığı dördün cü kapıydı ve dördünün önünde de küpler, sandıklar ve sepetlerden oluşan, Ali Baba ve Kırk Haramiler'in hazinesine benzer bir yığınak olduğunu görüyordu. Onlarca bina varken neden sadece bazılarında böyle bir durum vardı, anlayamamıştı. Bu tuhaf demir kapıların hepsine birkaç basamakla çıkılıyordu ve üzerlerinde XIX işaretleri vardı. Hakan bu işaretlere de kapılara da bir anlam veremedi. Bu binalar bir şekilde yerin altından birbirleriyle irtibat kuruyorlardı. Gizli bir ulaşım ağıydı ve İstiklal Caddesi'ndeki yüzlerce binadan sadece birkaç tanesinin bu ulaşım ağına kapısı vardı.

Koşar adım ilerlerken hâlâ neden bazısının üzerinde XIX var, diye geçiriyordu içinden.

Sırlar öylesine iç içe geçmiş ve bir yumak gibi sarmıştı ki İstanbul'u, Hakan tüm bu gizem yumağının karşısında kendisini küçük, çaresiz ve ölümlü hissetti. Tüm bu sırları çözmek birkaç ömre ancak sığardı.

96. F

Büyük ve tarihi bir şatonun bodrum katında, karanlık bir salonda toplanmış on adam, Yeni Dünya Düzenini tehdit eden bir durum olduğu çağrısı ile acilen toplanmışlardı. Çağrıyı aldıklarında her biri dünyanın farklı coğrafyalarında olan bu önemli adamlar, özel jetlerine atlayıp iki üç saat içinde İngiltere'deki VVatford Şatosu'nun mabet odasında elips bir şekilde dizilniiŞ" lerdi. Elipsin baş kısmında büyük bir tahtı andıran ahşap bir koltukta oturan Konsey başkanının söyleyeceklerini büyük bir merakla bekliyorlardı. Bundan önceki son acil toplantı, 570 sene önce yapıldığı için, böylesine tarihi bir güne tanıklık edecek olmanın heyecanı içindeydiler. Konsey başkanı asasını üç kez ye-

m 513

e yurdu. Siyah beyaz damalı taş zeminden çıkan ses, metrelerce yükseklikteki tavandan ve taş duvarlardan yansıyıp, insanın içini ürperten bir yankılanmaya sebep oldu. Konsey başkanı Latince ve İngilizce terimler kullanarak konuşmaya başladı: "Non Omnis Moriar!"

Bu sözler bir süre yankılandı ve sonra büyük bir sessizlik oldu. "Sublime Prince of the Royal Secret! Kutsal Sır Yüce Prensi Attila Taşkent, bundan 25 sene önce göğsüne dayanan kılıçla ettiği bağlılık yeminini unuttu. Yemininin, kendi menfaatlerinden ve ailesinden bile önce geldiğini unuttu. Konsey'i yanılttı. Cezası, karanlıklar içinde yapayalnız bırakılmasıdır."

Üyelerin tepkileri loş salonun duvarlarında fısıltılar halinde yankılanıyordu. Konsey başkanı tahtından kalktı, elipsin tam ortasına doğru yürüdü. Elinde sanki hiç yontulmamış gibi duran uzunca bir ağaç asa vardı. Gösterişsiz asayı havaya kaldırdı. Salonda çıt çıkmıyordu. Elipsin tam ortasında, zeminde duran sekiz kollu devasa bir ahtapot işlemesinin üzerinde durdu. Asasını üç kere, ikişer saniye aralıklarla taş zemine vurdu. Salonda tam bir sessizlik vardı.

"Attila Taşkent! Göğsüne dayanan kılıç hakkı için!" Bir süre bekledi. Konseyin diğer dokuz üyesinden hiçbir itiraz sesi gelmediğine göre Konsey başkanı artık o büyük emri verebilirdi.

"Uygulayınız. Kendisine sırtınızı dönünüz."

Konsey toplantısı bittikten sonra Watford Şatosu'ndan bir adam, özel hattından Kızıl'ı aradı. Israrlı çağrılarına rağmen Kızıl'ın telefonuna ulaşılamıyordu. Kızıl'ı tam da Hakan'ın peşinde tünelde yürürken, telefonun çekmediği bir sırada aramışlardı. Emir kesindi. Bu iş için Kızıl'a ulaşılamıyorsa B planına geçilecekti. Aynı adam, kendisine verilen sarı zarfı açıp oradaki ismi ve numarayı çevirdi. Aradığı kişi İstanbul'da bir komiserdi ve Konsey'in kesin emri kendisine net bir şekilde iletilmişti. Artık İstanbul'dan gelecek haber beklenecekti.

514

97. Ç

Derya şimdi bir yandan da Ahu'ya çaktırmadan Haka ' araştırmaya başlamıştı. Kimdi bu adam? Bir şövalye gibi he kesin hayatını değiştiren bir kahraman mıydı? Yoksa büyük bi oyun muydu hepsi? Ta en başından beri zihnini kurcalayan bu soruya kesin bir yanıt bulabilmesi için önünde harika bir şans vardı şimdi. Hakan'ın kendi hack programı!

Hakan'ın online hack programı ile Çocuk Esirgeme Kuru-mu'nun kayıtlarına dair geniş bir internet taraması yaptı. Aradığı domain'i bulunca da programa linkini yazarak kolayca veri-tabanına girdi.

Kayıp çocuklar. Evlatlık verilen çocuklar. Koruyucu aileler. Birçok klasör vardı. Aralarında Hakan Turan'ın kayıtlarını nihayet bulmuştu. Dosyanın başında Hakan'ın doğum yılı vardı.

Adı: Hakan Turan (mahkeme kararı ile)

Doğum adı (yuvaya getirildiğindeki gerçek adı): Kenan Ruzly

Doğum tarihi: 1 Ocak 1983

Nüfusa kaydedildiği il: istanbul.

Anne adı: Sevil Ruzly

Baba adı: Simon Ruzly

Derya gözlerine inanamıyordu. Hakan'ın ve Kenan'ın doğum kayıtlarına baktı. Gizli bir el kayıtlarda isimleri değiştirmişti. Bu durumda Yakup Ruzly'nin gerçek torunu Hakan'dı. Yani Hakan diye bildikleri insan aslında gerçek "Kenan Ruzly idi. 2003'te bombalı saldırıda ölen ise aslında Kenan değil, gerçekte Hakan Turan isminde kimsesiz bir çocuktu. Derya kalbinin çarptığını, dudaklarının titrediğini ve sırtından aşağı doğru buz gibi ter damlalarının indiğini hissetti. Sonra her şeyi anladı. Yakup Ruzly, Camondo'ların soyunu koruyabilmek için öz torunu Kenan'ın kimliğini değiştirerek, onu kimsesiz bir çocuk olarak kaydettirmişti. Onun yerine de yurttan rastgele seçtiği Hakan Turan isimli bir çocuğu koymuş ve ona kendi to-

ınu gibi davranmıştı. Böylece birileri Yakup Bey'in Camon-,'ların soyundan geldiğini anlarsa, gerçek torununun kim ol-ığunu bilemeyecekleri için gerçek Kenan'a zarar veremeyenlerdi ve soy devam edecekti.

Yıllardır Hakan olarak bildiği ve dünden beri birlikte müca-ele verdiği insanı, yani Kenan'ı araştırmaya başladı. Dosyası Iginç bilgilerle doluydu. Anne ve babası Simon ve Sevil Ruzly, L983 yılında THY'nin Paris-Istanbul-Ankara seferini yapmakta olan uçağın şüpheli bir şekilde düştüğü kaza sonucu hayatlarını kaybetmişlerdi. Yakup Ruzly biliyordu ki, onları öldürenler hiç vazgeçmeyecekler ve torununun da peşine düşeceklerdi. Bir şeyler yapmalıydı. Ve yapmıştı da. Henüz birkaç haftalık olan ve kendisine emanet edilmiş olan Kenan'ı kimsesiz bir çocuk gibi bir yurda yerleştirmiş ama sürekli olarak da kontrolü altında tutmuştu. Dikkat çekmemesi için onunla birlikte yüz civarında çocuğun da Ruzly Vakfı tarafından bakım ve eğitim masrafları üstlenilmişti. Kenan için bulunan yeni kimlik, Hakan Turan isimli kimsesiz bir çocuğun kimliğiydi. Bir yıl sonra da Melek'i evlat edinerek Hakan-Kenan değişikliğini iyice kamufle etmiş ve kurguladığı "torun" hikâyesini de süslemiş oluyordu.

Derya bu kez Google'a girdi. 1983'te meydana kazaya dair kayıtları merak etmişti. Uçak kazası, 16 Ocak 1983 (Pazar) günü Ankara Esenboğa Havaalanı'nda meydana gelmişti.

Olay günü, Trablus-Paris-Istanbul-Ankara aktarmalı seferini yapmakta olan uçak, 7'si mürettebat olmak üzere 67 yolcusuyla birlikte saat 21:15'te Yeşilköy Havaalanı'ndan kalkışını müteakip, 21:50 sularında Esenboğa Havaalanı'na inmeye çalışırken kaza meydana gelmişti. Piste sadece elli metre

kala toprak zemine çakılarak parçalanmış, şiddetli çarpmanın etkisiyle üç parçaya bölünerek infilak etmişti. Olay anında kanat hizasındaki orta bölüm ve arka tarafta oturan 45 yolcu, kemerleri bağlı vaziyette

yanarak ölmüşlerdi.

Derya kazada ölenlerin listesini de bulmuştu. Listeyi hızla taradı ama tuhaf bir şekilde Kenan'ın anne ve babasının isimlerine rastlayamadı. Bir başka siteden bulduğu listeyi karşılaş-

516

tirdi. Sonuç aynıydı. Kenan'ın anne ve babasının isimleri ölen lerin arasında yoktu. Resmi kaza raporunu okudu. 67 yolcu nun 45'inin öldüğü söyleniyordu. Resmi raporun devamında, ka zadan yaralı kurtulan 12 yolcunun arasından daha sonra tedavi gördükleri hastanelerde hayatlarını kaybeden başka yolcular da olduğunu fark etti. Bu şekilde hayatını kaybeden 4 kişi daha vardı. İşte oradaydılar, aradığı isimleri bir hastanenin ölüm kayıtlarında gördü: Simon ve Sevil Ruzly.

"Buldum seni Hakan! Veya Kenan mı demeliyim! Trilyonlarca dolarlık Camondo'ların tek ve gerçek mirasçısı sensin!"

Derya'nın kafası artık allak bullaktı. Hakan kendisinin Hakan değil de Kenan olduğunu biliyor muydu ve beni tabloyu bulabilmek için mi kullandı?

Başını gömdüğü bilgisayarından kaldırdığında Ahu'nun artık toparlanmaya başladığını gördü. "Gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet. Artık okumaktan, oturmaktan yoruldum. Ve Hakan Bey'i de çok merak ediyorum açıkçası. Burada pinekleyerek daha fazla bir yardımımız dokunmayacak ona."

"Haklısın aslında" dedi Derya ama Ahu'nun gerçekte ne planladığını anlamak istiyordu. Ahu tam telefonunu çantasına atarken telefonu çaldı ve Derya ekranında çıkan numarayı gördü. Bu numarayı bir yerden tanıdığından emindi. Ahu ile göz göze geldiler. Ahu hemen eliyle ekranı kapatıp çağrıyı reddetti. Yeniden Derya'ya baktı. Derya da ona bakıyordu. Ahu, Numarayı görmüş olabilir mi? diye düşünürken, Derya ise, Gördüğümü fark etti mi acaba? diye düşünüyordu.

"Arayan kimdi? Neden kapattın telefonunu?" diye sordu Derya. "Sana ne ayol, bir gün birlikte vakit geçirdik diye kendini arkadaşım falan sanmaya başladın sanırım."

Derya onun bu kaçamak cevabına ve zeytinyağı gibi üste çıkışma aldırmadan, olanca sakinliğiyle yeniden sordu:

"Bana söyleyemeyeceğin kadar tehlikeli bir bilgi mi bu?" Ahu o sırada bilgisayarını çantasına yerleştiriyordu. "Komplo teorisi üretmekten artık kafayı sıyırdın sanırım. Hele şu

517

kutsal Sandık saçmalığınız inanılmazdı doğrusu" dedi kahkaha atarak.

Derya o anda ekranda gördüğü numaranın kime ait olduğunu hatırladı. Son dört rakamı 1111 diye bitiyordu. Bütün vücudunu bir ürperti sardı. Adeta dili tutulmuş gibiydi. Ağzını açıp konuşmakta

zorlandı. Zaten ne diyeceğini ve ne yapması gerektiğini de bilemiyordu. Hayretle kocaman açılmış gözlerle Ahu'ya baktı, sonra ellerini yüzüne kapatıp uzunca bir süre bu şekilde kaldı. Küçük bir çocuğun o an orada olmak istemediğinde kendi kendine saklanması gibi masumane bir refleksle yapmıştı bunu. O sırada kafasını toparlamaya ve ne yapması gerektiğine karar

vermeye çalışıyordu.

Ahu ayağa kalkıp üstünü başını toparlamaya başlamıştı. Ayağa kalkınca çapraz bir pozisyondan da olsa Derya'nın ekranını görmüş ve ekranda gözüne bazı kelimeler takılmıştı. Hakan Turan, Kenan Ruzly, uçak kazası gibi kelimeler... Derya'nın arkasından geçerken seri bir hareketle telefonunu Derya'nın ekranına doğru tutup hızlı hızlı birkaç kare fotoğraf çekti. Sonra bir hışımla masayı ittirerek yürüdü ve ardına bile bakmadan, koşar adım çıktı kafeden. Derya halen gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu ve boş gözlerle ekranına bakmaya devam ediyordu. Kafenin kapısının kapanma sesiyle kafasını kaldırıp etrafına baktı. Ahu gitmişti. Zihninde onlarca soru dönüp dururken, içinden bir ses tüm bu soruların cevaplarını öğrenmenin tek yolunun şimdi Ahu'nun peşine düşmek olduğunu söylüyordu. Vakit kaybetmeden ayağa kalktı, masaya bir 50 lira bıraktı ve hızla eşyalarını çantasına doldurup kafeden ayrıldı. Sis yüzünden Ahu'yu göremiyordu ama onun doğrudan İstiklal Caddesi'nin Galata tarafına yürüdüğünden emin gibiydi. Adımlarını hızlandırıp koşmaya başladı. Bir yandan Ahu'ya yetişmeye çalışıyor, bir yandan da Attila'nm Ahu'yu neden aramış olabileceğini düşünüyordu. Yoksa Attila, tıpkı kendisine yaptığı gibi Ahu'ya da mı kanca takmaya çalışmıştı?

Sonra birden durdu. Sisin içinde, parke taşlı yolun tam ortasında çakılmış gibi kaldı. "Hayır" dedi kendi kendine, "öyle olsaydı o

telefonu açar ve konuşurdu. Gizlediği bir şey vardı. Attila ve Av, işbirliği içindeler!" O an zihninde, Ahu'nun daha önce anlamland ramadığı tüm tuhaf davranışlarına da bir cevap bulmuş oldu.

Hakan'a karşı böyle büyük bir ihanet içinde olabilir mi? ah hım! Hemen Hakan'ı aramalıyım.

Cebinden telefonunu çıkarıp Hakan'ı aramaya karar verdi. Son aranan numaralardan biri de Hakan'ın numarasıydı. Telefon bir kez çalınca telefonunun hâlâ açık olmasına sevindi, ikinci kez çalar çalmaz telefon açıldı. Derya telaşla konuştu: "Kenan! Hakan, nihayet sana ulaştım! Ahu ve Attila işbirliği içindeler! Bu kadın seni sattı! Asistanın olacak bu kadın..." Tam o anda cümlesini tamamlamaya fırsat bulamadan sisin içinden aniden çıkan sert bir cismin kafasına isabet etmesiyle kendini yerde buldu. Telefonu elinden fırlamış, kaldırıma doğru savrulmuştu. Ne olduğunu bile anlayamadan yere yığılırken Ahu'nun hırıltıyla bağıran sesini duydu: "Bir çuval inciri berbat edeceksin! Buna izin veremem!" Gözlerinin karardığını hissetti ve orada hareketsizce kaldı. Ahu hareketsiz kalan Derya'yı orada bıraktı ve az önce yere fırlayan telefonunu eline aldı. Çağrı sonlanmıştı. Son aranan numaraya baktığında ekranda Hakan Turan yazdığını gördü.

Hakan Bey acaba ne kadarını duydu? diye düşünürken, aklına daha başka ve önemli bir detay takıldı:

Bu kadın Hakan Bey'e telefonda Kenan mı dedi? Derya'nm telefonunu yere atıp cebinden kendi telefonunu çıkardı. Az önce kafeden çıkarken art arda çektiği Derya'nm bilgisayarının ekran görüntülerine baktı. Birkaç bulanık fotoğraftan sonra nihayet net çıkan bir tane bulup açtı. Fotoğrafı

iki parmağı ile büyütüp yazanları okumaya başladı. Okuduğu her cümle ile biraz daha sarsılıyor, her kelime sert bir yumruk gibi ruhunda ardı ardına patlıyordu.

Hakan Bey aslında Kenan Ruzly imiş!

Bunu Attila'ya haber vermek zorunda olduğunu hissetti. Hızlıca bir mesaj yazdı. Mesajın içine ekran görüntüsünü ve nüfus kayıtlarının bulunduğu sitenin linkini ekledi. Mesajı gönderdikten sonra sağdaki binalardan birine doğru yürüyüp, duvarın dı-

519

ı,inde hareketsiz durdu. Başının döndüğünü hissediyordu. San-:;i yer ayaklarının altında kayıyor, dalgalı bir denizde seyreden ,jr teknenin üzerinde ayakta durmaya çalışıyor ama bunu bir ı.ürlü başaramıyordu. Bina duvarından destek alarak bir süre

orada öylece durdu.

Hakan Bey aslında Kenan Ruzly imiş... Aman Allahım!

Sisler altındaki İstiklal Caddesi'nin ortasında, yönünü kaybetmiş, hırpalanmış, ıslanmış, siyah bir kuzgun gibiydi hali. Yıllar önce Hakan'ın kapısının önünde karaya vurduğunda ne hissediyorsa şimdi de aynı şeyleri hissediyordu. Başladığı yere dönmüştü.

98. F

Hakan üzerinde kitabeler ve XIX sembolleri olan, 18 binaya ait tam 18 kapı saydı ve hiçbirine girmeden dümdüz ilerledi. Sırayla Pera Palas'a giden bir kapının üzerinde HESED, Suriye Pasajı'na giden bir kapının üzerinde TIFERET ve İsveç Konsolosluğuna giden bir kapının üzerinde GEVURAH kelimelerini okudu. Tüm bunlara bir anlam veremiyordu. Kendisini başlangıcının Maksem binasında, sonunun ise nerede olduğunu henüz kestiremediği kocaman bir Hayat Ağacı'nm, bir Sefirot'un içinde hissediyordu. Tüm Beyoğlu ve Galata'yı kaplayan bir Hayat Ağacı. Bir süre telefonu hiç çekmedi ancak on onbeş saniye sonra yeniden hat geldi ve Tünel Meydanı'na ulaştığını anladı. O anda ekranında beliren konum, yıllardır oturduğu ev olan Seferoğ-lu Apartmanı'ydı ve kapısında NETZAH yazıyordu. Kendi binasına da böylesine bir giriş olduğunu görünce gözlerine inanamadı.

Telefonun ışığını karşıya tuttuğunda artık bir kapıya ulaştığını farketti. Karşısında kocaman bir para kasasının kapağını andıran gri bir kapı vardı ve tünel burada bitiyordu. Kapının üzerindeki yazıya baktı: YESOD.

Navigasyondan buranın Galata Mevlevihanesi'nin hemen altı olduğunu gördü ve nasıl girebileceğini düşünmeye başladı. O

520

esnada telefonunun yanıp sönen ışığından birinin kendisini aldığını gördü. Arayan Derya'ydı. Telefonunun burada çektiği ne sevinerek açtı, Derya'nın ona, "Kenan! Hakan, nihayet san ulaştım! Ahu..." dediğini duydu. Sonrası büyük bir gürültü ve bir savrulma sesiydi.

Hakan korkuya kapılmıştı, "Derya! Derya!" dedi bağırmamaya çalışarak. Ama ses kesilmişti. Sonra bir an durakladı. Derya az önce "Kenan"mı dedi? diye düşündü. , Karanlık tünelin içinde ilerleyip doğru

çıkışı'ararken, bir yandan da saatlerdir yaptıkları araştırmalarda, Kenan yıllar önce öldüğü için onu hiç hesaba katmamış olduklarını fark etti. Derya'yı yeniden aramayı düşündü ama bunu şu anda yapması imkânsızdı. Şimdi önünde, bir an önce aşması gereken kocaman bir kapı, peşinde de giderek yaklaşmakta olan tekinsiz biri vardı. Kafasını toplayıp bu kapıyı açmanın bir yolunu bulmaya odaklanmalıydı.

Kapının üzerinde, eski tip para kasalarında olan şifreli ma-nüel bir kilit mekanizması vardı, l'den O'a kadar 10 rakamdan oluşan üç tane çark duruyordu karşısında ve şifrenin ne olabileceği hakkında Hakan'ın hiçbir fikri yoktu. Aklına cebindeki anahtarlığı yeniden kullanmak geldi, ama bu kapıda o IBB logo-lu anahtarlığı sokabileceği hiçbir delik yoktu. Durup düşünmeye başladı. O an onu takip eden adamın ayak seslerinin de yaklaştığını duydu. Ses giderek yaklaşıyordu ama sesin geldiği yöne baktığında hiçbir ışık göremedi. Çok az zamanı kaldığını hissediyordu. Şifreye dair bir işaret, bir ipucu veya alternatif bir kilit sistemi görebilmek için telefonun ışığını demir kapının üzerine tuttu. Kapının en tepesinde, demirin üzerinde kabartma bir yazı ile "Kule Kapısı" yazdığını gördü.

"Kule Kapısı... Kule Kapısı... Kule Kapısı..." diye mırıldandı birkaç kez. Bu tabiri nerede duyduğunu düşündü. Ve hatırladı! Galata Mevlevihanesi müzesi müdürü Muhsin Bey söylemişti. Galata Mevlevihanesi'nin diğer bir ismi de "Kulekapi-sı Mevlevihanesi'dir" demişti. O an için "Kulekapısı" ne anlama gelir bir anlam verememiş ve bunun ne olduğunu Muhsin Bey e

görmüştü. Muhsin Bey'in ise bunun ne anlama geldiğinin bilinmediğini, hiçbir kaynakta bu Mevlevihaneye neden Kulekapısı dendiğini bulamadığını söylemişti. Kule Kapısı yazan kapıya bakarken Kule ve Kapısı kelimelerinin ayrı yazıldığına dikkat etti. Arkasından yaklaşan ayak sesleri artık net bir biçimde duyulurken zihnini zorluyor, bir sonuca varmaya çalışıyordu. Kule Kapısı Mevlevihanesi.

Bu Mevlevihane, kuleye giden bir yol. Galata Kulesi'ne. Kapı da Galata Kulesi'ne açılan bir kapı! Belki de Mevlevihane-nin kendisi bizzat bir kapıydı. Kuleye giden bir yolu sembolize etmek amacıyla buraya yapılmıştı? Belki de yüzlerce yıldır Galata Mevlevihanesi'nin Mevlevileri bu kapıyı kullanarak birkaç yüz metre ilerideki Galata Kulesi'ne gidiyorlardı. Peki ama neden? Neden bu kapı vardı ve neden kule Mevleviler tarafından korunuyor ve gizlice ziyaret ediliyordu? Yol boyu işaretlenen binaların ve üzerlerindeki XIX işaretlerinin bir anlamı var mıydı?

O an zihninde bir şimşek çaktı. Birkaç saat önce kırmızı Tekvin tablosundaki şamdanın Galata Kulesi olabileceğini konuşmuşlardı. Şamdanın üzerinde yazan yazıyı çok net hatırlıyordu. Ters tarafa denk gelen ilk Sefira olduğu için o yazı aklından hiç çıkmamıştı Latif kelimesi. Yeniden kapıya baktı.

"Kule Kapısı" yazısı ve altındaki üçlü şifrelemeyi gördü. Arkasındaki ayak sesleri artık çok yakınındaydı ve onu takip eden kişinin feneri şimdi omzunun üzerinden kapıyı aydınlatmaya başlamıştı. Tablodaki Latif kelimesini bulduklarında kelimenin ebcet değerinin 129 olduğunu söylemişti Derya. 129? Olabilir mi? diye düşündü. Başka bir tahmin yürütmesi de mümkün değildi zaten ve ilk çarkı l'e çevirdi, ikinci çarkı 2'ye çevirdi. Omzunun arkasından gelen ışık artık çok kuvvetliydi. Son çarkı 9'a çevirirken korku ile arkasına dönüp baktı. Fenerin kuvvetli ışığı gözlerini almıştı. Son mekanizmayı 9'a getirmesi ile birlikte kapı bir anda gacırdayarak açıldı ve Hakan yaslandığı kapı açılınca dengesini kaybedip içeri

doğru yuvarlandı. Kelimenin tam anlamıyla yuvarlanmıştı, çünkü kapının ardında dik bir yokuş başlıyordu. Aşağı doğru birkaç metre sürüklenirken kapı ar-

522

dından büyük bir gürültü ile kapandı. Kapının kapanma ses' nin yaptığı yankı tünelde dalgalar halinde ilerlemiş ve uzakla şıp yok olmuştu. Hakan nefes dahi almadan arkasındaki zifV karanlığa baktı. Karanlığın içinde ne bir ses ne bir hareket gor. dü. Arkasındaki adam dışarıda mı kalmıştı? Böyle olmasını di-ledi ve ardına dönüp cep telefonunun kapanmış olan ışığını yeniden açtı. Kapının soğuk demir yüzünü gördü. Kimse yoktu Adamdan kurtulmuştu. Işığı tutunca demir kapınıii üzerine işlenmiş yazıyı gördü. Kapıya doğru birkaç adım atıp yazıya baktı. Tevrat'ın Yaratılış bölümünün ilk cümleleriydi bunlar.

Kuran'ın "Biz her şeyi sudan yarattık" ayeti ile bu dehlize girdim ve dehlizde beni Tevrat'ın Yaratılış'ı karşıladı.

Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı.

Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı'nın Ruhu suların üzerinde dalgalanıyordu.

Tanrı, "İşık olsun" diye buyurdu ve ışık oldu.

Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve onu karanlıktan ayırdı.

Işığa "Gündüz", karanlığa "Gece" adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu ve ilk gün oluştu.

Tanrı, "Suların ortasında bir kubbe olsun, suları birbirinden ayırsın"diye buyurdu.

Ve öyle oldu. Tanrı gök kubbeyi yarattı. Kubbenin altındaki suları üstündeki sulardan ayırdı.

Kubbeye "Gök"adını verdi. Akşam oldu, sabah oldu ve ikinci gün oluştu.

Hakan ürperdi. Ayağa kalktı ve telefonun navigasyon uygulamasından tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı- Telefon burada güçlükle sinyal alıyordu. Navigasyon uygulaması Galata Mevlevihanesi'nde olduğunu güçbela da olsa gösterebildi ve sonra sinyal yine kayboldu. Artık nerede olduğundan emindi-Başından beri hislerinde yanılmamıştı ve bulduğu izler nihayet onu Galata Mevlevihanesi'ne getirmişti. Fakat bir sorun vardı-Yokuş aşağı indikçe ayaklarının ıslandığını hissediyordu. O ana

523

jek karanlık korkusunu bir şekilde bastırmış ve buraya kadar telefonun ışığı sayesinde ilerleyebilmişti. Ama bu su giderek de-rinleşiyordu ve Hakan asla ama asla suya giremeyeceğini çok iyi biliyordu. Şu anki diz seviyesi bile onun için büyük bir başa-n sayılabilirdi. Belki su daha sonra yeniden azalır düşüncesiyle tüm benliğini zorlayarak ilerlemeye devam etti. Bir yandan da suyun içinde ayağına temas eden şeylerin ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Ara sıra ayağını yokluyorlar, sonra ayağını sallayınca ürküp uzaklaşıyorlardı. Çok geçmeden bunların fare olduğunu anladı. Üstelik bu sulak ortamda yaşadıkları için oldukça da büyük fareler olmalıydılar, içinde derin bir tiksinti duydu ve ardına dönüp geldiği kapıdan dışarı çıkmak ve hiç durmadan koşmak istedi. Ama bunu

yapamayacağını, kurcalanan kapının sesini duyunca yeniden hatırladı. Onu takip eden adam da vazgeçmemişti ve ilerlemeye devam ediyordu. Bu kapıyı açması da an meselesiydi. Hakan olduğu yerde durdu. Su artık beline geliyordu ve daha fazla gidebilecek cesareti yoktu. Arkasından bir el silah sesi duydu. Silah sesinin de ötesinde, bu duyduğu, mermi çekirdeğinin demir bir zemine sert bir şekilde çarpıp sekmesiydi.

Adam kapıya ateş mi ediyor? diye düşündü. Birkaç el silah sesi daha duydu. Kulakları sağır eden bir gürültüydü ve ardında şiddetli bir kulak çınlaması bıraktı. Hakan çaresizce gerisindeki kapıya baktı. Kilit sistemleri isabet alan kapı gacırdaya-rak açılmaya başladı. Önüne dönüp, karanlık ve içi türlü yeraltı sürüngenleri ile dolu suya baktı. Suyun içinde yoluna devam etmekten başka bir seçeneği yoktu. Kendini zorladı. Ama yapamadı. Yeniden arkasına döndüğünde, elinde bir fener ve parlak gümüş grisi bir tabancayla peşinden gelmekte olan adamın karanlık siluetini gördü. Siluet, kapı kapanırken bir anlığına oluşan ışık yansımasıyla aydınlandı. Bu adam, yalıda onu sorgulayan kızıl saçlı ajandı. Hakan dehşete kapıldı. Suya baktı. Çaresi yoktu. Birkaç adım daha hızla ilerledi. Derin bir nefes alıp ayaklarıyla kendini ileri doğru itip, bilinmezlerle dolu karanlık suyun içine bıraktı.

99. H

Derya birkaç dakika yarı baygın yattığı kaldırımdan güçlü), le doğruldu, az ilerisinde duran cep telefonunu aldı ve bütün gu cüyle İstiklal Caddesi'ne doğru koşmaya başladı. Zaman zaman sisin içinden birdenbire karşısına çıkan insanlar, telaşla koştu, ran Derya'yı son anda fark edip kenara çekiliyorlardı.

Derya sendeleyerek ilerledi ve Tünel Meydanı tarafına döndü, içgüdüleri ona Ahu'nun da bu yöne gittiğini söylüyordu. Eşofmanının kapüşonunu başına geçirip iplerini sıkıca bağladı. Tek umudu Hakan'a Ahu ve Attila'dan önce ulaşmak ve onu uyarmaktı. Sadece birkaç dakika içinde kendini Tünel Meydanı'nda buldu. Hakan'ın oturduğu binanın ve Galata Mevlevihanesi'nin önünde halen polisler vardı. Bir karar vermesi gerekiyordu. Soldan ilerleyip Mevlevihane ve Seferoğlu Apartmanı arasından Galip Dede Caddesi'ne girmeye karar verdi. Kapüşonunu çenesinin altından iyice sıktı ve yüzünü kamufle ederek temposunu yavaşlattı, sakin görünmeye çalışarak Tünel Meydanı'ndan Galip Dede Caddesi'ne girdi. Sis adeta dalgalanıyor ve yer yer açılıp rahat bir görüş olanağı veriyordu. Derya ne yapacağını kestirmeye çalışarak ilerlerken sisin açılıp daha net bir görüşe izin verdiği bir an karşıdan Galata Kulesi'nı gördü. Kule sislerin arasından bir görünüp bir kayboluyor, adeta bir masal havası yaratıyordu. Bu büyüleyici görüntü Derya'yı kendine doğru çekiyordu. Hakan'ın oralarda bir yerlerde olduğunu ve Ahu ile Attila'mn da onu oralarda bir yerlerde takip ettiklerini hissediyordu. Galata Kulesi'nin bulunduğu meydana girdiği an, bir binanın köşesinde duran Ahu'yu fark etti. Ahu meydana açılan sokağın köşesindeki kafenin duvarına yaslanmış telefonla konuşuyordu. Ahu'nun hemen arkasında, feneri ancak sabah söndürmüş iki sarhoş Ahu'yu gösterip birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı.

Derya bütün gücünü toplayıp süratle ve sessizce Ahu'ya doğru koştu ve onun hiç beklemediği bir anda arkasından kafasına şiddetle vurdu. Ahu aldığı sert darbe ile yüzüstü yere kapaklan-

(jj ve birkaç saniye kıvrandıktan sonra hareketsiz kaldı. Akşamdan kalma gençler etraflarına bakıp olan biteni anlamaya çalı-«jyorlardı. Derya çevik hareketlerle oradan uzaklaştı ve Hakan'ı arayabileceği tenha bir köşe aradı. İleride az önce Ahu'yu kesen gençler şimdi kadının yanma gitmişler ona yerden kalkması için yardımcı oluyorlardı. Ahu'nun ayıldığında kendisini göremeyeceği dar bir sokak köşesine saklandı ve Hakan'ı aradı. Telefonda uzun süren bir sessizlikten sonra otomatik mesaj sesi duyuldu:

Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz.

100.1

Hakan karanlık suların içinde ilerlemeye devam ediyordu ve artık ayakları yerden kesilmişti. Güçlükle nefes alıyordu. Ara sıra arkasına bakıyor ve zifiri karanlığın içinde ardındaki adamı görmeye gayret ediyordu. Bu karanlık suların onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Suya girmeden telefonun navigasyon uygulamasına son bir kez göz attığında bulunduğu yerin Galata Mevlevihanesi'nin yakını olduğunu görmüştü. Muhtemelen Galata Kulesi'ne doğru gidiyorum, diye düşündü. Aklına salonundaki Osman Hamdi Bey tablosu ve üzerinde yazan Kuran ayeti geldi.

"Biz her şeyi sudan yarattık."

Sonra az önce demir kapının ardına yazılmış Tevrat ayetini hatırladı:

Tanrı'nın Ruhu suların üzerinde dalgalanıyordu.

Tanrı, "Suların ortasında bir kubbe olsun, suları birbirinden ayırsın" diye buyurdu.

Ve öyle oldu.

Tanrı gök kubbeyi yarattı. Kubbenin altındaki suları üstündeki sulardan ayırdı.

Bunların hepsinin bir anlamı imalıydı. Tünel boyunca gördüğü üzerinde Sefira'larm yazdığı bazı kapılar ve o önünde ha-

526

zineyi andıran eşyalar, üzerlerine işlenmiş XIX sembolleri. v«

V §

bu ayetler. Kutsal metinler. Ressamlar ve tablolar. Her şey ^ büyük bilmecenin parçaları mı?

Dünyanın bugünkü efendilerinden korumak için Carnon-do'ların trilyonlarca dolarlık servetinin son vârisini saklamak elbette çok önemli bir misyon olmalıydı onlar için. Dünyanın en büyük, en acımasız küresel devlerine, komplo teorilerindeki o gizemli örgüt İlluminati'ye karşı bir avuç bilge insanın verdiği eşitsiz ve amansız bir savaştı bu. Asırlarca sürmüş ve bugün nihayet Melek ile sona gelmişti. "Melek" diye mırıldandı. Ağzına dolmakta olan suları tükürüyor ve nefes alabilmek için kafasını sürekli yukarıda tutmaya gayret ediyordu. Bir süre karanlıkta bu şekilde ilerledikten sonra yeniden kafasını kaldırmaya yeltendiğinde tünelin tavanına sert bir şekilde kafasını çarptı. Yüzyılların rutubeti ile yüzeyi kayganlaşan tuğla başını yarmamış ama korkunç bir ağrıya sebep olmuştu. Ulumaya benzer bir sesle inledi. O sırada arkasındaki adamın da suya atlama sesini duydu. Adam ne olursa olsun takip etmekten vaz geçmiyordu. Bir yere doğru itiliyor hissine kapılmaya başlamıştı Hakan. Acı içinde derin

bir nefes alıp suyun dibine doğru daldı. Karanlık suyun içine daldıktan birkaç saniye sonra yön duygusunu tamamen kaybetmişti. Aşağı mı iniyordu, geriye mi gidiyordu, yoksa olduğu yerde duruyor muydu bir türlü algılaya-madı. Zemin nerede, tavan neredeydi? Bir yerlere tutunmak istiyordu ama eline hiçbir şey denk gelmiyordu. Ayaklarının arasında paçalarına dolanan, yüzen bir şeyler hissediyordu sadece. Bu yönsüzlük duygusu ve karanlık onu tüketmeye başlamıştı-Nefes almak için su yüzüne çıkmalıydı ama tünel içinde biraz daha ilerlemişti ve artık su yüzeyine çıkabileceği bir boşluk da kalmamıştı yukarıda. Hareketleri yavaşlayınca dibe doğru çökmeye başladığını hissetti. Nihayet ayakları yere değmişti. Elle-rini başının üzerine kaldırıp, kafasını mümkün olduğunca koruma altına alıp ayakları ile yerden destek aldı, kendini hrzla ileri doğru itti. Suyun dibinde bir süre süzüldükten sonra ellen demir parmaklıklara çarptı. Can havliyle parmaklıkları yak&'

527

ıadı ve kendini parmaklığa doğru çekip yukarı doğru tırmana-,ak nefes alabileceği bir boşluk aradı. Parmaklığın en tepesine tll.mandığında nihayet tavana doğru nefes alabileceği bir hava t>0şluğu yakalamıştı. Burada neredeyse yarım metrelik bir haya boşluğu vardı.

Tünelin oval tavanı bu noktada daha kalın taşlardan örülmüş kemerli bir yapıya dönüşmüştü. Bu kemerin altına ise demir parmaklıklar yerleştirilmişti. Eğilip elleri ile suyun altında kalan bir boşluk olup olmadığını kontrol etti. Yetişemediği noktaları ayağıyla yoklayarak bu parmaklıkların olmadığı bir açıklık aradı. Ama nafileydi. Buradan öteye bir geçiş yok gibiydi. Ama en azından su şimdi yeniden bel hizasına geldiği için biraz rahatlamıştı. Derin derin nefes almaya başladı. Ciğerleri yeniden havayla dolmuştu. Büyük bir hırıltıyla, boğulurcasına nefes alıp veriyordu. Melek buralardan geçmiş olamazdı.

Melek.

Onu düşündü. Ve o an büyük bir panik atak krizine girdi. En büyük iki fobisinin de içindeydi: karanlık ve su. Bundan daha kötü bir son düşünemezdi kendisi için. Parmakları kaskatı kesilmişti ve demir parmaklıkları bir mengene gibi yakalamıştı. Nefes alıp verişleri hızlanmış, göğsü adeta patlayacak gibi sıkışmaya başlamıştı. Gözleri kapandı. Bu baskıya daha fazla dayanamadı ve bayıldı.

101. C

Akıllı telefonunun ekranından takip ettiği sinyal Attila Taşkent'i Galata Mevlevihanesi'ne kadar getirmişti. Onu tanıyan polis amirleri sayesinde polis kordonu altında olan Galata Mevlevihanesi'nin kapısından rahatlıkla içeri girdi. Her kapıyı açabilecek nüfuza sahip biri olması burada da işine yaramıştı. Hakan'ın telefon sinyali tam olarak Mevlevihane sarnıcının altından geliyordu. Telefonunun ekranına bakarak sarnıca kadar yürüdü ve bir duvara yaslanıp olacakları beklemeye başla-

528

di. Elini beline doğru götürüp ceketinin altında gizlediği silafo nm emniyetini kontrol etti.

Cebindeki diğer telefonuna bir mesaj geldiğini duydu ama il gilenmedi. Şu anda kâinatta Hakan'dan daha önemli bir konu yoktu onun için. Elinde tutmakta olduğu telefonun ekranından gözünü bir an bile ayırmadan yanıp sönen sinyale bakarak mı-rıldandı: "Gel, gel bakalım babanın kucağına Hakan Efendi."

Sonra cebindeki diğer telefonundan gelen bir mesaj sesi daha duydu. Ve bir mesaj sesi daha. "Ya sabır" diye öfkeyle mırıldandı. Boşta olan elini ceketinin iç cebine götürüp diğer telefona uzandı. Tam telefonu açacaktı ki Hakan'ı takip etmekte olduğu telefonuna bir çağrı geldi. O sırada ekrandaki görüntü gitti ve onu arayan bir numaranın görüntüsü ekranı kapladı. Arayan Ahu'ydu. Sonuca bu kadar yaklaşmışken ekrandaki sinyali kaybetmek niyetinde değildi. Çağrıyı reddetti. Ama birkaç saniye sonra Ahu onu yeniden aradı. Öfkeyle telefona cevap verdi. "Ne var!?"

"Mesajlarımı okudun mu?"

"Ne mesajı yahu! Beni oyalıyorsun, kapat şu telefonu!" "Dur bekle, kapatma" dedi Ahu, "sana kötü haberlerim var." Sersemlemiş gibi konuşuyordu. "Keşke attığım mesajları oku-saydm. Ruzly ailesinin servetine konmak için boş yere umutlanıyorsun. Melek de, karnındaki bebek de Yakup Ruzly'nin hiçbir şeyi olmuyor aslında. Melek evlatlıkmış. Yakup Ruzly'nin gerçek torunu, şu anda Hakan diye takip ettiğin adam. Yani gerçek Kenan Ruzly o."

"Sen neden bahsediyorsun be!"

"Attığım mesajlara bak. Hakan'ın bütün nüfus bilgilerim gönderdim sana. Resmi arşivlere erişebilmeni sağlayacak bir link ile beraber gönderdim hem de."

Attila bir anda buz gibi olmuştu. Bu kadın ne diyor böyle! "Unutma! Bana söz verdin. Hakan'a bir zarar vermeyeceğine söz verdin. Alacağını al ve onu bırak!"

Attila Ahu'ya hiçbir şey demeden telefonu suratına kapat*1.

529

piğer telefonundaki mesajı açıp önce ekran görüntüsünün oldu-

du fotoğrafa, sonra da Ahu'nun yazdıklarına baktı. Üçüncü meri

sajı da merakla açtığında gördü ki, bu, telefonda bahsetmiş olduğu linkti. Durdu. Kendine sakin bir köşe buldu ve mesajdaki linki tıklayarak siteyi açtı. Gerçekten de resmi nüfus arşivlerine girmişti. Karşısındaki dosyayı okudukça daha da çöktüğünü hissediyordu. O kaslı ve sağlıklı vücudunun içten içe çürüdüğünü ve içi boş bir ağaç kabuğu gibi kırılgan ve zayıf bir hale geldiğini hissediyordu. Yıllardır tuğla üstüne tuğla koyarak inşa ettiği tüm planlar ve uğruna tüm hayatını feda ettiği o büyük amacı resmen uçup gitmişti. Ruhunda yaşadığı büyük çöküntü sanki bir anda bedenini de ele geçirmişti. Dokunsalar devrilecekmiş gibi hissediyordu kendini. Başı döndü. Sendeleyip düşecekmiş gibi oldu. İçini Hakan'a karşı büyük bir nefret ve tiksinme duygusu kapladı, içindeki tüm negatif duyguları Hakan'a yönlendirmişti şimdi. Onun yavaş ve uzun sürecek bir ceza çekmesini, bütün itibarını yitirip bir hücrede geberip gitmesini istiyordu.

"Toparlan Attila. Toparlan! Kafanı topla!" dedi kendi kendine. Zihnini zorluyor ve bu durumdan bir çıkış yolu arıyordu.

Melek, diye düşündü, kafasını kaldırıp sisle kaplı caddeye baktı. Melek aslında beş parasız bir kadın. Ve yaptığım her şeyi biliyor!

Zihnindekileri toparlamaya çalışıyordu.

Melek'in bir an önce icabına bakmak zorundayım. Onu kaçırtıp alıkoyduğumu kimseye anlatamamalı. Ve Ahu... Gözlerini kısmış Ahu'yu nasıl halledeceğini düşünüyordu. Ahudan bir an önce kurtulmam lazım. Patlayan bombalar... Ekonomik saldırılar... Polise gittiği anda bittim demektir.

Sonra yeniden sarnıca doğru baktı. Hakan ile ne yapacağını düşündü. Hakan işi kolay. Onun hayatta kalması ve adalete teslim edilmesi planımdan vazgeçmeyeceğim. Konsey tüm bunları öğrendiğinde Hakan'ın peşine düşecektir zaten. Onu sağ bırakayım ki acı içinde ölsün.

Sonra kendi kendine gülümsedi. Yüzünde mutluluktan çok nefretin yol açtığı bir gülümseme vardı. Öyle ya, bunca patlama-

nın, ölümün, Yakup Ruzly'nin, hatta Melek'in ölümünün, adalet teslim edilmesi gereken bir sorumlusu olmalı.

Toparlandı. Yapması gerekenler konusunda kararını vertnis ti. Hemen Ahu'yu aradı. Telefon daha ilk çalışında açıldı. Ahu adeta bağırıyordu. "Nihayet! Bakabildin mi gönderdiğim mesaj, lara!" Ahu'nun sesi sitemli ve öfkeliydi.

"Dinle beni!" diyerek susturdu onu Attila, bir yandan da onu sakinleştirebilmek için doğru kelimeleri seçmeye gayret göstererek özenle ve yavaşça konuştu:

"Şimdi evine git. Sakın başka bir yere değil. Doğru eve! Ve bir süre gözlerden uzak dur!" Sonra bir an durdu ve panikle ekledi: "Bu siren sesi de ne! Polise mi gittin!?!"

"Hayır, hayır. Bir ambulanstayım şu anda. O Derya vahşisi bana saldırdı. Aslında bir şeyim yok ama bayılınca ambulans çağırdılar sanırım. Hastaneye götürüyorlar beni galiba."

Bir süre sessizlik oldu. Ahu konuşmaya devam etti: "Ben sözümü tuttum. Sıra sende. O CD'yi istiyorum Attila Taşkent!" "Çabuk in o ambulanstan ve evine git!"

Attila kendine hâkim olmakta zorlanıyordu. Tüm bunlar inanılması güç şeylerdi. Nüfus kayıtlarını gözleri ile görmemiş olsa, bu Ahu denen kadının Hakan ile birlik olup kendisine karşı bir kumpas içinde olduğundan emin olabilirdi. Bu düşüncelerden sıyrılıp yeniden toparlandı. Şimdi acil olarak yapılması gereken çok önemli işler vardı. Sesine sakin bir hava vererek telefonun diğer ucunda onun ne diyeceğini merakla beklemekte olan Ahu'ya sordu:

"Bunu hanginiz keşfetti? Yani Hakan'ın Yakup Ruzly'nin torunu olduğunu?"

"Bunu ilk Derya buldu. Her neyse. Artık iş benden çıktı. Senin için yapabileceğim her şeyi yaptım. Hayatta en sevdiğim m-sanı bile sattım. Ömrümün geri kalanını kendimden nefret ederek geçireceğimi bile bile sattım Hakan'ı. Şimdi lütfen sen de sözünü tut ve ver şu CD'yi bana."

Attila birden öfkelendi. "Sözünü tuttun ama ne halta y#ra' di?"

Ahu öfkesini bastırarak sordu: "Ne yani, CD'yi alamayacak

mıyım senden?"

"Henüz değil. Daha görevin bitmedi. Son görevin şu: Ben her şeyi yoluna koyana kadar eve git ve benden haber bekle."

Ahu bu sözlere bir cevap vermedi. Attila telefondan gelen seslere kulak kesilince, hızlı soluk alıp vermesinden kadının öfkelendiğini hissediyordu. Onu sakinleştirmesi gerektiğine karar

verdi.

"Dinle beni Ahu. Şimdi güvenli bir yere git. Ve benim bu işi tamamlamamı bekle. Görevin artık bitti. Gerisi artık bizde. İşini mükemmel yaptın. Söz verdiğim gibi, CD'ni en kısa zamanda sana vereceğim."

"Tamam" dedi Ahu, sesi rahatlamış gibiydi şimdi, "konuşuruz o zaman sonra."

Gerçekten yorulmuştu. Bu işin bittiğine seviniyordu. Kıl payı da olsa kurtulmuş gibiydi artık. 15 yaşındayken çekilen o iğrenç görüntülerini düşündü. Görüntüleri çeken adam, yıllardır Ahu'yu tehdit ederek ondan para sızdırıyordu. Attila nasıl ba-şardıysa bunu öğrenmiş, adamı kısa sürede bulup CD'yi ondan almıştı. Ve Ahu'yu arayıp başka bir şantaj için aynı CD'yi kullanmakta gecikmemişti. Hakan'ın nerede olduğuna ve ne bulduğuna dair gün boyunca sürekli bilgi almıştı ondan.

Bedeli ağır olmuştu ama nihayet yıllardır sırtında bir kambur gibi olan, ailesine geri dönmesine engel olan o görüntülerden zor da olsa kurtulacaktı. Hakan geldi aklına. İçini derin bir üzüntü kapladı. Kendisine yaptığı bunca iyilikten sonra ona ihanet ettiği için vicdan azabı çekiyordu. Yüreğinin derinliklerinde ince bir sızı vardı ve artık mümkünse bu yaşananları unutmak istiyordu.

Attila yeniden büyük bir telaşla takip programını açtı. Artık tek hedefi vardı: Hakan'ın elinden emaneti alacak ve onu bir suçlu gibi insanların önüne atacaktı. Ekranına baktı. Hakan'ın sinyali birkaç metre ilerisinden geliyordu. Az önce onu son kez

tespit ettiği yerden hemen hemen hiç uzaklaşmamıştı. Endis lendi. Bu adam niye hareket etmiyor? Sonra bir an korkuya k pildi. Daha önce, Hakan'ın telefonunu bir yerlerde düşürdü olabileceği ihtimali hiç aklına gelmemişti. Huzursuzlandı. Tele fonunu mu düşürdü bu adam? Yaslandığı yerden uzanıp az ile. risindeki sarnıca doğru dikkatle baktı. Sarnıçtaki sudan hiç 1ş1]J gelmiyor, hatta su yüzeyinde yaşam belirtisi olabilecek en ufak bir kıpırtı bile gözükmüyordu. Sadece karanlık ve bir metre derinliğinde gibi gözüken durgun su vardı. Attila yeniden düşünmeye başladı. Normalde Hakan'ın tabloyu bulmayı başarmasını bekliyordu. Hakan muhakkak başaracaktı, bunu hissediyordu. Kızıl'a onu kesinlikle öldürmemesini, dışarı kadar çıkmasına izin vermesini sıkı sıkı tembihlemişti. Tabloyu Hakan'ın elinden aldıktan sonra planının tıkır tıkır işlemesini ve bir taşla birkaç kuş birden vurmayı umut ediyordu.

Umarım bir aksilik olmaz ve umarım Kızıl erken davranmak zorunda kalmaz.

Elinde tablo ile kuleden çıktığı anda tabloyu Hakan'dan bizzat kendisi alacaktı, çünkü değil Kızıl, yeryüzünde kim olursa olsun o tabloya bir saniyeliğine bile dokunmamalı, ona bir an olsun bile sahip olmamalıydı. Bunu düşünmeye dahi tahammül edemiyordu Attila. Ebedi bir sevgiliyi bekler gibi bekliyordu o tabloyu.

Ahu'dan az önce aldığı bilgi ise tüm stratejisini biraz değiştirmesi gerektiğini ortaya koyuyordu. Artık planın başarılı olması için tabloyu Hakan'dan alması yetmeyecekti. Şimdi Melek'ten ve Ahu'dan da kurtulması gerekiyordu. Melek'in karnındaki çocuğun kendi öz evladı olması bile Attila'yı durduracak değildi. Melek yaşarsa, kendisini alıkoyan bir adamı herhalde anında ele verirdi. Öte yandan Ahu'dan da kurtulmalıydı, çünkü soyun son temsilcisinin Hakan olduğunu bilen geride bir tek Ahu kalıyordu. Gözlerinde şeytani bir parıltı vardı.

"Ha, bir de Derya var tabii. Onun da öldüğünden emin olmam gerekir" diye mırıldandı kendi kendine. Gözünü Hakan'ın telefon sinyalinden ayırmadan diğer telefonunu yeniden çıkarıp

533

rekli numaraları tuşladı. Adamlarına Ahu'yu ve Derya'yı bu-bilecekleri yerleri tarif etti. "Hemen ilgilenin ve kendilerini tatile gönderin" dedi.

Bunun anlamı, "öldürün"dü.

102.1

Hakan demir parmaklıklara kollarını, bacaklarını dolamış, ölü gibi hareketsiz bir halde asılı duruyordu. Uzun saçlarının arkasından süzülen sular damlalar halinde bel hizasındaki suya düşüyor ve her düşen damla, karanlık bir mağaraya benzeyen ıu dehlizin duvarlarında tınısı çok farklı bir ses olarak yankılamıyordu. Periyodik aralıklarla gelen bu damlama sesi Hakan'ın giderek bulanmakta olan zihnini bu dünyaya bağlayan tek şeydi şu an. Her damla sesi onu zihninde dalmakta olduğu derinlik-cen çekip gerçek dünyaya getiriyor, sonra bu sessiz karanlık bir sonraki damlaya kadar onu tekrar içine alıyor, zaman ve mekân mefhumunu yeniden yitirmesine yol açıyordu. Bu şekilde saniyeler geçmişti ve gitgide şuurunu tamamen yitirmekte olduğu bir hiçliğe doğru kayıyordu, içerideki oksijen ise hızla azalıyor ve bedeninin de havasızlıktan tükenmesine yol açıyordu.

O esnada çıkan o tuhaf ses, sessizliği yırtan, sanki bir matkap sesine benzeyen o titreşim sesi tünelin duvarlarında yankılanmaya başladığında Hakan artık derin bir rüyanın içindeydi. Eğer kendine gelmezse bu muhtemelen gördüğü son rüya olacaktı üstelik. Montunun göğüs cebindeki telefon sessiz konuma geçmişti ve sarsılarak titreşiyordu. Hakan bu sese ve vücuduna temas eden bu titreşime hiçbir tepki vermedi. Bir süre sonra ses kesildi. Yeniden karanlık. Yeniden sessizlik. Bu zamansızlık ve mekânsızlık duygusu tüm benliğini yeniden ele geçirmek üzereydi. Beyninin içinde bir yerlerde sürekli olarak, demir kapının üzerinde okuduğu Tevrat ayetleri ve Kuran ayetleri dönüp duruyordu:

Tanrının Ruhu suların üzerinde dalgalanıyordu.

534

Biz her şeyi sudan yarattık.

Saçlarından o an süzülen bir damla, yerdeki su ile buluc* hareketsiz suda halkalar halinde dalga dalga ilerledi ve tünel' duvarında söndü. Damlanın çıkardığı ses de ses dalgaları halin ilerledi ve tünelin duvarında ve Hakan'ın kulaklarında söndü

Tanrının Ruhu suların üzerinde dalgalanıyordu.

Biz her şeyi sudan yarattık.

içerideki oksijen bitmek üzereydi. Hakan'ın telefonu yeniden çaldı. Titreşim Hakan'ın bütün vücudunu ele geçiren bir dalgalanma gibi teninde yayıldı ve söndü. Yeniden ve yeniden. Hakan artık bu dünyadan hiçbir sese, hiçbir ışığa ve hiçbir temasa cevap veremeyeceği bir başka boyuta doğru ilerliyordu.

Büyük bir ağaç görüyordu hayalinde. Üzerinde ışıl ışıl parlayan bir güneş doğmuştu. Güneş ışığı yaprakların arasından süzülüp tenine değiyor ve içini ısıtıyordu. Işıltılı yaprakların arasında yüzlerce kuşun cıvıldamasıyla oluşan muhteşem bir orkestra vardı. Temiz havayı içine çekti. Elindeki sıcaklığı hissetti. Başını eğip baktığında minik bir kız çocuğunun ellerinden tutmakta olduğunu gördü. Bu, Melek'ti. Eğilip çillerle kaplı alnından öperken Melek'in kocaman lacivert gözleri sonsuz bir huzur ve sevgi ile kapanmıştı. Sımsıkı sarıldılar. Hayatı boyunca anne baba sevgisi tadamamış eksik bir adamın, hayatı boyunca anne baba sevgisi tadamamış eksik bir çocukla o ağacın dibinde, yemyeşil çimenlerin üstünde böylesine kardeşçe sarılması onları eksiksiz bir insan yapmıştı. Ruhunda eksik kalan ne varsa, yarısı da onda, Melek'teydi sanki. Hayatında olmadığı kadar huzurlu hissediyordu kendini Hakan. Melek onu kıyafetinden çekiştiriyor ve tombul parmakları, güneşten kırpıştırdığı uzun kirpikleriyle gökyüzünde neşeyle uçan kuşları işaret ediyordu.

"Kenan Abi, bak!" diyordu. "Sapsarı, kocaman bir kelebek!"

Bana niye Kenan dedi? diye düşünüyordu Hakan. Bana niye Kenan dedi?

"Kenan Abi, bak sincaplar koşturuyor dallarda."

"Kenan Abi, bak!"

"Kenan Abi!"

535

"Kenan!"

Melek'in sesi ile Derya'nın sesi yer değiştirmişti zihninde. Gördüğü bu hayalin arasına az önce duyduğu Derya'nın telefondaki sözleri karışıyordu;

Kenan, nihayet sana ulaştım!

Hayal bitti. Güneş bir anda bulutların arkasına saklandı, yemyeşil ağacın yaprakları hareketsiz kaldı, ışık söndü. Önce griye dönüşen dünya yavaş yavaş kararmaya ve yerini simsiyah, zifiri bir karanlığa bırakmaya başladı. Üşüdüğünü hissediyordu Hakan. Bir anda gündüz gece olmuş, bahar kış olmuş, Melek bir anda gri bir küle dönüşüp havaya savrulmuş ve kulağındaki tek ses artık Derya'nın sesi olmuştu. Ellerindeki sıcaklık yerini soğuk, ıslak ve pütürlü bir şeye bırakmıştı. Artık nefes alamıyordu.

103. S

Derya zaman kaybetmeden koşar adım Galata Mevleviha-nesi'nin kapısına kadar gelmişti. Polislerin bir anlık dalgınlığını fırsat bilip ilerledi, sisin kendisini kamufle etmesinden faydalanarak, çevik bir hareketle Mevlevihanenin duvarlarındaki parmaklıklardan tırmanıp sessizce içeri atladı. Tam olarak

Galip Dede Türbesi'nin arkasındaydı, orada sisin ve ağaçların ardında, kendi kendine mırıldanmakta olan Attila Taşkent'i gördü.

Aşağılık adam! diye geçirdi içinden. Daha bir gün önce kendisini iş teklifi hilesiyle nasıl da tuzağa düşürmeye çalışmıştı. Derya Attila'ya gözükmeden olabildiğince yaklaşmayı denedi. Yaklaştıkça adamın üstünün başının çamur içinde kalmış olduğunu gördü. Türbenin arkasına saklanıp Attila'yı izlemeye başladı. Bir yandan da cep telefonunu çıkarıp yeniden Hakan'ı aradı.

Israrla çaldırmasına rağmen Hakan cevap vermiyordu. Derya iyice endişelenmişti. Hakan oralarda bir yerde olmalıydı.

Allahım, lütfen yaşıyor olsun, diye yakarıyordu içinden. Vazgeçmeden onu aramaya devam ediyordu. Tek tesellisi telefonunun hâlâ ulaşılabiliyor olmasıydı.

536

Hakan'ın parmaklıkları sımsıkı tutan ellerinden biri çözü] meye başladı. Önce parmakları gevşedi, sonra bileği ve sonra d dirseği yavaşça açıldı ve bir kolu aşağı doğru sallandı. Artık par maklıklara tek elle tutunuyordu. Parmaklıklara geçirdiği ve halen suyun altında olan ayaklarından birini bir lağım faresi çekiş-tirmeye başlamıştı. Farenin dürtmeleriyle ayağı, takılı olduğu parmaklıktan kurtulup aşağı doğru kaydı. Bedeni iyice sarkmış suyun yüzeyine yaklaşmıştı. Eğilince açılan montunun iç cebindeki telefonun ışığı titreşimle beraber yanıp sönerek karanlığı bir itfaiye aracının çakar lambası gibi kesik kesik aydınlatmaya başladı. Zihninde yarattığı gece ve kış, her ışık yanışında yaza dönüşüyor, sonra telefonun ışığı sönünce yeniden kış oluyordu. Sonra ışık yine söndü ve her yanı karanlık kapladı yeniden.

Derya, Belki de aramakla iyi etmiyorum. Belki her aramamla yerini belli etmiş oluyorum, diye düşünerek aramayı sonlan-dırmıştı. Bir daha aramayacaktı. O sırada meydandan uzaklaşmakta olan ambulansın sesini duydu.

Ahu'yu götürüyor olmalılar, diye düşündü. Şimdi yapması gereken tek bir şey vardı. Hakan'a ulaşmak. Ama bunu nasıl yapabileceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Saklandığı duvarın dibindeki çalıların arkasından, karşısındaki sarnıcın merdivenlerinin önünde bekleyen Attila Taşkent'e baktı. Hakan'ın oradan çıkacağını tahmin ediyor olmalı, diye düşündü.

Bu işte aklına yatmayan bir şey vardı. Hakan o demir parmaklıklı kapıyı açıp sarnıçtan nasıl çıkacaktı? Birkaç saat önce bu sarnıca birlikte gelmişler, kapıyı yerinden oynatamamışl^r ve hiçbir giriş yolu bulamamışlardı. Yine de emin olamadı. Belki de Attila'nın tahmin ettiği gibi Hakan, buradan çıkış yapacaktı-

Belki ben ayrıldıktan sonra içeri girmenin bir yolunu buldu?

Yine de mantıklı gelmedi bu fikir. Muhakkak başka bir yer' den içeri girmiş olmalı, diye düşünüyordu. Fakat Attila neden onu burada bekliyordu?

Başından beri bizi takip ediyor olmalılar.

537

Sarnıcın kapısında Hakan ile uzun süre düşünmüşler ve içe-• irmenin bir yolunu bulamamışlardı. O kapı sarnıca girmenin ı}jr yolu değildi. Bir giriş varsa o kesinlikle başka bir yerdeydi. peki Attila neden sarnıçta bekliyor'?

Attila'nın sürekli olarak telefonunun ekranına baktığını gördü. Bazen telefonu sarnıca doğru tutuyor, bazen de uzaklaşıyor ve kendi etrafında bir tur dönüyordu. Başlarda onun fotoğraf çektiğini düşünmüştü ama aynı hareketleri sürekli tekrar etmeye başlayınca kesin olarak emin oldu, Attila bir sinyal arıyordu.

Hakan tam altında bir yerlerde olmalı, diye düşündü. O an aklına akıllı telefonu ile fotoğrafını çektiği sarnıç kitabesi geldi. Telefonunu çıkardı ve telefon hafızasında kayıtlı fotoğrafların arasından Hakan ile birlikte okudukları o kitabenin fotoğrafını aradı. Bu arada aklında sürekli olarak Hakan vardı. Göğsünde büyük bir sıkışmışlık duygusu, karnında ölü kelebeklerin uçsuz bucaksız mezarlığının verdiği hüzünlü sızı ile sadece, ama sadece Hakan'ı düşünüyordu. Nihayet kitabenin fotoğrafını buldu ve açıp büyüttü.

Rah-ı Mevlânada ey Galib budur şeyhü'ş-şüyûh Hazret-i Şârih-i Rüsûhi kıdve-i ehl-i rüsûhe.

Tasavvufun en temel öğretisi, akıl ile, bilim ile kavranama-yacak bir içrek dünyanın var olduğu gerçeğiydi. O dünya batini bir dünyaydı. Ancak gönül gözü ile bakanların görebileceği bir dünya. Orada sevgi vardı. Sonsuz sevgi. Aşk vardı. Sonsuz ve ilahi aşk. İnsan-ı Kâmil ile Hakk'm birliği vardı. Her şey BİR'di ve bir her şeyin parçasıydı. Bu felsefeyi anlatabilmek, bu dünyanın kelimeleri ile olabilecek bir şey değildi. Sonsuz bir kelam gerekirdi anlamak ve idrak etmek için. Bu yüzden her kelimenin, her sözün, hatta her sesin, her harfin bile birden çok ve gizli anlamları vardı. Yeşil her zaman bir renk değildi, kan her zaman bir vücut sıvısı değildi ve şarap bildiğimiz anlamda bir içecek değildi bu âlemde. Kelimelerin başka başka anlamlara geldiği tasavvufun bu beytine, bir de bu gözle, yeniden baktı.

538

Allah'ın yolunda giden rehberlerin en muzafferi odu Gizli ilim sahibi ve tabi olunup ardından gidilecek h •• yük kişi.

"Ey Galib!" diye mırıldandı okurken. Bu sözler dudakların dan dökülürken arkasına saklandığı gül ağacının dallarındaki dikenlerden biri koluna battı. Büyük bir acıydı bu, bağırmamak için dudaklarını ısırıp gözlerini yumdu.

Acıya sabretmeyi öğreniyordu.

104. C

Hakan'ın bedeni hareketsiz bir şekilde parmaklıklarda asılı duruyordu. O an, bir süredir durgun bir hal almış olan suyun üzerinde bir anda hafif bir kıpırtı oldu. Kıpırtı halkalar halinde minik dalgacıklara yol açtı, minik dalgacıklar sırayla Hakan'ın sudaki bacağına çarpıp yok oldular. Sonra daha kuvvetli bir kıpırtı ve sonra daha kuvvetli halkalar birbirini izlediler.

Zihninde giderek zayıflayan imgeler içinde Derya'nın görüntüsü gözünün önüne gelmişti birden. Hakan görmüyor, işitmiyor, hissetmiyordu. Fakat Derya'nın sesinden bir fısıltı duyuyordu ruhu:

Rah-ı Mevlânada ey Galib budur şeyhü'ş-şüyûh Hazret-i Şârih-i Rüsûhi kıdve-i ehl-i rüsûhe.

Tekrarlanarak söylenen bu sözler, sürekli yükselen bir fısıltı halinde şiddetli yankılanmalara yol açıyor, küçük, karanlık, ıslak ve havasız boşluğu dolduruyordu.

Su adeta çalkalanmaya başlamıştı. Küçücük yüzeyinde öylesine büyük dalgalar oluştu ki sular Hakan'ın göğüs hizasına kadar yükselip bedenini sarsmaya başladı. Hakan bu sarsıntıya hiçbir tepki vermedi. Bir kedi kadar büyük bir lağım faresi Hakan'ın geriye doğru sarkmış durumda olan bedenine tırmanmaya çalışıyordu.

539

Bu kirli suların pek fazla ziyaretçisi olmadığından, çok geçmeden başka fareler de Hakan ile ilgilenmeye başlamıştı. Su-vun içinde birbiriyle tepişen ve her biri bir kedi büyüklüğünde 0]an vahşi fareler suyu adeta çalkalıyordu. Üzerine tırmanan fare Hakan'ın omzundan sızan kanın kokusunu almıştı. Bu güçlü çağrıya karşı koyamayan fare Hakan'ın bedeni üzerinde ilerleyip omzuna kadar ulaştı. Jilet kesiğinden hafifçe sızan kan bile farenin gözünü döndürmeye yetmişti. Fare burnu ile kumaşın üzerinden yaraya dokununca, Hakan'ın aşağı sarkmış durumda olan kolu acı ile istemsizce hareket etti.

Zihninde bir ışık belirip kayboldu o an. Bu küçük hareketle ürküp geri çekilen fare yeniden bir hamle yapıp yaraya bir daha dokundu. Hakan o an bambaşka bir rüyadaydı. Sanki karanlık suyun yüzlerce metre derinliğinden bir yıldırım hızıyla yüzeye doğru yüzüyor, giderek artan bir ışık ve göğsünde ani basınç değişikliğinin verdiği vurgun hissiyle ruhunu teslim edecek kadar kendinden geçtiğini hissediyordu. Müthiş bir boğulma hissiyle ağzını açtı ve son birkaç nefeslik oksijeni içine çekti. Bir hayvan uğultusu gibi çıkan sesi ikinci ve üçüncü nefesten sonra incelmeye başlamıştı. Onun bu debelenmesi ve haykırması ile ürken fareler kaçıştılar. Ciğerleri yanıyordu ama acısı giderek hafifliyordu. Kulaklarında hâlâ Derya'nın sesi, aynı sözleri fısıldıyordu.

Rah-ı Mevlânada ey Galib budur şeyhü'ş-şüyûh Hazret-i Şârih-i Rüsûhi kıdve-i ehl-i rüsûhe.

işittiği bir ses değildi bu. Beynine işleyen bir sesti. Sanki göğsünün orta yerinde manevi bir kulak açılmış ve ses oraya akmıştı. Gözlerini açtı. Yanaklarından süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. Elini göğsüne götürdü ve acıyan yerine bastırdı. Kıyafetleri sırılsıklam, eli yüzü kir pis içindeydi. Karanlık onu boğacak gibiydi. Elini montunun iç cebine soktu, telefonunu aldı ve düğmesine bastı. Ekranın ışığı yandı. Telefon hâlâ çalışıyordu. Ekranın ışığında, yara bere içindeki parmaklarını gördü. Ekranda Derya'nın bıraktığı cevapsız çağrılar vardı. Derya'yı

S40

hatırladı. Melek'i hatırladı. Ve sonra omuzlarına yüklenmiş t0 larca ağırlıktaki yükü hatırladı. Omzundaki yaraya dokundı Mahmut Sami Hoca'nın sözlerini hatırladı:

Rabbimiz her şeyi bir sebeple yapar. O çocuğun omzunuz o yarayı açması gerekiyormuş demek. Allah katında bir sebebi muhakkak vardır fakat bizler bilemeyiz.

"Buradan çıkmak zorundayım" diye mırıldandı.

Telefonun flaşını açıp karanlık suya doğru tuttu. Ne kadar zamandır buradaydı bilmiyordu. Gelen çağrıların hepsi birkaç dakika içinde gerçekleşmişti. Belki iki belki üç dakika, diye düşündü.

Telefonun gerçekten su geçirmediğine sevindi. Suyun altında flaşın da çalışmasını umarak açık durumda bıraktı ve parmaklıklardan aşağı inip yeniden suya daldı. Amacı, parmaklıkların altında veya yanında bir boşluk veya aralık bulup oradan geçmek veya parmaklıkların zayıf bir yerini bulup oradan çıkabilmekti. Başka zaman olsa ne suya dalabilir ne de karanlıkta kalabilirdi. Ama artık hiçbir şey umurunda değildi. Kaybedeceği bir şey kalmadığında insan fobilerinden de arınıveriyor-du bir anda. Kuvvetli bir nefes alıp suya daldı. Telefonun ışığı eşliğinde ilerledi. Telefonun flaşından çıkan ışık huzmesi, bulanık suyun içinde fazla ilerleyemiyor ve yalnızca kısa bir mesafeyi aydınlatabiliyordu. İstanbul'u etkisi altına alan yoğun sisi hatırladı Hakan. İyice dibe dalınca parmaklıkların altında aradığı boşluğu nihayet buldu. Elleriyle parmaklıklardan tutunup kendini dibe doğru, tünelin zeminine kadar bastırdı. Sırtüstü yatar pozisyonda parmaklıkların altından süzülüp nihayet geçmeyi başardı.

Yeniden yüzünü yere döndü, dikey bir cenin pozisyonu alarak ayaklarını göğsüne çekti, ayak tabanlarını yere dayadı ve sonra yay gibi bükülmüş bacaklarını açarak kendini yukarı doğru süzülen bir deniz torpili gibi fırlattı. Suda ilerlerken yine krize girecek gibi oldu, neyse ki birkaç saniye içinde su yüzüne çık' mıştı. Yüzeye çıktığında telefonuna baktı. Hâlâ çalışıyordu. H&' yatı boyunca başka marka bir telefon kullanmayacağına yem111 etti içinden. İlerledikçe tavan yükselmeye ve su seviyesi düşme'

541

ve başladı. Ortam karanlıktı ama artık su sadece diz kapaklarına geliyordu. Bir süre bu şekilde yürüdükten sonra kendini büyük bir galerinin içinde buldu.

Arkasına dönüp baktığında, az önce çıktığı suların içinden süzülüp gelen cılız bir ışık takıldı gözüne. Peşindeki adam da vazgeçmemiş ve hâlâ geliyor olabilir miydi? Bir an durup az önce ışığın geldiği yöne doğru dikkatle baktı. Işık şimdi yok olmuştu. Rahat bir nefes aldı.

105. I

Hakan'ın aşağıda hareketlenmesi ile yukarıda onu izleyen Attila Taşkent de hareketlenmişti. Telefonuna bakarak başı önde Mevlevihanenin ağaçlarla kaplı bahçesinde yürümeye başladı. Kâh bir mezar taşının üzerinden atlıyor, kâh devrilmiş eski bir mermer sütuna takılıp dengesini kaybediyordu. Kafasını kaldırıp baktığında sinyalin artık Mevlevihanenin duvarını aşıp Galata tarafına doğru yöneldiğini gördü.

"Başka bir yere gidiyor!" dedi öfkeyle. Mevlevihanenin taçlı kapısından dışarı çıkmış, cadde boyunca sağından solundan geçen insanlara aldırış etmeden ilerliyordu.

Derya da saklandığı köşeden onu takip ediyordu. Hakan'ın Mevlevihaneden uzaklaştığını düşünerek, erken davranıp dışarı Çıkmaya karar verdi. Geldiği yerden, yine türbenin arkasından dolaştı. Güvenlik görevlilerinin ve polislerin onu göremeyeceği kuytu bir noktadan demir parmaklıklara tırmandı ve duvardan yeniden Galip Dede Caddesi'ne atladı. Yolun karşısına geçip, aralarında belli bir takip mesafesi bırakarak Attila'nın ilerlediği istikameti takip etmeye başladı.

Aşağı gidiyoruz, diye düşündü Derya, Galata Kulesine gidiyoruz!

Üstü başı çamur içinde, yalpalayarak ilerleyen Attila'nın peşinde, yokuş aşağı, Galata Kulesi'ne doğru arka arkaya yürüme-

542

ye başladılar. Aralarında sadece on metre vardı. Sis yüzünd Attila, bu kısa mesafeden bile ancak hayal meyal seçilebilen lerini uçuşan karanlık bir hayaleti andırıyordu.

106. M

Hakan etrafına baktı. Burası birçok başka tünelin kesiştiği büyük bir kavşak gibiydi. Büyük bir kemerin altından geçip galeriye girdi. Kemerin üzerinde yazan SEKİNE yazısı dikkatinden kaçmamıştı. Korkuyla ürperdi. Tam sekiz tünel girişi olan galerinin içine bir yerlerden hafif bir ışık sızarak bu gizemli mekânı loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Bu hafif ışık bile Hakan'ın rahatlamasına ve kendini daha iyi hissetmesine neden oldu. Yirmi metre kadar yürüdü ve galerinin tam merkezinde konumlanan daha küçük bir sekizgen yapı gördü. Devasa bir sütunu veya yerden tavana doğru uzanan bir kümbeti andırıyordu. Hatta Taksim'deki Maksem binasını...

Hakan telefonunun navigasyon uygulamasını açıp tam olarak nerede olduğuna baktı. Galata Kulesi'nin dibine gelmişti. Kümbeti andıran yapının etrafında bir tur attı. Sekizgen yapının her yüzeyinde kapağa benzer ayrı bir demir kapı vardı ve kapıların hiçbirinin üzerinde herhangi bir kilit mekanizması yoktu. Hakan telefonunun flaş ışığını açıp tek tek kapıların her köşesini kontrol etti.

Sekiz duvarda sekiz kapı mı? Peki içeri hangisinden gireceğim? Ve nasıl?

Bir ses duyduğu hissine kapılıp dönüp arkasına baktı. Arkasındaki tünellerin hepsinin ağzı karanlıktı. Yapının etrafında birkaç tur attığı için artık arkasındaki bu tünellerin hangisinden giriş yaptığını da hatırlamıyordu. Bir şeyler duyabilmek için nefes bile almadan orada öylece durdu. Bir mabedi andıran galeride çıt çıkmıyordu. Peşindeki adamı düşündü. Bu sessizlik iyiye işaret. O delikten çıkmayı başaramadı demek ki.

Yeniden önündeki kapılara baktı. Bu kez daha büyük bir dik-

543

katle inceliyordu. Eliyle yokluyor, itiyor, girişi bulabileceği bir ipucu arıyordu. Derya Galata Kulesi'nin altından geçen pek çok tünel ve dehliz hikâyesi anlatmıştı. Bunların kimi gerçekten tespit edilmiş, keşfedilmiş tünellerken, kimi ise efsanelere, masallara ve bir şehri şehir yapan yerel söylencelere dayanıyordu. Onun sözlerini hatırladı:

Galata Kulesi'nin de altından pek çok yere uzanan tüneller geçtiği tespit edildi. Hatta Kilyos'a kadar uzanan bir yeraltı geçidi olduğu ısıya duyarlı kameralarla ta uydudan tespit edilmiş durumda.

Şimdi o dehlizlerin tam ortasında ve belki de çok uzun zamandır kimsenin ayak basmadığı bir yerdeydi. Yosun ve nem kokusu artık genzini yakıyordu. Tek tek bütün kapıları yeniden incelemeye başladı. Nihayetinde tüm kapıların altında küçük birer oyuk olduğunu gördü. Aynı Maksem'in kapısındaki özel anahtar yuvalarına benziyorlardı. Aklına IBB logolu anahtarlık geldi. Bir anlığına, yoksa kayıp mı ettim endişesi ile ceplerini yokladı, oradaydı, hâlâ cebindeydi, derin bir nefes aldı ve IBB logolu anahtarlığını çıkarıp kapılardan birinin altındaki yuvaya soktu. Çevirmeye çalıştı ama

mekanizma hareket etmedi. Hatta içinde bir mekanizma varmış gibi de gelmedi Hakan'a. Aynı işlemi sırayla bütün kapılara yapıyordu. Artık beşinci kapıya gelmişti ve kapı yine açılmadı. Arkasındaki dehlizlerin birinden su sesine benzer bir ses duydu. Geliyor! Elimi çabuk tutmalıyım!

Altıncı kapıya geldi. Anahtarlığı yuvaya yerleştirdi. Yine bir şey olmadı. Yedinci kapıya geldiğinde anahtarlığını çıkarıp önündeki kapının yuvasına yerleştirdi ve kuvvetle çevirmeyi denedi. Mekanizma zorlandı ama kıpırdamadı. Avucu acıdığı için artık vazgeçmek üzereyken mekanizma harekete geçti ve sessizce içeri doğru kayarak açılmaya başladı. Demir kapı öylesine sessizce kayıyordu ki açılıp açılmadığını anlamak için gözlerini kocaman açıp gördüklerinden emin olmak istedi. Kapı sanki dünyanın en sessiz hidrolik sistemine sahipmiş gibi usulca kayıp açıldı. Hakan heyecandan ölecek gibi hissetti kendini. Büyük kapı ilk ha-

reketi aldıktan sonra kendi kendine açılmıştı. Hakan'ın karşısırı basamaklarla inilen bir bölüm çıktı. Bu bölüm Galata Kulesi'nj tam altındaydı ve kelimenin tam manasıyla kulenin kalbine do» ru iniyordu. Telefonun ışığı ile içeriyi görmeye çalıştı. Büyük bir dikkatle içeri doğru ilk adımını attı. Basamakları temkinli ama hızlı adımlarla indi. Gözleri etrafı bir radar gibi tarıyordu. Uzun zaman sonra buraya ilk giren ben miyim?

Zihninde bu sorularla 19 basamağı indi ve durdu. Etrafta çıt çıkmıyordu. Az önce Maksem binasına benzettiği o sekizgen yapının içindeydi artık. Karşısındaki manzarayı görünce kalbi du-racakmış gibi oldu. Sanki tablonun içine girmişti. Burası kırmızı Tekvin adını verdikleri eskizin bire bir aynısı olacak şekilde tasarlanmıştı. Yukardan bir yerden içeri ışık süzülüyor ve ortamı aydınlatıyordu. Karşısındaki rahleye baktı. Rahlenin sağından bir terazi sarkıyordu. Üzerinde hamile kadın yerine siyah, demir bir sandık vardı. Yerde bir buhurdan ve yanında kitap süsü verilmiş ahşap bir maket vardı. Solda bir şamdan ve tüm bu kompozisyonu tamamlayan, fonda cami mihrabına benzeyen çini işlemeli bir mihrap...

Hakan gözlerine inanamıyordu. Bu sekizgen odanın tam ortasına yerleştirilmiş rahleye ve üzerindeki demir sandığa takıldı bakışları. Arkasına baktı. Az önce geçtiği kapının ağır ağır kayarak arkasından kapanmakta olduğunu gördü. Kapı kapanırken hiçbir ses çıkmamış olması onu iyice tedirgin etmişti. Artık geriye dönüş de yoktu. Temkinli adımlarla odanın içinde yürüdü. Sağa sola baktı, odanın içinde hareket eden hiçbir şey yoktu. Yalnızdı. Rahlenin üzerinde durduğu zemin, iki parmak kalınlığında ahşap bir platformla yükseltilmişti ve platform, beyaz karolardan oluşan bir zeminin üzerinde duruyordu.

Kafası karışmaya başladı. Rahlenin üzerindeki sandığın önünde durup ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sağına soluna, arkasına baktı. Üzerinde banka kasalarının kilit sistemlerine benzeyen çevirmeli ve şifreli tek bir mekanizma vardı ve etrafı sayılarla doluydu.

Tek bir çark ve etrafında sayılar.

Buraya bazı sayılar girmesi gerekiyordu. Ama şifre kaç haneli bir sayıydı, hiçbir fikri yoktu. Kafasını kaldırdı ve etrafına bakmaya başladı. Aradığı cevap oralarda bir yerde miydi?

Bir adım geri çekildi ve şamdanın, rahlenin, sandığın, mihrabın, buhurdanın, etrafında gördüğü her şeyin anlamını düşündü. İçinin ürpermeye başladığını hissetti. Bir panik atak krizi daha gelmesin diye zihnini boşaltmaya ve kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Etrafına bakarken, "Bütün dinlerin kaynağı tektir ve er geç aynı potada eriyecek ve bir ve tek olacaklardır. Din o zaman insanların elinden Tanrı'nın eline geçecek ve yeniden yalnız O'nun olacaktır" diyen Yakup Ruzly'nin sözlerini hatırladı.

Yeniden önündeki demir sandığa baktı. Aklına sandığın şifresi olabilecek ve rakamlarla ifade edebileceği hiçbir şey gelmiyordu. İstiklal Caddesi boyunca uzanan yüzlerce metrelik tüneli yürüyerek buraya gelirken yol boyunca gördüğü kapıları düşündü. Bazılarının üzerinde tuhaf sembol ve işaretler vardı. XIX işaretinin ne olduğunu o an anladı. Bunlar Roma rakamı ile 19'du.

Olabilir mi?

Sandığın önüne gelip diz çöktü ve şifreli mekanizmayı önce l'e, sonra 9'a çevirdi. Bunu yaparken eğilip kulağını sandığa yaklaştırdı. Mekanizmadan kilidin açıldığına dair herhangi bir ses duymadı. Belki birkaç tane 19 birlikte girilmeli diye düşünerek birkaç kez üst üste 19 yazarak denedi.

19

1919 ; 191919 •s 19191919

Olmuyordu. Yine bir ses yoktu. Tünel boyunca gördüğü 1 ve 9'la-nn, belki de 19'ların bir anlamı olmalıydı. Basamaklar da 19 adetti. iyi ama tüm bunların ne anlamı var! Şifre mekanizmasına yeniden baktı. İki gündür yaşadıklarını düşündü. Rakamlara dönüştürebileceği bir şeyler taradı beyninde. Ama yoktu.

Kırmızı Tekvin tablosuna göre hamile bir kadının oturduğu bir rahlenin üzerinde duran sandık. Hakan, bu tasarımla neyi sembolize etmiş olabileceklerini düşünüyordu. Süleyman'ın ka-

546

yıp sandığı Süleyman Tapınağı'nın kapısının önünde miydi? J\jp anlatıyordu tüm bunlar?

Ardından gelen garip bir ses duydu. Ayak sesi gibiydi. Belki de peşindeki adam kısıldığı o kapandan kurtulmuş ve buraya galeriye kadar ulaşmıştı.

Diğer IBB anahtarlığı peşimdeki adamın elinde mi? O anahtarlıktan sadece iki tane olduğunu biliyordu. Biri kendinde diğeri Melek'te. Peşindeki adam Attila Taşkent'in fedaisi olduğuna göre bu durumda Melek'i de Attila kaçırmış oluyordu. Böylece anahtarlığı ele geçirmiş olmalıydılar. Hakan yumruklarını sıktı. Öylesine büyük bir güçle sıkmıştı ki tırnakları kendi avuç içine saplandılar. Acıyı umursamadı. Tek düşündüğü Attila ve onun sınırsız kötülüğüydü. Melek'in iyi olması için o an bütün dünyayı feda edebileceğini hissetti. Toparlanmak zorundayım!

Yeniden sandığa döndü. Artık titremeye başlayan eliyle umutsuzca sandığa dokundu. Şimdi ne yapacağım?

107. Ğ

Attila önüne geçen insanları sağa sola itekleyerek, gittikçe kalabalıklaşmaya başlayan Galata Kulesi'nin etrafında delirmiş gibi dolaşıyordu. Ekrandaki sinyalden tam olarak Hakan'ın üzerinde

olduğunu görüyordu. Onun aşağıda, kule etrafında attığı turlar Attila'yı heyecandan deliye döndürüyor, sinyal nereye ilerlerse o da peşinden gidiyordu.

Derya onun hareketlerini bir köşeden takip etmeye çalışıyordu. Yaklaşsa Attila onu hemen tanırdı, uzaklaşınca da sisten bir şey göremiyordu. Mecburen o da Attila'nın çizdiği dairelerin biraz daha genişini çizerek, Attila nereye dönerse oraya dönerek onu izliyordu.

Attila birden olduğu yerde durdu. Birkaç saniye boyunca hareketsiz kaldı. Kulenin karşısındaki duvara yaslandı. Der-

ya saklandığı yerden, Hakan'ın tam üzerinde olmalı, diye düşü-nerek ona bakıyordu. Attila bir eliyle yüzünü ovuşturdu. O da bu kovalamacadan artık yorgun düşmüştü. Terden sırılsıklam olmuş gömleğinin birkaç düğmesini açtı. Gözlerini ovuşturdu. Derya onun bu haline bakıp ne yaptığını anlamaya çalışıyordu. Ağlıyor mu bu adam?

Attila zihninden hep aynı şeyleri geçiriyordu. Bir kumar oynadım ve Konsey'e ihanet ettim. Ya o tablo benim olacak ya da ölümlerden ölüm beğeneceğim. Ve Melek. Yakup Ruzly'nin holdingleri, vakıfları ve tüm gayrimenkulleri Melek sayesinde benim olacaktı. Ama Yakup Ruzly'nin gerçek torunu Melek değilmiş. Karnındaki çocuğun da hiçbir anlamı kalmadı yani. Doğduğunda, Ruzly holdinglerinin mirasçısı değil, Konsey tarafından lanetlenerek, aşağılanarak öldürülecek bir adamın soysuz çocuğu olacak.

Hırsından ağlıyordu. Gözlerinden süzülen yaşları silerek neler yapabileceğini düşündü. Tek şansım kaldı, Tabloyu alıp o büyük sırra sahip olmak. Sır bende olduğu sürece güç de bende olacak. Öyle ya! Şu meşhur atasözünde de söylendiği gibi: Yüzük kimdeyse Süleyman odur!

108. I

Hakan şifrenin ne olabileceğini düşünürken kırmızı Tekvin tablosuna odaklanmaya karar verdi. Oralarda bir yerde bir rakam olmalıydı. Gözden kaçırdıkları bir rakam. Veya belki görüp önemsemedikleri bir rakam. Tabloda, Galata Kulesi'ni temsil eden şamdanı ve üzerindeki Latif yazısını hatırladı. Latif; incelik, sır anlamlarına geliyordu. Ama latif aynı zamanda Tanrısal lütuf anlamını da taşıyordu. Az önce o kelimenin ebcet değerini girerek bu bölüme kadar ulaşmayı başarmıştı. Yeniden neden olmasın diye düşünerek şifre mekanizmasına uzandı ve 129 sayısını denedi. Çarkı önce l'e çevirdi, sonra 2'ye ve en sonunda da 9'a çevirip bekledi.

Sandığın kilit mekanizmasında kıpırtı yoktu. Herhangi bir ha reket sesi de gelmemişti. Ne yapsa olmuyordu. Ne yapacağını bile. mez bir halde etrafına bakıp bir ipucu aradı. Bu arada sürekli ola-rak arkasına bakıyor, adamın içeri girip girmediğini kontrol ediyordu. Bir anlığına gözlerini kapattı. Konsantre olmalıydı. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Zihninde sadece tabloya odaklandı. O an aklına tablodaki Hayat Ağacı sembolizmi ve her bir Sefira'nın isimleri geldi. O Sefiraları temsil eden sayıları düşündü. Bunlar l'den 10'a kadar sıralı sayılardı.

1- KETER (Taç)

2- HOKMAH (Hikmet)

3- BİNAH (Anlayış)

4- HESED (Merhamet)

5- GEVURAH (Adalet)

6- TİFERET (Ziynet)

7- NEZAH (Sonsuzluk)

8- HOD (İhtişam)

9- YESOD (Temel)

10- MALKUT (Krallık, Sekine)

Zihnindeki bu listeyi temel alarak, klasik Kabala dizilimine göre sağdan sola doğru akan bir seri ile umutsuzca sayıları girdi: 1-2-3-4-5-6-7-8-9-0

Beklediği gibi, bu sıradan sayı dizisi de hiçbir işe yaramamıştı. Keşke şu kelimelerin hepsinin ebcet değerlerini bilebilsey-dim, diye hayıflandı. Ama o zaman da belki yetmiş seksen haneli bir rakam olacaktı şifre. "Hayır" dedi kendi kendine, "bu kadar zor olmamalı. Sır, onu bilen kişi için dünyanın en kolay şeyidir. Ama sadece onu bilen kişi için."

Sonra aklına bir fikir daha geldi. Yaratılışı anlatan Hayat Ağacı'nı, tıpkı Osman Hamdi Bey'in Yaratılış anlamına gelen kırmızı Tekvin tablosunun eskizindeki gibi, bazı Sefiraların yerlerini değiştirerek girmeye karar verdi. Zihnini zorladı. Eskizde hangi Sefiralar olması gerektiği yerde duruyordu, hangileri dü-

!

zensizdi, hatırlamaya çalıştı. Gözlerini açtı. Solunda duran şamdana baktı.

Hakan farkında değildi ama Kızıl nihayet ona yetişmiş, elindeki İBB anahtarlığıyla demir kapılardan bir diğerini sessizce açmayı başarmış ve Hakan'ın şifre çözümüne konsantre olmasından faydalanarak hemen arkasındaki merdivenlerin dibine kadar sessizce sokulmuştu. Saklandığı yerden Hakan'ın havaya eliyle çizdiği hayali şekli anlamaya çalışıyordu. Hakan iki elini de boşluğa kaldırmış sanki bir tuval üzerine resim yapıyor gibi garip hareketler yapıyordu. Bir şeyleri alıyor, aşağı yerleştiriyor, bir şeyleri alıp sağa sola hareket ettiriyor, sonra kafasını yana eğip hava boşluğuna çizdiği şeyi görmeye çalışıyor, beğenmiyor ve sanki o hayali cisimlerin yerlerini yeniden değiştiriyordu.

Kızıl, bir rahlenin üzerindeki sandığa bir de onun bu haline bakıp artık delirdiğini düşünmeye başladı.

Beceremeyecek! diye geçirdi içinden.

Hakan birden durdu. Bir adım geriye çekilip başını bu kez de diğer yana doğru yatırdı. Kızıl'a göre Hakan boşluğa bakıyordu ama Hakan, hayalindeki kırmızı Tekvin tablosunun eskizinin üzerinde

bulunan Sefiralara denk gelen rakamları hatırlayıp okumaya çalışıyordu. Diz çöktü ve hatırladığı rakamları mekanizmaya tek tek girdi:

1-2-3-8-4-6-5-7-9-0

Mekanizmadan çıkan tok bir sesle sandığın kapağı yerinden oynamıştı. "Onu açtım!" dedi Hakan, sesi sekiz duvardan aynı anda yankılandı. Kapağı kaldırdı. Sandığın içinde koyu renkli bir deriye sarılı kanvas beze benzer bir şey duruyordu. Deri kılıfın içindeki bezi çıkardı ve sonra birkaç kez katlanmış kanvas bezi açtı. Burnuna tuhaf ve genzini yakan bir koku gelmişti. Mürekkep kokusuna benziyordu. Tabloya baktı. Neredeyse bir portre kadar küçük bir tabloydu bu. Daha kat yerlerini açarken

anlamıştı bunun ne olduğunu. İşte kırmızı Tekvin tablosu kar şısmdaydı!

Birkaç saniye büyük bir heyecanla baktı tabloya. Aynen eskizde olduğu gibi şamdandaki mum alev alev yanıyordu ve îşj. ğı kadının üzerindeki kırmızı elbiseyi öyle güçlü aydınlatıyordu ki, tablo sanki gerçekten alev almış gibi geliyordu insana. Dizlerinin titremesine engel olamıyordu Hakan. Tabloyu bir süre büyülenmiş gibi seyretti. Sanki ondan hem nefret etmiş hem de ona âşık olmuştu. Gözlerine yaşlar hücum etti. Bir süre ne yapacağını bilemez bir halde tuvale tekrar tekrar baktı. Kendini toparlamalıydı. Tuvali büyük bir özenle rahleye serdi ve her köşesini inceledi. Saatlerdir tablonun eskizi üzerinde çalıştıklarından baktığı her köşeyi ezbere bildiğini fark etti. Ama eskiz ile tablo arasında ufak farklılıklar da gözüne çarpmıştı yine. Aklına bu tablonun Osman Hamdi Bey'e ait bir başka tablonun ikizi olduğu gelince ister istemez gözleri ressama ait bir imza aradı. Ama imza yoktu. Yoksa bu bir Osman Hamdi Bey tablosu değil mi?

Tablonun sorusunu düşündü: Soyun temsilcisi kim? Ve umut ettiğimiz gibi tablonun arkasını çevirince bu sorunun cevabını görecek miyim? Yüreği sıkışarak tuvalin arkasını çevirmeye başladı. Elleri titriyordu. Tüm vücudunu ter basmıştı. Yerin ayaklarının altından kaydığını hissediyordu. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Büyük bir özenle tuvali ters çevirip serdiğinde tuvalin alt kısmında yine o şekli gördü. Yukarıdan aşağı isim ve soyisimlerin liste şeklinde yazılı olduğu bir şecerenin en altında, Kabalizmdeki gibi Hayat Ağacı şeklinde sembolize edilmiş bir soy ağacı çizilmişti. Her bir Sefira'nın yerinde de şimdi bir aile temsilcisinin ismi yazıyordu. Mürekkep kokusu genzini yakıyor, gözlerini yaşartıyordu. Bu kokuya bir anlam veremeden tuvaldeki listeye odaklandı.

Önce liste halinde verilen geçmiş tarihli aile bireylerinin isimlerinin yukardan aşağı okumaya başladı:

Giovanni di Bicci de Medici (1360 - 1429)

Cosimo de Medici (1389 - 1464)

Tarihlere göre art arda sıralanmış onlarca isme bir çırpıda baktı. Gözleri aşağı satırlara doğru kaymıştı.

Gian Gastone de Medici (1671 - 1737) Haim Camondo (de Medici) (1713 - 1799) Sıra, Hayat Ağacı şeklinde çizilmiş olan soy ağacına gelmişti. Büyük bir dikkatle isimleri okumaya başladı.

1- ABRAHAM CAMONDO (de MEDİCİ) (1781 - 1873)

2- SALOMON RAPHAEL DE CAMONDO (1810 - 1866)

3- NİSSİM DE CAMONDO (1830 - 1899)

4- ABRAHAM DE CAMONDO (1829 - 1889)

5- MOISE DE CAMONDO (1860 - 1935)

6- ISAAC DE CAMONDO (1851 - 1911)

7- JEAN BERTRAND (DE CAMONDO) (1902 -1980) 8-YAKUP (CAMONDO) RUZLY (1929 -)

9- SIMON RUZLY (1947 - 1983)

10- KENAN RUZLY (1983 -)

Kenan... Kardeşim... Biliyordum. Tüm bunlar boş yere olmadı, biliyordum. Dünyanın en büyük servetinin sahibi sendin. Her şeyi para için yaptılar. Güç için. Tüm atalarını, seni, soyunu ortadan kaldırıp dünyanın tüm zenginliklerini kendi aralarında paylaştılar. Oysa hepsi sizin, senin hakkındı.

Birkaç saniye boyunca nefesini kontrol etmeye çalıştı. Tablonun arkasındaki yazılara baktığında yazıların renklerinin açıldığını gördü. Havayla temas edince yazılar uçmaya başlamıştı. Gözlerine inanamadı. Artık yorgunluktan güçlükle ayakta duruyordu, daha fazla oyalanmadan tabloyu deri kılıfıyla birlikte aldı ve arkasına döndü. Az önce içeri girdiği kapı yarım bir şekilde yeniden açılmıştı. O an anladı, sandık ile kapının mekanizmaları eşzamanlı olarak çalışmıştı. Yarı açık kapıdan emekleyerek dışarı çıktı ve ayağa kalktı. Arkasındaki kapı kapanmıştı. Dönüp ardına baktığında dümdüz taş duvardan başka bir şey göreme-

di. Kapı mükemmel bir şekilde kamufle edilmişti. Şimdi Galat Kulesi'nin birkaç kat altındaydı. Önündeki döner merdivenlerden çıktıkça dışarıdan içeri süzülen ışığın arttığını gördü. Az önce çık tığı o tuhaf oda gerilerde kalmıştı ve artık hızla gerçek dünyaya dönüyordu. Hakan merdivenleri koşar adım çıkarken yüreğinde mutluluktan çok bir sorunun ağırlığı dolaşıyordu: Melek'i Attila'nın elinden kurtarmak zorundayım.

Hakan göğsüne bastırdığı deri kılıf ile merdivenleri tırmanıp zemine ulaştığında dışarı çıkmak için bu kez de karşısında Galata Kulesi'nin kilitli kapısını buldu. Kapıyı kurcalamaya ve kilidi açmanın bir yolunu aramaya başladı. Basit bir mekanizmaydı ve biraz zorlama ile açılıverdi. Hakan dışarı çıkmadan önce derin bir nefes aldı.

Arkasından onu takip etmekte olan Kızıl, talimat aldığı şekilde onun dışarı çıkmasına izin vermişti, ama zihninden sürekli olarak aldığı görevi sorguluyordu: Neden tabloyu bulur bulmaz öldürmeme izin vermedi ki sanki! Adam kapının kilidi ile uğraşırken hamle yapıp onu etkisiz hale getirebilirdim. Deri kılıfı almak için ideal bir zamanlama olurdu oysaki. Attila Taşkent neden bu adamın yaşamasını istiyor"?

Şimdi Hakan ile arasındaki beş altı metrelik mesafeyi koruyarak, saldırmak ve kılıfı almak için uygun anı kolluyor-du. Attila'nın emrettiği gibi, dışarı çıkar çıkmaz en uygun anda Hakan'ı yakalayacaktı. Zihninde bu düşüncelerle Hakan ı kollarken Hakan kapıyı itip dışarı çıkıverdi. Ellerini siper yapıp güneşin ışıklarından kamaşan gözlerini korumaya çalışarak kulenin girişindeki döner merdivenlerden indi. Tam olarak Anemon Otel'in karşısından yeryüzüne çıkmıştı.

Galata Kulesi'nin girişindeki merdivenleri bitkin bir şekilde inmişti ve biraz duraklayıp oradaki duvardan destek alarak soluklanıyordu. Tam kafasını kaldırıp yola devam edecek-

553

ken karşısında, uzun süredir dışarıda onun çıkacağı anı bekleyen Attila Taşkent'i gördü, silahını çekmiş ve Hakan'ın alnına doğrultmuştu. Hakan bunun ne için olduğunu biliyordu. Ellerini yavaşça havaya kaldırıp deri kılıfı Attila'ya uzattı. Uzatırken de sordu:

"Çok merak ediyorum. Melek'i çocuk doğana kadar nerede saklayacaksın?"

Attila Taşkent ona küçümseyen bir bakış attı. Onun bu bilgiç halleri Attila'yı deli ediyordu.

"Her şeyi çözdüğünü zannediyorsun değil mi Hakan Efendi?" dedi acır gibi bir tebessümle. Hakan'ı tepeden tırnağa süzdü. "Ama bir boktan anladığın yok sefil adam!"

Attila deri kılıfı bir sevgiliye sarılır gibi kucakladı ve karanlık kulenin içinde, kapının hemen ağzında duran Kızü'ı gördü. Kırmızı bir suratın içinden karanlık birer boşluk gibi bakan o kocaman gözlere son bir kez, veda eder gibi baktı. Hiç tereddüt etmeden silahım karanlıkta duran Kızıl'a doğru çevirip, ardı ardına birkaç el ateş etti.

Üzgünüm sadık dostum. Arkamda hiç tanık kalmamalı!

Motosikletini çalıştırdı ve gaza bastı.

Hakan silah sesleri yüzünden, refleksle kulaklarını kapatıp olduğu yere çömelmişti. Ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Ortada tuhaf bir durum vardı. Attila onu bu kadar kısa bir mesafeden ıskalamış olamazdı. Arkasına dönüp baktığında karanlıktan başka bir şey göremedi. Kafasını sakınmaya çalışarak yeniden Attila'ya doğru baktığında onu bir motosikletin üzerinde kaskmı takmış bağırırken gördü.

"Polis! Yakalayın! Aradığınız şahıs burada!"

O esnada Anemon Otel'in kapısının önünde otel görevlisi ile sohbet etmekte olan ve aslında Hakan'ı yakalamak için nöbette olan bir polis, anında sohbeti kesip silah seslerinin ve çığlığın geldiği tarafa doğru baktı. Sis yüzünden net göremiyordu ama elleri havada bir adam, o adama doğru yaklaşmakta olan bir kadın ve oradan hızla uzaklaşmaya çalışan motosikletli bir ki-Şİ fark etmişti. Hemen silahına davranıp öne doğru atıldı ama

554

hızla uzaklaşmaya başlayan motosiklet dikkatini dağıtmış* Bağıran kimdi ve şimdi kimi kovalayacaktı?

Bu tereddüdü fark eden Hakan akıllıca bir hareketle poliSG seslendi: "İşte orada! Kaçıyor!"

Polis de bir anlık refleks ile kaçanı kovalamaya yöneldi ve At-tila Taşkent'in peşinden koşturmaya başladı. Ama motosiklet aşağı doğru, Karaköy istikametinde süratle ilerliyordu ve artık polisin onu koşarak yakalamasına imkân yoktu. Bu karambolden yararlanan Hakan kendisine yaklaşmakta olan Derya'ya doğru yöneldi. "Melek" dedi telaşla, "Attila'nın elinde!" Birbirlerine yaklaştılar. Derya Hakan'ın halini görünce bir anda gözyaşlarına boğuldu. Hakan gerçekten perişan haldeydi, harap ve bitap gözüküyordu. Hakan'a sarılınca onun montunun içinde bir sertlik hissetti.

Hakan, Derya'ya anlamlı bir bakış attı. Eliyle montunun içine sıkıştırıp sakladığı kanvas tuvale iki kez vurdu.

"O kadar acı çektikten sonra ona bırakacağımı mı sandın?" Derya Hakan'a yeniden sarıldı. Ondan şüphelendiği için şimdi derin bir vicdan azabı duyuyordu. Hakan onu iki omzundan tutup yavaşça kendinden uzaklaştırdı ve "Derya" dedi, "Melek'i hemen bulmam lazım. Onu Attila Taşkent kaçırdı."

"Daha önemli bir konu var Hakan" dedi Derya, "aslında Hakan değil, Kenan demeliyim sanırım."

Hakan onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Güneşin ışıkları Derya'nın kısa ve geriye taralı saçlarından yansıyor ve saçlarını bir tuval gibi rengârenk boyuyordu.

"Senin gösterdiğin hack programıyla nüfus kayıtlarına ulaştık. Sen gerçek Kenan'sın. Yani Yakup Ruzly'nin gerçek torunu sensin. İsmin Kenan. Seni korumak için Hakan isminde kimsesiz bir çocuk ile nüfus kayıt bilgilerinizi değiştirmişler." "Beni korumak mı?" Hakan afallamıştı. "Sen Camondo'larm son ferdisin Hakan. Yani asıl ismin Kenan. Ruzly, Camondo, Medici ya da her ne dersen, o para imparatorluğunun yaşayan tek ve son vârisi sensin." Derya bunları söylerken kapıldığı duygu seli yüzünden gözyaşlarını tutamıyor-

clu. Kısa bir duraklamadan sonra elinin tersiyle gözyaşlarını silerek devam etti: "Bu arada belki üst üste olacak ama..." Şimdi hem ağlıyor hem gülüyordu. "Ahu sana ihanet etti. Attila için çalışıyormuş. Bütün dertleri, kendilerinin bulmayı bir türlü başaramadıkları bu tabloyu sana buldurmak ve seni son anda devreden çıkarıp tabloya konmakmış sanırım!"

Hakan duyduklarına inanamıyordu. Birkaç adım geri gidip Galata Kulesi'nin giriş kapısındaki merdivenlere yaslandı. Ellerini dizlerine dayayıp öne doğru eğildi. Nefes almaya çalışıyordu. Güçlükle konuşabildi:

"Ahu'nun bana ihanet edeceğine inanamıyorum."

"Üzgünüm Hakan ama etti işte."

Hakan'ın bütün hayatı bir anda bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmişti. Tüm anıları birdenbire siyah beyaza dönüşmüşlerdi. Anılarındaki her şey rengini yitirirken sendeledi ve Galata Kulesi'nin basamaklarından birine oturdu. Kafasını ellerinin arasına aldı.

"Derya, buna inanamıyorum!" dedi. Elleriyle yüzünü kapattı.

O an arkasından çıkan bir el Hakan'ı kuvvetle saçlarından yakalayıp kafasını geriye doğru çekti. Kızıl, boğazına kocaman bir bıçak dayadığı Hakan'ın kulağının dibine kadar sokulup hırıltıyla konuştu:

"Tabloyu bana ver."

Hakan neye uğradığını şaşırmıştı. Derya da dehşetle gözlerini açmış, bir anda hayalet gibi beliren kızıl saçlı adama bakıyordu. Adamın yüzünde kan vardı. Bir kulağı tamamen parçalanmıştı ve akan kan neredeyse yüzünün yarısını bordoya boyamıştı. Şimdi ise o kan Hakan'ın yüzüne ve omzuna da bulaşmıştı.

"Tablonun hâlâ sende olduğunu biliyorum! Ayağa kalk!"

Hakan doğruldu. Kızıl onu kuvvetle sarsarak itti ve birlikte birkaç adım attılar. "Yavaş!" diye uyardı Hakan'ı, sonra Derya'ya dönüp bağırdı: "Sen! Uzaklaş çabuk!"

Boğazına dayadığı bıçağı bastırarak Hakan'ı geri geri yürümeye zorladı. Geri geri yürüyerek Galata Kulesi etrafında yarım daire çizdiler ve Derya'nın görüş alanından çıkmış oldular. Der-

ya küçük adımlarla adama belli etmeden ilerliyor, onları gözn kaybetmemeye çalışıyordu.

Adam bıçağını Hakan'ın boynuna iyice bastırmıştı ve artık biça ğın ucunun saplandığı yerden kan süzülüyordu. Derya, Hakan'ın acı içinde kısılan gözlerine baktığında aynı acının katbekat fazlası, nı kendi boynunda ve yüreğinin en derin yerinde hissetti. Gözlerini onlardan bir an bile ayırmıyordu. O sırada kulağına bir ses gel. di. Tanıdık birinin sesi. İstiklal Caddesi'ne sık yolu düşen hemen herkesin aşina olduğu bir ses. Derya kanının çekildiğini hissetti.

Nereden tanıyorum bu sesi?

110. F

"Abiii..." diye bir ses duyuldu meydanın sabah sessizliğinde. Sesi Hakan da tanımıştı. Sonra sırtında bir darbe hissetti. Hakan, gırtlağına dayanan bıçağın baskısının giderek azaldığını hissediyordu. Ucu Hakan'ın birkaç damla kanıyla boyanmış bıçak birden Kızıl'ın elinden Hakan'ın ayaklarının dibine düştü. Bir saniye sonra da Kızıl'ın sırtına abandığını ve iyice ağırlaşmaya başladığını hissetti. Hakan öne doğru bir adım atınca Kızıl çuval gibi olduğu yere yüzükoyun yığıldı.

"Abiii."

Hakan arkasına döndüğünde onu gördü. O sokak çocuğunu. Her gördüğünde 4 lira verdiği çocuk, şimdi kendi elindeki kanın dehşeti içindeydi. Kızıl'ı sırtından bıçaklarken kendi elini de kesmişti.

"Abiii" dedi yeniden, bu kez sesi titreyerek çıkmıştı. Her zaman çektiği uyuşturucu madde yüzünden yarı baygın bakan çocuğun gözleri şimdi kocaman açılmıştı. O bakışların sebebi elindeki kesiğin acısı mı, katil olmanın verdiği şok mu, yoksa hayatında ilk kez biri için bir şey yapabilmiş olmanın verdiği o garip şaşkınlık mı, Hakan bunu asla anlayamayacaktı. Çünkü aynı anda kulağına gelen kurşun sesi, Hakan'ın bütün düşüncelerini darmadağın etti. Az önce Attila Taşkent'in peşinden koşarak

uzaklaşan polis bir sokak çocuğunun kanlı elini havada görmüş, gjrtında saplı duran bir bıçak ile yere yığılan diğer adamı fark ettiği anda da ardı ardına tetiğe asılmış ve çocuğu vurmuştu.

Hakan silah sesini duyunca bir anlık refleksle kendini Galata Kulesi'nin merdivenlerinin arkasına atıp siper aldı. Derya da kendini otelin önünde park haline duran bir motosikletin arkasına atmıştı. O an Hakan ve Derya göz göze geldiler. Hakan aşağıdan, sislerin arasından onlara doğru ilerleyen polisin eline düşmesinin artık an meselesi olduğunu biliyordu. Derya'ya motosikleti gösterip elini sağa sola çevirerek "anahtar" işareti yaptı. Derya arkasına saklandığı motosikletin üzerinde anahtar var mı diye kontrol etti. Vardı! Hakan'a, sağ elinin başparmağını havaya kaldırarak OKEY işareti yaptı.

Hakan ve polis arasında siper olarak devasa gövdesi ile Galata Kulesi vardı. Hakan bu açıyı koruyarak motora doğru koştu ve üzerine binip motoru çalıştırdı. Derya ile o an göz göze geldiler. Derya elini uzattı. Elleri birbirine dokundu. Ve o anda Derya elindeki elyazması kitabı Hakan'a uzattı. Hakan aklından tamamen çıkmış olan kitabı şaşkınlıkla aldı ve ardından gelen kurşun sesiyle kendine gelip gaza bastı. Polis ardından birkaç el havaya, bir el de motosikletin tekerlerine ateş açtı ama Hakan sisten yararlanıp çoktan sahile doğru yol almaya başlamıştı.

Polis onu bir kez daha elden kaçırmanın telaşıyla elli metre kadar ileride duran polis aracına tüm gücüyle koştu. Kule yakınında araçta uyuklamakta olan Başkomiser Cemal, kan ter içinde araca binen yardımcısnı görünce bir şeylerin ters gittiğini anlayarak toparlandı. Yardımcısı telsizi ile Galata Kulesi önünde iki ceset olduğunu anons ederek takviye istedi ve sahil yoluna doğru gaza basıp Hakan'ın peşine düştüler.

Derya yaşadığı maceranın verdiği şaşkınlık yüzünden artık nefes darlığı çektiğini hissediyordu. Etrafta tek tük insan vardı, onlar da sabah sabah ne olduğunu anlayamadıkları bu belaya bulaşmamak için hızla sağa sola kaçışmışlardı.

Derya saklandığı yerden Galata K üesi'ne baktı. Kulenin tepesi sisten dolayı gözükmüyordu ama sislerin içinden süzülen gün

ışığı, az önce "ceset" olarak anons edilen sokak çocuğunun can çe kişen ve titreyen ıslak bedenini aydınlatıyordu. Derya yerinden fırladı ve çocuğun yanma gitti. Bu mahallede yaşayan herkesin bildiği ve 4 lira ile ilgili hikâyesini hep merak ettiği çocuğun soğuktan çatlamış ellerini tuttu. Elleri, üzerindeki siyah, gri kirlerle birlikte nasırlaşmış ve soğuktan buz gibi olmuştu. O soğuk elleri iki avucunun içine alıp sarmaladı Derya. Gözlerinden boşalan yaşlara engel olamıyordu. Çocuk kömür karası siyah gözlerini hafifçe aralayıp Derya'ya baktı, gülümsedi. Karnı bir an yükseldi, sonra yavaşça sönerken kafası hafifçe yere doğru döndü ve ciğerlerindeki son nefes de böylece yorgun bedenini terk edip gitti. Yarı açık gözlerle son gördüğü resim, Galata Kulesi olmuştu.

Derya artık kendini tutamıyor, hıçkırıklarla ağlıyordu. Çocuğun üzerinde lime lime olmuş bir kot mont ve içinde incecik bir tişört vardı. Yüzünü şefkatle okşadı. Onun öldüğünü biliyordu ama yine de dayanamadı, üzerindeki eşofman üstünü çıkarıp tinerci çocuğun bedenine serdi. Bu sırada çocuğun cebinde kırış kırış bir kâğıt parçası olduğunu gördü. Kâğıdı aldı ve buruşuk katlarını açtı. Eski bir doktor reçetesiydi bu. Üzerindeki tarih, 2000 yılında yazıldığını gösteriyordu. 35 yaşında, hasta bir kadın için yazılmıştı. Bundan 17yıl önce, diye düşündü Derya.

Reçetenin arkasını çevirdi. Arkasında tükenmezkalemle yazılmış ve silinmeye yüz tutmuş bir yazı ve imza vardı. "4 TL tahsil edilemediği için ilaç verilememiştir." Derya o an bu genç adamın neden herkesten 4 lira istediğini anladı. Ruhunda travmaya yol açan hikâyesi bu reçetede yazıyordu. Bu

kadın, belki de annesiydi ve muhtemelen doktorun yazdığı 4 liralık ilacı alamadıkları için ölmüştü. Derya çocuğun incecik bedenine başını yasladı.

Birkaç saniye sonra süratle onlara doğru koşan iki polis Derya'yı arkadan kavradı ve ekip arabasına götürmek üzere kollarından tutarak ayağa kaldırdılar. Yerde yatan bir çocuk..-Hırpalanmış ama dimdik duran ağlayan bir kadın ve iki koluna sert bir şekilde girip kadını çekiştirerek götüren polisler... Uzaktan meydanda olup bitenlere bakan bir Japon turist, fotoğraf

559

makinesini gözüne götürdü. Sonra indirdi, birkaç metre geri çekildi ve Galata Kulesi'ni de kadrajm içine alacak şekilde görüntüyü ayarlayıp bu sahnenin defalarca fotoğrafını çekti.

111. S

Hakan motosiklet ile son sürat ilerleyerek mesafeyi epeyce açmış olan Attila'yı yakalamaya çalışıyordu. Bir yandan da arkasından geldiğini fark ettiği polis aracını atlatması gerekiyordu.

Attila öfke doluydu. Melek'ten öldüresiye nefret ettiğini hissediyordu. Melek zannettiğinin aksine, sıradan biri çıkmıştı. Ruzly'lerin soyundan gelmediğine göre, karnındaki bebeğin de bir Ruzly olma şansı kalmamıştı artık. Attila, o bebekten de nefret ettiğini hissediyordu. Artık her ikisinden de bir an önce kurtulmalıydı.

Hakan, eğer Attila'yı durduramazsa, bu çılgın adamın Me-lek'i öldüreceğini anlamıştı. Attila'ya engel olmak için motosikletin gazına sonuna kadar yüklendi. Motor sarsılarak öne doğru atıldı ve İstanbul sabahının pusunu yararak adeta uçmaya başladı. Attila'nm motoru da çok hızlı yol alıyordu; Hakan, bu şekilde yalıya ondan önce varamayacağını anladı, bir strateji geliştirmek zorunda olduğunu düşündü.

Öncelikle o yalıya elini kolunu sallayarak giremeyeceğini biliyordu. Kapısında her daim korumaların olduğu yalıda, yine elleri tetikte bekleyen bir sürü adam olmalıydı. O yalıya gitmek için iki alternatif yol vardı. Sahil yolu veya içerden gidebilirdi. Her iki yol da birkaç kilometre sonra Meclisi Mebusan Caddesi'ne bağlanıyor ve birleşiyorlardı. Attila muhtemelen en kestirme yol olan sahilden devam edeceğine göre Hakan için en akıllıca seçenek, içerden gidip Meclisi Mebusan Caddesi kavşağına Attila'dan önce varmasıydı.

Motorun gazına olabildiğince yüklenip bir anda yönünü değiştirdi ve Galata'nm parke taşlı dar yollarını geçip, en kestirme

560

yoldan Necatibey Caddesi'ne çıktı. Caddede motorun ulaştığa hı 280 km/saati buldu. Zaten sis yüzünden son derece kısa olan gö rüşü, artan süratle birlikte üçgen gibi darahnca adeta sıfıra inmişti. Hakan artık gözleriyle değil düşünceleriyle görüyor ve kal-bi ile karar veriyordu. Tam da planladığı gibi, Attila'nın motorundan önce Meclisi Mebusan kavşağına varmıştı ve çok geçmeden kanatlanmış bir at gibi sahil boyunca uçarcasına süzülerek yalıya Attila'dan önce varmayı başardı. Ama esas problem de burada başlıyordu, içeriye nasıl girecekti? Motoru yavaşlatıp dikkat çekmemeye çalışarak yalının önünden geçti. Siyah takım elbiseli irikıyım iki adam kapının önünde bir şeyler konuşuyorlardı. Hakan dümdüz yoluna devam etti, onların kendisini göremeyeceği bir noktaya geldiğinde motoru durdurdu. O an aklına gelen planı uygulamaya koyuldu. Yalı, Les Ottomans Otel'e komşuydu. Planı

uygulamaya koymak için önce motorun aynasından eline yüzüne baktı. Saçlarını düzeltip topladı ve düzgünce arkasından bağladı. Montunun içine yerleştirdiği tuvali düzeltip iyice sağlama aldı. Üzerindeki siyah pantolonuyla siyah montu kurumuştu ve ıslaklık kuruyunca, giysilerine bulaşan çamurlar alacalı bir görüntüye yol açmıştı. Eliyle üstünü başını silkeledi ve nispeten insan içine çıkabilecek bir hale geldi. Ülkenin belki de en pahalı otellerinden birine girmek üzereydi ve üzerinde tek kuruş para yoktu. Tam o sırada otel kapısından içeri girmekte olan bir grubun arkasına takılıp sanki onlarla birlikteymiş gibi davranarak içeri girdi. Girer girmez de kendine sanki az önce tuvalete kalkmış da yerine geri dönüyormuş gibi bir hava verip, gülümseyerek ve tanımadığı insanlara selam vererek garsonların dikkatini çekmeden ilerledi, restoranın iskeleye en yakın masalarından birinin arkasına geçip Boğaz'ın fotoğrafını çekiyor gibi yaptı. Göz ucuyla restoranın iskelesi ile bitişiğindeki yalının iskelesi arasındaki duvara ve demir parmaklıklara baktı. İyi sıçrayabilirse kolayca atlayabileceği bir mesafeydi. Dönüp arkasına baktı. Herkes kendi halinde kahvaltısını ediyordu. Etrafta dolaşan garsonlar da işlerine güçlerine odaklanmışlardı. Hızlı bir hareketle iskelenin duvarına zıpladı. Duvarın yanındaki masada kahvaltı yapmakta olan

müşteriler irkilip telaşla on dukları sandalyelerde geriye yaslandılar. Hakan masadakilerin şaşkın bakışları altında birkaç adım atıp hızlandı ve duvarın üzerine monte edilmiş sivri parmaklıkların üstünden sıçrayıp Yakup Ruzly'nin yalısının iskelesine atladı.

İskelede tek dizinin üzerinde çökmüş, elleri yere dayalı duruyor ve etrafı kolaçan ediyordu. Yalının bu tarafında hiçbir koruma yoktu. Tüm korumalar doğal olarak yalının yol tarafındaki dış kapısının önündeydiler. Binaya baktı. Giriş katının ışıkları yanıyordu. Bir hizmetli elinde boş bir tepsi ile merdivenlerden aşağı iniyordu. Hakan çakılmış kalmıştı. Hizmetli kadın o an kafasını kaldırıp salonu boydan boya kaplayan camdan dışarı baksa, iskelede diz çökmüş binayı seyreden karanlık bir adam görecekti. Hakan yerden hiç kalkmadan, çömelir vaziyette iskeledeki çıplak kadın heykelinin arkasına geçip saklandı ve yalıyı gözetlemeye başladı. Burası iyi tanıdığı bir mekândı. Dikkatini çeken, en üst kattaki açık pencereden perdeleri uçuşmakta olan loş odaydı.

Osman Hamdi Bey'in yalısı.

Birlikte yemek yedikleri akşam Melek, Osman Hamdi Bey'in eserlerini Kuruçeşme'deki bu yalının üst katındaki atölyede yaptığını anlatmıştı. Kafasını kaldırıp o kata baktı. Perdeleri uçuşan pencere de tam orasıydı.

Melek burada mı?

Hakan heykelin ardında durmuş ne yapacağına karar vermeye çalışırken, yalının yol tarafındaki bahçe kapısının açıldığını duydu.

Lanet olsun, ben harekete geçemeden Attila geldi!

Attila Taşkent yalının ana kapısından bir hışımla içeri girdi ve doğrudan giriş katındaki salona geçip büyük kanepenin üzerine kendini bıraktı. Hakan birkaç metre mesafeden onu bir film izler gibi seyrediyordu. Attila deri kılıfı çıkardı ve kanepeye koyup özenerek açtı. İşte tam da o anda deri kılıfın içinin boş olduğunu gördü. Dehşet dolu bir ifade vardı yüzünde. Öfkeyle ayağa kalktı. Deri kılıfı eline

alıp önüne arkasına bir daha baktı ve olanca gücüyle yere fırlattı. İki eliyle başını tutup havaya baktı. Gözleri acı ve öfke ile kısılmıştı. Ortadaki sehpanın üze-

562

rinde duran kim bilir kaçıncı yüzyıldan kalma çini vazoyu eline alıp duvardaki paha biçilemeyen tablolardan birine fırlattı. Vazo tuzla buz olmuştu. Bodrum katına inmiş olan hizmetli kadın o sırada merdivenlerden yukarı çıkınca, onu gören Attila daha da deliye döndü ve kadına doğru yürüyüp, onu omzundan sıkıca tutup sarsarak yalının kapısına doğru savurdu.

Hakan bir sonraki hareketin ne olacağını endişe ve merakla bekliyordu. Attila, salona koşturan tüm korumaları önce yalıdan, sonra da yalının bahçesinden dışarı çıkardı. Öfkeden gözü dönmüştü. Silahını çekip üst kata çıkan merdivenlere yöneldi.

Hakan silahı olmadığı için orada çaresizce kalakalmıştı. Harekete geçip geçmeme konusunda tereddüt yaşıyordu. Tam gözünü karartmış ve çömelip gizlendiği yerden ölüm pahasına çıkmaya karar vermişti ki yalının ana kapısından bu kez de Baş-komiser Cemal'in ve ardından da yardımcısının girdiğini gördü. Bu arada yukarıdan garip sesler geliyordu. Hakan bakışlarını yeniden üst kattaki loş pencereye çevirdi.

Başkomiser Cemal ve yardımcısı de içeri girer girmez seslerin geldiği üst kata yönelmişlerdi.

Cemal elinde silahla üst kata çıktığında gördüklerine inanamadı. Bunca yıllık meslek hayatında böylesine bir sahneye ilk kez tanık oluyordu. Yaşadığı şaşkınlıkla bir an için durakladı. Hamile bir kadın tam teşekküllü bir hastane odasını andıran bir odada hasta yatağında yatıyordu, kolunda serum, göğsünden çıkan onlarca kablo vardı ve şimdi Attila kendinden geçmiş gibi bağıra çağıra o kabloları söküyordu. Cemal ne olduğunu anlamaya çalışırken beraber geldikleri başkomiser yardımcısı silahının emniyetini açtı ve Attila'ya doğru bağırdı:

"Attila Taşkent! Göğsüne dayanan kılıç hakkı için!" Cemal, yıllardır yanında çalışan komiser yardımcısına ve ağzından çıkan bu tuhaf sözlere şaşkınlıkla bakıyordu. Adamın sözlerini duyan Attila'nın gözleri kocaman açıldı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. 'Benim için geldiler!!' diye geçirdi içinden. Olduğu yerde bir an durdu ve sonra hızla arkasını s

563

dönüp hiç tereddüt etmeden komiser yardımcısına dört el ateş etti. Cemal şaşkınlıkla yardımcısının yere yığılısını gördü.

Bir an Ali'nin sözleri geldi aklına.

"Cemal baba, yine memleketin altındaki halıyı bir anda çekmeye başladı birileri. Onlar, bunlar işte... Amirlerine talimatlar yağdıracaklar. Bu adamı öldürün diyecekler. Hakan Turan'ı öldürün.... Babamı öldürenler Cemal baba. Hatırla."

Silahına davrandı ama artık hem anlamak hem de ateş etmek için çok geçti. Attila iki el de Cemal'e ateş edip, daha adam yere düşmeden arkasını döndü ve büyük bir hırsla, genç kadının kablolarını sökmeye devam etti.

112. E

Hakan, tam da sesin geldiği üst kattaki pencereye bakarken loş odanın birkaç kez şimşek çakar gibi aydınlandığını gördü. Silah sesi kulaklarında yankılanmaya devam ediyordu.

Ya Melek'e bir zarar verdiyse?!

Artık harekete geçmesi gerekiyordu. Tam o sırada, o henüz adım atmaya fırsat bile bulamadan salona inen merdivenlerde Attila gözüktü. Yüzünde kan vardı. Birinin elinden tutmuş yerde sürüklüyor gibiydi. Hakan çok geçmeden sürüklenen kişinin Melek olduğunu ve Melek'in halen hayatta olduğunu gördü. Bir anda bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Bütün duygularını yitirmiş bir halde ardına saklandığı mermer heykelin yanından Melek'in sürüklenerek getirilişini seyretti. Hırsından dudaklarını ısırıyor-du ama Attila'nın elindeki silahı gördüğü için bulunduğu yerden çıkamıyor, hamle yapmak için en doğru anı kolluyordu.

Dışarıya, iskeleye doğru geliyorlardı. Hakan artık yumruklarını sıkmış, saldırmak için tetikte beklemeye başlamıştı. Attila, karnını tutarak acı içinde inleyen Melek'i çekiştirerek iskeleye kadar sürükledi. Hakan bir yandan Attila'yı seyrediyor, bir yandan da yalının bahçesinden, evin ön tarafından gelen bir koruma olup olmadığını gözlüyordu. Attila Melek'i iskelede bıraktı

ve iskelenin tam ortasına denk gelen, evin altına kadar sokulan kanala açılan küçük demir kapıyı açıp merdivenlerden indi. Büyük bir hızla yalının önünde bağlı teknenin ipini çözdü ve tekneyi iskelenin ortasına kadar çekiştirdi. Merdivenlerden çıkıp yeniden iskeleye çıktı, yerde yarı baygın yatmakta olan Melek'i kolundan tutup sürükleyerek tekneye götürdü, ardından kendi de tekneye atladı. Motoru büyük bir gürültüyle çalıştırdı. Hakan da o gürültüden faydalanarak yerinden fırladı ve sessizce tekneye bindi. Burnunda ağır bir mazot kokusu vardı.

Eğilerek, dümenin başına geçen Attila'nm dibine kadar sokuldu ve hemen yanında duran yolcu koltuğunun arkasına saklandı. Attila'nm silahlı olduğunu biliyordu ve üzerinde ona sal-dırabileceği hiçbir şey yoktu. Saldırı onun hiç beklemediği bir anda ve çok ani bir şekilde yapılmalıydı.

Tekne, üzeri sisle kaplı sularda ilerledi, Kuruçeşme Adası'nı geçip Boğaz boyunca seyretti ve dümeni Karadeniz'e kırdı. Yarım saate yakın bir süre bu şekilde ilerlediler. Hakan bir yandan Attila'yı kolluyor bir yandan da göz ucuyla Melek'i görmeye çalışıyordu. Duyduğu inleme seslerinden dolayı kahroluyor ama en azından hâlâ hayatta olduğunu düşünerek saldırmak için doğru zamanı beklemeye devam ediyordu.

Attila, Boğaz'dan tamamen çıkana kadar tekneyi sakince sürdü. Zaman zaman sisin içinden devasa gemiler çıkıyordu. Nihayet etraftaki deniz trafiğinin tenhalaştığı bir anda kıyıya doğru dikkatlice yanaştı ve silahını çekip bitkin bir vaziyette yatmakta olan Melek'in yanına geldi. Hakan onun silahla Melek'e doğru yaklaştığını gördüğü anda yerinden ok gibi fırladı ve Attila'nm karnına doğru kafasıyla sert bir dalış yaptı. Neye uğradığını şaşıran Attila geriye doğru kapaklandı ve kapaklanırken son anda montundan yakaladığı Hakan'ı da kendi üzerine doğru çekti. Hakan, Attila'nm tabanca olan elini yere yapıştırmış, diğer eliyle de onu üzerinden itmeye çalışan elini tutup aşağı bastırıyordu. Kendisinden iri olan Attila'yla mücadele ederken omzundaki yara müthiş bir acı veriyor ve gücünü tam olarak kullanmasına engel oluyordu. Bunu fark eden Atti-

la, üzerine abanmış Hakan'ın kan sızan omzuna doğru birkaç başarısız hamle girişiminde bulundu. Hakan, artık yapabileceği başka bir şey kalmadığı için Attila'nm suratına art arda kafa atmaya başladı. İki adam da öfkeden kendilerinden geçmiş gibiydiler. Yüzleri kan revan içinde kalmıştı. Attila can havliyle yan dönerek Hakan'ın omzuna sert bir yumruk atıp onun acı içinde geriye doğru savrulmasını sağladı ve koşulları eşitledi. Ama Hakan vazgeçmemişti ve toparlanıp yerden kalkmaya çalışan Attila'nm yeniden üzerine çullandı. Yerde kanlı ve korkunç bir boğuşma başlamıştı şimdi. Ölümüne bir kavgaydı bu. Kavganın şiddetiyle sağa sola sallanan tekneden hırıltılar, küfürler ve bağrışma sesleri yükseliyordu.

Yerdeki yuvarlanma sırasında Attila kendini az önce düşürdüğü silahının yanında buldu ve silahı yeniden eline almayı başardı. Hakan bir yandan kavga ederken bir yandan da bu insan irisi adamın bileğini yakalamış elindeki silahı bıraktırmaya çalışıyordu. Attila bir karambol anında Hakan'ın elinden sıyrılıp demir korkuluklardan tutunarak ayağa kalktı, ama Hakan da hızla toparlanıp Attila'nm üzerine çullanmıştı.

Melek günlerdir ilaçlarla uyutulduğu uykudan yavaş yavaş ayılmaya başlamış, bu itiş kakışı bulanık görüşüyle seyrediyor ve neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Yattığı yerden destek alarak güçlükle doğruldu. Ve o anda patlayan bir silah sesi ile lacivert gözleri dehşetle açıldı.

Şimdi sessizlik, sadece sessizlik vardı. Mücadele, kovalamaca, kan ter içinde kavgalar bir anda bitmişti. Hepsinin üzerini kapatan bir sis ve sanki sonsuza dek sürecek bir sükûnet kalmıştı geride. Hava buz gibiydi. Gökyüzündeki nemli bulutlar yavaş yavaş açılıyor ve güneşin keskin ışınları, denizin üzerinde kıvılcımlar gibi parıl diyordu. İstanbul'un üzerine kâbus gibi çöken sis yavaş yavaş açılmaya başlamıştı.

Hakan ve Attila yaşadıkları dehşetten kocaman açılmış gözlerle birbirlerine baktılar. Hakan bugün hayatında ikinci kez Tanrı'ya dua ediyordu.

Sonra vücuduna bir sıcaklık yayılmaya başladığını hisset-

ti. Kafasını eğip göğsüne baktı. Montu kan içindeydi. Montunun içinden ucu çıkmış olan tuvalin de bir köşesi kan olmuştu. Birkaç saniye boyunca kimin vurulduğunu anlayamadılar. Sonra birbirlerinden ayrılıp sendeleyerek geriye doğru çekildiler ve o an göz göze geldiler. Sadece yarım saniye sonra ise Hakan, Attila'nia bir çuval gibi yere yığılmasını seyretti. Attila bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Hakan geriye çekilip, dudaklarını oynatmaya çalışan şok içindeki adama birkaç saniye boş gözlerle baktı. Attila yeniden doğrulmuş ama dengesini sağlayamayıp teknenin alçak korkuluğuna doğru sendelemişti. Suya düşmemek için son anda yakaladığı bir direği sımsıkı kavramaya çalışmıştı, ama ellerinin gücü giderek azalıyor ve parmakları an be an gevşiyordu.

Melek ve Hakan, ağır çekim bir filmi seyreder gibi seyrediyorlardı onu. Bedeni öne arkaya salınmaya başlayan Attila'nın, gücünü kaybeden parmakları hayata tutunmakta oldukları direkten sıyrıldı ve Attila'nın iri bedeni yüzünde bir dehşet ifadesiyle Karadeniz'in serin sularına doğru kayıp gitti.

Hakan koşup Melek'e sımsıkı sarıldı. Yüzünü saçlarına gömmüş sürekli aynı cümleyi tekrar ediyordu,

"Söz veriyorum. Artık seni hiç bırakmayacağım!"

Tekne uçsuz bucaksız suların ortasında ve üzerinde taşıdığı insanlar kadar kafası karışık, bir sağa bir sola kararsızca salınıyordu. Saatler sonra denizin üzerindeki sis biraz olsun açılmış ve güneşin yakıcı ışıkları yeryüzüyle yeniden buluşmaya başlamışlardı.

Hakan, artık uzunca bir süre ortalarda gözükemeyeceği-ni biliyordu. Ortadan kaybolmalı ve ardında hiçbir iz bırakmamalıydı. Dümenin başına geçip ne yapması gerektiğini düşünürken, tekne ıssız sularda düşük bir hızla ilerlemeye devam ediyordu. Bir ara gözleri yanma koyduğu tabloya takıldı. Uzanıp tabloya dokundu, sonra arkasına çevirip soyağacına bir kez da-

567

ha bakmak istedi. O an gözlerine inanamadı. Tuvalin arkasındaki soyağacı neredeyse yok olmuş gibiydi. Silik birer yazı haline gelmişler ve güçlükle okunuyorlardı. Tuvali ilk gördüğü anda burnuna gelen keskin mürekkep kokusunun sebebini o an anladı. Şu anda o kokudan da eser kalmamıştı. Soyağacmın yazıldığı mürekkep yıllarca orada durmuş, havayla temas eder etmez de uçup gitmeye başlamıştı. Bu inanılmaz bir şey diye düşündü. Bir günden biraz fazlaca bir sürede olan biten onca olay şimdi bir film şeridi gibi akıp geçiyordu zihninden. Yüreğinde derin bir sızı duyuyordu. Önce Derya geldi aklına.

Derya...

Ona müteşekkirdi. En son Galata Kulesi'nin önünde görmüştü onu ve kim bilir bir daha da ne zaman görecekti. Muhtemelen polis gözaltına alır, biraz sorgulayıp sonra serbest bırakırdı. İyi olmasını diledi Tanrı'dan. Tanrı'ya hangi dilde dua edeceğini bilmiyordu. Hangi kutsal kitaptan hangi metni okuyarak O'na yakaracağını bilmiyordu. Ama sadece 24 saat içinde birkaç kez tanık olmuştu O'nun yaşamın en beklenmedik anlarında muci-zeleriyle devreye girdiğine.

Sonra Ahu'yu düşününce ruhunda derin bir sızı duydu, ama yine de onu anlamaya çalışıyordu. Belki de insanların bu kadar kötü olabileceklerine ihtimal veremediği için böyle düşünüyordu hâlâ. Bu ihanetinin önemli bir nedeni olmalıydı. Seni neyle tehdit ettiler Ahu? diye geçirdi içinden. Ona öfke duymuyordu. Sadece içini acıtan büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu onu hatırladıkça. Acaba hayatta mıdır? diye düşündü. Sonra aklına Attila'nın onu mutlak surette öldürmek isteyeceği geldi. Yine de Ahu'yu öldürmeye ömrü yetmemiş olabilirdi. Attila, yaptığı bunca kötülükten sonra tüm tanıklarını ortadan kaldırmak ve suçu da tamamen Hakan'ın üzerine yıkmak için kendince güzel bir plan yapmıştı muhakkak. Bunu şimdi anlıyordu Hakan. Beni bu yüzden öldürmek istemedi.

Bu planı ilk olarak, Galata Kulesi'nin kapısında Hakan'a değil de doğrudan kendi fedaisine ateş etmesinden anlamıştı. Melek'i, Ahu'yu, Derya'yı öldürecek, kendi fedaisi de dahil bu

568

işin detaylarını bilen herkesi yok edecekti. Tüm bu ölümlerin v geçmişte yaşanan kirli oyunların bile sorumlusu olarak ortada bir tek Hakan kalacaktı. Zaten işin gerisini kontrolündeki ma-kamlara kolaylıkla hallettirirdi. O adamı düşündükçe geriliy0r ve tutmakta olduğu dümeni daha sıkı kavrıyor, adeta kıracak gibi büyük bir kuvvetle sıkıyordu.

Sakinleşmeliyim. Sakinleşip kafamı toparlamalıyım artık diye düşündü. Attila'yı Karadeniz'in serin sularına göndererek hepsinin hayatını kurtarmış olmayı diledi.

Ali'yi düşündü. Hayattaki en yakın dostlarından biriydi Ali. Hayatını Hakan için riske atmış ve bedelini de canıyla ödemişti. Ali'yi düşününce gözlerinde biriken yaşlara daha fazla engel olamadı. Sımsıkı yumdu gözlerini. Gözyaşları yanaklarından ip gibi süzülüp aktı.

Ara sıra Melek'e bakıyor, iyi mi değil mi diye kontrol ediyordu, öte yandan aklından onlarca düşünce aynı anda geçmeye devam ediyordu. Attila'yı ve yaptığı kötülükleri aklından çıkaramıyor, öfkeden bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Tam o sırada Melek lacivert gözlerini kocaman açıp, tam da Hakan'ın o an zihninden geçmekte olan soruyu sordu:

"Attila beni neden öldürmek istedi?"

Sanki yağmur yüklü bulutlar geçiyor gibiydi gözlerinden. Hakan onun bu haline çok üzüldü. Bu soruyu cevapladığında onu daha da çok üzeceğini biliyordu. Ama gerçekleri ona anlatmak için bir daha fırsat bulamayabilirdi. Ağladığını göstermemek için gözyaşlarını sildi ve yutkunarak anlatmaya başladı:

"Onun tek derdi karnındaki çocuktu Melek. Çocuk doğunca senden bir şekilde kurtulacaktı muhtemelen. Çünkü o çocuk, yani ortak çocuğunuz, Attila'yı trilyonlarca dolarlık bir servetin yasal mirasçısı yapacaktı. Hesapladığı tek şey en başından beri buymuş zaten."

Melek bakışlarını tekneden dışarı çevirdi. Yavaşça akıp geçen manzaraya bakarak, "Bu kadar çok param var mıymış benim?" diye sordu. Acı acı gülümsüyordu. Hakan da ona bakıp gülümsedi.

"Ah Melek, bir bilsen, ne çok paran varmış." İkisi de gülümsediler. Hakan dümeni yavaşça kırdı. Tekne, arkasında beyaz köpüklerden kocaman bir hilal bırakarak genişçe bir kavisle döndü ve burnunu tam olarak Karadeniz istikametine çevirdi.

Melek, "Hiçbir şey anlamıyorum" diyebildi sadece. Gözlerini Hakan'a dikmiş, anlatacaklarının devamını bekliyordu.

"Attila seninle o servet için, Yakup Ruzly'nin torunu olduğunu düşündüğü için evlenmiş."

Melek gözlerini kocaman açıp Hakan'a baktı. "Değil miymi-şim peki?" diye sordu büyük bir şaşkınlıkla.

"Değilmişsin Melekcim. Attila da ne yaptı, Yakup Ruzly'nin gerçek torunu olmadığını öğrenince seni öldürmek istedi işte. Bunu öğrendiğinde seninle de, karnındaki çocukla da bir işi kalmamıştı çünkü. Siz ancak onun suçlarının bir tanığıydınız artık."

Melek'in gözleri doldu. Yüzündeki gülümseme silindi ve yerini bir anda büyük bir hüzne bıraktı. Elini karnına götürdü. "Servet için kendi evladını öldürmek..." diye mırıldandı sessizce. Gözlerini sımsıkı yumdu. "Hakan ne diyorsun sen Allah aşkına!" Hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

Hakan onun bu halini görünce kahrolmuştu. Ama başka çaresi yoktu, anlatacaktı. Ve anlatmaya da devam etti:

"Seni bulmak için çok uğraştım Melek. Başıma gelmedik kalmadı, şu halime baksana." Zoraki bir gülümseme ile üzerindeki kanları gösteriyordu. Melek ağlamaya devam ediyordu. Bir süre sonra susup Hakan'a baktı. Teknenin rüzgârı ile hafifçe uçuşmakta olan üstüne başına baktıkça üzüntüsü

daha da artıyordu. Fena hırpalanmışa benziyordu. Onun sakinleştiğini gören Hakan anlatmaya devam etti:

"Bana asistanım Ahu ve Derya isminde eski bir arkadaşım yardımcı oldular. Ve tabii bir de aziz dostum Ali. Önce defterin peşine düştük. Defterde eksik bir sayfa olduğunu anladık. Sayfanın, kayıp bir tablonun eskizi olduğunu keşfettik. Derken arkadaşın İrem devreye girdi ve belki de tam zamanında o eksik sayfayı getirdi."

570

"İrem'de defterin eksik bir sayfası mı varmış? Ben ona sadecp defterin bir kopyasını bırakmıştım."

"Tuhaf ama varmış" dedi Hakan, dümeni biraz daha kırıp teknenin rotasını ayarladı ve anlatmaya devam etti, "Ben aslında bunu ona senin vermiş olduğunu düşünmüştüm. Demek ki Yakup Ruzly o sabah bir şekilde bu sayfayı yırtıp irem'in dedesi Silvio Durham'a vermiş. Her neyse, irem'in getirdiği sayfadaki eskizden yola çıkıp Galata Kulesi'nin altında özel bir odada bu tabloyu buldum."

irem'in ölümünden o anda bahsetmek istemedi Melek'e. Daha fazla üzüntü vermek istemiyordu. Kafasını çevirip tabloya baktı. Sonra Melek'e bakıp gülümsedi.

"Vay canına" dedi Melek, acı ile doğrulmaya çalışarak tabloya baktı. Şaşkınlıkla mırıldandı, "hiçbir şey anlamıyorum."

Hakan gülümsedi. "Anlamadığın için kendini suçlama, gerçekten ben de böyle bir hikâyeyi nasıl ve neresinden başlayıp da sana anlatabilirim bilmiyorum zaten."

Melek'in ısrarlı bakışlarını görünce mecburen sözlerini sürdürdü:

"Bak. Aslında doğru iz üzerindeymişsin. O adamlar dedemizi, Yakup Ruzly'yi gerçekten de eskiz defteri için öldürmüşler. Ama Yakup Ruzly defteri saklamayı başarmış. Ve öldürüleceğini öğrenince de bir sayfasını, hatta en önemli sayfasını bu sırrı koruyabilecek bir dostuna, Silvio Durham'a vermiş olmalı. Sen o eskiz defterini bulunca aslında bu gizemin çözümüne en büyük katkıyı yapmış oldun. Defter büyük bir sır içeriyordu. Yakup Ruzly ile aynı gün öldürülen o üç eski dost, muhtemelen bu sırrı korurken öldürüldüler. Eskiz defteri ve kayıp sayfa bizi bu tabloya getirdi."

Yeniden kırmızı Tekvin tablosuna baktı.

"Bu tablo, nasıl desem, aslında bir harita gibi. Üzerine ustaca işlenmiş semboller, sembolleri okumayı bilen biri için hem tablonun yerini söylüyor hem de önemli bir soyun devamını müjdeliyordu. Semboller öylesine şaşırtmacalıydı ki, bir ara kafayı yer gibi olduk hepimiz ve kutsal soy, kutsal emanetler falan

571

gibi komplo teorilerine daldık. Neredeyse tabloyu da, vermek istediği mesajı da ıskalıyorduk."

"Peki neymiş o mesaj?"

"Tablo bir zamanlar ünlü ve çok zengin bir aile olan Camon-do ailesinin son ferdinin hayatta olduğunu söylüyordu. Dünyanın en zengin ailesinin soyunun devam ettiğini tamamen tablodan anladık. O soy

bugüne dek Yakup Ruzly ve bir avuç insan tarafından korumaya alınmış. Ve soyun bugün yaşayan son ferdi..." Başıyla hemen yanında açık durmakta olan kanvası gösterdi. Melek hayran gözlerle tabloya baktı. Ayağa kalkıp tabloyu eline almak, ona dokunmak geçti içinden. Ama mecali yoktu.

Yapamadı.

"Peki soyun bugün yaşayan son ferdi kimmiş?" diye üsteledi Melek.

"Tablonun arkasında yazıyordu aslında. Ben de oradan öğrendim bunu. Sanırım ben o dehlizlerde tabloyu ararken dışar-da bana yardımcı olan arkadaşlarım da bu sonuca nüfus arşivlerini hack'leyere ulaştılar. Ama tam olarak değil. Gerçek ve tam soy ağacı bu tablonun arkasına tuhaf bir mürekkeple yazılmıştı. Ama şimdi baktım, tüm yazılar uçup gitmişti." 'Yani? Soyun son ferdi kimmiş Hakan?" "Sanırım, dünyanın en zengin adamıyım şu anda. Ya da en çulsuz. Bilemiyorum." Gülüyordu ama yanağında gözyaşların-dan kalan ıslaklık hâlâ kurumamıştı.

Hakan Melek'e olan biteni bir çırpıda anlattı. Gerçek kimliğini, Melek'in aslında kim olduğunu. Kendisinin aslında Kenan Ruzly olduğunu. Yakup Ruzly'nin gerçek torununun kendisi olduğunu. Melek'in, öz abisi Kenan sandığı kişinin aslında çocuk yurdundan alınmış ve Melek gibi kimsesiz biri olduğunu...

Melek tüm bunları gitgide dolan gözlerle dinledi ve Hakan son cümlesini de söyleyip bütün hikâyeyi bitirince daha fazla kendine hâkim olamayıp yeniden ve daha şiddetle, dakikalarca ağladı. Para pul, servet falan umurunda bile değildi, bunca yıl kim olduğunu dahi bilmeden yalan bir hayatın başrolünde oluşuna ağlıyordu aslında. Tekne salma salma ilerler-

ken o an Hakan'ın aklına elyazması kitapta okuduğu, tekne ile Tanrı'dan kaçmaya çalışan Yunus'un hikâyesi geldi. Sonra yeniden Tanrı'yı düşündü ve O'na Melek'in iyileşmesi için yakardı.

Her dinde başka bir isimle sesleniyorlardı O'na. Kendisi ise henüz O'na nasıl hitap edeceğini pek bilemiyordu. Daha düne kadar bütün hayatını inançsız biri olarak geçirmiş bir adamdı. Ama artık O'nun mucizevi varlığını yüreğinin en derinlerinde hissediyor ve bugüne kadarki umursamazlığından ötürü, babasından affedilmeyi uman bir çocuk gibi, büyük bir suçluluk duygusu ile sanki bakışlarını gökyüzünden kaçırıyordu.

Dakikalar sonra Melek'in gözyaşları dindiğinde Hakan ondan bir söz almak istediğini söyledi. Melek halen kâğıt üzerinde Ruzly şirketlerinin tek sahibiydi ve Hakan'ın da, Melek'in de gerçek kimliğini bilen bir tek Derya kalmıştı geride. Melek'in Ruzly şirketlerinden ve dedesinden kalan o küçük servetten vazgeçmesinin bir anlamı yoktu.

Sulu gözlerle ona bakıp, "Niye gülümsüyorsun?" diye soran Melek'e, Yakup Ruzly'den kalan mirası reddetmemesini ve hayatına Melek Ruzly olarak devam etmesini tembihledi. Melek önce direndi, sonra çaresizce boyun eğdi buna. Aslında ne yeni bir kimliğe ne yeni bir hayata hazır hissediyordu o da kendini. Hakan'ın ise ondan tek bir ricası vardı. Yıllardır içinde yaşamakta olduğu Seferoğlu Apartmanı'ndaki o evin bir müzeye dönüştürülmesi. Bu iş için de vakıf yönetimince Derya'ya sınırsız yetki verilmesini istedi Melek'ten. Melek burnunu çekerek, "Tamam" dedi. Hıçkırıkları ara sıra hafifliyor, sonra yeniden şiddetleniyordu. Ara sıra Hakan'a sımsıkı sarılıyor, sonra ayrılınca yeniden

ağlamaya başlıyordu. Hakan işi garantiye almak için orada bulduğu bir kâğıda not düştü: "İstiklal Caddesi'nde mülkiyeti Ruzly vakfına ait olan daire, bir Camondo Müzesi yapılmak üzere tahsis edilecek ve işin tüm yetki ve sorumluluğu Mimar Derya Aran'a verilecek." Kâğıdı katlayıp Melek'in cebine koydu.

Kaçıp gitmek için her şeyden önce paraya ihtiyacı vardı. Bir saat kadar önce dünyanın en zengin adamı olduğunu öğrenmişti ama cebinde tek kuruşu yoktu. Henüz servetinin sınırlarını bil-

miyordu, belki de dünyanın neredeyse yüzde yirmisinin tek başına sahibiydi ama yine de dönecek bir evi bile yoktu. Dünyaya egemen olan o on ailenin servetlerinin büyük kısmının gerçek sahibi oydu, çünkü o servetlerin temelinde bu ailelerce gasp edilen Camondo mirası yatıyordu. Ama şimdi tek varlığı, altındaki bu çalıntı tekneydi. Kendi imkânlarıyla yıllar boyu edindiği birikiminin bile tek kuruşunu alamayacağı bir duruma düşmüştü artık. Yavaş yavaş açılmakta olan sisin arasından bir görünüp bir kaybolan ışıl ışıl ufka baktı. Hakkını kanunla, hukukla alması mümkün değildi. Bu aileler, bütün dünyaya mutlak bir biçimde egemenlerdi. Her zaman ve her yerde hep onların eli kolu vardı. Kendini küçücük, zavallı ve çaresiz hissetti.

Sonra gülümsedi. Bir tarafta onların hepsi, diğer tarafta ise ben, tekim. Demek ki zavallı, güçsüz ve küçük olan onlar, ben değilim, diye düşündü.

Hakan bir yandan kaçış ve ortadan kaybolma planları yaparken, bir yandan da tüm bunları yapabilmek için bir yerlerden acilen para bulmalıyım diye düşünüyordu. Ama parayı nasıl bulabileceğine dair aklına bir fikir gelmiyordu. Yapabileceği hiçbir şey yok gibiydi. Bir bilgisayar bulup herhangi bir bankayı /ıacfc'leyebilir ve istediği kadar parayı kendi hesabına transfer edebilirdi ama o hesaba da anında el konulurdu. Çünkü küresel güçler, bankacılık sistemini de ellerinde tutuyorlardı. Üstelik herhangi bir online sisteme girdiği anda bulunduğu yerin tüm koordinatlarını belirlerler ve onu anında enselerlerdi. Tanıdığı birileri adına da bu işlemi yapamazdı. Hem bu kadar kısa sürede kimi nereden bulacaktı.

Yanında duran kırmızı elbiseli Tekvin tablosuna okşar gibi dokundu ve ne kadar kan bulaştığını görmek için kanvası dikkatle kontrol etti. Tablo hasarsız ve muhteşem gözüküyordu. Güneşli havada kırmızı elbise adeta fosforlu bir renk gibi parlıyor; kadın, teknenin sudaki dalgalanma hareketleri ile sanki canlıymış gibi hareket ediyordu. Isaac Camondo'nun hayat arkadaşı ve çocuğunun annesi, Lucy Berthet... Gözlerindeki hüzne baktı. O rahle üzerine sanki zorla oturtulmuş, orada olmak-

tan hoşnut değil gibi yüzünü ekşitmiş bir hali vardı. Acaba kuşaktan kuşağa taşıyacağı bu ağır yükün farkında mıydı? Sonra bir anda aklına bu kadının onun büyük büyükannesi olduğu geldi. Gülümsedi. Doğru ya, bu kadının torununun torunu oluyorum sanırım.

Girdiği savaştan, sahip olduğu her şeyi kaybederek ama daha önce sahip olmadığı her şeyi kazanarak çıkmıştı. Siyah beyaz gibi zıttı, birbirine tezattı her şey. Tablonun arkasına baktığında yazıların tamamen silindiğini gördü. Eline alıp güneşe doğru tuttu, gözlerine yaklaştırıp iyice inceledi. Tüm soyağacı ve atalarının isimleri silinip gitmişti. Şaşkınlıkla tabloyu yerine koydu.

Bir yerden acilen nakit para bulmam lazım, diye düşündü yeniden. Hayatta kalması buna bağlıydı. Yerde Attila'nın tabancası duruyordu. Yere eğilip tablonun yanında duran kanlı silahı denize fırlattı. Silahın biraz ilerisine Attila'nın cep telefonu da düşmüştü. Onu da denize fırlattı. O anda, Attila'yı öldürdüm mü? diye düşündü. Tanrım, sanırım katil oldum. Beni affet, diye yakarıyordu içinden. Kimse ölsün istemezdim. Bu işe bulaşmayı istemezdim. Beni affet.

Melek artık tamamen kendine gelmişti. Bir süre etrafı seyrettikten sonra, "Hakan" dedi güçlükle çıkan bir sesle, "sanırım bebeğimi kaybediyorum." Hakan hemen onun yanma gitti. Başını kaldırıp göğsüne bastırdı. Altı aylık hamile bir kadının kaldıramayacağı kadar çok travma yaşamıştı. Hakan onun dün gece nereye kadar gidebildiğini, nerede yakalandığını, yalıda Attila'nın ona neler yaptığını sormak istiyordu ama şimdi harap haldeki kadını yoracağını düşünerek hiçbir şey sormamaya karar verdi.

Polis kayıp bir kadını ararken tüm İstanbul'u hallaç pamuğu gibi atıp her yere baktı ama kadının kendi evine, kendi yatak odasına bakmayı düşünemedi mi yani?

"Merak etme" dedi Melek, "hiç acı çekmiyorum. Aksine, sanki bir ağırlığı yitirmişim gibi."

"İyi olacaksın. Daha iyi olacaksın. Söz veriyorum." Melek gülümseyerek Hakan'ın yanında açık vaziyette duran tabloya baktı.

575

"Demek Galata Kulesi'ndeymiş" dedi büyük bir şaşkınlıkla. Hakan da ona gülümsedi. "Evet. Galata Kulesi'nde" diye yanıtladı Hakan, "buna inanabiliyor musun? Orada bir sandığın içinden çıkardım."

Melek bakışlarını Hakan'a çevirip "Ondan bir an önce kurtulman lazım Hakan. Biliyorsun değil mi?" diye sordu. Hakan bir cevap vermeyince Melek üsteledi:

"Hatta bence satmalısın. Böylece bir işe yaramış olur. Para kazanırsın hiç olmazsa." Tabii ya!

Nasıl para bulabileceğini artık biliyordu. Cep telefonunu çıkardı ve geride kalan son yüzde üçlük şarjıyla önce kayıtlı fotoğraflardan Kirkor Gülbenkyan'ın kartvizitini buldu, sonra vakit kaybetmeden adamı aradı. Bir dakika sonra teknenin dümenini Kirkor'un yalısının koordinatlarına göre kırmıştı ve Boğaz'm Karadeniz'e açılan köşesine, Rumeli Feneri'ne doğru ilerliyordu. Göz ucuyla Melek'e baktığında gözlerini yeniden kapatmış olduğunu gördü.

Yaklaşık yarım saat sonra Kirkor Gülbenkyan'ın Rumeli Fe-neri'ndeki yalısının iskelesine tekneyi bağlamışlardı. Misafirlerinin kendisine müthiş bir şey getirdiğini hisseden Kirkor, yanaşan teknenin kıçında Hakan ve Melek'i güçlükle ayakta dururlarken görünce heyecandan titremeye başladı. İskeleye doğru koca bedeniyle yalpalayarak koştururken kocaman göbeğinin üzerine bağlamaya çalıştığı robdöşambrının kuşağını çekiştirerek hayretle kan içindeki Melek ve Hakan'a bakıyordu.

"Yüce İsa, sizlere ne oldu böyle Hakan Bey?" diye sordu tiz bir sesle. Hemen konuklarını içeri buyur etti ve öncelikle yardımcılarından birine Melek'le ilgilenmesi talimatını verdi. Hakan, bir hizmetlinin kolunda güvenle içeri doğru gitmekte olan Melek'e arkasından şefkatle ve acıyla baktı.

"Çok uzun hikâye Kirkor Bey" dedi Hakan, sancıyan omzunu acıyla tutarken. "Hani sizinle kazan-kazan üzerine bir işbirliği kararı almıştık."

Tabloyu bana satacaklar! Osman Hamdi'nin Çeşme tablosu

benim olacak, diye heyecanla içinden geçiriyordu Kirkor. Hakan konuşmaya devam etti:

"Elimizde Tekvin tablosunun bir ikizi var."

"Tekvin'in bir ikizi mi?"

"Osman Hamdi Bey'in Tekvin tablosunun bir ikizini bulduk. Her ikiz gibi bu da oldukça farklı bir tablo elbette."

"Bu inanılmaz!" dedi Kirkor, işaretparmağı ile gözlüğünü burnunun ucundan geriye doğru iterken. Çeşme'ye razı iken şimdi paha biçilemez bir şey çıkmıştı sürpriz kutusundan.

"Onu ilgilenirseniz size satmak istiyoruz."

Hakan'ın sözlerini dinlerken Kirkor heyecandan bayılacağını hissetti.

"Hayhay. Seve seve alırım. Ancak önce bir analiz yaptırmak ve piyasa değeri tahminen ne olur diye uzmanlara sormak lazım."

"O kadar vaktimiz yok Kirkor Bey. Bu işi 15 dakika içinde çözmemiz gerekiyor."

Kirkor telaşlanmıştı. Hakan ciddiye benziyordu ve halinden anlaşıldığı kadarıyla da müzakereye yanaşacak gibi durmuyordu. Çaresiz, mırıldanır gibi konuştu:

"Şayet gerçekse, tahminen 5 milyon dolar civarı eder. Vakit verseniz size de o değerden ödeme yapardım. Ama 15 dakika içinde o parayı nereden bulayım Hakan Beyciğim!"

Aslında o an Kirkor'un tahmin ettiği gerçek rakam en az 10 milyon dolardı. Hakan gülümsedi. Onun bu fıldır fıldır dönen gözleri ile içinden bazı para hesapları yaptığını anlayabiliyordu.

"Tablo yanımda. Ve para bize şimdi lazım."

Kirkor şaşkınlık içindeydi. Hakan'ın yavaş hareketlerle tabloyu montunun cebinden çıkarmasını izledi. Heyecandan yerinde duramıyordu. İki elini önünde birleştirmiş büyük merakla Hakan'ın tabloyu açmasını bekliyordu. Tablo açılıp resim ortaya çıktığında nefesi kesildi. Tabloyu Hakan'ın elinden alıp önlerindeki sehpanın üzerine sererken heyecandan elleri titriyordu. Alev alev yanan kırmızı elbisesi ve tabloyu tutuşturmuş gibi gözükecek kadar gerçekçi renklerle boyanmış şamdanın alevine

bakarken neredeyse kalp atışları odada duyulacaktı. Mırıldanarak konuşmaya başladı:

"Bir imza göremiyorum ama kesinlikle orijinal bir tabloya

benziyor."

"Aslında belirgin bir imza yok gibi. Ama gizli imza var" dedi Hakan, işaretparmağını yerdeki buhurdanın yanında yalnız başına durmakta olan kitabın yanına koyup gizli imzayı gösterdi. "Biliyorum, bu şekilde göremezsiniz. Ama sizi temin ederim, bir büyüteçle baktığınızda orada imzayı göreceksiniz."

Kirkor gözlüğünü çıkarıp tablodaki o küçük yazının üzerine yaklaştırdı ve gözlüğünü bir büyüteç gibi kullanarak imzaya baktı. "Evet, görebiliyorum" dedi, yuvarlak camlı gözlüklerini tekrar takarken. Sonra bakışlarını Hakan'a çevirip kurnaz bir şekilde gülümsedi: "Kaç dakikamız kaldı?"

"Kirkor Bey. Bir an önce bu işi halletmek istiyorum. Almayı düşünüyorsanız..."

"Elbette elbette" dedi tombol ellerini sallayarak. "Fakat o kadar parayı şimdi nereden bulayım Hakan Beyciğim? Evde taş çatlasın 1 milyon dolar vardır."

"Tamam, anlaştık" dedi Hakan, Kirkor'un iştahla parlayan gözlerine bakarak.

Kirkor, Hakan'ın fazla seçeneği olmadığını anlamıştı. 100 bin dolar da verse tabloyu alabileceğini anlayınca içten içe hayıflandı. Ama artık bir anlaşma yapılmıştı. Mutluluk ve pişmanlıkla karışık bir duygu içinde penguen adımlarıyla salondan çıkıp kasanın yolunu tuttu.

Hakan salonda durmuş Kirkor'un gelmesini beklerken az önce Melek'in geçtiği koridora doğru kafasını uzatıp endişeyle karanlığa doğru baktı. Kirkor elinde iki siyah poşetle geri geldiğinde Hakan'ın endişeli gözlerle koridora doğru baktığını görünce tedirginliğinin sebebini anladı ve hemen açıklamaya girişti:

"Melek Hanım'ı merak etmeyin. Rakel yardımcımdır. Yıllardır yanımda çalışır. Şimdi Melek Hanım'ın yaralarını temizliyor olmalılar. Doğrusu çok fena hırpalanmış kızcağız. Ama içiniz ra-

hat olsun, şimdi gelirler. Ha bu arada, hiç kimseyi aratmadım. Şimdilik doktor falan çağırmadık yani, müsterih olun, burada tamamen güvendesiniz."

Hakan gözlerini kapatıp başını hafifçe öne eğerek teşekkür etti. Sonra siyah poşetleri alıp içlerine baktı.

"Söz verdiğim gibi. İçlerinde toplam 1 milyon dolar var" dedi Kirkor, heyecanla poşetlerin içine bakarken. "Lütfen buyurun sayın."

Hakan poşetlerin ağzını açtı, paralara hızlıca göz attı. İçlerinden bir deste çıkarıp yelpaze gibi açıp kapattı ve sakin bir ses ile konuştu:

"Saymaya lüzum yok."

Tabloyu Kirkor'a verdi ve hemen poşetin birinden 50.000 dolarlık bir para destesi çıkarıp Kirkor'a uzattı. "Bu para birine yardım için kullanılacak."

Kirkor şaşkındı. Az önce zaten kendisine ait olan ama şimdi Hakan'ın olduğu için onun tarafından kendisine geri uzatılan para destesini aldı. "Kime?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Bir taksi şoförüne verilmesini istiyorum. Lütfen ihmal etmeyin Kirkor Bey. Çok önemli benim için."

Sonra gözlerini kısıp zihnini zorladı ve plakayı hatırladı. "Aracın plakası 34 TXW 19. Dün sabah benim yüzümden kaza yapan bir taksinin şoförü. İsmi Sinan. Siz eminim adama kolayca ulaşacaksınızdır."

Sonra tokalaşmak için Kirkor'a elini uzattı. Adamın anlam veremeyen bakışları altında sözüne devam etti:

"Ben gidiyorum. Melekle vedalaşmak istemiyorum. Bunu yapabileceğimi de sanmıyorum zaten. Lütfen bir hastaneye yatırın onu. Çocuğunu düşürüyor sanırım. Hayati bir soruna yol açmadan bir an önce bir doktora gözükmeli."

Kirkor önce şaşırdı ama sonra toparlanıp "anlaştık" der gibi büyük bir saygıyla başını öne eğdi ve Hakan'ın tokalaşmak için havada bekleyen elini sımsıkı tuttu. "İçiniz rahat olsun Hakan Bey."

Yirmi dakika sonra Hakan, teknenin deposunu doldurmuş ve

yanındaki 950 bin dolar nakit para ile Karadeniz'de seyretmeye başlamıştı.

Yol boyunca bundan sonra ne yapabileceğini, nereye gidebileceğini düşündü. Düşük bir hızda ilerliyor ve bir yandan da bundan sonrası için alternatif senaryoları düşünüyordu.

Şimdi nereye gideceğim?

Bütün SİM kartları kırılıp atılmış telefonuyla, artık elektronik olarak tamamen görünmez hale gelmişti. Bir süre kafasını toplayıp düşünebilmek için teknenin navigasyonunu rastgele bir rotaya sabitleyip dümeni bıraktı. Şimdi dümen, navigas-yonda sabitlenen hedefe doğru kendi kendine sağa sola ufak hareketler yaparak titriyordu. Hakan geriye yaslandı. Cebinden, Yasalar Kitabı isimli o eski elyazması kitabı çıkarıp birkaç sayfa okumaya karar verdi. Elini cebine attığında orada başka bir şey daha olduğunu fark etti. Bu İrem'in ölmeden önce verdiği yüzüktü. Bunu Melek'e verecektim, abisinden yıllar sonra gelen bir hediye olacaktı, diye düşünüp kahroldu ama artık çok geçti.

Melek şimdilik geride kalmıştı ve bir gün mutlaka bu yüzüğü ona vereceğine dair kendi kendine yeniden söz verdi. Kitabı alıp parmağını arasına soktu, rastgele bir sayfa seçti. Açılan sayfa Kuran'dan Kehf Suresi'nin 60. ayetten itibaren yazılı olduğu bir sayfaydı. Sessizce okumaya başladı:

Kuran, Kehf Suresi (18. sure)

18:60 Musa, genç arkadaşına, "Yıllarca yürümeyi gerektir-se de iki denizin birleştiği yere yürüyeceğim ve (gerekirse oraya) varmadan yıllarca hiç dinlenmeyeceğim" demişti.

18:61 İki denizin birleştiği yere vardıklarında, balıklarını unuttular. Sinsice kayıp denizin yolunu tuttu.

18:62 Orayı geçtiklerinde, genç yoldaşına, "Yemeğimizi getir. Bu yolculuğumuz bizi gerçekten yordu" dedi.

18:63 Dedi ki: "Bak gördün mü, o kayalığa vardığımızda balığı unuttum. Onu bana şeytan unutturdu ve böylece denizde yolunu tutup gitti. Ne kadar da ilginç!"

18:64 (Musa) "işte aradığımız yer orası idi" dedi ve böylece iz. leri üzerinde geri döndüler.

18:65 Katımızdan kendisine rahmet verdiğimiz ve bilgimizden öğrettiğimiz kullarımızdan bir kulu buldular.

18:66 Musa ona, "Sana öğretilenden, aydınlatıcı prensipleri bana öğretmen için seni izleyebilir miyim"deyince,

18:67 "Sen benimle birlikte olmaya dayanamazsın" dedi,

18:68 "Bilmediğin bir şeye nasıl dayanabilirsin?"

18:69 Dedi: "ALLAH dilerse beni sabırlı bulacaksın; sana hiç-bir işte karşı gelmeyeceğim."

18:70 Dedi: "Bana uyacaksan, ben sana anlatmadıkça bana hiçbir şey hakkında soru sorma."

18:71 Böylece yürüdüler. Nihayet gemiye bindiklerinde, onda delik açtı. "Halkını boğmak için mi gemide delik açtın1? Gerçekten müthiş bir iş yaptın" dedi.

18:72 "Bana dayanamayacağını sana söylememiş miydim" diye karşılık verdi.

18:73 "Unuttuğum şeyden dolayı beni kınama; bu işimde bana güçlük çıkarma" dedi.

18:74 Böylece yürüdüler. Nihayet bir delikanlıya rastladıklarında onu hemen öldürdü. "Kimseye kıymamış suçsuz bir kimseyi niçin öldürdün? Sen çok kötü bir iş yaptın" dedi.

18:75 "Bana dayanamayacağını sana söylememiş miydim," diye tekrarladı.

18:76 "Sana daha başka bir şey sorarsam o zaman artık benimle arkadaş olma. Benden yeterli özür dinledin"dedi.

18:77 Böylece yürüdüler. Nihayet bir köy halkına rastladılar ve halkından yiyecek istediler. Fakat onları misafir kabul etmeyi reddettiler. Derken orada yıkılmak üzere bir duvar buldular, hemen onu doğrultuverdi. "Dileseydin, o işten dolayı bir ücret alabilirdin"dedi.

18:78Dedi ki: "işte bu, benim seninle olan beraberliğimin sonudur. Dayanamadığın şeylerin açıklamasını ise sana bildireceğim." 18:79 "Gemi, denizde çalışan yoksul (balıkçı)lara aitti. Gemiyi kusurlu yapmak istedim; zira peşlerinde, tüm gemileri zorla ele geçiren bir kral vardı."

581

18:80 "Çocuğa gelince, ana babası iki inanan kişi idi. Taşkınlık ve nankörlük ile o ikisine yük olmasından endişelendik."

18:81 "İstedik ki Rableri onun yerine kendilerine ondan daha temiz ve merhametli birini versin."

18:82 "O duvar ise kentteki iki yetim erkek çocuğuna aitti. Duvarın altında onlara ait bir hazine vardı. Babaları da erdemli birisiydi. Rabbin diledi ki onlar büyüyüp tam güçlerine kavuştuktan sonra Rabbinden bir rahmet olarak hazinelerini ortaya çıkarsınlar. Bunları kendi irademle yapmadım. İşte bunlar, sab-redemediğin şeylerin açıklamasıdır."

114. L

Bir ay sonra...

Derya, Boğaz'ın turkuvaz rengi sularını yararak ilerleyen Beşiktaş-Üsküdar vapurunun burnunda ayakta durmuş, parmaklıkları sıkıca tutuyor ve rüzgârın darmadağın ettiği saçlarını eliyle zapt etmeye çalışıyordu. Vapur Üsküdar'a yaklaşırken kafasını sağa çevirip önce İstanbul'un enfes siluetine baktı, sonra başını Üsküdar açıklarında duran Kız Kulesi'ne çevirdi.

Bu şehir sanırım dünyanın en güzel şehri, diye düşündü. Sımsıkı tuttuğu demirlerden destek alarak aşağı doğru eğilip geminin suları köpürterek yarmasını seyretti. Yüzüne sıçrayan su damlacıkları üşüyüp ürpermesine neden oluyordu ama o bundan mutluydu. Şehrin betonu, demiri, asfaltı ve sahte surat-\ larından sonra su damlacıkları, sanki dünya ile kurduğu yegâne gerçek temas gibiydi.

Artık Doktor Derya Aran'sın. Yıllardır kurduğun hayaller gerçek oldu işte, diye düşündü, kafasını kaldırıp Üsküdar'daki Mihrimah Sultan Camii'ni gururla seyrederken.

On dokuz dakika süren yolculuk tamamlandı ve Üsküdar'a ayak bastı. Mahmut Sami Karataylı'yı Üsküdar'daki evinde ziyaret edip, kurmayı planladıkları Camondo Müzesi ile ilgili çalışmalara davet edecek, hocası kabul ederse fikrini almak üze-

re onu Tünel Meydam'ndaki eve getirecekti. Üsküdar Meydanındaki çiçekçilerden kocaman bir buket çiçek alıp sahil boyunca yürüdü. Birkaç dakikalık yürüyüşten sonra nihayet Mahmut Sami Hoca'nın Salacak'taki ahşap konağının önündeydi. Onu içeri kabul eden de yine yardımcısı Hacer Hanını olmuştu.

"Hocam iyi mi?" diye sordu Derya.

"İyi. İstirahat ediyor şimdi. Sizi bekliyor sabahtan beri" diye yanıtladı Hacer, sonra sesini alçaltıp gülümseyerek devam etti: "Geleceğinizi duyunca çocuklar gibi sevindi, uyku girmedi gözüne dün geceden beri."

"Gripten kurtuldu mu peki tam olarak? İlaçlarını alıyor değil mi Hacer Hanım?"

"Alıyor, alıyor. Biraz ağır geçti ama çok iyi şimdi Allah'a şükür. Adeta bir çocuk gibi nazlı ama" dedi Hacer gözlerini devirerek.

Derya, ağarmış saçları ve güneş görmemekten bembeyaz olmuş teni ile salonda uzanmakta olan hocasını görünce çok duygulanmıştı. Kedisi Sultan hocanın başucunda uzanmış uyukluyordu. Derya'yı görünce kafasını hafifçe kaldırıp baygın gözlerle baktı, sonra ilgisini çekmemiş olacak ki devrilir gibi yatıp uyumaya devam etti. Mahmut Sami Hoca kapalı olan gözlerini açıp Derya'ya gülümseyince Derya koşar adım hocasının yanına geldi ve ihtiyar adamın başucunda diz çöküp elini öptü.

Omzunda asılı olan çantasından doktora tezini çıkarıp, sehpadaki bulmacanın üzerine koydu.

"Hocam" dedi heyecandan gözleri dolarak, "bu kopya sizin için."

"Ooo, hayatımda aldığım en güzel hediyelerden biri bu!" dedi Mahmut Sami Hoca, yaşlılık lekeleriyle kaplanmış titrek elleri ile teze uzanırken. Gözlüğünü burnunun ucuna yerleştirip yüksek sesle tez konusunu okudu:

"Sanat ve Yanılsama."

Mahmut Sami Hoca tezin sayfalarını çevirip, yazılara göz atarken Derya'nın dikkatini sehpada duran çözülmüş bulmacalar çekmişti.

732541689 MUĞMRUUCU

123456789 UĞURMUMCU

"Hocam" dedi, "yıllardır hep aynı türden bulmacalar çözmekten bıkmadınız mı? Vallahi ben de merak ediyorum artık, şu iş nasıl yapılıyor bir anlatsanız" dedi gülümseyerek.

"Çok kolay" dedi Mahmut Sami Hoca, oyununa yeni bir arkadaş bulmuş yalnız bir çocuk gibi heyecanlandı, elindeki tezi bırakıp keyifle bulmacanın mantığını Derya'ya anlatmaya koyuldu:

"Bu bulmacalara bayılıyorum. Önce normal bulmacalardaki gibi onlarca sorunun cevabını tek tek bulup adeta iğne ile kuyu kazıyorsun ve anahtar harfleri buluyorsun. Bulmaca içerisinde dağınık halde duran ve içlerinde küçük rakamlar olan bazı kareler var bak" dedi titrek parmaklarını o karelerden birine denk getirip, "işte o karelerin içine denk gelen harfler senin anahtar harflerin oluyor. Sonra o harfleri, bulundukları kutularda-ki rakamlarla beraber aşağı yazıyorsun. Mesela bu bulmacada 200'den fazla genel kültür sorusunun cevabını tek tek yazmışım ve yüzlerce kare harflerle dolmuş. Ama sadece on dört karenin içinde küçük rakamlar var. Mesela o küçük rakamlardan 3 yazan kutuya E harfi denk gelmiş. 4 yazan kutuya R. Böyle böyle ilerleyip hepsini yazınca anahtar harflerini buluyorsun.

3412-8426179035 ERÖM-MİADHEİRLS

Sonra soldaki rakamı l'den başlatarak hepsini sıralıyorsun ve ^karşılığındaki harfleri de aynı şekilde yer değiştirince bulduğun anahtar kelimenin aslında kim olduğu sonucu çıkıveriyor.

1234-1234567890 ÖMER-HALİSDEMİR

584

"Eh, kolaymış" dedi Derya, hocasına bakarken gözlerinin içi gülüyordu.

"Kolay olur mu evladım, mesele bu harfleri l'den yukarı doğru dizmek değil ki, bu harfleri bulmak için önce onlarca soruya doğru cevap vermen gerekiyor."

Derya onun mızıkçılık yapan küçük bir çocuk gibi konuşması karşısında gülmeye başladı. Haftalardır ilk kez gerçekten gülüyordu. Hakan çekip gittiğinden beri dünyaya küsmüş, kendini eve kapatmış, sadece teziyle uğraşmıştı. Hakar'ı kılmıyordu. Yapabileceği hiçbir şey yok gibiydi. Kaçıp gitmişti hı. şy-den. Ama bir insan kendi kendisinden ne kadar uzağa gidebilirdi ki? Derya'yı kendine getirip bu düşüncelerden sıyrılmasını sağlayan, elinde kahve ile içeri giren Hacer Hanım oldu.

"Arkadaşını duydum. Şu Hakan'ı" dedi Mahmut Sami Hoca. Nasılsa konu açılacak, bari ben sorayım diye düşünmüştü. "Biliyor musun, o çocukta beni tedirgin eden bir şey vardı. İlk gördüğüm andan itibaren bir şeylerin düşündüğüm gibi olmadığı hissine kapılmıştım. Sizlerle konuşurken bir yandan sürekli onu süzüyordum. Çok zeki biri gibiydi. Gözleri bir radar gibi tarıyordu evimi. Ve nedense gördüğü her şeyi kaydediyor gibi bir hali vardı, belki de beni tedirgin eden şey de buydu onda, bilemiyorum."

"İnanın onu suçlamıyorum hocam" dedi Derya, gözlerindeki ışık birden sönmüştü, "öyle büyük şoklar yaşadı ki, çekip gitmekten başka çaresi yoktu." "Yok mu hiçbir iz?"

"Yok hocam. Ortadan kayboldu. Ama yaşadığını biliyorum. Hissediyorum."

Mahmut Sami Hoca'nın gözleri, yıllar önce bir trafik kazasında kaybettiği oğlu, kızı ve torununun gümüş bir çerçeve içinden gülümseyerek bakan o solgun fotoğrafına takıldı. "Gördün mü bak. işin aslı sadece trilyon dolarlık bir servetmiş" dedi keyifsizce. "Her işin başı da, sonu da paradır kızım. Hem de bu devirde."

Onca tantananın mistik bazı gizemler yerine büyük bir ser-

vet için kopmuş olması sanki hocayı hayal kırıklığına uğratmış

gibiydi. Sonra ruh hali tıpkı bir çocuğunki gibi bir anda değişti

ve yeniden gözlerinin içi gülerek sordu:

"Ee, peki şimdiki kariyer hedefiniz nedir doktor hanım?" Ortamdaki efkârlı havayı dağıtıp konuyu değiştirmek için

sorduğu bu soruya, Derya, hocasının hiç beklemediği bir cevap

verdi:

"Okuldan ayrılıyorum hocam. Akademisyenlik yapmak istemediğime karar verdim."

Mahmut Sami Hoca'nın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Nasıl olur kızım, bunca yıl bu sanat tarihi doktorası için çalıştın. Şimdi tam hedefe ulaşmışken vazgeçilir mi?"

"Artık müzecilik yapmak istiyorum" dedi Derya, çantasından bir dosya dolusu evrak çıkarırken.

"Hakan bunu Melek'ten rica etti. Yaşadığı o evin müze yapılması için bana teslim edilmesini sağladı. Laf aramızda, henüz ismini gizli tutuyoruz ama müzenin ismi Camondo Müzesi olacak. Böyle bir müze olması da İstanbul'a yakışırdır zaten." Evrakları masaya koydu. Hoca hayretle evraklara uzanırken, öğrencisini de onun iyiliği için uyarmayı ihmal etmedi.

"Sen yine müzeciliğini yap ama okulunu da bırakma be kızım."

"Hocam, her şeyden önce şu müze işini halletmek istiyorum. Bu hem bir emanet gibi hem de beni çok heyecanlandıran bir

şey oldu."

Mahmut Sami Hoca gururla ve gülümseyerek dinliyordu öğrencisini.

"Hocam, aslında buraya sizden bir şey rica etmeye geldim. Bugün Melek Ruzly'nin avukatı o evin anahtarlarını bana teslim edecek ve eve o olaylardan sonra ilk kez gideceğim. Bu anlarda yanımda olmanızı istiyorum. Sizin varlığınıza da, görüşlerinize de çok ihtiyacım var."

"Elbette" dedi Mahmut Sami Hoca, kolundaki eski moda saate baktı, "seve seve gelirim kızım. Bir haftadır yatıyorum. Artık sokağa çıkmak istiyorum ben de. Fakat müze kurmak öyle ha de-

586

yince olacak bir şey değil. Bir yandan kuruluş için izin belgelerini ve resmi işlemleri de yürütüyor olman lazım. O işler ne âlemde?"

"Bir yandan yasal işlemleri de başlattım hocam. Buraya gelmeden önce sabah bazı işlemler için birkaç yere uğradım" dedi Derya ve eliyle sehpanın üzerine bıraktığı büyük kırmızı dosyaya dokundu. İçi evrak dolu olan dosyayı gören Mahmut Sami Hoca gülümsedi:

"Her zaman böyle çalışkan ve örnek bir öğrenciydin zaten."

Birkaç saat sonra Mahmut Sami Karataylı ve Derya Aran, Tünel Meydanı'nda Hakan'ın evinin tam karşısındaki Welldo-ne restoranda oturuyorlardı. Birazdan Melek'in avukatı gelecek ve evin anahtarlarını resmi bir imza karşılığında Derya'ya teslim edecekti. O gelene kadar birer kahve söyleyip beklemeye başladılar. Mahmut Sami Hoca, tam karşılarındaki binaya baktı ve binanın tam da Hakan'ın oturduğu katın üzerine denk gelen alınlığındaki büyük kitabede yazan "18 S 82" yazısını gördü. Yaşlı ve titrek işaretparmağmı kaldırıp karşı binadaki yazıyı Derya'ya gösterdi.

"Baksana, binanın üzeri ne kadar ilginç simgelerle dolu. Ve alnındaki rakamlara bak. 18 S 82 yazıyor."

"Evet hocam. Seferoğlu Apartmanı 1882'de yapılmış. Alınlığına da bunu işlemişler. Eskinin zevki bambaşka tabii. Biliyor musunuz, Beyoğlu bölgesinin ilk apartmanı bu bina. Burada iş-hanları, elçilik binaları, konaklar falan asırlardır varmış ama apartman olarak inşa edilip apartman olarak kullanılan ilk bina işte bu Seferoğlu Apartmanı. Bence burayı Beyoğlu Belediyesi komple satın alıp müze yapmalıydı. Neyse ki son katı şimdi Hakan'ın sayesinde müze olacak."

Mahmut Sami Karataylı susmuş Derya'yı dinliyordu. O konuşmasını bitirdikten sonra cümlesine devam etti:

"Eskinin ince zevki, tekdüze bir zevk değildi kızım. Yani bir şeyi yaparken birkaç farklı anlamını ve birkaç katman derinliğini de düşünürlerdi. Bina üzerine yazılan tarihler ve harfler genelde başka anlamlara da gelirdi. Mesela bu binayı ele alalım.

587

18 ve 82 itina ile birbirlerinden ayrılmışlar. Ve ortalarında bir 'S' yerleştirilmiş. Bu Kurani bir yazım şekline benziyor. Yani 18. Sure 82. ayet gibi. Bak sana o ayeti okuyayım." Cebinde taşıdığı minik Kuran'ı çıkardı.

"18:82 Ve emmâl cidâru fe kâne li gulâmeyni yetîmeyni fîl medîneti ve kâne tahtehu kenzun lehumâ ve kâne ebûhumâ sâlihan, fe erâde Rabbuke en yeblugâ eşuddehumâ ve yestahricâ kenzehumâ rahmeten min Rabbike ve mâ fealtuhu an emri, zâlike te'vîlu mâ lem testi'aleyhi sabra

Anlamı:

18:82 O duvar/bina ise kentteki iki yetim çocuğa aitti. Altında onlara ait bir hazine vardı. Babaları da erdemli birisiydi. Rabbin diledi ki onlar büyüyüp tam güçlerine kavuştuktan sonra Rabbinden bir rahmet olarak hazinelerini ortaya çıkarsınlar. Bunları kendi irademle yapmadım. İşte bunlar, dayanamadı-ğm şeylerin açıklamasıdır."

Derya tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Oturduğu dairenin dış cephesinde yazılı olan ayette sanki Hakan ve yaşadıkları anlatılıyordu. Binanın altında bir yerlerde onun ortaya çıkarması için yıllardır beklemekte olan bir hazine vardı ve Hakan aynen ayette yazıldığı gibi vakti geldiğinde hazineyi, yani gerçek ailesinin o sonsuz zenginliklerini ortaya çıkarmıştı. Derya, hocasının bilgeliği karşısında bir kez daha hayranlık duydu. Ona saygıyla bakarken Mahmut Sami Hoca adı Kehf Suresi olan 18. surenin devamını da okudu:

18:83 Sana Zulkarneyn'i soruyorlar. De ki, size ondan bir anı

okuyacağım.

18:84 Ona yeryüzünde yönetim gücü ve her şeye ulaşabileceği

bir bilgi verdik.

18:85 Ve o nitekim bir yol tutup gitti.

Derya ürpererek hocasının aktardığı ayetleri dinledi. Hakan'ın kaderi oturduğu binanın üzerine ayet ve sure numaralarıyla işlenmişti sanki. Hoca sureden ayetler okudukça ortaya

çıkan hikâye, bire bir Hakan'ın hikâyesine dönüşüyordu. Derya bu olağanüstü durum karşısında daha fazla sükûnetini koruyamadı ve gözyaşlarına boğuldu. Günlerin yorgunluğu, stresi, bastırılmış korkuları ve hayal kırıklıkları şimdi bir anda bir duygu patlamasına yol açmıştı. Hocasından izin alıp yüzünü yıkamak için tuvalete gitti. Sinir sistemi altüst durumdaydı. O kalkıp tuvalete doğru giderken, Mahmut Sami Karataylı arkasından ona şefkatle baktı ve çok alçak bir sesle, "Sen müthiş bir iş yaptın kızım" diye mırıldandı.

Başını yeniden masaya çevirdiğinde, Derya'nın müzenin kuruluşu ile ilgili evrakları içine koyduğu büyük kırmızı dosyayı gördü. Vekâlet dosyasının ucundan, Ruzly Vakfı'na devredilmeden önce evin son resmi sahibi olan Kenan'ın tapu ve kimlik bilgilerinin olduğu evraklar hafifçe dışarı çıkmıştı. Mahmut Sami Hoca, evrakları çıkarıp göz attı ve her zamanki bulmaca alışkanlığı ile Kenan'ın T.C. kimlik numarasını ve ismini bir kâğıda yazdı.

Adı, soyadı: Kenan Ruzly Kimlik No.: 4875062139

Derya beş dakika sonra yeniden masaya döndüğünde Mahmut Sami Hoca'yı göremedi. Hocanın içmekte olduğu kahve olduğu gibi duruyor, hatta üzerinden buharı çıkmaya devam ediyordu. Çatalının ucunda, birazı ısırılıp bırakılmış bir lokma üzümlü kek vardı.

Derya telaşlanmıştı. Apar topar nereye gitti bu adam? diye düşündü. Etrafına bakındı, sonra restorandan dışarı çıkıp sağa sola baktı. Tünel Meydanı ışıl ışıl bir yaz günü gibi güneşli ve kalabalıktı. Hocayı o kalabalık içinde göremedi ve ne yapacağını düşünerek masaya geri dönüp oturdu. Kenan'ın kimlik bilgilerinin yazılı olduğu evrakın kırmızı dosyadan çıkarılmış olduğunu gördü. Mahmut Sami

Hoca bir peçete üzerine bazı rakamlar karalamış-tı. Derya peçeteyi önüne çekip baktı. Kenan'ın T.C. kimlik numarası ve ismi yazılmıştı. Ve sonra da sayılar l'den 10'a kadar sıralanmış ve karşılık gelen harfler yazılmaya başlanmıştı. Tıpkı ho-

589

canın yıllardır oynadığı o bulmacalar gibiydi. Derya kahvesinden bir yudum aldı ve kalan rakamlara denk gelen harflerin ne olduğuna baktı. Bir anda yazan ismin ne olduğunu fark etti ve heyecanla ayağa kalktı. O an içi boşalmış gibi hissetti kendini. Başı bir anda dönmeye ve sanki yer ayaklarının altından kaymaya başlamıştı. Tüm bedeninin uyuştuğunu ve kontrolü kaybettiğini hissediyordu. Eli gevşedi ve fincan elinden kurtuldu. Sanki zaman durmuş gibiydi. Kahve dolu fincan havada süzüldü ve sonra yere çakılıp tuzla buz oldu. Restorandaki herkes bu gürültü üzerine dönüp Derya'ya bakmaya başladı.

Derya birkaç adım atıp yürümeye çalıştı ama kendini kaybetti ve olduğu yere yığıldı. Yerde yatarken elindeki peçeteyi sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Bayılmadan önce gördüğü son görüntü bu olacaktı.

4875062139 KENANRUZLY

1234567890

SAĞ OLUN...

"Bir gün bu satırları okursanız, ben başarmışım demektir."

Arif Ergin, 17 Eylül 2013

Bundan 5 yıl önce düştüm bu notu defterime. Hayatımda ilk kez denediğim bir tür olan roman yazımının ne derece zor ve meşakkatli bir iş olduğunu anladığım o ilk gün verdiğim bir sözdü bu cümleyi bu kitaba koymak. Bu romandaki binlerce satır yazı arasında belki de en anlamlı cümle bu oldu benim için. Bu yolculukta bana destek olan tüm insanlara canı gönülden bir SAG OLUN! demek istiyorum

Öncelikle titizliği, sabrı, zekâsı ve içgüdüleri ile bu kitaba katkı sağlayan, gece gündüz, haftasonu haftaiçi ayırmadan yorulmaksızın çalışan, her zaman bir telefon yakınlığında olan ve ne zaman arasam sorularımı aynı samimiyet ve kibarlık ile yanıtlayan, tıkanıp kaldığım her anda bir sihir yapıp yolumu açan ve aslında hepsinden önemlisi, bana hep inanan editörüm Handan Akdemir'e;

Kitap metnini büyük bir titizlikle okuyup yorumlarıyla katkıda bulunan ve inancımı yitirmeye başladığım anlarda yapmış oldukları yorum ve eleştirileriyle beni yüreklendiren Nuriye'ye, Gökçesu'ya, Cem Erciyes'e;

Bu metnin her bir kelimesini, noktasını, virgülünü büyük dikkatle okuyup yaptığı titiz çalışma sayesinde kitaba büyük katkıda bulunan Alev'e;

592

Moralimin en bozuk olduğu bir anda ortaya çıkıp, bana 'bu iş olacak galiba' dedirten Doğan Kitap meleklerine; Yasemin'e Çiğdem'e, Merve'ye, Meric'e, Ayşegül'e, Ceren'e, Merve'ye Arzu'ya;

Daha ortada fol yok yumurta yokken kafamda uydurduğum hikâyeleri, tuhaf komplo teorilerini büyük bir sabırla dinleyen, tabiri caizse beş yıldır hikâyelerime maruz kalan M. Ra-if Doğan'a, Koray Kurbal'a, Oğuzhan Doğan'a, Hatice Çavdar'a;

Bundan seneler önce açmış olduğu yol ile bugün bu kitabı yazmama vesile olan Cem Mumcu'ya;

Bu roman için yaptığım seyahatlerde, keşif gezilerinde, arşiv araştırmalarında, müze, sahaf ve kütüphane maceralarımda yanımda yer alan sayısız dosta, bu kurumlarda çalışan görevlilere;

Varlıklarıyla bile büyük moral vermeyi başaran, bayramlarda, en özel günlerde, hatta uzun tatillerde bile bu kitap yüzünden yüzüme hasret kalan kardeşim Elife, yiğenim Efe'ye ve tüm aileme;

Bu metin henüz yeni yeni şekillenmekteyken "Sence bu kez olmuş mu?" sorularımla defalarca aynı şeyi okuyup fikir beyan etmek zorunda kalan ve 5 sene sonunda ortaya çıkan taslak kitap metnini okuyup onlarca yeni fikir öneren eşim Selen'e;

Bana hep merak etmeyi, sormayı, sorgulamayı aşılayan babama ve sayısız araştırma ve fikrimi bir gün muhakkak yazmam gerektiğini söyleyerek bende yazarlığın ilk kıvılcımını çakmış olan anneme;

Canı gönülden teşekkürlerimi sunmak ve sağ olun, iyi ki varsınız demek istiyorum.

Ve bir teşekkür de kendime... Asla vazgeçmediğim için. İnat ettiğim için. Tükenmek bilmeyen merak duygumu hep canlı tuttuğum için. Tutkularımın peşini asla bırakmadığım için. Gecenin bir yarısı elimde kalem ve kâğıtla baş başayken ve dünya üzerinde yapabileceğime inanan kimse yokken bile kendime inanmaktan vazgeçmediğim için...

593

> Ru romanı sabırla okmraya devam ettiğiniz için size de teşekkürler. Kusursuz söz söylemek sadece Allah'a mahsustur. Sürçülisan ettikse affola...